

Tình Yêu Bá Đạo: Triền Miên Với Đệ Nhất Phu Nhân

Contents

Tình Yêu Bá Đạo: Triền Miên Với Đệ Nhất Phu Nhân	7
1. Chương 1: Hành Hạ Diên Cường	7
2. Chương 2: Ông Theo Dối Cháu?	8
3. Chương 3: Chỉ Một Đêm Từ Một Cô Gái Trở Thành Một Người Phụ Nữ!	9
4. Chương 4: Thông Hận Đàn Bà, Ghét Nhất Sự Phẫn Bội!	10
5. Chương 5: Đi Làm Ở Quán Bar	11
6. Chương 6: Tìm Người	12
7. Chương 7: Là Cô?	13
8. Chương 8: Phải Trả Giá Gấp Đôi !	14
9. Chương 9: Ánh Mắt Như Hồ Như Sói!	15
10. Chương 10: Từ Nay Về Sau, Cô Là Người Phụ Nữ Của Tôi!	16
11. Chương 11: Là Người Phụ Nữ Của Anh, Những Kẻ Khác Không Dám Nhúng Châm	17
12. Chương 12: Thấy Máu Lại Ngất, Người Phụ Nữ Này Cứ Nhiên Thấy Máu Là Ngất?	19
13. Chương 13: Giấu Đồ Bì Leo	20
14. Chương 14: Cút Ngay, Đừng Chạm Vào Tôi	21
15. Chương 15: Xấu Hổ!	22
16. Chương 16: Người Phụ Nữ Của Tôi Đương Nhiên Là Ở Nhà Của Tôi	23
17. Chương 17: Ông Cụ Nhà Anh Rất Hung Dữ Có Phải Không?	24
18. Chương 18: Không Thể Để Cô Gái Đó Là Cháu Dâu Của Mộ Gia	25
19. Chương 19: Cô Nói Sai Cái Gì Sao?	26
20. Chương 20: Cứ Nhiên Lại Mang Thai	27
21. Chương 21: Không Cút, Coi Chờng Bị Ăn Dạn!	28
22. Chương 22: Nhận Nuôi Ở Cô Nhi Viện Sao?	29
23. Chương 23: Ngải Tuyết Đến Nước Đức?	30
24. Chương 24: Cô Ấy Bị Anh Làm Hại Còn Chưa Đủ Thảm Sao?	32
25. Chương 25: Ba Ngày Sau, Anh Muốn Thấy Được Cô	33
26. Chương 26: Không Cần Tôi Chịu Trách Nhiệm Sao?	34
27. Chương 27: Khi Lên Chức Ba, Anh Lại Cảm Thấy Tuyết Vời Đến Thế!!!	35
28. Chương 28: Người Phụ Nữ Ngốc, Ăn Cơm Cũng Để Bị Nghen Như Vậy!	36
29. Chương 29: Sáng Sớm, Không Thể An Phận Một Chút Sao?	37
30. Chương 30: Cô Gái Kia Là Ai ?	38
31. Chương 31: Cơn Tức Giận Của Thượng Quan Tử Uyển	39
32. Chương 32: Mặc Như Vậy, Chẳng Lẽ Thức Ăn Để Ra Vàng	40
33. Chương 33: Ai Biểu Anh Giành Ăn Với Tôi!	42
34. Chương 34: Dâu Mới Là Con Người Thật Của Anh?	43
35. Chương 35: Hộp Đêm Liên Tiếp Bị Đập Phá!	44
36. Chương 36: Đại Ca Đã Dạn, Cô Chỉ Có Thể Ở Nhà.	45
37. Chương 37: Anh Rất Bá Đạo.	46
38. Chương 38: Có Lợi Đó.	47
39. Chương 39: Mộ Dung Kiệt, Anh Diên Rồi?	48
40. Chương 40: Động Thai Khí.	49

41. Chương 41: Đi Đạo Phổ.	50
42. Chương 42: Thừa Dịp Cháy Nhà Hôi Cửa.	51
43. Chương 43: Bữa Tiệc (1)	52
44. Chương 44: Bữa Tiệc (2)	53
45. Chương 45: Bữa Tiệc (3)	54
46. Chương 46: Bữa Tiệc (4)	55
47. Chương 47: Quý Tử Hiên	56
48. Chương 48: Phụ Nữ Chỉ Là Đồ Chơi!	57
49. Chương 49: Tự Minh Đa Tình !!!	58
50. Chương 50: Quà Gặp Mặt	60
51. Chương 51: Người Bình Thường Cũng Không Làm Được Chuyện Như Vậy.	61
52. Chương 52: Cô Xem Bạn Bè Quan Trọng Hơn Cả Anh!	62
53. Chương 53: Tin Nhắn Khiêu Chiến.	63
54. Chương 54: Thủy Nhan Thích Quý Tử Hiên Sao?	64
55. Chương 55: Người Cùng Số Mệnh (1)	65
56. Chương 56: Người Cùng Số Mệnh (2)	66
57. Chương 57: Người Đàn Ông Này, Chính Là Ác Ma!!	67
58. Chương 58: Con Trai Hay Con Gái.	68
59. Chương 59: Người Đàn Ông Này Thật Phúc Hắc!	70
60. Chương 60: Huyết Lang (1)	71
61. Chương 61: Huyết Lang (2)	72
62. Chương 62: Huyết Lang (3)	73
63. Chương 63: Khắc Nghiệt (1)	74
64. Chương 64: Khắc Nghiệt (2)	76
65. Chương 65: Khắc Nghiệt (3)	77
66. Chương 66: Khắc Nghiệt (4)	78
67. Chương 67: Khắc Nghiệt (5)	79
68. Chương 68: Người Phụ Nữ Độc Ác (1)	80
69. Chương 69: Người Phụ Nữ Độc Ác (2)	81
70. Chương 70: Tâm Trạng Không Yên (1)	83
71. Chương 71: Tâm Trạng Không Yên (2)	84
72. Chương 72: Sanh Non (1)	85
73. Chương 73: Sanh Non (2)	86
74. Chương 74: Sanh Non (3)	87
75. Chương 75: Em Muốn Mưu Sát Anh Hả?	88
76. Chương 76: Anh Kiệt, Anh Bình Tĩnh Một Chút!	89
77. Chương 77: Anh Là Vua, Cô Là Hoàng Hậu!	91
78. Chương 78: Cơn Ác Mộng Của Tử Hiên.	92
79. Chương 79: Sau Này, Em Phải Sinh Thật Nhiều Bảo Bảo Cho Anh.	94
80. Chương 80: Máu Ổ Đâu ? (1)	95
81. Chương 81: Máu Ổ Đâu? (2)	96
82. Chương 82: Khống Chế Thượng Quan Gia (1)! !	97
83. Chương 83: Khống Chế Thượng Quan Gia (2)! !	98
84. Chương 84: Khống Chế Thượng Quan Gia (3)! !	99
85. Chương 85: Khống Chế Thượng Quan Gia (4)	100
86. Chương 86: Khống Chế Thượng Quan Gia (5)	101
87. Chương 87: Cưng Chiều Vô Đối! (1)	102
88. Chương 88: Cưng Chiều Vô Đối! (2)!	103
89. Chương 89: Cưng Chiều Vô Đối! (3)	104
90. Chương 90: Cưng Chiều Vô Đối! (4)	105
91. Chương 91: Cưng Chiều Vô Đối! (5)	106
92. Chương 92: Cưng Chiều Vô Đối! (6)	107
93. Chương 93: Thượng Quan Tử Uyển Trả Giá Đắt. (1)	108
94. Chương 94: Thượng Quan Tử Uyển Trả Giá Đắt (2)	109

95. Chương 95: Ông Xã (1)	110
96. Chương 96: Ông Xã (2)	111
97. Chương 97: Ông Xã(3)	112
98. Chương 98: Ông Xã (4)	113
99. Chương 99: Ông Xã (5)	115
100. Chương 100: Không Phải Không Biết Xấu Hổ (1)	116
101. Chương 101: Không Phải Không Biết Xấu Hổ (2)	117
102. Chương 102: Không Thấy Ngải Tuyết (1)	118
103. Chương 103: Không Thấy Ngải Tuyết (2)	119
104. Chương 104: Thằng Tính Rất Hợp Với Tính Của Tôi. (1)	120
105. Chương 105: Thằng Tính Rất Hợp Với Tính Của Tôi (2)	121
106. Chương 106: Người Của Tôi Sẽ Đưa Cô Đi (1)	122
107. Chương 107: Suy Sụp Tinh Thần (1)	123
108. Chương 108: Suy Sụp Tinh Thần (2)	124
109. Chương 109: Suy Sụp Tinh Thần (3)	125
110. Chương 110: Đồng Bào	126
111. Chương 111: Mất Cá(1)	127
112. Chương 112: Mất Cá (2)	128
113. Chương 113: Ảo Giác (1)	129
114. Chương 114: Ảo Giác (2)	130
115. Chương 115: Ảo Giác (3)	131
116. Chương 116: Phụ Nữ Là Động Vật Máu Lạnh!	132
117. Chương 117: Phụ Nữ Là Động Vật Máu Lạnh (2)	133
118. Chương 118: Hậu Quả (1)	134
119. Chương 119: Hậu Quả (2)	135
120. Chương 120: Người Phụ Nữ Của Tôi Dễ Bắt Nạt Lắm Sao?	136
121. Chương 121: Không Phải Ảo Giác!	137
122. Chương 122: Mất Trí Nhớ	138
123. Chương 123: Anh Không Tin Em Không Nhận Ra Anh	139
124. Chương 124: Năm Năm Sau!	140
125. Chương 125: Dùng Một Triệu Mua Lấy Cuộc Đời Yên Ổn!	141
126. Chương 126: Ông Làm Tất Cả Điều Vì Muốn Tốt Cho Cháu!	142
127. Chương 127: Lưu Manh (1)	143
128. Chương 128: Lưu Manh (2)	144
129. Chương 129: Lưu Manh (3)	145
130. Chương 130: Yên Tĩnh Trước Sóng Gió(1)	146
131. Chương 131: Yên Tĩnh Trước Sóng Gió (2)	147
132. Chương 132: Yên Tĩnh Trước Sóng Gió (3)	148
133. Chương 133: Nha Đầu Ngốc, Em Vẫn Ngốc Như Vậy(1)	149
134. Chương 134: Nha Đầu Ngốc, Em Vẫn Ngốc Như Vậy (2)	150
135. Chương 135: Nha Đầu Ngốc, Em Vẫn Ngốc Như Vậy (3)	151
136. Chương 136: Nha Đầu Ngốc, Em Vẫn Ngốc Như Vậy (4)	152
137. Chương 137: Bảo Bối, Anh Muốn. (1)	153
138. Chương 138: Bảo Bối, Anh Muốn. (2)	154
139. Chương 139: Bảo Bối, Anh Muốn. (3)	155
140. Chương 140: Bảo Bối, Anh Muốn (4)	156
141. Chương 141: Bảo Bối, Anh Muốn (5)	157
142. Chương 142: Cưng Chiều (1)	158
143. Chương 143: Cưng Chiều (2)	159
144. Chương 144: Cưng Chiều (3)	160
145. Chương 145: Cưng Chiều (4)	161
146. Chương 146: Ba Tháng (1)	162
147. Chương 147: Ba Tháng (2)	163

148. Chương 148: Ba Tháng (3)	164
149. Chương 149: Ba Tháng (4)	165
150. Chương 150: Nhẫn Kim Cương (1)	166
151. Chương 151: Nhẫn Kim Cương (2)	167
152. Chương 152: Nhẫn Kim Cương (3)	168
153. Chương 153: Sống Chết Không Rời (1)	169
154. Chương 154: Sống Chết Không Rời (2)	170
155. Chương 155: Sống Chết Không Rời (3)	171
156. Chương 156: Sống Chết Không Rời (4)	172
157. Chương 157: Sống Chết Không Rời (5)	173
158. Chương 158: Sống Chết Không Rời (6)	174
159. Chương 159: Sống Chết Không Rời (7)	175
160. Chương 160: Sống Chết Không Rời (8)	176
161. Chương 161: Sống Chết Không Rời (9)	177
162. Chương 162: Sống Chết Không Rời (10)	178
163. Chương 163: Sống Chết Không Rời (11)	179
164. Chương 164: Sống Chết Không Rời (12)	180
165. Chương 165: Sống Chết Không Rời (13)	181
166. Chương 166: Đại Học	182
167. Chương 167: Cô Đã Sớm Thích Nghi Với Sự Chiếm Đoạt Của Anh	183
168. Chương 168: Cạo Râu Thành Cạo Mặt?	184
169. Chương 169: Không Phải Là Đàn Ông Thế Mà Cũng Biết Cạo Râu!	184
170. Chương 170: Không Có Thiếu Gia Bên Cạnh, Hầu Hạ Ông Cụ Trở Nên Khó Khăn	185
171. Chương 171: Đây Là Đây?	186
172. Chương 172: Em Thật Sự Không Biết?	187
173. Chương 173: Qq Là Cái Gì?	188
174. Chương 174: Anh Phụ Trách Làm Ra Tiền Nuôi Gia Đình, Em Phụ Trách Làm Đóa Hoa Xinh Đẹp!	189
175. Chương 175: Trà Đạo Hay Hoa Sơn?	190
176. Chương 176: Lừa Gạt	191
177. Chương 177: Cầu Dẫn	192
178. Chương 178: Tắm Ảnh Mất Một Nửa	193
179. Chương 179: Ngải Tuyết, Mây Nhất Định Làm Được!	194
180. Chương 180: Thực Không Hiểu Sao Kiệt Lại Chọn Người Phụ Nữ Như Cô Làm Vợ!	195
181. Chương 181: Lễ Tiết Chó Má	196
182. Chương 182: Sáng Sớm Vận Động	197
183. Chương 183: Nha Đầu Ngốc!	198
184. Chương 184: Đừng Giả Bộ Đáng Thương	199
185. Chương 185: Cô Gái Này, Từ Lúc Nào Lại Trở Nên Nhanh Nhẹn Như Vậy?	200
186. Chương 186: Cô Lập Cô!	201
187. Chương 187: Chị Em Xông Lên!!!	202
188. Chương 188: Trực Tiếp Giải Quyết	202
189. Chương 189: Ông Xã, Anh Là Ba Của Bảo Bối Nhà Em!	204
190. Chương 190: Có Điều, Cẩm Em Ăn CƠM Với Hấn, Ngay Cả Nói Chuyện Cũng Không Được!	205
191. Chương 191: Tối Hôm Qua Ngủ Ngon Không?	206
192. Chương 192: Bảo Bối, Anh Cho Em Ăn No	207
193. Chương 193: Anh Lại Gạt Em! ! !	207
194. Chương 194: Cải Trang Thành Em Gái	208
195. Chương 195: Một Khuôn Đúc Ra	209
196. Chương 196: Em Biết, Hơn Nữa Còn Rất Rõ Nữa Kìa	210
197. Chương 197: Đời Này Anh Sợ Nhất Là Sự Thay Đổi Của Ngải Tuyết	211
198. Chương 198: Rốt Cuộc Là Ai Nên Nói Xin Lỗi?	212
199. Chương 199: Đừng Nghĩ Anh Cưng Chiều Em Rồi Em Được Nước Làm Tới	213
200. Chương 200: Bác Sĩ Vô Dụng	214

201. Chương 201:	Đại Ca, Anh Tha Cho Tôi	215
202. Chương 202:	Mười Người Cũng Không Đủ!!!	216
203. Chương 203:	Không Dễ Bắt Nạt	217
204. Chương 204:	Bị Bán Đi	218
205. Chương 205:	Tổng Giám Đốc	219
206. Chương 206:	Tâm Tình Nha Đầu Này Không Tốt, Cậu Đừng Để Ý.	219
207. Chương 207:	Phải Làm Sao Em Mới Bằng Lòng Tha Thứ Cho Anh?	220
208. Chương 208:	Hay Ho Lắm Sao, Cái Người Phụ Nữ Tàn Nhẫn Này	221
209. Chương 209:	Xin Các Người Rời Đi Dùm	222
210. Chương 210:	Đặc Biệt Lắm Sao Mà Còn Kêu Kể Lại	223
211. Chương 211:	Trời Ôi, Cô Đã Làm Nên Tội Gì?	224
212. Chương 212:	Cô Còn Có Mặt Mũi Để Tới Đây?	225
213. Chương 213:	Mang Cô Ta Cút Đi Cho Tôi!	226
214. Chương 214:	Thủ Hạ???	227
215. Chương 215:	Đại Ca Lúc Nãy Anh Thật Đáng Yêu!	228
216. Chương 216:	Hạnh Phúc!!!	229
217. Chương 217:	Trở Về Nước Thật Tốt	230
218. Chương 218:	Nha Đầu Này, Chính Là Cố Ý	231
219. Chương 219:	Cậu Có Từng Đứng Ở Góc Độ Của Anh Ta Mà Suy Nghĩ Chưa?	232
220. Chương 220:	Tự Nuôi Sống Mình	233
221. Chương 221:	Ngải Gia	234
222. Chương 222:	Chúc Mừng	235
223. Chương 223:	Đoạt Hôn	236
224. Chương 224:	Tìm Việc	237
225. Chương 225:	Mẹ Kiếp, Hôm Nay Đại Gia Tao Đây Không Muốn Giết Mày Cũng Không Được? 238	
226. Chương 226:	Đừng Khóc	239
227. Chương 227:	Đau Lòng	240
228. Chương 228:	Cô Đang Ở Đâu?	241
229. Chương 229:	Em Tỉnh Lại Cho Anh	242
230. Chương 230:	Miễn Là Có Bảo Bối, Đối Với Anh Là Đủ Rồi, Những Thứ Khác Không Quan Trọng	243
231. Chương 231:	Mẹ Nhìn Chiếc Xe Bên Đường Kìa, Sao Nó Cứ Nhún Liên Tục Vậy	244
232. Chương 232:	Thâm Tình	245
233. Chương 233:	Ghen!!!	245
234. Chương 234:	Bảo Bối Gả Cho Anh	246
235. Chương 235:	Không Làm Người Thứ Ba	248
236. Chương 236:	Con Vịt	248
237. Chương 237:	Là Do Chị Không Đánh Lại Cô, Nếu Như Đánh Thắng Được Thì Đã Sớm Một Đám Chết Cô Rồi	249
238. Chương 238:	Anh Sợ Em Chạy Mất	251
239. Chương 239:	Đừng Nhắc Tới Người Khác	252
240. Chương 240:	Dây Chuyền Bị Đứt	253
241. Chương 241:	Bị Người Khác Bắt Nạt Hả?	254
242. Chương 242:	Bảo Bối Em Làm Tóc Rất Đẹp	255
243. Chương 243:	Triển Lãm Xe	256
244. Chương 244:	Dù Sao Có Xe Mới Mà Không Chạy Thử Thì Hơi Uổng	257
245. Chương 245:	Đến Cùng Anh Muốn Làm Cái Trò Gì?	258
246. Chương 246:	Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn	259
247. Chương 247:	Không Bình Thường! Tuyệt Đối Không Bình Thường!	259
248. Chương 248:	Nghiệp Chương!	261
249. Chương 249:	Chuyện Phát Sinh Ngày Càng Thái Quá, Thái Quá Đến Mức Không Cách Nào Chấp Nhận Được	261
250. Chương 250:	Họ Kỳ - Họ Quý	262
251. Chương 251:	Ngải Tuyết Và Kiệt Có Quan Hệ Máu Mủ Sao?	263

252. Chương 252: Cô Cảm Thấy Với Nhan Sắc Của Cô, Cô Có Thể Ở Bên Cạnh Tôi Bao lâu ?	264
253. Chương 253: Sợ Cái Gì? Tôi Đâu Phải Là Hồ Bão	265
254. Chương 254: Sau Tất Cả, Mọi Thứ Vẫn Không Thuộc Về Cô	266
255. Chương 255: Son Môi	267
256. Chương 256: Em Sai Ở Chỗ Nào?	268
257. Chương 257: Cô Dâu Của Anh, Chỉ Mình Em	268
258. Chương 258: Em Không Gả Cho Anh, Còn Muốn Gả Cho Ai?	269
259. Chương 259: Nói Rồi Còn Không Chịu Nhận, Lời Đã Nói Ra Em Đừng Mơ Rút Lại Được!	270
260. Chương 260: Tổn Thương	271
261. Chương 261: Vậy Nếu Như Đổi Lại Anh Bỏ Đi, Em Sẽ Đi Khắp Thế Giới Tìm Anh Sao?	272
262. Chương 262: Thử Áo Cưới	273
263. Chương 263: Bảo Bối, Em Có Đồng Ý Lấy Anh Không?	274
264. Chương 264: Bái Sư	274
265. Chương 265: Ông Là Người Đầu Tiên Không Đồng Ý Việc này	275
266. Chương 266: Gia Gia	275
267. Chương 267: Cô Gái này, Muốn Trở Thành Bà Vợ Quân Chồng Nghiêm Sao	276
268. Chương 268: Chụp Hình	277
269. Chương 269: Suy Đi Tính Lại, Thì Mỗi Đêm Cũng Có Thể Tạm Cho Là Có Yêu Thương Có Thỏa Mãn Theo Ý Anh, Vì Vậy Vẫn Nên Bỏ Qua Cho Cô Lần này!!!	278
270. Chương 270: Đám Cưới (1)	279
271. Chương 271: Đám Cưới (2)	280
272. Chương 272: Đám Cưới (3)	281
273. Chương 273: Đám Cưới (4)	282
274. Chương 274: Trúng Chiên	282
275. Chương 275: Kiệt Muốn Xuống Bếp.	283
276. Chương 276: Bảo Bối Hư, Sau này Nói Chuyện Với Anh mà Em Nhắc Tới Người Đàn Ông Khác, Anh Sẽ Làm Em Ba Ngày Không Xuống Giường! ! !	284
277. Chương 277: Ông Xã, Em Không Dám nữa.	285
278. Chương 278: Trên Đường Nhiều Xe Như vậy Cô Lựa Ai Không Lựa Lại Chọn Đám Đầu Vào Xe Tôi?	286
279. Chương 279: Quuyền Rũ Kiệt.	287
280. Chương 280: Hấp Dẫn, Đây Tuyệt Đối Là Hấp Dẫn Chết Người!	288
281. Chương 281: Sinh Nhật	289
282. Chương 282: Đại Ca, Anh Tặng Quà Gì Cho Chị Dâu?	290
283. Chương 283: Bảo Bối Của Anh, Cũng Phúc Hắc Thật.	291
284. Chương 284: Bảo Bối, Em Mang Thai!	292
285. Chương 285: Đi Theo Đại Ca, Có Thịt Ăn!	293
286. Chương 286: Ông Xã, Anh Là Người Đàn Ông Tốt Nhất Trên Thế Giới.	294
287. Chương 287: Bảo Bối, Nghe Lời, Em Phải Nhịn Thêm Chút nữa.	295
288. Chương 288: Sống Và Chết Trong Nháy Mắt.	296
289. Chương 289: Cầm Em Ở Trước Mặt Con Nói Xấu Anh	297
290. Chương 290: Đại Ca Càng Ngày Anh Càng Hẹp Hòi, Em Chỉ Ôm Nha Nha Một Chút Thôi Mà?	298
291. Chương 291: Mẹ Nó, Nên Đem Hai Đứa Nhãi này Cho Bà Vú	298
292. Chương 292: Anh Sợ Chết Sao?	299
293. Chương 293: Nha Nha Và Tử Tử	300
294. Chương 294: Đại Kết Cục (1)	301
295. Chương 295: Đại Kết Cục (2)	302
296. Chương 296: Đại Kết Cục (3)	303
297. Chương 297: Đại Kết Cục (4)	304
298. Chương 298: Đại Kết Cục (5)	305
299. Chương 299: Đại Kết Cục (6)	306
300. Chương 300: Đại Kết Cục (7)	307
301. Chương 301: Đại Kết Cục (8)	308

302. Chương 302: Đại Kết Cục (9)	309
303. Chương 303: Đại Kết Cục (10)	309
304. Chương 304: Đại Kết Cục (11)	310
305. Chương 305: Đại Kết Cục (12)	311
306. Chương 306: Đại Kết Cục (13)	312
307. Chương 307: Kết Thúc.	313

Tình Yêu Bá Đạo: Triền Miên Với Đệ Nhất Phu Nhân

Giới thiệu

Anh yêu cô thật lòng , cô đến với anh vì hận thù , hai người chung sống với nhau được một thời gian

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-ba-dao-trien-mien-voi-de-nhat-phu-nhan>

1. Chương 1: Hành Hạ Điên Cuồng

“Cởi!” Trước mắt là một người đàn ông, cả người tỏa ra hơi thở lạnh như băng anh hừ lạnh lên tiếng

Ngải Tuyết mấp máy đôi môi khô khốc, xoay người, vạt áo chậm rãi rơi xuống, 18 tuổi nhưng thân thể cô đã trở mã có lồi có lõm, tối nay, cô muốn dùng lần đầu tiên của mình để đổi mạng sống của gia tộc.

Anh cường thế , không có bất kỳ dịu dàng nào trực tiếp đẩy vào thân thể của cô, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng Ngải Tuyết vẫn còn sợ hãi kêu lên tiếng

“Đau?” Người đàn ông dừng một chút, trong nháy mắt thoáng qua, ông cụ cư nhiên lại kêu anh tới chỗ này Khóe mắt Ngải Tuyết dẫm lệ gật đầu, đau quá!

Anh chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, chợt càng thêm ra sức , từng phát từng phát như muốn chạm tới chỗ sau nhất của cô, Ngải Tuyết lông mày nhíu chặt , như bị đụng vào sâu bên trong

Cô cảm thấy anh chính là một ác ma, trong mắt anh luôn lạnh như băng không chút ấm áp nào, dù bây giờ cô cùng anh làm chuyện thân mật thể xác này với anh.

Anh nhìn Ngải Tuyết phía dưới thân thể, trong mắt hiện mấy phần khinh bỉ cùng giễu cợt, “Nhỏ như vậy đã đi kiếm tiền? Phụ nữ nào cũng hèn hạ thế sao? ? ?” Thanh âm băng lạnh thấu xương của anh vang ở bên tai, tựa như một phát súng, khiến lòng Ngải Tuyết vỡ vụn.

Anh cho là cô muốn như vậy sao? Công ty gia tộc bị người có lòng âm toán, tài vụ của công ty xuất hiện tham ô, tiền bạc cũng thiếu hụt.

Hôm nay ba quỳ gối trước mặt cô, cầu xin cô tới nơi này giúp gia tộc vượt qua cửa ải khó khăn này, ông cụ của gia tộc Mộ Dung nói, chỉ cần cô ở với cháu của ông một buổi tối, liền đồng ý giúp công ty Ngải thị cô vượt qua khó khăn lúc này.

Ngải Tuyết hoảng sợ nhìn ba, một khắc kia, lòng của cô đau đớn, thật ra cô không phải con gái ruột của ba, cô chỉ là một đứa cô nhi, lớn lên ở cô nhi viện! Lúc đầu, ba cũng vì muốn tìm bạn chơi cùng con gái ruột của ông, chính là chị cô bây giờ - Ngải Vũ, nhìn cô cảm thấy ưng thuận, nên liền đem cô về gia tộc, cô vô cùng cảm kích vì ông cho cô một mái ấm gia đình, cô cảm thấy mình như cô bé lọ lem hóa thành công chúa.

Mà hôm nay, vì lợi ích của gia tộc, cô biến thành vật hy sinh, nằm trên giường của người đàn ông xa lạ mặc cho anh đùa bỡn! Ánh mắt Ngải Tuyết trở nên đau buồn và thương cảm, cắn chặt môi, không nói tiếng nào!

Ánh mắt của cô bị anh nhìn thấu, tim không khỏi đau xót, nhưng anh lại lắc đầu, càng thêm ra sức với hông của cô, hung hăng hành hạ cô, mỗi một lần đều hành hạ cô đến chết đi sống lại”

Chỗ đau ở sâu trong cơ thể dần bị thay thế bởi từng trận khoái cảm, trên mặt Ngải Tuyết hiện lên từng mảnh đỏ ửng!

2. Chương 2: Ông Theo Dõi Cháu?

Khóe miệng anh nhếch lên tạo thành nụ cười mỉa mai.

Không biết đã trải qua bao lâu, Ngải Tuyết mệt mỏi hôn mê trong mơ màng, khi cô tỉnh lại, phần dưới cơ thể vẫn đau nhức khó chịu như cũ, một giọt mồ hôi rơi xuống mặt cô, lúc này cô mới ý thức được, người đàn ông kia vẫn điên cuồng đòi hỏi ở trong cơ thể của cô.

Đôi mắt hơi mở, liền nhìn thấy thân hình tuyệt mỹ của người đàn ông đó với vẻ mặt tức giận và đôi mắt hấp dẫn chết người của anh.

“Cô gái, tối nay cô là của tôi, đừng hồng ngữ” Trán Ngải Tuyết đầy mồ hôi, người đàn ông này tính giày vò cô cả đêm sao?

Rạng sáng 5 giờ, cuối cùng anh cũng mệt mỏi nằm bên cạnh thân thể trắng nõn của Ngải Tuyết, mà Ngải Tuyết, đã bất tỉnh nhiều lần! !

Khi cô tỉnh lại lần nữa đã là giữa trưa, nhìn cả thân thể không mảnh vải che thân khuôn mặt liền đỏ bừng, mọi thứ của đêm qua tựa như một giấc mơ, nhưng lại rõ ràng đến thế.

Người đàn ông kia đã giày vò cô suốt cả đêm, tinh lực của anh sao có thể khỏe như vậy?

Ngải Tuyết rời giường muốn đi tắm, cả người dính đầy mùi vị của người đàn ông kia.

Vừa mới cử động thân thể, hạ thân liền đau như bị xé rách.

“Cô đã tỉnh?” Từ đỉnh đầu truyền đến tiếng nói lạnh lùng.

“Ừ” Anh mới từ phòng tắm đi ra, phía dưới cơ thể quấn một chiếc khăn tắm, khuôn mặt Ngải Tuyết liền đỏ bừng vội quay đi.

“Cô tên gì?” Thanh âm đầy truyền cảm của người đàn ông kia vang lên

“Ngải Tuyết!”

“Tôi sẽ nhớ kỹ cô, mùi vị không tệ” Anh nhếch miệng châm chọc.

Ngải Tuyết bĩu môi, không muốn giải thích thêm, vì sau này, hai người bọn họ sẽ giống như hai đường thẳng song song, không bao giờ giao nhau nữa.

Anh lấy khăn lông lau mái tóc ngắn màu nâu của mình, quần áo chỉnh tề, thản nhiên đi ra khỏi phòng trong ánh mắt ngậy người của Ngải Tuyết.

“Kiệt!” Người đàn ông này chính là cháu trai được ông cụ Mộ Dung thương nhất - Mộ Dung Kiệt

Mộ Dung Kiệt thấy ông cụ đang đi tới, anh khẽ nhủ mày

“Kiệt, tối hôm qua không tệ chứ?” Thằng nhóc này, cứ nhiên chiến đấu hăng say cả đêm, ai nói cháu trai nhà ông là đồng chí, thì không nổi hứng thú với phụ nữ chứ?

“Ông có ý gì?” Mộ Dung Kiệt hơi nheo đôi mắt lại như đang suy nghĩ sâu xa.

Ông cụ biết đã lỡ lời làm lộ chuyện, ngượng ngùng sờ chóp mũi

“Ông theo dõi cháu?” Sắc mặt Mộ Dung Kiệt âm u vô cùng.

“Không có, không có, tối hôm qua ông ngủ sớm, cái gì cũng không biết, đúng không, Quý Hằng?” Ông cụ giả bộ ngơ ngẩn để ném củ khoai lang phỗng tay này ném cho Quý Hằng – cháu trai của mình

Về mặt Mộ Dung Kiệt khó chịu trừng mắt ông cụ: “Không được có lần sau nữa”

3. Chương 3: Chỉ Một Đêm Từ Một Cô Gái Trở Thành Một Người Phụ Nữ!

Khóe miệng ông cụ tươi cười như một đóa hoa, Quý Hằng đứng bên cạnh liên tục lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn Mộ Dung Kiệt đi về phía chiếc xe Ferrari màu trắng số lượng có hạn, phách lối rời đi.

Ngải Tuyết tắm xong, nhặt quần áo của mình lên, trên giường có một mảng màu đỏ như hoa hồng! Cô không dám nhìn, chỉ một đêm, từ một cô gái trở thành một người phụ nữ!

Ra khỏi khách sạn, đứng giữa phố nhìn người đến người đi, trong lòng khó chịu vô cùng, mười giờ tối, mới chậm rãi trở về nhà - nơi cô không bao giờ muốn trở về nữa.

Đẩy cửa nhà ra, mọi người nhìn thấy cô trở lại liền bao quanh cô, vội vàng hỏi: “Như thế nào? Mọi chuyện tốt chứ?” Không có hỏi han ân cần, chỉ quan tâm đến lợi ích của gia tộc!

“Yên tâm, ... Con mệt mỏi rồi” Cô không muốn nhìn những người này nữa, nói xong vội vàng đi lên lầu.

“Tiểu Tuyết, ba thực xin lỗi con!” Ngải Trung xấu hổ nhìn Ngải Tuyết, ông thật sự không có cách nào khi ông cụ nhà Mộ Dung nói lên yêu cầu như thế, mà lúc đó không còn phương pháp khác, chỉ đành để Ngải Tuyết chịu uất ức.

Toàn thân Ngải Tuyết cứng ngắc, nước mắt quanh tròng, hít một hơi thật sâu, cô quay đầu nở nụ cười gượng gạo “Bác Ngải, đừng nói như vậy, trước giờ, là bác cho con một mái nhà, để con từ một con vịt con xấu xí biến thành Thiên Nga Trắng, hiện tại, coi như là con báo đáp công ơn của bác, sau này, con cũng không nợ bác cái gì cả?”

“Tiểu Tuyết, con mới gọi ba là cái gì?” Ngải Trung kinh ngạc nhìn Ngải Tuyết.

“Bác Ngải, cảm ơn bác đã chăm sóc tốt cho con, Tiểu Tuyết luôn ghi nhớ công ơn này, tuy nhiên con không thể gọi bác một tiếng ba nữa!” Ngải Tuyết đề nén sự khó chịu này trong lòng, thản nhiên nhìn người đàn ông mình gọi là ba mấy chục năm.

Ngải Trung là một người thông minh, đã hiểu được câu nói đó, Tiểu Tuyết chính là đang tự trách mình.

“Tiểu Tuyết”

“Bác Ngải, bác không cần nói thêm cái gì, con sẽ trở lại trường học, con cũng không phải đang trách bác” Ngải Tuyết không đợi Ngải Trung nói hết, cô đã ngắt lời, hiện tại cô thật sự không muốn đối mặt với người đàn ông này – người mà cô từng quý trọng nhất.

“Bác tiễn con đi!” Ngải Trung biết rõ tâm ý của Tiểu Tuyết, đứa nhỏ này, mặc dù từ nhỏ tính tình ngoan hiền, thông minh, nhưng làm việc không hề sai sót, nói cái gì chính là cái đó, đã quyết định chuyện gì chắc chắn sẽ không thương lượng nữa.

Ngải Tuyết khẽ gật đầu, cũng không có ý từ chối, dù sao cũng từng là người thân của nhau, cũng không cần tuyệt tình như vậy.

Tối cổng trường học, Ngải Tuyết vẫy tay một cái ý bảo ông trở về, liền xoay người chìm dần trong bóng tối của sân trường.

4. Chương 4: Thống Hận Đàn Bà, Ghét Nhất Sự Phản Bội!

Một nơi khác, Mộ Dung Kiệt đang lười biếng ngồi ở ghế sofa đang thưởng thức ly rượu đỏ, nhàn nhạt liếc nhìn người đàn ông run lấy bối quỳ trước mặt anh.

Ánh mắt đầy sự khinh thường, phía sau anh là mười hai hộ vệ thân hình cao lớn, mọi người đều tác phong uy nghiêm.

Những người này là bảo vệ cho riêng anh, ai cũng là tinh anh đều trải qua sự huấn luyện khắc khe.

Bọn họ cùng anh vượt qua mọi cửa ải khó khăn, để đặt chân đến những đỉnh núi cao nhất thế giới.

“Sợ sao?” Khóe miệng Mộ Dung Kiệt gợi lên sự mỉa mai, tay vuốt đáy ly rượu.

Người đàn ông trên đất ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn người đàn ông cao cao tại thượng giống như đế vương đang ngồi trên sofa kia.

Một dòng nước ẩm chảy thấm ra ngoài.

Về mặt Mộ Dung Kiệt khinh thường có chút chán ghét

Hai tay anh đút vào túi đứng lên, đi quanh người đàn ông đó hai vòng

Đột nhiên, hai tay anh nắm tóc người đàn ông đó, ném hắn đến góc tường, để chống đỡ hắn, anh đã túm lại đầu của hắn khiến hắn phải dùng sức giương về phía sau.

“Đã nghĩ tới hậu quả khi phản bội tôi chưa?” Mộ Dung Kiệt hừ lạnh ra tiếng, sắc mặt âm u tối cực điểm

Đời này, anh ghét nhất chính là phản bội

Mà hắn chính là thủ hạ đi theo anh mười năm, lại dám khiêu chiến giới hạn của anh như vậy.

“Đại ca, tôi sai rồi, tôi bị người ta hãm hại! Mong đại ca bỏ qua cho gia đình của tôi!” Sắc mặt hắn xem ra cực kỳ thống khổ

“Hiện tại mới nghĩ đến người nhà của mày? Sớm đi tới chỗ nào rồi hả?” Cự nhiên dám tiết lộ bí mật của tổ chức cho Thanh bang

“Tôi đã biết sai rồi, Đại ca, cầu anh bỏ qua cho người thân của tôi, van anh” Hắn biết mình sẽ không thoát khỏi cái chết, chỉ mong không mang thêm tai họa đến cho người nhà.

“Tự mình kết thúc đi!” Mộ Dung Kiệt cố nén lửa giận đang muốn phun trào, hừ lạnh lên tiếng.

Lấy áo khoác của mình mang theo lửa giận vội vã rời đi, Mộ Dung Kiệt mới mở cửa ra, người đàn ông bên trong liền uống thuốc độc tự sát.

Mộ Dung Kiệt lái xe điên cuồng ở trên đường cao tốc, lại phản bội anh.

Mẹ của anh đã từng mang tình nhân về nhà xxoo trên giường, tình cờ bị ba phát hiện khi đi công tác về sớm mấy ngày.

Ba giận không thể phát tiết, lái xe trong sự phẫn nộ ở trên đường cao tốc, nên va chạm với xe tải chạy ngược chiều, đã tử vong tại chỗ.

Mà con tiện nhân đó, chẳng những không rơi một giọt lệ vì ba, mà còn bỏ trốn theo gã tình nhân kia.

Từ đó, Mộ Dung Kiệt, chỉ còn lại mỗi ông cụ cùng sống nương tựa lẫn nhau.

Cũng từ đó, anh thống hận đàn bà, ghét sự phản bội.

Đột nhiên, anh đạp phanh xe, vô lực ngồi xụi lơ trên ghế lái

Mộ Dung Kiệt, ngoài mặt là đại BOSS của tập đoàn Mộ Dung, ngầm cũng là đại ca của bang Long Hồ, là Thiên Long mà hai phe hắc bạch nghe tên đều phải kính sợ vài phần.

5. Chương 5: Đi Làm Ở Quán Bar

Anh đã tự thành lập một bang hội cho riêng mình, tất cả đều vì gã tình nhân của người đàn bà đó, bây giờ đã là chồng của ả cũng chính là đại ca của Thanh bang —— Tiểu Báo

Mấy năm nay, anh cùng các bang hội khác không ngừng nâng cao quyền lực của mình, người bình thường chắc sẽ không cách nào chịu được những cực khổ đó, nhiều lần tưởng phải đi đến cái chết.

Bây giờ chính là thời điểm để trả thù cho ba của anh, nghĩ đến đây, trong mắt Mộ Dung Kiệt lạnh như băng.

Tiếng điện thoại vang lên khiến Mộ Dung Kiệt từ từ trầm tĩnh hồi hồn lại.

“Alo, ông cụ” Nhận điện thoại, đôi mắt lạnh như băng của anh từ từ tan chảy, hơi lộ ra vẻ ấm áp.

Ông cụ cứ nhiên lại mang một người phụ nữ đến kiểm tra giới tính của anh nên anh chỉ đành thỏa mãn ý nguyện của ông, có thể về sau ông mới không suy nghĩ lung tung nữa.

Chỉ là, người phụ nữ kia có chút đặc biệt!

“Kiệt, về nhà sớm một chút, dù công việc có bận rộn cũng phải chú ý đến sức khỏe” Ông cụ Mộ Dung vẫn không biết cháu trai ông còn có một thân phận khác là đại ca của hắc bang.

Không thể nói, Mộ Dung Kiệt đã giữ bí mật việc này rất lâu rồi.

Anh không muốn ông cụ ở nhà vì mình mà lo lắng, sợ hãi.

“Vâng, khi nào công việc hoàn thành cháu lập tức trở về” Sau khi tắt điện thoại, liền quay đầu xe đi tới căn biệt thự ở vùng ngoại ô.

“Ngải Tuyết, cậu thật sự muốn đi làm ở quán bar à.” Giản Mộng không dám tin lời Ngải Tuyết vừa nói.

Giản Mộng là bạn thân của Ngải Tuyết, nên chuyện gì cũng tâm sự cho nhau nghe.

“Hện tại tớ chỉ có một thân một mình, đương nhiên phải đi kiếm tiền nuôi sống bản thân” Ngải Tuyết tức giận nhìn cô nói.

“Ba của cậu thật sự không phải là người rồi, tại sao ông ta không gọi Ngải Vũ đi!” Giản Mộng còn tức giận hơn Ngải Tuyết.

“Được rồi, mọi chuyện qua rồi, đừng nhắc lại nữa !”

“Bạn của cậu nhiều như vậy, sau này mang nhiều bạn tới ủng hộ nha” Ngải Tuyết buồn cười nhìn vẻ mặt tức giận của Giản Mộng, thật là một cô gái ngốc.

“Việc kiếm phòng của cậu sao rồi? Bằng không tới nhà tớ ở đi?”

“Thuê được rồi, chiều tớ sẽ dọn tới đó, cậu giúp tớ dọn phòng nha?”

Thời gian làm ở quán bar trễ như vậy, mà trường học thì không thể về trễ, đành phải thuê phòng ở ngoài.

“Ừ, dĩ nhiên!”

Hai người thu dọn xong, vừa nói vừa cười rời khỏi trường học.

Đêm mưa của tháng bảy, bên trong quầy rượu xa hoa trụy lạc, khách hàng nơi đây đa số là sinh viên gần trường đại học.

Âm nhạc âm ỉ, ánh mắt Ngải Tuyết thản nhiên nhìn đôi nam nữ trên sàn nhảy.
Liền trầm mặc chuyên tâm làm công việc DJ của mình.
Cứ như vậy, ban ngày, cô là sinh viên của trường đại học.
Buổi tối là DJ của quán bar.

6. Chương 6: Tìm Người

Những cô gái nơi đây đều giống như cô vừa xinh đẹp lại thuần khiết, còn những người đàn ông kia là kẻ sẵn mồi.

“Ồ, đây không phải là Ngải Tuyết sao?” Ngải Tuyết mới vừa xuống sàn, đã nhìn thấy hai người đàn ông đầu tóc theo mốt, quần áo chỉnh tề, tai đeo khuyên tai, đang nhai kẹo cao su đi về phía cô.

Bọn họ đều là những côn đồ trong trường, cả ngày không lo học, cứ gây sự đánh nhau khắp nơi, nghe nói, bọn họ còn là đệ tử của hắc bang nào đó.

Một người tên là Trương Hoa, một người tên là Phục Vĩ, hai người bọn họ thèm thuồng vẻ đẹp của Ngải Tuyết từ lâu rồi, chỉ là không có cơ hội xuống tay.

Ngải Tuyết cau mày, không để ý tới bọn họ, đeo ba lô rồi đi ra ngoài.

“A? Muốn đi nơi nào? Để tụi anh đưa đi!” Trương Hoa nhanh nhẹn bắt được cánh tay Ngải Tuyết liền đem cô kéo vào trong ngực.

“Buông cái tay bẩn của anh ra!” Chân mày Ngải Tuyết nhíu chặt biểu lộ sự chán ghét.

“Anh nói cho Ngải Tuyết nghe, tụi anh thích em lâu rồi, em làm sao lại không nể mặt tụi anh chứ!”

Phục vĩ huýt gió, cười ha hả.

“Tôi nói lần nữa, buông ra!” Cặp mắt Ngải Tuyết híp lại đầy nguy hiểm, lạnh lùng hừ ra tiếng.

Trương Hoa sửng sốt, trong mắt thoáng qua sự kinh ngạc.

“Không nghĩ tới, lại là mỹ nhân lạnh lùng a! Anh càng ngày càng thích!” Vừa nói vừa lần người tới.

“A!” Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh, một tay Ngải Tuyết nhanh chóng bắt được cánh tay Trương Hoa đang cầm tay kia của cô, dùng sức hất tay hắn ra.

“Rắc rắc” Một thanh âm vang lên, đứt.

Nhanh như tia chớp, Phục Vĩ đứng bên cạnh giật mình há hốc miệng, hai ngón tay dùng sức nắm cầm nhẹ nhàng xoa.

“Cút, đừng để tôi gặp các người lần nữa!” Ngải Tuyết lãnh khốc lên tiếng.

Trương Hoa cùng Phục Vĩ hoảng sợ và không tin vào mắt mình.....

Từ khi nào người phụ nữ này lại khủng bố như vậy?

Lăn một vòng liền bỏ chạy, vừa chạy vừa mắng.

“Con đàn bà thối, làm tao phải mất mặt như vậy, cứ chờ xem!”

Khi còn bé Ngải Tuyết hay ngã bệnh, nên luôn được đem tới bệnh viện, sau này lại gặp được một bác sĩ theo nghiên cứu mô hình cơ thể người, vì hứng thú nên đã theo học, nên cũng có thể dùng để đối phó với những tên côn đồ. (mik cũng ko hìu học cái j nữa ^^)

Mộ Dung Kiệt đang cùng những đại ca của các bang khác thương lượng kế sách thâm tóm Thanh bang.

Ngoài cửa truyền đến tiếng mắng chửi chói tai.

“Tại sao không cho tao vào, tao tìm anh tao, mày tránh ra ”

“Tôi không quan tâm anh tìm ai, nếu anh không đi, đừng trách tôi vô tình!”

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt nheo lại biểu lộ sự khó chịu, liền đứng lên, bước đi ra ngoài.

7. Chương 7: Là Cô?

Những đại ca khác cũng đi theo sau lưng Mộ Dung Kiệt.

“Đại ca!” Hộ vệ thấy gương mặt âm u của Mộ Dung Kiệt, trong lòng thấy bất an.

Thật đáng chết, dám ảnh hưởng đến công việc của đại ca

Mộ Dung Kiệt nghiêm nghị liếc nhìn hộ vệ, sau đó nhìn đến hai tên côn đồ đứng bên cạnh với vẻ mặt đầy khó chịu.

Hai người này mới vừa bị Ngải Tuyết chinh đồn - Trương Hoa và Phục Vĩ.

“Anh tìm ai?”

Hai người bọn họ không để ý đến lời nói của Mộ Dung Kiệt, chạy về phía Trương Thiên sau lưng anh, đi ngang qua còn thuận tay đẩy anh một cái.

“Cút ngay, đừng cản trở tao tìm người!”

Mọi người đứng xung quanh trán chảy đầy mồ hôi lạnh, thở hổn hển vì lo sợ, hai thằng này muốn chán sống sao.

“Anh, anh phải giúp em báo thù, con đàn bà kia đánh gãy tay em, nó còn đánh bạn em nữa, anh xem!” Trương Hoa tức giận đi tới trước mặt Trương Thiên.

“Em chán sống rồi sao? Ai cho em tới đây? Còn không mau cút đi!” Trương Thiên thực nhức đầu với đứa em này.

“Anh, anh giúp em xử lý con đàn bà kia đi!” Nói xong liền lôi kéo Trương Thiên đi tìm Ngải Tuyết

“Đàn ông mà để đàn bà đánh, mày không mất mặt sao? Còn kêu tao tới đó!” Trương Thiên hất tay hất ra.

“Tao không biết người phụ nữ Ngải Tuyết kia đánh mày như thế nào, mà mày không biết phòng thủ à?” Trương Hoa bị anh nói đến đỏ mặt

Hộ vệ đứng bên cạnh Mộ Dung Kiệt đang muốn rút súng băng người, chợt nghe đến tên Ngải Tuyết, anh liền ngăn cản!

Đó không phải là người phụ nữ bị anh giày vò suốt cả đêm sao....

Từ sau đêm hôm đó, anh vẫn chưa gặp lại cô.

Mùi vị đó, cũng không tẻ lắm.

Khóe miệng anh nhếch lên thành nụ cười ma mị.

“Trương Thiên đem người phụ nữ đó về đây, không được tổn thương cô ấy dù chỉ một sợi tóc.”

Trong mắt Mộ Dung Kiệt hiện lên nụ cười ảm áp khiến tất cả thuộc hạ của anh phải ngây người.

Trời ơi, đại ca Thiên Long của bang Long Hồ, mỗi ngày đều là gương mặt lạnh lùng, sát khí.

Nếu có cười, cũng là nụ cười của ác ma, biểu lộ ột người phải đi đến cái chết.

Hôm nay, mặt trời mọc hướng tây sao?

Tất cả thủ hạ không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn hướng không trung.

“Còn không mau đi!” Mộ Dung Kiệt trừng mắt nhìn Trương Thiên

“A! Dạ dạ, tôi đi ngay!” Trương Thiên nhanh chóng kéo Trương Hoa đi theo, khi hắn còn đang lớn tiếng, chửi mắng Mộ Dung Kiệt khiến Trương Hoa phải ảo não, nhức đầu.

“Anh, sao anh phải nghe theo lời của hắn nói!” Nói thế nào hắn đường đường cũng là người của Bạch Hổ dưới một người trên vạn người trong bang Long Hồ.

“Chẳng lẽ, hắn là....? ? ?” Nghĩ như vậy, hắn hoảng sợ nhìn về mặt xanh mét của Trương Thiên.

8. Chương 8: Phải Trả Giá Gấp Đôi !

“Mày là người của hắc bang sao lại châm tiêu thế, cũng may mạng mày lớn nên còn sống ra được đây!”

“Sau này mày cứ như vậy không biết phân nặng nhẹ, thì tao đây bị mày hại chết đó!” Trương Thiên nhớ tới cũng lòng vẫn còn sợ hãi.

“Phải Phải !” Trương Hoa nhận thức được đó đại ca Thiên Long mà hai phe hắc đạo nghe tên đều phải kính sợ.

Vì mới thoát khỏi bàn tay tử thần nên trong lòng vẫn còn sợ hãi, lời nói có chút không có mạch lạc.

Mộ Dung Kiệt ngồi ở trong phòng chờ đợi, Ngải Tuyết tức giận nhìn thấy hắn đem thêm vài tên đàn ông đến.

Đối phương thật sự quá đông quá mạnh, nên hai ba lượt cô liền bị thu phục

Không phải đến vì báo thù cho em trai sao, thế nào lại đứng yên như vậy, cái gì cũng không làm.

Trương Thiên bị đàn em nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng sờ chóp mũi, đại ca như thế nào còn chưa ra.

“Ken két!” Cửa mở ra

“Đại ca, người đã mang đến, anh xem.”

“Anh đi ra ngoài trước đi, không có gì thì đừng làm phiền tôi!”

“Dạ!” Trương Thiên có chút khó hiểu quan sát người phụ nữ này, trí tò mò làm anh tròn mắt hoảng hốt ? ? ? Đại ca muốn thưởng thức ả sao ! ! !

Thận trọng đóng cửa, chạy vụt đi.

Ngải Tuyết nhìn thấy Mộ Dung Kiệt đang tiến lại gần, có chút giật mình, là anh! Cô cả đời cũng không thể quên người đàn ông này.

Chính là anh đã hành hạ cô suốt cả đêm, thiếu chút nữa đã không xuống giường được.

Nheo mắt lại suy nghĩ một chút.

Cô không nợ anh cái gì, sao anh lại trối cô tới đây.

“Ngải Tuyết sao vậy? Chúng ta lại gặp nhau, thật là trùng hợp nha!” Mộ Dung Kiệt sử dụng đôi mắt chết người của anh chăm chú nhìn Ngải Tuyết.

“Cái này là trùng hợp sao? Rõ ràng là người của anh trối tôi tới đây!” Mắt Ngải Tuyết tròn trố

Trán Mộ Dung Kiệt neho lại đầy khó chịu.

Cô thật là độc mồm độc miệng, dường như người phụ nữ trầm mặc của đêm đó cùng cô lúc này là hai người khác nhau.

Mộ Dung Kiệt đứng thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc “Nghe nói, cô đánh hai thủ hạ của tôi bị thương cánh tay cùng cái cằm!”

Ngải Tuyết nhú mào “Là bọn họ không biết thân phận, động tay động chân với tôi!”

Mộ Dung Kiệt nghe được hai tên chết bầm kia lại động thủ với Ngải Tuyết.

Trong lòng lại tức giận vô cớ, anh quay người đem ngón tay đặt vào chỗ nhận biết dấu vân tay.

Vậy mà, lời nói lại khác đi.

“Nhưng bọn họ là thủ hạ của tôi, cô đánh người của tôi, cô cũng nên trả giá cao cho hành động đó!”

Mộ Dung Kiệt cười lạnh, nhìn thấy trong lòng Ngải Tuyết có chút sợ hãi.

“Cái Cái gì giá cao? ?”

“Theo như quy tắc, cô phải bỏ ra hai cánh tay và hai cái cằm của cô, nhưng cô chỉ có một cằm nha!”

“Vậy thì, cằm đổi thành chân, liền mất đi hai cánh tay và đôi chân!” Nói xong liếc mắt thấy sắc mặt Ngải Tuyết liền trắng bệch.

Trong lòng cười lên, người phụ nữ này thật thú vị, anh rất muốn giữ cô ở bên mình, từ từ chơi đùa.

9. Chương 9: Ánh Mắt Như Hổ Như Sói!

“Này, sao anh lại ác như vậy chứ, dù gì tôi cũng là phụ nữ mà!” Muốn hai cánh tay và đôi chân của cô sao? Chẳng khác nào thành tàn tật....

Có gì đặc biệt sao, người đàn ông này là ma quỷ sao

Mộ Dung Kiệt cười lạnh nhìn Ngải Tuyết

“Thứ nhất, tôi không phải tên ‘Này’, tôi tên Mộ Dung Kiệt!”

“Thứ hai, trong mắt Mộ Dung Kiệt tôi đây từ trước tới giờ không phân biệt nam nữ, tất cả mọi người đều như nhau, đều là người!”

“Thứ ba, cô đã thương thủ hạ của tôi, theo quy tắc của bang hội, cô đã thương ở đâu của họ, họ có thể đánh trả lại chỗ đó có khi còn đánh gấp đôi!”

“Bằng không, sao thủ hạ lại nghe theo tôi chứ ! !”

Mộ Dung Kiệt nói câu nào cũng hợp tình hợp lý.

Anh thấy sắc mặt của Ngải Tuyết trắng bệch, liền dừng một chút.

“Trừ phi.” Khụ khụ khụ

Ngải Tuyết giống như bắt được cái phao cứu mạng.

“Trừ phi cái gì? ? ?” Ánh mắt sáng lên.

“Trừ phi cô làm người phụ nữ của tôi, có như vậy họ mới không dám làm như thế với cô !” Khóe miệng của Mộ Dung Kiệt gợi lên nụ cười tà mị.

“Còn có lựa chọn khác không?” Ngải Tuyết nuốt một ngụm nước bọt nhìn khuôn mặt tuấn tú nhưng lúc nào cũng lạnh lùng của anh.

Mặc dù sắc đẹp thay cơm, nhưng nếu mỗi ngày đều phải nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng vậy....

Chắc, sớm muộn gì cũng chết vì rét.

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt híp lại đầy nguy hiểm.

“Như vậy đi! Trương Thiên! ! ! Người phụ nữ này giao cho anh xử lí” Anh vừa nói vừa mở cửa phòng đi tới chỗ đám đàn em đang đứng đợi ở ngoài. Trương Thiên nghe tiếng của đại ca lập tức đứng dậy đi tới.

Ngải Tuyết sợ tới mức vội nắm lấy vạt áo của Mộ Dung Kiệt.

“Được! ! !” Cô gái tốt cư nhiên không bao giờ chịu thiệt trước mặt đàn ông, hãy chờ đó.

Mộ Dung Kiệt có chút hứng thú nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần gian trá.

“Đại ca, có chuyện gì sai bảo? ? !” Trương Thiên đã chạy tới đứng trước mặt của Mộ Dung Kiệt.

Hắn thấy sắc mặt trắng bệch của Ngải Tuyết đang nắm vạt áo của đại ca.

Chẳng lẽ không đúng như suy nghĩ lúc nãy của mình sao? Mới cùng đám đàn em đánh cuộc, nếu thua phải mua cho tụi nó một chiếc xe đua.

Ánh mắt của Mộ Dung Kiệt rét lạnh khi Trương Thiên cứ nhìn chăm chăm Ngải Tuyết, giọng điệu có chút khó chịu.

“Không có chuyện gì, lui xuống đi!”

“Dạ.” Trương Thiên im lặng trở về chỗ cũ.

“Rầm...” Mộ Dung Kiệt đóng cửa lại, ánh mắt như sói như hổ nhìn chăm chú vào cổ áo đã mở ra vài nút áo của Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết hoảng sợ lập tức che cổ áo lui về phía sau.

Nhưng Mộ Dung Kiệt nhanh hơn một bước liền nắm tay cô kéo vào trong ngực, gắt gao chế trụ đầu nhỏ của cô.

Không kịp chờ đợi cúi đầu khẽ mân mê đôi môi đỏ mọng của cô.

Trong lúc nhất thời Ngải Tuyết ngây người như phỗng, không biết làm như thế nào cho phải.

Mộ Dung Kiệt cường thế tách hàm răng trắng đem lưỡi đi sâu vào trong khoang miệng của cô.

10. Chương 10: Từ Nay Về Sau, Cô Là Người Phụ Nữ Của Tôi!

Cho đến khi bàn tay của Mộ Dung Kiệt không an phận đưa vào trong áo vuốt ve vẻ đẹp của cô, lúc này cô mới giật mình hồi hồn lại.

“Mộ...,” đẩy anh ra, “Pằng...” tát vào mặt anh một cái.

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt âm u, còn lạnh hơn cả khối băng, đáng chết, cô lại dám đánh anh.

“Cô gái, cô chán sống rồi sao?” Mộ Dung Kiệt cắn răng nghiến lợi.

Mộ Dung Kiệt, lúc nào thì anh đây lại dễ dàng cho người ta đánh như vậy, hơn nữa, còn là phụ nữ.

Anh thật sự rất tức giận, muốn giết cô, giết cô.

Hơi thở lạnh lùng từng bước một tiến tới gần Ngải Tuyết, cô sợ tới mức lui từng bước một về phía sau.

Ngải Tuyết cắn môi, có chút hoảng sợ.

Mới vừa rồi lại đánh anh ta như thế, có khi nào anh ta lại muốn lấy đi đôi bàn tay của cô.

Ngải Tuyết nhìn sắc mặt âm u của Mộ Dung Kiệt, hít một hơi thật sâu.

Quay đầu vừa nghĩ, hừ, ai bảo anh sờ ngực cô, mà cô chỉ là phản ứng theo bản năng thôi.

Mộ Dung Kiệt nhìn sắc mặt biến đổi của Ngải Tuyết thích lắm lắm.

Ngay tức khắc bắt được cổ áo của Ngải Tuyết, giống như xách con gà con mang cô tới bên giường, từng chút đẩy cô nằm trên giường.

“Này, Mộ Dung Kiệt, anh muốn làm gì! Tôi không phải là người tùy tiện như vậy!”

Ngải Tuyết nhìn Mộ Dung Kiệt đang cởi từng nút áo sơ mi của anh.

Sợ tới mức nhảy dựng từ trên giường xuống.

Mộ Dung Kiệt nghe những lời này của Ngải Tuyết, giống như nghe được câu chuyện cười.

Vẻ mặt hiện lên vài phần châm chọc và khinh bỉ

“Cô không tùy tiện? Vậy hôm trước là ai chủ động nằm trên giường để mặc tôi đùa giỡn?”

Ngải Tuyết nghe được lời nói của anh, khuôn mặt trắng bệch bỗng ửng đỏ.

Dùng sức mím môi, không để nước mắt của mình rơi xuống

Mộ Dung Kiệt nhận thấy sự thay đổi của Ngải Tuyết, tuy trong lòng tức giận nhưng có chút thương xót.

Không tự chủ được ngồi xuống vuốt ve mái tóc của Ngải Tuyết.

Động tác dịu dàng dường như ngoài suy nghĩ của anh.

Đúng lúc này, điện thoại của Mộ Dung Kiệt vang lên.

“Alo.” Không biết bên kia nói những gì khiến cho đôi mắt Mộ Dung Kiệt hí lên lộ ra mấy phần suy nghĩ sâu xa.

“Tôi hiểu rồi, lập tức đến ngay!”

Mộ Dung Kiệt nhanh chóng mặc lại quần áo, vẻ mặt không đổi ngồi đối diện bên giường nói với Ngải Tuyết.

“Bắt đầu từ hôm nay cô là người phụ nữ của tôi nên cô không được phép qua lại với những người đàn ông khác”

“Ra đường không được mặc đồ hở hang.”

“Sau khi tan học lập tức gọi điện thoại cho tôi, tôi đến đón cô! Không được đi dạo bên ngoài!”

“Về phần làm việc ở đây, cô còn dám đi nữa, tôi liền cho cô biết hậu quả!”

“Đây là số điện thoại của tôi, đừng quên, người phụ nữ ngoan!”

11. Chương 11: Là Người Phụ Nữ Của Anh, Những Kẻ Khác Không Dám Nhúng Châm

Mỗi câu nói của Mộ Dung Kiệt khiến chân mày của Ngải Tuyết càng cau chặt hơn.

“Anh điều tra tôi! !” Ngải Tuyết kìm nén giận dữ cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tôi làm như thế chỉ vì muốn hiểu rõ người phụ nữ của mình! Hơn nữa, cô cũng biết việc điều tra về cô đối với tôi rất dễ dàng.” Mộ Dung Kiệt không biết xấu hổ nói chả lí lẽ gì.

Vào giờ phút này, Ngải Tuyết cảm nhận được....

Người đàn ông này, không chỉ vô tình lạnh như băng mà còn sâu không thể lường trước được.

“Không được cau mày nữa, sẽ mau già đó!”

“Cô mau thu dọn quần áo, tôi sẽ phái người hộ tống cô đến nhà tôi!”

“Ngoan ngoãn ở nhà chờ tôi trở về!”

“Anh nói cái gì? Ở nhà anh? ? !” Ngay lập tức sắc mặt của Ngải Tuyết thay đổi cứ như vừa ăn phải trái khổ qua đắng.

“Tôi có thể nói không chứ?”

“Cô cứ nói thử xem?” Mộ Dung Kiệt dùng sức gõ trán của Ngải Tuyết một cái.

“Không được phản kháng, phản kháng cũng vô dụng, tôi đi trước!” Trước khi đi dùng sức ôm Ngải Tuyết đến khi hài lòng mới rời đi.

“Khốn kiếp! ! !” Mộ Dung Kiệt mới ra khỏi cửa liền nghe thấy tiếng chửi mắng của Ngải Tuyết.

Sờ sờ môi của mình, còn lưu lại mùi của cô, khóe miệng vẽ lên đường cong càng làm cho khuôn mặt của anh thêm tuấn tú khiến đám thủ hạ nhìn ngây người.

“Cười như vậy thật không ổn tí nào! !” Giờ phút này trong lòng tất cả thủ hạ đang đánh giá nụ cười lúc này của Mộ Dung Kiệt.

Thật ra thì, một đêm kia, không chỉ là lần đầu tiên của Ngải Tuyết, mà cũng là lần đầu tiên của Mộ Dung Kiệt.

Anh vốn là người truyền thống, lúc biết Ngải Tuyết là xử nữ.

Trong lòng cũng đã nhận định Ngải Tuyết là người phụ nữ của mình.

Bây giờ mặc dù cả hai không có tình cảm, nhưng cũng không sao.

Để cô trở thành người phụ nữ của anh là cách tốt nhất để những kẻ khác không dám nhúng chàm, động tay động chân với cô nữa.

Mặc dù người phụ nữ này có chút ngốc.

Ngốc đến mức dễ dàng rơi vào bẫy của anh.

Trong lòng cảm thấy Ngải Tuyết cùng với những người phụ nữ khác không giống nhau.

Cho tới bây giờ anh vẫn thống hận đàn bà, ngay cả nhìn một cái cũng không muốn.

Nhưng đối với Ngải Tuyết thì có một cảm giác kì lạ.

Nhìn thấy cô liền không nhịn được muốn trêu chọc cô, thậm chí muốn đè cô nằm dưới thân ra sức giày vò.

Có lẽ cả hai người bọn họ đều là lần đầu tiên.

Trong lòng anh, Ngải Tuyết có chút đặc biệt hơn bao người khác.

Chạm vào khuôn mặt đang nóng bừng, xuống tay thật tàn nhẫn.

Nếu đổi lại là người khác, đã sớm bị anh ột phát tiễn về trời.

Anh cảm thấy, người phụ nữ này được anh ưu ái quá mức rồi.

Đối với người phụ nữ này, dường như anh không có sự miễn dịch nào.

Ngải Tuyết ngồi trong xe BMW màu đen của Trương Thiên.

Chân mày nhíu thật chặt, không buông lỏng phút giây nào.

Cô không nghĩ ra, tại sao khi bản thân vừa nhìn thấy Mộ Dung Kiệt liền có cảm giác muốn bỏ chạy.

Cô không nợ anh cái gì, nhưng thấy anh giống như chuột nhìn thấy mèo, dựa vào cái gì mà anh ta bắt cô nghe theo lời anh nói.

12. Chương 12: Thấy Máu Lại Ngất, Người Phụ Nữ Này Cư Nhiên Thấy Máu Là Ngất?

Hiện tại, ngay cả bản thân cũng bán cho anh.

Quay đầu, nhìn về mặt nghiêm túc của Trương Thiên đang lái xe, nhớ tới lúc này hấn hung hăng trối mình, hơn nữa mới vừa rồi nổi cơn giận dữ từ chỗ của Mộ Dung Kiệt đi tới đón cô.

Trong lòng liền hận đến nghiến răng.

“Anh Trương Thiên.” Ngải Tuyết nháy nháy mắt

Âm thanh dễ nghe như chim hoàng oanh khiến thân thể Trương Thiên không nhịn được run lên.

Má ơi, lúc gặp cô, cũng không thấy sự dịu dàng như thế a, nhất định là có sự nhầm lẫn.

Lúng túng quay đầu lại, khuôn mặt tươi cười.

“Chị dâu, có gì dặn dò sao?”

Ngải Tuyết nghe tiếng “chị dâu”, khóe miệng không nhịn được run lên thật lâu.

“Tôi không phải là người phụ nữ của anh ta!”

“Ách.” Về mặt ngây ngốc của Trương Thiên cứ như không tin lời cô vừa nói.

“Anh không tin sao? ? ?”

“”

“Thật ra thì, tôi thích người giống như anh Trương Thiên vậy! Anh xem anh, mặc dù dáng dấp không có gì nổi trội nhưng dù sao cũng là đại ca của một hắc bang, đặc biệt lúc mới vừa nhìn thấy anh, thân hình hiên ngang, mạnh mẽ thật ấn tượng, khắc sâu trong trí nhớ của tôi, làm sao mà không hấp dẫn thu hút người khác cho được” Trong lòng Ngải Tuyết tự biện phục mình, thật ra hấn rất đáng ghét vậy mà cô cũng có thể nói dối khen hấn hết lời như thế.

Hí. Trương Thiên chợt hoảng sợ đập phanh.

Má ơi! Cô gái này, thật là có năng khiếu tán tỉnh, lỡ không may ở trước mặt đại ca cô cũng nói như vậy, nhất định anh sẽ chết không toàn thây.

Nghĩ như vậy, một lớp mồ hôi lạnh chảy thẳng xuống gò má của anh.

Bởi vì thắng xe gấp làm Ngải Tuyết nhất thời ngã về phía trước, cái trán đập mạnh vào kính.

Thật lâu sau mới hồi hồn, tay xoa cái trán, trong miệng không ngừng suýt soa.

Trương Thiên thấy Ngải Tuyết đụng vào thủy tinh, trong lòng hoảng hốt, trái tim như treo lơ lửng trên không.

Thận trọng lấy cái tay của Ngải Tuyết đang xoa trán ra, đáng chết, chảy máu

Lập tức nhấn ga chạy hết tốc độ đến bệnh viện.

Mà Ngải Tuyết nhìn thấy máu trong tay của mình, ngay cả nói một câu cũng không có liên ngất đi.

Có trời mới biết, từ nhỏ hễ thấy máu cô liền ngất xỉu.

Trương Thiên thấy Ngải Tuyết hôn mê bất tỉnh, có chút không tin.

Dùng sức đẩy cô một cái nhưng không có phản ứng, hấn liền gọi điện thoại cho đại ca.

“Cái gì? Bị thương nhẹ cũng ngất! ! Cậu chạy xe kiểu gì mà để xảy ra như vậy? Tốt nhất cậu hãy cầu nguyện cho cô ấy không có chuyện gì! Tôi lập tức trở về!”

Khuôn mặt Mộ Dung Kiệt âm u, nhìn người đàn ông trước mắt không biết chết hay sống, chính hắn đã cướp hàng của anh.

Không nhịn được hừ lạnh một tiếng “Giải quyết xong, đem những gói ma túy tiêu hủy! Thông báo cho cảnh sát”

Nhanh chóng đi tới chiếc xe Rolls- Royce, mở cửa xe chui vào, một đường chạy thẳng đến bệnh viện.

13. Chương 13: Giậ Đồ Bìm Leo

Bên trong bệnh viện bậc nhất của thành phố S, sau khi nghe bác sĩ chuẩn đoán bệnh, khuôn mặt của Mộ Dung Kiệt nhiều lần biểu lộ đen trắng xen kẽ.

Thấy máu là ngất? ? ? Người phụ nữ này cứ nhiên thấy máu là ngất! ! ! Khóe miệng khẽ nhếch lên, đi tới phòng bệnh VIP.

Lúc đi ngang qua Trương Thiên đôi mắt anh liền rét lạnh “Đến sân tập huấn mang bao tạ 30 kg chạy 30 vòng! Chưa chạy xong không được nghỉ.”

Trương Thiên giống như vừa thoát khỏi cái chết, mừng rỡ cảm ơn trời cao đã cho anh thêm cơ hội sống sót, liền chạy nhanh đến sân tập huấn chịu phạt.

Mộ Dung Kiệt nhìn vẻ mặt Ngải Tuyết đang ngủ, cái trán chắc đập vào kính rất mạnh nên mới chảy máu như thế, nghĩ vậy càng làm anh thấy khó chịu hơn.

Sờ lên băng gạc quấn quanh trán, chân mày càng cau lại.

Người phụ nữ ngốc nghếch này, mới rời khỏi một lúc đã để cho bị thương, sao lại ngốc như vậy.

Đặt bàn tay trắng nõn của cô vào lòng bàn tay thon dài của anh, tay kia vuốt mái tóc của cô.

Tinh tế nhìn chăm chú dung nhan của cô: khuôn mặt trái xoan, hai hàng lông mày lá liễu, da trắng như tuyết, hai má ửng hồng, khoác trên mình chiếc váy màu đỏ, chiếc cổ thon dài, bộ ngực to tròn trắng như kem sữa, nửa che nửa hở, quanh eo là chiếc thắt lưng màu trắng nhưng không quá chặt, một đôi chân dài đầy quyến rũ sau chiếc váy ngắn, ngay cả gót sen xinh đẹp tuyệt trần cũng lặng lẽ toả ra sự quyến rũ mê người, ngay cả lúc ngủ, cũng làm anh phải nhìn say đắm như vậy, khóe miệng xinh xắn có chút nhếch lên, môi đỏ mọng khẽ nhếch, như muốn dẫn dụ người ta hôn lên một cái.

Mộ Dung Kiệt vốn là người đàn ông bình thường a, nên cũng không thể nhịn được trước sức hấp dẫn này, liền cởi quần áo và giày bước lên giường từ từ chơi đùa cùng người phụ nữ đó.

Hai tay chống đỡ ở hai bên thân thể của Ngải Tuyết, cố không để sức nặng của mình đè lên cô, ngay cả hít thở cũng trở nên nặng nề.

Cúi người xuống khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của Ngải Tuyết, rốt cuộc cũng không nhịn được nữa liền muốn thỏa mãn dục vọng của mình.

Hai ba lượt liền đem chương ngại vật trên người cô cởi xuống, không kịp chờ đợi càng muốn nhiều hơn thế....

Rên lên một tiếng, sớm đã giải phóng dục vọng, ngẩng đầu nhìn Ngải Tuyết, người phụ nữ này, vẫn không chút ý thức nào vẫn ngủ mê man như vậy.

Khóe môi nhếch lên, bất tỉnh cũng tốt, đỡ phải ồn ào lớn tiếng với anh, không còn nghi ngờ gì với thân thể Ngải Tuyết liền hung hăng giày vò cô.

Tới thời điểm cao trào, hộ sĩ lại liều lĩnh đem thuốc đi vào.

Thấy tình huống như vậy, “Á...” thét một tiếng đầy chói tai, khay thuốc trong tay liền rơi xuống đất, đỏ mặt hoảng hốt chạy đi.

Ngải Tuyết cũng vì tiếng thét này mà thức tỉnh.

Mở mắt ra, hiện lên trước mặt là gương mặt tuần tú của anh, mà anh còn đang ở trong thân thể cô.

“Á ! !” Âm thanh này dĩ nhiên xuất phát từ trong miệng Ngải Tuyết.

Mộ Dung Kiệt khó chịu nhìn chằm chằm người phụ nữ đang thét toáng ở dưới thân, trực tiếp lấy môi áp lên môi cô để ngăn lại tiếng la đó.

“Mộ Dung Kiệt, anh là đồ lưu manh ! !” Ngải Tuyết vô cùng tức giận.

Anh vậy mà thừa dịp lợi dụng lúc cô đang nằm trên giường bệnh để làm chuyện đó....

Mộ Dung Kiệt chợt nhíu mày, vừa hành động vừa hỏi “Lưu manh? ? Cô biết lưu manh là như thế nào không?”

“Giống như anh đó ! !” Còn phải hỏi sao

“Thì ra là vậy, có phải là như thế này không hay là cái này? ? ?” Vừa đùa giỡn Ngải Tuyết vừa tăng thêm lực ra vào trong cơ thể cô.

14. Chương 14: Cút Ngay, Đừng Chạm Vào Tôi

“Cút ngay, đừng chạm vào tôi, anh là đồ lưu manh!” Ngải Tuyết khóc không ra nước mắt a.

Lúc này, cửa được mở ra lần nữa, lần này người tới chính là viện trưởng.

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt híp lại có chút khó chịu với người đi tới, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng.

Viện trưởng thấy rõ người đàn ông trên giường này..., trong lòng hoảng sợ, cảm giác sắp có đại họa xảy ra.

Ông nghe hộ sĩ nói có một người đàn ông đang làm chuyện đó với bệnh nhân, vô cùng tức giận liền tới đây ngăn cản,

Nào ngờ lại là Mộ Dung Kiệt của tập đoàn Mộ Dung, thậm chí bước lên cũng không được mà lùi cũng không xong, rơi vào trạng thái lúng túng

“Còn không mau cút đi ! !” Mộ Dung Kiệt giận dữ lớn tiếng, viện trưởng sợ tới mức thiếu chút nữa tè ra quần, vội vàng chạy đi nhưng vẫn không quên đóng cửa lại.

Mộ Dung Kiệt thu lại hơi thở lạnh lùng, nhìn người phụ nữ đang núp trong ngực mình cả khuôn mặt Ngải Tuyết ửng hồng.

Nhéch miệng lên, tâm tình tốt trở lại, ôm eo thon của cô càng thêm ra sức vận động.

Ngải Tuyết sợ cánh cửa lại mở ra như lần trước liền ý thức chui vào chăn, nếu chuyện mất mặt như vậy mà truyền đi thật là không có chỗ để chui.

Vốn tưởng rằng có người đi vào, Mộ Dung Kiệt sẽ dừng động tác lại.

Nào ngờ, anh chẳng những không ngừng, còn càng thêm ra sức đâm vào sâu trong cơ thể cô, thiếu chút nữa thét lên vì đau, mắt mặt chết đi được.

Người đàn ông này, thật hết lời để nói cùng anh ta.

Mộ Dung Kiệt hung hăng chiếm đoạt Ngải Tuyết, cả đêm cứ như vậy mà trôi qua.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Mộ Dung Kiệt đem bữa ăn sáng đầy dinh dưỡng đặt bên giường bệnh cho cô.

Vỗ bả vai của Ngải Tuyết đã qua một đêm nhưng gò má cô vẫn còn ửng đỏ.

“Con heo lười, dậy ăn điểm tâm!”

Ai ngờ Ngải Tuyết không nghe còn lật người, đưa lưng về phía anh tiếp tục ngủ.

Mộ Dung Kiệt liền thò tay vào bên trong áo của cô, dùng sức vuốt ve nơi to tròn bầu bĩnh như quả đào.

Khiến Ngải Tuyết phải mở mắt, lập tức ngồi bật dậy.

Hai mắt cảnh giác nhìn Mộ Dung Kiệt.

Mộ Dung Kiệt có chút hăng hái nhìn chăm chăm cô, trong mắt càng ngày càng nóng bỏng.

“Con heo lười, sáng sớm định quyến rũ tôi như vậy sao? ? ?”

“Ách. Á! !” Tại sao cô không có mặc y phục, khó trách mắt của cái tên sắc lang chết tiệt này cứ như sói như hổ nhìn cô.

Cô cũng không quên người đàn ông này thừa dịp lúc cô không phòng bị liền đoạt lấy cô cả đêm, khuôn mặt không khỏi đỏ bừng.

Vội vàng kéo chăn lên che lại thân thể của mình lại bị Mộ Dung Kiệt một tay tháo ra.

Không đợi Ngải Tuyết lên tiếng, ôm Ngải Tuyết vào phòng tắm.

“Khốn kiếp, anh thả tôi xuống, tự tôi có thể đi!” Ngải Tuyết cắn môi.

Mộ Dung Kiệt đặt cô vào bồn tắm đã để sẵn nước.

15. Chương 15: Xấu Hổ!

“Ngoan, tắm xong rồi ăn điểm tâm!” Vẻ mặt của Mộ Dung Kiệt dịu dàng, làm Ngải Tuyết nhìn ngây người.

Người đàn ông này, từ lúc nào lại trở nên dịu dàng, chu đáo như thế.

Từ khi biết anh đã có khuôn mặt lạnh lùng đầy sát khí, giống như người ta thiếu anh tám trăm vạn không trả vậy.

Ngải Tuyết trong lúc nhất thời không thể tiêu hóa được sự thay đổi của Mộ Dung Kiệt

Lại sững sờ ngây ngốc không biết làm thế nào cho phải.

Mộ Dung Kiệt tức giận ném cô xuống, Mộ Dung Kiệt như anh đời nào lại đối đãi với phụ nữ dịu dàng như thế chứ.

Đáng lẽ cô nên cảm thấy hạnh phúc, nhào tới trong ngực anh hô to cảm động sao.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng vẫn thuận tay cầm chiếc khăn lông trắng mềm lau nhẹ thân thể cho cô.

Cứ như đang nâng niu một tác phẩm nghệ thuật, thận trọng từng chút một.

Cuối cùng Ngải Tuyết cũng lấy lại tinh thần, đoạt lấy khăn lông quấn quanh thân thể.

Áp a áp úng “Mộ Dung Kiệt. Anh. Cái đó. Tôi có thể tự mình anh. nên đi ra ngoài đi!”

Mộ Dung Kiệt thấy khuôn mặt ửng đỏ đang xấu hổ của Ngải Tuyết, trong mắt lóe lên nụ cười ầm ập.

Người phụ nữ này, xấu hổ cũng có phong tình riêng như vậy

“Ừ, vậy cô nhanh lên một chút, tắm xong ra ăn điểm tâm!” Không hề trêu ghẹo cô, tối hôm qua giằng co với cô cả đêm nên mệt muốn chết rồi.

“Ừ, anh đi ra ngoài đi.”

Mộ Dung Kiệt đi ra ngoài, thận trọng đóng cửa phòng tắm lại, Ngải Tuyết ngồi xụi lơ thở một hơi dài.

Nằm mềm nhũn trong bồn tắm, vì mệt mà ngủ thiếp đi.

Mộ Dung Kiệt ngồi ở trên ghế sa lon ưu nhã xem báo, mắt thỉnh thoảng liếc về phía phòng tắm.
Người phụ nữ này, tắm cũng lâu nữa.
Năm phút trôi qua, lại năm phút trôi qua.
Mộ Dung Kiệt đứng không ngồi yên, để tờ báo xuống đi tới trước cửa phòng tắm.
“Ngải Tuyết, tắm xong chưa ra ăn điểm tâm!”
“Ngải Tuyết? ? ?” Không có động tĩnh!
Mộ Dung Kiệt có chút hoảng sợ, vội vàng mở cửa đi vào.
Vây mà, người phụ nữ này lại nằm trên bồn tắm ngủ thiếp đi.
Mộ Dung Kiệt im lặng, lại có chút đau lòng.
Xem ra, tối hôm qua anh giày vò cô đến mất cả sức lực rồi.
Thận trọng mang cô từ trong bồn ra, lau khô cơ thể cho cô.
Nhẹ nhàng ôm cô đặt trên giường đắp kín chăn.
Anh cũng leo lên giường, nhẹ nhàng ôm cô ngủ.
Ngải Tuyết tỉnh lại lần nữa đã là xế chiều.
Ngồi dậy, vuốt đầu tóc rối bời.
“Tỉnh rồi hả ?” Âm thanh đầy truyền cảm của Mộ Dung Kiệt vang lên.
“Ừ!” Không biết nên nói gì.
“Có đói bụng không?” .
“Không đói ” Nói thì nói thế, chứ bụng của cô đang đánh trống không ngừng! Lập tức đỏ cả mặt, tại sao lại không có tiền đồ như vậy!
Len lén nhìn sang Mộ Dung Kiệt, phát hiện anh đang nhìn mình cười như không cười!
Xấu hổ quá! ! !

16. Chương 16: Người Phụ Nữ Của Tôi Đương Nhiên Là Ở Nhà Của Tôi

“Tôi đã dặn dì Trương chuẩn bị đồ ăn, chúng ta lập tức về nhà!” Thấy cô xấu hổ đến nỗi không thể chui xuống đất ngay lập tức, Mộ Dung Kiệt thấy tâm trạng tốt lên!
“Chúng ta? ? ? Về nhà? ? ?” Ngải Tuyết không hiểu anh nói gì, kinh ngạc nhìn anh!
“Đúng vậy a, người phụ nữ ngốc, hôm qua mới đồng ý với tôi, làm người phụ nữ của tôi, đương nhiên là ở nhà tôi!” Mộ Dung Kiệt ngất mũi Ngải Tuyết, gương mặt hiện lên sự cứng chiều.
Ngải Tuyết càng xấu hổ hơn: “Ai nói làm người phụ nữ của anh phải ở nhà của anh? Hơn nữa, ngày hôm qua tôi đồng ý làm, nhưng hôm nay tôi lại muốn đổi ý!” .
Đôi mắt Mộ Dung Kiệt nửa hí, cắn răng nghiêng lợi: “Cô nói lại lần nữa xem!” .
Ngải Tuyết sợ tới mức chui vào trong chăn, không lên tiếng.
Đáng sợ! ! Đáng vẻ thật dọa người!
“Nói, có làm người phụ nữ của tôi không?”. Mộ Dung Kiệt cười tà, giọng nói nhàn nhạt, vẻ mặt nghiêm nghị vẫn không đổi!

Ngải Tuyết nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt hơi nước quanh tròng, diện mạo của người đàn ông này không thể chê vào đâu được, cứ như một vị đế vương thời xưa, mặc dù tính tình có chút quái lạ, làm người phụ nữ của anh cũng không thua thiệt, ít nhất sẽ không tổn thất cái gì?

Muốn chơi đùa thì cứ chơi, nhưng tuyệt đối không thể có tình cảm với anh, bởi vì một khi anh ta chơi chán rồi sẽ ném cô như một món hàng truyền đến tay người khác, khi đó cô sẽ không còn gì cả!!!

“Này, làm người phụ nữ của tôi có cần nghĩ lâu đến vậy không?” Mộ Dung Kiệt có chút thất vọng, chẳng lẽ sức hấp dẫn của mình không đủ sao?

Ngải Tuyết nói “Tôi có điều kiện!” .

Mắt Mộ Dung Kiệt mở to tròn “Cái gì? Điều kiện? Cô cảm thấy làm người phụ nữ của tôi thua thiệt lắm sao?”.

“Cũng không phải..., chỉ có một điều kiện thôi, anh có đáp ứng không?”. Ngải Tuyết chuôi môi đỏ mọng, hai ngón tay cái chạm vào nhau, bộ dạng đáng yêu vô cùng!

Mộ Dung Kiệt khoe miệng nhếch lên “Nói thử xem” liền ngồi xuống, lười biếng cuộn mình trên ghế sofa, híp mắt lại chờ cô nói!

Ngải Tuyết ho khan mấy tiếng, nhẹ nâng đôi môi “Chỉ cần anh đồng ý, sau này anh không động tay động chân với tôi, tôi sẽ đồng ý làm người phụ nữ của anh sống ở nhà anh!”.

Mộ Dung Kiệt có chút sững sốt, khoe môi chợt gọi lên “Được thôi!” .

Oh... Sao anh lại dễ dàng đồng ý vậy chứ?

Hoài nghi nhìn chằm chằm Mộ Dung Kiệt, thật lâu sau, nói lại một lần nữa “Tôi nói, về sau không cho động tay động chân với tôi!”.

“Đúng thế, không sai nha! Thế nào? Cô hi vọng tôi động tay động chân với cô sao? Nếu như là vậy, thì càng tốt hơn”. Mộ Dung Kiệt mỉm cười, trêu chọc cô.

Ngải Tuyết vội vàng lắc tay lắc đầu: “Không, không, không”.

17. Chương 17: Ông Cụ Nhà Anh Rất Hung Dữ Có Phải Không?

“Về nhà thôi!” Anh đứng dậy gõ vào đầu cô một cái, kéo cô xuống giường.

“Cái đó..... Ông cụ có ở nhà của anh không?” Ngải Tuyết ngồi kế bên tài xế, trong lòng vô cùng hồi hộp, lần đầu tiên cô cùng Mộ Dung Kiệt ở khách sạn đã bị ông cụ quay lại.

Hôm nay sao có thể gặp lại ông cụ nữa!

“Ừ, thế nào?” Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết bồn chồn, lo lắng, khoe miệng khê giờ lên.

“Ông cụ nhà anh rất hung dữ có phải không? ?” Cô nghe người ta nói ông cụ nhà anh rất hay giận dữ.

“Có tôi ở đây, sao phải sợ ông ta gây khó dễ với cô?”

“”

Xe chạy vào gara nhà Mộ Dung.

Ngải Tuyết xuống xe, nhìn căn biệt thự tráng lệ trước mắt trong lòng có chút thất thần, bất an.

Mặc dù từ nhỏ sinh ra đã được nhận nuôi ở Ngải gia, phòng cũng được coi như là thượng đẳng, nhưng sao có thể so sánh với căn biệt thự này.

Mộ Dung Kiệt dắt Ngải Tuyết, lôi kéo cô đi vào biệt thự.

Người hầu đứng chấp tay chĩnh tề ở hai bên ở trước cửa, nhìn thấy Mộ Dung Kiệt mọi người khom lưng cúi người chào.

“Hoan nghênh thiếu gia về nhà! ! !”

Mộ Dung Kiệt khẽ gật đầu, Ngải Tuyết bị giật mình, không khỏi ngưỡng mộ thân thể của Mộ Dung Kiệt, thật tốt biết bao.

Dù động tác của cô rất nhỏ nhưng làm cho tâm tình của Mộ Dung Kiệt rất vui.

Vươn tay nắm tay cô thật chặt, cúi đầu mỉm cười với cô.

“Đồ ngốc, đừng sợ! Có tôi ở đây”

Ngải Tuyết gật đầu một cái, nhưng không biết động tác thân mật và lời nói lúc này của anh đã sớm làm cho tất cả người hầu và ông cụ Mộ Dung mới đi ra sợ đến ngây người.

Mộ Dung thiếu gia cư nhiên lại mang phụ nữ về nhà, chẳng lẽ mặt trời mọc hướng tây sao....

Ông cụ Mộ Dung thấy rõ bóng dáng của người phụ nữ, lập tức cau mày.

Đó không phải là người phụ nữ ở khách sạn đêm đó với Kiệt sao, Kiệt muốn làm cái gì đây....

Nhìn vẻ mặt và động tác của anh giống như là thích cô ta thật rồi.

Ý thức được việc này, ngay tức khắc vẻ mặt của ông cụ Mộ Dung Lão âm trầm xuống, giọng nói không có chút thiện cảm nào.

“Kiệt, cháu qua đây!”

Ngải Tuyết mới vừa được Mộ Dung Kiệt an ủi liền bị dọa sợ bởi âm thanh trầm thấp mang theo chút tức giận này.

Mắt không dám nhìn âm thanh vừa phát ra, cô liền cúi đầu, hai tay nắm thật chặt, nhìn xuống đất với tâm trạng thấp thỏm, lo âu.

Thật ra thì, không cần nhìn cũng biết, dám nói chuyện với Mộ Dung Kiệt như vậy, trên thế giới này cũng chỉ có một người, chính là ông cụ Mộ Dung của anh.

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết mới vừa được mình an ủi, rồi bị câu nói của ông cụ sợ đến mức cúi đầu xuống đất! ! !

Có chút không vui trừng mắt với ông cụ, quay đầu nói với Ngải Tuyết.

“Ngoan, đến phòng của tôi ngồi chờ, tôi sẽ nhanh quay lại”

“Di Trương, dắt Ngải tiểu thư đến phòng của tôi!”

Rồi chậm rãi đi về phía ông cụ.

18. Chương 18: Không Thể Để Cô Gái Đó Là Cháu Dâu Của Mộ Gia

“Ông cụ, cháu đây vừa trở về ông liền tức giận như vậy, là ai không biết sống chết mà chọc ông như vậy?”

Tiếp theo như là có chút hiểu rõ mọi chuyện, cất cao giọng“Ách, nhất định là thằng nhóc Quý Hằng kia, hắn đã chọc tức ông chuyện gì ? Cháu giúp ông chỉnh đốn hắn”

Sắc mặt của ông cụ Mộ Dung càng ngày càng đen, không nhịn được cất ngang lời của anh.

“Cháu tưởng ông muốn nói chuyện phiếm với cháu sao ?Cô gái vừa rồi là như thế nào?Sao lại dẫn cô ta về đây?”

“Ông nói Ngải Tuyết à? Cô ấy là người phụ nữ của cháu, lúc đầu, không phải ông đưa cô ấy đến chỗ cháu sao? Nói đến đây, cháu còn phải cảm ơn ông đấy.” Trong mắt Mộ Dung Kiệt mang theo vài phần gian trá.

“Không được, chuyện này ông kiên quyết phản đối, cháu có thể vui đùa với cô ta một chút, nhưng không thể nghiêm túc!” Lúc này ông cụ Mộ Dung Lão có chút dưng râu trợn mắt.

Bởi vì những lời nói của ông cụ mà sắc mặt Mộ Dung Kiệt âm trầm xuống.

Im lặng gần nửa ngày anh mới lên tiếng

“Ông à, ông vốn biết cháu ghét nhất là lấy tình cảm ra đùa giỡn, nên cháu càng không thể nào đùa giỡn tình cảm của người khác được”

“Mấy năm nay cháu chưa từng có người phụ nữ nào, nói thế chắc ông cũng biết được nguyên nhân”

“Con tiện nhân kia, cũng bởi vì tình cảm mà ngoại tình vứt chồng bỏ con! Làm hại ba cháu chết thảm như vậy”

“Lần đó, là do ông vứt Ngải Tuyết trên giường của cháu”

“Cháu không muốn biết ông dùng thủ đoạn gì, nếu cô ta đã trở thành người phụ nữ của cháu, cháu sẽ chịu trách nhiệm với cô ta tới cùng”

“Chuyện này cứ như vậy mà quyết định, sau này, cháu không hy vọng ông làm khó Ngải Tuyết!”

Ông cụ Mộ Dung nhìn cả người Mộ Dung Kiệt lạnh như băng, mặt khó chịu đi về phòng của mình.

Thằng nhóc này, bắt đầu từ khi nào lại dùng giọng điệu lạnh lùng như vậy nói chuyện với ông chứ...

Trong lòng kiên quyết hơn, nhất định phải nghĩ cách không thể để cho cô gái đó trở thành cháu dâu của Mộ gia.

Ngải Tuyết bất an đi đi lại lại ở trong phòng Mộ Dung Kiệt.

Về mặt Mộ Dung Kiệt khó chịu đẩy cửa đi vào, thấy Ngải Tuyết sợ hãi thì trong lòng có chút mềm xuống.

Một tay kéo cô vào trong ngực, gắt gao ôm cô, giống như sợ một giây kế tiếp cô sẽ không cánh mà bay.

“Ngải Tuyết, cô sẽ không rời khỏi tôi chứ?” Mộ Dung Kiệt hơi thương cảm

Cô sẽ không phản bội anh giống như người phụ nữ kia từng phản bội ba.

Ngải Tuyết chu mỏ, hai người bọn họ, dường như cũng không có tình cảm gì để nói tới vấn đề này.

Hỏi cái vấn đề này, hình như có chút không thích hợp

“Anh làm sao vậy?”

“Không có gì! Trả lời tôi, tôi muốn biết!” Mộ Dung Kiệt có chút cấp bách

Ngải Tuyết vừa định mở miệng nói “sẽ”, có thể tưởng tượng ánh mắt giết người của anh, lời nói tới cổ họng liền nuốt lại.

19. Chương 19: Cô Nói Sai Cái Gì Sao?

Mộ Dung Kiệt nhíu mày, đôi tay đang nắm chặt sau ót của cô không cho cô né tránh anh.

“Trả lời!”

“Sẽ không đâu, anh tốt như vậy sao tôi phải rời đi, trừ phi anh đem tôi cho người khác!” Ngải Tuyết dùng ánh mắt trong sáng nhìn chằm chằm Mộ Dung Kiệt, tỏ vẻ mình vô cùng chân thành.

Mộ Dung Kiệt khước miệng nhếch lên thành vòng cung duyên dáng, những lời này sao nghe ngọt như vậy?

“Tôi làm sao mà bỏ rơi em được, trong mắt em, tôi là loại người đó sao?” Cố ý chọc cô nổi giận xù lông lên.

“Đó là đương nhiên! Toàn thể giới cũng biết, đàn ông các anh đều là củ cải đại hoa tâm(*), thấy một người yêu một người!”. Ngải Tuyết tay nắm cằm, nháy mắt

(*): củ cải đại hoa tâm: củ cải có thể hiểu là phần dưới của đàn ông, hoa tâm có nghĩa là đào hoa.

“Nói vậy, Mộ Dung Kiệt tôi đây không thuộc loại đàn ông đó!” Lời nói của cô khiến cho trong lòng anh có chút khó chịu, anh dám thề, anh là người chung thủy tuyệt đối.

Vậy mà Ngải Tuyết lại khinh thường liếc anh mấy lần, kế tiếp lại càng khẳng định kết luận “Giống kiểu đàn ông điển hình như anh đây vừa đẹp trai lại nhiều tiền, hai ba ngày lại thay phụ nữ cứ như thay áo, không muốn thì lập tức ném đi, kiếm người mới! Đây cũng là quy luật tự nhiên thôi!”

Mặt Mộ Dung Kiệt đen một nửa, “Nói vậy, người phụ nữ như vậy rõ ràng rất tùy tiện, còn khẳng định nói đàn ông đào hoa, không phải tất cả phụ nữ đều tùy tiện như nhau, cô nói, cô nói xem!”

Tâm trạng của Mộ Dung Kiệt bắt đầu kích động, đẩy bờ vai của Ngải Tuyết một cái.

Ngải Tuyết có chút kinh ngạc, người đàn ông làm sao vậy? Đột nhiên lại kích động như thế!

Trong miệng anh toàn nói người phụ nữ tùy tiện là chỉ ai? Không phải là bạn gái trước đây của anh chứ? Chẳng lẽ là anh đã từng bị phản bội? Nghĩ như vậy, trong lòng Ngải Tuyết có chút đồng cảm cho Mộ Dung Kiệt! Người kiêu ngạo giống như anh lại bị phản bội nhất định là rất tự ái.

“Anh đừng như vậy, mặc dù quá khứ của anh đau buồn như vậy nhưng vẫn không nên để trong lòng sinh ra hận thù nha? Làm người là phải nghĩ về phía trước, không thể cứ nhìn về phía sau mãi, tôi hiểu anh mà, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không rời đi!”. Còn cố ý phóng khoáng vỗ bờ vai của anh, bày tỏ sự an ủi!

Ánh mắt của Mộ Dung Kiệt càng thêm âm u, phía trước với phía sau cái gì? Quá khứ đau buồn gì? Không nói với người khác chuyện gì? Đáng chết, cô đã biết cái gì rồi?

Chợt, Mộ Dung Kiệt vươn tay bóp cổ Ngải Tuyết “Cô cũng biết những chuyện đó phải không? Nói! ! !” .

Hốc mắt Ngải Tuyết mở to, khụ khụ cô nói sai cái gì sao?

Vì đau nên Ngải Tuyết rơi lệ, đôi tay không ngừng đẩy anh ra, Mộ Dung Kiệt lại càng bóp chặt hơn, con mắt đầy tơ máu!

Thời điểm Ngải Tuyết cảm thấy trời đất mịt mù, đôi mắt cũng mơ màng, Mộ Dung Kiệt nói lỏng tay, Ngải Tuyết lập tức xụi lơ trên đất, lời nói lãnh khốc của Mộ Dung Kiệt vang bên tai “Cô đi đi! Nhưng nếu cô dám nói ra nửa chữ, tôi nhất định cho cô sống không bằng chết!”.

20. Chương 20: Cư Nhiên Lại Mang Thai

Ngải Tuyết vuốt cổ của mình, nước mắt đau thương chảy dài trên má.

Mộ Dung Kiệt cũng không nhìn Ngải Tuyết một cái, hừ lạnh lên tiếng

“Cút!”

Ngải Tuyết nghe âm thanh rét lạnh của Mộ Dung Kiệt, trong nội tâm lạnh buốt như băng, cắn hận nhìn anh một cái, nhanh chân vừa khóc vừa chạy ra khỏi nhà Mộ Dung.

Các người hầu được một trận kinh ngạc, nhanh như vậy đã đi rồi sao?

Ông cụ Mộ Dung còn phải ghen hòng nhìn trân trối, gần nửa ngày mới phản ứng được mặt trở nên mừng rỡ, thẳng nhóc này, nhất định bị lời nói của mình tác động nên thay đổi quyết định.

Xem ra, đứa cháu cưng này vẫn còn biết nghe lời mình.

Mộ Dung Kiệt đâm mạnh một cái vào tường, nắm đấm khiến tay anh dính đầy máu tươi, nhưng anh không cảm thấy đau chút nào.

Nhưng khi thấy Ngải Tuyết chạy đi, khoảnh khắc đó làm cả trái tim anh tan vỡ hoàn toàn, nơi đó rất đau, thật sự rất đau.

Cứ như là bị người ta rạch từng vết sẹo cũ, trong lòng đau khổ tột cùng, đó là một đoạn quá khứ đau đớn nhất làm anh không muốn nhớ lại!

Đã bao lâu rồi anh không cảm thấy đau buồn như lúc này? Là sau khi ả tiện nhân đó vứt chồng bỏ con sao?

Nhiều năm như vậy, tim của anh đã chết lâu rồi, hôm nay, anh lại cảm nhận được cái đau đến tận xương ra sao lần nữa...

Anh dựa vào tường chậm rãi trượt xuống đất, gương mặt tuần tú của anh trở nên nhợt nhạt đi.

Ngải Tuyết khóc chạy ra khỏi nhà Mộ Dung, thơ thẩn đi trên đường.

Cổ thật là đau, tim cũng rất đau.

Tên khốn kia, tại sao có thể đối xử với cô như vậy.

Vốn tưởng rằng sau đêm đó hai người sẽ không gặp lại nhau nữa.

Nhưng chính anh cố tình kêu người trói cô ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều cương chiều.

Sau đó giống như ném cô từ thiên đàng xuống tới địa ngục.

Ngải Tuyết cảm thấy giờ phút này, trên thế giới, chỉ còn lại mỗi mình cô.

Một tháng sau vào một ngày buổi trưa, Ngải Tuyết và Giản Mộng đi khỏi bệnh viện.

Thật trở trêu, cư nhiên lại mang thai, bởi vì vấn đề sức khỏe nên không thể sanh non.

“Tiểu Tuyết, cậu dự định làm gì với cái thai này? Chẳng lẽ muốn sinh nó ra sao?” Giản Mộng nhìn gương mặt của Ngải Tuyết không còn chút huyết sắc nào.

“Nếu không, đi tìm người đàn ông kia đi!” Đường như không còn biện pháp nào khác.

Ngải Tuyết lắc đầu một cái “Tớ không muốn gặp lại anh ta.”

“Khốn kiếp, tại sao trên thế giới này lại có đàn ông vô lại như vậy!” Giản Mộng tức giận đến phát run.

“Chưa tới hai tháng nữa sẽ tốt nghiệp, tớ muốn đi Mĩ!”

Ngải Tuyết sờ cái bụng phẳng lì của cô, nơi này đã có một sinh mệnh nhỏ rồi sao

“Nước Mĩ xa như vậy, một mình cậu, tớ không yên lòng, không cho đi!” Giản Mộng cầu nhàu vì lo lắng.

Ngải Tuyết thấy vẻ mặt của cô bạn tốt này, tự đáy lòng bật cười “Cô gái ngốc, ha ha”

21. Chương 21: Không Cút, Coi Chừng Bị Ăn Dạn!

Gần hai tháng trôi qua trong chớp mắt.

Bên trong sân bay của thành phố S, Giản Mộng ôm Ngải Tuyết trong gương mặt không muốn chia xa.

“Ngải Tuyết, đi qua bên kia nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, biết không? Cô gái ngốc, tính tình sao lại bướng bỉnh như vậy, ra nước ngoài sẽ bị thiệt thòi lắm đấy không thể so với trong nước đâu!”

“Tớ biết rồi, cậu trở về đi, máy bay sắp cất cánh rồi, cậu cũng phải giữ gìn sức khỏe!”

Nhưng với Mộ Dung Kiệt thì ngược lại, ba tháng này trôi qua rất ảm đạm, công việc của bạch đạo và hắc đạo ép anh tới mức không có thời gian để nghỉ ngơi.

Thậm chí, anh chỉ dùng nửa tháng liền thâu tóm cả Thanh bang, mặc dù, để con tiện nhân kia và gã tình nhân bỏ trốn được.

Nhưng anh thề, nếu anh không tìm ra đôi gian phu dâm phụ này chặt làm trăm mảnh, anh sẽ không làm người.

Hôm nay, anh đang đứng đầu hai bên hắc bạch địa vị càng thêm cao không người nào dám chống lại anh.

Có điều, mỗi ngày lúc bản thân chìm vào giấc mộng, trong đầu luôn nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng lại rất bướng bỉnh của Ngải Tuyết.

Cho nên, mỗi ngày vào ban đêm, anh đều đi tới quán bar Ngải Tuyết từng làm.

Lẳng lẳng kêu một ly rượu, ngồi cả đêm ở đó, anh cũng không biết anh ngồi ở đây để chờ đợi điều gì.

Có lúc, anh thậm chí mong đợi ở nơi này có thể nhìn thấy cô.

Từ đêm hôm Ngải Tuyết rời đi, như thường lệ Mộ Dung Kiệt luôn ngồi một góc của quán để nhâm nhi li rượu thượng phẩm nơi đây.

Một cô gái ăn mặc hở hang, trang điểm đậm đi tới chỗ Mộ Dung Kiệt, nhìn kỹ một chút là có thể nhận ra, cô chính là chị của Ngải Tuyết- Ngải Vũ!

“Anh đẹp trai, em có thể ngồi đây không?” Còn không đợi Mộ Dung Kiệt trả lời, liền đặt mông ngồi ở bên cạnh anh.

Người đàn ông này, cô đã chú ý anh rất lâu rồi, vì anh quá nổi bật để thu hút mọi ánh nhìn, để cô nhìn một lần đã say đắm, chỉ là cả người anh luôn tỏa ra hơi thở lạnh như băng, làm mọi người không dám đến gần.

Mộ Dung Kiệt lạnh lùng liếc cô một cái, hừ lạnh “Cút!”

Ngải Vũ bị dọa tay liền run lên, nhưng rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường, mặt dày mày dạn.

“Anh đẹp trai, cần gì phải lạnh lùng như thế? Em thấy anh thường ở chỗ này ngồi suốt đêm, có chuyện gì phiền lòng à?”

Mộ Dung Kiệt quay đầu lại liếc cô một cái, giọng nói lạnh lùng vẫn như cũ “Mắc mớ gì tới cô? Không cút, coi chừng bị ăn đạn!” Lời vừa nói dứt, súng đã cầm trên tay.

Ngải Vũ bị dọa đến mặt mày xanh như tàu lá chuối, cô tới gần anh, chỉ vì anh quá ưu tú nên có chút không cam tâm muốn bỏ rơi con mồi ngon như vậy. Hơn nữa, cô thật là không tin anh dám ở trước mặt nhiều người như vậy nổ súng!

Coi thường cây súng trong tay anh, rất nhanh lại khôi phục tâm trạng của mình, chỉ là ngồi cách xa anh một chút.

22. Chương 22: Nhận Nuôi Ở Cô Nhi Viện Sao?

“Em tên Ngải Vũ, đại tiểu thư của tập đoàn Ngải thị, anh không biết em sao?” Mỗi nói đến thân phận của mình, Ngải Vũ luôn ưỡn ngực tự hào, trước giờ đối tiểu thư danh môn quý tộc như cô chưa ai dám kháng cự lại.

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt chớp một cái, ánh mắt nhìn Ngải Vũ có chút kinh ngạc, càng làm Ngải Vũ ưỡn ngực tới gần anh hơn.

“Ngải Tuyết là gì của cô?” Mộ Dung Kiệt thốt lên.

Sắc mặt Ngải Vũ chợt đen lại, ngay sau đó khóe miệng nhếch lên tỏ ra khinh thường “Ngải Tuyết sao ? Nó và Ngải gia không có quan hệ huyết thống gì cả, nó được nhận nuôi từ cô nhi viện!”.

“Cô nhi viện?” Tim của Mộ Dung Kiệt như rơi xuống vực, khó trách Ngải Trung lại xem cô như món hàng trao đổi để giải quyết tài chính cho Ngải thị.

Đêm hôm đó, vì báo đáp công ơn nuôi dưỡng của họ nên cô mới chịu đáp ứng dùng lần đầu tiên của mình để đổi lấy an toàn cho Ngải thị.

Cho nên ánh mắt của cô nhìn anh đầy u buồn như thế, mãi sau này lại cảm thấy cô và đêm hôm đó không giống nhau!

“Anh biết nó sao?” Trong lòng Ngải Vũ có chút ghen tị, người đàn ông tốt như vậy cũng bị nó chiếm đi, nếu biết đêm đó là thiếu gia của tập đoàn Mộ Dung cô nhất định sẽ đi.

Mộ Dung Kiệt không trả lời vấn đề của cô, đứng lên đi ra khỏi quán bar, đi tới chiếc xe thể thao của mình.

Nghĩ tới người phụ nữ kia vừa nói “Ngải Tuyết là cô nhi!” Trong lòng lại khó chịu không thôi.

Đêm đó sau khi anh đuổi cô rời đi đã đến nơi nào rồi? Là ở trường học sao? Đường như trên người cô không có tiền, không may bị đói rồi sao? Ngày đó từ bệnh viện trở về Mộ gia cũng chưa ăn cái gì vào bụng.

Trong lòng nghĩ như vậy, càng ngày càng thấy hối hận nhiều hơn, ngày đó anh thật sự có chút kích động. Cũng ba tháng không gặp, thỉnh thoảng anh cũng nhớ tới cô.

Lấy điện thoại di động ra, bấm vào dãy số mà mỗi ngày anh đều nhìn đến ngày người nhưng chưa từng ấn nút gọi.

“Thật xin lỗi, số điện thoại này đang tạm khóa, xin gọi lại sau! Sor—ry”

Tắt máy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Sẽ không, sẽ không, bây giờ cũng là nửa đêm, chắc cô đã ngủ rồi.

Anh cũng không có quên, cô gái gốc đó thích ngủ đến chừng nào, ngay cả trên bồn tắm cũng có thể ngủ, nghĩ đi nghĩ lại, chợt bật cười.

Thôi, sáng mai đi tìm cô, nhất định phải cướp người phụ nữ gốc đó trở về.

“Ông nói cái gì? Đi đâu?” Sáng sớm, Mộ Dung Kiệt vội chạy xe thể thao mang theo mấy tên hộ vệ tới trường học của Ngải Tuyết.

Lại nghe được tin, vừa tốt nghiệp xong, Ngải Tuyết liền rời đi, cụ thể đi nơi nào, cũng không ai biết.

Giờ phút này cả người Mộ Dung Kiệt tản ra sự hung ác vô cùng, một phen liền túm cổ áo hiệu trưởng.

“Ông không biết cô ấy đi đâu sao, tại sao lại không hỏi!” Lúc này, toàn bộ lý trí của Mộ Dung Kiệt hoàn toàn biến mất.

23. Chương 23: Ngải Tuyết Đến Nước Đức?

Vấn đề như vậy hơi vô lý, cô ta đi đâu, ông chỉ là hiệu trưởng lo việc học của cô thôi chứ đâu thể quản cô được.

Ngay cả hộ vệ đứng sau lưng anh cũng mặt mày nhăn nhó, đại ca vì yêu mà trở nên mất bình tĩnh vậy sao.

Ông hiệu trưởng thấy Mộ Dung Kiệt nổi giận, thiếu chút nữa sợ đến hôn mê bất tỉnh, không phải ông không có tiền đồ, thật sự là, sự uy hiếp của anh quá lớn quá mạnh mẽ.

Hoảng sợ cúi đầu suy nghĩ thật lâu, chợt nhớ tới cô bạn thân của Ngải Tuyết.

“Tôi, tôi nhớ rồi!” Ông hiệu trưởng thấy nắm đấm của anh sắp giáng vào mặt mình, vội vàng nói.

“Ngải Tuyết có cô bạn thân, tên Giản Mộng, là đại tiểu thư của tập đoàn Giản thị, thiếu gia Mộ Dung, cô ấy nhất định biết tiểu thư Ngải Tuyết đang ở đâu!”

Mộ Dung Kiệt liền buông cổ áo ông hiệu trưởng ra, lập tức lên đường đến Giản gia.

Ông hiệu trưởng lão đảo, xụi lơ trên đất.

“Ôi, lão già tôi đây chắc tổn thọ đi vài tuổi mất!”

Giản Mộng nhìn đám người đàn ông xuất hiện trước nhà mình, đặc biệt người đứng đầu lạnh lùng đầy sát khí khiến cho cô rùng mình.

Ông Giản và bà Giản cũng thận trọng nhìn Mộ Dung Kiệt.

Người đàn ông này, sao lại đến nhà tìm con gái mình chứ.

Đứa con gái gốc Giản Mộng này đã làm chuyện kinh thiên động địa gì đây.

Mộ Dung Kiệt nhìn Giản Mộng, lạnh lùng hỏi.

“Ngải Tuyết đang ở đâu.”

“Anh là ai? Cô ấy đi rồi!” Tìm Ngải Tuyết sao?

“Đi lúc nào, đi đâu!”

Trong lòng Giản Mộng nghĩ, không lẽ Ngải Tuyết đã đắc tội với người đàn ông này, nhất định không thể nói thật với anh ta.

“Đến nước Đức rồi, cụ thể ở đâu thì tôi không biết”

“Này, anh tên gì? ?” Giản Mộng thấy Mộ Dung Kiệt đi tới cửa cũng không quay đầu lại trả lời, trong lòng đầy nghi ngờ.

Mộ Dung Kiệt chạy điên cuồng tới trụ sở chính của bang Long Hồ, phát chỉ thị tới Đức.

Trong phạm vi cả nước phải tìm ra Ngải Tuyết, trong vòng ba ngày, nhất định phải tìm được người.

Một mình ngồi trên phi cơ bay tới Đức.

Ba ngày sau, những thuộc hạ được phân phó chỉ thị bên Đức cảm giác sắp phải chết dưới tay của Mộ Dung Kiệt.

Ba ngày rồi, đại ca muốn tìm một tin tức của người phụ nữ này cũng không có, cứ như bốc hơi khỏi thế giới.

Về mặt Mộ Dung Kiệt u ám vô cùng, một đám vô dụng.

Trong ba ngày, đã vận dụng hai phần ba thuộc hạ tìm người phụ nữ này khắp nơi.

Còn giữ lại làm gì! !

Trương Thiên và hai người khác nghe tin lập tức bay tới Đức.

Cảm giác Mộ Dung Kiệt dường như muốn hủy diệt cả nước Đức này.

Trương Thiên nhắm mắt đi đến gần.

“Đại ca, có thể Ngải tiểu thư không đến nước Đức thì sao!” Mộ Dung Kiệt cơ thể chấn động.

Đáng chết, bị người phụ nữ kia lừa, khoe miệng gợi lên sự mỉa mai.

Anh lập tức trở về Trung Quốc, trực tiếp đem Giản Mộng tới Long Hồ.

“Giản Mộng, nếu cô không muốn cả Giản gia chết vì cô thì hãy thành thật nói tôi nghe Ngải Tuyết đã đi đâu”

24. Chương 24: Cô Ấy Bị Anh Làm Hại Còn Chưa Đủ Thảm Sao?

Quay đầu lại nói với Trương Thiên “Mang vào!”

Giản Mộng nhìn ba mẹ bị trối, trong mắt hiện lên sự hoảng sợ.

“Anh rốt cuộc là ai a! Anh thả ba mẹ tôi ra” Nhanh như vậy đã phát hiện mình lừa anh, thế lực của anh nhất định rất hùng hậu.

“Nếu cô không thành thật trả lời, tôi thề, Mộ Dung Kiệt tôi đây nhất định sẽ khiến bọn họ chết không toàn thây!” Anh hung ác cảnh cáo.

“Anh tên là Mộ Dung Kiệt?” Nghe được tên của anh làm Giản Mộng phải rùng mình, “Anh tìm Ngải Tuyết làm gì? Cô ấy bị anh làm hại còn chưa đủ thảm sao?”

“Cái gì bị tôi làm hại còn chưa đủ thảm? Cô nói vậy là có ý gì?” Nghe tới hai chữ ‘làm hại’, mí mắt Mộ Dung Kiệt liền chớp một cái “Có phải Ngải Tuyết xảy ra chuyện ? ”

“Ba tháng trước, Ngải Tuyết biết mình mang thai, muốn phá nhưng không thể phá, mấy ngày trước vừa tốt nghiệp đã bay đến Mĩ! Nếu như anh có chút trách nhiệm, lập tức bay qua đó đem cô về chăm sóc thật tốt, nếu như anh chỉ muốn vui đùa với Ngải Tuyết, xin anh đừng làm phiền cô ấy nữa!”

Giản Mộng hung ác cảnh cáo anh, cô cũng không để anh uy hiếp!

Mộ Dung Kiệt nghe được Ngải Tuyết mang thai, đầu như nổ tung, vừa vui vừa sợ, anh đã lên chúc ba.

Nhưng người phụ nữ kia cư nhiên không nói tiếng nào đã mang theo con của anh bay đến nước Mĩ xa xôi như vậy.

Cô muốn rời khỏi mình sao?

Tốt lắm, người phụ nữ này lại có gan lớn như vậy!

Anh tìm cô khắp nơi, còn cô lại chạy đến Mĩ!

Tại Los Angeles, Ngải Tuyết từ xa nhìn thấy Thủy Nhan đang vẫy tay với mình.

Thủy Nhan là một người bạn tốt của cô lúc nhỏ, mấy năm trước đã theo ba di cư đến Mĩ. Bây giờ cô ấy càng ngày càng đẹp hơn lúc trước.

“Ngải Tuyết, cuối cùng cũng gặp lại cậu, nhiều năm không gặp, cậu càng ngày càng xinh đẹp động lòng người rồi!” Thủy Nhan nhìn thấy Ngải Tuyết không nhịn được thêm hưng phấn hơn.

“Cậu cũng thế, càng ngày càng khác hơn xưa, thiếu chút nữa tớ không nhận ra cậu rồi!” Hai người vừa nói vừa đi tới gara xe trong Thủy gia.

“Cái gì? Cậu mang thai được ba tháng!” Về mặt Thủy Nhan không dám tin nhìn chăm chú vào cái bụng Ngải Tuyết.

“Đúng vậy, có thể phiền cậu lúc này đấy?” Ngải Tuyết khẽ than thở.

“Không sao, cò gì đâu mà phiền, tớ đây còn cảm thấy tò mò!” Nghĩ đến trong bụng Ngải Tuyết một tiểu bảo bảo, Thủy Nhan càng thêm háo hức, mong chờ.

“Tớ thấy cậu nên nói chuyện cái thai này cho Mộ Dung Kiệt, dù sao đây cũng là huyết thống của anh ta, anh ta được quyền biết sự tồn tại của đứa bé!” Thủy Nhan chạm vào bụng của Ngải Tuyết, muốn nghe động tĩnh của bảo bảo.

“Anh ấy từng nói không muốn gặp lại tớ, nên không cần thiết phải nói nữa!”

“Ôi, đừng nghe nữa..., mới ba tháng, bảo bảo làm sao biết đập!” Ngải Tuyết buồn cười nhìn Thủy Nhan.

Tiếp đó hỏi Thủy Nhan, cũng giống như tự hỏi chính mình.

“Cậu nghĩ xem, ngày đó tại sao khi nói chuyện với tớ xong thì lập tức trở mặt như vậy! Tớ nói với anh ta đều là lời thật lòng!”

Thủy Nhan gõ đầu Ngải Tuyết một cái!

25. Chương 25: Ba Ngày Sau, Anh Muốn Thấy Được Cô

“Ngốc quá..., cậu là người phụ nữ của anh ta nhưng trước mặt lại nói nhiều khuyết điểm của anh ta như vậy, anh ta không tức giận mới là lạ, có điều, phản ứng có hơi khích một chút? Có thể đó là bí mật mà anh ta không muốn nói cho ai nghe thôi!” Nói xong còn gật đầu khẳng định chắc chắn lời mình nói.

Ngải Tuyết đang uống nước nghe những lời nói của Thủy Nhan làm cô khiếp sợ phun toàn bộ nước vào mặt Thủy Nhan.

Thủy Nhan giận đen cả mặt....

Ngải Tuyết lúng túng ho khụ khụ, vội lấy ống tay áo của mình lau mặt giúp cô ấy.

“Ấy ấy, đừng, không phải tại tớ!”

Ngải Tuyết cầm quả táo lên lau lại lau, cô cũng không nói tiếp chuyện tình cảm của Mộ Dung Kiệt bị người ta phản bội ra! Mặc dù không biết anh đối với cô là tình cảm thật sự hay chỉ là lời hứa hẹn lúc trước!

“Thủy Nhan, phòng của tớ ở đâu, có thể dẫn tớ xem được không?” Rắc rắc, cắn một miếng táo.

“Ừ, ăn cơm xong liền dẫn cậu đi, cậu ở kế bên phòng tớ.”

“Sau này, có thể sẽ làm phiền đến người nhà của cậu rồi.”

“Cô gái ngốc, đã thân với nhau như vậy cần gì phải nói lời khách sáo! Còn nhớ lúc nhỏ lần đầu tiên chúng ta đi chơi hội xuân không?”

Ngải Tuyết cười cười “Dĩ nhiên nhớ!”

“Lần đó nếu không phải nhờ cậu, bây giờ không biết tớ đang ở thiên đường hay địa ngục nữa, cậu nói xem sao bộ dạng con rắn đó lại ghê tởm như vậy, cả thân đều là màu xanh nhạt, hại tớ bị cắn!”

Thủy Nhan chu mỏ, nói tiếp.

“Ngải Tuyết, tớ cảm thấy lúc đó cậu thật dũng cảm, cậu biết không? Tớ đau oa oa kêu to, cậu không nói hai lời đã giúp tớ hút hết chất độc!”

“Cậu là bạn của tớ với lại lúc đó tớ cũng không có suy nghĩ nhiều!”

“Cho nên, lúc này, để nhà tớ báo đáp lại ân tình của cậu nha, cứ an tâm ở đây dưỡng thai, cái gì cũng không cần ngại!”

Ngải Tuyết nhìn Thủy Nhan nói không ngừng, trong lòng buồn cười vì cô gái này.

Nhưng Ngải Tuyết vẫn không biết, giờ phút này, Mộ Dung Kiệt đã lật tung cả nước Đức, thiếu chút nữa đã hủy diệt cả thế giới.

Ngày thứ tư, cả người Ngải Tuyết không ngừng nhảy mũi.

Có người nào nói xấu mình sao?

Nháy nháy mắt, tiếp tục cắn quả táo trên tay.

Mộ Dung Kiệt đã bay tới Mĩ, đồng nghĩa nguy hiểm cũng sắp tới gần nhưng Ngải Tuyết vẫn không cảm nhận được.

Mộ Dung Kiệt vừa đặt chân đến Mĩ, lập tức liên lạc mọi người của hai bên hắc bạch.

Ba ngày sau, anh muốn thấy được cô, chỉ có thời hạn ba ngày, bất kể họ làm sao tìm được, chỉ cần tìm đúng người anh cần gặp.

Nếu không, anh sẽ không bảo đảm bản thân mình sẽ làm ra chuyện thương thiên hại lý gì.

Chính phủ truyền lệnh xuống nhất định sẽ phối hợp với người đàn ông này để tìm ra người.

Nếu không, nước Mỹ sẽ nghênh đón trận thảm họa vô có từ người đàn ông này.

Ngày thứ năm, tất cả các châu, tất cả các huyện và hai bên hắc bạch đặc khu Columbia ra lệnh cho hơn hai phần ba nhân viên đi làm nhiệm vụ này.

Một phần ba còn lại sử dụng kỹ thuật khoa học định vị tìm nơi Ngải Tuyết đang ở.

26. Chương 26: Không Cần Tôi Chịu Trách Nhiệm Sao?

Ước chừng khoảng 65 giờ sau, cuối cùng cũng xác định nơi Ngải Tuyết đang ở là nhà của một người Mỹ gốc Hoa.

Đem vị trí địa lý giao cho người đàn ông đang không ngừng tỏa ra sát khí, hung ác.

Mộ Dung Kiệt mang theo đội hộ vệ Nhất Đại đi tới Thủy gia.

“Ngải Tuyết, em đừng nghĩ trốn thoát lần nữa!” Trong mắt Mộ Dung Kiệt mang chút mệt mỏi, anh dường như quên mất, chính anh đuổi người ta đi trước mà....

Ngải Tuyết đang nằm trên giường xem phim Hàn, đột nhiên bên ngoài đầy tiếng động “ầm ầm....”

“Này, mấy người không thể xâm nhập trái phép, mấy người là ai!” Tiếng nói của Thủy Nhan vang lên.

Trong lòng nghi ngờ liền xuống giường, đi xuống lầu “Thủy Nhan, sao ——”

Lời còn chưa nói hết đã nhìn thấy vẻ mặt đầy tức giận của Mộ Dung Kiệt hiên ngang bước vào nhà.

Ngải Tuyết ngơ ngác nhìn anh, trời ạ, đang nằm mơ sao, ở Mỹ cũng có thể nhìn thấy anh.....

Nháy nháy mắt, xác định mình không nhìn lầm, sợ tới mức vội vàng chạy lên lầu.

Hiển nhiên, động tác của Mộ Dung Kiệt so với cô nhanh hơn một bước, liền chắn trước mặt cô.

“Ngải Tuyết, em còn dám trốn!” Đáng chết, người phụ nữ này thấy anh còn muốn trốn.

“Có gì không?” Ngải Tuyết hoang mang muốn chết, anh làm sao lại tới đây.

“Tôi tìm em suốt bảy ngày, lật tung khắp nước Đức và nước Mỹ, còn em thì sống nhàn nhã ở đây sao??” Lửa giận trong mắt Mộ Dung Kiệt như muốn phun trào.

Ngải Tuyết kinh ngạc nhìn anh.

“Anh tìm tôi làm cái gì?”

Mộ Dung Kiệt thấy Ngải Tuyết hùng hồn đáp lại, ba tháng không gặp, quả nhiên gan dạ hơn hẳn.

Nghĩ như vậy, giọng điệu trở nên hung dữ..

“Em còn dám hỏi ngược lại tôi, tại sao mang thai không cho tôi biết? Còn dám mang con của tôi bay đến Mỹ, em muốn đâm đầu vào chỗ chết sao?”

Ngải Tuyết hoang mang sợ hãi nhìn Mộ Dung Kiệt, làm sao anh biết.

Nhìn dáng vẻ hung ác của anh, liền nghĩ muốn bỏ chạy lần nữa.

Nghĩ như vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, thân thể từng bước một lui về phía sau.

“Tôi, tôi không cần anh chịu trách nhiệm, tự mình tôi có thể nuôi lớn đứa bé, bảo bảo và anh một chút quan hệ cũng không có!” Ánh mắt Ngải Tuyết bỗng nhìn sắc mặt Mộ Dung Kiệt càng ngày càng đen, cho là anh không muốn sự tồn tại của đứa bé này.

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt nhếch lên cười lạnh, không khí xung quanh nhanh chóng như đông lại.

Người phụ nữ này, tùy tiện nói một câu như vậy, khiến anh kích động muốn hủy diệt cả thế giới này.

“Không cần tôi chịu trách nhiệm sao? ? Vậy em cho rằng em có tư cách nuôi con của Mộ Dung Kiệt tôi đây sao?” Âm thanh rét lạnh truyền vào tai của Ngải Tuyết.

27. Chương 27: Khi Lên Chức Ba, Anh Lại Cảm Thấy Tuyết Vời Đến Thế!!!

Không nhận được thân thể liền lão đảo một cái, mím môi, cười khổ lên tiếng.

“Vậy anh muốn thế nào? ?Tôi không có tư cách mang thai con của anh, vậy tôi đến bệnh viện phá đi là được thôi!” Lời kéo Thủy Nhan đang sưng sờ chạy ra bên ngoài“Thủy Nhan, đưa tớ đi bệnh viện! ! !”

Cả người Mộ Dung Kiệt đều là hơi thở lạnh như băng càng ngày càng lạnh hơn.

Trực tiếp móc sung ra đặt ở đầu Thủy Nhan.

“Ngải Tuyết, em dám nói thêm một câu khiến tôi mất hứng nữa, tôi lập tức nổ súng.”

Thủy Nhan sợ đến ngây người, cả người không nhận được run rẩy, hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mắt, hẳn chính là Diêm Vương sao....

Đôi môi Ngải Tuyết trở nên không còn chút huyết sắc nào, run rẩy lên tiếng“Mộ Dung Kiệt, anh thả bạn tôi ra, tôi đã làm sai cái gì anh cứ trực tiếp nhắm vào tôi, xin anh đừng tổn thương đến bạn của tôi có được không?” Lời nói mang theo sự van xin.

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt cuối cùng cũng ôn hòa lại, ôm cô ra khỏi Thủy gia liền nhét vào trong xe.

Khởi động xe, mười mấy chiếc xe sang trọng lần lượt rời đi trả lại sự im lặng ban đầu cho Thủy gia.

Ngải Tuyết ngồi ở trong xe không dám thở mạnh.

Cô thật sự nghĩ không ra, rõ ràng chính anh đuổi cô đi.

Cô thật vất vả mới quyết định sang Mĩ bắt đầu lại cuộc sống, không muốn có quan hệ gì với anh nữa.

Rồi bị anh tìm được, rốt cuộc anh muốn cô làm sao mới hài lòng đây.

Ngay lập tức, Mộ Dung Kiệt liền mang Ngải Tuyết bay trở về Trung Quốc, trong lòng âm thầm thề, sau này, nhất định không để người phụ nữ gốc này rời khỏi mình nửa bước.

Ngải Tuyết bị anh trực tiếp đem về nhà Mộ Dung.

Trên bàn ăn, ánh mắt của ông cụ Mộ Dung hiện lên sự bất thiện trợn mắt nhìn Ngải Tuyết mấy lần, ngược lại tâm tình Mộ Dung Kiệt lại không tệ chút nào.

“Di Dư, Ngải tiểu thư đã mang thai, sau này làm nhiều đồ ăn bổ thai một chút, cẩn thận chăm sóc cô ta.” Anh tùy ý nói như vậy, nhưng ông cụ Mộ Dung sợ tới mức run cả tay làm chiếc đĩa liền rơi xuống đất.

Sắc mặt Ngải Tuyết không chút thay đổi, nhìn cũng không ra cô đang muốn gì.

“Cái gì, mang thai? Cháu nói ông sắp có chất để bồng sao?” Ông cụ Mộ Dung vui mừng đến mức hai mắt sáng lên.

Môi Ngải Tuyết nhàn nhạt nhếch lên, trong lòng có chút không vui. Ông cụ không thích cô lại thích bảo bảo trong bụng cô, chuyện gì lạ vậy?

Cô thậm chí có chút lo lắng, chờ khi đứa bé ra đời, có thể ông cụ Mộ Dung sẽ đem mẹ con cô tách ra. Trong mắt Ngải Tuyết có chút phức tạp.

Mộ Dung Kiệt trừng mắt cả kinh nhìn ông cụ, nhưng trong ánh mắt lại mang theo chút ôn hòa.

Thật ra thì, chính anh cũng vui mừng đến bất động, khi lên chức ba, anh lại cảm thấy tuyệt vời đến thế!!!

Nhưng anh lại rất tức giận, người phụ nữ này chẳng những không nói tiếng nào còn mang theo bảo bảo của anh chạy đến nước Mĩ xa xôi kia.

28. Chương 28: Người Phụ Nữ Ngốc, Ăn Cơm Cũng Để Bị Nghẹn Như Vậy!

Không phải cô vì ghét mình mà không thèm để ý đến mình đấy chứ....

Nghĩ như vậy, chân mày không vui nhướn lại, nhìn Ngải Tuyết ngay cả cơm cũng không ăn một miếng.

Giọng điệu âm trầm vang lên “Tiểu Tuyết, ăn nhiều một chút, đừng để bảo bảo trong bụng đói bụng nha! !”

Dường như trong lòng Ngải Tuyết đủ mùi vị đan xen, ngọt-bùi-cay-đắng-mặn hỗn tạp trộn lẫn với nhau, nhìn bàn thức ăn gấp một miếng mất cá vào chén.

“Khụ khụ. Khụ khụ khụ.” Cô ăn nhanh quá bị sặc rồi.

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt mới vừa chuyển biến tốt lại trầm xuống cau mày nhìn cô lần nữa.

Ngải Tuyết nhận lấy ly nước từ dì Trương uống liền một hơi.

“Nha đầu ngốc, mất cá nhỏ như vậy mà ăn cũng để bị sặc, em như thế làm sao tôi yên tâm để bảo bảo sống một mình với em! ! !” Rõ ràng là quan tâm cô, nhưng lại nói chuyện lạnh nhạt như thế.

Ngải Tuyết cười yếu ớt xin lỗi anh.

“Tôi ăn no rồi nên muốn đi nghỉ sớm. Mọi người ăn ngon” Không đợi Mộ Dung Kiệt nói chuyện, liền kéo cái ghế ra rồi đi.

Mộ Dung Kiệt nghe cô nói xong, nhanh buông chén đĩa xuống bước tới bên cạnh cô, ôm cô đi lên phòng ngủ.

“Anh thả tôi xuống, tôi có chân tự tôi đi được!” Ngải Tuyết nhìn thấy nhiều người đang nhìn cô, trong nháy mắt xấu hổ không đất dung thân.

“Đừng quấy nữa! ! Im lặng chút đi! !” Không vui trợn mắt nhìn cô đang không an phận, tiếp tục ôm cô lên lầu.

Ngải Tuyết quyết định vùi đầu vào lồng ngực của anh không nhìn anh nữa, mặc cho anh ôm mình đi.

Giờ phút này, mặt của cô ửng đỏ nóng còn hơn cả lửa.

Mộ Dung Kiệt liếc mắt nhìn cái đầu nhỏ đang vùi trong ngực của mình, tiểu nha đầu, khéo miệng khê giờ lên, tâm tình nhất thời thật tốt.

Trong phòng ngủ, Mộ Dung Kiệt thả cô xuống đất, ánh mắt nổi lên một tầng nhu tình.

Người phụ nữ này để anh trở thành hòa thượng hết ba tháng rồi, lúc này dục vọng của anh sắp nhịn không được nữa rồi, hôm nay cô ở trước mặt anh mà không ăn cô thì thật có lỗi với bản thân anh quá.

Nghĩ như vậy, người đã lẩn về phía trước, đôi tay nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên.

Khuôn mặt Ngải Tuyết càng ửng đỏ hơn, một đôi mắt phượng trong suốt đầy mê người.

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết cứ như báu vật, dục vọng cứ như thủy triều không ngừng dâng trào.

Cúi đầu tiến tới, chính xác ngậm vào đôi môi đỏ mọng của Ngải Tuyết khê cong lên.

Chỉ mới chạm tới môi của cô, Mộ Dung Kiệt liền cảm giác một cỗ khí nóng xông thẳng đến đỉnh đầu.

Cũng nhin không được nữa, đem lưỡi cạyhàm răng của cô ra, tham lam chiếm lấy bên trong miệng cô, thỉnh thoảng nhẹ nhàng cắn môi dưới một cái.

Ngải Tuyết không ngừng đánh loạn xạ vào Mộ Dung Kiệt như muốn né tránh nụ hôn của anh vì đau.

29. Chương 29: Sáng Sớm, Không Thể An Phận Một Chút Sao?

Mộ Dung Kiệt không quan tâm đến những cái vung tay của cô, lập tức vươn một tay thăm dò vào quần áo của cô.

Chọc cho cả người Ngải Tuyết không ngừng run rẩy.

Anh đặt Ngải Tuyết nằm trên giường, sau đó, những cái hôn tới tấp.

Càng ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng kịch liệt hơn.

Đôi tay tùy ý điên cuồng lướt trên thân thể trắng nõn của Ngải Tuyết, cũng nhin không được nữa muốn nhiều hơn thế.

Gấp đến không thể chờ được, anh liền xé rách của chiếc váy của cô.

Ngải Tuyết cảm giác lạnh ở trước ngực, bị Mộ Dung Kiệt quấy rối, suy nghĩ vô tri vô giác liền thức tỉnh.

Vội vàng đẩy người đàn ông đang bị dục vọng hành hạ đến điên cuồng ra.

Mộ Dung Kiệt tức giận nhìn chăm chăm cô.

“Đáng chết, em làm gì thế?” Cậu nhỏ của anh đang bị thiêu đốt bởi dục vọng mà cô lại đẩy anh là có ý gì....

Hai mắt Ngải Tuyết mở to hoảng sợ trước cậu nhỏ của Mộ Dung Kiệt.

Nhỏ tiếng nói: “Trong bụng tôi đang có bảo bảo!”

Cuối cùng Mộ Dung Kiệt cũng tỉnh táo một chút, khước miệng vẽ đường cong ma mị, lần nữa lần người xuống.

“Ngoan, tôi sẽ nhẹ nhàng không làm bảo bảo đau!” Gấp gáp tham lam hôn cô.

Cả người Ngải Tuyết cũng run rẩy, lo sợ, người đàn ông này, làm sao biết dụcđàng là gì.

Hai lần trước đều là giằng co giằng vò suốt cả đêm, cắn răng một cái, đẩy ra anh lần nữa.

“Lại gì nữa?” Đôi mắt Mộ Dung Kiệt như muốn phóng hỏa, tay vẫn như cũ sờ loạn trên người cô.

“Anh đã đồng ý không động tay động chân với tôi!” Tức chết đi được, anh nói lại không giữ lời, còn đối với mình hung dữ như vậy.

Mộ Dung Kiệt nhất thời sững sờ, hình như anh đã đồng ý, nhưng theo ý anh nghĩ, chỉ cần không bạo lực không đánh cô thôi, chứ đâu phải nói đến chuyện này.

“Tôi vẫn giữ lời hứa đấy thôi, không động tay động chân với em liền không dùng tay dùng chân!” Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ tay và chân.

Ngải Tuyết khiếp sợ, hô to cô bị lừa rồi, giờ phút này cô mới phát hiện, người đàn ông này tuyệt đối tiền bối phúc hắc (*).

(*) Phúc hắc có thể hiểu là xấu bụng, nhưng không nên hiểu là người xấu, mà là trong bụng(đầu) toàn ý nghĩ xấu xa(thường dùng trong việc trêu chọc, tính kẻ người khác)

Bất đắc dĩ nhắm mắt lại, mặc anh muốn làm gì thì làm, hi vọng có bảo bảo sẽ làm anh tiết chế một chút.

Mộ Dung Kiệt quả nhiên giữ lời nói, chỉ muốn cô có hai lần còn lại để cô ngủ.

Khuôn mặt lúc ngủ của Ngải Tuyết mang theohương vị ngọt ngào, nhưng lại khổ cho Mộ Dung Kiệt.

Sợ làm bảo bảo đau, nên không dám đòi hỏi nhiều, đợi Ngải Tuyết ngủ rồi nửa đêm đi tắm nước lạnh.

Trời vừa rạng sáng, Ngải Tuyết mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền nhìn thấy một đôi mắt gấu trúc nhìn cô.

Sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên giường lăn xuống đất, thật may là Mộ Dung Kiệt đã ôm chặt cô.

Trong lòng căng thẳng liền trầm xuống, tức giận đẩy cô một cái.

“Sáng sớm, không thể an phận một chút sao! ! !”

Ngải Tuyết ngược mắt nhìn Mộ Dung Kiệt nói xin lỗi, cô thật sự không quen mở mắt ra liền thấy có đàn ông bên cạnh.

30. Chương 30: Cô Gái Kia Là Ai ?

Ngay sau đó lại hiểu kỳ mà hỏi: “Mắt anh sao bị thâm nghiêm trọng như thế? Tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

Mới vừa hỏi xong liền hối hận, lúng túng quay đầu, sao cô lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như thế.

Cô hỏi như vậy chả khác nào đang nhắc nhở anh chuyện xảy ra tối hôm qua sao? Thật muốn vả vào miệng một cái.

Mộ Dung Kiệt nhìn sự hối hận của Ngải Tuyết, nhất thời vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười nói.

“Đúng vậy, tối hôm qua mắt ngủ nên mệt lắm.”

Sắc mặt Ngải càng thêm hồng kiều diễm ướn át, làm Mộ Dung Kiệt lại thiếu chút nữa không nhận được.

Ngải Tuyết thấy ánh mắt Mộ Dung Kiệt y như sói như hổ nhìn cô.

Nhanh chóng mặc quần áo rồi xuống giường, “Tôi đi làm vệ sinh cá nhân!”

Đứng ngay người phòng vệ sinh đến nửa giờ, mở cửa chỉ thấy Mộ Dung Kiệt đứng ở trước cửa phòng vệ sinh, tay giơ lên đang định gõ cửa.

“Anh làm gì thế? Muốn hù chết tôi à! ! !” Ngải Tuyết vỗ ngực một cái.

Mộ Dung Kiệt dân lông mày, nhàn nhạt nhếch mắt lên “Tôi còn tưởng rằng, em ngủ trong bồn tắm lần nữa!”

“Làm sao có thể!” Chu mỗ nói.

“Em cũng không phải là lần đầu tiên làm chuyện này! ! !” Buồn cười nhìn cô.

Khóe miệng Ngải Tuyết co giật thật lâu, trán chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Có muốn tới công ty với tôi không!” Suy nghĩ một chút, cảm thấy để cô một mình ở nhà thật không yên lòng, tránh để ông cụ làm khó cô.

“Ặc, tôi muốn đi gặp bạn của tôi!” Cô nghĩ đến Giản Mộng.

“Không được, một là ở nhà, hai là đến công ty với tôi!” Nhàn nhạt nói chột nhứ mày, anh đã thề, Ngải Tuyết không thể rời khỏi tầm mắt anh nửa bước.

“Có thể có lựa chọn thứ ba không?” Nhếch miệng, người đàn ông này rõ ràng là một quả bom hẹn giờ đầy nguy hiểm.

“Không có. Em không đến công ty thì ở nhà với ông cụ!” Vừa nói vừa muốn rời đi.

Ngải Tuyết vừa nghe ở nhà với ông cụ thì ngây ngô một hồi.

Vội vàng hấp ta hấp tấp đi theo phía sau anh, lên xe ngồi, trong lòng Mộ Dung Kiệt cười nham hiểm.

Mộ Dung Kiệt và Ngải Tuyết ngồi ở trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Mộ Dung Kiệt đang xử lý mấy phần văn kiện trên tay.

Ngải Tuyết mắt hồn nhìn Mộ Dung Kiệt làm việc chăm chỉ, trong lòng xuất hiện một tia ngọt ngào.

Những nhân viên bên ngoài vứt bỏ công việc của mình xúm lại chung một chỗ.

“Cô gái này là ai? Sao lại thân mật với tổng giám đốc như vậy!”

“Chẳng lẽ là vợ của tổng giám đốc!” Lời này vừa nói ra làm bao trái tim tan vỡ.

“Cô ngốc thế, thiếu gia nhà Mộ Dung kết hôn chuyện lớn như vậy làm sao có thể qua được mắt của truyền thông?”

“Nói như vậy, tôi vẫn còn hi vọng!” Hai ba cô gái thở phào nhẹ nhõm.

“Nói to nói nhỏ cái gì thế, còn không lo làm việc, giải tán!” Một người phụ nữ đi tới liền rống lên.

31. Chương 31: Cơn Tức Giận Của Thượng Quan Tử Uyển

“Mắc mớ gì đến cô, không phải cô từng nói, trong lòng tổng giám đốc chỉ có mỗi mình cô sao? Thế nào lại xuất hiện thêm cô gái này?”

“Đúng vậy, đúng vậy, có phải tổng giám đốc đã chơi chán rồi đá cô rồi không, nên cô nói dối gạt chúng tôi?” Mọi người khinh bỉ nhìn cô gái giận tím cả mặt đứng cách đó không xa.

Cô gái đó tên Tử Uyển họ Thượng Quan, là thư ký riêng của Mộ Dung Kiệt, gia thế rất có quyền lực, khi còn nhỏ trong lúc vô tình thấy Mộ Dung Kiệt một lần, liền quyến luyến không quên được anh.

Cô bỏ cả gia sản của gia tộc, tới công ty Mộ Dung Kiệt làm chức vụ thư ký nhỏ nhoi này, vậy mà trong mắt Mộ Dung Kiệt căn bản cũng không có cô.

Mặc dù cô thể hiện tâm ý của mình nhưng Mộ Dung Kiệt cũng không để ý dù chỉ một lần, thậm chí đã từng cởi quần áo đứng trước mặt anh, cầu xin anh muốn cô, lại bị anh vô tình đẩy ra ngoài hung ác cảnh cáo, nếu không biết an phận thì cút đi.

Cô giống như là bị người nói trúng điểm yếu, liền đi tới đám người đang đứng đó.

‘Chát...Chát...’ Hai bạt tai thanh thúy vang lên giữa phòng

“Cô dám đánh tôi, tiện nhân!”

“Cô mới tiện nhân đó, cả nhà cô cũng thế nên mới sinh ra cô gái hèn hạ như vậy!”

“Thượng Quan Tử Uyển, cô thật là quá đáng!” Bị chửi trước mặt nhiều người như thế, người phụ nữ tức giận đến toàn thân phát run.

“Cô muốn gì?”.

“...” .

Bên ngoài đầy tiếng chói tai ồn ào, khiến Ngải Tuyết hồi hồn lại, Mộ Dung Kiệt không nhìn được khe chau mày.

Kéo cửa phòng làm việc ra chỉ thấy một đám người tụ tập có hai người phụ nữ bên trong đang cãi nhau.

Sắc mặt nhanh chóng âm u cực điểm.

Mọi người thấy sắc mặt tổng giám đốc không vui đứng ở cửa phòng, mới chịu ngừng lại, trong lòng run lấy bầy.

“Xong rồi, xong rồi, lần này bị đuổi là cái chắc!”

Khẩu khí lạnh nhạt vang lên “Tôi không muốn biết chuyện gì xảy ra, lập tức để đơn từ chức trên bàn tôi!”

Ngải Tuyết tò mò từ bên thân Mộ Dung Kiệt lộ cái đầu nhỏ ra.

“Ặc. Chuyện gì thế?”

“Không có gì, mọi chuyện đều ổn! Một rồi sao? Về phòng nghỉ ngơi đi, ngoan!” Nói xong liền đẩy cô vào phòng.

Mọi người nhìn thấy người mới vừa rồi còn tức giận sát khí không thôi nhưng vừa nhìn cô gái kia thì thay đổi một cách nhanh chóng trở nên dịu dàng hơn.

Dụi mắt một cái không dám tin trước mắt mình.

Mà Tử Uyển đứng ở đó vẫn khuôn mặt phẫn hận nhìn chòng chọc Ngải Tuyết mấy lần, trong lòng yên lặng thề.

Nhất định phải đoạt lại Mộ Dung Kiệt, anh chỉ có thể là của Thượng Quan Tử Uyển cô đây.

Ngải Tuyết bị Mộ Dung Kiệt đẩy mạnh vào phòng làm việc, không nhận được liền nhăn nhó.

Ở chỗ này thật sự là quá nhàm chán, cô rất muốn đi ra ngoài tìm Giản Mộng dạo phố mua sắm.

Mất thấy Mộ Dung Kiệt vẫn còn làm việc, cô tò mò đi tới.

32. Chương 32: Mắc Như Vây, Chẳng Lẽ Thức Ăn Để Ra Vàng

Mộ Dung Kiệt thấy Ngải Tuyết chủ động tiến tới bên cạnh mình, một phen liền kéo cô đến trong lòng ngực.

Ngồi trên đùi của anh, động tác thân mật giữa công sở như vậy làm sắc mặt Ngải Tuyết đỏ lên vì xấu hổ, giùng giàng đòi đi xuống.

“Không được nhích nhích, để tôi ôm em một chút!” Hấp dẫn và hấp dẫn chỉ mỗi từ này mới có thể nói lên cảm xúc của anh lúc này.

Ngải Tuyết đứng ngồi không yên, khi anh cứ nhích tới nhích lui sau lưng cô, nhưng bộ phận dưới của Mộ Dung Kiệt lúc này đang nóng lên bởi vì Ngải Tuyết không an phận cứ ma sát vào làm nó nổi đóa.

Mộ Dung Kiệt rên lên một tiếng, nha đầu này, nhất định phải hành hạ anh như hòa thượng mới chịu sao.

Lúc này vì cô có thai nếu không đã sớm đẻ cô xuống hung hăng thỏa mãn dục vọng của anh.

Không xem văn kiện nữa, quay đầu dịu dàng hỏi Ngải Tuyết.

“Đói bụng không?”

“Có chút!” Ngải Tuyết chu mỏ.

Mộ Dung Kiệt nhanh chóng khép văn kiện lại, hôn lên má Ngải Tuyết.

“Đi, chúng ta đi ăn!” Cầm áo khoác, dịu dàng ôm Ngải Tuyết rời khỏi công ty.

Để lại bao ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị của bao cô gái trong phòng làm việc.

Cũng khó trách, tổng giám đốc không những tuấn tú, đẹp trai mà còn dịu dàng như thế, không ngại thể hiện tình cảm của mình trước bao ánh mắt.

Xe dừng trước nhà hàng Đại Tửu, người phục vụ lễ phép mở cửa nghênh đón.

“Mộ Dung thiếu gia, mời vào bên trong!”

Trực tiếp dẫn vào căn phòng xa hoa, phục vụ thấy này giờ bên cạnh anh còn có thêm một người phụ nữ lúc nào cũng ngây ngốc, sau đó lại hỏi không ngừng.

“Mộ Dung thiếu gia, vẫn như cũ sao?”

“Không, đem thực đơn ra đây!” Nhân nhạ phát phát tay.

“Mời Mộ Dung thiếu gia gọi món.”

Mộ Dung Kiệt trực tiếp đưa thực đơn tới trước mặt Ngải Tuyết, lời nói nhỏ nhẹ.

“Muốn ăn cái gì em cứ gọi thoải mái!”

Cầm lấy thực đơn nhìn lướt qua, sợ tới mức run cả người, má ơi, một món ăn chính là mấy trăm tệ, thậm chí có hơn mấy trăm vạn, chẳng lẽ thức ăn để vàng.

Lúng túng muốn hỏi, “Cái đó.... Có thể cho tôi chén cháo nhỏ được không?”

Phục vụ sững sốt, nụ cười trên mặt rõ ràng có chút cứng ngắc.

“Có gọi thêm món khác không ạ?”

“Không cần, cảm ơn!”

Mộ Dung Kiệt hiển nhiên cũng không nghĩ tới cô lại gọi thức ăn như vậy, nhân nhạ mỉm cười với cô.

“Nha đầu ngốc, em đang tiết kiệm cho tôi sao? Tôi dẫn em đi ăn tất nhiên là có mang tiền!”

“Tôi không muốn ăn những thứ dầu mỡ kia, muốn ăn nhạ một chút, được không?” Bất đắc dĩ trợn mắt một cái, đây cũng là lời nói thật, kể từ khi mang thai, ăn uống với cô trở nên khó khăn hơn.

Mộ Dung Kiệt gật đầu một cái, trực tiếp nói với phục vụ.

“Hai chén cháo nhỏ!” Khóe môi khẽ gợn lên

Phục vụ hoài nghi mình nghe lầm, xác nhận lần nữa.

“Mộ Dung thiếu gia, chỉ cần hai chén cháo nhỏ thôi sao?”

Mộ Dung Kiệt không nhịn được lạnh lùng nhìn phục vụ, “Cậu lằng tai sao? Có cần tôi nói với quản lý một tiếng không?”

“Dạ, lập tức có ngay!” Phục vụ nhanh chân ra khỏi phòng, trong lòng run cầm cập.

Hôm nay Mộ Dung thiếu gia thật là kỳ quái, bình thường đều mang theo mấy anh em tới gọi một bàn thức ăn thật lớn.

Hôm nay cư nhiên mang theo một người phụ nữ, chỉ gọi hai chén cháo nhỏ.

Mới vừa rồi còn nghe Mộ Dung thiếu gia nói là người phụ nữ của mình vậy! Cô gái kia thật hạnh phúc.

Trong lòng thật hâm mộ cô gái kia.

Ngải Tuyết tò mò nhìn chằm chằm Mộ Dung Kiệt.

“Mộ Dung Kiệt? ? ?”

“Không phải đã dặn em rồi sao? Gọi tôi là Kiệt!” Không vui lườm cô một cái.

“Anh thường xuyên đến nơi này sao?”

“Ừ!”

“Không trách được bọn họ đối với thói quen của anh lại quen thuộc đến như vậy!”

33. Chương 33: Ai Biểu Anh Giành Ăn Với Tôi!

Hai chén cháo được phục vụ bung đến, Ngải Tuyết đang định lấy ăn lại bị Mộ Dung Kiệt kéo về chỗ mình.

“Anh làm gì thế?” Ngải Tuyết khó chịu trừng mắt liếc anh một cái.

Mộ Dung Kiệt không quan tâm lời cô nói, đưa muống cháo đến khóe miệng.

“Anh giành ăn với tôi!” Ngải Tuyết tức giận nhảy dựng lên.

Mộ Dung Kiệt thấy Ngải Tuyết như thế, trong lòng không khỏi bị giật mình theo.

“Đáng chết, em có thể ngồi yên được không, trong bụng còn có bảo bảo đó!” Hung hăng lườm cô một cái.

“Ai biểu anh giành ăn với tôi!” Ngải Tuyết chu mỏ uất ức nói.

Mộ Dung Kiệt bắt đầu dĩ lắc đầu, vẫn đem muống cháo đặt tại khóe miệng, nhẹ nhàng thổi.

Đến khi cháo nguội mới đưa đến miệng của Ngải Tuyết.

“Mở miệng! ! !”

Ngải Tuyết biết mình trách lầm anh, trong lòng hối hận chửi mình “Mày là đồ ham ăn, mắt mặt quá đi!”

Ngải Tuyết nhỏ tiếng xin lỗi “Chuyện lúc nãy, tôi không cố ý!”

“Ăn đi!” Rõ ràng rất quan tâm đến cô, sao giọng điệu lúc nào cũng lạnh nhạt như vậy.

Vừa há miệng cháo đã đầy trong khoang miệng nhưng nuốt xuống, liền cảm giác trong dạ dày một hồi sôi trào.

“Ngô. Nôn. !” Vội vàng che miệng chạy đến phòng vệ sinh.

Mộ Dung Kiệt ngây người, lập tức chạy theo tới phòng vệ sinh.

“Ăn rồi sao lại nôn ra, khó chịu à!” Lo lắng hỏi không ngừng.

Nôn ọe một hồi, quay lại khoát tay anh đi ra ngoài.

Khó chịu che ngực, đôi môi khô khốc.

Súc miệng, cảm giác tốt hơn nhiều.

“Gọi các quản lý tới đây!” Đáng chết, nhất định là cháo có vấn đề.

“Mộ Dung thiếu gia, có gì không hài lòng sao?” Quản lý Trương vội vàng chạy tới, mồ hôi cũng không kịp lau.

“Cháo của các người có vấn đề, cô ấy ăn liền nôn ra hết!” Tiếng nói lạnh lùng vang bên tai quản lý.

Ngải Tuyết rời khỏi vệ sinh chỉ nghe thấy Mộ Dung Kiệt không ngừng lớn tiếng, chửi người đàn ông trước mặt.

Đi tới kéo vạt áo của Mộ Dung Kiệt, ý bảo anh cúi thấp đầu xuống, nói vài câu bên lỗ tai anh.

Mộ Dung Kiệt vừa nghe xong lập tức thay đổi sắc mặt.

Rồi quay đầu bảo họ rời đi.

Quản lý có chút ngượng ngùng nhìn Ngải Tuyết cúi đầu cười tỏ ý xin lỗi cô.

“Tôi không biết khi có thai phụ nữ sẽ ốm nghén!” Thật ra, anh cũng chưa từng nghĩ làm phụ nữ có thai lại cực khổ như vậy.

Ngải Tuyết nhìn Mộ Dung Kiệt có chút kinh ngạc không biết nên nói gì.

“Kiệt, anh xấu hổ vẫn rất đẹp trai a!” Ngải Tuyết trêu ghẹo Mộ Dung Kiệt.

“Mắt em nhìn chỗ nào mà thấy tôi xấu hổ?”. Anh tức giận trừng mắt với cô.

34. Chương 34: Đâu Mới Là Con Người Thật Của Anh?

“Cả hai mắt tôi nhìn thấy!” Ngải Tuyết cười nói ngược lại.

“Nha đầu ngốc, lâu rồi tôi không chính đốn em thì phải!” Vừa nói liền công cô trên lưng rồi khỏi nhà hàng.

“Á, Mộ Dung Kiệt, thả tôi xuống!” Ngải Tuyết sợ hãi kêu lên.

“Không thả, cũng không muốn thả cho nên em hãy an phận đi đừng quấy nữa!” Cô dám cười nhạo anh, được lắm.

“Thả tôi xuống, anh. Nôn.” Trục giác làm Ngải Tuyết ý thức được trong dạ dày một lần nữa lại sôi trào mãnh liệt.

Mộ Dung Kiệt cảm thấy có cái gì không đúng, thả cô xuống, ôm bờ vai cô.

“Sao thế? Lại muốn nôn sao?”

Ngải Tuyết vừa được đặt chân xuống đất, nhịn không được nôn đầy vào quần áo của Mộ Dung Kiệt.

Gần nửa ngày cũng không có tiếng động nào vang lên.

Ngải Tuyết ngẩng đầu định nói xin lỗi với anh.

Chỉ thấy Mộ Dung Kiệt ngây người, bất động, trên người anh khắp nơi đều là tác phẩm do Ngải Tuyết tạo nên.

Mặt Ngải Tuyết từ sắc xanh đổi sang đỏ, vội lấy khăn giấy lau giúp anh.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi thật sự không nhịn được.” Ngải Tuyết không dám nhìn anh.

Mộ Dung Kiệt một phát bắt được cổ tay Ngải Tuyết, làm cô sợ tới mức mặt trắng bệch cả lên.

Cô cũng không quên, ba tháng trước, chính anh đã nắm tay cô như lúc này, thiếu chút nữa xương muốn nứt làm đôi, bây giờ nhớ tới cũng thấy lạnh cả sống lưng.

Mộ Dung Kiệt nắm tay cô, trực tiếp nhét cô vào xe, khởi động xe lập tức chạy tới bệnh viện tư nhân của Mộ gia.

” Mộ Dung Kiệt, anh chở tôi đi đâu thế?” Da đầu Ngải Tuyết có chút tê dại.

Mộ Dung Kiệt quay đầu nhìn Ngải Tuyết một cái, thấy mặt cô hoảng sợ nhìn mình, tâm trạng có chút khó chịu.

“Đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe cho em, Ngải Tuyết, em rất sợ tôi sao?” Anh hi vọng mọi người phải kính sợ anh, nhưng riêng nha đầu này anh không mong như thế.

Ngải Tuyết không nghĩ tới Mộ Dung Kiệt lại hỏi như vậy, có chút bất ngờ không biết nên trả lời thế nào cho vừa ý anh.

Mộ Dung Kiệt nhíu mày với biểu hiện của cô, nha đầu này, quả nhiên là rất sợ anh.

Ngải Tuyết cúi đầu, mắt nhìn mũi chân của mình.

Đôi lông mi thon dài bao phủ trên đôi mắt trong sáng của cô, không biết cô đang nghĩ cái gì....

Một hồi lâu, ánh mắt tựa như muốn trốn tránh.

“Tôi có thể hỏi anh một câu được không?”

“Ừ!” Mộ Dung Kiệt dừng xe lại, nhìn thẳng vào cô.

Ngải Tuyết có chút khấn trương, nghiêng đầu suy nghĩ cả nửa ngày mới chậm rãi mở miệng.

“Đâu mới là con người thật của anh?” Cô biết anh là người đứng đầu của tập đoàn Mộ Dung, nhưng trực giác của phụ nữ mách bảo cô biết, anh còn có thân phận khác ở trong xã hội đen.

35. Chương 35: Hộp Đêm Liên Tiếp Bị Đập Phá!

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt khẽ giật, mấp máy đôi môi bạc, cười nói.

“Ngải Tuyết, tạm thời đừng nhắc đến chuyện này, em chỉ cần biết, tôi là người đàn ông của em là được” Anh sợ nói rồi sẽ hù dọa đến cô.

Ngải Tuyết cúi thấp đầu, thở dài “Mộ Dung Kiệt, tại sao lại chọn tôi?” Cô rất nghi ngờ.

“Em nói thử xem?” Không đáp chỉ hỏi ngược lại.

“Tôi không biết, tất cả đều xảy ra quá bất ngờ cứ như một giấc mơ.” Lúc này cô thật sự không biết làm sao, những ngày qua sống cùng với anh, cô rất sợ, rất sợ bản thân mình sẽ lún sâu vào cuộc sống của anh.

Khóe mắt Mộ Dung Kiệt tươi cười nhìn cô, “Thật là một nha đầu ngốc!” Anh không trả lời, anh muốn chính cô tự cảm nhận được tình cảm của anh.

Khởi động xe, tiếp tục chạy tới bệnh viện.

Bên trong bệnh viện, viện trưởng nói phương pháp để giảm bớt ốm nghén là

Cố gắng tránh để thai phụ ăn thức ăn có mùi có dầu mỡ. Rồi.....

Càng nói càng dài dòng, chẳng lẽ cô nên nhịn đói sao.

Ngải Tuyết có chút lơ đãng không để ý đến ông bác sĩ đang đông dài không ngừng kia, nhưng Mộ Dung Kiệt thì ngược lại, luôn nghiêm túc lắng nghe từng chút một.

Hai người vừa về đến nhà, Mộ Dung Kiệt nhận được một cuộc điện thoại liền hấp tấp đi ra ngoài.

Anh chân trước mới vừa đi, Ngải Tuyết chân sau liền chạy đi, thừa dịp lúc anh vắng nhà ra ngoài tìm Giản Mộng.

Mộ Dung Kiệt vừa vào phòng làm việc, Tử Mặc không kịp chờ đợi nói “Đại ca, hộp đêm của Long Hồ bang và bang Phân Đường ở thành phố S bị phá hư. Năm hộp đêm liên tiếp đều bị đập phá, Long Hồ bang vì giúp Phân Đường cũng bị thiệt hại không ít, hơn hai mươi người bị thương, hai người đã chết.”

“Không phải, tôi giao cho cậu toàn quyền xử lý sao, chút chuyện nhỏ này làm cũng không xong. Tra rõ là ai làm chưa?” Mộ Dung Kiệt trầm giọng nói.

“Đã điều tra xong, do Hải bang làm, là một bang hội mới thành lập, trong thời gian ngắn đã thôn tính phần lớn tiểu bang hội của Nam Phương, thực lực không nhỏ, cho nên tôi không dám tự ý làm chủ, còn phải xin ý kiến của đại ca.”

“Hải bang có vẻ như không còn kiên nhẫn nữa rồi, thông báo Trương Thiên rằng tôi cho cậu ta thời gian một tháng, một tháng sau phải đem những người đó huấn luyện thật tốt. Trong một tháng này chúng ta phải cố gắng nhẫn nại, nếu không có chuyện gì lớn, không nên chủ động cùng Hải bang xảy ra giao chiến.” Khóe miệng Mộ Dung Kiệt khẽ nhếch lên, đôi môi bạc cười nói.

“Hải bang, một tên mới thành lập bang hội có chút thực lực lại dám chủ động đi khiêu khích, thực không biết tự lượng sức mình, không đáng phải lấy tất cả thủ hạ đi đối phó với nó”.

Đúng lúc trong bang lại có một nhóm thành viên mới, tư chất không tệ, lấy đi đào tạo một thời gian cũng là chuyện tốt, cậu ra ngoài đi.” Mộ Dung Kiệt đạo.

“Thưa chủ tịch, tôi đã hiểu.” Tào Hồ cúi đầu chào rồi rời khỏi phòng làm việc.

36. Chương 36: Đại Ca Đã Dặn, Cô Chỉ Có Thể Ở Nhà.

Ngải Tuyết mới vừa bước tới cửa nhà Mộ Dung, liền bị hai tên cao lớn chặn lại.

“Ngải tiểu thư, đại ca đã dặn, cô không thể đi ra ngoài, chỉ có thể ở nhà!”

Ngải Tuyết cắn răng nghiêng lợi, ở trong lòng hận muốn chặt Mộ Dung Kiệt ra từng khúc, nhưng cô vẫn không từ bỏ.

Cao ngạo chột nhú mày, “Tôi chỉ đi dạo chơi, chẳng lẽ ngay cả tự do của tôi cũng đến lượt các người quản sao?”

“Thật xin lỗi, Ngải tiểu thư, đây là ý của đại ca, chúng tôi chỉ là tuân theo mệnh lệnh mà làm!” Mặc dù thái độ rất cung kính, lời nói cứng rắn, vẻ mặt không chút thay đổi.

Ngải Tuyết nghe những lời này càng làm cơn tức giận trong lòng vùn vụt nổi lên, liệu mạng muốn xông ra ngoài.

“Nếu hôm nay tôi nhất định muốn đi ra ngoài các người có thể làm gì tôi sao?” Giọng nói có chút lạnh như băng, dần ông thổi chuyện gì cũng không cho làm, chẳng lẽ còn phải chịu áp bức dưới tay anh sao? Mình chẳng phải là quá nhẫn nhịn anh rồi.

Ặc, ? , Thực không biết làm sao cho đúng khi cô cứ ngang ngược như vậy.

“Ngải tiểu thư, chúng tôi đều là làm việc cho đại ca, mong cô đừng làm khó chúng tôi” Khẩu khí hai người có chút van xin.

Cơn tức giận của Ngải Tuyết cuối cùng cũng hạ hỏa, nhàn nhạt đẩy họ ra, lập tức có ý nghĩ.

“Thật ra thì, đại ca của các người chỉ vì không yên lòng để tôi đi ra ngoài một mình, như thế này đi, hai người theo tôi được không?”

“Việc này.” Hai người không biết như thế nào cho phải, có chút do dự.

“Còn này nọ gì nữa! Tôi đã nhún nhường một bước, để cho hai người đi theo rồi, còn muốn thế nào nữa?” Ngải Tuyết rống lên, hai người này là cây đu đủ sao?

“Ngải tiểu thư, để chúng tôi gọi điện thoại hỏi đại ca?” Hai người chảy đầy mồ hôi lạnh trên trán, bọn họ thật sự không dám tự tiện làm chủ việc này.

Ngải Tuyết bất đắc dĩ trợn mắt một cái, thôi, dù sao, đời này cô coi như là xong rồi, xoay người trở về phòng, “Kít...” một tiếng phanh xe.

Mộ Dung Kiệt ưu nhã xuống xe, tay vuốt trang phục một cái.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giọng nói nghe không ra một chút cảm tình, hỏi hai người.

“Đại ca, Ngải tiểu thư nói muốn đi ra ngoài đi dạo, chúng tôi.” Hai người bọn họ thật không biết nên làm thế nào cho phải, nhìn lẫn nhau, có chút ngập ngừng, chỉ có một người phụ nữ cũng giải quyết không xong.

Mộ Dung Kiệt khẽ gật đầu, “Lui xuống đi!”

Đi tới bên cạnh Ngải Tuyết, thấy cô buồn bã cúi đầu, mắt to đáng thương nhìn vào mũi chân.

“Em muốn ra ngoài sao?” Giọng nói dịu dàng và sự lạnh lùng lúc này khi nói chuyện hai tên kia cứ như hai con người khác nhau.

Ngải Tuyết gật đầu một cái, đã lâu cô không cùng Giản Mộng trò chuyện với nhau, cô thật sự rất nhớ.

“Được rồi, tôi đưa em đi!” Mộ Dung Kiệt bất chợt nhớ tới một nơi.

37. Chương 37: Anh Rất Bá Đạo.

‘A...’ Hôm nay sao dễ dàng đồng ý như thế? Có chút nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh giống như quan sát sinh vật lạ.

Nhất định là có âm mưu, vừa nghĩ tới lập tức lắc đầu.

“Em không đi, vậy về nhà với tôi?” Mộ Dung Kiệt thấy Ngải Tuyết không ngừng lắc đầu, khẳng định cô lại suy nghĩ chuyện không đâu, khiến anh không biết nên làm gì.

“A, đi, đi, nha!” Vội vàng chạy lên xe, ngồi nghiêm túc, thỉnh thoảng quay đầu lên đưa mắt nhìn Mộ Dung Kiệt.

Cuối cùng, Mộ Dung Kiệt không nén được tức giận.

“Nha đầu ngốc, trên mặt tôi có dính gì sao?”

“Không có, không có a!” Lúng túng trả lời.

“A, chẳng lẽ tôi đẹp trai quá nên em nhìn đến mê muội luôn sao?” Khóe miệng khẽ giơ lên.

Ngải Tuyết chu mỏ, đã gặp qua người tự tin, nhưng chưa thấy ai tự tin đến mức dặt vàng lên mặt như anh.

Xe dừng trước biệt thự Giản gia.

Ngải Tuyết hưng phấn xuống xe, một mạch chạy vào biệt thự, Mộ Dung Kiệt lo lắng ở phía sau thét lên, người phụ nữ đáng chết này, không biết trong bụng còn có bảo bảo sao?

Giản Mộng và Ngải Tuyết vừa thấy mặt, hai người liền đóng cửa phòng, nói chuyện trên trời dưới đất không ngừng, để lại một mình Mộ Dung Kiệt ở phòng khách với khuôn mặt sắt đá.

“Tiểu Tuyết, tớ nhớ cậu muốn chết, cậu trở về nước khi nào?” Gương mặt Giản Mộng vui mừng thấy rõ.

“Ừ, tớ cũng nhớ cậu, mới trở về được hai ngày.”

“Cậu biết không? Tớ bị Mộ Dung Kiệt trói trở về, người đàn ông đó, rất hung dữ!” Ngải Tuyết chu mỏ ghét bỏ.

“Một chút tự do tớ cũng không có, ngày ngày bị anh ta trói ở bên cạnh, muốn đi đâu cũng không được! Cậu nói xem, tại sao có người bá đạo như vậy.”

Không để ý tới sắc mặt Giản Mộng có chút trắng, Ngải Tuyết tiếp tục không ngừng tố cáo tội ác của Mộ Dung Kiệt.

“Tiểu Tuyết.” Giản Mộng quyết định vẫn nói cho Ngải Tuyết nghe, cô cảm thấy, chính mình đã đẩy Ngải Tuyết đến hang sói.

“Ừ, làm sao thế!” Rốt cuộc cảm thấy nha đầu Giản Mộng này có gì không đúng, giống như, có lời muốn nói lại không chịu nói ra.

Giản Mộng dùng sức cắn môi.

“Là tớ nói cho Mộ Dung Kiệt biết cậu đến Mĩ, cậu không trách tớ chứ?” Có chút áy náy mở to mắt, trong lòng khẩn trương nhìn Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết sững sốt, sau đó tươi cười nói.

“Không sao!Tớ đã sớm biết là cậu nói, nhất định là anh ta buộc cậu nói, có đúng hay không?”

Giản Mộng gật đầu một cái, “Anh bắt ba mẹ tớ, quả thật điên rồi!”

Ngải Tuyết đồng ý gật đầu một cái, hai người cứ tỏ một câu cậu một câu, đóng cửa phòng nói xấu Mộ Dung Kiệt không dứt.

38. Chương 38: Có Lợi Đó.

“Thiếu gia Mộ Dung, mời dùng trà!” Mẹ Giản tự mình bưng tách trà đến bên tay anh.

“Để ở đó đi!”Mí mắt tiếp tục xem tin tức trên báo.

Mẹ Giản có chút xấu hổ, lại có chút khấn trương vô cùng, người đàn ông này cả người đều tỏa ra khí chất của một vị vua cao cao tại thượng.

Chuyện lần trước, đến bây giờ vẫn làm bà hoảng sợ.

“Không có việc gì, tôi đi ra ngoài trước?”Mang theo mùi vị hồi thăm.

“Ừ!” Đường như là hừ lạnh ra.

Bà Giản giống như được giải thoát, như một làn khói đã không thấy tăm hơi, cho tới bây giờ bà chưa từng có tốc độ chạy nhanh như vậy.

Mộ Dung Kiệt gơ tay lên nhìn đồng hồ, cau mày đứng lên.

Người phụ nữ này, nhốt mình trong phòng suốt hai giờ liền.

Để xuống tờ báo, ưu nhã đứng dậy, gõ cửa phòng.

Ngải Tuyết mới vừa hé cái đầu nhỏ ra, lập tức bị Mộ Dung Kiệt kéo nhanh vào trong ngực.

“Nha đầu, chúng ta nên về nhà rồi!”

“Tôi không muốn, tôi nói chưa xong, còn nhiều lời chưa nói xong.”Dùng sức giãy giụa ra khỏi ngực của anh.

Lông mày Mộ Dung Kiệt chau lại, dứt khoát một tay bế cô lên.

“A, Mộ Dung Kiệt, anh cứ trở về trước, tôi còn chưa nói đủ mà! Anh là tên khốn kiếp” Ngải Tuyết gằm thét không dứt.

Giản Mộng nhìn khuôn mặt Mộ Dung Kiệt đen sì, không nhin được mồ hôi lạnh chảy ròng.

Thật là mạnh mẽ, thật là người đàn ông bá đạo.

Mộ Dung Kiệt nghiêm túc lái xe, từ trong gương liếc khuôn mặt hờn dỗi của Ngải Tuyết.

Nâng lên một nụ cười tà ác, hắng giọng một cái

“Ngải Tuyết, thứ sáu này theo tôi tham gia một bữa tiệc”

“Không có hứng thú! ! !”

“Có lợi đó! ! !”

“Không có hứng. . . .có lợi ích gì? ? ?” Vừa nghe nói có lợi, mắt Ngải Tuyết sáng lên.

“Tôi đi dạo phố với em!Mua vài bộ lễ phục mặc cho hôm đó!”

Ngải Tuyết cực kỳ khinh thường chu mỏ“Đây là lợi ích mà anh nói sao? Vậy tôi không cần!”

Rõ ràng chỉ vì dạ tiệc nên mới chuẩn bị cho cô, còn nói đó là lợi sao.

“Em cảm thấy, em có quyền từ chối sao?” Chợt cao ngạo nhún mày, trực tiếp lái xe tới trung tâm mua sắm. Lôi kéo Ngải Tuyết đi vào.

“Xin chào tiên sinh, ngài muốn chọn trang phục thế nào?” Hai nhân viên mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm Mộ Dung Kiệt, MAN quá, có kiểu cách của người đàn ông.

Mộ Dung Kiệt không rảnh mà để ý tới lời nói của họ, đi tới trước quầy lễ phục, nhìn một lượt.

“Sao lại hở như vậy, không có ống tay áo sao?” Lòng mày cau lại.

“Tiên sinh, ngài mua lễ phục cho vị tiểu thư này sao, dáng cô ấy chuẩn như vậy, chiếc đầm không dây này sẽ làm bật lên thân hình mảnh mai, quyến rũ của cô ấy.”

39. Chương 39: Mộ Dung Kiệt, Anh Điên Rối?

“Hay ngài xem thử chiếc đầm xanh sapphire này, mang chút thời Trung Cổ châu Âu, bằng không để tiểu thư này thử xem sao! !”

Mặc dù nhân viên khen cỡ nào, Mộ Dung Kiệt chỉ nói lại hai chữ “Quá hở! !”

Ngải Tuyết lại trực tiếp lấy xuống, đi vào phòng thay đồ.

Mấy phút sau, Ngải Tuyết đi ra.

Chiếc đầm xanh sapphire hiện mông lung dưới ánh đèn làm cô thêm ưu nhã, động lòng người. Giống như nữ thần Seattle với gương mặt trắng nõn mái tóc quần uốn lượn. Đuôi váy dài giống nhau rải hoa dài trên thảm đỏ, thắt lưng là sợi dây mảnh hoa văn màu trắng, lưng eo thắt tấp chặm rãi nhìn từ xa giống như là một bình hoa sứ cổ xinh đẹp.

Ngải Tuyết mặc như vậy thật đẹp! ! Mộ Dung Kiệt nhìn ngây người, ở một nơi khác các nhân viên trong tiệm nhìn cô càng thêm thu hút bao ánh nhìn của khách hàng đi qua.

Trong số họ có người hâm mộ, có người ghen tỵ, những người đàn ông hoàn toàn quên mất bên cạnh mình còn có người phụ nữ khác, nhìn đến ngây người, Ngải Tuyết cứ như tiên giáng trần, không tránh khỏi các cô gái bên cạnh lớn tiếng thúc giục kéo đàn ông mình đi.

Mộ Dung Kiệt kinh ngạc nhìn Ngải Tuyết thật đẹp, hơn nữa biết bao ánh mắt ham muốn của những người đàn ông kia, làm ánh mắt anh lập tức lạnh xuống.

Anh cởi áo khoác của mình xuống khoác lên thân thể của cô, vội vàng thanh toán tiền, rồi ôm cô vào trong xe.

“Ngày mai không ặc chiếc đầm này! !” Nghĩ tới từng tấc thịt tấc da của cô lộ trước ánh mắt của bao người đàn ông kia, trong lòng không khỏi khó chịu.

“Tại sao không, tôi cảm thấy rất đẹp mà!” Thật không hiểu nổi người đàn ông này.

“Tôi nói không được thì không được, em quên đã hứa gì với tôi sao? Ở nơi công cộng không được mặc hở hang! Ừ, quên rồi sao?” Đôi mắt Mộ Dung Kiệt như muốn phóng hỏa.

“Tôi không đâu cãi nhau với anh, quần áo là do tôi tự mặc không cần anh quơ tay múa chân!” Ngải Tuyết cũng nổi giận, người đàn ông này bá đạo quá mức rồi.

“Em nói lại lần nữa xem!” Ngay tức khắc sắc mặt Mộ Dung Kiệt âm u cực điểm.

“Tôi nói quần áo tự tôi mặc được không cần anh quơ tay múa chân, anh nghe không hiểu sao?” Liều mạng thật, thực không nghĩ cô lại dám lớn tiếng chống đối lại anh như vậy.

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt bị Ngải Tuyết chọc đến tức tối không thôi, rất muốn một phát bóp chết cô tại chỗ. Chợt, khởi động xe, chạy điên cuồng trên đường cao tốc.

“Mộ Dung Kiệt, anh điên rồi sao? Ngừng, dừng xe lại!” Ngải Tuyết nắm chặt tay vịn, sắc mặt tái nhợt.

Mộ Dung Kiệt chẳng những không ngừng, ngược lại còn đạp ga tăng tốc độ, băng nhanh qua giữa dòng xe tập nập trên đường, trong xe đầy tiếng mắng chửi.

40. Chương 40: Động Thai Khí.

“Mộ Dung Kiệt, anh dừng lại có được không? Tôi sai rồi, tôi không mặc nữa, tôi van anh, dừng lại đi!” Ngải Tuyết sợ anh đến mức khóc suốt mướt.

Đặc biệt sao, người đàn ông này là một kẻ điên loạn.

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết đang tức giận nở nghẹn ngào, tức giận trong lòng dần dần biến mất, tốc độ xe cũng trở lại bình thường.

Giọng điệu vẫn lạnh như băng như cũ “Quần áo tự em mặc, cần tôi quơ tay múa chân sao?”

Ngải Tuyết tức giận nhìn của anh, đột nhiên đưa tay nhỏ bé ra, dùng sức đánh loạn xạ trên người anh.

“Cái người bại hoại này, tôi bị anh hù chết rồi! Anh điên rồi sao!”

Đột nhiên, Ngải Tuyết cúi người, tay ôm bụng thật chặt, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch

“Đau quá à”

Mộ Dung Kiệt chợt đạp phanh xe, ôm Ngải Tuyết vào trong ngực, nhìn sắc mặt trắng bệch không chút máu của cô, trong tim trầm xuống.

“Ngải Tuyết, em làm sao vậy, đau bụng sao? Chúng ta đến bệnh viện!”

Khởi động xe lần nữa, tốc độ xe so với vừa rồi chỉ có hơn chứ không kém.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngải Tuyết càng ngày càng trắng bệch, Mộ Dung Kiệt cho tới bây giờ cũng chưa từng có cảm giác hoảng hốt như vậy.

“Thiếu gia Mộ Dung, bởi vì tâm trạng Ngải tiểu thư kích động đã dẫn đến động thai khí, về sau phải tránh không thể vận động quá mức, đặc biệt phải chú ý đến tâm trạng, đừng để có biến động quá lớn, tới bệnh viện khám thai theo định kì, tôi đã kê thuốc cho Ngải tiểu thư, phiền thiếu gia đi lấy giúp!”

Mộ Dung Kiệt nghe xong lòng như trút được tảng đá nặng, đi vào phòng bệnh, nhìn Ngải Tuyết đang ngủ say, sắc mặt không chút máu làm anh đau lòng, lo lắng.

Giúp cô đắp lại chăn, ngồi bên cạnh giường nhìn cô, nắm tay của cô, cảm giác rất chân thật.

Sáng ngày hôm sau, Ngải Tuyết mơ màng mở mắt ra, đã nhìn thấy Mộ Dung Kiệt cầm lấy tay cô nằm ngủ bên giường.

Giùng giàng muốn rút tay ra nhưng cả người một chút lực cũng không có.

Mộ Dung Kiệt giật mình “Em đã tỉnh? Có khá hơn một chút nào không?”

“Tôi sao vậy? Nơi này là bệnh viện à?” Mùi thuốc khử trùng nồng đậm làm mũi của Ngải Tuyết không thoải mái.

“Ừ, không có sao, động thai khí, về sau phải chú ý tâm trạng không thể quá kích động!”

“Ặc, khó trách bụng đau quá!” So với ‘bà nguyệt’ còn đau hơn thế.

“Đã không sao rồi, nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi mua bữa sáng cho em!” Đờ Ngải Tuyết nằm xuống, vội vã đi ra ngoài mua một chén cháo cá trở về.

Ngải Tuyết ngồi ở trên giường, được Mộ Dung Kiệt đút từng muỗng, thỉnh thoảng lại lau miệng cho cô.

Dịu dàng như vậy, sự chăm sóc ân cần của Mộ Dung Kiệt, cùng người đàn ông nổi loạn hôm qua, quả thật khác nhau xa.

Không biết, anh là đối với mình là người đàn ông tốt như vậy, hay là anh nguy trang quá hoàn hảo để cô không thể nhìn thấu.....

41. Chương 41: Đi Dạo Phố.

Ngải Tuyết ở bệnh viện suốt ba ngày liền, thật vất vả mới thuyết phục được Mộ Dung Kiệt cho cô xuất viện hôm nay.

Tâm trạng tốt hẳn lên, cảm thấy không khí bên ngoài cũng trở nên mới mẻ.

Những con phố quạ vật, hàng rong phảng phất mùi thơm nức mũi, làm Ngải Tuyết thêm đến chảy nước miếng.

Giật nhẹ vạt áo Mộ Dung Kiệt, “Muốn ăn.” .

“Sao em lại tham ăn đến vậy?” Nói thì là nói như vậy, nhưng anh vẫn chịu theo ý cô.

Ngải Tuyết đứng trước một cửa hàng thức ăn tên Kantō, càng làm cô thêm đến nhỏ dãi.

“Cay quá, người mang thai không thể ăn!” Ánh mắt tức giận nhìn cô.

Ngải Tuyết theo anh dạo phố gần nửa giờ nhưng trong bụng không có một thứ gì chỉ vì câu nói “không thể ăn” lần thứ N của anh.

Cô cố gắng nhẫn nhịn không bộc phát cơn giận.

Đột nhiên xa xa thấy cửa hàng bán bánh bao hấp, vội lôi kéo anh chạy tới.

Nghiêng đầu hỏi “Cái này có thể ăn chứ?”.

Không đợi Mộ Dung Kiệt trả lời, liền đặt móng ngồi trên ghế đầu.

“Ông chủ, hai lồng bánh bao hấp.” Sau đó như nhớ tới cái gì đó “Một lồng thôi!”.

Quay đầu, đưa mắt nhìn Mộ Dung Kiệt “Người như anh những quán nhỏ lề đường cũng chưa ăn qua, chứ đừng nói ăn vặt?” .

Mộ Dung Kiệt vốn không có ý định ăn, nhưng nghe lời cô vừa nói như thế, thật cảm thấy không phải là không thể ăn.

“Hai vị, bánh bao đến rồi!”.

“Cám ơn!”.

Mộ Dung Kiệt nhanh tay gấp một cái bỏ vào miệng, sau đó mở to hai mắt quay chỗ khác ói ra.

“A, đáng chết, sao lại nóng như vậy!” .

Ngải Tuyết nhìn bộ dạng anh lè lưỡi ra thối thật buồn cười, những cơn tức giận lúc nãy cũng tiêu tan đi.

Càng nhìn anh, cô càng cười lớn không giữ chút hình tượng nào.

“Anh đúng là chưa từng ăn qua, anh và những người kia thật khác nhau!” Ha ha ha.

Các bàn ăn xung quanh đều đưa mắt nhìn về phía bên này.

Một đôi nam thanh nữ tú, thật đẹp đôi!

Mộ Dung Kiệt không phục tiếp tục gấp một cái nữa, anh không tin, chỉ một bánh bao lại có thể làm khó anh?

Từ từ gấp một cái đưa tới miệng, ưu nhã cắn một miếng, tương ăn đẹp như thế làm Ngải Tuyết nhìn đến ngây dại.

“Mùi vị không tệ! ”Ăn một miếng lại cắn thêm một miếng.

“Bột bánh trắng như tuyết, da mỏng, bên trong dường như có một túi nước ở đây, kích thích bánh bao hấp nhỏ vừa, tựa như bảo tháp, hiện lên hơi mờ ảo, nhưng trong suốt một màu vàng, trên nóc của bảo tháp tỏa mùi thơm theo gió bốn phía, hình dáng so với bánh bao cũng không sai biệt lắm, khó trách gọi bánh bao hấp”.

Mắt Ngải Tuyết thấy bánh bao hấp cứ như vậy mất đi hết nửa lòng, mới ý thức lấy lại tinh thần.

42. Chương 42: Thừa Dịp Cháy Nhà Hôi Của.

“Mộ Dung Kiệt, anh lại giành ăn với tôi!” Tức giận nhìn anh

“Ngon!Mùi vị cực ngon.” Anh ăn hết vào trong bụng, miệng đầy hương thơm của bánh bao, tiếp tục lấy thêm một cái bánh không rãnh mà để ý đến lời nói của cô.

Ngải Tuyết vội vàng đoạt cái bánh lại, ôm cả lòng bánh ở trước ngực.

Cái miệng nhỏ nhắn nói“Muốn ăn, tự mình mua!”Vừa nói vừa bỏ bánh bao vào miệng nhai chèm chẹp.

Nhìn cô ăn Mộ Dung Kiệt ngồi đối diện cười tà mị.

“Em đang ăn đây cũng là tiềnđo tôi trảthôi.” Tà ác bĩu môi một cái.

“Tự tôi.” Đang muốn nói mình có tiền, giống như sức nhớ ra cái gì đó, lúng túng cười mỉm.

“Tôi không mang theo tiền!” Ánh mắt mang theo chút lo lắng nhìn anh, đừng nói, anh sẽ không trả tiền ỉn chứ?

Quay đầu, kêu to về phía ông chủ “Ông chủ, cho thêm hai lòng!” Suy nghĩ một chút, cần phải lấy lòng của anh mới được.

Để không thôi đến lúc tính tiền bị người ta nói ăn cơm chùa, khi đó thật mất mặt.

Bánh bao được bưng tới, Ngải Tuyết cười hì hì đem hai lòng bánh đẩy tới trước mặt Mộ Dung Kiệt.

Nũng nịu “Kiệt, anh xem, tôi tốt bụng giúp anh kêu thêm hai lòng!”

Mộ Dung Kiệt nhìn vẻ mặt lấy lòng của Ngải Tuyết, không nhịn được nén cười.

Ưu nhã gấp một cái lên, nhẹ nhàng đặt ở trong miệng cắn một miếng, hưởng thụ tự đắc nhắm mắt lại

Bộ dáng mỹ vị đó làm Ngải Tuyết chảy cả nước miếng.

“Cái đó, Kiệt, mới vừa rồi lòng bánh của tôi bị anh ăn hết một nửa, anh cũng nên trả lại cho tôi chứ?” Vừa nói vừa đem bánh bao gấp vào lòng bánh của mình.

Hoàn toàn không để ý những ánh mắt kinh ngạc xung quanh.

“Đôi tình nhân trẻ này, thật thú vị!”

Ặc, ?

Mộ Dung Kiệt nhìn dáng vẻ hấp tấp đáng yêu của Ngải Tuyết, nén cười thiếu chút nữa nội thương, không nhin được liền muốn trêu chọc cô một chút.

“Không có tiền để trả sao?Gọi tôi một tiếng ông xã, tôi liền giúp em trả!”Nha đầu này, lúc bình thường luôn cứng đầu, Mộ Dung Kiệt có kêu cô gọi như thế nào cô cũng không chịu gọi, hôm nay lại đúng lúc để anh chinh đồn cô.

“Cái gì?Anh thừa dịp cháy nhà hôi của sao!” Ngải Tuyết lập tức tức giận nhảy dựng lên, hoàn toàn không nhớ tới chính mình đang lấy lòng người ta mà nói lời hung hãn như vậy.

Lại một lần nữa kéo sự tò mò của bao con người xung quanh phải chú ý tới họ.

Mộ Dung Kiệt khẽ chau mày, vì cô mà anh trở thành tâm điểm cho bao ánh mắt, trong lòng có chút khó chịu.

“Em không muốn gọi? ? ?” Tròng mắt hiện lên sự nguy hiểm, muốn cảnh cáo cô có gan dám chống đối lời anh nói.

Ngải Tuyết rụt cái đầu lại, trong lòng vạn lần không muốn.

“Ông xã.” Giọng nói nhỏ đến mức như nghe được tiếng muỗi bay, sắc mặt đỏ bừng khi gọi.

“Cái gì?Tôi không nghe rõ!”Khóe môi khẽ nâng lên.

“Ông xã ! ! ! Anh phải trả tiền.” Ngải Tuyết bị Mộ Dung Kiệt bức đến điên lập tức hét rống bên lỗ tai anh.

43. Chương 43: Bữa Tiệc (1)

Mộ Dung Kiệt rốt cuộc cũng hài lòng nâng khóe môi lên“Dĩ nhiên, ông xã mãi yêu bà xã đến thiên trường địa cửu!” Trong lòng giống như ăn được mật ngọt.

Thoảng một cái lại tới cuối tuần, hôm nay là thứ sáu.

Ngải Tuyết miễn cưỡng bị Mộ Dung Kiệt dẫn đi làm tóc, hóa trang! Hơn mười người phụ nữ mỗi tay cầm một khay, bên trong toàn đồ trang sức cao cấp.

Ngải Tuyết hoàn toàn không tin vào mắt mình, dụi mắt một cái, mẹ ơi, anh ta giàu tới mức nào vậy?

Mộ Dung Kiệt đi một lượt nhìn qua từng khay, chỉ ưng ý mỗi sợi dây chuyền đơn giản nhưng đầy tinh tế đeo lên cổ cho cô, sau đó cư như ảo thuật gia từ trong túi quần móc ra một chiếc hộp tinh xảo, từ bên trong hộp lấy chiếc nhẫn ra đeo vào ngón áp út của Ngải Tuyết, nhẹ nhàng nói thầm.

“Đôi Cánh biểu tượng cho sự tự do bay lượn, chiếc nhẫn đại diện cho sự dừng lại, tôi sẽ không giam cầm em bay lượn, nhưng em chỉ có thể bay lượn ở trong lòng tôi, chờ khi em bay mệt rồi có thể liền dừng lại ở bên cạnh tôi, cả đời với tôi.”

“Đây là chiếc nhẫn pha lê của tổ tiên nhà tôi, hãy nhớ dù ở thời điểm nào, em cũng không được tháo xuống!”

Đầu óc Ngải Tuyết hoàn toàn hóa đá, anh bảo cô dừng lại rồi bay lượn là sao? Tay vuốt ve chiếc nhẫn ở ngón giữa, trong nháy mắt, dường như trái tim bắt đầu nở rộ!

Anh đưa cô đến trước gương, Ngải Tuyết nhìn mình trong gương một lượt từ trên xuống, Mộ Dung Kiệt ở sau lưng cười thỏa mãn, Ngải Tuyết cũng mỉm cười theo.

“Nếu tôi không đi, thì anh sẽ tìm người khác đi sao?” Ngải Tuyết không nhin được lo lắng, mặc như vậy quá xa hoa, trước kia, cô ở Ngải gia chưa bao giờ tham gia một bữa tiệc dù lớn hay nhỏ, đều do Ngải Vũ đi thay, vừa đúng cô cũng không thích đến những nơi đó! !

“Em dám!”Mộ Dung Kiệt lạnh lùng ngắt lời cô, không cho cô cơ hội cãi lại.

“Tại sao không dám! Anh rút cuộc lấy tôi vì mục đích gì?” Ngải Tuyết bắt đắc dĩ thở dài, im lặng ngồi xuống một chỗ, không để ý tới anh.

Lúc thì dịu dàng quá mức, lúc thì lạnh lùng như vậy.

Xe của anh lái khỏi thành phố, dừng trước một tòa lâu đài lớn bao phủ xung quanh là rừng cây xanh đầy bụi rậm. Hai bên cửa ra vào là cặp sư tử to lớn màu đồng, ánh đèn trên cửa chiếu lên hai con sư tử lấp lánh giống như dát từng lớp vàng, khắp nơi hiện lên một thân phận đầy cao quý của chủ sở hữu nó.

“Thiếu gia Mộ Dung.” Vừa vào hội trường, lập tức có người chủ động chào hỏi Mộ Dung Kiệt! !

Mộ Dung Kiệt gật đầu một cái, cũng không có nói chuyện với nhau bao nhiêu. Anh từ trước đến giờ vốn không thích nói nhiều. Cho nên cũng không có ai cảm thấy ngạc nhiên cả.

Ngược lại bên cạnh anh là Ngải Tuyết, vừa tiến vào lập tức trở thành tiêu điểm cho cả hội trường.

Gương mặt của cô phính hồng như hoa đào vừa chớm nở. Lông mày lá liễu thon dài, chớp chớp phủ trên đôi mắt to màu đen thuần khiết. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mà phấn hồng, chiếc mũi cao nhỏ, cái miệng anh đào chúm chím, lúc mỉm cười, hai bên má lúm đồng tiền, tựa như đóa hoa nở rộ. Mái tóc dài đen mượt, xõa tự nhiên trên vai. Chiếc váy xanh sapphire, được cô mặc lên như đem cả thời Trung Cổ châu Âu đến bữa tiệc. Thật là đẹp, một cô gái rất có khí chất!

44. Chương 44: Bữa Tiệc (2)

Mộ Dung Kiệt chau mày lại, khi ánh mắt của bao người đàn ông nhìn đắm đuối vào người phụ nữ bên cạnh anh..

Trong lòng vô cùng khó chịu, thuận tay đem cô vùi ở trong ngực mình!

Người phụ nữ của anh, không cho phép người khác cợt nhả như thế!

Chỉ một động tác nhỏ như vậy, làm những người phụ nữ xung quanh phải kêu lên! !

“Không thể nào, thiếu gia Mộ Dung có bạn gái rồi hả ?” Giọng nói chua chát.

“Không thể nào, chưa nghe nói qua a!” Không dám tin.

Còn những người đàn ông khác thấy người đẹp trước mắt mình là bạn gái của thiếu gia Mộ Dung.

Tất cả đều thở dài, đó là người bọn họ chọc không nổi.

Ngải Tuyết nhìn khung cảnh xung quanh.

Đèn treo thủy tinh khổng lồ, huy hoàng treo cao giữa không trung.

Bàn đá cẩm thạch màu trắng sáng bóng như gương với hàng loạt thức ăn cao lương mỹ vị trưng bày trên khăn trải bàn màu đỏ. Trải dài hội trường là những ly rượu sâm banh được xếp thành tầng đặt tinh tế trên bàn. Trước dùng ly rượu đỏ trong suốt xếp thành vài tòa tháp thủy tinh hoa lệ, phía trên đỉnh tháp giữa ly thủy tinh chậm rãi chảy ra chất lỏng màu vàng, sâm banh tràn ra chảy dọc theo vách ly xuống, ở dưới đèn thủy tinh mỹ lệ lấp lánh như ánh sao, thật giống như từ trong nước suối phun ra những dải ánh sáng mộng ảo.

Tiếng nhạc dịu dàng du dương động lòng người. Mọi người ở đây như những đóa hoa đang khiêu vũ trong bầu không khí hài hòa cười nói nhẹ nhàng. Giờ phút này, bất luận là người có tiền ngày thường thường bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng, hoặc là những người đã sớm thành thói quen giết chóc trên thương trường, tất cả mọi người đều biểu hiện phong độ ưu nhã ôn hòa khiêm tốn.

Thì ra là, đây chính là bữa tiệc của những quý tộc!

“Tiểu Tuyết!” Giọng nói rất quen thuộc, thân thể Ngải Tuyết như cứng đờ tại chỗ!

Có chút không dám tin quay đầu lại, nhìn người trước mắt quen vô, thân thể cô không khỏi đứng yên tại chỗ!

Mộ Dung Kiệt ngờ vực nhìn người đàn ông trung niên này, rõ ràng ông ta và Ngải Tuyết có quen biết, nhưng tại sao người phụ nữ ngốc lại phản xạ kỳ lạ như thế?

“Ngải. Bác Ngải! Đã lâu không gặp, bác khỏe không?” Có chút không tự nhiên nhìn đi chỗ khác.

“Ừ, bác rất tốt, có thời gian rảnh, con nên về nhà chơi! Tất cả mọi người ở Ngải gia đều rất nhờ con!” Ngải Trung nhìn Ngải Tuyết, trong lòng rất áy náy!

“Tiểu Tuyết, con và thiếu gia Mộ Dung....? ?” Lúc thấy cô và Mộ Dung Kiệt cùng nhau đi vào, đã dọa ông giật mình !

Ngải Tuyết không biết trả lời như thế nào, cắn môi.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, xin hỏi, ông là ai?” Mộ Dung Kiệt trả lời thay cô, vẻ mặt cùng giọng nói lạnh như băng.

45. Chương 45: Bữa Tiệc (3)

“Ách, như vậy à. Khụ.” Lúng túng ho khụ khụ.

Quả thực thể lực của Mộ Dung Kiệt rất lớn, vội vàng chuyển đề tài.

“Tiểu Tuyết, chị của con ở bên kia, bác đi gọi nó tới đây nói chuyện với con một chút!”

“Ặc, không cần gọi.” Không đợi Ngải Tuyết nói xong, vội vã chạy đi.

Ngải Tuyết có chút nhức đầu, cô thật sự không muốn gặp Ngải Vũ.

“Ồ, Ngải Tuyết nha, đã lâu không gặp!” Một người mặc chiếc đầm màu trắng, khuôn mặt trang điểm đậm đi thẳng về phía cô, trong miệng kêu tên Ngải Tuyết, nhưng ánh mắt lại nhìn Mộ Dung Kiệt.

Đây không phải là người đàn ông mình từng gặp ở quá bar sao? Trời ơi, làm sao có thể ở cùng Ngải Tuyết, sớm biết, mình đã thể thân đi thay Ngải Tuyết rồi, có như vậy, hôm nay người đứng bên cạnh Mộ Dung Kiệt phải là mình mới đúng!

Nghĩ như vậy, trong mắt nhìn về phía Ngải Tuyết không tự chủ để lộ sự chán ghét, khinh thường.

Mộ Dung Kiệt ở một bên nhìn cô ta, mắt híp lại đầy nguy hiểm, thật to gan, dám nhìn người phụ nữ của anh như vậy!

“Dạ, đã lâu không gặp!” Trả lời máy móc, đối với người phụ nữ đã từng làm chị của cô đây, quả thật ngay cả chút tình lực ứng phó cô cũng không có.

“Thế nào? Không muốn giới thiệu một chút sao!” Đây mới là mục đích cô tới gặp Ngải Tuyết, lúc đầu phải giả vờ không quen biết Mộ Dung Kiệt, về sau mới dễ dàng tiếp cận!

“Chị không biết anh ta?” Chuyện gì lạ vậy, người phụ nữ này, trước giờ đối với trai đẹp luôn nắm rõ trong lòng bàn tay mà.

“Ếc.” Nha đầu đáng chết, không biết phối hợp một chút à, giới thiệu một chút cũng khó khăn đến vậy sao.

Mộ Dung Kiệt khẽ nhướn mày, mang theo một tia lạnh lùng trợn mắt nhìn Ngải Vũ, làm cô sợ tới mức lùi về phía sau bức tường trắng!

“Ngải Tuyết, chúng ta đi, đi gặp nhân vật chính hôm nay!” Không thèm để Ngải Vũ trong mắt, dịu dàng ôm Ngải Tuyết đi xa.

Ngải Vũ cắn răng nghiêng lợi nhìn Mộ Dung Kiệt cương chiều Ngải Tuyết.

Tức giận dậm chân một cái “Ngải Tuyết cô chờ đó, một ngày nào đó tôi sẽ đoạt lại người đàn ông bên cạnh cô!”

“Ai vậy!” Ngải Vũ bị vỗ bả vai, khó chịu quay đầu lại.

“Tôi khuyên cô đừng có ý nghĩ đó, anh ta là của tôi đấy!” Khóe miệng cười lạnh cảnh cáo cô, gót giày cao ưu nhã rời đi.

Sắc mặt Ngải Vũ trắng bệch trước lời nói của Thượng Quan Tử Uyển, đây không phải là cháu gái được cưng chiều nhất của chủ bữa tiệc hôm nay sao? Cô ta cũng muốn chen chân tranh giành với mình sao, thật phiền toái!

Ngải Tuyết và Mộ Dung Kiệt đi gặp ông cụ Thượng Quan giao tiếp mấy câu liền tìm lý do rời đi.

Ở một góc của bữa tiệc một người ngồi im lặng, nhìn những con người gia thế quyền quý nơi đây tươi cười hòa đồng cùng nhau, nhưng thực ra trong lòng bọn họ lại có tính toán riêng cả!

Khẽ lắc đầu, sống giả tạo như vậy, không mệt mỏi sao?

46. Chương 46: Bữa Tiệc (4)

“Ngải tiểu thư! Xin chào, tôi là Thượng Quan Tử Uyển, có thể làm bạn với nhau không?”

Ngải Tuyết nghiêng đầu, đập vào tầm mắt chính là cặp đùi đẹp thon dài, đưa mắt nhìn lên cơ thể có lỗi có lồi.

Cuối cùng nhìn tới khuôn mặt tinh xảo, đang mỉm cười nhìn mình.

Chậm rãi đứng lên, “Xin chào, tôi là Ngải Tuyết!”

“Chúng ta đã gặp nhau qua chưa?” Người phụ nữ này nhìn rất quen.

“Có lẽ vậy, tôi nhìn cô cũng thấy rất quen, cho nên tới đây làm quen một chút!” Thượng Quan Tử Uyển nở nụ cười tươi nhưng trong lòng lại vô cùng chán ghét.

“Như vậy à. . . .Ha ha” Thật ra thì Ngải Tuyết không giỏi về giao tiếp, với một người chưa từng gặp mặt qua cũng chẳng có chuyện gì để nói.

“Tiểu Tuyết, tôi có thể gọi cô như vậy không?” Mặt mong đợi nhìn chăm chú vào cô.

“Ừ, có thể, bạn tôi cũng gọi tôi như vậy!” Gọi như thế nào cũng là cái tên của cô thôi.

“Tiểu Tuyết, cô và Mộ Dung Kiệt có quan hệ gì?”

Ngải Tuyết im lặng ngẩng đầu nhìn trần nhà, cứ như người phụ nữ phạm phải tội vụng trộm với người đàn ông khác!

“Cái này, chỉ là vô tình gặp nhau, sau đó ở cùng nhau!” Cô cũng không biết giải thích ra sao với mối quan hệ này.

Thượng Quan Tử Uyển quay mặt qua chỗ khác, sắc mặt nhăn nhó, có quỷ mới tin, loại người dễ dãi như vậy cũng có thể ở cùng anh sao?

“Vậy thì thật hâm mộ cô, anh ta như bạch mã hoàng tử trong mắt vô số phụ nữ đấy!”

Thượng Quan Tử Uyển cũng không tìm được đề tài để nói tiếp, Ngải Tuyết chỉ dạ, ừ để ứng phó với cô.

Buồn ngủ quá, nhớ đến chiếc giường lớn ở nhà, ngẩng đầu tìm bóng dáng Mộ Dung Kiệt, vừa đúng Mộ Dung Kiệt đang đi về phía cô.

“Có mệt không?” Mang theo giọng điệu nhẹ nhàng truyền đến bên tai Ngải Tuyết.

“Ừ, chúng ta về nhà được không?” Cô thật sự rất mệt, buồn ngủ quá, từ lúc mang thai tới giờ, mỗi ngày đều chỉ muốn ngủ với ngủ.

“Được, chúng ta lập tức về nhà!” Nhẹ nhàng bỗng cô rời khỏi bữa tiệc.

“Tôi có thể đi!” Người đàn ông này, thế nào hờ động một chút là thích ôm mình ở trước mặt nhiều người như vậy.

“Em mệt rồi trong bụng còn có bảo bảo nữa, hôm nay tôi làm em vất vả rồi!” Mỉm cười hôn lên trán cô.

Những người phụ nữ xung quanh nhìn thấy đều ghen tị với cô.

Ngải Tuyết muốn lễ phép nói lời tạm biệt trước khi rời đi với Thượng Quan Tử Uyển, vậy mà không thấy bóng dáng cô ta đâu.

Mộ Dung Kiệt mới vừa mang Ngải Tuyết rời đi.

Thượng Quan Tử Uyển từ bên kia đi ra, khóe miệng cười đầy độc ác.

Ngải Tuyết, ngày chết của cô không còn xa! !

“Chúng ta đi như vậy, thật không lễ phép?” Trên đường về nhà, Ngải Tuyết có chút lo lắng.

“Quan tâm chuyện đó làm gì, em mệt mỏi, chúng ta liền trở về nhà!” Phong tình vạn chủng (*) nhìn cô cười hạnh phúc.

(*): Phong tình vạn chủng: Có một vạn phong thái quyến rũ

47. Chương 47: Quý Tử Hiên

Cúi đầu xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên, nụ cười càng lúc càng tươi, trong lòng ngọt như mật.

Lúc này, cô càng ngày càng có thói quen muốn Mộ Dung Kiệt cưng chiều cô nhiều hơn.

“Nghe, âm thanh gì vậy?” Mới vừa vào cửa nhà, chỉ nghe thấy tiếng nói của một người phụ nữ, giống như từ phòng khách truyền tới.

“Ặc, đi nhầm nhà rồi” Xem cách trang trí xung quanh nhà, xác định một chút liền nói với Mộ Dung Kiệt.

“Không đi sai!” Mộ Dung Kiệt xoa đầu cô.

“Không đi sai, sao có tiếng kêu của phụ nữ như vậy? Chẳng lẽ! Là nhà riêng của ông cụ sao? ?”

Ngải Tuyết biểu hiện kinh ngạc, oa, tuổi đã già như vậy còn có tinh lực làm việc này sao....

Mộ Dung Kiệt nghe Ngải Tuyết nói không biết nên giải thích thế nào, khóe miệng không nhịn được co quắp thật lâu

“Nha đầu ngốc, em có trí tưởng tượng lớn quá !”

Đúng lúc hai người còn nghi ngờ nhìn nhau, trên lầu có tiếng mở cửa phòng.

Một người đàn ông mang theo nụ cười đi xuống,

Anh cười gian xảo, thậm chí cả hai đầu lông mày rậm cũng rung lên như hình gợn sóng, cứ như luôn nở nụ cười cong cong, giống như là trong bầu trời về đêm có ánh trăng soi sáng huyền bí. Nước da trắng bờ môi màu hồng đào nhạt, ngũ quan tuấn tú, khuôn mặt hoàn mỹ, đặc biệt bên tai trái là chiếc khuyên tai ánh lên màu xanh kim cương, anh giống như tia nắng mặt trời sáng chói không ai có thể cưỡng lại.

“Tử Hiên, sao lại là em?” Mộ Dung Kiệt thấy người đàn ông này khoe miệng khe dẫn ra một đường cong, đi lên phía trước dang tay ôm anh ta, Ngải Tuyết nhìn sững sốt, Mộ Dung Kiệt đối với người đàn ông này thật nhiệt tình nha!

“Nghe nói anh cho em một người chị dâu, chính là cô gái này ư?”

“Xin chào, chị dâu! Em tên Quý Tử Hiên là em trai của anh Kiệt!” Còn vút cho cô một ánh mắt thật quyến rũ.

Ngải Tuyết không ngừng nuốt nước bọt, đúng là một người đàn ông yêu nghiệt.

“Xin chào, tôi tên Ngải Tuyết!” Hiển nhiên, anh ta và Mộ Dung Kiệt chính là hai loại đàn ông khác nhau nhưng nổi bật thì chả kém gì nhau.

Mộ Dung Kiệt đẹp đến hoàn mỹ, tựa như không ăn khói lửa nhân gian, đồng thời vẻ đẹp đó cũng lạnh đến cực điểm,

Người đàn ông này chính là ánh mặt trời, đẹp trai nhưng mang chút nổi loạn riêng, thoát nhìn cũng có thể coi là đàn ông tốt

“Chị dâu, chị cứ nhìn em như vậy, anh Kiệt sẽ ghen đấy!” Tinh nghịch huýt gió, buồn cười nhìn khuôn mặt đen sì của Mộ Dung Kiệt.

“Ặc, tôi xin lỗi, tôi có chút mệt mỏi, tôi về phòng trước, hai anh em các người từ từ nói chuyện!” Cười yếu ớt.

“Tôi đưa em lên phòng.”

Quay đầu nhìn Quý Tử Hiên mỉm cười “Em chờ anh một lát!”

Quý Tử Hiên hiểu rõ gật đầu “OK!”

48. Chương 48: Phụ Nữ Chỉ Là Đồ Chơi!

Bên trong phòng khách, Quý Tử Hiên hiện lên vẻ mặt cười xấu xa nhìn chăm chăm Mộ Dung Kiệt trên cầu thang.

“Anh Kiệt, cũng có lúc anh lại nhu tình, dịu dàng với phụ nữ vậy sao? Thật để em mở rộng tầm mắt.”

“Cút!” Mộ Dung Kiệt ánh mắt cũng không nhìn anh một cái.

“A! Khó chịu quá, em còn tưởng rằng người như anh đời này sẽ không yêu một người phụ nữ nào” Quý Tử Hiên nói nửa đùa nửa thật.

“Đi chết đi!” Đôi mắt lạnh nhạt, dám cười nhạo anh.

“Em lại dẫn phụ nữ về? Lại là cô gái mới ?”.

Quý Tử Hiên cao ngạo chột nhứ mày “Dĩ nhiên, phụ nữ đối với em, có khi nào quá một tuần đâu?”.

Mộ Dung Kiệt cực kỳ khinh thường hừ lạnh “Nhìn cũng biết rồi, phụ nữ chỉ là đồ chơi mà thôi!”.

Vừa đúng lúc, Ngải Tuyết đi đến cửa nghe thấy những lời này, trong lòng chột trâm xuống!

Tay cầm ly nước chột rơi xuống “Bang...”

Hai người đồng thời quay đầu lại, giật mình nhìn Ngải Tuyết đột nhiên xuất hiện ở đó.

“Chị dâu, không phải chị đi nghỉ ngơi sao?” Quý Tử Hiên ngượng ngùng sờ chóp mũi, xong rồi, khẳng định là nghe được!

Đưa cho Mộ Dung Kiệt một ánh mắt đồng tình “Cái đó, tôi muốn đi ngủ, hai người, cũng đi ngủ sớm một chút Haaa...!”.

Lúc này không chuẩn đi, thì đợi đến lúc nào a!

Ngải Tuyết nhìn Mộ Dung Kiệt, trong lòng không khỏi chua xót.

Anh nói, phụ nữ chỉ là đồ chơi!

Khó trách, anh lại không giải thích được vì sao đem cô trói buộc bên cạnh anh, khó trách, anh chạy đến Mi đem cô trở về.

Cô còn ngây thơ cho rằng vì anh có tình cảm với cô nên mới cưng chiều, đối xử tốt với cô.

Mình, thiếu chút nữa thì lún sâu vào tình cảm giả dối này, thiếu chút nữa liền rộng mở lòng chấp nhận tình cảm của anh.

Suy nghĩ một chút, cũng đúng thôi, Mộ Dung Kiệt, anh cao cao tại thượng, muốn loại người phụ nữ gì mà không có!

Làm sao có thể chọn người phụ nữ quá mức bình thường như cô đây?

Thì ra, phụ nữ đối với anh mà nói, chỉ là đồ chơi mà thôi!

Chính mình cũng thật là ngốc, còn đứa bé kia thì sao, đứa bé trong bụng của cô được anh coi là cái gì?

Anh muốn chơi đùa cô, nhưng cô đã mang thai con của anh vậy cô là loại phụ nữ gì đây!

Có lẽ, anh chỉ muốn đứa bé, khi cô sinh bảo bảo ra, bản thân cô cũng nên cuống xéo đi! !

Ha ha, thật biết châm chọc! !

Mộ Dung Kiệt nhíu chặt mày, nhìn sắc mặt Ngải Tuyết thay đổi không ngừng.

Anh biết, nhất định là cô đã hiểu lầm lời anh vừa nói.

Anh từ trước đến giờ vốn căm ghét phụ nữ nên ngay cả liếc nhìn cũng không muốn, thậm chí, Thượng Quan Tử Uyển đã từng dùng bao thủ đoạn để leo lên giường của anh.

Cũng bị anh vô tình ném ra ngoài cửa, duy chỉ cô, anh lại có dụng tâm muốn đem cô là của riêng mình, nhưng người phụ nữ ngu ngốc này không nhận ra, còn mang theo con của anh bỏ trốn, đàn bà tình hữu độc chung (*)!

(*) : Tình hữu độc chung : tình yêu duy nhất, hai người lâu ngày sinh tình

Anh thật không hiểu, vì sao lại cưng chiều cô, muốn bảo vệ cô, ngay cả lí do cũng không có! ! !

“Ngải Tuyết!” Vươn tay muốn ôm cô vào lòng, nhưng cô né ra.

“Mộ Dung Kiệt, tôi mệt rồi muốn đi nghỉ sớm!” Về mặt nhàn nhạt, điềm đạm đến mức giống như không có tình thần, đồ dẫn xoay người rời đi.

Cô mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi, ngay cả tim cũng rất mệt! ! !

49. Chương 49: Tự Mình Đa Tình !!!

Cô thật sự không đoán được tâm tư của người đàn ông này nghĩ gì, muốn làm gì, mỗi ngày đều phải thận trọng từng chút một, chỉ sợ làm sai điều gì chọc anh tức giận.

Ngay cả, bản thân cô muốn đi đâu, muốn làm gì, đều phải có sự cho phép của người đàn ông này.

Cứ khép nép như vậy thật sự rất mệt mỏi. Ấy, nếu như anh không thích cô cũng tốt!

Cô khỏi cần phải si tâm vọng tưởng, thật may là mình phát hiện sớm, không bị anh hấp dẫn đến mù quáng đem cả trái tim giao cho anh.

Cười khổ một tiếng, thật đúng là tự mình đa tình !

“Ngải Tuyết, chờ một chút” Vừa đi vừa gọi tên cô, muốn giải thích cho cô nghe, nhìn vẻ mặt cô lạnh nhạt lại phát hiện bản thân mình cái gì cũng không thể nói nên lời.

Đi vòng qua anh, trở về phòng, yên lặng nằm xuống, nhắm mắt, giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra!

Ai cũng không biết, trong lòng của cô lúc này thật khó chịu, tâm trạng quá đau khổ, đau đến mức ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn!

Khóe mắt rưng rưng nước mắt, chớp mắt một cái, nhẹ nhàng kéo chăn lên, đắp kín cả cái đầu nhỏ của mình.

Chốc lát sau, truyền đến tiếng hít thở đều đều, cô khóc rồi ngủ thiếp đi.

Mộ Dung Kiệt rón rén đi tới, kéo chiếc chăn ra, nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng vì khóc, thở dài có chút không đành lòng!

Nhẹ nhàng hôn qua khóe mắt cô, lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên mặt cô, thật ra thì, trong lòng anh có chút vui mừng.

Bởi vì lúc này cô rơi nước mắt chứng tỏ rằng trong lòng cô đã có một chỗ dành cho riêng anh.

Khóe miệng mỉm cười rồi hôn lên mặt cô lần nữa!

Mình càng ngày càng thích nha đầu ngốc này rồi sao!

Sáng hôm sau, Ngải Tuyết rửa mặt xong đi xuống lầu ăn điểm tâm.

“Chào buổi sáng chị dâu!” Quý Tử Hiên nhiệt tình chào hỏi Ngải Tuyết, bên cạnh anh là một người phụ nữ thật quyến rũ.

“Chào buổi sáng ! Cô là.....?” Có phải tiếng rên rỉ hôm qua là của cô gái này, để không phải xấu hổ, giả vờ hỏi như không biết.

“Chào buổi sáng chị dâu, em tên là Lam Tịch Ảnh, là bạn gái của Quý Tử Hiên!” Cô gái mỉm cười tự giới thiệu mình, thể hiện lên sự ưu nhã, hào phóng trong cô.

“Xin chào, tôi tên Ngải Tuyết, sau này cứ gọi tên của tôi là được rồi không cần phải gọi trịnh trọng như thế!” Lịch sự trả lời lại.

Chậm rãi ngồi xuống, ưu nhã cầm một miếng sandwich lên khẽ cắn một miếng!

“Chị dâu, sáng sớm anh Kiệt phải đến công ty rồi!” Quý Tử Hiên tự nhiên báo cáo lịch trình của Mộ Dung Kiệt cho Ngải Tuyết nghe.

“Ặc, tôi biết rồi!” Giọng nói rất nhạt, vẻ mặt nhìn không ra vui hay buồn nào.

Sao lại bình tĩnh như vậy chứ? Chẳng lẽ tối hôm qua chuyện gì cũng không có xảy ra sao?

Không khí có chút bị đè nén, Ngải Tuyết tự nhiên ăn bữa ăn sáng, giống như không có người!

“Tử Hiên, có thời gian đi mua túi xách với em được không?” Lam Tịch Ảnh có chút ngượng ngùng đưa ra đề nghị với Tử Hiên.

50. Chương 50: Quà Gặp Mặt

“Em có rất nhiều túi xách rồi, thế nào lại mua nữa?” Quý Tử Hiên có chút khó chịu cau mày, phụ nữ, sao lại phiền toái như vậy!

“Hôm qua ở siêu thị em nhìn thấy một kiếu mới về, cũng không mắc lắm, chỉ hơn một vạn, mà số lượng có hạn, em sợ người khác mua mất, anh đi với em nha!” Lam Tịch Nhan làm nũng lắc lắc cánh tay Tử Hiên.

Ngải Tuyết mới hớp một ngụm sữa tươi, đúng lúc Lam Tịch Ảnh nói giá tiền chiếc túi xách đó, cô rất không khách khí phun hết sữa ra bàn!

“Khụ khụ. Khụ khụ khụ.” Ngải Tuyết bị sặc đến đỏ bừng cả khuôn mặt! !

Tử Hiên vội vàng vươn tay đỡ nhẹ vào lưng Ngải Tuyết.

“Khá hơn chút nào không?” Mang theo chút quan tâm hỏi thăm.

“Khụ. Ừ, cảm ơn, tốt hơn nhiều!” Có chút ngượng ngùng nhìn hai người họ gật đầu một cái.

Một chiếc túi xách hơn một vạn, còn nói không mắc, thật là dư tiền ! ! !

“Chị dâu, chị đi cùng chúng em chứ!” Lam Tịch Ảnh đề nghị, không để ý đến chuyện Ngải Tuyết thất lễ lúc này.

“Tôi tên Ngải Tuyết!” Ngải Tuyết nhắc lại tên của mình lần nữa.

“Được rồi, Ngải Tuyết, chúng ta cùng đi nha, chị xem, chúng ta đã gặp nhau nhưng quà gặp mặt cũng chưa tặng!” Mặt mong đợi nhìn Ngải Tuyết, có như vậy Ngải Tuyết mới không cự tuyệt!

“Hai người không cần khách sáo như thế!” Khẩu khí trầm tĩnh như cũ.

Ba người lái xe tới đến khu trung tâm mua sắm bậc nhất của thành phố S.

Lam Tịch Ảnh nhiệt tình lôi kéo Ngải Tuyết đi dạo quanh các cửa hàng một lượt.

Quý Tử Hiên từ đầu tới cuối đều không khỏi lắc đầu khó chịu trước sắc mặt của Ngải Tuyết.

Cô gái này thật lạ lùng, từ tối hôm qua tới giờ nếu đổi thành những cô gái khác chỉ sợ rằng náo loạn khóc thét không ngừng!

Nhìn trên người cô gái này dường như không có mất chút sức lực nào!

Quan trọng hơn là, dáng dấp anh đẹp trai như vậy, cũng không hấp dẫn được ánh mắt của cô.

Chẳng lẽ ở cùng anh Kiệt lâu quá, nên thẩm mỹ cũng có vấn đề?

“Ngải Tuyết, chị lại xem, đây là chiếc túi xách em nói lúc nãy trên bàn ăn đấy, như thế nào? Nhìn có đẹp không?” Lam Tịch Nhan gỡ túi xách xuống, đặt ở trong tay Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết chau mày lại, “Rất đẹp, màu sắc rất tươi!” Bởi vì màu cô thích nhất là màu vàng nhạt.

“Vậy thì tặng cho chị đó, coi như là quà ra mắt được không?” Gương mặt Lam Tịch Ảnh cười đùa, cô rất thích Ngải Tuyết không kiêu ngạo, không nóng tính, rất trầm tĩnh!

“Tặng cho tôi? Không phải cô cũng thích chiếc túi này sao?” Ngải Tuyết có chút kinh ngạc.

Lam Tịch Ảnh xin lỗi cười không ngừng “Hi hi, lúc nãy Quý Tử Hiên cũng có nói á..., túi xách em có rất nhiều, nên muốn tặng chị thôi!”

51. Chương 51: Người Bình Thường Cũng Không Làm Được Chuyện Như Vậy.

“Như vậy làm sao được? Khi nó mắc như thế!” Hơn một vạn để đổi một chiếc túi xách thật quá xa xỉ.

“Đừng từ chối nha, về sau nói không chừng chúng ta là người một nhà đó, mà là người một nhà, có cái gì phải khách sáo!”

Ngải Tuyết nghe ba chữ ‘người một nhà’ này, cảm thấy có chút chói tai.

Hơi giễu cợt lăm bằm “Người một nhà, nếu như không có đứa nhỏ trong bụng, cô chỉ sợ đã sớm bị đá ra khỏi cửa rồi?”

“Ngải Tuyết, chị nói thềm cái gì vậy?” Lam Tịch Nhan quay đầu nhìn cô nói.

“Không có gì, cảm ơn cô đã tặng quà cho tôi! Tôi rất thích” Thở ra một hơi.

“Đừng khách sáo với em như vậy, em sẽ xấu hổ đó!” Nghịch ngợm le lưỡi với Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết cảm thấy cô bạn gái của Quý Tử Hiên thật dễ thương, hoạt bát, ngây thơ, một chút tâm cơ cũng không có.

Nghĩ tới cuộc đối thoại tối hôm qua của hai anh em bọn họ, trong lòng có chút vì cô ấy mà lo lắng!

Cô ấy còn ngây thơ cho rằng tương lai họ sẽ trở thành một người nhà!

Ánh mắt hướng Quý Tử Hiên đang bấm điện thoại không ngừng.

Một tuần thay một cô gái, mỗi đợt bảo đảm chất lượng, cũng gần đến đáng thương, không biết đã tổn thương bao nhiêu cô gái.

Cô đối với loại người như thế, từ trước đến giờ luôn không thích.

Cùng Lam Tịch Ảnh đi dạo gần nửa canh giờ, cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng cô không chịu mở miệng nói nghỉ dừng chân, chỉ là chân mày chau lại.

“Ngải Tuyết!” Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, cũng biết là Mộ Dung Kiệt, cô có chút không muốn quay đầu lại.

“Đi dạo mệt không! Nhìn sắc mặt của em tái nhợt” Ném cho Quý Tử Hiên một ánh mắt muốn giết người khi để người phụ nữ của anh phải đi nhiều như vậy.

Tử Hiên bắt đầu dĩ nhiên vai, buồn cười nhìn Mộ Dung Kiệt đang lấy lòng một người phụ nữ.

“Anh là anh Kiệt sao? Oa, thật đẹp trai a” Lam Tịch Ảnh giật mình nhìn Mộ Dung Kiệt, một người đàn ông nhưng còn đẹp hơn cả người phụ nữ, không thể nhường đường sống cho phụ nữ sao?

Mặt Mộ Dung Kiệt đen sì, ánh mắt lạnh lùng bất thiện như muốn đem Quý Tử Hiên chặt ra từng khúc.

“Hãy quản tốt cái miệng của người phụ nữ em lại, nếu không, em tự biết!”

Tử Hiên lập tức kéo Lam Tịch Ảnh đứng bên cạnh anh, ‘haha...’ cười không ngớt.

Anh cũng không quên, lần trước ở Paris, một người phụ nữ Pháp đã nói một câu “Oa, đáng người của anh thật đẹp!”

Mộ Dung Kiệt chẳng những không nói cảm ơn mà còn không biết thương hương tiếc ngọc muốn ép chết người phụ nữ đó.

Cầm cây kim khâu cái miệng của cô ta.

Còn phải người theo dõi cô suốt ba ngày liền, không cho phép cô tháo xuống ! ! !

Mặc dù Quý Tử Hiên cho rằng làm như vậy rất ngu ngốc, người bình thường căn bản cũng không làm được chuyện đó.

Nhưng anh ta thật sự đã làm như thế với cô gái Pháp ! ! !

52. Chương 52: Cô Xem Bạn Bè Quan Trọng Hơn Cả Anh!

“Ngải Tuyết, có mệt không, nếu mệt chúng ta trở về trước!” Mộ Dung Kiệt quan tâm hỏi.

“Cũng được!” Về mặt Ngải Tuyết nhàn nhạt như cũ,

“Đói bụng chưa? Có muốn đi ăn chút gì trước khi đi về không?” .

“...” .

Đúng lúc Ngải Tuyết tay chân luống cuống khi Mộ Dung Kiệt quan tâm quá mức như vậy thì điện thoại vang lên.

“Alo, Thủy Nhan!” Khóe miệng khẽ nâng lên, từ lúc rời đi đến giờ vẫn chưa liên lạc cho nhau.

“Cái gì? Cậu trở về nước sao? Thật không? Ở phi trường rồi hả? Ừ, cậu chờ một chút, tớ đến rước cậu!”

Ngải Tuyết vui mừng cúp điện thoại, hưng phấn vừa chạy ra ngoài.

“Ngải Tuyết, chạy từ từ!” Mộ Dung Kiệt ở phía sau kêu lên vì sợ cô té.

Chạy tới bể cô lên như một công chúa.

“Em muốn giống như lần trước sao? Ừ?” Cầm tức hừ lạnh nhìn cô.

“Anh buông tôi ra, bạn tôi vừa trở về nước, tôi muốn đi đón cô ấy!” Ngải Tuyết giãy giụa ở trong lòng anh.

“Anh Kiệt, anh làm gì khăn trương giống như phụ nữ có thai vậy dù gì người cần khăn trương vẫn nên là chị dâu mà!” Quý Tử Hiên dạo bước đi tới, buồn cười nâng khóe môi lên, nhìn về mặt khăn trương của Mộ Dung Kiệt.

Xem ra, người phụ nữ này đối với anh ấy mà nói là rất quan trọng nha.

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt rét lạnh nhìn anh một cái “Em không biết thôi, cô ấy đã có thai ba tháng rồi!”

Tử Hiên sững sốt, tiếp theo là gương mặt mừng rỡ.

“Thật hả? Kia, chúc mừng anh!” !

Anh thật không nghĩ tới Mộ Dung Kiệt lại có vợ và bảo bảo trước cả anh.

“Mộ Dung Kiệt! ! !” Ngải Tuyết nổi giận, cô không có thời gian a.

“Nha đầu ngốc, em an phận một chút, tôi liền đưa em đi!” Tâm tình Mộ Dung Kiệt hơi khó chịu, người phụ nữ này lại xem bạn bè quan trọng hơn cả anh.

Ngải Tuyết và Mộ Dung Kiệt ngồi ở trong xe, ai cũng không nói lời nào.

Một đường lái thẳng đến phi trường, Ngải Tuyết vừa xuống xe liền nhìn thấy Thủy Nhan tay xách vali tay chào cô.

“Thủy Nhan, sao lại đột nhiên trở về nước vậy?” Giọng điệu Ngải Tuyết tràn đầy vui vẻ.

“Ừ, muốn trở về một chút, vì nhớ cậu, với lại muốn gặp lại những bạn học cũ!” Đã nhiều năm rồi cô không trở về đây.

“Đi thôi, lên xe trước rồi hãy nói!” Lôi kéo cô chui vào trong xe.

Thủy Nhan nhìn thấy ánh mắt của Mộ Dung Kiệt lạnh như băng, khẽ run rẩy.

Lặng lẽ kéo vạt áo Ngải Tuyết một cái, ý bảo cô vừa nói chuyện.

“Sao thế?” Ngải Tuyết nghi ngờ hỏi.

“Tiểu Tuyết, ngày mai chúng ta gặp nhau ở nhà tớ nha, tớ nhìn thấy người đàn ông của cậu liền muốn run cầm cập!” Thủy Nhan lúng túng chỉ Mộ Dung Kiệt đang ngồi ở trong xe.

Ngải Tuyết đưa mắt nhìn anh, quay đầu lại nói với Thủy Nhan “Không có sao, anh ta vốn là như vậy, cậu đừng để trong lòng!”

53. Chương 53: Tin Nhắn Khiêu Chiến.

Mộ Dung Kiệt nhìn thấy hai người cứ lén lút nhìn anh mà nói, trong lòng hỏa khí vùn vụt bốc lên.

Có chuyện gì không thể nói với anh, sao phải đi xa như vậy.

Ngải Tuyết lôi kéo Thủy Nhan lên xe, ngồi ở ghế sau với cô.

Mộ Dung Kiệt không muốn ở trước mặt bạn cô làm cô không vui.

Hết sức nhẫn nhịn để không bộc phát cơn giận.

Khởi động xe, mặt khó chịu lái xe rời đi.

Thủy Nhan ngồi ở phía sau bàn tay nắm thật chặt tạo thành một quả đấm, Ngải Tuyết nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô, ý bảo cô thả lỏng.

Thủy Nhan mím miệng, có vẻ thấp thỏm lo âu.

Ngải Tuyết bất đắc dĩ trợn mắt một cái, lấy điện thoại ra, nhanh chóng bấm vài dòng.

“BUZZ.”

Mộ Dung Kiệt lấy điện thoại ra liếc nhìn, là tin nhắn còn là của phụ nữ sau anh gửi đến.

Làm gì thế? Rõ ràng mình ngồi ở phía trước cô.

Từ kính chiếu hậu liếc cô một cái, thấy cô cau mày nhìn mình.

Mở tin nhắn ra, anh đọc xong không nhịn được khẽ động khóe miệng.

“Anh có thể thân thiết một chút được không? Để người ta sợ anh, anh mới thỏa mãn sao? Mỉm cười! ! !”

Nhanh chóng trả lời, ngón tay thon dài bấm trên màn hình điện thoại, cúi đầu cười yếu ớt

“Cả ngày em ở chung một chỗ cùng tôi, cũng không thấy qua em sợ tôi nha? Cho nên, đây không phải là vấn đề của tôi!”

“BUZZ.”

Ngải Tuyết trừng mắt liếc anh một cái, mở tin nhắn ra coi.

“Cả ngày em ở chung một chỗ cùng tôi, cũng không thấy qua em sợ tôi nha? Cho nên, đây không phải là vấn đề của tôi!”

Chu mỏ, tiếp tục ấn phím “Trước kia sợ, bây giờ, tôi không còn sợ!”

“BUZZ.”

Mộ Dung Kiệt nhìn hàng chữ phách lối cô gửi, giống như nhìn thấy bộ dáng tự kiêu làm chảnh của cô ở phía sau.

Tâm tình không khỏi tốt lên, tức giận cũng dần biến mất.

Cười trừu nói “Tất nhiên, đã là bà xã đại nhân rồi làm sao sợ anh, huống chi, bây giờ còn là hai người, càng không sợ anh, hi hi!”

Ngải Tuyết nhìn mấy hàng chữ này, sắc mặt thành công trắng đen lẫn lộn nhiều lần.

Hơn nữa, hai chữ ‘hìhì’ dùng ký hiệu thay thế.

Thật sự khó có thể tưởng tượng, cô cảm thấy anh không giống như loại người đàn ông này, chịu gửi lại tin nhắn đã làm cô rất kinh ngạc.

Không nghĩ tới, anh còn học theo những cô gái như cô dùng ký hiệu biểu cảm.

Cô có chút không ngờ.

Thủy Nhan ngồi kế bên không giải thích được nhìn hai người mặt mày hớn hở tươi như hoa.

Giống như, Mộ Dung Kiệt tức giận ngùn ngụt lúc nãy và bây giờ là hai người khác nhau.

Trong lòng Thủy Nhan ổn chút, chậm rãi hít một hơi khí lạnh.

Xe lái vào biệt thự, Ngải Tuyết xuống xe liền lôi kéo Thủy Nhan chạy vào trong nhà

Vừa đứng bắt gặp Quý Tử Hiên và Lam Tịch Ảnh quần áo xốc xếch ôm nhau, hơn nữa, còn đang ở trên ghế sa lon.

54. Chương 54: Thủy Nhan Thích Quý Tử Hiên Sao?

Ngải Tuyết và Thủy Nhan kinh ngạc đứng yên tại chỗ, không biết như thế nào cho phải!

Lam Tịch Ảnh vội vàng đẩy Quý Tử Hiên ra, sắc mặt đỏ bừng như trái cà chua, xoay người chạy nhanh lên lầu.

“Chị dâu, cô gái này là bạn của chị sao? Thật là xinh đẹp!” Huýt sáo bất cần đời, cũng không quan tâm đến việc bị Ngải Tuyết nhìn thấy hình ảnh thân mật lúc này.

Nhưng Thủy Ảnh thì ngược lại, gương mặt đỏ hồng vì xấu hổ được anh khen càng thêm kiều diễm ướn át.

Thẹn thùng nhìn Tử Hiên, trong lòng có chút vui mừng vô cớ.

Người đàn ông này thật đẹp trai nha, hơn nữa, không giống như người đàn ông của Ngải Tuyết suốt ngày lạnh như tảng băng .

Ngải Tuyết nhanh chóng điều chỉnh tâm tình“Ừ, cô ấy tên Thủy Nhan, mới từ nước ngoài trở về!”

“Thủy Nhan, đây là Tử Hiên!”

Ngải Tuyết nhìn Thủy Nhan xấu hổ cúi đầu từ nãy đến giờ, trong lòng nảy sinh ra tia ảo giác nghi ngờ.

Cảm giác này, giống như giới thiệu một người phụ nữ hay xấu hổ cho người đàn ông cô ta thích.

“Xin chào người đẹp, hi vọng về sau sẽ nói chuyện với nhau nhiều hơn!”Quý Tử Hiên nở nụ cười đến mê người khiến trái tim của Thủy Nhan đập loạn nhịp.

“Cô tốt nhất là cách xa hẳn một chút, đỡ phải rước họa vào thân!” Thủy Nhan mới vừa chuẩn bị đưa tay ra làm quen liền bị Mộ Dung Kiệt đi tới ngắt lời.

Ngải Tuyết cau mày không hài lòng “Lời này của anh có ý gì?”.

Mộ Dung Kiệt dìu Ngải Tuyết ngồi xuống ghế sofa, từ từ đưa mặt đến gần cô.

Ngải Tuyết sợ tới mức lập tức lui về sau, tên sắc lang này, ban ngày ban mặt, muốn giở thú tính trước mọi người sao?

Mộ Dung Kiệt cười lạnh, càng thêm dùng sức đem cô vùi vào trong ngực mình.

Bên kia,Quý Tử Hiên tức thức thời lôi Thủy Nhan đi lên lầu.

“Mộ Dung Kiệt, tôi thử không được!” Ngải Tuyết cắn răng nghiêng lợi.

“Nha đầu ngốc, nếu anh là em, anh sẽ đem Thủy Nhan đi chỗ khác, không để cho cô ấy tiếp xúc với Tử Hiên!”

“Tại sao?” Ngải Tuyết nghi ngờ.

Đưa tay gõ đầu cô một cái, Ngải Tuyết ôm đầu vì đau tức giận lườm anh!

“Ngốc, em nhìn không ra ánh mắt Thủy Nhan nhìn Quý Tử Hiên có gì khác lạ sao? Rõ ràng là cô ấy có tình cảm với Tử Hiên, mà Quý Tử Hiên thì không đời nào động lòng đối với cô ấy!” Một bộ ánh mắt tại sao cô lại ngốc như vậy.

“A, vậy làm phải làm sao, Quý Tử Hiên đã có Lam Tịch Ảnh rồi!” Ngải Tuyết lập tức nhảy dựng lên!

” Bây giờ không phải muộn màng rồi sao?” Có chút lo lắng lôi kéo vạt áo của Mộ Dung Kiệt.

“Bảo bối, những chuyện này không liên quan đến chúng ta, nếu đúng như chúng ta suy nghĩ thì để bọn họ tự giải quyết đi!” Anh thật không muốn để ý đến chuyện của người ta nhiều như vậy.

55. Chương 55: Người Cùng Số Mệnh (1)

«Sao có thể nói như vậy, anh với em của anh đều cùng loại người, là những kẻ trắng hoa, không biết đã tổn thương bao nhiêu người phụ nữ!» Nói xong, trong lòng Ngải Tuyết dâng lên một chút chua xót.

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt khẽ co giật, hai mắt trở nên đỏ.

«Ngải Tuyết, tôi nói cho em biết, Mộ Dung Kiệt tôi đây từ lần đầu tiên đến lần cuối cùng chỉ dành ột người phụ nữ!»

Ngải Tuyết im lặng chu mỏ, rõ ràng không tin lời anh nói.

” Em không tin. ” Mộ Dung Kiệt có chút nhức đầu với sự cứng đầu của cô.

«Tôi nên tin sao?» Nói anh chỉ từng thích mỗi một người phụ nữ, nói ra, ai tin đây!

«Hơn nữa, tối hôm qua anh nói, phụ nữ chỉ là đồ chơi mà thôi!» Ngải Tuyết tự giễu với bản thân khi nhớ tới lời anh nói hôm qua.

Toàn thân Mộ Dung Kiệt cứng đờ, tiếp theo miệng nhếch nụ cười ma mị.

Thì ra người phụ nữ ngốc lại để ý đến một câu nói này như vậy.

Đôi mắt chất chứa đầy nụ cười mê người.

Ngải Tuyết nhìn bộ dạng của anh này, cắn chặt môi, anh còn cười, rất đáng được tự hào sao?

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết mặt mũi, tâm tình anh như bị treo lơ lửng.

Một tay kéo cô, đem đầu của mình nhẹ nhàng đặt trên vai của cô.

Hai mắt nhắm lại, khóe miệng mỉm cười.

«Mộ Dung Kiệt, anh làm gì vậy?» Ngải Tuyết muốn đẩy anh ra, nhưng cô không có sức lực bằng anh.

«Nha đầu ngốc, em biết không? Anh dường như bắt đầu yêu em rồi» Nỉ non lên tiếng.

” hời đi, trò đùa này không buồn cười gì cả» Ngải Tuyết cũng nghe không ra giọng nói nghiêm túc của Mộ Dung Kiệt.

Mộ Dung Kiệt không biết phải làm sao trước lời nói của cô, khẽ đẩy cô ra, hai tay nắm bả vai của cô.

«Ngải Tuyết, em là người phụ nữ đầu tiên của anh, cũng là người cuối cùng trong cuộc đời anh!» Lời nói Mộ Dung Kiệt đầy nghiêm túc như một lời hứa dành cho Ngải Tuyết.

Bộ dạng nghiêm túc thẳng thừng như vậy khiến Ngải Tuyết sửng sốt, mắt mở to nhìn anh.

Lúng túng ho «khụ khụ... Anh đừng giỡn như thế, tôi sẽ tưởng thật đấy !»

Mộ Dung Kiệt giận tím mặt, muốn giải thích thế nào, cô mới chịu tin anh đây.

Híp đôi mắt lại nhìn bằng nửa con mắt, Ngải Tuyết bị anh nhìn chăm chú có chút không tự nhiên, cảm giác muốn chạy trốn.

Gần nửa giờ sau, Mộ Dung Kiệt thở dài một cái.

Nhẹ nhàng đi tới phía trước cửa sổ, châm một điếu thuốc, chau mày lại, khiến Ngải Tuyết cảm thấy sự cô đơn, đau thương tỏa ra từ con người anh.

«Mười lăm năm trước, mẹ của anh, đã vụng trộm cùng người đàn ông khác tại ngôi nhà này bị ba anh đi công tác về bắt gặp được!» Dừng một chút, hút một hơi thuốc, rồi nhả khói ra

Tim của Ngải Tuyết chợt dừng nửa nhịp, nhìn sự đau thương của Mộ Dung Kiệt không biết nên làm sao cho phải

Thận trọng hỏi «Vậy. . . . Sau đó thì sao ?»

«Sau đó, ba anh không đành lòng tổn thương bà ta, một mình chạy xe điên cuồng ở trên đường cao tốc nên va chạm với xe tải chạy ngược chiều, chết ngay tại chỗ!»

56. Chương 56: Người Cùng Số Mệnh (2)

Suy nghĩ của anh nhớ lại hình ảnh đáng sợ trước kia, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hút một hơi thuốc, “Ái tiêng nhân đó chẳng những không hối hận vì ba rơi một giọt lệ, mà còn bỏ trốn theo gã đàn ông kia!”.

“Năm đó, anh cái gì cũng không còn.”

“Năm đó, anh mười tám tuổi!”.

“Cũng từ lúc đó, anh thống hận đàn bà, ghét nhất phản bội!” Tâm tình Mộ Dung Kiệt có chút thống khổ, giọng nói càng ngày càng kích động! !

Ngải Tuyết nghe xong trong lòng đau xót vô cùng, chạy tới thận trọng vòng tay ôm anh từ phía sau, đầu dựa vào lưng anh.

“Anh đừng nói nữa, em tin anh!” .

Mộ Dung Kiệt quay lại ôm Ngải Tuyết thật chặt!

“Thật sao?Em sẽ không rời bỏ tôi chứ?”Giờ phút này Mộ Dung Kiệt yếu ớt như một đứa trẻ khao khát sự yêu thương mãnh liệt.

Ngải Tuyết bật khóc gật đầu, cô thật không nghĩ tới.

Mộ Dung Kiệt lại có tuổi thơ bi ai, đau khổ như thế!

Bản thân cô chưa trải qua làm sao biết được nỗi đau của người khác.

Ngày ngày ở trong cô nhi viện ngồi đến gần người, mong ước mơ của mình sẽ thành sự thật.

Ba mẹ sẽ đón cô về nhà.

Thật ra nhiều lúc nửa đêm thức giấc khóc vỡ òa vì nhớ ba mẹ.

Tất cả đều nhờ viện trưởng ở cô nhi viện dỗ cô nín dỗ cô ngủ.

Nghĩ đi nghĩ lại, liền ôm Mộ Dung Kiệt khóc rống lên!

Còn thuận tiện đem nước mắt cùng nước mũi bôi đầy lên chiếc áo đắt tiền của Mộ Dung Kiệt, chiếc áo được may thủ công tinh tế từ Italy.

Mộ Dung Kiệt dùng sức nhúc nhích khóe môi.

Vươn tay vỗ lưng của cô,

“Đừng khóc đừng khóc, anh còn không có khóc, em cần gì phải khóc thương tâm như vậy?”.

Ngải Tuyết nhất thời dở khóc dở cười, cô không phải khóc vì anh!

Lau nước mắt, bàn tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực của anh!

“Mộ Dung Kiệt, em cũng vậy cũng không có ba mẹ, cho nên, chúng ta là người cùng số mệnh!” .

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt trầm xuống.

“Bảo bối, người đàn ông trung niên trong bữa tiệc hôm trước không phải là ba nuôi của em sao?”.

Ngải Tuyết không có ba mẹ, chính anh cũng từng nghe được bởi người chị của cô nói, mà người phụ nữ gặp trong bữa tiệc hôm đó là chị của cô!

Ngải Tuyết chu mỏ, cúi đầu xuống!

“Đúng vậy, em còn một người chị tên Ngải Vũ, em được nhận về nuôi để làm bạn với Ngải Vũ đấy!”

Mộ Dung Kiệt ôm cô ngồi xuống ghế sofa, để cô tựa vào ngực mình.

“Em rất biết ơn ông ta để em quen biết được anh!” Ngải Tuyết cười thê lương.

Mộ Dung Kiệt nhíu mày, “Em hỏi hận không?”.

Ngải Tuyết cắn môi “Em không biết”.

Mộ Dung Kiệt tức giận “Không biết? ? ?”

“Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chứ?”

57. Chương 57: Người Đàn Ông Này, Chính Là Ác Ma!!

“Cả đời không quên!” Lần đầu tiên gặp mặt kích thích như vậy anh có thể quên được sao? Nghĩ tới đêm đó, tim anh lại loạn nhịp.

Sắc mặt Ngải Tuyết lạnh xuống, vênh cái miệng nhỏ lên tỏ vẻ không vui.

“Được rồi, anh biết mình sai, em nói tiếp đi!”

“Ngày đó, ông ta quỳ trước mặt em, cầu xin em, đến khách sạn đêm đó!”

“Bởi vì công ty ông ta có nguy cơ phá sản, tiền bạc thiếu hụt nhưng các ngân hàng thì không cho vay mượn! Cho nên, ông ta đã đáp ứng điều kiện của ông cụ Mộ Dung?” Mộ Dung Kiệt nói tiếp

“Anh cũng biết?”. Ngải Tuyết cắn môi, hốc mắt đầm lệ

“Bảo bối, nếu lúc đó không phải là anh chẳng lẽ em cũng đáp ứng theo lời của ba nuôi sao?” Anh hi vọng cô sẽ cho anh câu trả lời vừa ý.

Ngải Tuyết cúi mắt, không nhìn thấu được suy nghĩ của cô lúc này.

Khăng định trả lời “Đúng, vì tình huống lúc đó không cho phép em nói không!”

“Em mang ơn ông ta nuôi dưỡng em, em dùng cái quý giá nhất của em đổi lấy sự sống còn của công ty ông ta!Coi như, trả hết công ơn nuôi dưỡng mấy năm qua!”Bất đắc dĩ thở dài.

“Cho nên, xong việc em lập tức rời khỏi Ngải gia!”

“Đúng vậy, em không cách nào đối mặt với bọn họ khi lấy em làm vật hi sinh như thế!”

“Hơn nữa, sự báo đáp này quá lớn!”Ngải Tuyết vô lực tựa vào ngực Mộ Dung Kiệt, nằm yên lặng không nhúc nhích.

“Bọn họ sẽ trả giá thật lớn với những gì họ đã làm!”Khẩu khí Mộ Dung Kiệt lạnh lùng mang chút độc ác.

Có phải những người khác như cô một khi được nhận nuôi liền trả ơn với điều kiện như thế.

Ông là ba nuôi của Ngải Tuyết lại muốn tặng con gái của mình lên giường của người đàn ông khác.

Chả khác nào nói bảo bối trong ngực anh lúc này trở thành phụ nữ của người khác sao?

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt gợi lên nụ cười lạnh đầy khát máu.

Người đàn ông như vậy, còn sống để làm gì?

Thật là nguy hiểm nha, lúc này anh thật lòng cảm ơn ông cụ rất nhiều.

Thiếu chút nữa, người phụ nữ trong ngực mình đã kề vai sát cánh cùng người đàn ông khác rồi.

“Mệt mỏi sao?Chúng ta lên lầu nghỉ ngơi!”Dịu dàng đặt nụ hôn lên trán cô.

“Ừ, anh bế em nha!”Ngải Tuyết nũng nịu nói.

Nghe thấy thế, trái tim Mộ Dung Kiệt như nở hoa.

Nha đầu này, từ lúc nào lại chủ động đến vậy.

Bé cô như một công chúa.

Ngải Tuyết cười rất ngọt ngào.

Mộ Dung Kiệt cũng cười, nụ cười thật ấm áp, thật mê người.

Ba người đứng trên lầu xem kịch vui này giờ, vẫn một khuôn mặt đầy nham hiểm.

Mộ Dung Kiệt lạnh lùng liếc nhìn bọn họ.

Cho rằng anh không biết bọn họ đứng trên đó nghe lén sao?

Nhưng hôm nay tâm trạng anh tốt nên lưỡi phải so đo cùng bọn họ.

Ba người họ cảm nhận được tần số cảnh cáo của người đàn ông dưới lầu, toàn thân không khỏi cứng đờ.

Người đàn ông này, chính là ác ma!

“Bảo bối, tới phòng rồi!”Nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường.

“Ừ? ?” Ngải Tuyết được Mộ Dung Kiệt ân cần dịu dàng như thế, một chút lo lắng, suy nghĩ cũng không có.

58. Chương 58: Con Trai Hay Con Gái.

“Chúng ta cùng nhau tắm uyên ương nha!”Khóe miệng Mộ Dung Kiệt nhếch lên nụ cười ranh mãnh.

Sắc mặt Ngải Tuyết nhất thời đỏ bừng.

Đắm nhẹ vào lồng ngực anh “Ghét!”

“Đàn ông không hư, phụ nữ không thương. Bảo bối, em chưa nghe qua sao?” Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết xấu hổ càng cười thỏa mãn hơn.

Ngải Tuyết nghe Mộ Dung Kiệt mở miệng một tiếng bảo bối hai tiếng bảo bối.

Trong lòng giống như ăn phải mật ngọt.

Bồn tắm đổ đầy nước, Mộ Dung Kiệt trực tiếp đem Ngải Tuyết ôm vào phòng tắm.

Không thể chờ đợi lập tức đem mọi thứ vương vãi trên người cô cởi xuống hết.

Ngải Tuyết hoảng sợ hai tay che ngực, dùng sức ngồi chồm hổm trên đất.

Mộ Dung Kiệt tươi cười nói.

“Bảo bối, trên người em chỗ nào anh không thấy qua! Em còn xấu hổ sao?”

Ngải Tuyết thật xấu hổ, hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào.

Mộ Dung Kiệt thử một chút nước ấm vừa đủ.

Người phụ nữ này chỉ thích hợp với nước ấm, nóng một chút hay lạnh một chút cũng không được.

Nhẹ nhàng lau từng tất da tất thịt của cô.

Ngón tay cố ý chạm qua chỗ mẫn cảm của cô.

Ngải Tuyết hoảng hốt thở gấp gấp.

Người đàn ông này rõ ràng đang trêu chọc cô.

Mộ Dung Kiệt nhếch miệng lên, nơi cổ họng khô khốc.

Nhưng vẫn nhẫn nại, anh muốn nha đầu này chủ động trước.

Nghĩ như vậy, ngón tay chậm rãi di chuyển xuống cổ Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết rùng mình lạnh cả sống lưng.

Vội vàng bắt được bàn tay không an phận của anh.

Lời nói có chút không mạch lạc “Không phải nói đi tắm sao?”

“Đúng vậy a, chúng ta không phải đang tắm à?” Trong mắt hiện lên vài phần giảo hoạt.

Bàn tay tiếp tục trượt xuống vùng bụng của Ngải Tuyết.

Nơi này đã có một sinh linh được kết tinh.

Hai bên má Ngải Tuyết phính hồng, cơ thể căng thẳng.

“Bảo bối, em đoán xem, con của chúng ta sau này là con trai hay con gái?” Trong giọng nói của anh tràn đầy hạnh phúc.

Mặt mày hớn hở, trên mặt không không chế được sự vui vẻ.

“Em, không. . . . Không biết!” Lời nói như nghẹn lại ở cổ họng.

Chuyện như vậy, làm sao cô biết được. Dù gì cũng là lần đầu tiên cô mang thai.

“Anh mong là con gái, vì giống em sẽ xinh đẹp hơn!” Mộ Dung Kiệt khẽ cắn lỗ tai của cô.

Đau đến tê dại, Ngải Tuyết như muốn hôn mê đắm chìm vào sự lãng mạn của anh lúc này.

“Tại sao không phải là con trai?” Ngải Tuyết nhúu mày, cô hi vọng là con trai.

“Con trai sẽ tinh nghịch hơn, còn con gái khéo léo ngoan hơn a!” Mộ Dung Kiệt không có quan điểm trọng nam khinh nữ.

“Không phải đâu, con gái dễ bị ức hiếp hơn, con trai sẽ không!” Ngải Tuyết phản bác lại, bảo bảo của cô, tuyệt đối không thể cho người khác khi dễ nha.

Mộ Dung Kiệt cười híp mắt “Em nghỉ xem ai dám khi dễ bảo bảo của chúng ta?”

Ngải Tuyết nghe cổ suy nghĩ một chút, hình như cũng đúng, cười Hàaa...!!

59. Chương 59: Người Đàn Ông Đây Thật Phức Hắc!

“Bảo bối.” Mộ Dung Kiệt nỉ non nói, một tay không tự chủ luồng vào giữa hai chân Ngải Tuyết tìm kiếm nơi thâm sâu.

Ngải Tuyết sợ tới mức vội vàng khép hai chân lại.

Nhưng không ngờ, lại kẹp cả bàn tay của Mộ Dung Kiệt.

Mộ Dung Kiệt cười xấu xa “Bảo bối thì ra em khát vọng đến thế!” .

Ngải Tuyết lúng túng, vội vàng thả lỏng ra!

Mộ Dung Kiệt nhân cơ hội thăm dò vào bên trong, khoe miệng nhếch lên cười tà mị!

“Kiệt, anh.” Ngải Tuyết nhìn Mộ Dung Kiệt tươi cười như không có chuyện gì.

Mới phát hiện, cô đã trúng kế của anh a!

Nhất thời tức giận không thôi!

Có gì khác biệt sao, cô nên sớm phát hiện, người đàn ông này quá phức hắc a.

“Em, em tắm xong rồi!” Ngải Tuyết đẩy anh ra muốn chạy thật nhanh.

Cùng anh ở chung một chỗ, thật sự rất nguy hiểm.

Mộ Dung Kiệt đời nào để cô chạy thoát,

Bắt được cô, đem cô gắt gao ấn mạnh vào tường!

Gấp gáp tham lam hôn lấy cô.

Vì cô mang thai, anh cũng bị cấm dục theo!

Đôi tay tùy ý điên cuồng chạy loạn trên thân thể Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết sợ hãi mở to hai mắt nhìn anh, con mẹ nó Mộ Dung Kiệt!

Xong rồi, người đàn ông này muốn ăn sạch cô, tối nay có thể ngủ yên được sao?

“Kiệt.” Ngải Tuyết thở hổn hển!

“Ừ.” Mộ Dung Kiệt dịu dàng nhìn cô, trong mắt đều ánh lên dục vọng ham muốn.

Ôm cô đến bên giường.

“Một lần, chỉ một lần thôi được không?” Ngải Tuyết cố gắng thương lượng cùng anh.

Mộ Dung Kiệt lạnh lùng nhìn cô một cái.

“Không được!” Giọng điệu không cho cô cự tuyệt!

Ngải Tuyết đỡ khóc đỡ cười, rừ hàng lông mi dài xuống, trong đầu lóe lên suy nghĩ.

“Anh quên rồi sao? Bác sĩ nói, không thể vận động quá mạnh!” .

“Bảo bối, anh không bảo em vận động chỉ cần anh làm là được!” Anh làm sao để cô mệt mỏi được.

Ngải Tuyết im lặng, nháy nháy mắt.

“Anh làm đau đến Bảo Bảo đấy!” Uất ức nhìn anh.

“Bác sĩ nói, chỉ cần nhẹ nhàng một chút sẽ không có việc gì!” Anh đã hỏi rồi.

Ngải Tuyết cắn môi, tức giận lườm anh một cái, loại chuyện như vậy anh cũng đi hỏi!

Mộ Dung Kiệt nhanh chóng đem vật cứng rắn xâm nhập vào cơ thể của cô.

Ngải Tuyết vì đau nên nhăn nhó, khó chịu.

“Nhẹ, nhẹ một chút a, đau.”

“Để cho em đau như vậy, về sau mới không cho cự tuyệt anh yêu thương em!” Nói thì nói như vậy, nhưng động tác dịu dàng đi không ít,

Ngải Tuyết bất đắc dĩ không biết nên cười hay khóc trước lời anh nói, coi như cùng anh phối hợp biến tấu nhẹ nhàng.

Đem bàn tay bé nhỏ ra, đầu ngón tay vẽ một vòng tròn trên lưng anh.

Chọc cho toàn thân Mộ Dung Kiệt vì nhột mà run rẩy, không ngừng đẩy nhanh biến tấu cùng cô!

Đôi mắt đầy quyến rũ gợn sóng trong hạnh phúc dục vọng.

60. Chương 60: Huyết Lang (1)

Thời gian thoáng một cái lại hết một tháng.

Hôm nay, Mộ Dung Kiệt vừa nhận điện thoại liền vội vàng chạy đi.

Ngải Tuyết nhìn Thủy Nhan và Lam Tịch Ảnh trong phòng khách trò chuyện không ngừng.

Rất muốn hòa nhập với bọn họ, nhưng vì bụng đã lớn, không thể làm gì khác hơn ngồi một bên hâm mộ.

“Chị dâu, chúng ta ra vườn ăn thịt nướng nha?” Trên mặt Tử Hiên lúc nào cũng mang nụ cười bất cần đời.

Ngải Tuyết nhìn anh, thật ra thì những ngày qua sống cùng nhau mới phát hiện không chán ghét gì anh như lời nói lúc trước.

Chủ yếu là trong thời gian này Ngải Tuyết tìm Thủy Nhan nói chuyện.

Thủy Nhan nói, đối với anh có chút cảm tình, cũng không đến nỗi phải gọi là tình yêu.

Mà Lam Tịch Ảnh vẫn ngày ngày bên cạnh vui đùa cùng Tử Hiên.

Cũng không bị Tử Hiên đá đi vì quá một tuần lễ.

“Đúng vậy, Tiểu Tuyết, nghe nói ăn thịt nướng rất ngon!” Thủy Nhan vội vàng xông tới trước mặt cô nói.

Ngải Tuyết vừa nghe Thủy Nhan nói ngon, đôi mắt lập tức sáng lên.

Nha đầu này hẳn là thức ăn ngon, nhất định phải ăn cho được.

Lập tức từ trên ghế salon nhảy dựng lên.

“Vậy còn chờ gì? Đi thôi!”

Lam Tịch Ảnh và Thủy Nhan sợ tới mức vội vàng mỗi người một bên đỡ cô.

“Ôi trời, chị dâu, chị có thể đi đứng nhẹ nhàng một chút được không, chúng tôi bị chị hù chết đấy!” Lam Tịch Ảnh kinh hãi vỗ ngực một cái.

“Đúng vậy, nếu cậu không cẩn thận xảy ra chuyện gì, đừng nói ăn thịt nướng, chỉ sợ ông xã của cậu sẽ đem chúng tôi đi nướng trước đấy!” Thủy Nhan cũng nơm nớp nói theo.

Ngải Tuyết bất đắc dĩ thở dài.

Hai cô gái này, so với Mộ Dung Kiệt chả khác bao nhiêu, suốt ngày cứ khẩn trương, lo lắng quá mức.

Một nơi khác, Mộ Dung Kiệt trực tiếp lái xe đến trụ sở chính của Long Hồ bang.

Tử Mặc thấy đại ca đi tới, vội đứng lên cuối đầu chào.

Hai tay cung kính để phía trước đứng bên cạnh Mộ Dung Kiệt.

“Hải bang gần đây có động tĩnh gì?” Mộ Dung Kiệt nhàn nhạt hỏi.

“Hải bang đang mở rộng thế lực của mình, đã có vài tiểu bang tình nguyện đi theo hần.

Hiện đang trải rộng ở phía Bắc, sắp tới chuẩn bị phát triển về phía Nam.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn như vậy chúng không cách nào so tài với ta được.” Tử Mặc nói.

“Trương Thiên huấn luyện năm trăm người kia kết quả thế nào?” Thời gian một tháng anh cho hần đã hết.

“Đại ca, anh đi xem sẽ biết!” Nhớ tới 500 người kia, Tử Mặc liền không dám kích động

“Ừ, đi!”

P phía Tây của thành phố S bên trong một sân huấn luyện, 500 tên mặc áo đen đứng ngay thẳng chỉnh tề.

Một cỗ khí thế mãnh liệt phát ra từ trên người bọn họ tràn ngập cả sân huấn luyện.

Đứng ở một bên Trương Thiên nhìn bọn họ thoả mãn gật đầu, cất cao giọng nói

“Hôm nay là ngày huấn luyện cuối cùng”

“Ra khỏi nơi này các người ở Long Hồ bang sẽ có một tên gọi mới ‘Huyết Lang’ ”.

61. Chương 61: Huyết Lang (2)

“Các người, mỗi người đều là thành viên của bang Huyết Lang. Dùng những vũ khí lạnh như băng của các người dính đầy máu của kẻ địch, ”

“Giống như những chú sói trung thành với chủ!” .

“Vì Long Hồ Bang vì đại ca lập ra một hắc bang phồn thịnh, thái bình.”

Năm trăm người cùng nhau hô to “Vì Long Hồ Bang vì đại ca lập ra một hắc bang phồn thịnh, thái bình.”

Trương Thiên nhìn năm trăm người trước mắt hùng dũng oai phong.

Trong lòng vui mừng, thoả mãn không thôi.

Sau này, anh phải dẫn dắt năm trăm người đi tranh đấu trong hắc đạo!

Nghĩ tới đây, máu trong người anh như chảy ngược lên não.

Mộ Dung Kiệt lạnh lùng đi tới sân huấn luyện.

Nhanh chóng nhìn lướt qua loạt người phía dưới.

Thoả mãn mà gật đầu.

“Đại ca!” Thấy Mộ Dung Kiệt đi tới, mấy trăm người đó càng thêm hào hứng.

Trương Thiên đi tới trước mặt Mộ Dung Kiệt nói “Đại ca, nhiệm vụ anh giao cho tôi đã hoàn thành, anh tới đánh giá xem, đã đủ điều kiện chưa?”

Tử Mặc nhìn sắc mặt Trương Thiên đầy vẻ đắc ý, không nhịn được muốn đả kích hắn một cái.

“Trong vòng một tháng, nhanh như vậy đừng nói là anh huấn luyện ra một đám trông kha khá mà như phé vật không dùng được a!”

500 người phía dưới vừa nghe Tử Mặc nói như thế, lập tức ném cho anh ánh mắt đầy phẫn nộ.

Tử Mặc khinh thường “Ồ, tôn ti trật tự đâu rồi, các người nhìn tôi thiếu lễ phép đến vậy sao!”

Ánh mắt Trương Thiên không chút ảm áp nào nhìn hắn.

“Cút! ! !” Gọng nói dứt khoát, danh thép dọa đến Tử Mặc phải giật mình, kể đến nhanh chóng hướng đến Mộ Dung Kiệt nói

“Đại ca, hắn khi dễ tôi!” Thậm chí còn học theo những cô gái nhỏ dậm chân một cái.

Mộ Dung Kiệt không để ý tới bọn họ cãi nhau.

Đường Kinh đi tới trước mặt Trương Thiên.

Vỗ bả vai Trương Thiên.

“Những ngày qua đã cực khổ!” ,

“Đại ca, chỉ là những việc nên làm thôi!” Trương Thiên đáp lại.

Mộ Dung Kiệt cười yếu ớt, sải bước lên bậc thang.

Nhìn 500 tinh anh toàn thân khí thế mãnh liệt hùng dũng dưới sân huấn luyện.

Trong lòng rất hài lòng.

Cao giọng nói với thành viên Huyết Lang “Hôm nay, cuộc huấn luyện của các người đã kết thúc.”

“Các người được sà lọc từ vạn người để tìm ra tinh anh trong tinh anh”.

“Tối hôm nay, tôi giao nhiệm vụ cho các người, coi như là bài kiểm tra năng lực đầu tiên của các người!”

Lời này vừa nói ra, dưới sân huấn luyện lập tức xôn xao, Trương Thiên liền kích động vui mừng không thể tả.

“Đại ca, nhiệm vụ tối nay như thế nào?” Trương Thiên hấp ta hấp tấp đi tới gần nói.

Mộ Dung Kiệt gật đầu nhìn Trương Thiên nói “Trương Thiên, tối nay anh dẫn bọn họ thành phố H, đem tất cả thế lực của Hải bang ở phương Bắc xóa sạch trong đêm nay.”

“Dạ, đại ca.” Trương Thiên vui mừng nói. Tối hôm nay, anh có thể mang theo đám Huyết Lang này đi chinh chiến nơi chiến trường đây.

Mộ Dung Kiệt khàn khàn giọng nói “Nhưng đêm nay kiểm tra như thế này không đúng cách, cứ làm theo quy tắc cũ, cuối cùng chỉ còn 150 người đủ điều kiện chân chính gia nhập vào Long Hồ bang!”

62. Chương 62: Huyết Lang (3)

“Về phần kiểm tra lần này, khi hoàn thành nhiệm vụ nếu ai không đạt chuẩn anh hãy giải quyết cho tốt!”

“Đại ca, bọn họ đều là tinh anh a, còn phải đuổi sao?” Trương Thiên mồ hôi chảy ròng ròng, thành quả huấn luyện một tháng của anh như công dã tràng sao.

Mộ Dung Kiệt vỗ bả vai Trương Thiên nói“Đây vốn là quy tắc của hắc đạo, một khi gia nhập vào hắc bang chỉ có hai con đường một là loại bỏ, hai là đi đến cái chết!”.

“Tôi hi vọng, nhiệm vụ đêm nay hoàn thành tốt đẹp, tôi chờ tin tốt của anh!Không có lòng tin sao?”?

“Đại ca yên tâm, tôi nhất định mang tin tốt về cho anh.”Trương Thiên tự tin nói.

Tám giờ tối, Trương Thiên lãnh đạo 500 tinh anh chia ra ngồi 12 chiếc xe du lịch từ xa lộ cao tốc chạy thẳng tới thành phố H.

Bảy giờ sau, 12 chiếc xe dừng trước bãi xe của một hộp đêm xa hoa nhất ở thành phố H.

Hơn ba trăm người quần áo chỉnh tề từ trên xe bước xuống, không có một chút hỗn loạn, cũng không có một tiếng nói nào.

Long Hồ bang vừa đến thành phố H vài phút được Hồ Kỳ - chủ bang Phân Đường dẫn theo 12 người đi tới nghênh đón Trương Thiên nói“Anh Thiên, chúng ta đã giúp anh hẹn gặp Hải bang lúc hai giờ sáng này.”

“Gặp mặt ở đây có vấn đề gì không?”Trương Thiên hỏi.

“Chúng ta phái mười người đi thám hiểm địa hình, mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa sẽ không xảy ra vấn đề gì cả.” Hồ Kỳ vỗ ngực đảm bảo!

“Hải bang không để Long Hồ bang ở trong mắt, chính bọn họ tự gieo gió gặt bão thôi.” Trương Thiên lạnh lùng nói.

Ngoại ô của thành phố H tại một khu bãi đất hoang có 10 chiếc xe tải đậu nơi đó.

Toàn bộ đều mở đèn pha ánh sáng trải dài cả chục mét làm sáng cả một vùng đất hoang sơ.

Phó Bang Chủ Vương Lượng của Hải bang mang theo hơn một ngàn thuộc hạ chờ người của Long Hồ bang đến.

Anh không kiên nhẫn nhìn đồng hồ đeo tay nói“Tụi Long Hồ bang là thứ nhất gan, con mẹ nó gần 2 giờ rồi làm sao còn chưa đến, tụi nó không tới chúng ta trực tiếp đến bang Phân Đường. Sau đó giết cả hang ổ của tụi nó, ”

“Anh Lượng, người của Long Hồ bang bị chúng ta đùa giỡn hơn cả tháng, đoán chừng thực lực giảm sút cũng không ít. Nhất định là đang phô trương thanh thế mà thôi” Một tên thuộc hạ của Hải bang cười mỉa mai nói.

Vương Lượng tức đến mức đá mạnh vào bánh xe tải“Thiên Long thì thế nào? Bị khi dễ như vậy cũng nên im hơi lặng tiếng đi chứ còn hẹn ra đây làm còn mẹ gì nữa!”

Trong bóng đêm hơn năm trăm người chậm rãi đi về phía ánh đèn chói sáng kia.

Bọn họ ngoại trừ tiếng bước chân đều đều chứ không còn phát ra một tiếng động nào khác.

500 người cầm trong tay cầm ba khẩu súng khác nhau, một loại là 67 thức súng giảm thanh, một loại 84 thức thuộc dạng súng lục, loại kia là 85 thức sự suy thoái.

Nghe được tiếng bước chân, đám thuộc hạ của Hải bang lập tức nhìn về phía bóng tối xa xa.

63. Chương 63: Khắc Nghiệt (1)

Bọn họ vẫn hút thuốc trò chuyện như cũ, hoàn toàn đem người của Long Hồ bang coi không ra gì.

Vương Lượng đem điều thuốc trong miệng vút xuống đất, nhìn về phía thủ hạ hô to“Con mẹ nó, im lặng chút đi.”

Người của Long Hồ bang đứng từng hàng chỉnh tề ngay ngắn trong bóng tối.

Cách đám người của Hải bang không tới ba mươi thước.

Vương Lượng nhìn Trương Thiên cười khinh bỉ nói“Nếu từ đêm nay Long Hồ bang mai danh ẩn tích khỏi hắc đạo, tôi còn thể suy nghĩ lại bỏ qua cho các người, nếu không đừng trách thuộc hạ của tôi ra tay không nương tình.” .

Anh thấy Trương Thiên cùng 500 tên đứng phía sau, không khỏi châm chọc cười mỉa mai “Người của Long Hồ bang thật sự không còn ai à, mang những thứ tạp nham này tới đây nghênh chiến! Ngay cả trên người cũng không mang theo đồ chơi gì, chẳng lẽ mày muốn cùng lão tử tao đây chơi vật lộn a!” .

Anh lại quay đầu nhìn đám thuộc hạ, ai nấy trong tay đều là dao, mã tấu, thiết côn trong lòng càng thêm đắc ý.

Đôi con ngươi của Trương Thiên tràn đầy sát khí muốn giết người nhìn chằm chằm Vương Lượng, nói“Sáng sớm ngày mai đem tất cả thể lực của Hải bang sẽ bị xoá sạch khỏi hắc đạo. Con đường của các người chỉ có một, chính là chết” .

Sắc mặt Vương Lượng chẳng thua kém gì cao giọng quát“Con đường chết sao, để lão tử tôi xem các người gỡ được trò mèo gì mà ở đây phách lối.” !

Người của Hải bang chủ động trước xông về phía Trương Thiên.

Vương Lượng nhìn đám thuộc hạ khí thế hung hăng hiếu chiến, trong lòng càng dương dương tự đắc.

Ai bảo mày dám rống với lão tử! !

Trương Thiên nhanh chóng rút súng ra, cao giọng hô “Giết”.

Phía sau anh mọi người cùng lúc rút súng ra hô to“Giết”.

501 người hướng về phía đám người của Hải bang bắn không ngừng.

Trước mặt máu của hơn trăm người nhuộm đỏ một vùng đất hoang.

Đám người nổi tiếp muốn xông lên nhưng thấy cảnh kinh hoàng như thế nhanh chóng lui về phía sau.

Vương Lượng quát mắng“Con mẹ tui bây xông lên đi, lui trở về làm gì?” ?

“Đại ca, bọn họ có súng, có súng thật a!” Nhìn súng hạng nặng trong tay bọn họ nói.

Làm sao có thể là đối thủ của bọn họ được.

“Cái gì? Súng? Con mẹ nó tui bây nói nhầm cái gì thế? Thành viên nào của Long Hồ bang cũng có một khẩu súng trên tay? Lão tử đây không tin!” Vương Lượng ngoài mặt tỏ vẻ xem thường nhưng tim thì đập không ngừng.

“Đại ca, là thật đó ! Chúng ta nên rút lui đi!” Một người trong đám bọn họ nhìn anh em từng người ngã xuống trong lòng hoảng sợ vô cùng!

“Rút lui cái đầu quỷ của mày, nghe theo lời tao cứ xông lên như ong vỡ tổ lên, chúng ta nhiều người như vậy, tụi nó làm sao bắn kịp!” Vương Lượng căm tức.

Đám anh em đứng bên cạnh mồ hôi lạnh, mồ hôi nóng chảy không ngừng, đại ca tính tay không bắt cướp sao.

Nhưng vẫn không dám chống lại mệnh lệnh.

Cẩn rằng, nhắm mắt xông lên!

64. Chương 64: Khắc Nghiệt (2)

Đường như mọi chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc.

Hai phe đấu đá lẫn nhau.

Nhưng lại chênh lệch về số lượng rất nhiều.

Hải bang loạn nháo nhào cả lên, bởi vì đám người bên Trương Thiên dùng súng giảm thanh, không có một chút âm thanh nào để hạ gục từng người bên bọn họ.

Mọi người vì hoảng loạn mà chém lung tung.

Thậm chí, cả người của mình cũng chém làm chết không ít.

Mà bên đám Trương Thiên.

Vẫn ngay ngắn trật tự, nhắm chuẩn giải quyết nhanh.

500 tinh anh dũng mãnh, trình độ không thua kém Trương Thiên chút nào.

Khẩu súng trong tay bọn họ mỗi một viên đạn được bắn ra thì có một người ngã xuống.

Người của Hải bang chết như đổ rạ.

Vương Lượng dựa lưng vào ghế xe hơi nhìn đám thuộc hạ của mình tiêu hao dần.

Trong lòng sợ hãi không thôi.

Anh có chút không tin vào mắt mình.

Âm thanh khàn đặc mắng “Chết tiệt, đám người của Long Hồ bang chính là một đám Tử Thần a!”

Trương Thiên tựa như linh hồn vừa bước ra khỏi địa ngục, lạnh lùng sát khí đánh tan bọn Hải bang.

Đánh dần về phía Vương Lượng. Vương Lượng thấy một bóng người chạy tới anh, còn tưởng rằng là thuộc hạ của mình trốn phía sau, anh cúi kính mắng “Đáng chết, nhiều người như vậy cũng không chạy, mà trốn ở đây làm cái gì! Nhanh quay lại chỗ đó cho tao.”

Bên cạnh Vương Lượng có hơn mai mười thủ hạ vây quanh lúc này hắn mới phát giác được có cái gì đó không đúng.

Vương Lượng vội vàng cầm mã tấu lên phòng thủ trước ngực.

Vương Lượng cũng thấy rõ càng ngày càng nhiều người đi về phía hắn.

Sắc mặt hắn lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn quát tháo “Tụi bây giết hết bọn chúng cho tao.”

20 mấy người cầm đao xông tới, mũi chân Trương Thiên chĩa xuống đất chạy thật nhanh về phía trước, ba tên cầm đao trong tay chưa kịp đánh xuống đã bị Trương Thiên ột đạn lạnh như băng ngay sau ót, thân thể của bọn họ còn chưa kịp ngã xuống đất, Trương Thiên lại bắn thêm một viên đạn ra ngoài.

Mười mấy tên cầm đao của Hải bang đem Trương Thiên bao quanh thành vòng tròn.

Hai chân Vương Lượng run rẩy, cổ họng cũng khàn đi “Tới đây cứu tao, còn đứng đó làm gì, tụi bây là một lũ vô dụng!”

Trương Thiên cười lạnh một tiếng, dưới chân nhanh chóng di chuyển.

Vây quanh Trương Thiên là mười mấy người chỉ thấy bóng người chọt lóe lên.

“A!” Tiếng la thất thanh vang lên, một người ngã xuống đất, Trương Thiên đoạt lấy đao từ tay anh ta mà đâm.

Nhưng Trương Thiên không đâm vào ngực của anh ta khiến bọn họ phải ngây người.

Trương Thiên cứ như xuất quỷ nhập thần, đi xuyên qua từng bóng dáng của mấy tên kia trong không trung.

Vương Lượng nhìn thủ hạ của mình từng người ngã xuống đất, toàn thân không ngừng run rẩy.

Căn bản hắn vốn không xem rõ động tác giết người của Trương Thiên, nhưng hắn có thể khẳng định được một chữ ‘nhẹ’.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, ngoài dự liệu của hắn.

Mười mấy người còn lại của Hải bang đang chuẩn bị xoay đi cứu Vương Lượng thì...

Trương Thiên đã giải quyết hết lực lượng bên cạnh Vương Lượng.

65. Chương 65: Khắc Nghiệt (3)

Vương Lượng xoay người chui vào trong xe, lúc này hắn chỉ có một hy vọng duy nhất chính là được lái xe thuận lợi rời đi.

Vừa mở cửa xe ra, hắn cảm thấy sau lưng từng luồng khí lạnh gợn cả sống lưng.

Một âm thanh lãnh khốc vang lên “Đám khiêu chiến với người của Long Hồ bang, chỉ có một con đường chính là đi đến cái chết.”

Lời Trương Thiên nói vừa dứt lập tức cầm mã tấu đâm về phía hắn.

Mã tấu đâm từ sau ót xuyên lên tới cổ họng của Vương Lượng.

Toàn thân Vương Lượng cứng đờ, không cam lòng quay đầu lại nhìn Trương Thiên một cái, thân thể mềm nhũn từ từ ngã xuống.

Mười mấy xoay người lại muốn giải cứu cho Vương Lượng nhưng chỉ thấy một bóng dáng của Phó Bang Chủ chết ngay tại chỗ, bọn cầm đao trong tay không nhịn được mà run rẩy.

Bọn họ nhìn tới mã tấu của Trương Thiên đang rỉ từng giọt máu dài xuống đất, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Lúc này, ý chí chiến đấu trong họ đã hoàn toàn biến mất.

“Đại ca chết rồi! Anh em chạy mau!” Một tên trong Hải bang thấy thế, nhanh nhẹn chạy đi thông báo cho những người còn lại.

Thẳng đến khi trên đất còn dư lại ba bốn trăm người không một tiếng động chết đi.

Trương Thiên quay lại đếm từng người một, năm trăm người không một ai ngã xuống, chỉ có mấy chục người bị vài vết thương nhỏ trên người.

Trương Thiên thoả mãn gật đầu, nói “Rất tốt, tốt hơn cả tưởng tượng, bây giờ chúng ta đi tới căn cứ của bọn họ tiêu diệt trọn hang ổ!”

Đúng lúc này, Mộ Dung Kiệt trực tiếp gọi điện thoại đến.

Nói muốn tự mình xử lý đại ca của Hải bang, bởi vì anh nhận được tin, ả tiện nhân kia đang có quan hệ với đại ca Hải bang.

Mộ Dung Kiệt trực tiếp ngồi trực thăng bay đến thành phố H.

“Đại ca!” Trương Thiên thấy Mộ Dung Kiệt tới, trên mặt không che giấu được sự vui mừng vì chiến thắng.

“Rất tốt, các người làm tốt lắm!” Mộ Dung Kiệt rất hài lòng với kết quả này.

“Bên căn cứ của Hải bang có tin tức gì không?” Nhân nhạ hỏi.

“Đại ca, anh em vừa báo tin, bên đó vẫn ăn chơi đàn đúm, không có sự chuẩn bị nghênh chiến nào.” Tên bên cạnh khinh thường trả lời.

Trương Thiên hừ lạnh một tiếng“Đám khốn kiếp đó, chúng ta trong mắt tụi nó một chút trọng lượng cũng không có! Hôm nay, chúng ta giết tụi nó trở tay không kịp để xem ai mạnh hơn ai.”

Cả người Mộ Dung Kiệt tản ra hơi thở lạnh như băng“Lên đường!”

Một giờ sau, năm trăm người bao vây cả Hải bang.

Cả căn cứ của bọn chúng đều bị bao quanh bởi người của Long Hồ bang.

Đám người bên trong ăn chơi sung sướng khi nghe được tin lập tức hoảng sợ, sao lại như vậy?

Chẳng lẽ hơn ngàn người cũng không đấu lại 500 người của Long Hồ bang?

Một đám vô tích sự, sắc mặt Triệu Lộ không ngừng thay đổi.

Không kiềm chế được lớn tiếng chửi mắng“Lũ ăn hại, tụi nó là một lũ ăn hại, lũ vô dụng!”

“Bang chủ, ông lên lầu ba tránh đi, để dưới đây tôi giải quyết thay!” Một thủ hạ trung thành vội vàng nhắc nhở hần.

Trước khi đi lên lầu, Triệu Lộ đã đạp hần một cước để thỏa cơn giận lúc này.

66. Chương 66: Khắc Nghiệt (4)

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt nâng lên tạo thành nụ cười lạnh đầy khát máu.

“Trương Thiên, anh mang 500 người này lên lầu một, tụi tôi lên lầu hai!”

“Dạ, đại ca!Anh phải cẩn thận” Cung kính trả lời.

Dưới sự che chở của bóng đêm, Mộ Dung Kiệt cẩn thận từng bước một lên lầu không một tiếng động.

Cửa sổ lầu một không có một tia ánh sáng, tối như mực cái gì cũng không thấy rõ.

Mộ Dung Kiệt cười lạnh nhìn cửa sổ lầu hai cao khoảng chừng bốn thước.

Anh ngồi chồm hổm trên mặt đất hai chân vừa phát lực, vọt người nhảy lên, bả vai của Mộ Dung Kiệt vừa đúng chạm trúng đáy cửa sổ lầu hai. Một tay của Mộ Dung Kiệt duỗi ra nắm chặt bệ cửa sổ, tay kia khẽ chống, Mộ Dung Kiệt thuận lợi ngồi trên bệ cửa sổ, dùng sức thật mạnh “Bang....” tiếng thủy tinh bị vỡ vang lên, kính cửa sổ bị anh đập vỡ nát.

Mộ Dung Kiệt lật người chui vào bên trong cửa sổ, nhìn kỹ mới phát hiện đây là một gian phòng làm việc, anh đi tới cửa phòng làm việc vừa nghe được động tĩnh bên ngoài, mơ hồ có thể nghe được đó là tiếng bước chân ở hành lang truyền tới. Tay cầm sẵn súng lục xông ra ngoài.

Mấy người của Hải bang canh gác ở cầu thang lầu hai, đi tới đi lui, đột nhiên ở hành lang phát ra một tiếng “Bang....” làm họ giật cả mình.

Mộ Dung Kiệt cầm súng càng làm cho bọn họ hoảng sợ.

Lăn một vòng lập tức chạy lên lầu ba.

Mộ Dung Kiệt không để ý tới đám người kia, trực tiếp chạy lên lầu ba.

Trương Thiên mang theo 500 người xông vào. Bởi vì đối phương hoàn toàn không có sự chuẩn bị, chính vì thế đã đem lại thuận lợi cho bọn họ.

Hồ Kỳ ở ngoài cửa thấy một đám người nháo loạn ở bên trong căn cứ, biết đó là người của Trương Thiên xông vào, hần cao giọng hô to: “Người của anh Thiên đã tới, anh em, chúng ta cùng vào hợp sức với anh Thiên.”

Trương Thiên thấy thế cục lâu một đã định, níu lấy một người của Hải bang hỏi “Bang chủ của tụi mày ở đâu? Không nói thật tao lập tức giết chết mày tại đây.”

“Đừng giết, đừng giết tôi, tôi nói, bang chủ của chúng tôi ở phòng họp trên lầu ba.” Toàn thân hắn run cầm cập nói.

Trương Thiên tiện tay ném tên đó xuống mặt đất, dẫn theo mười người lên lầu ba.

Đi tới cửa phòng họp hắn một cước đá văng cửa xông vào bên trong.

Nhiều năm rèn luyện đã hình thành cho anh một trực giác cực kì nhạy cảm, làm anh ý thức được nép ở một bên tường, “Phanh!Phanh!” Hai tiếng súng vang lên, trên tường bị thủng bởi hai viên đạn vừa bắn ra.

Trương Cường nghe được tiếng súng cũng nhanh nhẹn lui vào góc tường, hắn không ngờ tới người của Hải bang cũng có súng, nhỏ giọng mà hỏi qua thiết bị nhỏ bên tai: “Đại ca, bọn họ có súng, chúng ta xông vào bên trong bằng cách nào?”

Mộ Dung Kiệt nghĩ một lát, nhìn tên thủ hạ bên cạnh nói “Anh đi xuống lầu chuẩn bị cho tôi bình xăng, chúng ta dùng đuốc đốt, bọn họ buộc phải chạy ra ngoài.” Tên đó nghe theo mệnh lệnh mà làm, không tốn quá nhiều thời gian Hồ Kỳ mang theo mười mấy người lên lầu ba, mỗi người trong tay cũng có một bình xăng.

67. Chương 67: Khắc Nghiệt (5)

Hồ Kỳ đi tới chỗ Trương Thiên nói: “Anh Thiên, mười bình xăng có đủ hay không, không đủ em đi chuẩn bị thêm.”

Trương Thiên nhìn về phía Mộ Dung Kiệt.

Mộ Dung Kiệt cười nói “Chúng ta cũng không phải tới để phóng hỏa, nhiều đây là đủ rồi.” Anh tự tay nhận lấy một bình xăng, móc cái bật lửa ra đốt vào miệng vải đã nhét sẵn trên miệng bình xăng, sau đó ném bình xăng vào trong phòng họp.

Triệu Lộ vốn cho họ vệ đứng canh gác sẵn ở ngoài cửa phòng ngủ nhằm ngăn cản người Long Hồ bang xông vào, nhưng đột nhiên một bình xăng bay vào phòng đã đẹp đi suy nghĩ đơn giản của hắn, bình xăng vừa rơi trên mặt đất đã nổ tung mọi thứ bằng thủy tinh trong phòng, những mảnh vỡ vụn của thủy tinh bay tứ tung ra ngoài, bảy tám tên hộ vệ hoảng sợ thét lên có người thì té ngay xuống đất, người lấy tay che đầu khum xuống đất, có người bị lửa đốt cháy. Không đợi bọn họ phản ứng lại ném thêm mấy bình xăng vào.

Trương Thiên nhận lấy bình xăng trong tay Mộ Dung Kiệt “Đại ca, để em chơi thử một chút xem sao!” Bình xăng thứ hai được ném tiếp vào phòng, cảm giác kia so với ném lựu đạn còn sướng hơn, trên mặt của anh lộ ra một nụ cười đắc ý, cao giọng nói “Triệu Lộ nếu ông không ra ngoài, tôi sợ xăng sẽ đốt chết ông đấy.”

Trong phòng họp, mọi người nhìn thấy bình xăng bay vào lần nữa càng hoảng sợ hơn rồi rít ôm đầu chạy ra, Triệu Lộ được mấy tên hộ vệ dìu đi ra ngoài.

Mới vừa thoát khỏi cái chết cháy ở trong phòng họp liền bị người của Long Hồ bang đánh chết ở ngoài phòng. Triệu Lộ bị đưa đến trước mặt Trương Thiên, Trương Thiên nhìn sắc mặt tái nhợt của Triệu Lộ khàn giọng nói: “Bang chủ Triệu, thật xin lỗi, vì ông giúp đỡ Phi Vũ gây chiến với Long Hồ bang của chúng tôi chỉ có một con đường chết.”

Lời anh nói vừa dứt, Trương Cường kéo hai bên lỗ tai của Triệu Nghĩa xuống.

“Đợi một chút!” Mộ Dung Kiệt hừ lạnh.

“Đại ca, nên xử lý thế nào” Trương Thiên hỏi.

“Triệu Lộ! Tiểu Báo ở đâu?” Đây mới là mục đích anh đến đây.

Triệu Lộ ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Mộ Dung Kiệt.

Lời nói không có mạch lạc “Anh. . . . Anh là Thiên Long? ?”

Mộ Dung Kiệt hí mắt “Tôi hỏi ông, Tiểu Báo đang ở đâu?”

“Ở đây, ở khu biệt thự Bách Hợp, tôi dẫn các người đến đó, mong các người bỏ qua cho tôi lần này, đừng giết tôi!” Triệu Lộ hoảng sợ đến choáng váng cả người.

“Đi!” Đôi con ngươi của Mộ Dung Kiệt lạnh đến thấu xương.

Không lâu lắm đã tới chỗ biệt thự.

Người của Long Hồ bang thuận lợi đi vào biệt thự không có một trở ngại nào, nếu nói đám hộ vệ nơi đây đã ngủ say thì thật đáng tiếc, vì từ bây giờ họ cũng không còn cơ hội tỉnh lại nữa.

Đi tới cửa phòng ngủ, Mộ Dung Kiệt trực tiếp đập mạnh cửa ‘ Bành ’

Tiếng động lớn như thế đã đánh thức hai người trong phòng.

Tiểu Báo thấy rõ người tới, sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Run rẩy bầy chỉ Mộ Dung Kiệt “Mày. Mày.”

Mộ Dung Kiệt trực tiếp móc súng lục ra để ngón tay vào cò súng.

68. Chương 68: Người Phụ Nữ Độc Ác (1)

Sau đó, bốp cò viên đạn bay thẳng qua trán hắn.

“Á!” Một âm thanh vang lên, chính là tiếng thét của người phụ nữ trên giường.

Dĩ nhiên bà ta chính là mẹ của Mộ Dung Kiệt, tên ‘Vưu Lộ Sa’.

“Cậu..... cậu là ai? Xin..... Xin đừng giết tôi!” Bà sợ tới mức đôi môi run cầm cập nói không nên lời.

Mộ Dung Kiệt châm chọc cười ra tiếng.

“Tôi là ai? Bà không nhận ra tôi là ai sao? Ha ha ha!”

“Tôi... Chúng ta có quen biết sao? Vậy xin cậu đừng giết tôi, xin thả tôi đi!” Bà không nhớ rõ, người này có quen biết với bà không?

“Thả bà sao? Loại phụ nữ đê tiện như bà, dựa vào cái gì đòi tôi thả bà đi, bà đáng chết lắm, thật đáng chết” Vừa nói liền gơ súng lên.

Bà ta lăn xuống giường, nắm lấy chân anh.

“Đừng, đừng nổ súng mà, cầu xin cậu, cậu muốn tôi làm gì tôi cũng đồng ý! Nhưng xin cậu đừng giết tôi ” Vưu Lộ Sa khẩn cầu.

“Bà có thể làm được gì? Muốn biết tôi là ai sao?” Ánh mắt Mộ Dung Kiệt không có chút ảm áp nào, nhìn bà càng thêm thống hận.

Vưu Lộ Sa mở to con ngươi vì hoảng sợ, gật đầu.

“Còn nhớ mười lăm năm trước, bà và người đàn ông này ở nhà vụng trộm bị chồng bắt được chứ?” Giọng nói không chút dễ chịu nào khi nhắc đến kí ức dơ bẩn ấy.

Lời nói vừa dứt càng làm Vưu Lộ Sa há to miệng, không dám tin nhìn anh “Vậy cậu, cậu là.....?”

“Không sai, là tôi, chính là đứa con trai năm đó bị bà vứt bỏ, Mộ Dung Kiệt!” Mộ Dung Kiệt gầm thét lên.

Không chỉ có Vũ Lộ Sa hoảng sợ, mà những thuộc hạ của anh cũng kinh sợ không kém gì.

Đại ca của bọn họ lại có tuổi thơ đau thương như vậy.

Thì ra là người phụ nữ này là mẹ của đại ca, một người phụ nữ độc ác vứt chồng bỏ con để chạy theo tình nhân.

Nhất thời, tất cả ánh mắt khinh thường chuyển thành thù hận.

Hận không thể giết bà nhanh hơn.

“Kiệt, tôi..., mẹ xin lỗi con!” Vũ Lộ Sa nghe nói anh là con trai của mình, trái tim đau thắt lại, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, cảm thấy một chút sức sống cũng không còn.

“Bà câm đi, bà đã sớm từ bỏ chúng tôi! Loại phụ nữ như bà, làm sao xứng đáng làm mẹ của Mộ Dung Kiệt tôi đây!” Trực tiếp đập bà một cái.

“Không, mẹ là mẹ của con, mười lăm năm trước là mẹ không đúng, con tha thứ ẹ có được không, mẹ hứa sau này sẽ yêu thương con, bồi đắp những tổn thương đã gây ra cho con lúc trước!” Chưa từ bỏ ý định bỏ lại bên chân anh.

Mộ Dung Kiệt nhắm chặt hai mắt, một giọt lệ dài trên khóe mắt.

Phải làm như thế nào đây, bà vốn là mẹ của anh, đây là sự thật không thể chối bỏ, cho dù những gì bà làm đã tổn thương đến anh rất nhiều, nhưng anh thực sự không cách nào ra tay giết bà.

Anh đã từng nghĩ tới vô số lần cảnh tượng hai mẹ con gặp nhau.

Trực tiếp móc súng ra, cho đôi cẩu nam nữ đó mỗi người một viên đạn, thay ba báo thù, nhưng khi đối mặt với hiện thực lúc này, mới phát hiện.

Anh không thể xuống tay vô tình như cách anh nghĩ, một chút cũng không làm được.

Súng trong tay vô lực rơi xuống đất, yên lặng xoay người rời đi.

“Sau này, đừng để tôi thấy bà nữa!” Sải bước đi ra cửa.

Mấy trăm thủ hạ liếc mắt đầy thù hận nhìn Vũ Lộ Sa, theo sát anh đi ra ngoài.

Vũ Lộ Sa ngồi dưới đất nhìn cây súng lục trên đất.

Chậm rãi nhặt lên, khóe miệng nâng lên nụ cười độc ác.

Hướng về đến Mộ Dung Kiệt nổ súng ‘Bùm...’

Mộ Dung Kiệt lão đảo một cái, không dám tin quay đầu lại, vô lực ngã xuống

“Đại ca, Đại ca, anh làm sao vậy?”

“Bà giết tôi chỉ vì người đàn ông nằm trên đất kia, tôi muốn bà chôn theo hắn, ha ha ha ha!”

69. Chương 69: Người Phụ Nữ Độc Ác (2)

“Mau, mau đưa đại ca đến bệnh viện tốt nhất, mau lên! !” Trương Thiên gầm thét điên cuồng.

Hai mắt anh như muốn phun lửa, quay đầu dữ tợn nhìn chằm chằm người đàn bà ác độc kia.

Rốt cuộc bà là người phụ nữ gì vậy, con trai của mình cũng nổ súng bắn.

Người phụ nữ như thế, còn sống làm gì?

Vũ Lộ Sa còn muốn nổ súng với Trương Thiên, nhưng phát hiện không có đạn.

Hoảng sợ nhìn Trương Thiên từng bước tới gần bà hơn.

Quả quyết móc dao ra không nói một lời đâm thẳng vào tim của bà.

“A! !” Tiếng thét chói tai, không cam lòng nhìn chăm chăm anh, chậm rãi ngã xuống.

Ánh mắt vẫn thâm tình nhìn tình nhân đã chết bên cạnh như cũ.

Từ đầu đến cuối trong mắt bà không có chút yêu thương nào dành cho con trai cả.

Mộ Dung Kiệt được trực thăng mang thẳng đến bệnh viện tư nhân của Long Hồ bang.

Nơi này tập hợp đủ các bác sĩ giỏi nhất trên thế giới.

Trương Thiên cầm súng chĩa vào đầu của viện trưởng.

Nhất định đòi đứng một bên như vậy nhìn bác sĩ giải phẫu cho đại ca.

Viện trưởng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, ông cũng có ý định toàn tâm chữa trị cho bệnh nhân mà đâu cần phải làm như vậy với ông.

Thật may là Tử Mặc đã mạnh bạo lôi kéo anh ra ngoài.

“Tử Mặc, anh đừng lôi kéo tôi, để tôi đi vào tôi thực không yên lòng!” Trương Thiên hoàn toàn mất hết lý trí, hất tay anh ta ra lập tức quay người đi vào trong phòng cấp cứu.

Nhưng Tử Mặc nhanh hơn một bước đã cho hắn một quyền thật mạnh vào sống mũi.

“Tĩnh lại đi, anh cầm súng chỉ vào đầu bác sĩ như vậy, càng làm bọn họ hoảng sợ làm sao mà chữa trị cho đại ca?”

Trương Thiên rung động một cái như hồi hồn trở lại bởi lời Tử Mặc vừa nói, rồi nện một quyền vào trên tường

Tự trách bản thân nói “Đều tại tôi không tốt, không có bảo vệ đại ca tốt!”

Tử Mặc vỗ vỗ bờ vai của hắn “Trương Thiên, điều này cũng không thể trách anh, muốn trách, cũng chỉ có thể trách lòng dạ người đàn bà kia ác độc quá, cư nhiên lại tàn nhẫn như vậy.. . . .”

Bốn giờ đã qua, cửa phòng giải phẫu vẫn khép chặt, đèn đỏ vẫn không tắt.

Trương Thiên nhăn nhó híp cặp mắt lại, muốn đập cửa xông vào.

Đúng lúc này, cửa phòng giải phẫu mở ra.

“Kết quả thế nào?” Bác sĩ mới vừa ra khỏi phòng lập tức bị Trương Thiên níu lấy áo blouse.

“Cũng may, khoảng cách đạn đến trái tim còn 1cm !” Viện trưởng lau mồ hôi trên mặt.

Cuối cùng Trương Thiên và Tử Mặc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ, bệnh nhân vẫn còn đang hôn mê, đoán chừng 48 giờ sau sẽ tỉnh lại!” Thư giãn một hơi tiếp tục nói

“Đáng chết, ông không thể suy nghĩ biện pháp khác để đại ca tỉnh lại sớm một chút sao?” Trương Thiên nghe nói đợi thêm 48 tiếng, cơn giận lại ùn ụt nổi lên.

Tử Mặc lôi anh ra khỏi bệnh viện, ném cho hắn cái chìa khóa xe.

“Có ý gì?” Trương Thiên khó hiểu, gỡ gỡ tóc mình.

Tử Mặc phát tay một cái “Anh mệt cả đêm rồi, trở về nghỉ ngơi đi!”

“Tôi không về, bộ dạng đại ca lúc này tôi còn tâm trí nào nghỉ ngơi?” Quả quyết lắc đầu một cái.

“Anh về đi! Tính tình anh nóng nảy như vậy, bác sĩ ở đây đều sợ anh đấy mà đại ca còn cần đến bọn họ đấy!” Tử Mặc không nhịn được rống to.

Trương Thiên vênh môi, cuối cùng cũng tình nguyện lái xe về nhà.

70. Chương 70: Tâm Trạng Không Yên (1)

Ngải Tuyết lúc nào cũng lo lắng không yên.

Có mấy người lái xe đến sân vườn, vẻ ngoài của họ rất khác nhau, người xăm rằn, người xăm rồng.

Ngải Tuyết nhìn đám người lẫn lộn này, khẽ cau mày, trong lòng dâng lên một hồi bất an.

Thủy Nhan nhìn qua bọn họ, rồi tâm tình hưng phấn vui vẻ trở lại chuẩn bị đi nướng thịt.

Vậy vậy đâu, nghĩ thâm hôm nay là một ngày thật tốt biết bao, rất thích hợp để dã ngoại như thế này.

“Oa, thơm quá a!” Thủy Nhan chảy nước miếng ròng rọc.

“Em muốn ăn, nhanh lên một chút không được sao!” Lam Tịch Ảnh hận không thể đem hết đồng đồ nướng trên vỉ bỏ vào miệng một lần.

“Chị dâu, cho chị này!” Tử Hiên đã nướng chín một miếng thịt đưa cho Ngải Tuyết.

“Em cũng muốn vậy! Sao anh lại cho Tiểu Tuyết trước” Lam Tịch Ảnh cong môi đồ mọng lên làm nũng.

Ngải Tuyết lúng túng cười đưa cho cô.

“Tôi chưa đói, cô ăn trước đi!”

“Thật sao? Vậy em không khách sáo ăn trước vậy!” Lam Tịch Ảnh đưa chén qua muốn nhận, lại bị Tử Hiên đánh một cái.

“Ai bảo em không khách sáo, em có thể khách sáo một chút được không?” Tử Hiên tức giận nhìn cô, Lam Tịch Ảnh sợ quá liền cúi đầu, mím môi.

Trước tình huống như vậy, làm Ngải Tuyết tiến không được mà lùi cũng không xong.

Không thể làm gì khác hơn là đem miếng thịt bỏ vào miệng, im lặng không lên tiếng.

“Ừ, tôi vừa nướng xong, Tiểu Ảnh, cho cô nè?” Thủy Nhan nhìn thấy vậy, vội vàng đem miếng thịt vừa nướng xong cho Lam Tịch Ảnh.

“Cám ơn!” Lam Tịch Ảnh nhận lấy thức ăn từ Thủy Nhan, trong lòng có chút mất mát, nhưng mà cô chỉ muốn Tử Hiên nướng cho ăn thôi.

Ngải Tuyết ăn được một chút, liền lôi kéo Thủy Nhan vào nhà vệ sinh.

“Tiểu Tuyết, cậu nói xem, Tiểu Ảnh và Tử Hiên hai người thật sự là yêu nhau sao?” Đi vệ sinh xong, hai người vừa rửa tay vừa trò chuyện.

Ngải Tuyết bất đắc dĩ thở dài, nói cuộc đối thoại đêm đó giữa Tử Hiên và Mộ Dung Kiệt cho Thủy Nhan nghe.

“Cậu nói Tử Hiên một tuần là đổi một người phụ nữ khác?” Thủy Nhan giật mình há hốc miệng.

Ngải Tuyết chu mỏ gật đầu “Mặc dù Tiểu Ảnh ở bên cạnh anh ta cũng hơn một tháng nhưng tớ cảm thấy Tử Hiên chỉ muốn chiếm tiện nghi của Tiểu Ảnh thôi!”

“Ừ, nhưng Tiểu Ảnh thì rất thích Tử Hiên!” Thủy Nhan tán đồng ý kiến, thời gian một tháng, đủ để thấy rõ ràng tất cả.

“Cậu nghĩ, Tử Hiên thích Tiểu Ảnh sao?” Tính cách của hai người bọn họ khác nhau rất lớn.

“Cô nên lo cho cô trước đi!” Giọng nói châm chọc từ sau lưng truyền đến.

Ngải Tuyết nhìn qua gương thấy rõ ràng người đó, chính là Thượng Quan Tử Uyển đã gặp ở dạ tiệc lần trước, sau lưng còn có một đám người đi theo.

Xoay người lại mỉm cười“Xin chào, trùng hợp thế? Cô cũng tới ăn đồ nướng sao?”

Thượng Quan Tử Uyển đến gần cô, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười ma mị.

“Không trùng hợp vậy đâu, tôi đã để người của tôi quan sát cô hơn một tháng rồi, cô thật là rất biết chịu đựng, cả ngày ở nhà không buồn bức sao?”

Trông mắt Ngải Tuyết híp lại đầy nguy hiểm“Thượng Quan tiểu thư, chúng ta chỉ gặp mặt một lần mà thôi, cũng không kết thù oán gì cả!”

Dừng một chút tiếp tục nói“Hơn nữa, cô muốn gì có đó, mà tôi, muốn tiền không có tiền, muốn quyền cũng không có quyền , cô để ý đến tôi làm gì?”

71. Chương 71: Tâm Trạng Không Yên (2)

Thượng Quan Tử Uyển hừ lạnh“Chúng ta là không thù không oán, nhưng thứ làm tôi để ý đến cô là Mộ Dung Kiệt!”

“Cô nói cô đã làm gì, sao Kiệt lại chọn cô, Thượng Quan Tử Uyển tôi có chỗ nào không bằng cô?”

“Vì anh ấy, tôi chấp nhận bỏ cả tập đoàn nhà tôi để đến công ty anh làm chức vụ thứ ký quèn này..”

“Nhưng trong mắt anh ấy căn bản không có tôi ”

“Thậm chí, tôi đã từng cởi hết quần áo để trèo lên giường anh ấy, cũng bị anh vô tình ném ra ngoài” Tâm trạng Thượng Quan Tử Uyển có chút kích động, bắt đầu không ngừng xô đẩy Ngải Tuyết, Thủy Nhan vội ngăn cản trước mặt Ngải Tuyết.

“Đàn bà thúì, cô làm gì đấy?” Thủy Nhan đẩy Thượng Quan Tử Uyển.

Thượng Quan Tử Uyển mất thăng bằng ngã về phía sau.

Mấy người sau lưng Thượng Quan Tử Uyển nhìn thấy Thủy Nhan động thủ, giận không thể tiết.

Bọn họ như ong vỡ tổ xông tới bao quanh hai người bọn họ.

Ngải Tuyết đẩy Thủy Nhan ra nhìn Thượng Quan Tử Uyển.

“Các người chỉ muốn mình tôi nên thả cô ấy đi!”

Thượng Quan Tử Uyển hừ lạnh“Thả cô ta? Nếu để cô ta đi ra ngoài báo cảnh sát thì sao đây?”

Nháy mắt với người phụ nữ cơ bắp vạm vỡ.

Người phụ nữ đó hiểu ý lập tức lấy gậy đánh sau gáy Thủy Nhan.

Thủy Nhan rên lên một tiếng liền ngất đi.

Ngải Tuyết nhìn Thủy Nhan đã bất tỉnh, ánh mắt hiện lên một tia sát khí.

Từ trước đến giờ cô là người không đụng cô cô không đụng người.

Có chuyện gì cứ nhằm vào cô, nếu là có người dám tổn thương đến bạn cô.

Thì đó là chuyện một chuyện khác.

Những người phụ nữ này, bề ngoài trang điểm khí thế vậy thôi.

Cho dù muốn đánh, cô tin tưởng, mấy tên nữ côn đồ này, cô vẫn có thể ứng phó được.

Nhưng chỉ sợ tổn thương đến Bảo Bảo.

Ngải Tuyết sờ lên bụng, đáy mắt hiện lên một chút dịu dàng.

Một người phụ nữ khác toàn thân mặc màu đen nhìn chăm chăm vào bụng của Ngải Tuyết.

Rồi tiến tới bên tai Thượng Quan Tử Uyển nói thầm vài câu.

Thượng Quan Tử Uyển nhìn bụng Ngải Tuyết, sắc mặt tái nhợt một lúc.

Ánh mắt nhìn mặt Ngải Tuyết có chút không cam lòng.

“Cô mang thai? Cô có con với anh ấy, con tiện nhân không biết xấu hổ này!” Lúc này Thượng Quan Tử Uyển hoàn toàn mù quáng, đưa tay liền muốn đánh Ngải Tuyết

Ánh mắt Ngải Tuyết lạnh lẽo, tiến nhanh tới cho cô tay một bạt tay.

Bên tai Thượng Quan Tử Uyển vang ong ong, hai mắt toát ra hỏa khí.

Những người đi theo Thượng Quan Tử lần này không kiềm chế nữa lập tức ra tay với cô.

“Tiện nhân, dám động thủ với đại tỹ, không muốn sống nữa sao?” Người phụ nữ đánh Thủy Nhan bất tỉnh lúc này vừa nói vừa xông lên muốn đánh Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết một cước đá bay cây gậy trong tay của ả.

Những người khác cũng sốt, sau đó hung hăng đòi đánh.

“Chị, để em đánh ả thay chị!”

72. Chương 72: Sanh Non (1)

“Ngải Tuyết và Thủy Nhan vào vệ sinh này giờ sao còn chưa ra nữa?” Lam Tịch Ảnh nhìn chăm chăm vào nhà vệ sinh cách đó không xa, trong lòng nói thầm.

Hai người bọn họ ngồi ở đây một mình có chút nhàm chán.

Ánh mắt Lam Tịch Ảnh thỉnh thoảng nhìn sang Tử Hiên, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mân mê.

Đặc điểm của Tử Hiên, đó là không bao giờ biết dỗ dành phụ nữ.

“Ôi trời, ở cái nơi tồi tàn này, ngay cả nhà vệ sinh cũng không có!” Khách qua đường đi ngang chửi mắng.

“Có mà, mặc dù không phải là bậc nhất gì, nhưng nếu để du khách giải quyết nhu cầu cũng không cần khóa trái cửa vậy chứ!” Người qua đường bên cạnh bất mãn nói.

“Mới vừa rồi tôi nhìn thấy một đám người ăn mặc rất đẹp, bọn họ khí thế rất hung hăng, nhất định là họ đã vào đó!”

“Đi thì đi, làm gì khóa trái cửa a!” Người đi đường nghi ngờ nói

“Sao dần thế, nhìn đáng vẻ, nhất định là đánh nhau, mà trước khi họ tiến vào còn có hai cô gái vô trước, ôi.” Người qua đường cần giải quyết mà gấp gáp thở ra hơi.

Tử Hiên vừa ăn vừa nghe cuộc đối thoại của bọn họ.

Chân mày cau lại, nhất định là Ngải Tuyết gặp chuyện.

Cô đã mang thai còn chạy lung tung như vậy.

Ánh mắt của anh lạnh lẽo, nhanh chóng đứng dậy đi đến nhà vệ sinh nữ bên kia.

Lam Tịch Ảnh mới vừa ăn thức ăn vào trong miệng nghe lời họ nói cũng kinh sợ ghen ở họng.

Ngải Tuyết bị đám người đó quanh quẩn có chút đuối sức.

Nếu không phải vì lo lắng đến bảo bảo thì mấy người này, sao có thể là đối thủ của cô.

Một người trong đám bọn họ đó nhìn Ngải Tuyết khản trương vì đứa bé, nở nụ cười nham hiểm.

Thừa dịp Ngải Tuyết ứng phó với mấy chị em của mình, cô tung một cước đạp Ngải Tuyết

“A ~” Ngải Tuyết sợ hãi kêu, sắc môi trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy dài trên trán.

Ôm bụng ngã trên mặt đất, một dòng nước ấm áp chảy từ bên đùi xuống.

Gian nan liếc nhìn, da đầu một hồi tê dại, đã hôn mê.

“Chảy máu, có phải sảy thai không, làm sao bây giờ?” Thượng Quan Tử Uyển nhìn phía dưới của Ngải Tuyết không ngừng chảy máu, toàn thân cô phát run.

Người phụ nữ đập Ngải Tuyết cho là Thượng Quan Tử Uyển muốn cô mất đi đứa bé này.

Dương dương đắc ý chạy lên tranh công.

“Đại tỷ, em đã đập ả ta một cước, chị xem.” Còn chưa nói hết, một tiếng thanh thúy vang lên.

‘Chát...’ Một bạt tay sượng cả mặt.

Thượng Quan Tử Uyển ác độc nhìn chằm cô gái đang cả kinh kia, hận không thể giết cô ta chết đi.

“Ai cho cô đập cô ta như thế? Cô có biết hậu quả cô gánh là gì không? Cô chán sống rồi sao?” Thượng Quan Tử Uyển tức giận như muốn nuốt sống cô ta, người phụ nữ đó sợ tới mức lui về phía sau.

Tử Hiên chạy tới cửa nhà vệ sinh, chỉ nghe thấy Ngải Tuyết sanh non, tròn mắt lạnh hơn cả băng.

73. Chương 73: Sanh Non (2)

Một cước đá văng cánh cửa, ánh mắt đầy sát khí nhanh chóng quét một lượt quanh hiện trường.

Mọi người trong phòng thấp thỏm lo sợ khi Tử Hiên đột nhiên phá cửa đi vào.

Đôi con ngươi của anh không chút âm áp nào tựa như muốn ăn tươi nuốt sống bọn họ.

Hai chân đánh run cầm cập, vì kinh sợ mà răng cắn môi đến chảy máu lúc nào không hay.

Tử Hiên nhanh chóng ôm lấy Ngải Tuyết đã hôn mê chạy khỏi phòng vệ sinh.

Giống như là nghĩ tới việc gì đó, quay lại nhìn đám người đang hoảng sợ đến ngây ngẩn kia, hừ lạnh lên tiếng.

“Các người, đỡ cô ấy dậy, rồi đi theo tôi, không một ai được chạy trốn! !”.

Thượng Quan Tử Uyển hơi ngây người, sau đó một cước đá vào đùi người phụ nữ bên cạnh.

“Còn đứng ngây đó làm gì? Đỡ cô ta dậy!” Lúc này mới hồi hồn quay lại đỡ Thủy Nhan đi theo phía sau Tử Hiên.

Bên trong hành lang bệnh viện, Tử Hiên dựa người vào tường.

Nhìn chằm chằm một đám người đứng dài đối diện anh, tay nắm chặt đến mức nghe được tiếng xương ‘ken két’, ngay cả Lam Tịch Ảnh bị dọa sợ không kém gì bọn họ.

Thời gian cô quen biết Tử Hiên không ngắn cũng không dài.

Nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua sắc mặt sát khí, lạnh lùng của anh lúc này.

Thượng Quan Tử Uyển ngược lại bình tĩnh hơn trước.

Dù sao mình cũng là viên ngọc quý của Thượng Quan gia.

Coi như Ngải Tuyết sảy thai đi, mà Thượng Quan gia và bên nhà Mộ Dung có quan hệ làm ăn không nhỏ, cùng lắm thì nhà Mộ Dung tức giận vài hôm thôi, cũng không thể làm được gì cô.

Len lén liếc Quý Tử Hiên một cái, đây là lần đầu tiên cô gặp người đàn ông này.

Với ả tiện nhân Ngải Tuyết kia chỉ là bạn bè thôi, nói vậy cùng nhà Mộ Dung không có quan hệ gì.

Như vậy, dùng thân phận của mình tới lấy lòng anh không khó.

Thượng Quan Tử Uyển cô đây, có biết bao đàn ông phải ham muốn với tôi.
Cô không tin, anh dám làm mất mặt đại tiểu thư Thượng Quan cô đây.
Nghĩ như vậy, đầu cũng ngẩng lên, bước chân thong thả đi tới bên cạnh Tử Hiên.
“Tôi là đại tiểu thư của tập đoàn Thượng Quan, Thượng Quan Tử Uyển, nói vậy, anh từng nghe qua chứ!” .
Thật sự Tử Hiên có sững sốt một chút, nhìn ánh mắt của cô trong lòng có chút phức tạp.
Thượng Quan Tử Uyển nhìn ra sự thay đổi của Tử Hiên.
Trong lòng càng thêm đắc ý, bắt đầu không che giấu ý tứ của mình .
“Như vậy đi, anh muốn cái gì? Nói với tôi một tiếng, sẽ không để anh chịu thua thiệt!” ,
Ánh mắt Tử Hiên lạnh liếc nhìn cô.
‘Chát...’ Một cái tát giáng thẳng vào mặt cô.
Thượng Quan Tử Uyển bị đánh thật sững sốt, một hồi lâu mới hồi hồn lại.
Không dám tin trọn to hai mắt chỉ vào Tử Hiên “Anh. Anh. Anh dám đánh tôi!”
Tử Hiên khó chịu vô cùng, hất tay cô ra tát cô thêm một cái nữa!

74. Chương 74: Sanh Non (3)

Thượng Quan Tử Uyển lão đảo một cái, rồi ngã xuống thêm đá.
Tử Hiên không biết lấy từ đâu ra một con dao.
Không biết thương hoa tiếc ngọc, trực tiếp đâm xuống.
Mọi người xung quanh thấy tình huống như vậy không nói nên lời chỉ biết trợn trắng mắt.
Thượng Quan Tử Uyển nhìn con dao đâm vào giữa hai ngón tay.
Không nói hai lời, trực tiếp ngắt đi.
Tử Hiên khinh thường nhìn Thượng Quan Tử Uyển kinh sợ mà bất tỉnh.
Quay đầu, đôi mắt xéch híp lại, thản nhiên lướt qua những người ở đó, không nói câu nào trước hành động của mình.
Những người chứng kiến tại đó chỉ biết run chân và cắn môi.
Nếu như cho họ lựa chọn lại lần nữa, họ thề nhất định sẽ không bao giờ trêu chọc tới Ngải Tuyết.
«Mấy người tốt nhất nên đi cầu nguyện cho bản thân, nếu như người phụ nữ bên trong có xảy ra chút sơ xuất gì, các người chuẩn bị làm mồ cho cá mập!» Tử Hiên tuyệt đối không phải đang hù dọa họ, về năng lực này, anh có thể làm được mà không cần chịu trách nhiệm gì.
Bọn họ nhìn chăm chú đèn cấp cứu vẫn sáng không có dấu hiệu tắt, trong lòng thống khổ không thể tả.
Thời gian trôi như giết chết từng tế bào con người, cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng mở ra.
Viện trưởng lau mồ hôi trán đi ra.
«Như thế nào?» Tử Hiên và Lam Tịch Ảnh vội vàng chạy tới hỏi.
Bác sĩ thở dài một cái, chậm rãi nói ra mấy chữ «Xin lỗi, đứa bé không giữ được!»
Lam Tịch Ảnh cả kinh lui về phía sau một bước.

Tử Hiên nhướn mày, không nhin gào thét lên.

«Cái gì mà không giữ được ? Các người là lũ vô dụng, bất tài. Các người không phải là bác sĩ giỏi nhất thế giới sao? Làm sao lại không có giữ được đứa bé? A !” Tử Hiên lửa giận tăng ngàn ngút, hận không thể đem cả bệnh viện này dỡ bỏ ngay lập tức.

Cơn giận dữ của Tử Hiên làm ông muốn rời đi cũng khó.

Thật ra thì ông còn một câu chưa nói, sợ rằng cô gái bên trong không còn khả năng sinh sản nữa.

Nhưng nhìn Tử Hiên đang giận dữ đến mất lí trí như vậy, ông không dại dột gì nói ra.

Bác sĩ như ông đây bị cơn giận lây của bọn họ mà giảm đi tuổi thọ của mình.

Cô gái trong đó cứ hai ngày ba bữa lại chạy vô bệnh viện.

Mỗi lần tới đều dọa ông muốn chết đi sống lại.

Sớm muộn gì cũng có ngày ông mắc phải chứng bệnh tâm lí.

Hôm nay rất may là thiếu gia Mộ Dung không đến.

Nếu không anh đã đem bệnh viện này dỡ bỏ ngay lập tức mất.

«Đinh linh linh. Đinh linh linh. !” , Điện thoại Tử Hiên không thích hợp vang lên.

«Alo” Lửa giận vẫn không giảm qua giọng nói lớn tiếng đó.

«Cái gì ? Anh nói lại lần nữa tôi nghe xem! Khốn khiếp, tôi lập tức tới ngay !” Khó chịu tắt điện thoại.

Nói với Lam Tịch Ảnh đang khóc ròng «Chăm sóc tốt cho Ngải Tuyết, có chuyện gọi điện thoại cho tôi!” .

Vội vàng rời khỏi bệnh viện.

Xe chạy điên cuồng tới bệnh viện tư nhân của Long Hồ bang, gương mặt lạnh lùng chạy thẳng tới phòng sản sóc đặc biệt.

75. Chương 75: Em Muốn Mưu Sát Anh Hả?

“Cậu Quý!” Tử Mặc rất cung kính cúi đầu chào lên tiếng.

“Chuyện gì đã xảy ra? Anh tốt nhất cho tôi một lời giải thích hợp lí! Rốt cuộc là ai làm anh Kiệt bị thương thành như vậy?”

Tử Mặc cũng đau lòng không thôi “Là mẹ của đại ca đã nổ súng vào người anh!”.

“Là bà ta, ả tiện nhân đó cứ nhiên lại không quan tâm đến tình mẫu tử chút nào! Người đàn bà độc ác!”.

Nhìn Mộ Dung Kiệt vẫn hôn mê bất tỉnh, suy nghĩ một chút, nhớ tới Ngải Tuyết mới vừa sanh non cũng hôn mê, Tử Hiên tiếc hận nện một quyền vào tường.

“Cậu Quý, hiện tại, đại ca đang còn hôn mê, công việc hàng ngày ở Long Hồ bang mong cậu hãy xử lí thay!” Quý Tử Hiên có một thân phận rất đặc biệt trong hắc đạo cũng như trong lòng Mộ Dung Kiệt, là Nhị Đương Gia của Long Hồ bang, bình thường rất phóng túng buông thả bản thân, nhưng tới thời khắc quyết định, luôn vì đại ca mà gánh vác tất cả.

“Bác sĩ có nói khi nào tỉnh lại không?” Tâm trạng dần ổn định lại, nhàn nhạt lên tiếng hỏi

“Viên đạn bắn lệch tim khoảng 1cmnhưng đã giải phẫu lấy ra, 48 giờ sau sẽ tỉnh lại !” Tử Mặc trầm giọng đến.

Tử Hiên ôm đầu chậm rãi trượt từ trên tường ngồi bệt xuống đất.

Mẹ của anh qua đời bởi vì hạ sinh anh khó khăn.

Ba cũng vì quá yêu mẹ với cái chết do cậu gián tiếp gây ra đã khiến ba không quan tâm đến anh kể từ lúc sinh ra.

Đi học thường bị bạn học khi dễ.

Nhưng chỉ riêng Mộ Dung Kiệt luôn ra sức bảo vệ anh, dạy anh làm người làm việc.

Trong lòng anh, Mộ Dung Kiệt chính là người thân cận nhất

Hiện tại, anh Kiệt và chị dâu cùng nhau hôn mê một lúc.

Trong lòng Tử Hiên vô cùng buồn bực.

Gọi điện thoại cho Lam Tịch Ảnh hỏi qua tình trạng của Ngải Tuyết, nghe qua rất khả quan nên cũng yên tâm phần nào.

Sau khi tắt máy, Tử Hiên lại gọi ột người bảo họ đem Ngải Tuyết chuyển viện qua bên đây, để anh dễ dàng chăm sóc cho hai người.

“Cậu Quý, chị dâu đã xảy ra chuyện gì? ?” Tử Mặc nghe tin Ngải Tuyết nằm viện nghi ngờ hỏi

“Cô ấy sảy thai!” Tử Hiên thở dài một hơi!

Tử Mặc vừa nghe chị dâu sanh non, kinh ngạc đến bất động tại chỗ!

“Sanh non? Sao có thể như vậy? Đại ca tỉnh lại nhất định sẽ giết cậu đấy!”

Tử Hiên rét lạnh nhìn anh nói “Yên lặng một chút đi!”.

Tử Mặc ngượng ngùng sờ chóp mũi, nhất thời ngậm miệng lại.

Hai ngày sau, Mộ Dung Kiệt khẽ lay động mí mắt, rồi từ từ mở mắt ra, cặp mắt trở nên vô hồn.

Lay động cánh tay làm bộ ngực đau đến tê liệt!

Nhanh chóng nhìn hoàn cảnh xung quang, là bệnh viện.

“Anh Kiệt, em tưởng anh có giấc ngủ ngàn thu ở đây luôn rồi” Về mặt Tử Hiên tươi cười đi tới, anh đã khôi phục lại dáng vẻ bất cần đời huyết khí!

“Đi chết đi! ! !” Mộ Dung Kiệt khàn ra tiếng.

“Nước!”

Tử Hiên rót một ly nước đem tới.

Vì nóng Mộ Dung Kiệt kêu lên

“Em định mưu sát anh à? ?”

76. Chương 76: Anh Kiệt, Anh Bình Tĩnh Một Chút!

Tử Hiên vội vàng nhận lấy ly nước vừa đưa qua.

Nước nóng bắn vào tay anh.

Vì vậy, Tử Hiên cũng sợ hãi la thất thanh.

Chọc cho Mộ Dung Kiệt cười muốn nội thương, anh thề.

Nếu như cười có thể không động đến vết thương, anh nhất định không chút cố kỵ nào cười thật to.

Tử Hiên nhìn ra được vẻ mặt của Mộ Dung Kiệt muốn chọc quê anh.

Sắc mặt lập tức đen sì.

Cắn răng lên tiếng “Có gì đáng cười sao?” ?

Mộ Dung Kiệt cười ‘haha...’ một hồi lâu.

Rồi mới mở miệng nói “Nếu như heo nghe được tiếng người, chúng cũng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực rồi !”.

Tử Hiên nghi ngờ hỏi “Tại sao?” ?

Thấy Tử Hiên hỏi như thế, Mộ Dung Kiệt rớt cuộc không nhin được cười to lên.

Ngay sau đó đã động tới vết thương, làm anh phải cau mày vì đau.

Loại cảm giác vừa đau lại vừa muốn cười khiến khuôn mặt Mộ Dung Kiệt vặn vẹo không thôi.

Tử Hiên bất ngờ nhìn người đàn ông trước mặt này người luôn lạnh lùng khiến ai cũng phải kính sợ.

Nghĩ tới nếu để cho những người ở trong lòng xem anh như thần mà sùng bái nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Mộ Dung Kiệt, có thể muốn đổi thần tượng hay không.

Khóe miệng Tử Hiên không khỏi co giật thật lâu.

Sau đó đặt mông ngồi xuống bên cạnh giường, bắt đầu nhìn Mộ Dung Kiệt.

“Anh Kiệt, mẹ anh...?” Tử Hiên thật đau lòng, anh đang nghĩ, Mộ Dung Kiệt làm sao đối mặt với chuyện này.

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt lập tức đen lại, tâm trạng giống như tiến vào hầm băng, nửa ngày sau, mới lạnh lùng lên tiếng “Nếu bà ta vô tình, cũng đừng trách tôi vô nghĩa, tự tay tôi giết bả!”.

“Anh không có cơ hội rồi, hôm đó Trương Thiên đã giải quyết bà ta sau khi anh được đưa vào bệnh viện!” Trong lòng Tử Hiên như trút được gánh nặng, Mộ Dung Kiệt nói như vậy chứng tỏ anh không còn luyến tiếc gì với thứ tình cảm đó nữa.

Miệng thì nói như vậy, nhưng khi nghe bà ta bị giết chết tim anh đau như thắt, cánh tay đang cầm ống tiêm nắm chặt ga giường.

Làm kim tiêm trôi khỏi da thịt, máu chảy ra ngoài thể nhưng anh lại không cảm thấy đau chút nào!

“Ngải Tuyết đã xảy ra chuyện!” Tử Hiên thận trọng quan sát sắc mặt của anh.

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt lập tức hốt hoảng mang the sự khẩn trương!

“Em nói cái gì?”.

“Cô ấy đã sảy thai!” Thở dài một cái, chau mày nói.

Lời nói vừa dứt, Mộ Dung Kiệt như mất lí trí, trực tiếp tháo kim tiêm ra từ trên giường đi xuống.

Anh kéo cổ áo Tử Hiên lại.

“Em nói lại lần nữa xem, cô ấy đâu? Đang ở đâu?” Sanh non? Làm sao lại sanh non?

“Ở phòng bệnh kế bên, trước tiên anh hãy bình tĩnh một chút, vết thương của anh vừa lành không nên quá kích động!” Tử Hiên đã biết trước kết quả khi Mộ Dung Kiệt biết nhất định sẽ nổi điên lên.

Mộ Dung Kiệt đẩy Tử Hiên ra, nhanh chóng chạy đi!

Tử Hiên bị anh đẩy té xuống sàn đất nhưng lập tức đứng dậy đuổi theo!

“Anh Kiệt, anh bình tĩnh một chút!” Đáng chết, sao anh lại nói cho Mộ Dung Kiệt biết vào lúc này chứ.

Mộ Dung Kiệt chột đá vắng cửa phòng bệnh của Ngải Tuyết.

Các y tá đi ngang qua vì tiếng động mạnh đó mà hoảng sợ, hét toáng lên!

Mộ Dung Kiệt nhìn sắc mặt tái nhợt của Ngải Tuyết, đau lòng vô cùng.

Run rẩy vươn tay vuốt ve Ngải Tuyết giờ phút này khuôn mặt cô giống như tờ giấy trắng, rắng và môi không khỏi run rẩy nhìn cô.

Lúc anh đi trên mặt cô vẫn còn vui vẻ mà.

Như thế nào? Anh mới vừa rời khỏi liền xảy ra chuyện?

Ánh nhìn hung bạo hướng đến Tử Hiên găm thét!

“Cô ấy rốt cuộc là làm sao? Như thế nào lại sanh non?”

Tử Hiên vĩnh môi gọi điện thoại cho Tử Mặc.

“Đem vào!” !

Chỉ trong chớp lát, Tử Mặc mang một đám người run rẩy đi vào phòng bệnh.

77. Chương 77: Anh Là Vua, Cô Là Hoàng Hậu!

Là các người, đừng cảm lắm! Dám đụng đến phụ nữ của Mộ Dung Kiệt tôi?” Trong đầu Mộ Dung Kiệt lúc này nghĩ đến Tiểu Báo phục thù.

“Nói, các người đã làm gì cô ấy?” !

“Còn có con của tôi nữa, các người liên tục làm hại đến phụ nữ tôi rồi con của tôi, nói ai cho các người lá gan lớn như vậy!” Mộ Dung Kiệt lửa giận ngàn ngút, cả lầu của bệnh viện như bị chấn động bởi cơn thịnh nộ của anh!

Có hai người sợ tới mức mềm nhũn xụi lơ xuống đất.

Những người khác cũng không tốt được bao nhiêu, đôi chân run cầm cập đứng không vững, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Không phải là họ vô dụng.

Mà người đàn ông trước mặt khí thế quá lớn.

Làm cho người khác không thể chống đỡ nổi trước sự lạnh lùng, sát khí đó.

Trời ơi, đây chính là đại thiếu gia Mộ Dung mà mọi người thường nhắc đến đây sao.....

Là người đàn ông cao cao tại thượng như một vị vua.

“Tử Mặc!” Mộ Dung Kiệt chuyển ánh mắt qua Tử Mặc!

“Đại ca!” Tử Mặc một mực cung kính!

“Chặt tay chặt chân những ả đáng chết này, lấy cặp mắt ném cho cá sấu ăn!” Cư nhiên dám tổn thương đến bảo bối của anh, chán sống rồi!

Bọn họ không dám tin vào mắt mình, nhìn dáng vẻ người đàn ông trước mặt cảm giác không giống nói giỡn chút nào.

Cúi đầu quỳ xuống, kêu gào cầu xin tha thứ.

“Thiếu gia Mộ Dung, chúng tôi biết sai rồi, sau này không dám nữa, cầu xin anh bỏ qua cho chúng tôi!” !

Ngay cả Tử Mặc cũng rùng mình trước lời nói vô tình của anh.

“Lo lắng sao? Còn không mau đem đi!” Mộ Dung Kiệt hận không thể tự mình đem những mụ ác độc này ném làm mồi cho cá sấu ăn.

Không chỉ như vậy, anh còn muốn ọi người biết.

Ngải Tuyết trong lòng Mộ Dung Kiệt quý giá đến mức nào.

Anh là vua, cô chính là hoàng hậu đứng sau anh.

Ai dám động đến, giết không tha! ! !

Tử Mặc móc súng lục ra, chĩa vào đầu một trong số bọn họ.

“Đi mau!”

Mấy người đó vẫn không cam lòng mỗi bước đi rất chậm chạp và cẩn thận, họ hi vọng từ người Mộ Dung Kiệt sẽ xảy ra kỳ tích, sẽ thay đổi chủ ý lượng thứ cho bọn họ.

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt vẫn lạnh lùng như cũ, chân mày chau thật chặt.

“Sợ rằng, còn có người đứng sau việc này!”

“Không hổ danh là đại ca của Long Hồ bang, dĩ nhiên có người, chính là Thượng Quan Tử Uyển!” Về mặt Tử Hiên buồn cười nhìn hỏa khí ngút trời của Mộ Dung Kiệt, giống như, chưa bao giờ nhìn thấy qua cơn thịnh nộ đến mất khống chế từ anh ta.

“Thượng Quan Tử Uyển!” Lại là cô ta.

Dám can đảm nhiều lần khiêu chiến giới hạn của anh.

Cô ta cho rằng Mộ Dung Kiệt anh đây sẽ không làm gì cô sao?

Móc điện thoại từ trong túi ra, bấm một dãy số dài.

“Lãnh Băng, tới đây một chuyến, ở phòng làm việc chờ tôi!”

78. Chương 78: Cơn Ác Mộng Của Tử Hiên.

“Đại ca, có nhiệm vụ sao?” Lãnh Băng mặc bộ đồ màu trắng sạch sẽ có chút trang nhã.

Tinh tế nhìn khuôn mặt sắc sảo của cô, chiếc mũi nhỏ cao, đôi môi đỏ hồng đầy quyến rũ, rất thích hợp để hôn. Mắt không nhỏ, nhưng cố ý híp lại, để toát ra sự lạnh lùng, hung ác trong cô.

Phản sát khí này khiến ô hôi chảy ròng ròng trên trán cô cùng với mái tóc đen nhánh mềm mại như tơ tằm toả ra vẻ đẹp rất không đúng lúc.

Người đẹp thì là người đẹp, nhưng cũng không có ai dám có bất kì mơ tưởng gì với cô.

Mộ Dung Kiệt lười biếng ngồi chờ người trên ghế sofa.

Mắt liếc nhìn Lãnh Băng đứng trước mặt.

Người phụ nữ này là sát thủ đắc lực nhất của anh, chỉ khi có nhiệm vụ quan trọng mới xuất đầu lộ diện.

Lười nhát hừ một tiếng.

Rồi ngẩng đầu lên nhìn phía trước bàn làm việc.

“Sau này, nhiệm vụ của cô chỉ có một! Hãy bảo vệ sự an toàn cho người phụ nữ của tôi!”

Khóe miệng Lãnh Băng co giật “Bảo vệ phụ nữ của ngài?” Nghiêm túc gọi cô đến đây để bảo vệ cho phụ nữ của anh.

“Có ý kiến!” Long mày Mộ Dung Kiệt nhíu lại tỏ vẻ không hài lòng.

“Không có, ảnh chụp!” Sau đó trở lại nét mặt như cũ vẫn không chút thiện cảm nào.

Mộ Dung Kiệt hí hóp nửa mắt “Rất tốt, sau này cô ấy có xảy ra chuyện gì, tôi hỏi tội cô đầu tiên!”

“Vâng!”

Nhìn sắc mặt Mộ Dung Kiệt có chút tái nhợt.

Không nhận được lo lắng, nhưng không lộ ra ngoài chỉ nhàn nhạt hỏi “Ngài bị thương?”

“Không nghiêm trọng lắm, sau này, chủ nhân của cô chính là Ngải Tuyết, cô ấy muốn cô làm cái gì, cô cũng phải làm theo!”

Thân thể Lãnh Băng cứng đờ, tiếp đó khom người xuống.

“Vâng!”

Bên trong phòng bệnh, Mộ Dung Kiệt nằm bên cạnh Ngải Tuyết.

Anh đặt giường bệnh của mình cạnh giường của cô.

Nhất định đòi phải dưỡng bệnh với Ngải Tuyết.

Tử Hiên ngồi ở trên ghế sa lon nhìn Mộ Dung Kiệt lúc này chả khác gì đứa con nít.

Trong lòng vui mừng không thôi.

“Đi ra ngoài!” Mộ Dung Kiệt ôm Ngải Tuyết, cũng không quay đầu lại nhìn Tử Hiên.

“Anh Kiệt, anh xem, hai người đều là bệnh nhân, một người còn hôn mê chưa tỉnh, em làm sao yên tâm để hai người trong phòng!” Anh có ngốc mới đi ra ngoài, khi có dịp nhìn Mộ Dung Kiệt dịu dàng ôn nhu như vậy.

“Đi ra ngoài, hình như lâu rồi em chưa được thưởng thức mùi vị bị ném xuống ao cá sấu thì phải?” Mộ Dung Kiệt cau kinh nói.

Tử Hiên khẽ rùng mình, ao cá sấu.

Anh tuyệt đối không bao giờ quên, đây chính là cơn ác mộng của cuộc đời anh.

Có một lần, anh lười biếng không chịu đi huấn luyện, khóc nhè như một đứa con nít trước mặt Mộ Dung Kiệt.

Mộ Dung Kiệt không nói lời nào.

Trực tiếp treo hai chân anh lên, không chút do dự ném anh vào ao cá sấu.

Thời điểm đám cá sấu sắp vồ đến con mồi vừa được thả xuống như anh.

Anh liền hôn mê bất tỉnh.

Một tháng sau cũng không thoát khỏi ám ảnh, từ đó anh không dám lười biếng nữa.

Cũng từ đó đã tạo ra một Quý Tử Hiên như bây giờ.

Trừ Mộ Dung Kiệt ra không ai dám trêu chọc Tử Hiên anh đây?

Tử Hiên bắt đầu dĩ đứng lên.

Mặt buồn bã đi ra ngoài

79. Chương 79: Sau Đây, Em Phải Sinh Thật Nhiều Bảo Bảo Cho Anh.

Mộ Dung Kiệt cẩn thận ôm Ngải Tuyết, cố gắng không chạm vào cánh tay đang có ống tiêm.

Sắc mặt Ngải Tuyết không có tia hồng hào nào.

Tim Mộ Dung Kiệt đau đớn vô cùng.

Hôn lên má cô không biết bao nhiêu lần, giống như chỉ có thể như vậy mới vơi đi sự khó chịu trong lòng anh.

Bác sĩ nói, cô bị thương rất nặng, phải hai ngày nữa mới tỉnh lại.

Anh muốn trông coi cô đến lúc cô tỉnh lại.

Để cô mở mắt ra người đầu tiên cô nhìn thấy là anh.

Trước kia, anh đã từng hứa, không để Ngải Tuyết rời khỏi anh dù chỉ một bước.

Nhưng chuyện lần này là ngoài ý muốn, vốn cho rằng cô ở bên cạnh Tử Hiên ở sẽ an toàn.

Không nghĩ tới, lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

Ả tiện nhân Thượng Quan Tử Uyển đó, anh nhất định cho cô ta biết rằng.

Chọc giận Mộ Dung Kiệt anh đây sẽ lãnh hậu quả gì.

Nghĩ tới đây, cả người Mộ Dung Kiệt tản ra hơi thở lạnh như băng.

Hai giờ khuya hôm đó, Ngải Tuyết từ từ mở mắt.

Chung quanh tối đen như mực, nhắm mắt lại.

Cười khổ không phải mình đã chết rồi chứ? Sao tối như vậy!

Cô nhớ, cô đang ở sân vườn nướng thức ăn một lúc rồi bị một đám người vây quanh đánh.

Họ đập trúng bụng cô, đau đến xé tâm can.

Kế đến, cô thấy máu chảy ra rất nhiều, sau đó, liền hôn mê bất tỉnh.

Đột nhiên, ánh mắt của cô mở ra lần nữa, hoảng sợ sờ bụng.

Động tác của cô đã đánh thức Mộ Dung Kiệt.

Lập tức mở đèn ở đầu giường, mừng rỡ nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Ngải Tuyết.

“Ngải Tuyết, em đã tỉnh? Thật tốt quá, cuối cùng em cũng tỉnh!” Một tay kéo lấy tay cô nắm thật chặt.

Ngải Tuyết đẩy anh ra, đôi tay run rẩy vuốt bụng.

Không dám tin nhìn tới Mộ Dung Kiệt.

“Bảo bảo, bảo bảo của em, vẫn còn chứ?” Khóe mắt đầm lệ hỏi.

Tim Mộ Dung Kiệt thất lại trước lời cô nói, xoay mặt, để nước mắt không rơi xuống.

Nghẹn ngào nói“Ngải Tuyết, sau này, chúng ta sẽ có rất nhiều bảo bảo!”

Ngải Tuyết nghe anh nói, nước mắt không cầm được trực trào tuôn rơi.

Đôi môi run rẩy“Không có? Bảo bảo của em không có mất?” Không, cô không tin, không tin được.

Một tay Ngải Tuyết tháo ống tiêm ra, lật người đi xuống.

Mắt nhắm bằng té xuống đất.

Mộ Dung Kiệt nhanh tay nhanh mắt ôm lấy cô, không biết nên dỗ cô thế nào.

Anh biết phải mất rất nhiều thời gian để chấp nhận sự thật này.

Anh sẽ cùng cô, cùng vượt qua sự thật này.

Không ngừng an ủi cô “Bảo bối, chúng ta còn có rất nhiều thời gian để xây dựng một tương lai hạnh phúc, chúng ta sẽ có rất nhiều Bảo Bảo!”

“Bảo bối, sau này, em phải sinh thật nhiều bảo bảo cho anh!”

“Được không? Sinh năm nam năm nữ, bé gái xinh đẹp như em, bé trai thì khôi ngô như anh! Có được không?”

80. Chương 80: Máu Ở Đâu ? (1)

“Bảo bối !” Mộ Dung Kiệt đỡ Ngải Tuyết ngồi xuống.

Chân sau quỳ gối trước mặt Ngải Tuyết, nhẹ nhàng nắm tay của cô.

Tay của cô lạnh như băng, cũng lạnh thấu tim Mộ Dung Kiệt.

“Bảo bối, sau này không cho em dọa anh như vậy, anh sẽ bị bệnh tim đấy!” ,

“Chờ em khỏe lại, chúng ta cùng đi du lịch, em muốn đi đâu, chúng ta sẽ đi chỗ đó!” ,

“Paris ở nước Pháp có được hay không?”.

” Great Barrier Reef của nước Úc như thế nào?” ? Mộ Dung Kiệt ngẩng đầu nhìn Ngải Tuyết chờ dẫn, không có tinh thần.

“Hoặc là, bang Florida ở nước Mỹ?”.

“Đảo phía nam New Zealand có Mũi Hảo Vọng rất đẹp!”.

Hai mắt Ngải Tuyết nhìn về phía trước, ánh mắt không có chút phản ứng nào.

Mộ Dung Kiệt nói lần lượt các địa danh nổi tiếng trên thế giới.

Nhưng một câu cũng không lọt vào tai cô ! !

Cô chỉ cảm thấy trong lòng cô lúc này giống như có ngàn cây kim đâm vào tim.

Lòng của cô, trăm ngàn vết thương ! !

Lòng của cô, đã thay đổi mất rồi.

“Bảo bối, em nói với anh một câu có được không?” , Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết một lời cũng không nói, lòng lo lắng như ngồi trên lửa đốt.

“Bảo bối, em đừng dọa anh, anh cầu xin em đấy!” Ngải Tuyết không nói tiếng nào, ngay cả khóc cũng không có.

Vì động tác mạnh nên Mộ Dung Kiệt vô tình đụng phải vết thương.

Đã làm máu chảy ra.

Mặt Ngải Tuyết chợt tối sầm lại ngắt đi.

“Bảo bối! Ngải Tuyết. Em làm sao vậy?” ,

“Bác sĩ, bác sĩ, cứu cho tôi đi vào!” Mộ Dung Kiệt ở bên ngoài gào thét điên cuồng.

Viện trưởng lão đảo chạy tới.

Bị Mộ Dung Kiệt thô bạo ném ông vào phòng bệnh.

“Mau kiểm tra cho tôi, nếu bảo bối của tôi có xảy ra sơ suất gì, tôi lập tức lấy mạng của các người, một người cũng không tha!”

Mấy bác sĩ, hộ sĩ vàng hấp tấp chuẩn bị dụng cụ.

Để kiểm tra toàn diện cho Ngải Tuyết.

“Chờ một chút, ông không được, đổi lại thành bác sĩ nữ đi, không cho ông chạm vào phụ nữ của tôi!”

“Tôi ở đây, tôi muốn nhìn mấy người cứu chữa cho bảo bối của tôi, lo lắng làm gì! Mau làm đi!”

Mộ Dung Kiệt sốt sắng đi lại trong phòng.

Hung ác nhìn chằm chằm mấy vị bác sĩ, hộ sĩ đang luống cuống tay chân.

Đáng chết, đã kiểm tra một giờ rồi vẫn chưa xong?

Anh nín cổ áo bác sĩ nữ lại “Sao rồi? Sao còn chưa tỉnh?”

Răng môi bác sĩ nữ đều run rẩy “Cô... Cô ấy chỉ là thấy máu liền ngất! Một lát sẽ tỉnh lại.”

Toàn thân Mộ Dung Kiệt cứng đờ “Máu ở đâu?”

81. Chương 81: Máu Ở Đâu? (2)

Bác sĩ nữ run rẩy chỉ vào ngực anh, không dám nhìn ánh mắt của anh.

Mộ Dung Kiệt cúi đầu vừa nhìn, thật là.....

Tiếp theo ngẩng đầu lên rống to “Nếu đã kiểm tra được rồi, tại sao không nói sớm cho tôi biết, nhìn tôi bất an, lo lắng vậy rất vui sao?”

“Không. Không phải. Chúng tôi mới vừa kiểm tra xong, tiểu thư Ngải Tuyết, cô ấy.”
Bác sĩ nữ cắn chặt môi, không biết nên nói hay không nên nói.

Khi Mộ Dung Kiệt tức giận như vậy.

“Nói, lớn tuổi chúng này còn cắn môi giả bộ nai tơ à?”

Bác sĩ nữ trấn an cơ thể, run rẩy nói “Tiểu thư Ngải Tuyết sợ rằng không còn khả năng mang thai nữa!”

Đôi tay Mộ Dung Kiệt run lên, híp mắt liếc cô một cái.

Lạnh lùng lên tiếng “Cô nói cái gì? ? ? Bảo bối của tôi không thể mang thai?”

“Đúng, đúng vậy!” Bác sĩ nữ vừa nhắm mắt, cắn răng lên tiếng, chết thì chết thôi.

“Khi còn nhỏ cơ thể của tiểu thư Ngải rất mỏng manh yếu ớt, có thể nói là không có sức đề kháng, vốn không thích hợp sẩy thai, lần này sanh non, tử cung mỏng hơn, sợ rằng sẽ không bao giờ có em bé nữa!”

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt vô cùng âm u.

Không trách được Ngải Tuyết lại kích động như vậy.

Sau đó không nói lời nào như suy sụp tinh thần.

Thì ra cô đã sớm biết sau này cô không còn cơ hội mang thai nữa.

Đau lòng nhìn khuôn mặt Ngải Tuyết không chút huyết sắc nào.

Cho tới bây giờ, Mộ Dung Kiệt cũng chưa từng thống hận bản thân như vậy.

Anh hận mình vô dụng, để cho người phụ nữ của mình chịu nhiều đau khổ như thế.

Hận mình không bảo vệ được đứa con của họ.

Hận mình không thể xoa dịu nỗi đau của Ngải Tuyết.

Lần đầu tiên anh cảm giác được, thì ra cũng có lúc anh lại vô dụng đến vậy.

Nhàn nhạt nói một chữ “Cút! !”

Toàn thân Mộ Dung Kiệt như bị rút hết sức lực.

Trong lòng buồn bực vô thức ngã trên ghế sa lon, thống khổ nhắm mắt lại.

Một lúc sau, đôi con ngươi Mộ Dung Kiệt đột nhiên mở to.

Hai mắt ánh lên sự lạnh lùng, nện quả đấm vào tường thật mạnh.

Thầm nhủ trong lòng cái tên: Thượng Quan Tử Uyển! !

Tức giận đến mức từng tế bào như muốn hiện đầy trên mặt!

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt đỏ hồng như nhuộm máu.

Đêm đó, Mộ Dung Kiệt tựa người trên ghế salon nhưng không ngủ.

Vừa rạng sáng ngày mai.

Hai mắt Ngải Tuyết khép chặt đang run rẩy mấp má, đôi lông mi dày ướt át vài giọt nước mắt còn đọng lại để người nhìn cô phải động lòng trước vẻ đẹp thuần khiết đó.

“Bảo bối, em thức dậy sao?” Giọng nói Mộ Dung Kiệt ấm áp bên tai cô.

Ngải Tuyết vội vàng khép chặt mắt lại, cố ý quay sang chỗ khác.

Đưa lưng về phía Mộ Dung Kiệt, răng cắn chặt môi dưới, khóe mắt trực trào tuôn rơi nước mắt.

82. Chương 82: Không Chế Thượng Quan Gia (1)! !

Cô không biết sau này nên đối mặt với Mộ Dung Kiệt thế nào.

Không còn khả năng sinh sản, người phụ nữ như cô không có thì hơn, làm thế nào có thể xứng với đại thiếu gia nhà Mộ Dung cao cao tại thượng?

Nếu như Mộ Dung Kiệt biết chuyện này, có khi xoay người rời đi bỏ cô lại ngay lúc này?

Cũng đúng thôi, có người đàn ông nào có thể chấp nhận sự thật người phụ nữ của mình không thể sinh con.

Mộ Dung Kiệt thở dài một hơi, nhẹ nhàng đắp chăn lại cho cô.

“Bảo bối, bất kể có như thế nào, em mãi mãi là người phụ nữ được Mộ Dung Kiệt anh đây yêu thương nhất, anh yêu em!”

Thân thể Ngải Tuyết lập tức cứng đờ trước lời anh nói, đôi tay nắm chặt góc chăn, cô thật sự rất muốn quay lại vui trong ngực anh và khóc thật to

Nhưng cô không dám, cô sợ một khi cô dựa vào anh sẽ không còn dũng khí tách ra nữa.

Đúng vậy, cô phải rời khỏi anh, hôm nay, cô không còn tư cách gì ở bên cạnh anh.

“Bảo bối, cái gì cũng không cần nghĩ, hãy ngủ một giấc, anh ở chỗ này chăm sóc em.” Từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cho cô cảm nhận được nhịp tim của anh đang đập lúc này, nếu như sau này không có em bé, Ngải Tuyết cô vẫn là bảo bối trong lòng Mộ Dung Kiệt anh đây.

Quả nhiên, Ngải Tuyết rất nghe lời anh nhắm mắt lại, chẳng qua là cô đang nghĩ đến cách rời đi như thế nào.

Trong lòng đau đến hít thở cũng trở nên khó khăn.

Trên hành lang, Lãnh Băng đứng thẳng người không có bất kỳ vẻ mặt nào.

“Bảo vệ tốt cho cô ấy, không cho phép xảy ra sơ suất gì!” Hiện tại, anh đang vội vã muốn đi giải quyết ả tiện nhân kia.

Lãnh Băng ‘ừ’ một tiếng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Tại phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Mộ Dung, Mộ Dung Kiệt ngồi trên ghế xoay.

Trước mặt là đồng văn kiện chất cao như núi, những thứ này, tất cả đều là hạng mục làm ăn giữa tập đoàn Thượng Quan và tập đoàn Mộ Dung, các công trình hợp tác này cùng tập đoàn Mộ Dung chỉ là đầu tư bỏ chút vốn thôi..

Tiện tay mở ra coi, khoe miệng Mộ Dung Kiệt nâng lên đầy khát máu, cười lạnh!

Đứng đối diện là thư ký đang nơm nớp lo sợ, anh lạnh lùng mở miệng “Triệu tập tất cả cổ đông, lập tức mở cuộc họp!”

Chỉ trong chốc lát, tất cả cổ đông đều ngồi vào vị trí của mình.

“Sáng sớm sao lại triệu tập mở hội nghị, có chuyện gì mình anh không giải quyết được sao ”Một lão già trên hàng trung niên giờ phút này có chút không kiên nhẫn, vì dù sao ông cũng đang nhuyển ngọc ôn hương (*) mà.

(*):Nhuyển ngọc ôn hương [] : “Nhuyển” [] : Dịu dàng ; “Ngọc” [], “Hương” [] : cách gọi khác dành cho con gái. Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp.

“Hừ, nhìn bộ dạng của ông, sớm muộn gì cũng bị thiếu gia Mộ Dung đào thải đi” Một người đàn ông đáng dấp coi như tuần tú, bộ mặt khinh thường nói

“Cậu.” Thời điểm lão già đó muốn sừng sộ mắng lại thì Mộ Dung Kiệt đi vào với vẻ mặt không chút thiện cảm nào.

Các vị cổ đông sợ tới mức không dám nhúc nhích hay ngược nhìn anh.

83. Chương 83: Khổng Chế Thượng Quan Gia (2)! !

Mộ Dung Kiệt quét mắt nhìn đám người ngồi trên ghế.

Khoe miệng khinh thường nâng lên.

Hàng giọng một cái, nhàn nhạt mở miệng “Tôi mới vừa có một quyết định, hôm nay, gọi các người tới để thông báo một tiếng. ”

“Tất cả hạng mục bên ta hợp tác cùng tập đoàn Thượng Quan, tôi đều cho dừng lại hết, bắt đầu từ hôm nay, tập đoàn chúng ta và tập đoàn Thượng Quan không còn quan hệ gì kể cả trên phương diện làm ăn hợp tác!”

Lời này vừa nói ra, các cổ đông phía dưới bắt đầu xao động, người đàn ông tuần tú lúc này không hiểu sự việc gì đã xảy ra đứng lên hỏi:

“Cùng tập đoàn Thượng Quan buôn bán tới lui đã nhiều năm như vậy, hơn nữa tập đoàn Thượng Quan đối với chúng ta cơ bản mà nói là bạn bè trên thương trường, thiếu gia Mộ Dung đưa ra quyết định như vậy, có phải cũng nên cho chúng ta một lời giải thích hợp lý”.

“Đúng vậy, làm như vậy cũng phải cho lý do hợp lý chứ!” Người phía dưới bắt đầu hòa theo.

Mắt lạnh của Mộ Dung Kiệt đảo qua bọn họ, bàn tay đập mạnh vào bàn.

Người phía dưới ngưỡng ngừng ngậm miệng.

“Tôi nói, hôm nay gọi các người tới thông báo một tiếng cũng vì lịch sự tối thiểu, nếu như sau này, trong số các người vẫn ngoan cố đi giao thiệp với tập đoàn Thượng Quan, đừng trách Mộ Dung Kiệt tôi đây lòng dạ độc ác! Đến lúc đó, cũng đừng hỏi tôi tại sao cắt đứt quan hệ với các vị” Khẩu khí âm trầm vang ở bên tai từng cổ đông, lúc này mọi người giống như bị tuyên án tử hình, sợ tới mức đóng băng tại chỗ!

“Mặt khác, các người có tổn thất gì, toàn bộ đều do nhà Mộ Dung gánh chịu, nếu như có người không tuân thủ theo chỉ thị, tự ý hành động, đến lúc đó có hối hận cũng đã muộn rồi!”

Không đợi bọn họ có bất kỳ phản ứng gì, Mộ Dung Kiệt trực tiếp biến mất ở cửa ra vào.

Sắc mặt mọi người phía dưới có chút biến động nhìn lẫn nhau.

Vội vàng chạy khỏi phòng họp, lo lắng xử lý tất cả văn kiện liên quan đến tập đoàn Thượng Quan.

Mộ Dung Kiệt rời khỏi công ty, khoe miệng khe nhếch lên, một đám lão già què mùa, có chút bản lãnh cũng đòi lấy ra đấu với anh, sớm muộn gì cũng sa thải các người.

Lấy điện thoại gọi cho Lãnh Băng“Sao rồi? Đã tỉnh chưa?” ,

Lãnh Băng đứng trước cửa, nhìn vào thấy Ngải Tuyết vẫn còn ngủ say “Còn ngủ, chuyện của ngài xử lý ổn thỏa chứ?” ?

Mộ Dung Kiệt vừa lái xe vừa trả lời“Tôi nói rồi, nhiệm vụ của cô là bảo vệ người phụ nữ của tôi, những chuyện khác không cần cô đi quan tâm!”

“Vâng!” .

Mộ Dung Kiệt phách lối dừng xe trước sân huấn luyện của Long Hồ bang.

Trương Thiên và mọi người nhìn thấy Mộ Dung Kiệt tâm trạng vui mừng không thôi.

“Đại ca, anh đã xuất viện? Thật tốt quá!” Trương Thiên kích động sải bước đến bên cạnh Mộ Dung Kiệt.

84. Chương 84: Khổng Chế Thượng Quan Gia (3)! !

Mộ Dung Kiệt vỗ bờ vai của anh, đưa mắt nhìn đến đám anh em, “Nhiệm vụ Hải bang lần trước, mọi người hoàn thành rất tốt, cho nên, tại chỗ này, tất cả đều có thể tiếp tục làm việc tại Long Hồ bang, hi vọng mọi người không ngừng cố gắng hơn!”

Mọi người cố gắng nhẫn nhịn để không hoan hô thật lớn, vì trước sự uy nghiêm của Mộ Dung Kiệt nên mọi người dè dặt kìm động, tất cả đều biểu hiện trên mặt, ai nấy mặt tươi như hoa.

Trương Thiên càng phấn khích hơn muốn quay sang ôm Mộ Dung Kiệt thật chặt, đáng tiếc, anh không có lá gan đó!

“Trương Thiên, tới đây!” Mộ Dung Kiệt vừa cười vừa ngoắc tay bảo Trương Thiên.

Trương Thiên hấp ta hấp tấp chạy tới, cúi đầu khom lưng “Đại ca, có chuyện gì?”

Mộ Dung Kiệt tiến tới lỗ tai của anh không biết nói những gì.

Chỉ thấy sắc mặt Trương Thiên không ngừng biến đổi.

Một lúc sau, chậm rãi nói“Đại ca, anh ác quá!” Lại muốn anh đi.

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt trở nên lạnh lẽo“Làm hay không làm?” ?

“Làm!” Trương Thiên lập tức đứng thẳng người, dứt khoát trả lời có lực.

Bên trong phòng bệnh, Ngải Tuyết và Lãnh Băng mắt totrùng mắt nhỏ.

Rốt cuộc, Ngải Tuyết dụi mắt, đưa ngón tay chỉ“Cô độc ác quá!”.

Khóe miệng Lãnh Băng nhếch lên “Thiếu phu nhân nên bình tĩnh một chút, đây là nhiệm vụ thiếu chủ giao cho tôi, hi vọng cô đừng làm khó tôi!”

Ngải Tuyết nghe xong, cắn răng nghiêng lợi: “Nhiệm vụ của cô chính là giám sát tôi, hạn chế sự tự do của tôi sao?”

Lông mày của Lãnh Băng xếch lên: “Tôi chỉ phụ trách bảo vệ sự an toàn cho thiếu phu nhân, không có giám sát cũng như không hạn chế sự tự do của cô, thiếu phu nhân muốn đi đâu thì đi đó, chỉ là để tôi đi theo bên cạnh bảo vệ cô thôi, cô có thể coi tôi như không khí, muốn làm gì thì làm!”

Ngải Tuyết tức không chịu được, lí do gượng ép như vậy cũng nói được, “Tôi không cần người khác bảo vệ, hơn nữa, cũng không có cái gì cần phải bảo vệ!”

Lãnh Băng xoay mặt không nhìn cô, hai tay choàng trước ngực đứng bất động ở cửa sổ!

Ngải Tuyết tức giận đến mặt đen sì, khó trách lại là thủ hạ của Mộ Dung Kiệt, vẻ mặt cũng y như anh!

Ngày nào cũng bị ánh mắt này nhìn chằm chằm, cô làm cách nào rời đi đây?

Xụi lơ ở trên giường, thở dài một hơi, cầm điện thoại ở đầu giường gọi cho Giản Mộng.

“Tiểu Mộng, tớ ở bệnh viện XX, cậu tới đây đi! Ừ, vậy nha” Cúp điện thoại, Ngải Tuyết không hề nhìn khúc gỗ Lãnh Băng kia, dựa vào giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong lòng khe co rút đau đớn, cô cảm nhận có cái gì đó không đúng.

Vô thức chạm đến bụng, nơi này, vốn chứa đựng một bảo bảo đáng yêu.

Là cô bảo vệ con mình không tốt, đều do cô!

85. Chương 85: Khống Chế Thượng Quan Gia (4)

Rất nhanh, Giản Mộng đã tới trong tay còn xách theo một giỏ trái cây thật to.

“Tiểu Tuyết, cậu làm sao vậy?” Giản Mộng nhìn sắc mặt Ngải Tuyết có chút tái nhợt, trong lòng không vui.

“Giản Mộng, bảo bảo của tớ mất rồi.” Ngải Tuyết nhìn bạn tốt, nghẹn ngào nói.

Giản Mộng hơi sững sờ, có chút không dám tin nhìn Ngải Tuyết, trong lòng không thể chấp nhận sự thật này.

Lời an ủi như nghẹn lại ở cổ họng.

Lúc này, lời an ủi động viên nào cũng trở nên vô dụng, nhẹ nhàng nắm tay cô, tay kia vỗ lưng cô.

Nước mắt trên khuôn mặt Giản Mộng cũng từ từ chảy xuống, cô biết, Ngải Tuyết không thể sanh non.

Còn nhớ rõ thời điểm Ngải Tuyết mới vừa mang thai, cô đã dẫn Ngải Tuyết vào bệnh viện, được biết nếu như Ngải Tuyết sanh non sẽ không bao giờ có cơ hội mang thai nữa.

“Mộ Dung Kiệt biết cậu không thể. . . . ?” Giản Mộng không thể nói ra hai chữ ‘sinh con’, có chút lo lắng nhìn cô.

Ngải Tuyết lắc đầu một cái, thật ra thì cô cũng không xác định được.

“Mộng Mộng, tớ muốn rời đi!” Ngải Tuyết lau nước mắt, nhẹ nhàng nói.

Giản Mộng đẩy cô “Tiểu Tuyết, cậu không thể đi, Mộ Dung Kiệt sẽ giết cậu đấy!”

Cô cũng không quên lần trước Ngải Tuyết rời đi, lửa giận của Mộ Dung Kiệt nghìn ngạt ngập trời.

Ngải Tuyết cười khổ “Tớ cũng không muốn rời khỏi anh ấy, hiện tại, anh ấy còn yêu thích tớ, nhưng sau này ngày còn dài như vậy, cậu cảm thấy, có người đàn ông nào nguyện ý cả đời cùng một người phụ nữ không thể có con cho anh ta không?”

Giản Mộng suy nghĩ một chút, Ngải Tuyết nói rất đúng, người đàn ông như Mộ Dung Kiệt, muốn loại phụ nữ nào mà không có, làm sao có thể một lòng với Ngải Tuyết, khi cô không còn khả năng mang thai.

Theo bản năng nhẹ nhàng nắm tay cô thật chặt, vì đau Ngải Tuyết la lên, Lãnh Băng nhíu chân mày nhìn bọn họ, Giản Mộng sợ tới mức rùng mình một cái..

“Tiểu Tuyết, người phụ nữ là ai vậy? Tớ nhìn cả người cô ấy một chút âm áp cũng không có!” Giản Mộng nhìn Ngải Tuyết, nhỏ giọng hỏi.

Ngải Tuyết chu mỏ “Là người của Mộ Dung Kiệt phái tới bảo vệ tớ, có cô ấy ở đây, tớ không thể rời đi thuận lợi rồi!”

Giản Mộng gật đầu một cái, chính xác hơn là một phiên toái lớn! Không hổ là người của Mộ Dung Kiệt, không dễ chọc chút nào!

“Cho nên, tớ cần cậu giúp!” Ngải Tuyết lôi kéo Giản Mộng nhờ giúp đỡ.

Giản Mộng lập tức nhảy dựng lên “Ôi, bạn học nhỏ của tớ, cậu tha cho tớ đi, tớ không dám!” Mộ Dung Kiệt, cô chọc không nổi nha?

Về mặt Ngải Tuyết đau khổ “Tớ chỉ có mình cậu để nhờ vả thôi!”

Giản Mộng lắc đầu từ chối, chuyện gì cũng được nhưng chuyện này thì không bao giờ.

86. Chương 86: Khổng Chế Thượng Quan Gia (5)

Thật ra thì, Tiểu Tuyết, trước tiên cậu thử thăm dò ý kiến của Mộ Dung Kiệt xem sao, ngộ nhỡ anh ấy có thể tiếp nhận thì sao?”

Ngải Tuyết cúi đầu, cô cũng từng nghĩ tới việc này, nhưng cô rất sợ, sợ nghe được đáp án khiến cô đau lòng!

Cho nên, cô tình nguyện không biết thì tốt hơn, ít nhất, cũng để cho cô một chút ảo vọng tin tưởng vào anh.

Vô lực buông tay đang lôi kéo Giản Mộng, không nói tiếng nào ngồi ở đầu giường.

Giản Mộng nhìn Ngải Tuyết không còn sức sống như vậy, trong lòng khó chịu muốn chết.

Giúp cô, nhưng cô và người nhà sợ rằng đều gặp họa bởi người đàn ông ác ma kia.

Không giúp cô, nhưng Ngải Tuyết như vậy thật khiến người khác phải đau lòng!

“Tiểu Tuyết, cậu cho tớ thời gian suy nghĩ được không? Cậu cũng không gấp rời đi mà!”

Cô thật sự cần suy nghĩ kỹ, cân nhắc một chút!

Ngải Tuyết nhếch miệng, ‘ừ’ một tiếng.

“Đại ca!” Ngoài cửa, âm thanh cung kính của Lãnh Băng truyền đến,

“Mộ Dung Kiệt tới rồi, vậy tớ đi trước, lần sau tớ đến thăm cậu!” Giản Mộng đeo ba lô đứng lên.

Ngải Tuyết gật đầu một cái, “Tớ chờ cậu!”.

Giản Mộng thấy Mộ Dung Kiệt đi tới, thần sắc có chút hoảng sợ muốn né tránh “Thiếu gia Mộ Dung. . .”

Mộ Dung Kiệt ‘ừ’ một tiếng, không có nhìn cô, đi thẳng tới bên cạnh Ngải Tuyết.

“Bảo bối, có chỗ nào không thoải mái!”.

Ngải Tuyết lắc đầu một cái, “Em đói bụng!”.

Mộ Dung Kiệt sững sốt “Em chưa ăn cơm sao?”.

Ngải Tuyết liếc nhìn Lãnh Băng, khoe miệng nhếch lên “Em nói muốn ăn cháo, cô ấy không mua!”

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt trở nên lạnh lẽo, không chút thiện cảm nhìn Lãnh Băng.

Sắc mặt Lãnh Băng lập tức tối sầm, cô nhóc này rõ ràng đang trả đũa mình, cô ấy có kêu đói với mình lúc nào đâu?

“Tôi lập tức đi chuẩn bị!”

Trong chốc lát, Lãnh Băng xách một phần cháo nóng hổi đem tới cho Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết mở ra vừa nhìn vừa cười nham hiểm.

“Kiệt, hôm nay, em rất muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc, không muốn ăn cháo cá!”.

Một ánh mắt Mộ Dung Kiệt ném tới ra hiệu cho Lãnh Băng!

Thời điểm, cô lặp lại lần nữa, Lãnh Băng rõ ràng có chút không kiên nhẫn.

Ngải Tuyết nháy nháy mắt “Không phải tôi nói muốn ăn cháo trứng muối thịt nạc, không cần cháo cá sao?”

Mộ Dung Kiệt ngây người một hồi lâu, nhìn Ngải Tuyết có chút kỳ quái.

Nha đầu này, từ lúc nào lại soi mói, bắt bẻ như vậy! Nhìn gương mặt Lãnh Băng một màu đen, trong lòng đại khái đã hiểu.

Buồn cười nâng khoe môi lên “Ngoan, anh giúp em đổi cháo cá lại là được!”

Ngải Tuyết gạt đầu một cái, cũng không muốn làm khó khúc gỗ kia, nhưng trên miệng vẫn như cũ không buông tha người ta.

“Em cần cháo trứng muối thịt nạc không cần cháo cá, chính là cháo thịt nạc!Chị nhớ kĩ nha!”

Ngải Tuyết nhìn Lãnh Băng cắn răng nghiêng lợi, tức giận tích tụ trong lòng này giờ cũng trôi đi bớt, ai bảo cô ấy cứ lạnh lùng với mình!

87. Chương 87: Cưng Chiều Vô Đối! (1)

Gương mặt Lãnh Băng từ màu đen chuyển sang màu xanh, nắm tay thật chặt khiến cho các đốt xương phát ra tiếng ‘ken két’

Mộ Dung Kiệt không hài lòng nói, “Lãnh Băng, cô có thể đi ra ngoài!”

Lãnh Băng nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, phải, cô nhóc này mình chọc không nổi.

Ngải Tuyết dùng sức mím môi, tâm tình thật tốt!

Mộ Dung Kiệt tự tay dứt cho cô từng muỗng cháo.

Cảm thấy thật hạnh phúc!

Định đoạt lại, ăn từng ngụm.

“Chậm một chút, ăn xong rồi bảo cô ấy mua cái khác!” Tâm trạng Mộ Dung Kiệt cuối cùng cũng dễ chịu một chút, bảo bối của anh cũng vui vẻ trở lại.

Đưa tay lau khoe miệng cho cô, Ngải Tuyết cả kinh sợ ý đem cả muỗng cháo đầy vào miệng.

“Khụ khụ. Khụ khụ khụ.” Ngải Tuyết ho đến đỏ bừng cả mặt.

Mộ Dung Kiệt luống cuống tay chân rót một ly nước cho cô uống, nhẹ nhàng vuốt lưng cho cô!

“Khá hơn chút nào không?” Mộ Dung Kiệt lo lắng hỏi.

Ngải Tuyết ho nhẹ, mím môi nhìn Mộ Dung Kiệt.

Trong mắt anh tràn ngập sự lo lắng, quan tâm khiến Ngải Tuyết hoảng sợ.

Sợ mình lại đắm chìm vào tình cảm của anh không thể tự thoát ra được, cũng như không thể rời bỏ anh!

Quay đầu không nhìn anh nữa, trong lòng dâng lên một chút khó chịu.

“Kiệt, nếu như em không sinh con cho anh, anh còn yêu em sao?” Ngải Tuyết vẫn là nhịn không được muốn hỏi.

Tay Mộ Dung Kiệt cứng đờ, khẽ cười “Ai nói bảo bối của anh không sinh bảo bối được, nói hưu nói vượn!” Coi như đây là sự thật, anh cũng nhất định nghĩ biện pháp chữa khỏi cho cô, để cho bọn họ tự nhiên có bảo bối.

Ngải Tuyết cười khổ “Không có gì, em chỉ tùy tiện hỏi một chút!”

Mộ Dung Kiệt cương chiều ôm chầm cô, đặt nụ hôn lên trán cô “Bảo bối, chờ em xuất viện, chúng ta liền kết hôn có được không?”

Ngải Tuyết khiếp sợ ngẩng đầu nhìn anh, thấy vẻ mặt anh rất nghiêm túc, không giống như nói giỡn, trong lòng càng thêm khó chịu!

Nước nở nói “Kiệt, không cần đối xử tốt với em như vậy!” Cô không đáng, thật không đáng để anh làm như thế.

“Nha đầu ngốc, anh không đối xử tốt với người nào cả, đời này, anh chỉ đối xử tốt với em, chỉ cương chiều một mình em, chỉ mình em thôi!” Mộ Dung Kiệt nói như vậy tuyệt đối là muốn như vậy!

Ngải Tuyết tựa đầu vùi sâu vào trong ngực Mộ Dung Kiệt, khóc không thành tiếng!

Một tuần lễ sau, Ngải Tuyết đã hồi phục, bị Mộ Dung Kiệt ôm thật chặt ở trong ngực xuất viện!

“Bảo bối, muốn ăn những thứ gì? Anh dẫn em đi bồi bổ!” Đau lòng ngắt Ngải Tuyết cánh tay, thế nhưng gây thành cái bộ dáng này,

Ngải Tuyết nghẹn cổ suy nghĩ một chút, “Chúng ta đến con phố bánh bao hấp lần trước được không?”

88. Chương 88: Cương Chiều Vô Đối (2)!

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt nhếch lên “Con mèo tham ăn, sao chỉ tham ăn mỗi bánh bao hấp?”.

Ngải Tuyết chu mỏ “Đi mà? Đi mà?”

Giọng nói nũng nịu như vậy Mộ Dung Kiệt có thể không đi sao “Đi, đi chứ”

Làm Ngải Tuyết cười duyên liên tiếp.

“Ông chủ, hai lồng bánh bao hấp!” Mới vừa vào quán, âm thanh của Mộ Dung Kiệt vang lên, nhất thời thu hút bao ánh nhìn của mọi người.

“Oa, thật đẹp trai nha!” Một người phụ nữ nhìn đắm đuối, khiến cho bạn trai bên cạnh cô phải đen mặt.

“Hi hi” !Ngải Tuyết nhìn Mộ Dung Kiệt cười khúc khích.

Mộ Dung Kiệt nhếch miệng lên, cương chiều xoa mái tóc của Ngải Tuyết “Nha đầu ngốc!” .

Bánh bao hấp đem lên, Mộ Dung Kiệt không giống như lần trước hấp tấp nhét cả cái bánh bao vào trong miệng.

Nhàn nhả cầm lên hít một hơi, rồi đặt ở bên môi thổi nhẹ, xác định không nóng mới đặt vào đĩa cho Ngải Tuyết.

“Bà xã, ăn đi!” Mộ Dung Kiệt cười tà.

Ngải Tuyết mới vừa gấp bánh bao đưa tới miệng đột nhiên rớt xuống.

Nghi ngờ lỗ tai nghe lầm, không chắc hỏi lại “Anh mới vừa gọi em cái gì?”

Mộ Dung Kiệt cười gian xảo, hơi thở nóng hổi bên tai Ngải Tuyết.

“Em quên rồi sao? Lần trước, ai đã lớn tiếng gọi anh là ông xã chỉ vì một cái bánh bao!” Mộ Dung Kiệt nhìn mặt Ngải Tuyết ửng đỏ như trái cà chua vẫn không thôi trêu chọc.

Ngải Tuyết nhìn bầu không khí của họ có chút mờ ám, nhất thời đỏ mặt đến cổ.

Lần trước sao? Cô suy nghĩ một chút:

“Muốn ăn, tự mua!” ,

“Em ăn, cũng là tiền tôi trả đấy thôi?” .

“Tự tôi.” ,

“Giống như không có tiền!” .

“Kiệt, anh xem, tôi tốt bụng giúp anh kêu hai lồng bánh này!”

“Cái đó, Kiệt, anh xem, mới vừa rồi lồng bánh của tôi bị anh ăn một nửa, anh cũng nên trả lại cho tôi chứ?”

“Không có tiền trả sao? Gọi tôi một tiếng ông xã, tôi liền giúp em trả tiền!”

“Cái gì? Anh thừa dịp cháy nhà hôi của à!”

“Em không muốn gọi? ? ?”

“Ông xã.”

Ngải Tuyết chu mỏ, có vẻ như là sự thật!

Tuy nhiên nháy nháy mắt, cô nhất định không thừa nhận “Vậy sao? Sao em lại không nhớ rõ!”

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt tối sầm “Không nhớ sao?”

Ngải Tuyết gật đầu không chút suy nghĩ, nói gì cũng không chịu thừa nhận.

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt dâng lên nụ cười lạnh “Thật sự không nhớ à? Bảo bối, em cần phải suy nghĩ kỹ trước khi trả lời nha!”

Ngải Tuyết sợ nuốt nước miếng, vẫn còn lắc đầu, đã phủ nhận rồi, còn có thể thừa nhận sao, chung quanh nhiều người còn nhìn bọn họ chăm chăm như vậy ! Sao có thể khuất phục dưới dâm uy của hắn, vậy thì thật mất mặt!

89. Chương 89: Cưng Chiều Vô Đối! (3)

Đầu lông mày của Mộ Dung Kiệt mấp máy “Bảo bối, đây là do em tự chuốc lấy phiền toái a!”

Quay đầu nhìn ông chủ bán hàng cười nói giống như chờ xem kịch vui “Ông chủ, có người muốn ăn quýt. Hôm nay, cô ấy ăn bánh bao của ông nhưng lại quên đem tiền, ông xem thế nào!” Vừa nói vừa thừa dịp Ngải Tuyết không chú ý nháy mắt với ông chủ.

Ông chủ vội vàng hiểu ý, gật đầu “Vậy sao? Nếu không đem tiền thì ở lại chỗ tôi làm việc, nhìn dung mạo cô đẹp như vậy nhất định tiệm tôi sẽ đông khách đây!”

Không thể được, Ngải Tuyết vừa suy nghĩ vừa nhảy dựng lên tức giận chỉ vào mặt Mộ Dung Kiệt “Anh. . . Anh.”,

Mộ Dung Kiệt nhin cười đến nội thương “Anh. Anh cái gì? Bảo bối sao em lại nói chuyện lấp bắp như vậy?”

Ngải Tuyết tức giận “Anh muốn em ở chỗ này làm việc cực khổ chịu người ta sai bảo sao?” Giọng điệu mềm nhũn xuống.

Mộ Dung Kiệt ‘ừ’ một tiếng, tiếp tục ăn bánh bao hấp.

Ngải Tuyết lập tức bày ra bộ dáng đáng thương “Anh cam lòng sao?” ?

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt nhếch lên, “Tại sao không?”.

Ngải Tuyết đột nhiên nhớ lại một tuần trước, Mộ Dung Kiệt ôm mình nói lời ngon tiếng ngọt, tâm chợt lạnh.

Quả nhiên, đàn ông nào cũng thay đổi!

Nháy mắt, đôi môi đỏ mọng vênh lên “Anh quên đã từng hứa gì với em sao, mãi yêu thương em, luôn đối xử tốt với em?”.

Mộ Dung Kiệt nhìn bộ dạng đáng thương như con thỏ nhỏ của cô lúc này, tâm trạng càng thêm phần khích.

Ho khan hai tiếng: “Ý của anh là chỉ đối xử tốt với phụ nữ của anh thôi, nhưng em đâu phải là phụ nữ của anh!”.

Hai mắt Ngải Tuyết sáng lên, lời kéo cánh tay Mộ Dung Kiệt “Em không phải là người phụ nữ của anh sao?”

“Tất nhiên, lúc này có người phủ nhận anh không phải là chồng của cô ấy, về việc này, anh không thể không nghi ngờ.” Lời nói nửa chừng dừng lại, nhìn khuôn mặt Ngải Tuyết tràn đầy khổ sở.

Ngải Tuyết ngây người một lúc, đáng chết, nói đi nói lại, cô cũng không chiếm được tiện nghi của anh!

Hạ quyết tâm, tiến tới bên tai anh, nhỏ giọng nói: “Em sai rồi!”

“Cái gì? Lớn tiếng một chút!” Mộ Dung Kiệt cau mày, nha đầu này, lúc nào thì ăn nói nhỏ nhẹ như vậy đến cả tiếng muỗi bay cũng nghe được?

Mặt Ngải Tuyết đỏ lên, lại gần anh lần nữa, vội ho một tiếng “Kiệt, em sai rồi, đừng để em làm việc ở nơi này!”.

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt nhếch lên tạo thành nụ cười mê người, làm mọi người xung quanh phải ngất ngây.

Sắc mặt Ngải Tuyết đen lại, người đàn ông này, không thể không có dáng dấp điên đảo chúng sinh như vậy sao?

Mộ Dung Kiệt cười xong lại gần cô, cách chóp mũi Ngải Tuyết chừng 1cm thì dừng lại.

90. Chương 90: Cưng Chiều Vô Đối! (4)

Ngải Tuyết lúng túng đẩy anh một cái, nhưng bị anh trực tiếp vùi trong ngực, không thể di chuyển dù chỉ một chút!

“Hôn anh!” Trực tiếp đưa mặt tới gần, chờ đợi cô hôn.

Mặt Ngải Tuyết vẫn ửng đỏ như cũ, lúc anh vừa nói xong, càng làm khuôn mặt cô đỏ hơn cả trái cà chua, nhìn càng thêm kiều diễm ướt át!

Không đợi Ngải Tuyết có phản ứng gì, những người ngồi bên cạnh bắt đầu ồn ào lên:

“Hôn đi, hôn đi.” Bọn họ còn vui mừng hơn cả người được hôn, dường như đôi kim đồng ngọc nữ đó là đôi bạn thân với họ.

Ngải Tuyết cắn môi, tên đàn ông chết tiệt này, cố ý muốn làm khó mình mà, định xoay mặt, không để ý đến anh nữa,

Mộ Dung Kiệt không có kiên nhẫn chờ đợi, ném cho cô cái lườm cảnh cáo.

Nâng cằm của cô lên, chủ động đưa miệng áp vào miệng cô, hung hãn cắn!

“A! ! ! Sao cắn em, anh là mèo sao?” Ngải Tuyết bị đau nên che miệng lại, trong lòng tức giận bất bình lên tiếng.

Lúc này Mộ Dung Kiệt mới hài lòng nhếch miệng lên “Nha đầu ngốc, anh cố ý làm em đau, để em nhớ lâu một chút, anh là chồng của em, sau này, phải gọi anh như vậy, anh muốn em hôn thì em phải hôn, em quên trước kia anh nói gì sao, không cho phép em cự tuyệt tình yêu của anh, hôn cũng là một loại hình thức thể hiện sự yêu thương, biết không?”

Ngải Tuyết vì lời nói của anh mà xụ mặt xuống” Mộ Dung Kiệt, anh đừng bá đạo như vậy có được không?”

Lời vừa nói ra, một cái cốc vào trán cô, “Nha đầu ngốc, em dám gọi anh là Mộ Dung Kiệt, cái cắn lúc này không đủ đau sao? Hay là, em còn muốn cảm thụ sự thân mật với anh lần nữa!” Vừa nói vừa lấn người tới.

Ngải Tuyết sợ tới mức rụt cổ lại như chú rùa, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu một cái “Được rồi, anh nói cái gì chính là cái đó đi!”

Mộ Dung Kiệt hài lòng trước kết quả này, trong mắt tràn đầy nụ cười hạnh phúc!

Ăn uống xong, Ngải Tuyết đem những lồng bánh không chồng lên nhau nói” Trong nhà còn có Lam Tịch Ảnh và Thủy Nhan chưa ăn thì phải!” .

Đi khỏi tiệm, ánh mắt bất thiện, trợn mắt nhìn ông chủ bán hàng, trong lòng thầm ‘ Ông chờ đó, ngày tôi có tiền sẽ quay lại trả đũa ông’, Ánh mắt muốn giết người của cô làm ông chủ không ngừng sờ chóp mũi, che giấu vẻ chột dạ trong lòng.

Một tay Mộ Dung Kiệt lái xe một tay không an phận đưa vào cổ áo của Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết dùng sức gạt tay anh ra, trong lòng kêu lên “Sắc lang, người đàn ông này chắc chắn là một ác ma tái thế”.

“Bảo bối, ngồi đằng hoàng một chút, em muốn anh lái xe xảy ra tai nạn à!” Những lời này khiến Ngải Tuyết ngồi yên ổn lại mặc cho anh đùa giỡn.

91. Chương 91: Cưng Chiều Vô Đối! (5)

Ngải Tuyết nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không dám nhìn anh dù chỉ một cái.

Cô càng thờ ơ như vậy, càng làm Mộ Dung Kiệt không từ bỏ ý định trêu đùa cô.

“Kiệt, anh xem là ai kia?” Ngải Tuyết giống như phát hiện chuyện lạ, chỉ thấy một đầu tóc bù xù, quần áo xốch xệch, thậm chí ngay cả giày cũng không mang.

Người phụ nữ ấy ngồi bên lề đường, cả người run lẩy bẩy, bộ dáng đáng thương vô cùng, thoạt nhìn sao lại giống Thượng Quan Tử Uyển?

Mộ Dung Kiệt liếc nhìn theo tay của cô, sau đó là tiếng hừ lạnh, hơi thở lạnh lẽo phun trào.

“Là ả tiện nhân đó!” Chợt đạp thắng xe, sải bước đi xuống, Ngải Tuyết theo sát phía sau, nhìn thấy rõ người đó cả người tức giận phát run nói.

Xông tới trực tiếp giơ tay lên “Thượng Quan Tử Uyển, trả con cho tôi!” .

Thượng Quan Tử Uyển bị một cái tát bất ngờ, tức giận ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy lửa giận của Ngải Tuyết, đầu tiên là kinh ngạc một lúc, sau đó trên mặt đầy sự oán hận và nham hiểm!

Lập tức đứng lên, ánh nhìn độc ác, tay chỉ vào Ngải Tuyết “Là người đàn bà dơ bẩn như cô đã đem tôi trở thành bộ dạng như thế này, còn dám xuất hiện trước mặt tôi!”.

Mặt Mộ Dung Kiệt tối sầm, ‘Bụp...’ một cái đánh đã làm rớt ngón tay đang chỉ Ngải Tuyết, đánh một quyền vào bụng Thượng Quan Tử Uyển “Lá gan cô vẫn không nhỏ? Dám đưa tay chỉ người phụ nữ của tôi!”

Thượng Quan Tử Uyển lão đảo té xuống đất, răng và môi đều phát run.

Xung quanh nhiều người đi qua đi lại, bắt đầu bàn tán chỉ trỏ.

“Cô xem, sao người đàn ông này lại đánh cô gái kia.”

“Thật không có đạo đức, còn có người phụ nữ bên cạnh anh ta nữa, nhìn rất yếu ớt lại không nghĩ tới cũng xuống tay đánh cô gái đó!” .

Thượng Quan Tử Uyển nhìn thấy những người đi đường đều đồng cảm với mình, lá gan lớn ra không ít.

Hai mắt lườm trừng, miệng kiên quyết nói “Ngải Tuyết, tôi nói rồi tôi không có giành Kiệt với cô, sao cô lại đối xử với tôi như vậy? Hiện tại, cái gì tôi cũng không còn, cô không nhìn thấy sao? Cô còn không chịu bỏ qua cho tôi, các người muốn tôi nhục nhã đến mức nào nữa?”.

Con người Mộ Dung Kiệt lạnh như băng, quả đấm vang dội thật mạnh, anh thề, chỉ cần người phụ nữ này nói thêm một chữ nữa, Mộ Dung Kiệt anh bảo đảm để cô chết ngay tại chỗ này!

“Thì ra là vì người đàn ông này, khốn khiếp thật!”

“Đúng vậy, cô nhìn đi, người đàn ông này trừ diện mạo đẹp trai, còn có cái gì chứ? Thật không hiểu nổi hai người phụ nữ này, vì người đàn ông như vậy mà tranh đấu nhau, đáng giá sao?”.

“Còn có tiền nữa đấy, không nhìn thấy chiếc Ferrari phiên bản có hạn đầu bên đường sao?”

“Thôi đi, vậy là thiếu gia nhà giàu lắm tiền rồi!” Một tên con trai khác thái độ khinh thường.

92. Chương 92: Cưng Chiều Vô Đới! (6)

Mặt Mộ Dung Kiệt xanh mét rõ rệt, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng, trực tiếp gọi điện thoại cho Trương Thiên, để anh ta xử lý đám người nhiều chuyện lắm mồm này.

Những người đó đương nhiên không hiểu rõ mọi chuyện, nhìn Mộ Dung Kiệt nói chuyện điện thoại xong, bộ mặt châm chọc cười ha ha:

“Anh cho rằng anh đang đóng phim a, làm cái gì bụi cơ ơ, tính chọc trẻ lên ba sao, cười chết mất!”

Mặt Thượng Quan Tử Uyển từ màu trắng chuyển sang màu xanh, trong lòng nhịn không được run lên.

Ngải Tuyết nhìn chăm chú vẻ mặt của Thượng Quan Tử Uyển thay đổi không ngừng.

Trong lòng có chút kích động, giết cô để báo thù cho bảo bảo!

Mộ Dung Kiệt nắm chặt bàn tay lạnh như băng của Ngải Tuyết, ý bảo cô đừng kích động.

“Bảo bối, tất cả giao cho anh, tin tưởng ông xã của em, anh sẽ không để cho con của chúng ta chết oan như vậy!” Ánh mắt đầy kiên định nhìn Ngải Tuyết.

Lời nói của anh làm tim cô ấm trở lại, nhẹ nhàng gật đầu, mím môi!

“Sao cô lại biến thành cái bộ dạng thảm hại này?” Một tuần trước cô ta vẫn còn diều võ giương oai ở trước mặt mình mà.

Mộ Dung Kiệt ôm lấy cô “Chúng ta lên xe về nhà, anh từ từ kể cho em nghe có được không?”

“Ừ!” Ngải Tuyết cười yếu ớt, có Mộ Dung Kiệt ở đây, cô thật sự không cần quan tâm cái gì.

Mới vừa lên xe, Thượng Quan Tử Uyển liền vùng vẫy muốn chạy trốn, ánh mắt Mộ Dung Kiệt lạnh lùng, chân đá hòn đá dưới đường trúng ngay bắp chân cô ta.

Trong mắt Thượng Quan Tử Uyển tràn đầy đau thương, ai kêu cô chọc tới một đế vương như Mộ Dung Kiệt.

Một tuần trước, Thượng Quan Tử Uyển chính mắt thấy mấy thủ hạ đi theo cô bị ném vào ao cá sấu để làm mồi béo bở cho bọn chúng.

Mùi máu tanh bốc lên làm cô ngất đi, cũng may, Mộ Dung Kiệt còn lương tâm không ném cô xuống dưới.

Cô nghĩ thầm, anh vì muốn giữ thể diện cho gia tộc Mộ Dung nên mới không làm lớn chuyện, hoặc là, Mộ Dung Kiệt vì kính nể gia tộc cô mấy phần nên chỉ hù dọa cô một chút.

Ai mà ngờ, hai ngày sau, bị kịch liên tiếp giáng xuống đầu cô.

Một hôm kia, cô mời vài người bạn đến quán bar, mục đích là muốn ăn mừng vì đã bỏ được đứa bé trong bụng Ngải Tuyết, thật ra thì nếu nói trắng ra là cô muốn được thu hút hơn bởi bao tên đàn ông ở đây vì hành động dũng cảm của mình!

Thời điểm cao trào của bữa tiệc thì Trương Thiên mang theo chừng một trăm tên côn đồ xông vào.

Cô đương nhiên nhận ra đó là Trương Thiên, chính anh, mắt cũng không ra hiệu gì nhưng từng thủ hạ của anh đã hiểu ý, đem từng người của cô ném vào ao cá sấu.

Ngay lập tức bị hù đến hồn bay phách lạc, sau đó có ý nghĩ muốn trốn xuống gầm bàn.

Nhưng vẫn không qua được đôi mắt tinh tường của Trương Thiên, anh xách cô như xách con gà con kéo ra ngoài, ném đến một đám người đàn ông bên kia!

“Thưởng cho các người, mặc sức mà tận hưởng!” Âm thanh âm trầm, lạnh như đến thấu xương vang lên! ! !

93. Chương 93: Thượng Quan Tử Uyển Trả Giá Đắt. (1)

Thượng Quan Tử Uyển chỉ cảm thấy đầu như muốn nổ tung, hoảng sợ muốn chạy trốn.

Vài tên côn đồ vì sốt ruột, không kiên nhẫn nên xông lên xé rách quần áo của cô.

Thượng Quan Tử Uyển hoảng sợ muốn cầu cứu đám bạn, chợt phát hiện bọn họ sớm bị khống chế, hai tay hai chân bị dao găm vào tường.

Tuyệt vọng nhìn quần áo của mình bị bọn họ xé rách, hai mắt tối sầm ngất đi.

Trương Thiên làm sao dễ dàng bỏ qua cho cô, sai người tạc một chậu nước lạnh để cô tỉnh.

Thượng Quan Tử Uyển chỉ cảm thấy xung quanh mình là một đám ác ma, nhiều khách hàng và nhân viên an ninh ở đây chỉ nhìn qua rồi tiếp tục hò hét ăn chơi cứ như không liên quan đến mình.

Cũng đúng, bọn họ đâu phải là đối thủ của Trương Thiên, nhìn thấy thì thế nào? Có thể đem bọn họ ra sao? Tránh còn không kịp, làm sao có thể tới cứu mình?

Hiện trước mắt cô là những người bạn của cô thay phiên bị bọn họ chà đạp, giày vò cả đêm.

Mỗi một lần bất tỉnh là một chậu nước lạnh được tạt tới.

Từng bộ phận rấn chắc ra vào trong cơ thể cô, hết người đàn ông này rồi tới người đàn ông khác cứ luân phiên như vậy.....

Cô tuyệt vọng vô cùng, quả nhiên, Mộ Dung Kiệt vẫn không bỏ qua cho cô!

Anh dùng phương thức hành hạ sống không bằng chết này, trả thù cô.

Cô hận, hận Ngải Tuyết đến tận xương tủy.

Cô không những không đoạt được Mộ Dung Kiệt, mà còn bị tra tấn đến người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Đêm đó, cô tuyệt vọng đến mức tâm như chết lặng, trơ mắt để mặc đám đàn ông đó hành hạ điên cuồng trong cơ thể cô.

Suốt một buổi tối, bị hàng trăm tên đàn ông chà đạp, hủy hoại cả thể xác lẫn tinh thần.

Cô còn nhớ rõ, trước khi Trương Thiên rời đi đã nói cho tất cả mọi người ở quán bar biết thân phận của cô.

Từ giây phút đó, cô biết rõ, cả đời này cô không thể ngẩng đầu lên làm người nữa rồi.

Thậm chí, cô không còn mặt mũi để về nhà.

Chừng mấy ngày sau, cô kinh sợ phát hiện trong cùng một lúc, gia tộc của mình bị tập đoàn Mộ Dung nghiêm trị, không chỉ ngừng hẳn hợp tác giữa hai nhà, thậm chí rút tất cả vốn đầu tư về.

Khi nghe tin như vậy, nhiều đối tác của tập đoàn Thượng Quan cũng thi nhau rút khỏi cổ đông, ngay lúc đó tập đoàn Thượng Quan từ trên xuống đều bị cô lập dẫn đến bị phá sản.

Biệt thự bị niêm phong, chờ ngày đem đi đấu giá. Cũng vì chuyện động trời này mà bệnh tim của ông nội tái phát đột ngột qua đời, cho nên, từ đó về sau, Thượng Quan Tử Uyển cô đẩy một mình lẻ loi, hiu quạnh.

Thượng Quan Tử Uyển cảm phần toàn thân co quắp, tại sao, mình gặp phải tình cảnh như thế này?

Tất cả đều do ả tiện nhân Ngải Tuyết đó, làm cô biến thành bộ dạng ngày hôm nay, cô muốn báo thù, bắt kẻ giá nào cô cũng phải báo thù.

94. Chương 94: Thượng Quan Tử Uyển Trả Giá Đắt (2)

Bên trong xe, Ngải Tuyết vừa nghe xong vừa kinh ngạc miệng há to, thật ra thì trong lòng có chút áy náy, “Kiệt, làm như vậy có quá đáng lắm không?” Ngải Tuyết mím miệng, đều là phụ nữ với nhau, nghĩ tới cô ấy bởi vì mình bị nhiều người thi nhau chà đạp như vậy, trong lòng vẫn không nên trả thù thì tốt hơn.

Mộ Dung Kiệt dịu dàng vuốt mái tóc Ngải Tuyết, hơi thở hờ lạnh “Bảo bối, em đừng quên ả ta đã từng làm gì em, sao em có thể nhân từ với loại người độc ác đó?”

Ngải Tuyết không nói gì nữa, rơi vào trạng thái suy tư.

Trương Thiên mang theo 50 hộ vệ nhanh chóng chạy tới hiện trường, phong tỏa hiện trường.

Nếu lúc đầu là thái độ khinh thường thì lúc này đám người đó bắt đầu trợn mắt há mồm, cái này, hình như là tới thật rồi, vội vàng muốn chạy trốn.

50 hộ vệ không tốn chút sức lực nào đã bắt được bọn họ giải tất cả lên xe.

Cách đó không xa một cảnh viên trẻ tuổi ngồi trong xe cảnh sát quát mắng muốn xuống xe ngăn cản hành vi của 50 người đó.

“Khốn kiếp, đừng làm chuyện dư thừa, cậu chộc không nổi đám người đó đâu.” Một cảnh quan ngồi bên cạnh lớn tiếng quát lớn.

“Nhưng mà, chuyện lớn như vậy sẽ chấn động cả thành phố, mình làm sao giải thích với sếp đây.” Cảnh viên trẻ tuổi không có cam lòng nói.

Vào cương vị nhiều năm như vậy cũng không có thành tích gì, hôm nay thật vất vả mới có cơ hội biểu hiện tài năng.

Tại sao lại khoanh tay đứng nhìn chỉ vì chộc không nổi? Vậy làm cảnh sát làm gì?

Cảnh quan hừ nhẹ “Cho dù cậu không làm cảnh sát, cũng không thể chộc phải tên Diêm Vương này, cẩn thận không chừng để cậu sống không bằng chết!”

Năm cảnh viên ngồi phía dưới khinh thường nhíu mày, trong lòng hừ lạnh “Lão già, nhát gan thì nói thẳng, chỉ biết giả vờ giả vịt!” Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng vẫn nghe lời lái xe rời đi, chạy đến khu khác trực, hẳn cũng không muốn ở chỗ này mất mặt!

Quay lại hiện trường, Trương Thiên trực tiếp ném Thượng Quan Tử Uyển vào cốp xe, loại phụ nữ này, chỉ thích hợp ngồi sau xe anh?

Cách đó không xa, Lãnh Băng chứng kiến được màn này đầu tiên là kinh ngạc đến ngất người, ngay sau đó khóe miệng nhếch lên.

Cũng còn đàn ông tốt, cô thích! ! !

Tại sân huấn luyện của Long Hồ bang, Mộ Dung Kiệt ôm bảo bối của anh nhân nhả ngồi trên ghế xoay.

Liếc nhìn đám người phía dưới.

“Nói đi, muốn cái chết thế nào!” Dám nói anh và người phụ nữ của anh, thật ra thì anh không quan tâm họ nói anh cái gì, nhưng nói đến bảo bối của anh, có thể bỏ qua sao?

Người phía dưới đều cảm thấy lạnh cả sống lưng trước lời nói đó, hai chân run cầm cập.

Thiên Long biết là đại ca của Long Hồ bang, nếu bọn họ biết sớm có đánh chết cũng không dám nói năng thiếu chừng mực như vậy!

Từng người một, tôi nhìn bạn, bạn nhìn tôi, ‘bùm’ toàn bộ đồng loạt quỳ xuống!

Ngải Tuyết cả kinh đứng lên muốn ngăn cản lại, cô không muốn như vậy!

95. Chương 95: Ông Xã (1)

Mộ Dung Kiệt kéo cô lại “Bảo bối, chuyện này không cần em nhúng tay vào!”

Ngải Tuyết lập tức ngậm chặt miệng, yên lặng rúc vào trong ngực Mộ Dung Kiệt.

Mộ Dung Kiệt không có dấu hiệu buông tha, ngay tức khắc liền có mười mấy người mặc áo khoác đen trên tay có mấy loại dụng cụ tra tấn.

Nhóm người đó sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, bọn họ biết sai rồi.

Nếu như cho bọn họ thêm một lần lựa chọn, họ thề có đánh chết cũng không dám nói lung tung, bữa bãi như vậy.

Mộ Dung Kiệt cúi đầu hôn lên gương mặt hồng hào của Ngải Tuyết.

Ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Tử Mặc.

Tử Mặc lập tức hiểu ý gật đầu, “Tự chọn một cái đi, nếu không, liền để cho người của tôi tùy ý lựa chọn, nhưng nói trước bọn họ ra tay không hề nhẹ a!”

Giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một cái “Một phút suy nghĩ cân nhắc!” .

Ngải Tuyết giương mắt lạnh lùng liếc Mộ Dung Kiệt, đưa tay lôi kéo cổ áo của anh.

“Bảo bối, sao vậy?” Sắc mặt Mộ Dung Kiệt dịu dàng xuống. Nhìn Ngải Tuyết cười yếu ớt.

Ngải Tuyết cắn môi, đôi mắt khê chớp “Đừng làm vậy, có được không? Bọn họ cũng không phải cố ý! Anh ngẫm lại xem, bọn họ cũng không biết chuyện giữa chúng ta và Thượng Quan Tử Uyển, nếu như đổi lại là em, em cũng sẽ nói thôi, đừng có như vậy mà?” .

Ánh mắt đám người phía dưới tuyệt vọng vô cùng nhưng nghe lời cô vừa nói như xuất hiện một tia sức sống, đưa mắt đến Ngải Tuyết tỏ ra cảm kích.

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt nâng lên nụ cười lạnh khát máu “Không được, chuyện này anh đã quyết định thì không thể thay đổi, anh đưa em đi nghỉ ngơi một chút!”

Không đợi Ngải Tuyết có phản ứng gì, ôm lấy cô đi đến phòng ngủ.

Ngải Tuyết dùng sức giãy giụa, “Kiệt, van xin anh, thả bọn họ đi! Coi như nể mặt em có được không, !” Suy ngẫm một chút, bọn họ thật đáng thương.

Khi đụng phải tên ác ma Mộ Dung Kiệt này!

Mộ Dung Kiệt dứt khoát công cô trên vai, giơ tay lên hung hăng vỗ vào mông Ngải Tuyết “Em an phận một chút đi!” .

Ngải Tuyết vì đau nên kêu lên, hai tay không ngừng kéo tóc Mộ Dung Kiệt.

Mộ Dung Kiệt khê chau mày, hai ba bước đã đi tới phòng nghỉ, “Em muốn mưu sát chồng a!” .

Ngải Tuyết uất ức nháy mắt, cứ lẩm bẩm mãi một câu nói “Anh thả bọn họ được không?”

Mộ Dung Kiệt không nhìn được nhú mày, bất đắc dĩ lườm Ngải Tuyết một cái.

“Việc em cần làm lúc này là ngủ một giấc thật ngon còn chuyện khác em không cần lo! Ngoan đi!” Nói xong xoay người đi tới cửa!

“Ông xã! ! !” Ngải Tuyết cắn răng, dùng cách này thử xem sao!

Quả nhiên, toàn thân Mộ Dung Kiệt bất động tại chỗ, không dám tin quay đầu lại nhìn Ngải Tuyết.

96. Chương 96: Ông Xã (2)

Cô, cô mới vừa gọi mình cái gì?

Xông tới nắm chặt bả vai của cô, vui mừng không thôi “Bảo bối, em vừa kêu anh bằng cái gì? Kêu một lần nữa được không?” .

Ngải Tuyết mím môi không nói, trong lòng vui sướng nhưng cố ý quay đầu không nhìn anh!

Mộ Dung Kiệt nóng nảy, nắm bả vai Ngải Tuyết khê lay “Kêu lần nữa đi một tiếng thôi cũng được!”

Ngải Tuyết nhú mày “Trừ phi, anh tha cho bọn họ, em liền gọi!”

Mộ Dung Kiệt hí hóp nửa mắt lại tỏ vẻ nghi ngờ nhìn Ngải Tuyết!

“Có thật không, anh thả bọn họ đi, sau này em đều gọi anh là ông xã?” Nếu như là vậy, tại sao lại không chứ?

Ngải Tuyết dùng sức gạt đầu, “Được, chỉ cần anh chịu thả, em lập tức gọi!”

Mộ Dung Kiệt không nói hai lời, trực tiếp gọi cho Tử Mặc “Thả bọn họ!” Giọng điệu không giống nói giỡn chút nào.

Tử Mặc đang chuẩn bị hành động, đột nhiên phải ra lệnh cho đám thủ hạ dừng tay lại!

Nghi ngờ, chẳng lẽ Ngải Tuyết thuyết phục được đại ca rồi sao?

Nhất định là vậy, trừ cô ra còn người nào có bản lĩnh đó? Hôm nào có cơ hội nhất định phải thỉnh giáo mới được!

“Là thiếu phu nhân của chúng tôi mấy người thoát khỏi án tử hình này nên nhớ mỗi ngày hãy khấn cầu cho thiếu phu nhân!” Tử Mặc nhướng mày, nhàn nhạt nói!

“Bảo bối, gọi cho anh nghe!” Mộ Dung Kiệt có vẻ rất sốt ruột, không có kiên nhẫn chờ đợi.

Ngải Tuyết mắc cỡ mặt ửng hồng lên, chậm chạp nói “Ừ, cái nào.” .

Đáng chết, mới vừa rồi gọi sao lưu loát thế. Bây giờ một chữ cũng nói không xong!

Thần sắc Mộ Dung Kiệt bắt đầu nóng nảy “Gọi nhanh! Anh muốn nghe! Nhanh lên!”.

Nha đầu này, thật muốn anh gấp gấp đến chết mà!

Ngải Tuyết gãi tóc có chút rối bời, làm sao bây giờ, thật sự nói không được nữa!

“Cái đó, Kiệt, có thể để khi khác được không, cho em nợ nha?” Ngải Tuyết lúng túng quay đầu, lưỡi cứ như bị cắn mất nói hai chữ đó thật khó khăn với cô a!

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt trở nên lạnh lẽo, cầm điện thoại gọi ra ngoài!

Ngải Tuyết vội vàng ngăn anh lại, “Em nói, em nói được chưa!”

Mộ Dung Kiệt bĩu môi một cái, đôi mắt lóe lên nụ cười bé nhỏ, nha đầu ngốc, anh không tin không trị được cô?

Quay đầu lại, nở nụ cười mê người nhìn cô, trong nháy mắt liền muốn đem cô lên giường giày vò đến thất điên bát đảo (*)!

(*)thất điên bát đảo: Thất: Bảy, thứ bảy. Điên: nghiêng ngã. Bát: tám. Đảo: lộn ngược. Điên đảo hay Đảo điên là lộn lên nhào xuống.

Thất điên bát đảo là bảy tám lần đảo điên, ý nói: nhiều lần đổi thay tan nát.

“Bảo bối, không gọi phải không?” Mộ Dung Kiệt thật không còn cách nào, vì muốn cô kêu một tiếng ‘ông xã’, nên anh phải dùng đến cách bức cung thế này!

Ngải Tuyết vừa nhắm mắt, cắn răng nói “Ông Ông. Ông xã!” .

Rốt cuộc, Mộ Dung Kiệt hài lòng nâng khóe môi lên, tâm tình thật tốt!

97. Chương 97: Ông Xã(3)

Bộ dáng rất gấp gáp cuối cùng cũng không nhịn được bỏ nhào tới kéo Ngải Tuyết ngồi lên đùi mình để cô cảm nhận được luồng nhiệt nóng bỏng đang dừng lại ở phía dưới của mình.

Ngải Tuyết sợ hãi kêu “Không thể như vậy, bác sĩ nói một tháng này không thể làm cái đó!”. Thiệt là, người ta mới từ bệnh viện trở về không bao lâu a!

Mộ Dung Kiệt cau mày, chết tiệt, chỉ nhìn nhưng không thể ăn, tư vị này thật sự không dễ chịu chút nào! Nhà đầu này thật biết cách hành hạ anh.

Chợt, khoe miệng nhếch lên, nhìn cậu nhỏ của mình không ngừng đấu tranh vì Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết kinh sợ nhìn thấu được tâm tư xấu xa của Mộ Dung Kiệt, có một loại dự cảm không tốt trời dấy trong tim cô.

Vội vàng đẩy anh ra, chạy nhanh vào vệ sinh “Em, em muốn đi toilet!”.

Sao Mộ Dung Kiệt lại dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy, một tay ôm cô vào trong ngực trở lại.

Khẽ cắn lỗ tai của cô, cả người Ngải Tuyết tê dại, không nhận được hờn nhẹ.

Mộ Dung Kiệt cười xấu xa “Bảo bối, em biết không? Em có thể dùng cách khác để phục vụ cho anh mà!”.

Ngải Tuyết nhìn sức hấp dẫn khiêu người của Mộ Dung Kiệt, sửng sốt “Cái Cách gì?” .

Mộ Dung Kiệt lại gần bên tai Ngải Tuyết, thì thầm nói nhưng không biết nói cái gì.

Chỉ thấy mặt Ngải Tuyết từ màu trắng chuyển sang màu đỏ đến cả mang tai, màu xanh đến tận cổ, hoảng sợ muốn trốn tránh “Không, không được, tại sao có thể như vậy!” .

Thực xấu hổ chết đi được!

Mộ Dung Kiệt liều mạng trực tiếp áp đảo Ngải Tuyết ở trên giường “Tại sao không được? Anh muốn! Em biết không? Bộ dạng trốn thoát của em thật mê người!”

Ngải Tuyết mắc cỡ hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, Mộ Dung Kiệt nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Ngải Tuyết, tim đập loạn nhịp không ngừng!

Thân dưới nóng bừng, sôi trào mãnh liệt như thủy triều dâng cao ở lòng biển, bàn tay tùy ý chạy loạn trên thân thể Ngải Tuyết.

Gấp gáp mà tham lam hôn khắp người Ngải Tuyết, đôi môi của cô mềm mại rất thích hợp để hôn, cơ thể tràn đầy sức sống, quyến rũ đến chết người! !

Cô chính là tiểu yêu tinh đến quyến rũ anh, làm anh muốn ngừng cũng không được! ! !

“Bà xã, em thật đẹp!” Mộ Dung Kiệt không ngừng nỉ non ở bên tai Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết sợ tới mức liên tục lắc đầu, khuôn mặt đỏ bừng như trứng tôm luộc chín, mặc kệ có chết cũng không làm! !

Bàn tay nhỏ bé không ngừng đánh mạnh vào bờ ngực rắn chắc của anh.

Cô muốn gào thét, rất muốn gào thét! ! !

Cô càng giãy giụa không muốn, Mộ Dung Kiệt càng lấn lướt làm tới hơn.

“Em còn lộn xộn nữa đừng mong đêm nay được ngủ ngon giấc!!”

Lời vừa nói ra mang theo chút uy hiếp làm Ngải Tuyết không dám chống đối nữa. Có chút đỏ khốc đỏ cười đành phải phối hợp với anh

Ôi ôi ôi, tên ác ma này! ! !

98. Chương 98: Ông Xã (4)

Sáng sớm, Ngải Tuyết không chút sức lực nằm lì ở trên giường,

Ngược lại Mộ Dung Kiệt thì tràn đầy sức sống sau một đêm ăn no, mặc tây trang chỉnh tề, mắt liếc Ngải Tuyết dờ dẩn trên giường.

Chậm rãi đi tới bên giường, đặt lên cánh môi anh đào của cô một nụ hôn ngọt ngào!

Nha đầu này quá hấp dẫn quá mê người khiến anh thật không muốn rời giường chút nào!

“Bà xã, có muốn rời giường không?”

Ngải Tuyết lè lưỡi lắc đầu, cô cảm thấy ớn lạnh với lời anh nói, lấy chăn đắp kín đầu, không hề nhúc nhích!!

Mộ Dung Kiệt thấy thế, khoe miệng mở ra tạo thành vòng tròn, cúi người lăn thân thể cô vài vòng trong chăn.

Xác định chăn bao bọc cô kĩ càng rồi mới ôm lên bước đi ra ngoài, vì tối qua quần áo của cô bị anh xé nát nên đành đắp chăn thay vậy!

Ngải Tuyết cảm giác có cái gì đó không đúng, đầu từ trong chăn thò ra.

Chỉ thấy Mộ Dung Kiệt ôm mình ra khỏi phòng với bộ dạng như một xác ướp, tất cả thủ hạ ở ngoài đều kinh ngạc miệng há to hết cỡ.

Ngải Tuyết nhanh chóng đem đầu chui vào chăn, hận không thể cắn lưỡi của mình để chết ngay lúc này!

Nổi điên sao, phải hình dung tâm trạng của cô vào giờ phút này như thế nào!

Lần đầu tiên quan hệ với anh, sao cô không nhìn rõ người đàn ông này lại phúc hắc đến như vậy!

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết lúng túng, quả thật muốn hươ tay múa chân ăn mừng!

Ôm cô vào trong xe, đưa tay vỗ đầu nhỏ của cô “Bảo bối ngốc, mau ra đây, không sợ ngộp chết sao?”

Ngải Tuyết len lén đưa hai mắt ra, cảnh giác nhìn chung quanh một lượt, xác định không có ai rồi lập tức bật dậy!

Hai mắt mở thật to hận không thể dùng ánh mắt này giết chết tên vô lại ở đối diện!

“Mộ Dung Kiệt, anh biết anh đã làm gì không? Sao anh có thể làm ra chuyện xấu hổ như vậy?” Cuối cùng Ngải Tuyết cũng bùng nổ gào thét âm ỹ cả xe, thật là mất mặt, hức hức.

Mộ Dung Kiệt nhú mày nhìn con nhím đang xù lông bên cạnh, hai tay nắm đầu của cô đặt lên đùi mình, gắt gao kiểm chế cái miệng nhỏ nhắn không ngừng la hét của cô.

“Cô gái ngốc này, em muốn chết sao!” .

Ngải Tuyết tức giận muốn xuống xe, nhưng quanh thân chỉ bọc một chiếc chăn mỏng, muốn đi trong tình trạng này cũng khó khăn nên làm sao đây?

Mộ Dung Kiệt hiểu rõ Ngải Tuyết không thể làm gì hơn ngoài cầu cứu anh, ý thức được điều này càng làm anh muốn lưu manh với cô hơn, trong lòng thực cảm ơn chiếc chăn này!

Ngải Tuyết không đành lòng nháy mắt tỏ vẻ đáng thương, chỉ hy vọng lúc này anh có thể đành hoàng một chút! !

Tâm tình Mộ Dung Kiệt trở nên ngọt ngào, giống như ăn phải mật ong! !

Véo da thịt trắng nõn của cô một cái, rút tay về nghiêm túc lái xe.

Có điều nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn phính hồng thật lòng không thể kìm nén được dục vọng! !

Trong lòng Ngải Tuyết căng thẳng cực độ rốt cuộc cũng được thả lỏng! Thở ra một hơi, xụi xụi lỗ mũi, hai mắt sáng lên khi nhìn thấy con đường phía trước là khu mua sắm.

Méo miệng, “Mua quần áo cho em! ! !”

99. Chương 99: Ông Xã (5)

Mộ Dung Kiệt bữu môi, dừng xe ở ven đường, hôn lên trán cô rồi mới rời đi.

“Ngoan, chờ anh quay lại!” .

Gương mặt Ngải Tuyết ngó ngẩn ngời thừ người trong xe, đợi mãi cuối cùng cũng hết kiên nhẫn thân thể trong chăn bắt đầu nhúc nhích!

“Thật chán, chán quá đi!” Trong lòng khẽ dâng lên một chút chua xót.

Tình cảnh bây giờ thật ngọt ngào! Ngọt ngào đến mức làm cho cô không muốn suy nghĩ đến việc rời đi nữa! Một chút cũng không có.

Chép chép miệng, nha đầu Giản Mộng kia, từ hôm đến thăm cô đến giờ, một cú điện thoại cũng không gọi cho cô.

Xem ra, chuyện mình nhờ quá khó khăn với cô ấy, đành phải tự nghĩ cách thôi!

“Bảo bối, mau thay đi!” Mộ Dung Kiệt đưa chiếc đầm màu vàng nhạt trong tay cho Ngải Tuyết!

Ngải Tuyết bọc chăn, mắt híp lại lườm anh một cái “Anh đi ra ngoài!” .

Mộ Dung Kiệt nhú mày “Sao anh phải ra ngoài, thay quần áo còn phải thay sau lưng anh?” .

Ngải Tuyết chu mỏ “Đi ra ngoài không!” .

Mộ Dung Kiệt cảm thấy mất hứng, nhìn chằm chằm cô “Không đi, cơ thể của em từ trong ra ngoài có chỗ nào mà anh chưa từng thấy qua, không biết em còn xấu hổ cái gì?” .

Ngải Tuyết ngồi thừ ở trên ghế, bất đắc dĩ quay đầu nhìn ra kính.

Được, anh là tên lưu manh, vô lại! ! ! Cô có chống đối cũng như công dã tràng thôi.

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt như lửa đốt, Ngải Tuyết chậm rãi thay quần áo xong, hé miệng cười yếu ớt!

Mộ Dung Kiệt gõ vào trán cô, “Nha đầu ngốc, em thật là biết cách giày xéo!” .

Ngải Tuyết le lưỡi, cố ý không để câu nói kia vào tai!

Nghiêng đầu len lén nhìn Mộ Dung Kiệt lái xe. Mím môi.

Muốn rời đi! Thật sự không được! Không làm được!

Cổ dè nén đau xót trong lòng, cười nhạt “Kiệt, nếu như có một ngày em không còn bên cạnh anh nữa, anh có nhớ tới em không dù chỉ một chút khờ?” . Mới vừa hỏi xong cô liền hối hận.

Có được câu trả lời thì thế nào?

Nếu như đáp án dĩ nhiên là ‘nhớ’, nếu như vậy thì sao? Miễn cưỡng rời đi, sẽ vui mừng sao?

Nếu như đáp án ngược lại, mình lại muốn như vậy? Nhất định sẽ thất vọng, sẽ đau lòng sao?

Mộ Dung Kiệt chợt đạp thắng xe, hai mắt kiên quyết nhìn chằm chằm cô.

“Rời đi? Em muốn rời khỏi anh?” .

Ngải Tuyết hận không thể cắn một phát thật mạnh vào lưỡi mình, vội vàng phủ nhận “Không, không phải, em chỉ tùy tiện hỏi một chút! Ha ha.” .

Mộ Dung Kiệt cảnh giác quan sát Ngải Tuyết, khởi động xe lần nữa.

Có điều một đường sắc mặt của anh không được tốt lắm.

Chợt, Mộ Dung Kiệt hung hăng nện một quyền vào tay lái, đáng chết, mới vừa rồi Ngải Tuyết hỏi như vậy là có ý gì.

Tim của anh trong tích tắc cứ như vậy mà thấp thỏm lo sợ, cô muốn rời đi?

100. Chương 100: Không Phải Không Biết Xấu Hổ (1)

Ngải Tuyết sợ tới mức vội quay lại, này, đây là thế nào? Sao đột nhiên phát giận dữ vậy?

‘Kiệt, anh không sao chứ?’ Ngải Tuyết run rẩy hỏi.

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt phun lửa, nhấn ga một mạch chạy về nhà!

Đến nhà, mở cửa xe ra lập tức công Ngải Tuyết lên lưng, không quan tâm đến tiếng thét chói tai của cô và Tử Hiền, Lam Tịch Ảnh và Thủy Nhan kinh ngạc không biết chuyện gì đã xảy ra làm anh ta giận dữ đến như vậy, kịp thời phản ứng chạy nhanh đuổi theo lên lầu!

Một tay ném cô lên giường như ném bao cát, vô cùng trịnh trọng nói cho cô biết ‘Ngải Tuyết, em nghe cho kỹ, từ nay hãy dẹp cái ý tưởng rời khỏi anh đi, không được nghĩ đến nữa, anh xem thử em dám bỏ đi không!’

Ngải Tuyết kinh ngạc nhìn lửa giận xông lên não của Mộ Dung Kiệt.

Rõ ràng anh nói chuyện rất bá đạo cứ như cưỡng bức cô đi vào khuôn phép, thế nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất ngọt ngào, có khi lại đành lòng chấp nhận chịu anh cưỡng bức như vậy! Một nụ cười trên khóe miệng!

Mộ Dung Kiệt nhìn cô chằm chằm, đi tới đi lui trong phòng.

Đáng chết, cô còn dám cười?

‘Ngải Tuyết, anh nói chuyện buồn cười lắm sao? Em dám cười một lần nữa coi?’ Lúc này Mộ Dung Kiệt như muốn bóp chết cô. Cô thật biết hành hạ anh mà.

Về mặt Ngải Tuyết nghiêm túc, chu mỏ ‘Anh cần gì phải nổi giận như thế? Người ta chỉ hỏi thử thôi chứ có bỏ đi đâu.’

Mộ Dung Kiệt xụ mặt xuống bởi vì câu trả lời của cô ‘Em muốn bỏ đi lần nữa sao mà hỏi thử như thế? Ngải Tuyết, em không nên khiêu chiến tính nhẫn nại của anh!’

‘Em có gan làm thử xem, Mộ Dung Kiệt anh nhất định bắt được em dù cho chân trời góc biển, lúc đó mỗi ngày em nên cầu nguyện không bị anh tìm ra, nếu không, hậu quả em gánh không nổi đâu!’

Mộ Dung Kiệt nói rất nghiêm túc! Nghĩ đến một ngày Ngải Tuyết không còn tồn tại trong cuộc sống của mình, trong lòng rất khó chịu như mất đi mục tiêu sống, anh cảm thấy, anh nhất định sẽ nổi điên!

Sắc mặt Ngải Tuyết càng thay đổi, có chút ưu thương nhìn Mộ Dung Kiệt.

Hồi lâu ‘Em không thể sanh con nữa, anh cũng muốn giữ em bên cạnh sao?’

Mộ Dung Kiệt ngẩn người, quay đầu, ánh mắt kiên định nhìn Ngải Tuyết ‘Đúng, anh muốn như thế, bất kể em có thể sinh con cho anh hay không, Mộ Dung Kiệt anh đời này kiếp này chỉ cần Ngải Tuyết!’

‘Cho nên em không được suy nghĩ bỏ anh, một chút cũng không được, anh sẽ cắt đứt trong suy nghĩ của em, không để cho nó sinh trưởng!’

‘Làm phụ nữ của Mộ Dung Kiệt anh, em phải chuẩn bị một tâm lý thật tốt.’

‘Em đã thành công làm phụ nữ của anh, em phải có nhận thức, nếu như không thể sanh con, đó cũng là do Mộ Dung Kiệt anh gây ra, cho dù có như thế nào cũng kẻ vai sát cánh bên cạnh anh, nếu có ngày anh không để ý đến em nữa, em cũng phải dính lấy anh, muốn rời đi cũng không được!’

Ngải Tuyết bĩu môi ‘Em không phải không biết xấu hổ! Ngay cả anh bỏ rơi em, em còn phải níu kéo lại sao. Đó là chuyện của những người mặt dày mới làm được!’

Mộ Dung Kiệt tức muốn điên lên được, đầu của người phụ nữ này là khúc gỗ sao?

Nói nửa ngày cũng không vào trọng điểm!

Đầu anh cụng vào trán cô: “Nha đầu ngốc, ý của anh là bất kể em có thể sinh con hay không, em đều là người phụ nữ của riêng Mộ Dung Kiệt anh, em không được rời khỏi cuộc sống của anh vì vậy hãy chôn cái suy nghĩ đó đi!”

“Em nghe có hiểu lời anh nói không! ! !” Lời nói vừa dứt, Mộ Dung Kiệt hắng giọng rống to!

101. Chương 101: Không Phải Không Biết Xấu hổ (2)

Ngải Tuyết che lỗ tai lại, chân mày nhíu thật sâu! Toàn bộ biệt thự toàn tiếng rống giận của Mộ Dung Kiệt. Thủy Nhan hoảng sợ tới mức thức ăn đang nhai trong miệng cũng rớt ra ngoài.

“Xong rồi, tiêu rồi, khẳng định Ngải Tuyết lại chọc giận Mộ Dung Kiệt.” Thủy Nhan thực lo lắng thay cho Ngải Tuyết.

Tử Hiên nhướn mày liếc nhìn lên lầu, Ngải Tuyết sẽ không có chuyện gì chứ?

Trông lòng vẫn không yên tâm, buông trò chơi trong tay, bước nhanh lên lầu!

Gõ cửa phòng “Anh Kiệt, em có chuyện cần nói với anh!” .

Về mặt Ngải Tuyết tỏ ra vô tội nhìn Mộ Dung Kiệt, “Tử Hiên đang gọi anh đấy!” .

Mộ Dung Kiệt lườm cô “Đàng hoàng một chút, anh nhanh chóng quay lại đó!” .

Thấy Mộ Dung Kiệt đi ra ngoài, cuối cùng Ngải Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm! Người đàn ông quá ngang ngược!

“Chuyện gì?” Sắc mặt Mộ Dung Kiệt không tốt lắm, giọng điệu cứng rắn.

Tử Hiên ngượng ngùng sờ chóp mũi “Ngay một, em muốn trở về La Mã, nên tới nói với anh một tiếng thôi!” .

Mộ Dung Kiệt nhét hai tay vào túi quần “Sao đi vội vậy?” .

Tử Hiên bắt đầu dĩ nhiên nhún vai “Lão gia nhà em tình hình thế nào không phải anh không biết, đột nhiên kêu em trở về, cũng không biết vì chuyện gì!” .

Mộ Dung Kiệt cho Tử Hiên một ánh mắt thương hại, rót một ly instant coffee chậm rãi uống.

Tử Hiên nhìn phòng của Ngải Tuyết “Anh và chị dâu.....? ? ?” .

“Không có gì, nha đầu đó thiếu dạy dỗ!” Mộ Dung Kiệt bĩu môi.

Tử Hiên thở dài “Cô ấy là cô gái tốt, chứ hù dọa người ta chạy mất!” .

Mộ Dung Kiệt nhìn Tử Hiên cứ như nhìn thấy quái vật, “Ồ, lời này thật không giống là lời của cậu Quý nên nói a!” .

Tử Hiên tức giận trợn mắt nhìn anh, ngồi xụi lơ trên ghế sofa, bộ dáng lười biếng không nhìn ra tâm tình của anh ta!

Trong lòng của anh quả thực có chút không dễ chịu, thật vất vả mới biết ‘yêu’ ra sao, nhưng chữ ‘yêu’ đó lại nhắm trúng vào người chị dâu.

Cười khở ra tiếng, đây nhất định là trời cao trừng phạt anh mà, ai kêu anh luôn xem phụ nữ như đồ chơi làm gì! Thích thì chơi đùa, không thích thì ném đi.

Chính mình nên trở về La Mã là tốt nhất, tránh ình có lúc kìm lòng không đậu làm ra chuyện mất tình anh em, mặc dù anh nhận thức rất rõ tuyệt đối không bao giờ có ý nghĩ muốn chen chân vào tình yêu của anh Kiệt.

Yêu thì thế nào? Chỉ cần là phụ nữ của anh Kiệt, anh càng phải giúp anh Kiệt bảo vệ cô ta nhiều hơn!

Mộ Dung Kiệt đứng lên, liếc mắt nhàn nhạt nhìn Tử Hiên đang ngẩn người ngồi bên kia.

“Hai ngày này cứ vui chơi thoải mái đi, ngày mốt anh tiễn em đi!” Nói xong vội vàng lên lầu, anh còn phải giải quyết con mèo nhỏ đó!

102. Chương 102: Không Thấy Ngải Tuyết (1)

Đến cửa phòng, lắc lắc tay cầm cửa nhưng mở không ra, đáng chết, nha đầu đó cả gan dám khóa trái cửa!

“Ngải Tuyết, mở cửa!”

Không có phản ứng, tiếp tục gõ “Mở cửa, Ngải Tuyết, em mở cửa cho anh! Mở cửa nhanh lên!”

Vẫn không có phản ứng.

Lần này cơn giận Mộ Dung Kiệt bốc lên đến đỉnh đầu, chết tiệt, nha đầu này muốn tạo phản!

Hai ba lượt, cửa phòng bị Mộ Dung Kiệt đá văng.

Không có ai, cứ nhiên không một bóng người! Tâm trí Mộ Dung Kiệt bắt đầu hốt hoảng, vội vàng đẩy cửa phòng tầm ra, vẫn không có người.

Đáng chết, cô ấy đâu? Không thấy?

Mộ Dung Kiệt đi tìm một lần trong phòng, chợt phát hiện cửa sổ mở rộng ra.

Vội vàng chạy tới xem, cái gì cũng không có, trên bệ cửa sổ để lại một dấu chân size cỡ 37, là của Ngải Tuyết!

Trái tim Mộ Dung Kiệt chợt ngừng đập nửa nhịp, không dám tin nhìn chằm chằm dấu chân kia!

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì?” Tử Hiên, Lam Tịch Ảnh và Thủy Nhan nghe tiếng chạy lên, đi theo sau là người hầu, quần gia!

Chỉ thấy Mộ Dung Kiệt cặp mắt đỏ bừng, gắt gao nhìn bệ cửa sổ không chớp mắt: “Ngải Tuyết, không thấy nữa!”

“Tìm cho tôi, mau!” . Anh chỉ đi xuống có một lát, sao lại không thấy, anh không tin nha đầu đó có bản lĩnh nhảy từ trên cửa sổ xuống dưới đó!

“Hiện tại chắc cô ấy vẫn chưa đi xa, tất cả mau đi tìm cho tôi!” Mộ Dung Kiệt điên cuồng hét lên, cứ như muốn hủy diệt cả tòa biệt thự này để lôi cô ra.

“Đây là cái gì?” Thủy Nhan sợ hãi kêu, là một tờ giấy! Một dòng chữ hiện trên màn hình vi tính.

Mộ Dung Kiệt xông tới đoạt xem:

“Kiệt, em đi, anh không cần tìm em! Em không xứng với anh!”

Chỉ có mấy chữ thôi, thật sự cô đã đi, cứ nhiên rời đi, không nói tiếng nào.

Mới vừa rồi những lời anh nói với cô một chữ cũng không lọt vào tai cô có phải không?

Nói với cô nhiều như vậy, cuối cùng cũng lựa chọn bỏ đi.

Đáng chết, cô đủ lòng đủ cánh rồi nên cả gan bỏ ngoài tai lời anh cảnh cáo đi khỏi chỗ này!

Rất tốt, anh nói rồi, nếu cô có gan dám đi, cũng nên có gan gánh chịu tất cả hậu quả.

Mộ Dung Kiệt tức giận đến toàn thân phát run, hai mắt đỏ ngầu, tựa như chỉ cần thêm kích động nào nữa sẽ trở thành con báo cắn chết người!

Lam Tịch Ảnh và Thủy Nhan cũng không chịu nổi trước cơn giận của người đàn ông này vô thức lùi đến vách tường, lúc này Mộ Dung Kiệt chẳng khác gì Diêm Vương có khi lại hơn cả Diêm Vương!

Trong lòng Tử Hiên trầm xuống, riêng anh này giờ vẫn không lên tiếng coi như đang suy nghĩ, tỉnh táo hơn Mộ Dung Kiệt.

“Chị dâu rời đi không thể nào chỉ để lại tờ giấy đơn sơ như vậy? Cô ấy có thể tự tay viết nha?”

“Có khi nào đã xảy ra chuyện gì?” Lòng Tử Hiên vừa suy nghĩ, lời vừa cất lên!

Mộ Dung Kiệt cười lạnh “Trên địa bàn của tôi, ai dám làm loạn, ” đúng như vậy, kể cả Lãnh Băng không có ở đây bảo vệ!

“Nhưng mà tại sao chị dâu phải đi, hơn nữa, cô ấy cũng không có gan nhảy từ trên cửa sổ xuống dưới a!” Tử Hiên không thể tin được.

103. Chương 103: Không Thấy Ngải Tuyết (2)

Mộ Dung Kiệt cười lạnh, mới đây không lâu còn hỏi anh một câu nếu không có cô ở bên cạnh, mình có nhớ tới cô không?

Lời cảnh cáo thay cho câu trả lời, thế nhưng cô vẫn nhanh hơn một bước ngoài sự kiểm soát của anh, Ngải Tuyết, tốt nhất em nên cầu nguyện đừng để anh tìm thấy em, một khi anh bắt em đồng nghĩa với việc cuộc sống của em sau này chẳng khác gì ở địa ngục!

Mộ Dung Kiệt đâm mạnh vào tường, trên gương mặt tuyệt đẹp bây giờ nhẵn lại thành một đồng, làm cho người khác sợ hãi!

“Thiếu gia, không tìm thấy Ngải tiểu thư!” Một tên bảo vệ đầy mồ hôi lạnh hấp tấp chạy tới báo tin.

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt đã lạnh nay càng lạnh hơn, lạnh lùng lên tiếng “Không cần tìm nữa!” .

Người phụ nữ chết tiệt, cứ rời khỏi anh như vậy, dễ dàng từ bỏ anh đến thế sao.

Lời anh nói rõ ràng như vậy, cho dù có con không, cô chỉ có thể là phụ nữ duy nhất của riêng anh.

Mộ Dung Kiệt anh nói được làm được, để cô có lòng tin, tin tưởng vào anh? Hay ngay cả chính anh cũng không có lòng tin với bản thân?

Tóm lại, Mộ Dung Kiệt anh không cần loại phụ nữ này! Bởi vì, cô ta không đáng giá! Thật sự không đáng để anh lưu tâm hay nhớ thương gì!

Anh không cần! Anh từ bỏ!

Một nơi khác, Ngải Tuyết mơ màng mở hai mắt ra, quan sát xung quanh có chút kì lạ.

Chợt, Ngải Tuyết mắt tròng mắt thật to, đây không phải là căn phòng của cô!

Lập tức muốn bò dậy, lại phát hiện trên người một chút sức lực cũng không có!

Chuyện gì xảy ra? Đây là đâu?

“Kiệt, anh đang ở đâu?” Ngải Tuyết kêu to.

“Kiệt, Mộ Dung Kiệt, anh ở đâu?” Trong lòng Ngải Tuyết hoảng loạn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô nhớ Mộ Dung Kiệt đi ra khỏi phòng cô lập tức nằm ở trên giường chơi điện thoại! sao lại ở chỗ này?

Ngải Tuyết gian nan lăn xuống giường, ‘Bịch...’ cô té xuống đất.

Ngải Tuyết cắn chặt hàm răng, nước mắt đảo quanh tròn mắt, chẳng lẽ mình đang gặp phải nguy hiểm sao?

“Kêu la cái gì? Im lặng một chút đi!” Một tên cơ bắp vạm vỡ cuộn cuộn đẩy cửa đi vào, tức giận la Ngải Tuyết!

Ngải Tuyết bị hấn dọa sợ hết hồn “Anh, anh là ai? Mộ Dung Kiệt đâu?” .

Bắp thịt của kẻ vạm vỡ đó run lẩy bẩy, “Anh ta, cô cũng đừng nghĩ tới nữa, ông chủ nhà chúng tôi muốn gặp cô! Đi theo tôi!”

Không đợi Ngải Tuyết mở miệng, hắn trực tiếp vác Ngải Tuyết lên vai, rời khỏi phòng!

Ngải Tuyết hoảng sợ trợn to mắt, hai cái tay không ngừng đánh vào lưng hắn, nhưng chả khác gì chuột đánh voi, hắn không đau ngược lại cô đau đến đỏ tay, Ngải Tuyết muốn bật khóc!

“Anh muốn mang tôi đi đâu? Tôi không đi, tôi không muốn gặp ông chủ nhà mấy người, dẫn tôi đi gặp Mộ Dung Kiệt!”.

Không chút khách khí ném Ngải Tuyết xuống đất, Ngải Tuyết đau đến nhú máu, cắn răng chịu đựng.

Đang muốn thét lên chửi mắng hắn, sau lưng cô truyền đến âm thanh của người khác!

“Làm cái gì thế? Không thể nhẹ nhàng một tí sao?”

104. Chương 104: Thằng Tính Rất Hợp Với Tính Của Tôi. (1)

Ngải Tuyết hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn người ngồi ở trên ghế xoay, tay trụ cây gậy, mặt ông cụ Mộ Dung âm trầm!

Ngải Tuyết sững sờ “Ông, không phải ông đang ở Hawaii sao?” Nghe Kiệt nói hai tháng nữa ông mới trở về, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây, chuyện gì đã xảy ra?

Cho dù ông muốn gặp mình, cũng có thể gặp ở nhà mà!

Ông Mộ Dung hừ lạnh, ra hiệu cho thủ hạ, lập tức có người bưng tới một cái ghế, đỡ Ngải Tuyết ngồi lên!

Ngải Tuyết cắn môi, thế nào cũng nghĩ không ra ông Mộ Dung muốn làm gì!

Ông Mộ Dung liếc nhìn bụng Ngải Tuyết, nhàn nhạt lên tiếng “Đứa bé còn chứ?” .

Cả người Ngải Tuyết giật mình chấn động, trong lòng đau như bị kim chích! Con của cô.

Có chút áy náy nhìn xuống đất, cô biết ông Mộ Dung rất thích đứa cháu này, cho dù không thích mình, cũng nể tình đứa bé trong bụng để cô ở lại nhà Mộ Dung.

Ở nhà Mộ Dung, mọi người từ trên xuống ai cũng chăm sóc cô chu đáo từng chút một, có thể thấy được ông cụ đối với đứa bé này rất thích, hôm nay, đứa bé đã mất, sợ là không còn lí do gì để ở lại nhà Mộ Dung!

Ông Mộ Dung cười lạnh, âm thanh ảm đạm vang lên “Nghe nói, cô không thể mang thai nữa!” .

Đầu Ngải Tuyết muốn nổ tung bởi câu nói đó, cô mím môi thật chặt thành một đường ngang.

Không dám tin nhìn ông Mộ Dung, “Ông?” .

Ông Mộ Dung đốt một điếu xì gà, chậm rãi rít một hơi, hồi lâu, vỗ tay, đi vào là một người đàn ông mặc tây trang màu trắng

Ngải Tuyết khẽ giật mình, đây không phải là viện trưởng chuẩn đoán bệnh sanh non cho cô mấy hôm trước sao?

Là ông ta nói, chẳng lẽ Kiệt cũng biết sự thật cô không thể sinh sản nữa sao? Dù cho hôm trước cô chỉ hỏi thử thôi.

“Lặp lại những lời của ông lần nữa! Một chữ không được bỏ sót!” Ông cụ Mộ Dung cao cao tại thượng ngồi trên ghế.

Hai mắt Ngải Tuyết vô hồn nhìn về phía bác sĩ, tại sao? Mình chịu đủ mọi đau khổ, sao còn muốn mình cảm nhận loại đau đớn đến xé nát tim gan này lần nữa!

Nhất định phải hạnh hạ cô sao?

“Ngải tiểu thư có chữa trị cũng chỉ thành công được vài phần trăm, căn bản là không thể nào mang thai nữa!” Ánh mắt viện trưởng tỏ vẻ thương hại nhìn Ngải Tuyết, còn trẻ như vậy, lại phải chấp nhận đả kích đến vậy?

Đôi môi Ngải Tuyết run rẩy, nước mắt thi nhau rơi xuống!

Buồn bã nhìn ông cụ Mộ Dung “Ông có lời gì cứ việc nói thẳng!” .

Khóe mắt ông cụ Mộ Dung thoáng qua một tia thương thức, gật đầu một cái “Rất tốt, thẳng tính rất hợp với tính của tôi!”

105. Chương 105: Thẳng Tính Rất Hợp Với Tính Của Tôi (2)

Thả điều xi gà vào gạt tàn, hai tay vịn thành ghế đứng dậy, đi tới chỗ Ngải Tuyết ngồi “Nhà Mộ Dung chúng tôi chỉ có một thằng Kiệt là cháu đích tôn duy nhất nên vấn đề nối dõi tông đường..... Chắc Ngải tiểu thư có thể hiểu được nỗi lòng của vị trưởng bối như tôi!”

Nói xong dừng lại một lát, tò mò quan sát biểu hiện của Ngải Tuyết “Ngải tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một câu hỏi được không?”.

Ngải Tuyết điều chỉnh lại cảm xúc, khẽ gật đầu “Ông cứ hỏi!” Dù như thế nào, lễ tiết vẫn nên có!

Ông cụ Mộ Dung thoải mái gật đầu “Cô có yêu thằng Kiệt nhà tôi không?” .

Ngải Tuyết dường như không nghĩ tới ông cụ lại hỏi vấn đề này nên hơi sững sờ, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Không do dự, trả lời dứt khoát “Yêu! ! !” .

Mặc dù cô chưa từng nói chữ này với anh, nhưng trong lòng cô đã có vị trí dành cho riêng anh, không biết bắt đầu từ khi nào, trong lòng đều tràn ngập hình ảnh của anh!

Ông cụ Mộ Dung quay lại chỗ ngồi, nhàn nhạt mở miệng:

“Nếu đã nói như vậy, chắc Ngải tiểu thư cũng không hi vọng nhìn người đàn ông mình yêu thương sau này không có con nối dõi chứ? Cô thấy đó, gia tộc Mộ Dung chúng tôi lớn như vậy, tương lai phải có người kế thừa, cũng không thể để mấy đời nhà Mộ Dung gãy dựng lên giao cho người ngoài, Ngải tiểu thư, tôi nói đúng không?”

Ông cụ Mộ Dung nói vẫn có vẻ dịu dàng, vì nể tình trước kia cô mang thai qua cháu của họ, bây giờ xem như là bù đắp, không nói quá trực tiếp!

Ngải Tuyết mím môi không nói lời nào, thì ra ông cụ Mộ Dung bắt cóc cô đến đây với mục đích muốn cô rời khỏi Mộ Dung Kiệt!

Ông cụ Mộ Dung thở dài “Cô là cô gái thông minh, có thể hiểu nguyện vọng của lão già này chứ?” .

Ngải Tuyết gật đầu một cái “Ông nội cứ yên tâm, lúc trước cháu cũng có ý định rời đi, chỉ là chưa có cơ hội thích hợp, nay ông nội cho cháu cơ hội này thật sự là quá tốt!” .

Ngải Tuyết nói cực kỳ bình tĩnh, nhìn không ra dấu vết thay đổi nào trên mặt cô, ai cũng không biết, trong lòng của cô đau thương đến cỡ nào, giống như cây đao hung hăng đâm sâu trong tim cô!

Ông cụ Mộ Dung buồn lòng người, đứa nhỏ này cũng biết ý thức lắm “Đưa thuốc giải đây!”.

Một tên thủ hạ móc một lọ thuốc từ trong túi áo ra đưa cho Ngải Tuyết ngửi thử, Ngải Tuyết chỉ cảm thấy sức lực đã được hồi phục không còn mệt mỏi như lúc này, cả người bắt đầu có tinh thần lại!

Ngải Tuyết chu mỏ, là cái gì? Sao giống thuốc cổ thế?

Ngải Tuyết hoạt động gân cốt, nhìn ông cụ bằng ánh mắt lạnh nhạt, cúi đầu nói “Cháu có thể rời đi chưa?”

.

106. Chương 106: Người Của Tôi Sẽ Đưa Cô Đi (1)

“Cô không thể ở lại trong nước, người của tôi sẽ đưa cô rời đi, đây là tấm thẻ vàng đủ để cô sống cả đời khỏi phải lo đến chuyện ăn mặc. Sau này, nếu không có việc gì quan trọng cố gắng đừng trở về nước!”

Lời nói của ông cụ Mộ Dung đã làm Ngải Tuyết rơi vào vực sâu vạn trượng.

Lấp bắp hỏi “Không thể trở về nước? Ông muốn cháu sống mãi ở nước ngoài, tại sao? Cháu nói sẽ rời khỏi anh ấy, sau này sẽ không gặp lại anh ấy nữa!” .

“Chỉ cần cháu còn ở trong nước một ngày, Kiệt sẽ dùng thực lực của nó bắt lại cháu ngày đó, nó muốn tìm người nào quả thực là dễ như trở bàn tay, cho nên, đưa cháu ra nước ngoài thoát khỏi tầm mắt của nó là biện pháp an toàn nhất!”

Ngải Tuyết cắn chặt môi, vài giọt máu tươi chảy vào khoang miệng trượt vào cổ họng, thật chất, mặn quá! Nhưng làm sao sánh bằng tim của cô lúc này.

“Thật sự không còn cách nào khác sao?” Cô không muốn rời khỏi nơi cô sinh ra lớn lên, phải sống cả đời còn lại ở một nơi phương xa lạ lắm, cô làm không được!

Ông cụ Mộ Dung lảng tránh đi chỗ khác không muốn nhìn đến sự bi thương của Ngải Tuyết, nhấn tâm nói “ Không còn, chỉ cần cô đi, mọi thứ sẽ trở về quỹ đạo của nó!” .

“Để tránh không xảy ra rắc rối, phiền toái gì thêm, ngay bây giờ tôi phái người hộ tống cô rời khỏi nước!”

Ngải Tuyết hoảng sợ mở to hai mắt, dùng sức lắc đầu “Không, ông nội, cầu xin ông, đừng làm như vậy, cháu hứa sẽ không bao giờ để Kiệt nhìn thấy cháu, mong ông tin cháu!” .

“Mang đi! ! !” Ông cụ Mộ Dung vừa nhắm mắt, vung tay lên, Ngải Tuyết liền bị mấy tên lực lượng lôi đi!

Ngải Tuyết cứ như đi đến bờ vực thẳm không còn lối thoát, chỉ còn nước mắt của sự tuyệt vọng lăn dài trên má!!!

Trên trục thẳng, Ngải Tuyết yên lặng ngồi vào vị trí của mình, không nói câu nào, trước mặt một bàn thức ăn cũng không động đũa vào.

Trong lòng cô đã chết rồi, hai mắt nhắm lại, mặc cho nước mắt tùy ý tuôn rơi trên khuôn mặt.

“Đại ca, cô gái này không tệ a! Dù sao đã đưa đi rồi, không bằng.” Đám thủ hạ này được ông cụ phái tới đã mê mẩn sắc đẹp của Ngải Tuyết từ lâu, nay thời cơ đã tới trong lòng bọn họ bắt đầu rộn rạo!

Đám thủ hạ ồn ào lên, ánh mắt cũng trở nên như sói như hổ, đã rất lâu bọn họ chưa chạm qua phụ nữ !

Trong lòng Ngải Tuyết kinh sợ trước lời họ nói, phản ứng theo bản năng kéo cổ áo của mình lại! Thấp thỏm lo âu nhìn bọn họ!

Nhiều người như vậy, nếu làm thật cô nhất định trốn không thoát, trừ phi tự mình liều chết nhảy khỏi trực thăng.

Người dừng đầu trong đám thủ hạ đầu không ngẩng lên, mắt cũng không liếc qua, vung cái tát thật mạnh vào tên có suy nghĩ đồi bại kia “Mày muốn chết sao! Có chơi cũng nên nhìn qua cô ta là người phụ nữ của ai!”

Tên bị đánh uất ức, nói thầm “Chỉ một người phụ nữ thôi đâu cần mạnh tay đến thế? Dù gì cô ta cũng đâu được bước chân vào nhà Mộ Dung lần nữa?” .

Mặt thủ lĩnh tối sầm, hất tay định cho hắn thêm một cái tát “Mày quả thật chán sống rồi, cô ta không tìm đến. Nhưng mày đừng thử xem, thiếu gia Mộ Dung ày vào ao cá sâu làm bạn với chúng nó đấy!” .

107. Chương 107: Suy Sụp Tinh Thần (1)

Lời này vừa nói ra, sắc mặt tên đó trắng rồi lại xanh, miệng cũng không dám mở ra nói thêm lời nào, lui về một góc!

Những người khác cũng ngượng ngùng ngậm miệng, quay đầu ho khan! Phụ nữ của thiếu gia Mộ Dung, cho dù là đồ bỏ đi, cũng không đến lượt bọn họ có ý nghĩ đó!

Trong lòng Ngải Tuyết căng thẳng cuối cùng buông lỏng xuống, nở nụ cười tỏ vẻ cảm kích với thủ lĩnh.

Vô lực tựa vào chỗ ngồi, trong lòng ngổn ngang cảm xúc!

Tại phi trường La Mã, Ngải Tuyết đứng ở đại sảnh nhìn kẻ đến người đi, cười khổ một tiếng.

Bọn họ bất kể là đi hay về đều có đôi có cặp, thậm chí còn có người thân, bạn bè hay người yêu vây quanh.

Còn cô đây? Bơ vơ một mình đứng ở nơi đất khách quê người, cảm giác bất lực lan rộng từng tế bào!

Một giờ sau, Ngải Tuyết hoạt động thân thể đã chết lặng này giờ, thở dài một hơi.

Coi như dưới chân là mảnh đất không phải tổ quốc của mình, nhưng Ngải Tuyết cô vẫn có thể sinh sống bèn rẽ nẩy mầm ở chỗ này!

Đề nén sự khó chịu trong lòng, quyết tâm bước nhanh ra khỏi phi trường, hôm nay, cô còn phải tìm chỗ ở!

Thành phố S của Trung Quốc, đêm mưa tháng bảy bên trong quán bar, Mộ Dung Kiệt uống say khướt, tự mình nắm bắt cái tên “Ngải Tuyết, Ngải Tuyết!”

Tử Hiên cau mày, bộ dạng của anh Kiệt như thế này làm anh rất lo lắng!

Ngải Tuyết, thật sự chủ động rời đi sao?

Mặc dù anh Kiệt nói sẽ không tìm Ngải Tuyết nhưng anh đã điều động lực lượng của Long Hồ bang tìm kiếm khắp nơi! Ngay cả chút manh mối cũng không có!

Coi như Ngải Tuyết bỏ đi. Dù thế nào đi chăng nữa vẫn không thể thoát khỏi mạng lưới truy lùng của Long Hồ bang!

Thậm chí, một dấu vết nhỏ cũng không tìm ra!

Trừ phi, có người đã sớm bày ra kế hoạch này, đưa Ngải Tuyết đi khỏi đây, hơn nữa, người này có thực lực không hề nhỏ so với anh Kiệt.

Hay là anh Kiệt sớm biết hung thủ là ai nên có phần kiêng dè không dám động vào.

Trước mắt mà nói, dám đối chọi với Long Hồ bang chỉ còn con đường chết.

Nếu vậy thì anh Kiệt không muốn tổn thương đến người đó? Mà người đó rốt cuộc là ai?

Tử Hiên híp chặt mắt lại, với ý nghĩ đó khiến anh càng thêm bất an, không thể nào!

Nếu quả thật là ông nội, anh Kiệt sẽ điên lên mất!

Tử Hiên lắc đầu, không muốn suy nghĩ vấn đề ngày một tệ hại, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Kiệt vẫn còn muốn rượu.

Vươn tay, đoạt lấy bình rượu, “Đừng uống nữa!” .

Mộ Dung Kiệt đẩy ra anh, then quá hóa giận đem tất cả bình rượu trên bàn quăng xuống đất.

Tiếng thủy tinh bể liên tiếp phát ra ‘Xoảng...’ dọa những người hoang cuồng nhảy trên sàn, rồi rít nhìn về phía hai người bọn họ!

108. Chương 108: Suy Sụp Tinh Thần (2)

Trên trán Tử Hiên chảy xuống vài vạch đen, từ khi nào anh Kiệt lại biến thành bộ dạng lệch thếch chỉ vì phụ nữ.

Trước kia không bao giờ thấy anh ấy uống say mềm như vậy!

Nhìn mọi người xung quanh lung túng ho khan “Mấy người cứ tiếp tục!” .

Âm nhạc mở lên lần nữa, trên sàn nhảy đám người đó vẫn vẫn hưng phấn với cuộc chơi còn dang dở như cũ!

Ngón tay Mộ Dung Kiệt run rẩy chỉ vào Tử Hiên “Đừng đụng vào tôi!” .

“Anh Kiệt, chúng ta về nhà, em giúp anh tìm Ngải Tuyết!” Tử Hiên đau lòng không thôi, anh lo lắng cho Ngải Tuyết không kém gì anh ấy.

Mộ Dung Kiệt nghe được hai chữ ‘Ngải Tuyết’, lập tức nhảy dựng lên nện một quyền vào sống mũi Tử Hiên.

“Không được nhắc đến tên người phụ nữ đó, anh không muốn nghe, em, em thử nói một lần nữa xem?” .

Tử Hiên lão đảo một cái té xuống ghế sa lon, lỗ mũi trào máu tươi, nhúu chân mày lại.

“Anh điên rồi? Tỉnh lại đi, dùng IQ 220 của anh suy ngẫm xem, Ngải Tuyết có năng lực lớn bao nhiêu để thoát khỏi sự truy lùng của Long Hồ bang?” .

Tử Hiên khê nhướn mày, mang theo tia giận dữ rống lên cho con ma men kia ý thức lại.

Hai mắt Mộ Dung Kiệt đỏ bừng, Tử Hiên có nói gì anh đều bỏ ngoài tai.

Hiện tại, anh chỉ biết, người phụ nữ của anh đã rời bỏ anh, quyết tâm chia ly với anh!

Từ lâu cô đã có ý định ngu xuẩn đó, chỉ là thực hiện sớm hay muộn thôi, cho nên mới hỏi mình, khi cô bỏ đi anh có nhớ đến cô không!

Ha ha, giỏi, giỏi lắm. Mộ Dung Kiệt anh từ nhỏ đến lớn chưa biết đối xử dịu dàng với phụ nữ là như thế nào.

Không dễ dàng gì thật lòng thật dạ yêu thương cô, vậy mà cô chẳng thèm đoái hoài hay trân trọng tình cảm của anh, ngay tức khắc bỏ đi xem anh như món đồ chơi vứt đi lần thứ hai!

“Phục vụ, rượu! Rượu! Rượu !” Lúc này chỉ có rượu mới thấu hiểu được nỗi lòng của anh!

Chân mày Tử Hiên càng nhíu càng chặt. Ánh mắt sắc bén lườm nhân viên phục vụ viên, giống như đang cảnh cáo hần “Mày dám đưa tới thử xem?” .

Phục vụ sợ đến lạnh cả sống lưng, hai người này không phải là người hần có thể trêu chọc a, đắc tội với họ chẳng khác nào tuyệt đường sống của bản thân!

Sao xui xẻo đến vậy, ngày thứ nhất đi làm đụng phải chuyện khó giải quyết này a!

Mộ Dung Kiệt chờ hoài không thấy ai đưa rượu đến, tức giận xốc cái bàn lên.

“Rượu của tôi đâu? Quán bar các người có thái độ phục vụ như vậy sao? Con mẹ nó dẹp tiệm đi” .

Những lời này tác động rất lớn đến nhân viên ở đây, không lâu sau một chai rượu đắt tiền được đem tới.

Tử Hiên thực nhức đầu vuốt trán, sau đó đánh vào ót của Mộ Dung Kiệt, động tác gọn gàng dứt khoát!

Hai mắt Mộ Dung Kiệt tối sầm gục vào vai Tử Hiên, tên phục vụ lúc nãy mang rượu tới, hai chân đều run cầm cập!

Má ơi, thật kinh khủng!

109. Chương 109: Suy Sụp Tinh Thần (3)

Tử Hiên đưa anh ra khỏi quán bar trở về nhà, ném anh lên giường đắp chăn xong mới thư giãn một hồi!

“Tử Hiên, cháu đang ở đâu?” Thành linh có âm thanh vang lên khiến Tử Hiên giật mình, là tiếng nói của ông nội.

Bật công tắc đèn, trong nháy mắt cả căn phòng sáng như ban ngày!

“Ông nội trở về khi nào sao không nói trước một tiếng, để cháu đi đón Lão Phật Gia nha!” Tử Hiên cọt nhả nói.

Nhưng trong lòng anh không có sự mừng rỡ nào, Ngải Tuyết mới vừa rời đi, ông lập tức trở về, không thể trùng hợp đến vậy, chẳng lẽ suy đoán của mình là đúng?

“Ha ha, các cháu bận bịu đủ việc, lão già đây không muốn làm phiền, hơn nữa, hộ vệ bên cạnh ông nhiều như vậy, có chuyện gì bọn họ cũng xử lý thay ông. Các cháu không cần lo lắng đến lão già này” . Ông cụ Mộ Dung cười nhạt.

Tử Hiên ngẩng đầu nhìn lướt qua đám thủ hạ, đây là tinh anh đặc biệt được anh Kiệt phái đến bảo vệ an toàn tuyệt đối cho ông nội!

Tử Hiên rũ mắt xuống, mỉm cười nhìn ông cụ.

“Ông nội gần đây nên cẩn thận một tí là tốt nhất, chị dâu biến mất, anh Kiệt liền trở thành con báo muốn giết người khắp nơi!” .

Ông cụ Mộ Dung giả vờ như không biết chuyện gì “Cháu nói nha đầu Ngải Tuyết kia không thấy nữa?”

Tử Hiên gật đầu “Đúng vậy, chỉ để lại tờ giấy rời đi, nói là mình không xứng với anh Kiệt!” Ngẩng đầu quan sát sắc mặt ông cụ.

Ông cụ Mộ Dung ho khụ khụ, che giấu chột dạ trong lòng giả bộ hốt hoảng “Cũng đúng, không thể sanh con đã là không còn tư cách gì làm con dâu nhà Mộ Dung chúng ta!”.

Tử Hiên cả kinh, Ngải Tuyết không thể mang thai? Không phải mới vừa sẩy thai thôi sao? Làm thế nào không thể sinh con nữa?

Ông cụ Mộ Dung nhìn ra sự nghi hoặc của Tử Hiên, nói tiếp “Tử Hiên cũng mong như vậy, sẩy thai lần thứ nhất liền mất đi thiên chức làm mẹ, nên cả chức con dâu nhà Mộ Dung cảm thấy cũng không xứng là phải!”

Nhịp tim Tử Hiên ngừng đập nửa nhịp, sự thật là thế nào? Đáng chết, tin tức quan trọng nhưng anh lại là người biết trễ nhất?

Đôi mắt xéch híp lại càng thêm hung ác, tay nắm thật chặt, “Thì ra ông nội cũng biết! Ha ha, ông biết còn rõ ràng hơn cả con thì phải !”

Ông cụ Mộ Dung tức giận cắn lưỡi mình vì sao lại nói nhiều như vậy, cười ngượng ngùng nói “Mặc dù ông đi Hawai, nhưng chuyện trong nhà ông nắm rõ trong lòng bàn tay!” .

Tử Hiên hiểu rõ ý tứ này, hoá ra là như vậy.

Theo phỏng đoán của anh thì ông cụ vốn không thích Ngải Tuyết, điều này, ông từng nói qua với anh, nay mượn chuyện sanh non không thể mang thai nữa để ép buộc Ngải Tuyết.

Sau đó, tạo ra hiện trường giả để anh Kiệt tưởng rằng Ngải Tuyết thật lòng muốn bỏ đi, từ đó đưa cô rời khỏi không còn quan hệ với nhà Mộ Dung.

110. Chương 110: Đồng Bào

Tử Hiên nhếch miệng, trông mắt lộ ra mấy phần suy nghĩ sâu xa, quan sát biểu hiện của ông cụ, “Ông nội thực có lòng nha!” .

Nước trà mới vừa vào miệng đều phun ra hết, kinh ngạc nhìn Tử Hiên! !

Mặt ông cụ tối sầm: “Tử Hiên, có chuyện gì? Ông không hiểu ý của cháu!”

Tử Hiên cười nhạt “Ông nội, ý con chỉ muốn khen ông đi chơi ở Hawai nhưng vẫn tận tình giúp anh Kiệt giải quyết mọi phiền toái ở Trung Quốc, thật là tốt bụng mà!”

Ông cụ Mộ Dung cảm thấy chột dạ, tay chân luống cuống, ho khụ khụ “Chuyện này, thời gian không còn sớm, ông lên lầu nghỉ ngơi trước! !” .

Tử Hiên gật đầu, mới vừa đi được hai bước sức nhớ ra một chuyện “Ông nội, ngày mai con trở về La Mã rồi, nói trước với ông một tiếng! !” .

Ông cụ Mộ Dung gật đầu, “Ừ, cha cháu thúc giục cháu không thôi, ông cũng muốn cháu ở đây lâu, cứ về đó khi nào muốn trở lại thì trở lại! !” .

Khóe miệng Tử Hiên thoáng hiện nét mỉm cười “Tất nhiên, cháu sẽ quay lại đây sớm, ông nội ngủ ngon! !”
“Ngủ ngon! !” .

Italy La Mã

Ngải Tuyết kéo chiếc vali trên đường, vừa đi vừa gọi điện thoại.

“Này, xin hỏi nhà bác ở chỗ nào? Đúng, tôi đang ở trong nội thành, à, bác tới đón tôi sao? Tốt, vậy làm phiền bác một chuyến!” .

Cúp điện thoại, Ngải Tuyết thở dài ra hơi, tìm lâu như vậy, cuối cùng tìm được cái ghế bên vệ đường.

Là người gốc Hoa, là đồng bào ! ! !

Nhìn tấm thẻ vàng trong tay, nếu cắt đứt quan hệ với nhà Mộ Dung, sao có thể dùng tiền bạc của nhà anh?
?

Đầu Ngải Tuyết nhức bưng bưng muốn quanh vòng vòng, trong tâm cảm thấy đau đớn, cô nhớ Kiệt.

Mới xa nhau có một ngày, cứ như một thế kỷ.

Bóng dáng của anh cứ luẩn quẩn trong đầu cô, có đào bới cỡ nào cũng không xóa được! !

Vốn là nghĩ tìm cơ hội rời đi, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy thực sự ngoài ý muốn! Lần cuối cùng gặp mặt không có sự chung đụng nào chỉ toàn tiếng cãi nhau.

Không biết bây giờ anh làm gì? Có phải không thấy mình lập tức đi tìm tứ tung cả lên.

Biu môi, trong lòng đau đớn thế nào cũng không vui đi, thật sự rất nhớ anh.

“Ngải Tuyết ?” Có người vỗ vai Ngải Tuyết làm cô hồi hồn, tiếng nói vang bên tai cắt đứt dòng suy tư của cô.

Ngải Tuyết quay đầu lại, thấy cô gái mặc chiếc đầm tím, trông rất xinh đẹp nhìn cô mỉm cười!

Sửng sốt một chút, ngay sau đó mỉm cười “Thang Tiệp? ? ?” .

111. Chương 111: Mắt Cá(1)

“Hello, đã lâu không gặp cậu xinh ra đây!”Thang Tiệp khen không ngớt lời, không ngờ Ngải Tuyết lại đẹp đến không nhận ra.

Ngải Tuyết xấu hổ đỏ mặt “Cảm ơn, cậu cũng thế!”

Thang Tiệp nhiệt tình lôi kéo Ngải Tuyết “Đi thôi, nhà tớ cách đây không xa!”

Tại nhà Thang Tiệp, Ngải Tuyết quan sát đánh giá một lượt thiết kế tao nhã sang trọng, cả phòng ngào ngạt hương thơm.

“Phòng thật thoải mái a, tớ rất thích!” . Ngải Tuyết hít sâu một hơi, lòng tràn đầy suy nghĩ thoáng trở nên nhẹ nhõm!

“Tiểu Tuyết, mệt không, tớ chuẩn bị nước ấm cho cậu tắm!”

Ngải Tuyết gật đầu, thở dài, đi vào phòng tắm, ngâm mình vào bồn nước ấm thật dễ chịu, thoải mái sau một ngày dài.

Chợt nhớ tới, kể từ khi ở cùng anh quả thật cô không cần động tay để tắm!

Mỗi lần, anh đều chạy theo sau vào phòng tắm bảo là muốn chà lưng cho cô.

Thật ra thì thừa nước đục thả câu, giờ trò chiếm tiện nghi của cô!

Trước kia cảm thấy anh rất đáng ghét là con heo chỉ biết động dục. Bây giờ không còn anh bên cạnh, cô cảm thấy trong lòng trống rỗng, vô cùng mất mát!

Chu mỏ, trông mắt trực trào tuôn rơi nước mắt, thực không nhịn được!

Cô nghĩ, cô đã phải lòng tên đàn ông bá đạo đó rồi! Đáng tiếc, lúc cô thấu hiểu được lòng mình cũng là lúc mình phải rời xa anh mãi mãi, quá muộn màng.

Ha ha, thật nực cười! Ông trời rất biết đùa lòng người.

Hít hít lỗ mũi, vùi đầu vào bồn tắm ngập nước, ép buộc bản thân không được khóc, không được nhưng nhớ tới anh nữa!

Nhưng trong nước, nước mắt càng chảy nhiều hơn, như vậy cũng tốt không có ai biết, để cho bản thân yếu ớt buông xuôi một lần, núp ở trong nước khóc đủ thôi!

30 giây!

Một phút!

Hai phút!

Ngải Tuyết cuối cùng ngẩng đầu lên, lau hai bên khóe mắt.

Khóc đủ rồi đến lúc phải kiên cường đối mặt với cuộc sống sau này!

Đường đã lựa chọn, cũng không còn đường lui!

“Tiểu Tuyết, tắm xong chưa? Ra ăn cơm...”

“Xong rồi, tớ ra liền!” Tắm rửa sạch sẽ, mặc đồ vào, trên mặt mang theo nụ cười đi ra ngoài cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì!

“Oa, thật nhiều đồ ăn, nhìn rất bắt mắt!”

Thang Tiệp cười khanh khách, tự hào vỗ ngực “Đương nhiên, những món này đều tự tay tớ xuống bếp chuẩn bị, tớ đời nào nấu cơm cho người khác ăn, chỉ cậu được hưởng thôi!”

Ngải Tuyết cảm kích mỉm cười với cô, vuốt tóc nói “Làm phiền cậu quá, để cậu phải cực như vậy!”

Cầm đũa lên gấp mắt cá bỏ vào chén.

Mỗi lần ăn cá, đều chính tay Kiệt tự mình bóc xương bỏ thịt vào chén cho cô.

Một lần ăn là một lần Kiệt cười nhạo cô “Nha đầu ngốc, mắt cá có gì ngon? Sao mỗi lần ăn thích thú đến vậy!”

Ngải Tuyết bĩu môi, “Thôi đi, anh mà biết cái gì? Mắt cá có rất nhiều chất dinh dưỡng nhé! Ăn gì bổ đó. Em mắc bệnh quáng gà cần ăn cá mắt.”

112. Chương 112: Mắt Cá (2)

Mỗi lần, Mộ Dung Kiệt nghe cô nói đến lợi ích của mắt cá, chỉ biết im lặng lắc đầu.

Cái nha đầu ngốc này, tư tưởng luôn lệch lạc khác người!

Nghĩ đi nhớ lại, vô thức bỏ mắt cá vào miệng nhai nhưng không biết mùi vị ra sao.

“Tiểu Tuyết, sao thế?” Thang Tiệp nhìn Ngải Tuyết cứ như người mất hồn, có chút lo lắng quan sát biểu hiện của cô.

Ngải Tuyết tránh né ánh mắt của cô “Không có, không có gì..., ăn, ăn đi!”

Bộ dạng gấp gáp lừa cơm vào miệng, che giấu đau đớn trong lòng!

“Thang Tiệp, bên đây có phòng thuê nào rẻ không?” Cô nên sớm tìm chỗ ở, không thể làm phiền người ta mãi.

Thang Tiệp sửng sốt “Tiểu Tuyết, không phải cậu đi du lịch sao? Thế nào? Muốn ở bao lâu?”

Ngải Tuyết cười khở “Không phải, sau này tớ sẽ ở sống đây luôn!”

Thang Tiệp nghe Ngải Tuyết nói vậy, hiểu rõ gật đầu “Vậy thì như thế này đi, trước tiên cậu cứ ở nhà tớ, sau đó tớ đi tìm người môi giới hỏi xem sao, nếu như không có tớ cho cậu cư trú tại đây, haha!”

“Cảm ơn cậu!” Ngải Tuyết nhìn cô gái trước mắt vốn không thân không thích bao nhiêu nhưng đối với cô tốt như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp!

Ba ngày sau, một buổi sáng tinh mơ, Ngải Tuyết bị Thang Tiệp kéo đi ra ngoài, nói là theo cô ấy đi phỏng vấn!

“Tiệp, cậu đi phỏng vấn cần gì phải mang theo tớ?” Ngải Tuyết còn mơ hồ hỏi Thang Tiệp, hai ngày sống chung nhau, phát hiện bọn họ rất hợp ý.

Trở thành bạn tốt lúc nào không hay!

“Ha ha, tớ nói cậu đừng chê cười tớ a, thật ra tớ hơi căng thẳng!” Thang Tiệp ngượng ngùng gãi gãi đầu, có chút xấu hổ!

Ngải Tuyết cười ra tiếng, “Nha đầu ngốc, chỉ là phỏng vấn xin việc bình thường thôi cần gì căng thẳng đến vậy? Mang theo tờ đến có thêm can đảm sao?”

Thang Tiệp vừa đứng trước gương ướm từng bộ trang phục vừa nói “Tiểu Tuyết cậu mới tới nên không biết, hôm nay tớ đi phỏng vấn ở tập đoàn Quý gia là một trong những công ty lớn nhất thế giới đó! Tờ còn nghe nói, đại thiếu gia của tập đoàn rất đẹp trai!”

Ngải Tuyết bất đắc dĩ thở dài “Tây trang màu tím này rất hợp với cậu!”

“Cái này sao? Ừ, tớ cũng thấy vậy!”

Tại phòng phỏng vấn tập đoàn Quý gia, Thang Tiệp vui vẻ lôi kéo Ngải Tuyết chen chúc với đám người bên trong.

Ngải Tuyết nhú mào “Thật nhiều người phỏng vấn nha!”

“Cũng đúng thôi, chức cao lương nhiều, còn được ngắm trai đẹp, chuyện tốt đôi đường ai chịu bỏ qua?” Thang Tiệp nói.

Ngải Tuyết cười yếu ớt, trai đẹp, có thể sánh bằng Kiệt của cô sao?

Anh xinh đẹp đến nỗi người và thần đều phần nộ !

“Không biết phỏng vấn có thuận lợi không, tớ rất sợ!” Thang Tiệp nắm tay Ngải Tuyết thật chặt, làm cô đau đến nhăn nhó!

113. Chương 113: Ảo Giác (1)

Ngải Tuyết vội rút tay ra, tức giận lườm cô một cái “Nha đầu ngốc, cái gì của mình sẽ là của mình dù có trốn cũng không thoát, không phải của mình thì có cưỡng cầu cũng không được, cứ thuận theo ý trời!”

Thang Tiệp nghẹo cổ suy nghĩ một chút “Cậu nói cũng đúng!”

“Nhưng mà tớ vẫn hồi hộp!” Thang Tiệp chu cái miệng nhỏ làm nũng với cô, Ngải Tuyết trợn mắt nhìn.

“Cậu hít một hơi thật sâu!”

“Bây giờ thở ra!”

“Làm lại lần nữa!”

“Đúng rồi thở ra, chính là như vậy, chỉ cần làm vài lần cậu sẽ không còn căng thẳng nữa ngược lại càng thêm tự tin!”

“Tớ đi vệ sinh rửa tay, cậu tiếp tục làm Hàaa...!”

Thang Tiệp vừa làm vừa gật đầu! Dường như có tác dụng Hàaa...!

Bộ dáng Ngải Tuyết hơi gấp gáp chạy nhanh vào nhà vệ sinh, ‘phanh...’ vô tình đụng vào người khác, không ngược nhìn chỉ nói “Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý!”

Tiếp tục chạy vào vệ sinh, có trời mới biết, mỗi sáng cô luôn có thói quen đi đại tiện, hôm nay bị nha đầu Thang Tiệp vội vã kéo đến chỗ này, làm cô đau bụng chết đi!

Mới vừa vào công ty Tử Hiên bị người ta đụng trúng, cảm thấy rất bực bội muốn lớn tiếng chửi mắng.

Ai ngờ, người phụ nữ này không ngẩng đầu, miệng rớt rít nói xin lỗi rồi tiếp tục chạy thụt mạng.

Anh vốn rất nhút nhát với chuyện Ngải Tuyết mất tích, lửa giận trong lòng vẫn kìm nén không có dịp bùng nổ.

Nhưng lần này tốt lắm, một buổi sáng tinh mơ liền đụng phải người phụ nữ đã bắt cần còn lạnh chanh nói không ngừng!

Cuối cùng cơn giận được bộc phát, có người chịu tội làm bao cát cho anh, nhưng chỉ thấy tiếng còn người đâu không thấy!

Kìa, hình như rất giống Ngải Tuyết nha!

Sững sờ một lát, nửa ngày sau mới phản ứng đuổi theo!

“Ngải Tuyết, Ngải Tuyết!” Anh sắp điên rồi, đi đến đâu cũng thấy bóng dáng của cô!

Anh vừa chạy vừa kêu lớn tiếng như vậy khiến ai nấy đều xúm lại xì xầm to nhỏ.

“A, Quý thiếu kìa!”

“Rất đẹp trai đó!”

Tử Hiên chau mày, đáng chết, phụ nữ luôn phiền phức!

Giờ phút này, Ngải Tuyết thoải mái ngồi trên bồn cầu, thở dài ra hơi, chợt nhớ tới lúc nãy hình như có người kêu mình!

Chớp chớp mắt, không đúng, đây là La Mã, trừ Thang Tiệp ra, không có ai là người quen của cô!

Làm sao có thể có người gọi mình được? Vỗ vỗ cái đầu nhỏ, nói thầm “Chắc ảo giác thôi!”

Đang hít thở sâu, Thang Tiệp bị người ta đẩy một cái làm cho lão đảo ngã xuống đất, thậm chí bàn tay bị người ta đập không thương tiếc.

Thang Tiệp trợn mắt cắn răng, hận không thể lên trời khiếu nại, không nhịn được lớn tiếng nói lời thô tục “Chết tiệt, ai dám giẫm lên tay của bổn cô nương!”

114. Chương 114: Ảo Giác (2)

Mẹ kiếp! Đau chết!

Thang Tiệp cố gắng đứng dậy, phần hận nhím đám người trước mắt như uống nhầm thuốc kích thích cứ nhảy tung tung miệng không ngừng la hét.

Khẽ cau mày, những người này có bệnh à? ? ?

Họ đang nói cái gì? Quý thiếu gia? ? ? Là Quý gia thiếu gia sao? ? ?

Hít vào một hơi, không để ý cánh tay đang đau, cố chen vào đám người đó.

Chỉ thấy anh khẽ chau mày, vẻ mặt rất tức giận lạnh hơn cả băng, cô còn thấy, có một cô gái cả gan lôi kéo tay anh, cư nhiên bị anh gạt ra!

Anh không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, lời đồn từng nói anh rất dịu dàng với phụ nữ còn có rất nhiều tiền, nhưng chứng kiến màn này, thực làm cô thất vọng tràn trề, đại thiếu gia lúc này chênh lệch khá xa so với lời đồn!

Thang Tiệp bĩu môi, ngay tức khắc nhìn Tử Hiên bằng ánh mắt khinh thường! Đối với công việc sắp phỏng vấn tới cảm thấy mất hết hứng thú!

Thôi, về nhà chơi với nha đầu Ngải Tuyết sướng hơn!

Ngải Tuyết đâu? Đi toilet cả nửa ngày rồi không thấy mặt mũi đâu?

Ngải Tuyết ra ngoài thấy Thang Tiệp đứng trước cửa vệ sinh hết nhìn đông tới nhìn tây, mỉm cười đi tới “Tiệp!”

Thang Tiệp giật mình“Cứ tưởng cậu ngất trong đó luôn rồi chứ!”

Ngải Tuyết chu mỏ, nhìn đám người tùm tùm bên kia“Đã xảy ra chuyện gì? ?”

Thang Tiệp bĩu môi“Là Quý thiếu gia tới, làm những cô gái kia điên cả lên, nhưng tớ nhìn qua thấy tầm thường thôi, không chút dịu dàng! Thật không biết có chỗ nào hấp dẫn những cô gái kia!”

Ngải Tuyết kinh ngạc nhìn Thang Tiệp“Không phải lúc sáng cậu nói người ta là mỹ nam a? Thế nào?Nhìn rồi thất vọng sao?”

“Tớ thích mỹ nam dịu dàng, còn hần, không thuộc khẩu vị của tớ!” Lúc này, Thang Tiệp đối với Tử Hiên không ôm một tia ảo tưởng nào!

“Cho nên? Về việc phỏng vấn cậu.....?”

“Dĩ nhiên không rồi, tớ vì hần ta mới đi phỏng vấn, nhưng cách cư xử của hần đã mất hình tượng với tớ rồi!”Thang Tiệp khinh thường quay đi, thật ra cô không thiếu tiền xài a!

Ngải Tuyết trợn to đôi mắt, xa xa,Tử Hiên nhìn một lượt quanh sảnh công ty, thôi đi, cái gì cũng nhìn không thấy! Bị những cô gái che hết rồi!

“Chúng ta đi, hiện tại tức tối như vậy cần đi chơi để giải tỏa!”Thang Tiệp lôi kéo Ngải Tuyết bước nhanh khỏi tập đoàn Quý gia.

“Đi đâu ?Chơi cái gì?Đừng nói phải ngồi cáp treo nha?” Chân mày Ngải Tuyết gắt gaonhú lại.

Cô không quên, ngày hôm qua nha đầu này ngồi xe cáp treo, thiếu chút nữa dịch mật trong dạ dày cô đều ói ra hết!

Thang Tiệp vỗ bả vai Ngải Tuyết”Trời ơi, đi rồi biết, không cần bày ra vẻ mặt chống đối vậy!

Ngải Tuyết không nói gì, nhún vai, yên lặng để cô lôi đi!

115. Chương 115: Ảo Giác (3)

Tử Hiên bên kia, cứ đi tới đi lui, khuôn mặt vốn tuần tú mê người nay cau có làm người khác không dám đến gần, quả đám nắm thật chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể tung vào đối phương!

Cho tới bây giờ anh không cảm thấy phụ nữ khiến anh chán ghét đến vậy.

Cuối cùng không nhịn được rống lên“Tất cả cảm cho tôi!”

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh một cách lạ thường thậm chí một cây kim rơi xuống cũng nghe được âm thanh, tất cả đều ngưng ngốc, đứng bất động tại chỗ!

Tử Hiên phiền não kéo cà vạt, đẩy những người cô gái tóc vàng như ruồi như nhện bám riết vào anh, sai bước đi ra ngoài!

“Đáng chết, cái gì cũng không thấy!” Cả công ty từ trên xuống đều bị anh lật tung cả lên, thậm chí đem tất cả danh sách phỏng vấn hôm nay nhìn qua một lần.

Không có, không có bóng dáng quen thuộc kia.

Tính khí nóng nảy bộc phát sang thư kí“Đuổi hết đám người phỏng vấn hôm nay, đuổi hết đi, không chừa một ai, lập tức, ngay lập tức cho tôi!”

Đều do những con ruồi nhện chết tiệt đó làm hư chuyện tốt của mình, thật muốn giết chết bọn họ mà!

Chán chường ngã người vào sofa, người phụ kia là Ngải Tuyết sao?

Chắc người giống người thôi? Hay mình ảo giác?

Thực nhứt đầu vuốt thái dương, gãi đầu, anh lo lắng gần chết, không biết bây giờ Ngải Tuyết như thế nào? Sống có tốt không?

Anh quyết không tin Ngải Tuyết tự mình rời đi.

Nhớ đến bộ dạng suy sụp của anh Kiệt, anh cảm thấy, thế giới gần như bị hủy diệt!

Trước một ngày trở về La Mã, anh muốn nói lời tạm biệt với anh Kiệt, nhưng làm thế nào cũng không mở cửa phòng anh ấy được.

Lòng lo lắng sợ anh ấy xảy ra chuyện, nhanh chóng đá văng cánh cửa, xộc vào mũi anh là mùi rượu nồng nặc.

Dưới sàn nhà đầy bình rượu rỗng và tàn thuốc, Mộ Dung Kiệt chán chường dựa lưng vào mép giường, một tay nằm bình rượu tu vào miệng!

Tử Hiên muốn xông tới đoạt lấy, ánh mắt Mộ Dung Kiệt lạnh lùng dọa anh phải lùi lại.

Trong con người của anh Kiệt không có dấu vết say, tràn ngập trong đó là sự thương cảm!

“Anh Kiệt!” Tử Hiên thận trọng khẽ gọi!

“Đi ra ngoài! ! !” Về mặt Mộ Dung Kiệt nhàn nhạt, nhạt đến nhìn không thấu được suy nghĩ của anh ấy vào lúc này.

Tử Hiên thở dài, ngồi chồm hổm xuống “Em sẽ tìm được chị dâu, anh không thể cứ như vậy mãi! !”

“Anh kêu em đi ra ngoài có nghe không! ! !” Hai mắt Mộ Dung Kiệt đỏ ngầu, nhắc tới Ngải Tuyết, tim của anh không cách nào thôi đau đớn!

Tử Hiên rất thất vọng, “Anh Kiệt, anh có tức giận em cũng phải nói, Ngải Tuyết không thể nào tự mình bỏ đi, anh không thể cứ từ bỏ cô ấy như vậy, nếu không anh sẽ hối hận! ! !”

Dù không đành lòng nhưng vẫn đi ra ngoài “Em trở về La Mã ! ! !”

116. Chương 116: Phụ Nữ Là Động Vật Máu Lạnh!

Mộ Dung Kiệt hơi ngây người, sau đó tiếp tục cầm bình rượu uống ừng ực chả khác gì nước thường!

Cười lạnh “Phải không? Cô ấy không tự ý rời đi? Nếu như không tại sao hôm đó hỏi anh câu hỏi đó? Rõ ràng cô đã có ý định từ lâu!”

Phụ nữ đều là động vật máu lạnh, ả tiện nhân kia và cô đều như nhau!

Cho dù anh che chở, chăm lo cho cô hết mực, một chút cô cũng không để tâm hay đối đáp lại!

Trái tim của anh hoàn toàn bị cô hung hăng chà đạp không thương tiếc! Từng mảnh từng mảnh đấy!

Anh hận cô, rất hận cô!

Cô nên cầu nguyện mỗi ngày để anh không tìm thấy cô, anh thề, một khi anh bắt lại được sẽ làm cô sống không bằng chết!

Con người đầy hung ác hiện lên sự khát máu!

Ngải Tuyết, người phụ nữ không đáng nhận lấy tình thương của anh! Thật sự không đáng!

Mộ Dung Kiệt tự nhốt mình trong phòng suốt hai ngày liền, ngay cả ăn cũng không muốn, chỉ biết chuốc say bản thân để quên đi tổn thương kia.

Sáng của ngày thứ ba, đứng trước gương tây trang chỉnh tề, không còn dấu vết lồi thoi lếch thếch của ngày hôm qua, mặt không cảm xúc đi xuống lầu!

“Chào buổi sáng thiếu gia!”. Quản gia Trương hơi kinh ngạc, mấy ngày nay, mặc cho ông chủ và người hầu gọi đến khàn giọng, thiếu gia vẫn không mở cửa!

Mộ Dung Kiệt gạt đầu một cái, sải bước đi vào bãi đậu xe, một đường lái thẳng đến trụ sở chính của Long Hồ bang!

Trương Thiên, Tử Mặc và đám thuộc hạ nhìn thấy Mộ Dung Kiệt đến, tất cả vui mừng nhảy cẫng lên!

Thật tốt quá, cuối cùng đại ca cũng tới!

Mộ Dung Kiệt lạnh nhạt ngồi trên ghế xoay, quét mắt nhìn đám thủ hạ!

“Bang hội gần đây như thế nào?”

“Đại ca, kể từ khi tiêu diệt Hải bang, thế lực của Long Hồ bang ai cũng biết đến, dù trong nước hay ngoài nước không hắc bang nào dám mở miệng khiêu chiến!” Nói đến đây Trương Thiên tự hào, vui mừng ra mặt!

Mộ Dung Kiệt gạt đầu tỏ vẻ hài lòng, trầm mặc nhìn phía xa xa!

Trương Thiên liếc mắt nhìn Mộ Dung Kiệt, tay đẩy Tử Mặc đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói “Mặc, anh cảm thấy đại ca hôm nay có gì khác lạ không?”

Tử Mặc lườm anh ta “Ngu, thiếu phu nhân đi rồi, đại ca có thể vui mừng sao?”

Trương Thiên hiểu rõ gạt đầu, chần chừ đi đến gần “Đại ca, anh đừng lo lắng, mạng lưới của Long Hồ bang trong vào ngoài nước đang tận lực tìm kiếm tung tích của chị dâu, không bao lâu sẽ tìm được!”

Mộ Dung Kiệt chợt gõ thật mạnh vào bàn, ánh mắt đầy sát khí liếc nhìn bọn họ, Trương Thiên sợ tới mức cả người run rẩy!

117. Chương 117: Phụ Nữ Là Động Vật Máu Lạnh (2)

“Tôi nói sai sao?” Trương Thiên cẩn thận đi tới bên Tử Mặc, nhỏ giọng hỏi.

Tử Mặc ho khan né sang một bên, anh có điên mới dây dưa với tên Trương Thiên ngu ngốc này, sớm muộn gì cũng chuốc họa vào thân!

Trương Thiên gãi đầu không hiểu ý tứ của anh ta, giả vờ nhìn sang chỗ khác tránh ánh mắt muốn giết người của Mộ Dung Kiệt!

Mộ Dung Kiệt lạnh lùng lên tiếng “Ai ấy người tự tung tự tác như vậy? Tôi kêu mấy người đi tìm sao?”

Trương Thiên ngượng ngùng sờ lỗ mũi “Đại ca, cậu Quý lệnh chúng tôi đi tìm, đây không phải là chỉ thị của đại ca sao?”

Mắt Mộ Dung Kiệt híp lại, khóe miệng mở ra “Có kết quả chưa?”

Hỏi bất chợt như vậy, Trương Thiên nhanh chóng đi lại, khom người cung kính nói “Đại ca, tạm thời chưa có!”

Mộ Dung Kiệt nghe xong cơn giận lập tức nổi dậy “Cái gì gọi là tạm thời chưa có?”

Trương Thiên lúng túng cười trừ “Đại ca, chúng tôi thật không ngờ thiếu phu nhân có bản lĩnh lớn đến vậy, sau khi phát hiện thiếu phu nhân rời đi không tới nửa giờ đã phái một phần ba thủ hạ đi tìm khắp nơi! Nhưng một chút tin tức cũng không có! Cứ như bốc hơi khỏi thành phố S này.”

Trương Thiên hơi buồn bực khi kể lại lẽ nào có khả năng đó!

Tim Mộ Dung Kiệt ngừng đập nửa nhịp, không dám tin hỏi lại “Một phần ba người đi tìm vẫn không thấy?”

Trương Thiên gật đầu “Đúng vậy thưa đại ca, hình như có người cố tình bắt cóc chị dâu không cho chúng ta tìm được? Em cảm thấy chị dâu không có năng lực thoát khỏi sự truy lùng của long Hồ Bang!”

Mộ Dung Kiệt ngheo cổ, đôi mắt híp lại lộ ra sự suy nghĩ sâu xa!

Đi tới trước cửa sổ, vung tay lên “Mấy người lui xuống đi!”

“Dạ!”

Tim Mộ Dung Kiệt bắt đầu rối loạn, Tử Hiên từng nói qua, bây giờ đến Trương Thiên cũng nói như vậy.

Tĩnh táo suy nghĩ từng sự việc, dường như nha đầu nhà anh thực không có bản lĩnh lớn như vậy!

Đến tột cùng là ai? Ai có lá gan lớn đến mức phụ nữ của anh cũng dám động vào?

Hắn là có mục gì? Trong thế giới hắc - bạch Mộ Dung Kiệt anh có kẻ thù không nhiều cũng không ít, có khi nào bắt bảo bối của anh để phục thù?

Hơn nữa, bảo bối luôn ở trong nhà Mộ Dung đời nào bước ra đường một mình, trừ phi có nội gián, nếu không, không thể nào dễ dàng bắt người thuận lợi như vậy!

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt run lên, nếu là vậy, Ngải Tuyết của anh không phải đang gặp nguy hiểm sao?

“Trương Thiên, Trương Thiên, vào đây!” Tâm tình Mộ Dung Kiệt luống cuống cả lên.

Trương Thiên vừa bước vào phòng chứng kiến cơn giận của con sói xám trước mặt làm anh lạnh cả sống lưng.

Hoảng hốt giương mắt nhìn đồng chí Tử Mặc.

118. Chương 118: Hậu Quả (1)

Không được rồi, từ lúc nào đại ca lại bốc hỏa lớn đến vậy, đáng thương cho Trương Thiên a! ! !

Trương Thiên mới vừa tiến vào, Mộ Dung Kiệt níu lấy cổ áo anh “Lập tức tăng thêm lực lượng tìm Ngải Tuyết, lưu ý đến động tĩnh của các bang phái khác, phát hiện có gì không đúng lập tức báo cáo! Điều tra kỹ những người trong nhà Mộ Dung một lần, nhất định phải bắt được nội gián!”

Trương Thiên sửng sốt, “Đại ca, ý của anh là.....?”

“Ngải Tuyết có khả năng bị những bang phái khác bắt đi, hơn nữa, có nội ứng! ! !” Mộ Dung Kiệt cắn răng nghiến lợi nói, bảo bối của anh xảy ra chuyện gì, anh quyết không để yên!

Trương Thiên đứng ngơ ngác, không hiểu lời đại ca nói.

“Còn đứng đó? Lập tức làm đi!” Mộ Dung Kiệt hung hăng đập một cước vào mông Trương Thiên.

Đáng thương cho Trương Thiên cứ như vậy bị đập khỏi cửa khi đầu óc cứ u mê lẫn lộn, vội vàng đứng dậy phân phó chỉ thị xuống dưới.

Trong lòng vô cùng uất ức, anh có trêu ghẹo ai?

Tử Mặc trợn mắt há hốc mồm, một lúc sau, trong lòng vẫn thì thầm nói, gần đây lửa giận của đại ca có vẻ tăng lên không ít, nhất định phải biết thức thời, không thể để đại ca chú ý tới mình.

Nếu không, mình nhất định sẽ giống như Trương Thiên bị đánh vô cớ!

Mộ Dung Kiệt lấy áo khoác của mình chạy nhanh ra ngoài, dường như ả tiện nhân Thượng Quan Tử Uyển đó còn chưa giải quyết xong, đều bởi vì cô ta, mới xảy ra nhiều chuyện ngày hôm nay!

“Tử Mặc, lại đây!”

Khẩu khí Mộ Dung Kiệt lúc này giống như muốn nả đạn phun lửa vào đối phương, tia may mắn cuối cùng trong lòng Tử Mặc cũng tan vỡ!

Xong rồi, xong rồi, anh còn thảm hơn cả Trương Thiên không gây nên tội lỗi gì, đại ca vẫn tìm tới anh!

Cung kính nói“Đại ca, cần đi đâu?”

“Dẫn tôi đi gặp Thượng Quan Tử Uyển!” Giọng nói Mộ Dung Kiệt lạnh hơn cả băng, mang theo sự hung ác, tàn nhẫn.

Trong lòng Tử Mặc căng thẳng cuối cùng chùng xuống, lập tức vui mừng trở lại“Dạ!”

Có thể không vui sao? Không bị đánh còn được đi đánh người ta! Vẹn cả đôi đường a!

Phía sau sân huấn luyện, khuôn mặt Thượng Quan Tử Uyển chỗ tím chỗ xanh, hai mắt hoảng sợ nhìn Mộ Dung Kiệt!

Những ngày qua cô sống tại đây chả khác gì ở địa ngục, những người này, đều là ác ma!

Giờ phút này cả người Mộ Dung Kiệt tỏa ra một cỗ khí tà ác, làm Thượng Quan Tử Uyển có dự cảm không tốt nảy sinh từ trong lòng!

Trong lòng dâng lên một hồi chua xót, từ lúc nào, cô phải gánh lấy hậu quả như vậy? Bị người hành hạ như vậy?

119. Chương 119: Hậu Quả (2)

Tất cả đều do ả tiện nhân Ngải Tuyết kia, cô từ một thiên kim tiểu thư vạn người kính ngưỡng bây giờ biến thành một tù nhân!

Ngày đó để cho ả mất đi đứa bé xem như quá nhẹ cho ả, sớm biết trước ngày hôm nay, cô sẽ không nường tay để ả biến mất khỏi thế gian này!

Hai mắt Thượng Quan Tử Uyển tràn đầy lửa hận, coi như giờ phút này, trong lòng cô một chút hối hận cũng không có, thậm chí, cô càng ngày càng hận Ngải Tuyết, hận không thể tự tay mình giết chết cô ta!

Mộ Dung Kiệt kiềm chế để không giết cô ngay lúc này, vẻ mặt vẫn như cũ lạnh như băng“Nhìn thấy bên đó chứ?” Cách đó không xa là ao cá sấu, nhàn nhạt hỏi!

Sắc mặt Thượng Quan Tử Uyển xanh như tàu lá chuối, răng môi đều run rẩy “Không, anh không thể đối xử với em như vậy!”

Mộ Dung Kiệt nhú mày, đôi môi bạc nhếch lên“Không thể? Vì sao không thể? Tôi không chỉ có có thể, tôi còn muốn cô chết không được toàn thây!”

“Tử Mặc, nên làm sao, biết rồi chứ?”

Tử Mặc hưng phấn ra mặt gật đầu hiểu rõ, đã rất lâu anh không được chơi trò chơi thú vị này!

Đi tới bên cạnh Thượng Quan Tử Uyển, mặc cho tiếng la của ả ta, anh trực tiếp trói ả ta lại.

“Tiện nhân, ai bảo cô ngu độn đến bảo bối của đại ca chúng tôi, đây chính là tự làm tự chịu!”

“Anh, các người muốn thế nào? Không, không cần!” Thượng Quan Tử Uyển lạnh từ sống lưng đến lòng bàn chân!

Tử Mặc nâng khóe môi cười lạnh“Cũng không có gì đặc sắc, chỉ là treo ngược cô lên từng chút từng chút thả cô xuống ao cá sấu, khiến bọn chúng ăn từ bàn chân cô đến đùi cô rồi nội tạng của cô, ả nha, cô tưởng tượng xem có thú vị không. Haaaa...!”

Thượng Quan Tử Uyển theo lời Tử Mặc kể, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu, không dám tin nhìn bọn họ không chớp mắt, bọn họ đang cười, nụ cười so với Diêm Vương chả khác là bao!

“Tụi bây, sao có thể đối xử với tôi như vậy, thật độc ác, không, không cần, cầu xin mấy người!”

Tử Mặc nhìn ánh mắt hoảng sợ của Thượng Quan Tử Uyển, khinh thường hừ lạnh một tiếng “Người phụ nữ rần rết như cô, nên chịu loại trừng phạt độc ác này! Nếu không phụ lòng của cô sao?”

Yên tâm đi, người của chúng tôi rất ý thức, sẽ không để cho cô chết nhanh như vậy đâu, cô phải tin tưởng, đại ca của chúng tôi rất nhân từ, luôn nguyện ý để cho cô biết rõ ràng, đến tột cùng cô chết như thế nào đi!”

Tử Mặc xách Thượng Quan Tử Uyển đến bên ao cá sấu, ném cho thủ hạ một ánh mắt, hai tên vạm vỡ hiểu ý lập tức treo cô lên!

Thượng Quan Tử Uyển khóc thất thanh, lớn tiếng cầu xin tha thứ “Không, không cần mà, cầu xin các người, tôi biết sai rồi, không cần đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy, Kiệt van xin anh tha cho em, sau này em không dám tái phạm nữa!”

120. Chương 120: Người Phụ Nữ Của Tôi Dễ Bắt Nạt Lắm Sao?

Mộ Dung Kiệt hừ nhẹ một tiếng “Bây giờ có hối hận cũng muộn. Còn đứng ngây đó làm gì? Bắt đầu đi!”

Lời vừa dứt, đám thủ hạ không chút khách khí thả cô từng chút từng chút một xuống, thậm chí cật đầu móng tay của cô để máu tươi nhỏ giọt vào ao, mùi máu tanh bốc lên khiến những con cá sấu trong hồ náo nức ùn ùn kéo tới!

Mặt Thượng Quan Tử Uyển chợt tối sầm, lâm vào hôn mê bất tỉnh! Rồi tỉnh lại lần nữa vì bàn chân đau như cắt tặn vào xương tủy!

Cô đưa mắt nhìn, chỉ thấy đàn cá sấu đang tấn công đôi chân của mình, mỗi miếng thịt đều bị bọn chúng cắn xé không thương tiếc, còn đám người ở trên thay phiên kéo cô lên rồi kéo cô xuống như muốn dụ dỗ đàn cá sấu.

Cứ như vậy, Thượng Quan Tử Uyển hôn mê rồi tỉnh, tỉnh rồi hôn mê! Ngay cả cầu xin tha thứ cô cũng không còn hơi sức!

Thời điểm cô còn ý thức được mọi thứ thì nhìn thấy Mộ Dung Kiệt cười lạnh đầy khát máu, con người nhìn cô rất bình thản cứ như chuyện đang xảy ra không liên quan đến mình, lạnh lùng nói một câu “Cái này là do cô tự chuốt lấy, là hậu quả khi cô đụng đến phụ nữ của Mộ Dung Kiệt tôi!”

“Đại ca, đoạn video đây, tiếp theo nên làm gì?” Tử Mặc nghi ngờ hỏi, đại ca bảo quay lại để làm gì?

“Lập tức phát lên mạng, tôi không chỉ muốn tiêu diệt Thượng Quan Tử Uyển, còn muốn cảnh cáo bọn họ, một khi đụng đến người phụ nữ của Mộ Dung Kiệt, phải xem người đó có gan gánh lấy hậu quả như thế không!” Trong mắt Mộ Dung Kiệt nổi bão, người phụ nữ của anh, dễ bắt nạt lắm sao?

Tử Mặc gật đầu rồi lập tức đi làm! Vội vã trở về phòng làm việc hoàn thành nhiệm vụ!

Ngày hôm sau, đoạn video được phát trên toàn cầu, tất cả mọi người xem xong ai nấy đều rung mình, trên dưới một lòng hoảng sợ!

Mặc dù không biết người phụ nữ trong đoạn video đã chọc giận gì Thiên Long, nhưng bọn họ nhận thức rất rõ, một khi Thiên Long nổi giận, hậu quả cực kì nghiêm trọng!

“Trời ơi, sau này không bao giờ chơi trò này nữa!” Thang Tiệp vừa xuống cáp treo, liền ói cả nửa ngày, sắc mặt tái nhợt.

Ngải Tuyết tức giận lườm cô quát “Đã bảo cậu đừng chơi, cậu không nghe, bây giờ gan mật đều nôn ra hết cảm thấy thế nào? Dễ chịu hơn chưa ?”

Thang Tiệp chu mỏ uất ức, bởi vì cả khu trò chơi chỉ có mỗi trò này mới kích thích được cô thôi.

Đột nhiên, mắt cô sáng lên, đưa tay bé nhỏ kéo ống tay áo của Ngải Tuyết “Tiểu Tuyết, chúng ta chơi xích đu nha, tớ đẩy cậu!”

Trán Ngải Tuyết hiện lên vài đường màu đen, cũng không còn con nít, chơi xích đu được sao!

“Thôi đi, chúng ta đâu còn nhỏ ở đó mà chơi xích đu, muốn quay về tuổi thơ a!” Ngải Tuyết châm chọc!

Thang Tiệp lải nhải bên tai, giọng nói hơi làm nũng: “Ai nói, tớ muốn chơi, vậy cậu đẩy tớ nha!”

121. Chương 121: Không Phải Ảo Giác!

Ngải Tuyết muốn nhúc nhích đầu với cô gái bên cạnh “Được rồi, chơi thì chơi!”

Thang Tiệp nghe Ngải Tuyết đồng ý, vui mừng nhảy cẫng lên chả khác gì con nít được ăn kẹo.

Ngải Tuyết đẩy Thang Tiệp chơi một lát, thấy gương mặt Thang Tiệp vui vẻ, cô cũng tươi cười theo!

“Tiểu Tuyết, tới tớ đẩy cậu!” Thang Tiệp cố ý đi xuống nhường cho Ngải Tuyết lên chơi!

Ngải Tuyết bất đắc dĩ nhún vai, chơi một chút cũng không mất mát gì! Ngây thơ thì cứ ngây thơ đi!

“Chuẩn bị xong chưa?” Thang Tiệp hỏi

“Rồi! ! !”

Thang Tiệp tay dùng sức đẩy, ngay lập tức, một cỗ lực từ sau lưng Ngải Tuyết đẩy cô bay lên cao!

“Ặc, Tiểu Tuyết bay, bay cao!” Thang Tiệp hưng phấn hô to.

Vốn cảm thấy trò này rất trẻ con nhưng thời khắc cơ thể được bay lên cao như lay động cả không trung, từng cơn gió ùa vào lòng cô.

Tất cả phiền não không vui đều bay mất theo cơn gió!

Vui mừng kêu to “Cao hơn chút nữa, cao hơn chút nữa!”

“Được” Thang Tiệp mỉm cười đáp lại!

Xích đu càng bay càng cao, tiếng cười của hai cô càng truyền đi xa! Trong khu trò chơi tràn ngập tiếng cười của hai cô gái, làm mọi người xung quanh vui lây!

Trong đám người đó, có một người đàn ông đứng bất động, đôi môi khô gợt vẽ lên đường cong, đôi mắt mở to nhìn Ngải Tuyết xinh đẹp như trong tranh vẽ.

Ngải Tuyết bay lượn trên không trung giống như một con chim nhỏ, càng quuyến rũ như một con bướm bướm, cô bay rất cao rất cao, ánh mắt trời mùa thu dịu nhẹ rơi vào người cô, khoảnh khắc đó, cô tựa như một dây sao băng xẹt qua bầu trời màu xanh, làm mọi người nhìn đến ngây dại!

Trong mắt của anh tràn đầy tưởng tượng xa vời, kia, thật sự là người phụ nữ làm anh ngày nhớ đêm mong!

Buổi sáng, trong công ty người anh nhìn thấy là cô sao?

Trong mắt Tử Hiền lóe sáng, càng không dám tin vào mắt mình!

Có chút ngơ ngẩn đứng này giờ nên bắt đầu tê cứng, nghe rằng trốn mắt, là thật!

Ngay sau đó khóe miệng nhếch lên, vốn tới đây để nói rõ quan hệ với Lam Tịch Ảnh, không nghĩ tới, lại tìm được cô!

Thực là xa tận chân trời nhưng gần ngay trước mắt!

“Ngải Tuyết, Ngải Tuyết!” Tử Hiên vừa gọi kêu vừa chạy như điên!

Trên không trung Ngải Tuyết mở to mắt, có người gọi cô? Giọng nói rất quen thuộc!

Giật mình quay đầu tìm kiếm chung quanh, cơ thể ngồi không yên vặn qua vặn lại, đột nhiên, sức lực trên tay buông lỏng, cả người Ngải Tuyết ở trên xích đu nhất thời bay xuống đất!

Xung quanh đầy tiếng kêu sợ hãi, càng dọa người đẩy xích đu - Thang Tiệp!

122. Chương 122: Mất Trí Nhớ

Bên trong bệnh viện, Tử Hiên và Thang Tiệp lo lắng đi đi lại lại dọc hành lang.

Đôi mắt Tử Hiên đỏ bừng, Thang Tiệp nhỏ giọng nức nở!

“Lần này làm sao bây giờ? Ngải Tuyết không sao chứ, từ trên cao té xuống như vậy, chắc bể đầu mất!” Thang Tiệp thấp thỏm lo âu, nếu Tiểu Tuyết của cô bị như vậy, cô sẽ ân hận đến chết.

“Câm miệng, ai cho cô đẩy cô ấy cao như thế? Lại không có phòng hộ, không biết nguy hiểm sao!” Tử Hiên nhìn Thang Tiệp rống to.

Thang Tiệp chu mỏ uất ức, chuyện lần này cô sai rồi, là cô lôi kéo Tiểu Tuyết chơi xích đu!

Tử Hiên ảo não đập đầu vào tường, chính anh cũng thế, nhìn thấy cô bay cao như vậy, anh còn kêu to, phân tán sự chú ý của cô!

Thang Tiệp nhìn Tử Hiên nóng nảy không nhịn được tò mò hỏi: “Anh là gì của Tiểu Tuyết nhà tôi? Là bạn bè hay bạn trai?”

Tử Hiên lườm cô một cái, trong lòng không cảm được rung động một chút.

Bạn bè hay bạn trai, câu hỏi dễ trả lời như vậy, nhưng có vẻ khó đối với anh, hỏi ngược lại: “Cô nói thử xem?”

Mắt Thang Tiệp sáng ngời: “Bạn trai sao? Oa, không nghĩ tới Tiểu Tuyết có bạn trai xinh đẹp như vậy!”

Tử Hiên đen cả mặt vì câu trả lời của Thang Tiệp, cô nói anh xinh đẹp? Đáng chết, cô còn dùng từ xinh đẹp để miêu tả anh?

Mặc dù tức giận, nhưng cũng vì bị ngộ nhận là bạn trai của Ngải Tuyết, trong lòng dâng lên một tia ngọt ngào.

Hai mắt hung hăng trợn nhìn cô, thôi, so đo với cô chả khác nào mình không bình thường giống cô ta.

Đúng lúc này, đèn cấp cứu tắt, bác sĩ đi ra!

“Sao rồi? Có sao không?” Thang Tiệp và Tử Hiên tranh nhau chạy tới lôi kéo bác sĩ.

Hiển nhiên vị bác sĩ có chút không thích ứng, lúng túng ho khụ khụ: “Không có vấn đề gì lớn, gãy hai xương sườn, nhưng có tin này, hai người phải chuẩn bị tâm lý, có thể cô ấy không còn nhớ rõ mọi người là ai!”

“Ông, ông nói Tiểu Tuyết mất trí nhớ sao?” Thang Tiệp cẩn thận hỏi, trong lòng nói thầm, không thể nào, không thể nào!

Bác sĩ gạt đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn tới biểu hiện của Tử Hiên: “Đúng vậy, rơi ở độ cao như thế đã chấn thương não bộ dẫn đến bị mất trí nhớ, hiện tại, đầu óc của cô ấy trống rỗng như một đứa trẻ mới sinh ra! Ngay cả mặc quần áo, ăn cơm đều phải học lại từ đầu! Đây là quá trình khá dài!”

Bác sĩ lắc đầu một cái, nhìn về mặt người đàn ông đối diện rất lo lắng cho bạn gái, phải là rất quan tâm chứ? Đáng tiếc, cô ấy cái gì cũng không nhớ ra, đáng thương cho anh ta!

Bác sĩ vừa đi, Thang Tiệp vẫy vẫy tay trước mặt Tử Hiên, Tiểu Tuyết mắt trí nhớ rồi, đừng nói anh ấy sẽ nổi điên nhắm vào cô? Không thể!

123. Chương 123: Anh Không Tin Em Không Nhận Ra Anh

Tử Hiên mới vừa bước vài bước đến giường bệnh.

Ngải Tuyết đã tỉnh dậy, mặt thần thờ nhìn anh như người xa lạ, nhẹ nhàng ngồi xuống, bàn tay đặt lên khuôn mặt nhỏ của cô, khẽ miêng mở ra hỏi “Tiểu Tuyết, là anh, Tử Hiên, Tử Hiên đây, em còn nhớ không?”

Ngải Tuyết một chút phản ứng cũng không có, Tử Hiên nóng nảy “Tiểu Tuyết, trả lời anh, anh không tin em quên hết mọi thứ, anh không bao giờ tin!”

“Em nhất định là cố tình không muốn để ý tới anh, cho nên cùng bác sĩ lừa gạt anh, có đúng không? Nói chuyện với anh!” Tử Hiên đưa tay dùng sức lay bờ vai của Ngải Tuyết, cuối cùng Ngải Tuyết cũng nhú mồm!

Một bên, Thang Tiệp vội kéo Tử Hiên ra “Anh làm gì vậy? Ngải Tuyết bị thương, sao anh có thể ép buộc cô ấy như thế!”

Tử Hiên cảm thấy mình như lâm vào bế tắc, nhìn Ngải Tuyết chau đầu lông mày lại, trong lòng mơ hồ cảm giác đau đớn chưa từng có?

Chết tiệt, mình làm cô đau!

“Tiểu Tuyết, thật xin lỗi, anh không cố ý, em thật sự không nhớ anh sao?” Tim Tử Hiên đập loạn nhịp vì lo sợ, vốn không mong Ngải Tuyết sẽ thích anh, nhưng, anh không hi vọng Ngải Tuyết không nhớ đến anh!

Về mặt Ngải Tuyết lạnh nhạt, ánh mắt không đặt trên người Tử Hiên, nhìn ra xa!

Thang Tiệp hận không thể tự tát bản thân một cái thật đau, tự nhiên cô nổi hứng rủ chơi xích đu làm gì, để bây giờ hại Ngải Tuyết thành bộ dạng này!

Bây giờ phải làm sao? Hu hu hu, không chỉ có Ngải Tuyết mất trí nhớ, hơn nữa nói không chừng người đàn ông trước mắt sẽ giết chết cô!

“Cái đó.....Bác sĩ có nói Ngải Tuyết còn phải học cách mặc quần áo đến ăn uống, nhưng hiện tại cái gì anh cũng hỏi không tới!” Thang Tiệp tốt bụng nhắc nhở.

“Câm miệng, đi ra ngoài cho tôi!” Tử Hiên nổi đóa, nhất định phải nhắc nhở anh sao?

Thang Tiệp ngượng ngùng ngậm miệng, rón rén đi tới bên mép giường, cô không ra, cô muốn chăm sóc Ngải Tuyết cho đến khi cô ấy nhớ lại tất cả mới thôi!

Không khí trong căn phòng trở nên ngột ngạt, cho đến khi điện thoại của Tử Hiên vang lên!

“Anh Kiệt? ? ?” Thời điểm Tử Hiên nhận được điện thoại của Mộ Dung Kiệt, tâm tình phức tạp không thôi!

Nói chuyện tìm được Ngải Tuyết cho anh ấy biết sao? Nhưng cô đã mất trí nhớ, không hề nhớ đến anh ấy nữa, anh Kiệt sẽ giết người mất!

“Tử Hiên, anh có việc muốn em giúp một tay, người bên Italy cùng với các nước khác đã tìm được vị trí của Ngải Tuyết! Không được bỏ qua manh mối này!”

Khuôn mặt Mộ Dung Kiệt u sầu, anh lo lắng muốn chết! Trong phạm vi thể lực của anh một chút đầu mồi cũng không có!

Anh không thể chờ đợi lâu thêm nữa, chỉ mong chính bản thân trực tiếp đi lục soát từng nước.

Hiện tại, thế giới hắc bạch của anh bao phủ toàn cầu, anh không tin, người phụ nữ của anh có thể trốn mãi!

124. Chương 124: Năm Năm Sau!

Tử Hiên định thần cúp điện thoại, trong lòng quyết không thể nói vào lúc này!

Anh không nói cho anh Kiệt biết việc tìm được Ngải Tuyết, anh nghĩ, để Ngải Tuyết khá hơn một chút rồi hãy nói sau, nhưng thật ra sâu trong lòng anh có tính toán riêng!

Coi như Ngải Tuyết không thuộc về mình, giữ cô ấy ở bên người một thời gian cũng tốt, mặc dù không dài nhưng ít nhất, sau này cũng có cái để anh nhớ tới cô ấy!

Đi vào phòng bệnh, ánh mắt nhu tình nhìn Ngải Tuyết, “Tiểu Tuyết, anh nhất định để em hồi phục trí nhớ! Sau đó, trả em cho anh Kiệt!”

Năm năm sau! ! !

Ngải Tuyết ngồi cười khúc khích! Hi hi. . . . Hi hi!

Mặt Thang Tiệp không biết nên làm gì, nhìn Ngải Tuyết ngu ngốc bất đắc dĩ lắc đầu!

“Tiểu Tuyết, tớ xin cậu đừng cười nữa, tớ nghe mà da gà nổi đầy cả lên! !”

Ngải Tuyết liếc cô một cái, tiếp tục bụm miệng hi hi ha ha!

“Tiểu Tuyết, có gì đáng buồn cười sao?” Tử Hiên cọt nhĩa đi tới, cứng chiều sờ đầu Ngải Tuyết!

“Anh Tử Hiên, anh tới à?” Ngải Tuyết nhìn thấy Tử Hiên nhảy lên, nắm tay áo của anh lay lay!

“Đúng vậy, hôm nay chơi vui không?” Trong lòng Tử Hiên vô cùng ngọt ngào, kể từ khi Ngải Tuyết mất trí nhớ, tính cách của cô liền thay đổi, phải nói theo chiều hướng tích cực.

“Ừ, có chút nhớ anh!” Ngải Tuyết đỏ mặt xấu hổ!

Đôi mắt mê người của Tử Hiên tràn đầy nụ cười hạnh phúc, trái tim như hoa nở rộ!

“Tiểu Tuyết, chuyện lúc trước, một chút em cũng không nhớ ra sao?” Tâm tình của Tử Hiên rất phức tạp, đôi lúc mong cô nhớ lại tất cả nhưng có khi lại không muốn chút nào.

Năm năm qua cứ như vậy mà trôi đi, cô chỉ biết mỗi bản thân, trong lòng cũng tràn đầy hình ảnh của riêng mình, thật mong cô đừng nhớ lại!

Nhưng anh Tử Hiên đang nói gì thế? Sao anh có thể ích kỷ như vậy?

“Tử Hiên, hôm nay công ty không có việc nên rảnh rỗi chạy qua đây sao!” Thang Tiệp vừa cắn quả táo vừa hỏi! Lúc đầu biết anh là Quý thiếu gia.

Trong lòng cô không khỏi kinh ngạc!

Tử Hiên lườm cô một cái, không để ý đến cô, tiếp tục nhìn Ngải Tuyết đắm đuối, thấy khuôn mặt Ngải Tuyết đỏ như trái cà chua chín!

Từng nghe Thang Tiệp nói, năm năm trước, mình từ trên xích đu té xuống chấn thương não nên quên tất cả!

Chỉ có anh Tử Hiên vẫn luôn ở bên cạnh mình, mỗi ngày ở trong phòng luyện tập đi bộ với cô! Thậm chí là mặc quần áo hay ăn cơm đều tự tay anh dạy cô!

Nhớ lại khoảng thời gian đó, chẳng khác gì một bầu trời xám xịt, vô cùng thảm hại, nhưng cũng rất hạnh phúc!

“Ăn cơm chưa? Anh dẫn em đi ăn món mới có chịu không?”

Ngải Tuyết gật đầu liên tục, “Tất nhiên! ! !”

“Này này này, chờ tở, chờ tở một chút!” Thang Tiệp vội đuổi theo, trong lòng kêu la, xem cô là không khí sao! Thiệt là.....

125. Chương 125: Dùng Một Triệu Mua Lấy Cuộc Đời Yên Ổn!

Thành phố S, nhà Mộ Dung.

Ông cụ Mộ Dung tức giận nhìn hai người đàn ông trước mắt “Hừ, hai người tới đây muốn tổng tiền sao!”

Năm năm trước, chính bọn họ đã bắt cóc Ngải Tuyết từ trong nhà Mộ Dung.

“Ông cụ, chúng tôi không còn cách nào khác, năm năm trước khi rời khỏi nhà Mộ Dung, chúng tôi đã tiêu hết số tiền đó, nhưng không phải là không có cách!”

Ông cụ Mộ Dung nghe qua đã hiểu được dụng ý của bọn họ, lửa giận bốc lên ừng ực “Năm năm trước, tôi nói rất rõ ràng, cho các người mỗi người 5 ngàn vạn vĩnh viễn không được trở về Trung Quốc, lúc này mới có năm năm, các người dám trở về nước, còn xoe tay xin tiền!”

Bọn họ tới nhìn anh, anh nhìn tôi rồi quay lại nhìn ông cụ hừ lạnh “5 ngàn vạn? Ông cụ, ông cảm thấy 5 ngàn vạn đủ che được cái miệng của hai anh em chúng tôi sao?”

“Ông có biết chúng tôi đã gặp bao nhiêu nguy hiểm khi làm việc này không? Nếu để thiếu gia Mộ Dung điều tra được, chúng tôi không có con đường sống, cho dù chết, cũng sẽ rất khó coi”

Mũi của Ông cụ Mộ Dung muốn xỉ khói vì tức giận “Cho nên tôi mới sắp xếp cho hai người định cư ở nước ngoài, sống càng xa càng tốt, nhưng lúc này, những gì hai người đang làm chẳng khác nào tự đưa mình vào chỗ chết!”

Bọn họ nghe xong cũng hơi sợ, nhưng vẫn không có ý định rời đi “Ông cụ, chỉ cần ông cho chúng tôi một trăm triệu nữa, chúng tôi đảm bảo, từ nay không bao giờ trở về nước, ông cũng không cần lo lắng thiếu gia Mộ Dung biết kẻ chủ mưu đứng sau việc này?”

“Một trăm triệu? Hai người biết mình đang nói cái gì không? Dám công phu sư tử ngoạm (*)! Ông cụ Mộ Dung quát lên.

(*): Công phu sư tử ngoạm ở đây có nghĩa là chặt giá, đưa ra giá cắt cổ

Hai người cùng nhếch miệng “Gia tộc Mộ Dung lớn như vậy, chẳng lẽ một trăm triệu lại để vào mắt, đối với ông cụ mà nói, có khi không đủ nhét kẻ rằng nữa kia! ”

“Hơn nữa, dùng 200 triệu mua lấy cuộc đời yên ổn, rất có lời nha!”

Bọn họ kẻ xương người họa, nhất định không lấy được tiền quyết không rời đi!

Ông cụ Mộ Dung tức giận phát run, tay cầm gậy đập mạnh xuống đất “Hai người dám uy hiếp tôi! ! !”

“Nào dám! Nhưng chúng tôi không còn cách nào khác? Chỉ cần ông cụ cho thêm 200 triệu, chúng tôi sẽ tự động biến mất, chẳng lẽ ông cụ không sợ thiếu gia biết sao?”

“Đã muộn! ! !” Từ trong chỗ tối, hai mắt Mộ Dung Kiệt đỏ ngầu, bước ra! Giọng nói lạnh như băng mang theo sự độc ác!

Ngay tức khắc, khí thế của bọn họ như rơi xuống vực thẳm, hai chân bắt đầu phát run! Làm sao bây giờ? Sao thiếu gia Mộ Dung lại ở nhà vào lúc này? Không phải đã thăm dò kỹ rồi sao?

Trong bụng ông cụ Mộ Dung sôi ừng ực, tiêu rồi, Kiệt đều nghe được! Trong lúc nhất thời ông ngây người như phỗng không biết làm như thế nào cho phải!

126. Chương 126: Ông Làm Tất Cả Điều Vì Muốn Tốt Cho Cháu!

Cả người Mộ Dung Kiệt tỏa ra hơi thở lạnh như băng, ánh mắt không chút ấm áp nào khiến người nhìn phải phát run!

‘Phịch...’ Một trong hai tên đó nhanh chóng quỳ xuống đất, tên bên cạnh ý thức được cũng vội vàng làm theo!

“Thiếu gia Mộ Dung, tôi, chúng tôi. !” Hai người hoảng sợ cúi đầu nhận tội! Xong rồi xong rồi, bọn họ xong đời!

“Hai người? Hai người to gan đến mức để tôi mở rộng tầm mắt đấy. Bắt cóc người phụ nữ của tôi, tổng tiền ông nội tôi, rất đáng chết!” Mộ Dung Kiệt nói không nhanh không chậm, nhưng tim của bọn họ đã đập loạn cả lên!

“Chúng ta biết sai rồi, đều do đầu óc chúng tôi ngu dại, tài năng không có cứ thích làm chuyện lớn, cầu xin thiếu gia cho chúng tôi một con đường sống! Hiện tại Ngải tiểu thư đang ở La Mã!” Hai người dập đầu không ngừng, nói không thôi.

“Ha ha, thật nực cười! Mộ Dung Kiệt tôi chưa bao giờ nghe qua chuyện cười dễ nghe đến vậy! Trương Thiên, giúp tôi xử lý!”

“Dạ! ! !” Trương Thiên ngheo cổ, xách bọn họ chả khác gì xách hai con gà!

Đi xa rồi, vẫn có thể nghe tiếng thét thảm hại của hai người! ! !

“Kiệt.” Sắc mặt ông cụ Mộ Dung xanh mét như tàu lá chuối, không biết nên mở miệng ra sao!

Mộ Dung Kiệt cắn chặt môi, máu tươi từ khóe miệng chảy vào khoang miệng, mặn như vậy, đắng như vậy!

Xoay người nhìn ông cụ chột dạ.

“Tại sao?” Toàn thân cảm thấy đau thương chưa từng có.

Ông cụ Mộ Dung nhìn vẻ mặt của cháu nội như muốn ăn tươi nuốt sống ông ngay lập tức, trong lòng không khỏi run rẩy!

“Kiệt, cháu hãy nghe ông nói, ông làm tất cả đều vì muốn tốt cho cháu!” Ông cụ bắt đầu giả bộ ngơ ngẩn để lừa gạt!

“Ông biết rõ người cháu quan tâm nhất là cô ấy, nhưng ông vẫn một lòng không chấp nhận Ngải tuyết đưa cô ấy rời khỏi đây? Ông làm như vậy có cảm thấy cháu tốt lên được chút nào không?”

Mộ Dung Kiệt thu lại ánh mắt muốn giết người kia, anh vẫn là một đứa cháu hiếu thuận, cho dù ông cụ có tổn thương anh, nhưng anh không cách nào nói nặng với ông!

Tay ông cụ Mộ Dung run rẩy, sắc mặt tái nhợt “Kiệt, hãy nghe ông nói, con bé Ngải Tuyết không thể nào xứng với thân phận cao quý của cháu? Ông đã tìm cho cháu một cô gái khác, có thời gian hãy xem thử, chắc chắn cháu sẽ thích!”

Mộ Dung Kiệt cười ‘ha ha’, cơ thể lão đảo có chút không ổn “Có gì khác sao, xứng hay không tự cháu biết được, chuyện riêng của cháu mong ông đừng xen vào hay sắp đặt cuộc đời của cháu!”

“Kiệt, sao cháu có thể nói chuyện với ông như vậy!” Ông cụ Mộ Dung vốn đã chột dạ, nhưng miệng vẫn còn cứng rắn!

“Vâng, sau này, ông cứ ở đây, có chuyện gì cứ tìm người giúp việc!”

Ông cụ Mộ Dung luống cuống tay chân “Kiệt, cháu muốn làm gì?”

Mộ Dung Kiệt không nói lời nào, xoay người rời đi không mang theo chút luyến tiếc nào!

Anh muốn đi tìm người phụ nữ gốc kia! Năm năm rồi, anh tìm cô suốt năm năm liền, một chút tin tức cũng không bỏ qua!

La Mã, anh muốn đi La Mã ngay bây giờ!

127. Chương 127: Lưu Manh (1)

Lần này, nếu không tìm được bảo bối nữa, anh sẽ phát điên mất!

Mang theo mấy tên thủ hạ vội vàng bay đến La Mã. Bảo bối của anh, anh đến rồi!

“Tiểu Tuyết, như thế nào? Ăn ngon không?” Tử Hiên cẩn thận lau khóe miệng Ngải Tuyết. Nhẹ nhàng hỏi! Ngải Tuyết lấy tay quạt quạt bên miệng “Ngon, nhưng cay quá! ! !” Cô thích nhất là ăn cay.

Tử Hiên khẽ cười “Xem em kìa, uống chút canh đi! ! !”

“Không, muốn uống nước lạnh!” Ăn cay uống nước lạnh là thích hợp nhất!

“Được, phục vụ, hai ly nước lạnh! Uống canh trước đi!”

“Ừ! ! !” Ngải Tuyết giống như Tiểu Bạch Thỏ rất nghe lời, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch, từng miếng từng miếng uống cạn chén canh Tử Hiên đút cho!

Thang Tiệp ngồi bên cạnh chứng kiến màn này cũng muốn rùng mình, cả người nổi da gà, quá đáng thật! Sau này không bao giờ đi với bọn họ!

“Hai người đừng làm tôi buồn nôn nữa có được không?”

Sắc mặt Ngải Tuyết ửng hồng đến tận mang tai, ngậm miệng canh thật chặt, không dám nhìn Tử Hiên!

Trong lòng Tử Hiên vô cùng ngọt ngào, trên mặt tươi cười “Ai bảo cô nhìn?”

Thang Tiệp lộ vẻ tức giận nhưng vẫn im lặng ngồi ăn mì thịt bò xem như không có chuyện gì xảy ra!

Ngải Tuyết né tránh “Em đi vệ sinh rửa tay!” Nói xong vội vàng chạy đi.

Trời ơi, mắc cỡ chết đi được, nhưng mà, trong lòng rất ngọt ngào! Khóe miệng cười đến ngổ ngẩn, cúi đầu chạy thẳng một đường vào nhà vệ sinh.

“Ui! ! Xin lỗi!” Tiếng Ý từ trong miệng Ngải Tuyết phát ra rất chuẩn, cô đi nhanh quá nên đụng vào người khác!

Toàn thân Mộ Dung Kiệt cứng đờ, hơi thở rất quen thuộc, giọng nói càng quen hơn! Không thể tin nổi, cúi đầu đưa mắt nhìn dung mạo người phụ nữ trước mặt!

Nhất thời, tim đập nhanh như muốn rớt ra ngoài! Mở miệng nhưng không nói một lời nào!

Thật sự là người phụ nữ của anh sao! Năm năm qua, cô không thay đổi chút nào, có điều, trưởng thành hơn thành thực hơn!

Ngải Tuyết ngẩng đầu đưa mắt nhìn, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc!

Ặc, có khí phách của đàn ông! Sức hấp dẫn đến mê người, đôi mắt đầy quyến rũ, giữa hai lông mày có một sự mãnh mẽ!

Có điều, tại sao khi nhìn thấy cô, gương mặt lạnh như băng lại trở nên niềm nở như hoa, hẳn là vui đến không kiềm chế nổi.

“Bảo bối là em sao? Thực là em sao?” Bàn tay Mộ Dung Kiệt lôi kéo, gắt gao ôm Ngải Tuyết vào trong ngực!

Lần đầu tiên Ngải Tuyết cảm thấy khiếp sợ, sau đó lửa giận nổi dậy, chột đẩy ra anh, hung hăng cho anh một bạt tai!

“Lưu manh! ! !”

128. Chương 128: Lưu Manh (2)

Ngay tức khắc, gương mặt Mộ Dung Kiệt đen sì, có chút không dám tin nhìn cô “Em đánh anh?”

Đáng chết, mới vừa gặp mặt đã đánh anh!

Ngải Tuyết nhìn Mộ Dung Kiệt lạnh lùng trở lại, làm cô rợn cả sống lưng, người đàn ông này, trở mặt còn nhanh hơn lật sách!

Cao ngạo nhú mày “Tôi đánh anh đấy, tại anh lưu manh với tôi! Đừng tưởng rằng tôi không cận thận đụng trúng anh, anh liền có thể ôm tôi, đánh anh thì sao? Ai bảo anh háo sắc?”

“Anh háo sắc, chẳng lẽ bây giờ em mới biết?” Sắc mặt Mộ Dung Kiệt âm trầm từng bước tiến tới gần cô, áp Ngải Tuyết vào tường, hai tay bao vây cô!

“Anh muốn làm gì?” Ngải Tuyết căng thẳng, sau này không nên ra ngoài một mình!

Mộ Dung Kiệt nhú mày “Làm gì? Em nghĩ anh muốn làm gì? Theo anh về nhà!” Một tay vác cô lên vai đi ra ngoài!

Thật tốt quá, vừa tới La Mã đã tìm được cô!

Ngải Tuyết sợ tới mức say sẩm mặt mày, bàn tay nhỏ bé nắm tóc Mộ Dung Kiệt “Anh thả tôi xuống, anh muốn làm gì?”

Mộ Dung Kiệt tức giận vỗ vào mông Ngải Tuyết “Nha đầu ngốc, yên phận một chút, về nhà anh sẽ xử lý em!”

Khóe miệng Ngải Tuyết co giật thật lâu “Tôi không phải là người của anh? Tại sao phải về nhà anh? Chả ra làm sao cả, thả tôi xuống!”

Mặt Mộ Dung Kiệt từ màu trắng sang màu xanh nhưng vẫn lạnh như băng “Đáng chết, cái gì không phải là người của anh? Anh là ai, em đừng nói em không biết? Người phụ nữ chết tiệt, em muốn bị đánh sao?”

Ngải Tuyết bị dọa sợ lùi vài bước mới ổn định cơ thể, ưỡn ngực nói “Tôi vốn không biết anh, tại sao phải về nhà với anh? Anh là ai?”

Mộ Dung Kiệt cau mày, hết sức hung hăng nhìn cô “Em biết mình vừa nói cái gì không? Em dám lặp lại lần nữa xem!”

Đáng chết, anh tìm cô năm năm qua, đếm mỗi một phút mỗi một giây, thật vất vả mới gặp lại nhau, cư nhiên hỏi anh là ai?

“Nói thì nói, anh cho rằng tôi không dám chắc! Nhìn bộ dạng của anh, không nghĩ tới lại là kẻ biến thái, kẻ háo sắc!”

Mặt Mộ Dung Kiệt đen càng thêm đen, nghiêng rằng ‘ken két...’

Cứ tưởng rằng, nha đầu này vừa nhìn thấy mình nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt, nhào tới trong ngực của mình hô to, không nghĩ tới, cô lạnh nhạt, thờ ơ với mình như vậy!

“Nhìn tôi làm gì? Biết mắt của anh to rồi, không cần phải trừng lớn nhắc nhở tôi! ?” Ngải Tuyết thở phì phò.

Mộ Dung Kiệt càng hùng hổ trừng mắt với cô, thực tức chết anh, nha đầu này, từ lúc nào lại trở nên độc mồm nhanh miệng như vậy?

Những lời cô nói làm anh hận không thể bóp chết cô ngay tại chỗ này.

129. Chương 129: Lưu Manh (3)

“Em, người phụ nữ chết tiết này, em có bản lĩnh lắm? Dám chọc giận ông xã của em !” Mộ Dung Kiệt giận đến nghiến răng.

Ngải Tuyết tỏ ra nghi ngờ “Ông xã? Ai là ông xã?”

Mộ Dung Kiệt tức giận muốn xì khói lên não, còn muốn giả bộ đóng kịch, hôm nay, cô đừng cảm lắm dám chọc anh? Gắt gao nín chặt cô “Em hỏi ai là ông xã, Ngải Tuyết, em muốn tạo phản!”

Ngải Tuyết vì đau mà kêu lên “Đau quá, buông ra!”

“Tôi vốn không biết anh, tôi nói cũng không sai, mắc mớ gì anh lại tức giận? Anh buông tôi ra!” Ngải Tuyết không nhịn được thét to, người đàn ông này, là ác ma sao??

“Tốt lắm, em tên gì?” Đột nhiên Mộ Dung Kiệt ngừng lại , nhàn nhạt hỏi.

“Ngải Tuyết, làm chi?”

“Vậy thì đúng rồi, đi theo anh!” Nha đầu chết tiết, muốn chọc anh tức chết mà, được lắm, về nhà anh sẽ dạy dỗ cô! ! !

“Không được, buông ra, anh buông tôi ra, người đàn ông chết tiết! Thỗ phỉ, Quân phiệt, Bạo quân! !” Mộ Dung Kiệt nghe trong miệng Ngải Tuyết nói những lời thô tục, khóe miệng không khỏi co quắp! ! !

Bên trong nhà hàng, Tử Hiên thấy Ngải Tuyết đi gần nửa ngày vẫn không trở lại, hơi lo lắng, nên chạy theo xem sao! ! !

Không nghĩ tới, xa xa đã nhìn thấy Ngải Tuyết bị người ta níu tay kéo chân giữa đường, đôi mắt Tử Hiên muốn phóng lửa.

Thật to gan, dám ở trên địa bàn của anh bắt nạt Ngải Tuyết! ! !

“Buông cô ấy ra! ! !” Giọng nói lạnh đến cực điểm! ! !

Ngải Tuyết và Mộ Dung Kiệt cùng lúc quay đầu lại, Mộ Dung Kiệt nhíu đầu lông mày lại, là Tử Hiên? ? ?

Ngải Tuyết giống như gặp được cứu tinh “Anh Tử Hiên, cứu em, tên này thật biến thái! ! !”

Ngay lúc đó, Tử Hiên và Mộ Dung Kiệt đứng bất động như hóa đá tại chỗ.

Anh Kiệt? Anh Kiệt? Sao lại tới La Mã? ?

Ngải Tuyết thoát khỏi Mộ Dung Kiệt chạy tới nắm tay Tử Hiên thật chặt sợ tên biến thái trước mặt lại quấy nhiễu cô lần nữa “Anh Tử Hiên! ! !

Tử Hiên có chút không tự nhiên, ngưng ngừng nói “Anh Kiệt! ! !”

Mặt Mộ Dung Kiệt hoàn toàn xanh mét khi thấy Ngải Tuyết thân mật kéo cánh tay của Tử Hiên! Còn gọi nó là anh Tử Hiên? Từ lúc nào, bọn họ lại thân thiết như vậy rồi hả ? ? ?

Bọn họ? ? ? Bọn họ! ! !

“Tử Hiên, em tốt nhất cho anh một lời giải thích!” Mộ Dung Kiệt nhàn nhạt nói, vẻ mặt không nhìn thấy được sự khác thường nào, điều đó càng đáng sợ.

Lúc này, Mộ Dung Kiệt là điềm báo về việc ác ma hiện thân ! !

Tử Hiên nhất thời im lặng, không biết trả lời ra sao ! !

Ngải Tuyết nhìn hai người một lúc lâu, không chắc chắn hỏi Tử Hiên “Anh Tử Hiên, anh biết anh ta sao? ? ?”

130. Chương 130: Yên Tĩnh Trước Sóng Gió(1)

Mộ Dung Kiệt híp đôi mắt lại đầy nguy hiểm, xem ra Tử Hiên đã tìm được bảo bối của anh một đoạn thời gian! Tại sao không nói cho anh biết? Đáng giận hơn là người phụ nữ ngốc này lại giả bộ như không quen mình!

“Ngải Tuyết, em bước qua đây cho anh!” Hai mắt Mộ Dung Kiệt đỏ ngầu, dám thân mật với người đàn ông khác ở trước mặt anh!

Ngải Tuyết nhíu mày “Anh cho rằng anh là ai, dựa vào cái gì anh nói tôi phải nghe theo? Vậy thì chẳng còn mặt mũi gì!”

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt âm trầm đến cực điểm vì lời cô nói, nhịn xuống ý định muốn giết người, kích động nói lại lần nữa “Anh nói lần cuối, bước qua đây!”

Anh phát hiện sự kiên nhẫn của anh đã đi ngoài mức giới hạn sắp bùng nổ vì người phụ nữ trước mặt!

Ngải Tuyết nhìn anh mắt Mộ Dung Kiệt chẳng khác gì ác ma, bàn tay vô thức tăng thêm lực nắm chặt cánh tay của Tử Hiên.

Sắc mặt của Tử Hiên cũng không khá được bao nhiêu hết đen rồi trắng hết trắng rồi đen, nhẹ nhàng đẩy tay Ngải Tuyết ra “Anh Kiệt, chúng ta trở về rồi hãy nói!”

Mộ Dung Kiệt thu lại sự hung ác sắp trở dậy, cũng tốt, ở đây không thích hợp để nói chuyện!

Trực tiếp đi tới, một tay kéo Ngải Tuyết đến trong lòng ngực mình, gắt gao ôm chặt “Trở về sẽ xử lý em sau!”

Ngải Tuyết tức giận oa oa kêu to “Anh là thổ phỉ, tôi, anh đừng động tay động chân với tôi có được không?”

Cô dậm chân một cái thật mạnh, ai tới nói cho cô biết, rốt cuộc người đàn ông bá đạo này là ai?

Nhà Tử Hiên, mỗi người mang một tâm trạng bước vào nhà! Mộ Dung Kiệt vẫn lạnh lùng hà khắc gắt gao nhốt Ngải Tuyết trong vòng tay của anh! Không cho động đậy dù chỉ một chút!

Ngải Tuyết tức giận nghiêng răng ken kén, còn Tử Hiên mang khuôn mặt áy náy, không nói gì từ nhà hàng trở về!

“Anh Kiệt, chuyện là năm năm trước..... Ngải Tuyết, cô ấy bị mất trí nhớ!” Tử Hiên có chút bất an vừa nhìn sắc mặt của Mộ Dung Kiệt vừa nói!

Anh đã giấu người phụ nữ của anh Kiệt suốt năm năm qua, nhưng anh biết sẽ có ngày anh Kiệt tìm tới đây, nhưng bây giờ vẫn có chút bất ngờ!

Mộ Dung Kiệt không nói gì, cúi đầu nhìn người phụ nữ không ngồi yên kia!

Bảo bối của anh, không nhớ anh là ai? ? ?

Nhẹ nhàng nâng cằm của cô, đôi mắt Ngải Tuyết chớp chớp đầy mê hoặc, người đàn ông trước mắt này, thật sự là người cô yêu trước kia sao?

Nhưng mà, cái gì cô cũng không nhớ? Biết làm sao đây???

“Ngải Tuyết, nhìn anh nói cho anh biết, anh là ai?” Giọng nói từ tốn nhẹ nhàng truyền vào tai cô.

Ngải Tuyết lắc đầu, cô không nhớ, không biết!

Tâm tình Mộ Dung Kiệt đầy thất vọng như rơi xuống vực thẳm, ánh mắt trở nên lạnh buốt “Chẳng lẽ một chút ấn tượng cũng không có sao?”

Ngải Tuyết nhìn gương mặt tuấn tú của anh khiến người và thần đều phải phần nộ, nuốt một ngụm nước bọt, vẫn lắc đầu!

“Em nghĩ kỹ lại xem, sao em có thể không nhớ tới anh? Sao có thể không nhớ rõ chứ?” Mộ Dung Kiệt bắt đầu mất khống chế, chẳng lẽ năm năm qua, đều là tự mình đa tình đếm từng phút từng giây?

131. Chương 131: Yên Tĩnh Trước Sóng Gió (2)

Anh lắc bờ vai của Ngải Tuyết không ngừng, Ngải Tuyết cũng bị anh làm cho hoảng hốt không thôi!

“Anh Kiệt, anh đừng như vậy, Ngải Tuyết, cô ấy thực không nhớ một chút gì cả, thậm chí ăn cơm, mặc quần áo đều do em dạy cô ấy từng cái một!” Tử Hiên nhìn Ngải Tuyết bị lắc đến chóng mặt làm anh đau lòng nói.

Mộ Dung Kiệt ý thức được lời Tử Hiên nói có gì đó không đúng “Em dạy cô ấy ăn cơm, mặc quần áo? ?” “Mặc quần áo” ba chữ này rất đặc biệt, trong lòng khơi dậy cơn tức giận vô cớ.

Tử Hiên mau mau ngậm miệng, muốn giải thích nhưng không biết mở lời như thế nào cho phải.

“Anh Kiệt, cái đó, không phải như anh nghĩ, cái gì Ngải Tuyết cũng không nhớ cả, cho nên em.”

“Cho nên em mới tốt bụng giữ cô ấy ở bên cạnh chăm sóc, muốn cho cô ấy hoàn toàn hồi phục sau đó trả lại cho anh, nhưng bây giờ, anh tìm tới rồi, như thế có phải không?” Mộ Dung Kiệt ngắt lời Tử Hiên nói, ngay cả mắt cũng không liếc nhìn.

Tử Hiên bị nói trúng hơi chột dạ, trên thực tế mà nói, là như vậy, nhưng trong đó ít nhiều cũng có tính toán riêng!

Anh xấu hổ cúi thấp đầu, biết rõ bây giờ anh Kiệt rất tức giận, muốn né tránh xoay đầu đi!

Ngải Tuyết cũng ngồi trơ mắt, tên biến thái đó biết anh Tử Hiên từ khi nào mà có thể nói nhiều như vậy a!

“Không cho phép anh dùng giọng điệu đó nói chuyện với anh Tử Hiên!” Ngải Tuyết dùng sức đẩy Mộ Dung Kiệt, nhưng sức của cô vốn đâu thể so với lồng ngực rắn chắc của anh, nên đẩy mãi vẫn không sao thoát được.

Những lời này đã thành công chọc Mộ Dung Kiệt giận đến đen mặt tối mày “Vậy anh phải nói giọng nào? Cảm động đến rơi nước mắt sao? ? ?”

Ngải Tuyết tức giận, người đàn ông này, một chút đạo lý cũng không nói, dù sao trong cảm nhận của cô, anh Tử Hiên là người thân, còn Mộ Dung Kiệt là người xa lạ!

Coi như trước kia có yêu, nhưng hiện tại cô không nhớ gì cả, hơn nữa, tại sao năm năm mới tìm tới cô?

“Này, anh buông tôi ra! Tôi và anh rất quen sao? Động tay động chân với tôi hoài vậy!” Ngải Tuyết không nhịn được, sao cô có thể ôm ấp với người đàn ông khác ở trước mặt anh Tử Hiên?

Mộ Dung Kiệt nhìn bộ dạng chanh chua của Ngải Tuyết nuốt nước bọt một hồi cơn giận cũng bộc phát.

Ôm chặt cô trong ngực, đè đầu cô xuống, gắt gao chế trụ cái cằm nhọn của cô, đặt lên môi cô một nụ hôn!

Vừa mới chạm tới, tim của anh không tự chủ được đập liên tục!

Môi của cô vẫn ngọt như ngày nào, vẫn một màu đỏ hồng, mỗi lần nửa đêm thức giấc, có trời mới biết, anh tưởng nhớ đến khoảnh khắc này như thế nào!

Rất muốn rất muốn đè cô dưới thân hành hạ giày vò cô, vội dời khỏi đôi môi! Hô, thiếu chút nữa, anh đã mất không chế rồi!

132. Chương 132: Yên Tĩnh Trước Sóng Gió (3)

Ngải Tuyết ở thế không phòng bị để anh hôn bất chợt, cô không dám tin sờ sờ đôi môi, mang theo tiếng khóc nức nở “Khốn kiếp, anh lưu manh, anh đáng chết, anh trả nụ hôn đầu cho tôi!”

Hu hu hu, nụ hôn đầu của cô, anh Tử Hiên còn chưa hôn cô, tại sao có thể, tại sao có thể bị người đàn ông khác hôn ở trước mặt của anh ấy đây?

Ngải Tuyết uất ức quệt môi, không dám nhìn Tử Hiên!

Tử Hiên đau lòng nhìn đi chỗ khác, yêu người không nên yêu, nhất định là đau lòng đến chết mà!

“Nụ hôn đầu? Ha ha, em cảm thấy em còn nụ hôn đầu sao?” Mộ Dung Kiệt giống như nghe được chuyện cười, cười ha ha!

Khóe mắt Ngải Tuyết đầm hơi nước “Không có, anh trả lại cho tôi! Anh là đồ bạo chúa!” Tại sao có thể bá đạo như vậy?

“Thế nào, trả như vậy sao?” Nói xong, lần người lên lần nữa! Không có dấu hiệu nào để hôn!

Ngải Tuyết không dám tin trọn to mắt, trong mắt tràn đầy sự tức giận! Giờ phút này, cô vung vào mặt anh một cái tát cho hả dạ!

Mộ Dung Kiệt hài lòng nâng khóe môi lên, không nhớ rõ anh sao? Được thôi, anh kiên nhẫn nói cho cô biết, rốt cuộc anh là ai? Cô là người của ai?

“Thứ nhất, anh không phải tên ‘Này’, anh tên Mộ Dung Kiệt!”

“Thứ hai, Mộ Dung Kiệt là người đàn ông duy nhất của Ngải Tuyết em, trước kia như thế, bây giờ cũng thế và tương lai vẫn là như thế!”

“Thứ ba, không cho phép em ở trước mặt anh có cử chỉ thân mật với người khác giới, dù cho nói chuyện cũng không được!”

“Thứ tư, nếu như em dám phản bội anh, anh lập tức ném em vào ao cá sấu làm mồi cho bọn chúng!”

“Thứ năm, mọi thời khắc đều phải nhớ tới điều thứ hai, nếu như có ngày quên mất, hãy tự giác làm điều thứ tư!”

Mộ Dung Kiệt nói rõ từng chữ từng điều, bộ dáng nghiêm túc như vậy làm Ngải Tuyết sửng sốt! ,

Về mặt cô hơi hoảng hốt, giống như, trước đây đã từng nghe qua những lời này.

“Thứ nhất, tôi không phải tên ‘Này’, tôi tên Mộ Dung Kiệt!”

“Thứ hai, trong mắt Mộ Dung Kiệt tôi đây từ trước tới giờ không phân biệt nam nữ, tất cả mọi người đều như nhau, đều là người!”

“Thứ ba, cô đã thương thù hạ của tôi, theo quy tắc của bang hội, cô đã thương ở đâu của họ, họ có thể đánh trả lại chỗ đó có khi còn đánh gấp đôi!”

“Cái gì?” Mộ Dung Kiệt thở hổn hển?

Tiếp theo ánh mắt lóe sáng lên như tìm được đồ đánh rơi “Em nhớ những lời đó?”

Tử Hiên chợt giương mắt, nghĩ tới? Mới vừa nhìn thấy anh Kiệt liền nhớ lại tất cả?

133. Chương 133: Nha Đầu Ngốc, Em Vẫn Ngốc Như Vậy(1)

Ngải Tuyết lắc đầu, “Giống như từng nghe qua lời rất giống lời anh đã nói, hiện tại, cái gì cũng nhớ không nổi!”

Mộ Dung Kiệt mới vừa vui mừng đến đỉnh điểm thì bất chợt ảo não trở lại!

“Em nhớ lại xem, em nhất định có thể mà, bảo bối, mau suy nghĩ một chút!” Mộ Dung Kiệt sốt ruột như ngồi trên đống lửa!

Ngải Tuyết khép chặt đôi mắt lại, dùng sức day hai bên đầu! Trong đầu, giống như bị ai đó lấy cái gì che lại đánh đến bể nát!

Không, đau đầu quá! Lúc này, cô cảm thấy đầu rất đau!

Cô đẩy Mộ Dung Kiệt ra, chạy vào căn phòng của mình, nằm xụi lơ trên giường!

Rất sợ hãi, nó cứ vô cơ ứa vào lòng!

Sau đó, Mộ Dung Kiệt và Tử Hiên chạy theo, bị Ngải Tuyết nhốt ở ngoài!

“Ngải Tuyết, mở cửa!”

“Tiểu Tuyết, em không sao chứ?”

Ngải Tuyết co rúc người như con tôm, cô không muốn, tuyệt đối không muốn!

Cô thật sự rất sợ, trong lòng cô vẫn chung thủy với anh Tử Hiên!

Thang Tiệp cũng nói như vậy, cô từ trên xích đu ngã xuống, chỉ mỗi anh Tử Hiên ở bên cạnh chăm sóc mình!

Thang Tiệp còn nói, anh Tử Hiên chính miệng thừa nhận, anh chính là bạn trai của mình!

Tại sao? Hiện tại tất cả đều không phải.

Tại sao? Đột nhiên có một người vô cùng xa lạ chạy tới nói là người yêu trước của cô.

Cuối cùng người nào là thật, người nào là giả? Mời các bạn đọc tại để có chương mới nhanh nhất

Cuối cùng là ai đang gạt cô? ? ?

Cô hoảng sợ nhìn chằm chằm cánh cửa! Đôi tay ôm đầu gối của mình, trái tim lạnh lẽo đau nhức không thôi!

“Bảo bối, em mở cửa cho anh vào có được không?” Mộ Dung Kiệt nhẫn nại nói.

Bất kể như thế nào, đời này anh đã bị người phụ nữ này nuốt trọn cả rồi!

“Anh Kiệt, anh để cô ấy yên tĩnh một tí đi, em nghĩ, hiện tại có quá nhiều chuyện xảy ra làm cô ấy khó lòng tiếp thu tất cả!” Tử Hiên không dám nhìn ánh mắt của anh!

Mộ Dung Kiệt nhàn nhạt liếc Tử Hiên, không nói lời nào, một cước, đá văng cánh cửa

Anh làm sao có thể để người phụ nữ của anh phải lo sợ một mình! Mọi thứ anh đều muốn gánh vác thay cô.

Cho dù cô không nhớ anh, nhưng anh sẽ làm cho cô nhớ lại từng chút từng chút một!

Giữa bọn họ có nhiều chuyện tốt đẹp như vậy, anh không cho phép chỉ một mình anh nhớ tới, còn cô lại lãng quên tất cả! Anh nhất định không cho phép.

Ngải Tuyết nhìn thấy Mộ Dung Kiệt đi vào, hai mắt hoảng sợ ngược theo bước chân của anh, vô thức lui xuống!

Mắt thấy cô sắp rơi xuống giường, Mộ Dung Kiệt lạnh tay lẹ mắt chạy tới, một tay kéo cô lại!

“Nha đầu ngốc, nhiều năm không gặp, em vẫn ngốc như vậy! Em không thể để anh yên tâm một chút sao?”

134. Chương 134: Nha Đầu Ngốc, Em Vẫn Ngốc Như Vậy (2)

Ngải Tuyết vùi trong ngực anh, tóc muốn dựng thẳng, người đàn ông này, khí thế quá lớn, cô tiếp thu không nổi!

“Anh buông tôi ra!”.

“Anh Tử Hiên! !” Ngải Tuyết oan ức nhìn Tử Hiên, hai mắt tràn đầy nước mắt!

Dù Tử Hiên có đau lòng đến cỡ nào thì anh có thể làm gì ngoài việc trơ mắt nhìn?

Mộ Dung Kiệt nghe trong miệng bảo bối của mình kêu tên người đàn ông khác, trong lòng cực kỳ khó chịu!

“Bảo bối, em quên mất lời anh vừa nói sao, không cho phép thân mật với người khác giới, ngay cả nói chuyện cũng không được!” Trong mắt của anh ra vẻ không vui!

Quả thật Ngải Tuyết muốn chết đi cho xong?

Mộ Dung Kiệt nhíu mày “Có nghe không? ?”

Ngải Tuyết chu mỏ, nhìn đi chỗ khác, rủ đầu xuống!

Gương mặt Mộ Dung Kiệt trở nên lạnh lẽo. Đưa bàn tay ra sức đánh vào mông cô “Có nghe không!”

Ngải Tuyết vì đau mà kêu lên vội vàng gật đầu!

Mộ Dung Kiệt hài lòng nâng khoe môi lên, người phụ nữ ngốc này không thay đổi nhiều lắm!

“Cậu chủ, thiếu gia Mộ Dung, mời ngài xuống dùng cơm!” Dì Trương cung kính cúi đầu nói.

Ngải Tuyết nghe có tiếng nói giống như được giải thoát, lập tức nhảy dựng lên, chạy khỏi tầm nhìn của Mộ Dung Kiệt, ngược ngùng đi đến “Được, ăn cơm, ăn cơm!”

Bên miệng nở nụ cười, nha đầu này, vẫn sợ mình như vậy?

Anh không cho phép, cô từ chối sự thân mật của anh, “Bảo bối, anh ôm em!”

Ngải Tuyết thực sự muốn chết tâm ngay lúc này, quên đi, anh hung ác thì thôi đi, còn ngang ngược đến vậy sao?

“Mở miệng nào, a ~” Mộ Dung Kiệt bày ra bộ dáng hấp dẫn đến chết người không cần đèn mạng nhưng cũng vô cùng kinh tởm! Biết Ngải Tuyết thích mắt cá nên đưa đến bên miệng cô.

Ngải Tuyết sững sờ quan sát anh, cô không nhìn lầm chứ? Người đàn ông này, cũng có lúc dịu dàng đến thế!

“A ~” Vẻ mặt Mộ Dung Kiệt âm âm trực tiếp làm Thanh Tiệp ngồi bên cạnh đơ người.

Đến bây giờ cô cũng không hiểu mọi chuyện là như thế nào, không phải Tiểu Tuyết có Quý thiếu gia rồi sao?

Ma xui quỷ khiến lại xuất hiện thêm một người đàn ông trước mặt thân mật ôm tiểu Tuyết, nhưng Quý thiếu gia một chút phản ứng cũng không có? ?

Khó hiểu! ! ! Quá khó hiểu ! ! !

Mộ Dung Kiệt dứt cho Ngải Tuyết ăn xong, bưng ly rượu dựa vào ghế, dưới ánh đèn dịu nhẹ, vẻ đẹp của anh như một cảnh xuân vô hạn!

“Dứt anh!”

Toàn thể đông cứ ! ! ! Tử Hiên cũng không nhịn được lúng túng ho khụ khụ!

Phụt —— đọc chương mới nhanh nhất tại

Thang Tiệp càng không khách khí phun hết canh vừa bỏ vào miệng ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn thể nổi da gà da óc!

Sắc mặt Ngải Tuyết đỏ bừng, ngồi cách xa Mộ Dung Kiệt!

135. Chương 135: Nha Đầu Ngốc, Em Vãn Ngốc Như Vậy (3)

Mộ Dung Kiệt nhú mày, đột nhiên trong ngực trống rỗng làm anh cực kỳ khó chịu

Vội vàng đi tới, ôm cô vào lòng lần nữa, khoa trương hơn còn hé miệng chờ dứt thức ăn!

Căn bản đối với một đám ruồi nhặng kia xem như không thấy!

Lần này, cả đám người đang ăn phải há mồm mở to mắt!

Ngải Tuyết viện cớ “Tôi đi vệ sinh!”

Vội vàng đẩy anh ra, cúi đầu chạy đi!

Tâm tình Mộ Dung Kiệt thật tốt, nhìn lướt qua mọi người, lúc tầm mắt quét qua Tử Hiên chợt lạnh xuống!

Nó dám tự động giấu bảo bối của anh suốt năm năm.

Năm năm là bao lâu?

1825 ngày! ! !

43800 canh giờ! ! !

2628000 phút! ! !

157680000 giây! ! ! !

Những số này còn chưa tính tới số lẻ đấy!

Tại sao? Năm năm rồi, nó không nói với mình chuyện tìm được Ngải Tuyết?

Nhiều cơ hội để nói với mình như vậy, tại sao nó không nói?

Mộ Dung Kiệt đập thật mạnh xuống bàn phát ra tiếng vang thanh thúy làm bầu không khí trở nên ngột ngạt kìm nén!

Tử Hiên né tránh ánh nhìn của con sói trước mắt, bộ dạng gấp gáp lùa cơm vào miệng!

Buổi tối, Ngải Tuyết chui vào chăn thật sớm, cô cảm thấy, nên nhắm mắt làm ngơ là tốt nhất.

Nhưng không ngờ tới, Mộ Dung Kiệt giống âm hồn không tan xuất hiện trong phòng cô, nói thế nào cũng quyết đòi ngủ với cô.

Ngải Tuyết tức giận trừng mắt, thấy Mộ Dung Kiệt đầy tà khí dựa lưng vào giường của cô.

“Rốt cuộc anh muốn sao?” Hai má Ngải Tuyết vì tức giận nên phính hồng!

Mộ Dung Kiệt hừ nhẹ “Anh là ông xã của em, em nghĩ xem anh muốn như thế nào?”

Ngải Tuyết vừa nghe, sắc mặt lập tức hồng đến cổ, người này, người đàn ông này, quá vô sỉ!

“Lưu manh! ! !” Tựa hồ ngoài từ này, không còn từ nào để cô hình dung tình cách con người anh.

Mộ Dung Kiệt nhíu mày “Lưu manh? ? ?”

“Bảo bối, em biết lưu manh là gì không?”

“Anh dạy cho em! ! !” Mộ Dung Kiệt vừa nói vừa đứng dậy đè Ngải Tuyết dưới thân!

Ngải Tuyết sợ tới mức thét lên “Lưu manh, thả phỉ, bạo quân! ! !”

“Ồ, từ khi nào em lại nói những từ này thuận miệng đến vậy! Dường như chỉ thấy anh, em mới như vậy!” Mộ Dung Kiệt cười gian trá.

Ánh mắt Ngải Tuyết như muốn phóng lửa vì tức giận, vung bàn tay nhỏ bé lên, dường như Mộ Dung Kiệt đã sớm có chuẩn bị, chính xác bất kị.

Hai mắt anh tràn đầy ý cười “Nhiều năm không gặp, em ngày càng bướng bỉnh rồi, dám đánh ông xã của em?” truyện thấy hay các bạn sang đọc nhé

Sắc mặt Ngải Tuyết xanh lét như tàu lá chuối, liếc mắt “Anh đùa đủ chưa! Tôi mệt rồi!”

“Mệt sao? Chúng ta đi ngủ!” Trong mắt Mộ Dung Kiệt thoáng qua một tia gian trá.

“Anh đi xuống! ! !” Ngải Tuyết không chịu được găm thét!

136. Chương 136: Nha Đầu Ngốc, Em Vẫn Ngốc Như Vậy (4)

“Bà xã, đêm nay trăng đẹp như vậy, có phải..... chúng ta nên làm cái gì đó không?” Mộ Dung Kiệt như cố ý vô tình cọ đầu vào ngực Ngải Tuyết!

Toàn thân Ngải Tuyết toát mồ hôi lạnh “Ai là bà xã của anh?”

“Em đó!” Nói trắng trợn đến vậy sao cô có thể dần đến mức như thế!

“Đi soi gương lại đi! ! !” Miệng Ngải Tuyết giương cao, cô có ngu mới để anh chiếm tiện nghi!

“Bảo bối, em có biết mấy năm qua anh luôn nhớ đến hình bóng của em? Em có nhớ anh không?” Giọng nói ảm áp của Mộ Dung Kiệt truyền bên tai cô!

“Bảo bối, không ngờ em lại ngốc ngoài mức tưởng tượng của anh, cho dù ông cụ bắt ép rời đi, em cũng không biết tìm cách trở về sao?”

“Hay là em chán ghét anh nên lợi dụng cơ hội đó muốn dứt khoát quan hệ với anh?” Trên mặt Mộ Dung Kiệt phủ lên một tầng thương cảm!

Ngải Tuyết khẽ nghiêng đầu, tâm tình có chút bối rối không biết làm sao cho phải trước sự yêu thương của anh!

“Lúc trước..... Chúng ta có quen nhau sao?” Một chút ấn tượng cũng không tồn tại trong trí óc cô.

Mộ Dung Kiệt trừng mắt, đánh vào trán cô “Nha đầu ngốc, em vẫn không tin?”

Ngải Tuyết trợn mắt nhìn anh “Này, anh làm gì trở mặt nhanh đến vậy?”

Đầu mi của Mộ Dung Kiệt giạt cao, hai mắt khẽ động tình nhìn Ngải Tuyết!

“Đau không?” Vươn tay nhẹ nhàng xoa chỗ anh vừa đánh!

Ngải Tuyết hất tay anh ra, đôi lông mi dày dầy hơi nước khiến người nhìn phải động lòng xót thương!

Tại cổ họng Mộ Dung Kiệt trở nên khô khốc, ánh mắt nhìn cô đăm đăm như sói như hổ muốn vồ tới con mồi!!!

Nhưng Ngải Tuyết không hề phát hiện, bàn tay nhỏ bé dắm vào lồng ngực anh “Không biết thương hoa tiếc ngọc, ở đó còn nói tôi là vợ của anh? Đánh tôi đau như vậy!”

Ngải Tuyết lầm bầm nói nhỏ! Làm hại Mộ Dung Kiệt thở không thông!

Anh cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng nóng rực, mà cô gái nhỏ trước mắt không nhận ra sự khác thường cứ dưng chạm vào anh!

Anh sợ mình kiềm chế không được núi lửa sẽ phun trào, mãnh liệt hơn cả nước thủy triều dâng!

Người phụ nữ này cố ý quyến rũ mình mà?

Nhưng lúc này, anh thực sự không muốn cô, khi cô chưa nhớ ra anh là ai.

Hết lần này đến lần khác cứ đánh cứ cạ vào người anh, Ngải Tuyết vốn ngu ngốc không chú ý tới sắc mặt của anh dè dặt đến mức nào!

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt đăm chìm dục vọng, nhưng Ngải Tuyết cứ như đứa trẻ hồn nhiên không biết gì, lại ngắt anh một cái “Anh trả lời em mau!”

Bên eo Mộ Dung Kiệt chảy máu vì móng vuốt của con mèo xù lông trước mặt, anh cắn răng chịu đựng “Trả lời cái gì?”

Ngải Tuyết cắn môi dưới, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào anh “Nói chuyện tình cảm trước kia của chúng ta đó! Hạnh phúc lắm sao?”

Tia lửa, lần nữa bị đốt lên!

137. Chương 137: Bảo Bối, Anh Muốn. (1)

Mộ Dung Kiệt cảm giác mình bị dục vọng hành hạ sắp điên rồi!

Nâng cằm của cô lên, trực tiếp áp miệng vào hôn!

Thời gian như lắng đọng, càng hôn anh càng động lòng muốn lần lượt làm tới!

Anh nhớ đến mùi vị ngọt ngào của đôi môi cô, hoài niệm đến điên cuồng, dường như giờ phút này, chỉ muốn điên cuồng hôn cô!

Ngải Tuyết kinh hãi, vội vàng đẩy anh ra!

“Bảo bối, ngoan ngoãn để anh yêu em!” Mộ Dung Kiệt gắt gao giam cầm Ngải Tuyết, không cho cô động dậy dù chỉ một chút!

Một giây sau, bàn tay như ma thuật luồn vào váy cô!

“Không, không.....” Ngải Tuyết hận không thể cắn nát đầu lưỡi của anh. Tên sắc lang!!!!

Tại sao có thể đối với cô như vậy, vì mắc cỡ mà mặt cô đỏ hồng như trái cà chua!

“Bảo bối, anh muốn....” Giờ phút này, trong suy nghĩ của Mộ Dung Kiệt không còn hai chữ kiềm chế, anh đã sớm trở thành con sói trần đầy dục vọng nhìn Ngải Tuyết, muốn nhanh chóng ăn cô sạch sành sanh!

Ngải Tuyết dùng sức lay đầu, trời ơi, ai tới cứu cô?

“Không được, Mộ Dung Kiệt, anh không thể làm vậy!”

Mộ Dung Kiệt đời nào bỏ qua cho cô, đưa hàm răng ra cắn xé quần áo của cô, Roẹt——

“Không, anh mau tỉnh táo lại!” Ngải Tuyết găm thét muốn nứt cả gian phòng, anh là tên khốn khiếp, là chó sao???

“Á, anh Tử Hiên, cứu em! ! !” Ngải Tuyết hoảng sợ kêu to, mong chờ Tử Hiên tới giải cứu cô!

Mộ Dung Kiệt vừa nghe được trong miệng cô kêu tên người đàn ông khác, nhất thời không thể khống chế cơn giận muốn bóp chết cô ngay trên giường!

Roẹt..... Ngay tức khắc, cơ thể cô không còn mảnh vải che thân!!! Chiếc đầm bị xé không thương tiếc.

Anh kịch liệt hôn cô, bá đạo muốn nghiền nát cái miệng nhỏ của cô, cứ hôn, cứ hôn, cho đến khi hai người không còn hơi để thở! Mới chịu buông tha cho cô !!!

Cô càng giãy giụa anh càng gắt gao đè chặt, anh sử dụng cánh tay, sử dụng lồng ngực, sử dụng toàn bộ trên thân thể của mình cường thế đè ép cô!

Không cho cô chống cự, không cho cô cự tuyệt!

Anh muốn hung hăng trừng phạt cô! Quá đáng thật!!!!

“Anh bị điên cái gì vậy??Buông tôi ra.”

Môi của anh, lập tức lại phủ lên, không ngừng lại phút giây nào, môi lưỡi cùng nhau xâm chiếm vào thành trì, dùng sức găm cắn trên xương quai xanh của cô, dùng sức mút thỏa thích! truyện mới nhất chỉ có tại

Môi lưỡi anh lướt đến đâu đều để lại dấu ấn đỏ hồng trên da thịt trắng nõn của cô, anh muốn mỗi tấc da tấc thịt trên người cô chỉ lưu lại dấu vết của riêng anh!

Giờ phút này, Tử Hiên nóng nảy như kiến bò trên chảo cứ đi đi lại lại ngoài cửa phòng!

Anh thật không biết, rốt cuộc có nên ngăn cản anh Kiệt hay không! Lúc này Tiểu Tuyết cũng không nhớ rõ anh ấy, chỉ sợ không may anh Kiệt dọa cô!

“Anh thấy em chán sống rồi!Dám ở trên giường anh gọi tên người đàn ông khác?”

138. Chương 138: Bảo Bối, Anh Muốn. (2)

Ngải Tuyết dùng sức né tránh bàn tay và môi lưỡi của Mộ Dung Kiệt không an phận trên cơ thể cô, khóe mắt chột rơi xuống vài giọt nước mắt bất lực!

“Anh Kiệt mở cửa, mở cửa!” Đúng lúc, tiếng kêu của Tử Hiên ngoài cửa rất hợp với tình hình bên trong!

Ngải Tuyết giống như gặp được Chúa cứu thế, đôi mắt ảm đạm tuyệt vọng cuối cùng cũng lóe lên tia hi vọng!

Nhưng Mộ Dung Kiệt căn bản không để ý, ảo não hằm hằm nhìn cô!

“Cứu em! Tử...” Hai chữ anh Tử Hiên thiếu chút nữa liền từ trong miệng cô nói ra, nhưng liếc thấy khuôn mặt Mộ Dung Kiệt đen đến không thể tưởng, chỉ sợ cô nói ra ngay cả sống hết đêm nay cũng không có cơ hội khi chọc đến con sói này!!!

“Ngải Tuyết, thành thật với bản thân một chút, anh mới bảo đảm em có thể sống thoải mái ở dưới người anh đêm nay, nếu không! ! !” Khóe miệng Mộ Dung Kiệt nâng lên khát máu!

Ngải Tuyết nghe đến lạnh cả sống lưng, mũi chột chua xót, nước mắt liền tuôn rơi!

“Không được khóc!” Mộ Dung Kiệt nhìn thấy Ngải Tuyết rơi nước mắt lần nữa, mọi tức giận trong lòng lần lượt dịu xuống!

Nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như vậy!!!

Ngải Tuyết vênh môi tỏ vẻ uất ức, đưa mu bàn tay quệt sạch nước mắt, lỗ mũi hít xụt xịt, nức nở nghẹn ngào!

Mộ Dung Kiệt thở dài nhần nại chờ cô! Từ trên người cô lật xuống, đắp mền cho cô!

Nặng chiếc mũi đỏ hồng vì khóc của cô “Thật hết cách với em, anh không đụng em nữa được chưa? Ngoan ngoan, ngủ một giấc!”

Ngải Tuyết nghe lời nhắm mắt lại, cô cảm thấy, mình nên nghe lời làm theo là tốt nhất!

Nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên trán cô, xoay người đi xuống giường!

“Nói!” Giọng nói vô cùng lạnh nhạt, một bộ dáng lạnh lùng ra vẻ người lạ chớ tới gần!

Toàn thân Tử Hiên cứng đờ, có chút không được tự nhiên cúi đầu.

“Anh Kiệt, năm năm anh đợi được, chẳng lẽ hôm nay anh lại nhịn không được?”

“Phụ nữ của anh, tới lượt em phải quan tâm sao?” Mộ Dung Kiệt hừ lạnh, hơi thở lạnh giá phun trào.

“Hiện tại, Tiểu Tuyết không nhớ gì về anh, còn anh cứ dùng sức ép buộc cô ấy, càng kéo xa khoảng cách của hai người hơn!”

Mộ Dung Kiệt hí nửa con mắt, Tử Hiên nói đúng, tính huống bây giờ không nên cưỡng bức cô!!!

Có trách cũng trách bản thân mình kiềm lòng không đậu! Thật sự, anh rất nhớ cơ thể của và mùi hương của cô. truyện được copy từ

Đi tới trước cửa sổ, châm điếu thuốc, lẳng lặng đứng hút một lúc lâu!

“Anh Kiệt, em nghĩ nên để Ngải Tuyết khôi phục trí nhớ rồi hãy đưa cô ấy trở về nước! Cho nên.....”

“Cho nên, em giấu cô ấy suốt năm năm, giấu đến cô ấy thích em, yêu em, càng lệ thuộc vào em? Tử Hiên, em thích Ngải Tuyết? Em yêu Ngải Tuyết đúng không?” Mộ Dung Kiệt càng nói càng kích động, quả đấm nắm càng chặt thấy được cả đường gân xanh.

139. Chương 139: Bảo Bối, Anh Muốn. (3)

“Tiểu Tuyết té từ trên xích đu xuống, chuyện gì cũng không nhớ, thậm chí mặc quần áo hay ăn cơm cứ như đứa trẻ mới sinh ra, em đã giúp cô ấy khôi phục từng cái, hơn nữa, khi đó em chỉ sợ anh thấy bộ dạng của cô ấy sẽ không tiếp nhận nổi.”

“Coi như là vậy, nhưng em nhiều lần trở về nước, có quá nhiều cơ hội để nói chuyện của Ngải Tuyết với anh nhưng một lần em cũng chưa từng nói qua! Em nhìn anh lo lắng giống như thằng ngốc cảm thấy rất vui sao?”

“Ngải Tuyết là phụ nữ của anh, cô ấy xảy ra chuyện gì, theo lý mà nói anh nên là người chăm sóc cho cô ấy! Nhưng cuối cùng lại là ai?”

“Rốt cuộc, em làm vì anh hay vì tình cảm riêng?”

Tử Hiên bị nói trúng tâm tư đành á khẩu không trả lời được, anh biết, dù anh có giải thích như thế nào anh Kiệt cũng không tin!!!

Thở dài một tiếng “Chu Bân đã tới La Mã, mới vừa xuống máy bay, bây giờ đang trên đường tới khách sạn, hẳn muốn anh tới gặp mặt!”

“Chu Bân? ? ?” Đầu mi Mộ Dung Kiệt chau lại “Hắn tới làm gì?”

Chu Bân là kẻ thống trị lớn nhất Âu Mỹ, sau khi hắn lên nắm quyền! Anh và hắn từng giao đấu một lần, cuộc chiến rất điên cuồng, tính tình của hắn rất phóng khoáng!!!

Về gia thế khỏi phải nói, là một trong những gia tộc đứng đầu về dầu mỏ!!!

“Kể từ lần hấn đua xe với anh, em có gặp lại hấn mấy lần, trái lại hấn rất kính nể chúng ta, có ý muốn kết giao quan hệ với chúng ta!”

Mộ Dung Kiệt hơi sững sốt, lắc lắc chiếc quần tây, sải bước đi ra ngoài! ! ! truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

Bên trong phòng, Ngải Tuyết bị dọa không hề nhẹ, trốn ở trong phòng tắm chà lau đến da đỏ ửng muốn rớm máu, nhưng cô vẫn cảm thấy rất dơ bẩn chưa hết mùi của người đàn ông kinh tởm kia.

Cô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thiếu chút nữa đã bị ăn sạch sành sanh, nguy hiểm thật a!

Lần đầu tiên của cô chỉ dành riêng cho anh Tử Hiên trong đêm tân hôn thôi!!

Tên Mộ Dung Kiệt ghê tởm kia, tại sao có thể bá đạo như vậy!

Trước kia bọn họ thực sự có qua lại với nhau sao?

Ôi trời, dù sao từ lúc gặp Mộ Dung Kiệt đến giờ, câu hỏi đó luôn quanh quẩn trong đầu cô, nhưng phúc đầu không thấy chỉ toàn thấy tai họa đổ ập lên người cô, phá đi cuộc sống hạnh phúc vốn có của cô.

Mùi thơm của cánh hoa hồng trong bồn tắm lan tỏa khắp căn phòng, cô dùng sức tắm bản thân sạch sẽ không còn mùi dơ bẩn kia , cô mới hài lòng mặc quần áo chỉnh tề!

Rón ra rón rén mở cửa phòng tắm ra, nhìn quanh một lần, xác định quái vật nguy hiểm không có ở trong phòng, mở thử phào đi ra!

Gọi điện thoại cho Thang Tiệp, bảo cô đi xuống phòng ngủ với mình.

“Cậu phải ngủ với tớ!”

Thang Tiệp mơ màng nói“Không phải chứ, trước kia cậu đâu thích người khác ngủ chung trên một chiếc giường?”

Ngải Tuyết nhanh miệng nói lại“Nhưng bây giờ khác rồi, không giống như lúc trước nữa?”

140. Chương 140: Bảo Bối, Anh Muốn (4)

“À ~” Về mặt Thang Tiệp đầy hiếu kì trước sự bất thường của cô!

“À cái đầu của cậu, Tiểu Tiệp, cậu nhất định phải cứu tớ!” Ngải Tuyết lắc cánh tay Thang Tiệp, làm bộ nũng nịu như đứa trẻ bị người khác bắt nạt!

Thang Tiệp bất đắc dĩ nhún vai nói“Tớ đây cũng không có biện pháp, người đàn ông của cậu như đế vương cao cao tại thượng, tớ mới nhìn lướt qua đã thấy phát sợ, nên tớ..... tớ không có cách giúp cậu”

“Cậu, cậu không có nghĩa khí không phải là bạn của tớ mà. Chuyện nhỏ nhặt như vậy lại không giúp, suy nghĩ đi mà!” Ngải Tuyết ngắt cô một cái cho hả giận.

Thang Tiệp bị đau, đưa hai ngón tay ra bấm vào da thịt!“Cậu cứ thích dung vũ lực, đã bảo đừng ngắt!”

“A, Tiểu Tuyết chết tiệt, cậu dám ngắt tớ, cậu to gan lắm phải chết dưới tay tớ!”

Hai người, ở trong phòng nhảy lên rồi nhảy xuống, truy bắt lẫn nhau, tâm tình đang căng thẳng của Ngải Tuyết thoáng cái liền thoải mái!

Bên trong khách sạn Mễ Kỳ, Mộ Dung Kiệt lười biếng ngồi dài trên ghế sofa, một tay cầm ly rượu, nhàn nhả nhắm nhấp hương vị của rượu!

Khẽ nâng đôi mắt liếc nhìn vẻ mặt cười tà của Chu Bân! Giật khéo miệng, tiếp tục thưởng thức ly rượu trong tay!

“Thiếu gia Mộ Dung, lần gặp mặt so tài trước đây, đã lâu không gặp!” Cổ Chu Bân xiêu vẹo, nhàn nhạt mở miệng!

“Thế nào? Vừa gặp tôi đã nôn nóng, nghe nói tài lái xe của anh điều luyện lắm có dám đua với tôi lần nữa không?”

Khéo miệng Chu Bân vẽ ra nụ cười ma mị “Thiếu gia Mộ Dung cứ nói đùa, tay lái của anh được ví như thần tốc độ, tôi đây dù có khổ luyện cả chục năm cũng không kịp nổi, nào dám để anh chê cười lần nữa!”

Trong mắt Mộ Dung Kiệt thoáng qua một tia giảo hoạt “Ồ, lần trước gặp nhau, anh cũng không khiếm nhường như thế, thực là lâu ngày không gặp, phải lau mắt mà nhìn!”

Chu Bân buồn cười đứng lên “Cảm thấy chỗ này như thế nào?”

Mộ Dung Kiệt nhàn nhạt đưa mắt nhìn cách bài trí của căn phòng, nhẹ nhàng nói “Tạm được! ! !”

“Tạm được? ? ? Anh có biết đây là đâu không ?? Là khách sạn cao cấp bảy sao đấy, hơn nữa trên thế giới chỉ có duy nhất một cái còn được bên Pháp tài trợ hơn phân nửa!” Chu Bân bắt mắt lườm anh một cái!

Hắn rất hài lòng với thiết kế này, nhưng ở trong mắt Mộ Dung Kiệt chỉ là tạm được chả khác nào xem thành quả của hắn không đáng một xu!!!

Mộ Dung Kiệt đi tới phía trước cửa sổ, nhìn từ trên xuống đánh giá.

Khách sạn này được thiết kế với kiến trúc và công trình khoa học kỹ thuật hiện đại nhất, cách tạo hình rất tinh xảo, cứ như hòa nhập làm một với bầu trời.

“Phòng ăn nhìn được ra biển, thiết kế không tệ!” Anh cảm thấy khi bước vào phòng ăn, làm ọi người khó quên đi cảm giác từng trải nghiệm nó.

141. Chương 141: Bảo Bối, Anh Muốn (5)

Chu Bân nghe xong, nhếch miệng lên, chân mày dựng lên hiện rõ sự đắc ý “Đó là đương nhiên, khách sạn này, chúng tôi chọn những hải sản tươi sống nhất cho khách hàng thưởng thức! Tàu thuyền luôn ra vào đều đặn!

Đi sâu vào bên trong, giống như đi vào mê cung dưới lòng biển, dọc đường được bao trùm những đàn cá và san hô, đẹp không sao tả xiết!”

“Đây là khách sạn của anh?” Mộ Dung Kiệt tò mò hỏi!

“Không hổ là thiếu gia Mộ Dung, nhanh như vậy đã đoán được, dĩ nhiên, ngoại trừ tôi ra, còn có ai xây được khách sạn sang trọng như vậy?” Chu Bân bắt đầu dương dương tự đắc!

Mộ Dung Kiệt bĩu môi khinh thường “Hôm nay anh mời tôi tới đây, đừng nói là chỉ để khoe căn khách sạn bảy sao này nha?”

Chu Bân lúng túng gãi đầu, anh hắng giọng nói “Dĩ nhiên không phải, tôi cũng không có rãnh rỗi như vậy!”

“Thật ra thì, cũng không có ý gì, tôi chỉ muốn kết giao bạn bè với thiếu gia Mộ Dung, anh nghĩ thử xem, hai chúng ta liên thủ, cả thế giới này còn có gì làm không được?”

Mộ Dung Kiệt hừ lạnh “Cho dù có một mình tôi cũng không phải làm không được!”

“Tất nhiên, với năng lực của anh thì khỏi phải bàn cãi, mà tôi cũng không có ý xem thường anh, chỉ là muốn kết giao với anh, cùng lắm thì, tôi gọi anh một tiếng đại ca!”

Chu Bân đã quyết tâm muốn có thêm người bạn như Mộ Dung Kiệt, nên đây là mục đích anh lặn lội tới La Mã này!

“Anh cảm thấy, anh có tư cách làm bạn với tôi sao?” Mộ Dung Kiệt lãnh khốc nói, anh đây không cần bạn. Chỉ cần có Ngải Tuyết, còn những thứ khác anh không cần! Cho dù là cả thế giới với anh cũng chỉ là hạt cát.

“Nếu tôi có thể khôi phục lại trí nhớ cho cô ấy, cũng như làm cho cô ấy bằng lòng sinh cho anh thật nhiều con thì sao?” Chu Bân lười biếng cuộn mình trên ghế sofa, chân mày nhướng lên!

Hắn không tin với điều kiện béo bở như vậy, Mộ Dung Kiệt sẽ không đáp ứng!

Quả nhiên, Mộ Dung Kiệt chột ngắc đầu nhìn hắn “Anh vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Chu Bân lên tiếng “Chưa từng nghe qua thiếu gia Mộ Dung mắc bệnh lãng tai a!”

Mộ Dung Kiệt kích động một tay nín lấy cổ áo hắn “Anh có cách sao?”

Chỉ cần bảo bối của anh có thể nhớ lại anh, anh nguyện ý đánh đổi tất cả, đừng nói làm bạn, nếu hắn muốn toàn bộ thế lực của anh, anh cũng bằng lòng chấp tay đưa hắn!

“Thiếu gia Mộ Dung, nhìn anh kích động như vậy, bây giờ tôi có nói dối với anh cũng có lợi ích gì cho tôi đâu?”

“Dù gì, tôi đường đường cũng là bá chủ của Âu Mỹ, trù trừ dầu mỡ nổi tiếng khắp thế giới, lời đã nói ra, đương nhiên không thể là giả!”

142. Chương 142: Cưng Chiều (1)

“Vậy anh giúp bằng cách nào?” Nếu hắn đã nói vậy, anh sẽ tin tưởng hắn một lần!

Chu Bân thấy sự việc phát triển theo suy nghĩ của mình, khoe miệng nâng lên nụ cười đắc ý “Bác sĩ nhà chúng tôi đứng đầu thế giới, điểm này, anh phải tin!”

Mộ Dung Kiệt bĩu môi châm chọc, “ Chẳng lẽ tập đoàn Mộ Dung lại kém hơn so với nhà anh sao?”

Nge lời anh vừa nói Chu Bân cãi lại “Này này này, thiếu gia Mộ Dung, cả ngày anh đều ở trong vòng luẩn quẩn hắc đạo, tất cả bác sĩ trong nhà anh là nội khoa hay ngoại khoa, có phụ khoa nào đứng đầu thế giới sao!”

Giọng nói của Chu Bân càng nhỏ dần, bởi vì, hắn nhìn thấy sắc mặt Mộ Dung Kiệt càng ngày càng đen!

Mộ Dung Kiệt cắn chặt răng, sao anh lại không nghĩ tới, đưa bảo bối của mình cho đám bác sĩ quèn kia, còn nói cô không có khả năng mang thai!

Cũng bởi vì lí do đó nên ông nội mới bắt ép cô đi!

Chuyện mới phát triển tệ hại như ngày hôm nay!

“Anh có bảo đảm chắc rằng đám bác sĩ nhà anh có thể chữa khỏi bệnh cho người phụ nữ của tôi!”

“Thiếu gia Mộ Dung đừng lo, bác sĩ của tôi đã nắm rõ bệnh tình của bảo bối nhà anh, bọn họ nói, mặc dù có chút khó khăn, nhưng không phải bọn họ không làm được!”

“Chưa hết, người chữa bệnh cho bảo bối của anh không phải là bác sĩ bịp bợm nhà anh.”

Mộ Dung Kiệt không để ý đến lời nói bốn cột của Chu Bân, tiếp tục hỏi “Vậy anh có cách để cô ấy nhớ lại tôi?”

Chu Bân nhấp một hớp rượu đỏ, thở dài một hơi.

“Cái này, còn phải nhờ vào anh! ! !”

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt lập tức đen như than “Anh vừa nói cái gì?”

Chu Bân quay người lại bước đến chỗ Mộ Dung Kiệt “Đại ca, anh muốn người phụ nữ của anh nhớ lại, đâu phải là chuyện dễ dàng gì, anh chỉ có thể làm người yêu của cô ấy lần nữa!”

“Người yêu lần nữa....? Anh có biết, bây giờ cô ấy nhìn thấy tôi liền xem như cạp ăn thịt người, muốn tránh còn không kịp chớ nói chi là yêu!”

Nói đến đây, anh cảm thấy rất bất lực!

“Đại ca đối xử với cô ấy bá đạo như thế làm sao người ta không sợ cho được.” Hắc đưa ánh mắt tò mò nhìn anh hỏi

Không thể nào, bá đạo cũng có lỗi? ? ?

“Vậy anh muốn tôi phải làm sao? Tôi không có bắt nạt cô ấy lại hung hăng giày xéo cũng là nhân từ quá mức rồi!”

“Anh không biết dùng đầu óc làm việc à? Không sợ càng làm như thế càng kéo xa khoảng cách với cô ấy sao, đại ca, anh đang cầu xin người ta nhớ lại anh nên anh đừng làm theo cảm tính có được không!”

Trong mắt Chu Bân thoáng qua một tia gian trá. Người trong thiên hạ ai ai cũng biết, anh không đời nào đối đãi người phụ nữ của anh như vậy!

“Nói đi, tôi nên làm sao?” Anh đang ảo não chết đi được!

“Cưng chiều! ! !” Đáy mắt Chu Bân thoáng hiện lên ý cười!

143. Chương 143: Cưng Chiều (2)

“Cưng chiều, nói nhẹ nhàng từ tốn cái gì tôi cũng làm qua! Nhưng cô ấy lại không muốn gặp tôi, thế nào mới là cưng chiều?”

Chu Bân ngồi bắt chéo hách chân, châm một điếu thuốc rít một hơi nhìn Mộ Dung Kiệt lắc đầu “Không phải IQ của anh tới 220 à? Sao EQ lại thấp như vậy?”

“Anh chán sống hả!” Trên mặt Mộ Dung Kiệt trở nên nghiêm túc.

“Được thôi, chỉ cần bản thân anh không ép buộc cô ấy, luôn dịu dàng quan tâm cô ấy! Dần dần cô ấy sẽ không sợ anh ngược lại càng lệ thuộc anh. ”

“Dần dà là bao lâu? Tôi không có kiên nhẫn!” Mộ Dung Kiệt lắc đầu, hiện tại, lòng anh nóng như lửa đốt!

“Trời, anh muốn thành công cần nhớ ba yếu tố!” Chu Bân cố ý im lặng, lộ vẻ mặt tức giận nhìn anh!

“Ít thừa nước đục thả câu! ! !”

“Khụ khụ, biết rồi, thứ nhất là kiên trì! ! !”

“Nhưng anh ngừng lại xem, đột nhiên anh đối với cô ấy dịu dàng như vậy, nhất định cô ấy sẽ không thích ứng kịp, không thể nào nhanh như vậy tiếp nhận được, cho nên, anh càng phải kiên trì hơn!”

Mộ Dung Kiệt ngheo cổ suy nghĩ, hắc nói cũng đúng, mình cần kiên trì!

“Sau đó thì sao?”

“Thứ hai là không biết xấu hổ! ! !” Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

Mộ Dung Kiệt mới vừa uống hớp rượu vào miệng, không chút khách khí phun hết ra ngoài, dính vào mặt Chu Bân!

Sắc mặt Chu Bân tối đen, đưa bàn tay lau sạch rượu trên mặt, nghiêng răng nghiêng lợi hằm hằm lườm Mộ Dung Kiệt“Có cần làm vậy không?”

Mộ Dung Kiệt nhú mày“Không biết xấu hổ cũng là một yếu tố sao?”

“Dĩ nhiên, anh cho rằng kiên trì đã đủ à? Anh phải không biết xấu hổ cần lấy lòng cô ấy, bảo bối muốn thế nào, anh liền làm theo thế đấy? Cho dù cô ấy muốn sao trên trời, anh cũng phải leo lên hái a!”

“Ặc, vậy chính là dung túng rồi! !” Mộ Dung Kiệt có chút không hài lòng nhưng vẫn gật đầu một cái“Nhấn nhẹn là được chứ gì, còn cái thứ ba?”

Chu Bân hưng phấn nhảy dựng lên“Thứ ba, đương nhiên là vừa kiên trì vừa không biết xấu hổ!”

“À, nói dễ nghe là mặt dày, có thể bảo bối của anh mới khôi phục trí nhớ nổi lại tình xưa nghĩa cũ với anh!” Vừa nói, vừa phụ họa khua tay múa chân theo, dường như rất hài lòng với kế hoạch của mình!

Mộ Dung Kiệt thiếu chút nữa đã cắn lưỡi của mình, khoe miệng không khỏi co quắp, hắn nói cái quái gì thế?

Mộ Dung Kiệt đứng lên, mặc áo khoác vào“Được rồi, cứ theo ba cách đó mà làm đúng không, còn những chuyện khác tự tôi giải quyết được! Gặp lại sau! ! !”

144. Chương 144: Cưng Chiều (3)

“Haha, đại ca, anh cứ nghe theo tôi chắc chắn không sai đâu, ôi...ôi..., người ta chưa nói xong, anh đi nhanh như vậy làm gì.”

Mộ Dung Kiệt chạy thẳng một mạch về nhà, anh rất nhớ con mèo nhỏ ở nhà!

Trong phòng ngủ, Ngải Tuyết và Thang Tiệp đã sớm ngủ thiếp đi! Có điều, tướng ngủ của hai người không mấy lịch sự cho lắm.

Bốn chân của hai cô quần chặt vào nhau, chân người này đè lên chân người kia, Ngải Tuyết còn đáng sợ hơn nữa, một tay rủ xuống giường, một tay ôm cổ của Thang Tiệp! Miệng còn chảy cả nước miếng!

Gương mặt Mộ Dung Kiệt âm u không thể tưởng, trán hiện lên vài vạch đen! Khoe miệng vẫn nhếch lên!

Xoay người đi ra ngoài, lên phòng Tử Hiên“Cho em một cơ hội lấy công chuộc tội!Đi xuống phòng anh ném cô gái kẻ bên Ngải Tuyết đi!”

“Cái gì?”Tử Hiên dụi dụi con mắt còn đang ngủ say.

“Đi xuống phòng anh xách cô gái kia đi mau, nhanh lên!”Mộ Dung Kiệt không nhịn được lớn tiếng nói!

“Cô gái, cô gái nào?”Tử Hiên vừa nói vừa đi xuống phòng dưới.

“Đợi đã...!”Mắt thấy Tử Hiên sắp mở cửa, Mộ Dung Kiệt vội ngăn anh lại!

Bởi vì, anh không thích người đàn ông khác nhìn thấy cơ thể của Ngải Tuyết.

Khi đắp kín mền cho Ngải Tuyết“Vào đi! ! !”

Tử Hiên tò mò đến bên giường nhìn thoáng qua, trời ơi, không trách được, thì ra là Ngải Tuyết lôi kéo Thang Tiệp tới đây!

“Anh Kiệt, sao phải đưa cô ấy đi? Tình cảm giữa Thang Tiệp và Ngải Tuyết rất tốt mà!” Thang Tiệp phải rời đi sao, anh Kiệt muốn làm gì, anh cũng không dám chắc!

“Người phụ nữ của anh, chỉ có thể ngủ với anh, lập tức mang cô ấy đi ra ngoài!”Giọng điệu của Mộ Dung Kiệt không có chút ầm áp nào!

Tử Hiên bắt đắ dĩ ôm lấy Thang Tiệp đang ngủ say đi ra ngoài, vô tình nhớ ra cái gì đó “Anh Kiệt sao anh không làm, nhất định phải gọi em?”

Mộ Dung Kiệt trả lời lạnh nhạt “Trừ Ngải Tuyết ra, người khác không có tư cách!” Phan.....

Tử Hiên méo miệng, không biết nói gì thêm!

Tử Hiên mới vừa rời khỏi, Mộ Dung Kiệt liền muốn đánh vào mông cô một cái thật đau! Ngải Tuyết chết tiệt, sợ mình như vậy? Còn gọi bạn tới ngủ chung?

Chợt nhớ tới lời Chu Bân nói !

“Cưng chiều? ? ?.”

Cưng chiều cô? Dịu dàng với cô? Chăm sóc cho cô?

Có tác dụng đối với người phụ nữ không tim không phổi này sao! Em nói cho anh biết, như vậy có lay động được tình cảm của em không?

Thử xem cũng tốt! Bàn tay vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của cô! Nhìn vẻ đẹp mê người của cô, ở một nơi nào trong lòng trở nên ấm áp kì lạ!

Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o ,r. g để có chương mới nhanh nhất

145. Chương 145: Cưng Chiều (4)

Nhẹ nhàng, xoay người cô lại, cởi quần áo của mình rồi leo lên giường, gối cánh tay mình lên đầu Ngải Tuyết!

Trước kia, con nhóc này thích nhất là nằm trên tay của anh!

Đôi tay vòng qua eo thon của cô, tinh tế quan sát dung nhan của cô! Vô cùng cảm khái!

Người phụ nữ của anh, cuối cùng cũng trở về bên anh! Cảm giác rất thoải mái! Không còn ảo giác như mấy năm qua nữa.

Vùi đầu vào ngực Ngải Tuyết, một mùi hương thơm xộc vào mũi, cổ họng khô khốc, vội vàng lật người ngồi dậy!

Đáng chết, thấy được ăn không được, cuộc sống sau này làm sao sống được đây?

Quả thật Mộ Dung Kiệt muốn phát điên, ánh mắt cứ nhìn cô càng làm toàn thân anh bị đốt cháy, nóng lên không ngừng.

Bắt đắ dĩ nhìn Ngải Tuyết. Thôi, tự mình giải quyết vậy!

Sáng hôm sau, Ngải Tuyết vươn vai dãn gân cốt, oa, tối hôm qua ngủ thật ngon, không nghĩ tới thân thể Thang Tiệp lại ấm như vậy!

Cười đùa ngẩng đầu lên “Aaaaaa” Ngải Tuyết sợ hãi thất thanh kêu lên, chuyện gì đã xảy ra?

Tối hôm qua, rõ ràng là cô và Thang Tiệp ngủ cùng nhau mà? Sao? Sao lại biến thành ngủ với anh ta?

Từ lúc cô động dậy, Mộ Dung Kiệt đã tỉnh giấc, cô sợ hãi kêu to, cũng nằm trong dự liệu của anh, có điều, âm thanh này có hơi lớn quá mức!

“Anh anh anh” Hai tay Ngải Tuyết run rẩy chỉ anh, hàm răng phát run theo.

“Anh, anh cái gì? Bảo bối, sáng sớm, nhìn thấy anh không cần kích động như thế chứ?” Mộ Dung Kiệt cười tà!

“Này, Mộ Dung Kiệt, sao anh nằm trên giường tôi, Thang Tiệp đâu?”Ngải Tuyết tức muôn điên lên rồi, chính mình kêu cô ấy đến, sao lại thành Mộ Dung Kiệt leo lên giường mình.

“Cô gái kia? Bị anh ném đi rồi!”Mộ Dung Kiệt nhàn nhạt nói!

“Ném?Anh ném Thang Tiệp đi đâu?Anh muốn làm gì?Anh mắc bệnh à?”Ngải Tuyết dùng sức đẩy Mộ Dung Kiệt, cơn giận xông thẳng lên đỉnh đầu!

Mộ Dung Kiệt thực nhưc đầu cố định đầu của cô“Ngải Tuyết, em ồn ào quá!”

Vừa nói vừa lật người cô nằm ở dưới người mình, đôi môi khêu gợi lướt đến môi cô! Thơm quá, ngọt quá!

“A” Mộ Dung Kiệt hít một hơi, không dám tin sờ lên đôi môi“Em dám cắn anh!”

“Cắn anh thì sao?Ai bảo anh chiếm tiện nghi của tôi?Cuối cùng tôi là gì của anh?Hả???”Ngải Tuyết gầm thét.Người đàn ông này, hết lần này đến lần khác cứ ức hiếp cô.

Ngay cả bản thân cô cũng không cách nào chống cự, sao cô lại xui xẻo như vậy a!!!

Huhuhu, nước mắt như hạt đậu rơi xuống bên má, cô rất đau lòng!

Từ lúc nào cô lại uất ức đến không nói nên lời như vậy chứ! Thật vô dụng mà!!!

truyện được copy từ . O. r. g

146. Chương 146: Ba Tháng (1)

“Đừng khóc? Không được khóc! Em không phải làm từ nước mắt sao cứ khóc hoài vậy?”Mộ Dung Kiệt cau mày lau nước mắt cho cô!

Nhìn cô khóc, trong lòng anh đau nhưc muốn chết!

Ngải Tuyết nghe lời anh nói, nước mắt càng rơi như lũ, rõ ràng là anh sai trước mà còn trách móc với cô!!!

“Ôi trời ơi, đừng khóc nữa, anh hứa, chỉ cần em ngoan ngoãn, anh sẽ dịu dàng với em, có chịu không?”Mộ Dung Kiệt cảm giác bất lực, anh đối thực hết cách với cô nhóc này, đành phải đầu hàng trước nước mắt của cô!

Ngải Tuyết chu mỏ, người đàn ông này, biết dịu dàng mới là lạ! Cô có điên mới tin anh! Nước mắt lại rơi lần nữa!

“Sao lại khóc nữa, khóc nhiều không tốt ắt, chắc em ăn không biết bao nhiêu con mắt cá rồi hả?”Mộ Dung Kiệt nửa đùa nửa thật!

“Làm sao anh biết tôi thích ăn mắt cá?”Ngải Tuyết nhìn anh tỏ vẻ nghi ngờ, chuyện này, chỉ có anh Tử Hiên và Thang Tiệp biết!

“Ngốc quá, anh là ông xã của em, dĩ nhiên phải biết!”Mộ Dung Kiệt đưa tay véo mũi cô, cười nói“Quý khóc nhè!”

“Tại anh chọc tôi nên tôi mới khóc như vậy!”

“Còn nữa..., anh không phải là ông xã của tôi!Sau này không cho anh nói nữa, tôi sẽ tức giận đấy!”Ngải Tuyết sứt sứt lỗ mũi, lấy tay quệt nước mắt!

Mộ Dung Kiệt vừa nghe, lập tức nóng nảy“Em vẫn không tin anh là người đàn ông của em?Tử Hiên không nói cho em biết sao? Sau này anh sẽ luôn ở bên cạnh em, cái gì cũng nghe theo em, nhưng mà có một chuyện em phải chấp nhận, anh chính là ông xã của em.Trước kia hay bây giờ và sau này mãi mãi là như vậy!”

Ngải Tuyết cau mày“Nhưng cái gì tôi cũng không nhớ nên không cần phải giữ lời, hiện tại tôi không có ấn tượng gì với anh cả, anh có thể đừng cưỡng ép tôi theo sự sắp đặt của anh có được không?”

“Cái gì mà không có ấn tượng chứ?Giữa chúng ta có nhiều kỉ ức đẹp như vậy, em phải mau nhớ lại chứ, ngày em rời đi, anh đều nhờ vào những kỉ ức ấy để nhung nhớ em đến ngày hôm nay, chính nó đã cho anh thêm sức mạnh để tìm kiếm em suốt 5 năm qua.Sao em có thể nói quên một cách vô tình như vậy? Ngải Tuyết, em không thể cứ như vậy đánh gục ý chí của anh dành cho em!”

“Em có biết, em như vậy rất không công bằng với anh không? Ngải Tuyết, em làm như thế quá tàn nhẫn với anh!” Trong lòng Mộ Dung Kiệt dâng lên một trận phần nộ, muốn phát hỏa nhưng không làm được!

Ngải Tuyết sững sờ nhìn anh? Hình như anh ta rất đau lòng, mình nói hơi quá thì phải ???

“Này, dù sao sau này anh cũng không thể leo lên giường tôi ngủ.”

Mộ Dung Kiệt nghe cổ suy nghĩ một chút, không thể ngủ ở phòng cô, nhưng không có nghĩa là không thể bắt cóc cô đến phòng khác ngủ.Hahaaaaa !!!

147. Chương 147: Ba Tháng (2)

“Được!”Đồng ý sáng khoái! ! !

Cái gì? Dễ dàng đồng ý như vậy? ? ?

Ngải Tuyết hoài nghi nhìn Mộ Dung Kiệt, mặc kệ đi, nếu đã đồng ý rồi thì cứ thế mà làm !!

“Còn nữa..., không được động tay động chân với tôi!”

Mộ Dung Kiệt ngẫm nghĩ, không động tay động chân? Dừng những cái khác động cũng được mà ???

Vậy cũng tốt, sau này khỏi phải đau tay đau chân ! ! !

“Không thành vấn đề! ! !”

Ngải Tuyết giật mình há to miệng, cô còn tưởng rằng, anh sẽ từ chối, không ngờ....

“Còn gì nữa không?Nói hết một lần đi, sau này không có cơ hội đâu!” Giọng nói của Mộ Dung Kiệt lạnh nhạt, khiến Ngải Tuyết vô cùng áp lực!

Sau này không có cơ hội thì bây giờ là cơ hội tốt nhất!

“Anh không được hạn chế sự tự do của tôi!”

“Ừ? ? ? Chuyện này.... Có thể!”Mộ Dung Kiệt gật đầu một cái, anh không can thiệp là được, anh quyết định nghe theo Chu Bân, dù cô muốn sao trên trời, anh cũng sẽ leo lên hái xuống cho cô.

Cô muốn làm gì thì làm, anh luôn luôn ủng hộ là được, cô muốn gây họa, cùng lắm thì anh ra mặt dọn dẹp thay cô!

Ngải Tuyết thấy anh đồng ý mọi thứ, cảm giác rất thoải mái, tâm trạng khó chịu bay đi lúc nào không hay!

“À còn nữa, tôi cho anh thời gian ba tháng, nếu sau ba tháng, tôi vẫn không khôi phục trí nhớ, anh không thể ép buộc tôi làm người phụ nữ của anh nữa!”

Dù gì cũng nên cho cô lối thoát chứ !!!

“Không được!”Điều này, anh kiên quyết không đồng ý! Không làm người phụ nữ của anh, vậy anh chịu đựng vì cô làm gì?

“Tại sao? Chúng ta không kết hôn, cũng không phải là vợ chồng hợp pháp, nếu tôi không rời đi, chẳng lẽ phải dây dưa mãi với anh?.”

“Chính là không được, anh đã nói với em nhiều lần rồi, em chỉ có thể là bảo bối của riêng anh!Vĩnh viễn!”Mộ Dung Kiệt trợn to đôi mắt, hung dữ nhìn cô, về chuyện này cô đừng hòng mơ tưởng tới!

Sắc mặt Ngải Tuyết có chút khó coi, quệt mồ hôi“Vây ba tháng tới đừng nói chuyện với tôi!”

Cô cần môi muốn nứt, anh không đồng ý, cô cũng không thỏa hiệp liền đứng dậy biểu tình liếc Mộ Dung Kiệt!

“Anh xem cách này có được không, trong vòng ba tháng, tôi thử sống với anh, nếu trong vòng ba tháng tôi yêu anh, cho dù không khôi phục trí nhớ, tôi vẫn tiếp tục làm người phụ nữ của anh! Có được không?..”

Gần nửa ngày, cô liếc anh, anh lườm cô, cuối cùng cô cũng chịu thỏa hiệp lên tiếng trước. Bởi vì ánh mắt Mộ Dung Kiệt buồn bã quá mức nên cô có chút chột dạ!

Mộ Dung Kiệt vẫn dùng ánh mắt bi thương nhìn cô như cũ.

Ngải Tuyết méo miệng, nói thầm một câu“Chẳng lẽ một chút tự tin anh cũng không có, hay là, những chuyện trước kia của chúng ta, đều do anh thêu dệt lừa gạt tôi.”

“Cứ như vậy đi, mọi thứ anh đều đồng ý với em, từ giờ trở đi, không cho phép em tránh anh như tránh tà, chúng ta sống với nhau!”Giọng điệu của Mộ Dung Kiệt rất dứt khoát, có điều lời nói có chút xoay chuyển“Nhưng mà, trước khi thực hiện chuyện đó, để anh ôm em một cái có được không?..”

“Anh hứa sau này không bao giờ động tay động chân!”Anh cố ý nhấn mạnh từng chữ.

Ngải Tuyết suy nghĩ một chút“Vây cũng tốt, ba mươi giây thôi!”

Cô mới vừa gật đầu, cả cơ thể liền bị Mộ Dung Kiệt ôm chặt vào trong ngực, Mộ Dung Kiệt nhướn mày cười gian trá, ba tháng, anh không thu phục được cô, anh sẽ tự động nhảy vào ao cá sấu!

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen .. o . r . g đọc nhé

148. Chương 148: Ba Tháng (3)

“Nhẹ một chút, trời ơi, tôi sắp nghẹt thở rồi!”Ngải Tuyết chau mày, người đàn ông này muốn ôm chết cô!

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt vẽ lên nụ cười thỏa mãn, bảo bối của anh không còn né tránh anh nữa, thật tốt quá!

Trên bàn ăn, Ngải Tuyết bỏ một muỗng cơm vào miệng liền cắn cả cái muỗng.

Tâm trạng của cô rất vui, cuối cùng cũng khôi phục lại cuộc sống tự do tự tại trước kia!!!

Mộ Dung Kiệt nhìn cô ngậm chiếc muỗng rất đáng yêu, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, dục vọng như xông thẳng lên đỉnh đầu!

Đáng chết, người phụ nữ này, mới sáng sớm đã quyến rũ anh!

Vươn tay lấy hạt cơm dính bên miệng cô, động tác rất dịu dàng vượt quá mức tưởng tượng của Ngải Tuyết!

“Mèo nhỏ tham ăn, cứ như ai bỏ đói em vậy ăn cơm rớt vung vãi đầy mặt?..”

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết nở nụ cười đến mê người, nhất thời, Ngải Tuyết bị trầm luân trước vẻ đẹp của anh đến thất điên bát đảo!

“Oa, anh cười thật đẹp trai a! ! !..”

Nhìn kỹ mới thấy Mộ Dung Kiệt thật đẹp, thật quyến rũ!

Mộ Dung Kiệt thấy Ngải Tuyết nhìn đến không chớp mắt, khóe miệng giương lên nụ cười đắc ý, anh biết rõ Ngải Tuyết của anh luôn bị mê hoặc bởi sắc đẹp của anh, bất cứ lúc nào cũng vậy!

Trước kia, anh ghét nhất người khác cứ nhìn anh bằng ánh mắt ham muốn đó, nhưng mà, hiện tại anh cảm thấy mình thật may mắn khi có vẻ ngoài đẹp trai này!!! đọc chương mới nhất tại Doc Truyen . o .r. g

Đưa tay véo chiếc mũi nhỏ của cô“Đó là đương nhiên, đẹp trai hoàn mỹ như anh, em đi đâu tìm được, quá tiện nghi cho em rồi! Dĩ nhiên, anh cũng không ngại ở với người xấu xí như em!”

“Cái gì?Người ta có chỗ nào xấu đâu?Mặc dù không phải là tuyệt sắc kiêu diễm gì,nhưng cũng tạm coi là người đẹp mà!”Lần đầu tiên bị người khác chê, trong lòng Ngải Tuyết rất khó chịu, không vui!!!

“Người đẹp?Người đẹp ở đâu?Sao anh không thấy?”Mộ Dung Kiệt cố ý đảo mắt xung quanh giả vờ hỏi chọc ghẹo cô.

“Anh thiệt là.... Tức chết tôi!” Ngải Tuyết đưa hai ngón tay ra ngắt bên hông của Mộ Dung Kiệt một cái đau điếng.

“A, anh sai rồi, bảo bối, bỏ qua cho anh nha?”Mộ Dung Kiệt bị đau không ngừng cầu xin tha thứ.

“Anh Kiệt, sao anh dễ dàng cầu xin tha thứ như vậy, thực không có tiền đồ gì cả!”Tử Hiên ngồi một bên nhần nhin này giờ đã bùng nổ đứng dậy nói lại!

Nhưng không ngờ, Mộ Dung Kiệt nghiêm túc trở lại“Ồ trước mặt người phụ nữ của anh, anh nguyện ý không có tiền đồ!”

Tử Hiên méo miệng, cái này là anh tự làm tự chịu ai bảo lo chuyện bao đồng làm gì!

Riêng Thang Tiệp ngồi bên cạnh vừa ăn vừa bĩu môi, tỏ vẻ rất mất hứng, tối hôm qua, rõ ràng là cô ngủ chung với Tiểu Tuyết, sáng sớm tỉnh lại, sao lại ngủ ở phòng mình?

149. Chương 149: Ba Tháng (4)

Ánh mắt nhìn đến ba người đối diện, không được, nhất định phải hỏi một chút!

“Tiểu Tuyết, cơm nước xong, chúng ta đi dạo phố có được không? Đi dạo xong, chúng ta đi xem phim nha! Nghe nói gần đây mới ra bộ phim mới hay lắm!”

“Thật sao, cả ngày đều ở nhà, tớ sắp nổi mốc rồi?”Ngải Tuyết vui mừng đồng ý, vội vàng để đĩa xuống, như không kịp chờ đợi“Đi ngay bây giờ đi!”

“Không được, ăn cơm xong hãy nói!”Mộ Dung Kiệt thấy cả chén cơm Ngải Tuyết chưa đụng vào còn buông đĩa xuống đòi đi với cái bụng rỗng tuếch, trong lòng lo lắng tức giận!

Ngải Tuyết nhú mày“Tôi no rồi, không ăn nữa!”

“Cả chén cơm không múc một muỗng nói no chỗ nào? Ngồi ăn đàng hoàng, một lát anh đi với em!”Mộ Dung Kiệt thấy Ngải Tuyết không nghe lời, giọng điệu càng ngang ngạnh ép buộc cô!

“Mộ Dung Kiệt, anh đã đồng ý, không can thiệp vào cuộc sống tự do của tôi!” Ngải Tuyết tức giận, anh lại bắt đầu hung hăng! Nói không giữ lời!

“Đúng, anh nói không xen vào cuộc sống của em, nhưng em phải chăm sóc bản thân của mình chứ, em không ăn no, lấy sức đâu để đi dạo phố?”Mộ Dung Kiệt cứng rắn kéo cô ngồi xuống, ôm eo thon của cô, múc một muỗng cơm đưa tới miệng cô.

“Ngoan, ăn rồi, anh hứa không ngăn cấm em!”Lời nói Mộ Dung Kiệt nhỏ nhẹ dỗ dành Ngải Tuyết, nhưng ánh mắt hằn học lườm Thang Tiệp!

Ngay tức khắc, Thang Tiệp sợ đến run người, vội vàng nói với Ngải Tuyết “Tiểu Tuyết, tớ chưa ăn no, bây giờ mới buổi sáng, thời gian còn nhiều gấp gấp làm gì?”

Ngải Tuyết cắn môi “Được.”

Ngoan ngoãn ngồi xuống, giành lấy cái muỗng từ tay Mộ Dung Kiệt bắt đầu ăn ngấu ăn nghiêng.

Lúc này, Mộ Dung Kiệt mới yên tâm, hài lòng nâng khóe môi lên!

“Ăn từ từ, nhìn tướng ăn của em kìa, lịch sự một tí?” truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o . r . g đọc nhé

Ngải Tuyết liếc anh một cái “Ai cần anh lo ! !.”

“Dạ dạ dạ, chỉ cần em chịu ăn, chăm sóc bản thân tốt! Anh lập tức không quản!”

Bẹp bẹp, nghe Mộ Dung Kiệt nói dịu dàng cưng chiều như vậy, trong lòng Ngải Tuyết đột nhiên cảm thấy vô cùng ngọt ngào! Ấm áp!

Cơm nước xong, Ngải Tuyết lôi kéo Thang Tiệp chạy qua chạy lại ở khu mua sắm! Hai người đi tìm kiếm mua những món trang sức cứ như đồ chơi, vừa đáng yêu lại tinh xảo, còn tiện nghi!

Hầu như phụ nữ nào cũng có sở thích đó!

Ngải Tuyết cảm thấy rất vui vẻ, đi đến cửa hàng thích món nào mua món đó rồi ném cho Mộ Dung Kiệt cách đó không xa đang trông coi cô!

Đi dạo hết quầy trang sức rồi tới tiệm quần áo, đi dạo xong tiệm bán quần áo lại quanh tới quầy trang sức!

Phía sau lưng hai người, trong tay Mộ Dung Kiệt xách không biết bao nhiêu túi nhỏ túi lớn thậm chí trên miệng còn ngậm thêm cái túi!!!

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

150. Chương 150: Nhẫn Kim Cương (1)

“Tiểu Tuyết, cậu xem cậu kìa thật vô tâm, tên mỹ nam kia bị cậu hành hạ sắp điên rồi!”Thang Tiệp lặng lẽ liếc mắt Mộ Dung Kiệt!

“Ai bảo anh ấy đi theo, dù gì tớ cũng đâu cần! Anh ấy muốn chịu tội, tớ chỉ tốt bụng giúp người ta tạ tội nguyện thôi” Ngải Tuyết bĩu môi khinh thường, không cảm thấy áy náy hay đau lòng nào, vì cô đâu có áp bức Mộ Dung Kiệt! truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

“Ôi, cậu thật tốt số, sẵn được tên thiếu gia này vừa bỏ tiền mua sắm vừa xách đồ phụ, thê thảm quá!”Thang Tiệp không khỏi lắc đầu than thở với bộ dạng đắc ý thành công của Ngải Tuyết.

“Được rồi, được rồi!”Ngải Tuyết giành những túi hàng của Thang Tiệp, chạy tới nhét vào tay Mộ Dung Kiệt “Cầm cẩn thận nha!”

Nhưng Mộ Dung Kiệt rất không nể tình đem những túi hàng ném xuống đất “Anh chỉ xách đồ giúp em! ! !.”

Thang Tiệp mới dâng lên hảo cảm lập tức biến mất! Hừ dọa!!!

Có chút run run chạy tới nhặt lên, lúng túng nói “Tôi tự cầm được!”

Ngải Tuyết tức giận “Anh có phải là đàn ông không, thật không có lí lẽ gì cả!”

Mộ Dung Kiệt nhú mày không nói, người phụ nữ kia, anh không quan tâm.

“Để tôi!”Tử Hiên vội vàng tiến lên cầm giúp Thang Tiệp, trời ơi, nặng quá.

Thang Tiệp cảm kích mỉm cười với Tử Hiên, trong lòng nhất thời thấy ấm áp, người đàn ông này thật dịu dàng như nước! ! !

Ngải Tuyết hung hăng lườm Mộ Dung Kiệt, đàn ông thú! Hừ.

Mặc kệ anh, cô tiếp tục với công việc mua sắm, quét mắt tới những món đồ trang sức, mắt lóe sáng hẳn lên! Oa, rất tinh tế ! ! !

“Tiểu thư, cô muốn kiểu mẫu nào? Có cần tôi giúp cô giới thiệu không?”

“Tiểu thư, đây là nhẫn kim cương hoa hồng 18k được nhập khẩu từ nước ngoài thấy như thế nào? Nó được làm từ xưởng tay nghề thủ công, là một trong những nơi nổi tiếng làm trang sức, không bao giờ phai màu, sáng bóng mãi, dù nhiều năm không đeo, một khi lấy ra vẫn một màu như đúc! Tiểu thư đeo vào nhất định rất đẹp, lại mang đậm vẻ thanh tao của người phụ nữ! ! !”

“Ừ, nghe không tệ, tôi muốn xem chiếc nhẫn kim cương đó!”

“Tiểu thư, cô muốn kết hôn sao?” Cô nhân viên đưa mắt nhìn hai người đàn ông đẹp trai phía sau, sự tươi cười trên mặt bay đi mất! ! !

“Đúng!” Ngải Tuyết vừa định nói không, Mộ Dung Kiệt liền cướp lời đáp trả! ! !

“Ha ha, hiện tại có hai mẫu rất thịnh hành, một cái gọi ‘duyên định tam sinh’, một cái gọi ‘tín niệm’!” Nhân viên vừa nói vừa lấy hai chiếc nhẫn ra! ! !

“Ừ, rất đẹp! Mỗi chiếc đều đại diện cho ý nghĩ của riêng nó?”

151. Chương 151: Nhẫn Kim Cương (2)

“Dĩ nhiên, cái này ‘duyên định tam sinh’ mang vẻ nhu hòa, pha chút nhiệt huyết, còn những viên kim cương lục giác bao quanh tượng trưng cho sự thủy chung, mang đậm nét tình yêu luôn sâu đậm. Cùng nhau yêu thương, cùng nhau tâm đầu ý hợp, mặc cho năm tháng lặng lẽ trôi đi, ánh hào quang của chiếc nhẫn từng khắc nhắc ta tình cảm mãnh liệt vĩnh viễn in sâu trong lòng.”

“Còn nhẫn đôi mang tên ‘tín niệm’, kim cương sáng chói biểu tượng cho tình yêu vĩnh hằng. Đường nét đơn giản, nhưng nói lên được sự tuyên thệ âm thầm của đôi bên, một lòng tin tưởng vào tình yêu.”

Nghe xong, hai mắt Ngải Tuyết sáng lên đầy vẻ tò mò “Tôi cảm thấy rất thú vị, tôi chọn chiếc ‘duyên định tam sinh’ nhưng tôi....tôi muốn lấy một chiếc của nữ giới vậy.....”

Cô nhân viên sững sờ “Tất nhiên có thể, tôi giúp cô gói lại!”

“Không được, tôi muốn cặp nhẫn ‘tín niệm’ ” Đầu mi Mộ Dung Kiệt nhăn nhó, cái gì mà tam sinh tam thế, người phụ nữ này vĩnh viễn đều là của anh, bất kể có mấy đời mấy kiếp cũng đều là của anh, của riêng anh thôi!

Ngải Tuyết mắt nhất trừng “Tôi mua nhẫn, anh chỉ bận bạ gì?”

Quay đầu nói “Chiếc nhẫn ‘duyên định tam sinh’, là tôi mua, không phải anh ta mua!”

“Đúng, đúng vậy!..”

“Được rồi, được rồi, gói cả hai giúp tôi, tôi mua hết!” Mộ Dung Kiệt nhăn nheo, mua hết là được chứ gì!

“Này, tôi chỉ muốn mua một chiếc, anh mua nhiều như vậy, tôi không có tiền trả!” Ngải Tuyết kêu to, cô làm gì có lắm tiền như anh!!!

Mộ Dung Kiệt tức giận nhìn cô, móc chiếc thẻ vàng ra, chậm rãi đi tới quầy thanh toán.

“Xoạt! ! !” còn nhiều truyện mới tại Doc Truyen . o r g

Ngải Tuyết và Thang Tiệp nhìn hành động của anh không khỏi sửng sốt trơ mắt, giá của hai chiếc nhẫn này không rẻ! Nếu dưới sáu con số 0, cô sẽ không đi mua sắm nữa.

Khinh thường nhìn anh, đúng là nhà giàu ra vẻ! Xoay người nhìn chỗ khác, thấp thoáng thấy xa xa có ánh sáng lấp lánh.

Bất giác sinh lòng cảm thán, thật đẹp! Hai mắt bị thu hút bởi sự hào quang ấy, ngay tức khắc chạy nhanh tới đó.

Woa... mặc dù chiếc nhẫn này kiểu dáng đơn giản, màu bạc trắng, thỉnh thoảng lại hiện lên sự sáng chói tinh tế, nữa bên nhẫn khắc chữ Love màu lam.

Xung quanh không khảm thêm thứ đồ gì! Nửa bên còn lại khắc chữ Only màu lam.

Là cực phẩm nha!

Hai mắt Ngải Tuyết nhìn muốn rớt ra ngoài, Thang Tiệp tò mò đi đến gần thấy đâu có gì đặc biệt??

152. Chương 152: Nhẫn Kim Cương (3)

“Tiểu Tuyết, cậu nhìn gì thế?”

“Đẹp, đẹp quá!” Ngải Tuyết trầm trồ khen ngợi.

“Cũng không có gì đặc biệt! Nó còn không đẹp bằng hai chiếc nhẫn kia!” Thang Tiệp nhìn cặp nhẫn đang trưng bày giữa sảnh, không mấy ưng ý cho lắm!

Mộ Dung Kiệt và Tử Hiên đi tới!

“Quả thật không tệ! Giống như có một cỗ ma lực thu hút mọi ánh nhìn!” Mộ Dung Kiệt nhìn lướt qua, nhất thời sinh lòng yêu thích!

“Ừ, đúng vậy, chính nó đã thu hút tớ đấy!” Ngải Tuyết chống cằm, tròn mắt nhìn! Bộ dáng chờ đợi đến giây người! Ngay cả ai nói chuyện với mình cũng không biết.

Thang Tiệp và Tử Hiên mặt chạm mặt, hai miệng một lời mà nói “Thế nào lại không nhìn ra? ? ?”

“Tôi muốn mua cái này! ! !” Ngay tức thì, Ngải Tuyết và Mộ Dung Kiệt cùng quay đầu nhìn nhân viên thất thanh kêu!

Nhân viên bán hàng sửng sốt “Tiên sinh, tiểu thư, đó là hàng không bán, nhưng mà nếu hai vị thích nó, có thể đeo thử!”

Ngải Tuyết vừa đeo chiếc nhẫn vào tay vừa nói thầm “Hàng không bán vậy trưng bày làm gì? Woa đẹp quá? ? ?”

Đem bàn tay hướng đến ánh đèn, chiếc nhẫn ở trên tay theo ánh đèn phóng xạ ra ánh sáng, rất sáng chói! ! ! Mộ Dung Kiệt đưa tay đeo nhẫn của mình đặt bên cạnh tay cô.

Hai chiếc nhẫn cùng phát ra ánh hào quang quanh ngón áp út! Ánh lên khuôn mặt tuyệt mỹ của hai người! Thực chất nhìn cứ như lạc vào cõi thần tiên! Đẹp đến hoa mắt, say động lòng người.

“Trời, ai cho hai người đeo nó lên tay!” Cô nhân viên khác vừa thấy vừa hét lên không thể tưởng.

“Thế nào? Đeo thử không được à??? Không nghĩ thái độ phục vụ nơi đây lại tệ đến vậy?” Ngải Tuyết thấy sự khoa trương của cô nhân viên, trong lòng có chút khó chịu!

Nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, quay đầu nhìn chiếc còn lại trên tay Mộ Dung Kiệt, cảm thấy không vừa mắt chút nào! Mặc dù rất đẹp, nhưng đeo không đúng người cũng bằng thừa !!!

Lập tức, vươn tay rút chiếc nhẫn ra!

Quái

Thế nào lại chặt đến tháo không ra!

Cố gắng dùng sức vẫn không được! Hít vào một hơi, mặt ửng đỏ ngượng ngùng!

“Này, này sao lại như thế?Đeo được nhưng tháo xuống không được!” Ngải Tuyết tức giận vươn tay đến cô nhân viên!

“Tiểu thư, chúc mừng cô, thật ra đây là chiếc nhẫn tượng trưng cho tình yêu do thợ kim hoàn nổi tiếng của Italy tự tay thiết kế, chỉ khi đôi bên thật lòng yêu nhau mới có thể đeo chiếc nhẫn này. Hơn nữa, một khi đeo vào không bao giờ tháo xuống được! Nghe nói, trên toàn thế giới, chỉ có một cặp tình nhân định mệnh mới có thể đeo nó lên, chúc mừng tiểu thư! Chúng tôi sẽ tặng cặp nhẫn này cho hai vị!”

“Thật sao?” Mộ Dung Kiệt vừa nói vừa thử tháo ra!

“Thật ! !” Thật đến không tưởng, nói như vậy, anh và bảo bối của anh là do trời định một đôi? Oa ha ha

153. Chương 153: Sống Chết Không Rời (1)

Ngải Tuyết há hốc mồm, lắc lắc đầu cứ như trong mơ, không thể nào, không thể nào!

“Chắc chắn, chắc chắn sẽ có cách tháo nó ra!Mấy người suy nghĩ biện pháp xem sao!”

“Thật xin lỗi tiểu thư, chúng tôi không còn cách nào khác, trừ phi, hai vị không còn yêu đối phương nữa, chiếc nhẫn này sẽ tự nhiên rớt xuống. Cho dù có muốn đeo lại cũng không được! Hơn nữa, có người từng nói, người mang được chiếc nhẫn này chính là tình nhân của nhau cả đời, vĩnh viễn sống chung thủy với đối phương, không ăn ở hai lòng. Cho nên, xảy ra loại tình huống này quả thực rất hiếm! Ha ha”

Nhân viên rất tò mò nhìn hai người, cũng vô cùng lúng túng vì hành vi quá độ của mình!

Phải nói, nếu ai đeo được chiếc nhẫn này quả thật rất may mắn, nhưng mà nhìn thế nào cũng không đúng!

Ngải Tuyết đỡ khóc đỡ cười, ngược lại Mộ Dung Kiệt bên cạnh, tâm tình như bay lên trời vì lời giới thiệu của nhân viên.

“Có thật không?Là sự thật sao?” Hai tay Mộ Dung Kiệt lắc lắc bả vai nhân viên! Giờ phút này anh chẳng khác gì đứa trẻ đòi kẹo, trong lòng ngọt ngào lắm!

Thang Tiệp và Tử Hiên muốn hoa cả mắt choáng cả đầu, phức hắc thật.Anh Kiệt từ lúc nào lại trở thành như vậy???

Đi ra khỏi trung tâm mua sắm, Ngải Tuyết vẫn cảm thấy như bay lơ lửng trên không, miệng vẫn há mắt vẫn tròn! Cố gắng hết sức tháo chiếc nhẫn! Muốn cô tin tưởng vào tình yêu bất cứ một lòng trung trinh sao, chớ má thật!

“Tiểu Tuyết, ăn nhiều một chút!” Tử Hiên tận tình gấp rau vào bát cho Ngải Tuyết, trong ánh mắt tràn ngập sự nhu tình!

“Ừ!” Ngải Tuyết trì trệ, miệng cắn chiếc đũa, mắt không nhìn đối phương!

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt không vui, cầm cái chén của Ngải Tuyết, đổi lấy chén của mình “Ăn của anh!” Phụ nữ của anh, không thể ăn thức ăn của người khác.

Mặt Ngải Tuyết hết xanh rồi lại đen, người đàn ông này thật hẹp hòi!

“Cởi! ! !” đọc chương mới nhất tại Doc Truyen . o r g

“Ồ, trẻ em? ? ?”

“Nhỏ như vậy đã đi kiếm tiền? Phụ nữ nào cũng hèn hạ thế sao? ? ?”

“Tối nay cô là người của tôi, đừng hòng ngủ!”

“Cô tên là gì? ? ?”

“Ngải Tuyết! ! !”

“Tôi sẽ nhớ kỹ cô, mùi vị không tệt!”

Trong giấc mộng, Ngải Tuyết không ngừng lắc đầu, khước mắt động lại hơi sương, cắn môi “Không, hu hu!”

“A ~ không! ! !” Ngải Tuyết kêu to, hoảng sợ tỉnh giấc ngồi trên giường, mồ hôi hòa cùng nước mắt tuôn rơi lẫn lộn!

Tim của cô đập rất nhanh, rất loạn! Giấc mộng kia chân thật đến không ngờ.

Trong giấc mộng, cô thấy mình với người đàn ông khác lẫn lộn trên giường, nhưng không thấy rõ mặt người đàn ông kia!

Thật khủng khiếp! ! !

154. Chương 154: Sống Chết Không Rời (2)

“Ngải Tuyết, em không có sao chứ?” Mộ Dung Kiệt mở cửa đi vào, lo lắng ôm Ngải Tuyết!

“Thế nào? Gặp ác mộng sao? Đừng sợ, có anh ở đây !” Mộ Dung Kiệt nhìn gương mặt không còn chút máu của Ngải Tuyết, trong lòng đau thắt lại, tự trách bản thân sao không cẩn thận để cô ngủ một mình.

Cả người Ngải Tuyết đều phát run, càng nhìn Mộ Dung Kiệt, cô càng thấy anh giống như người đàn ông lạnh lùng trong mơ của mình! Chợt, đẩy anh ra “Anh rốt cuộc là ai?”

“Bảo bối, có anh ở đây, không phải sợ, ngoan!” Mộ Dung Kiệt nhìn cô càng thêm đau lòng, anh bắt cần để người phụ nữ của mình gặp kinh hoảng đến vậy!

Vội vàng, muốn kéo cô áp vào ngực, Ngải Tuyết thấy anh chạy về phía mình, đôi mắt hiện lên sự sợ hãi, nhanh chạy bật ra ngoài!

Sợ hãi, sợ hãi tột độ đến mất ý thức!!

“Em chạy đi đâu?”

Mộ Dung Kiệt đuổi theo, hai người ở hành lang, một trước một sau truy đuổi nhau.

“Em chạy chậm lại, cẩn thận té!”

Anh nhắc nhở không sai, vừa nói xong, một chân Ngải Tuyết liền đạp đổ bình hoa, dùng cước bộ muốn nhặt nó, ngoài dự đoán mọi thứ xảy ra quá nhanh.

Thân thể lập tức chúi về phía trước ngã nhào xuống đất, đầu đập phải lan can! Bịch một tiếng, trước mắt Ngải Tuyết một màu đen, ngất lịm đi!

Giữa ngón tay, trên mặt nhẫn viên kim cương màu hồng chợt phát ra tia hào quang! Chỉ là trong nháy mắt, không gây được sự chú ý cho Mộ Dung Kiệt.

Toàn thân anh run rẩy đứng không vững, chạy nhanh về phía cô ngã!

“Ngải Tuyết —— Ngải Tuyết ——” Mộ Dung Kiệt ôm lấy cô chạy xuống lầu, máu tươi trên người cô chảy xuống cánh tay Mộ Dung Kiệt nói tiếp chảy dài xuống sàn nhà!

Tí tách ——

Tí tách ——

Khoảnh khắc nhìn cô, trái tim anh như ngừng đập, anh vô cùng hối hận, hận không thể tự tay tát mình vài cái.

Anh không bảo vệ tốt bảo bối của mình, anh cứ nhiên để cho cô bị thương vẫn tro mắt nhìn không cách nào giúp đỡ.

Đáng chết ——

Bên trong phòng bệnh, Mộ Dung Kiệt phát điên gắt gao nắm tóc mình, hai mắt đỏ hồng sắc máu! Mặc dù bác sĩ nói Ngải Tuyết không có gì nghiêm trọng, nhưng anh vẫn không yên lòng!

Từng nghe Thang Tiệp nói vào năm năm trước sau khi Ngải Tuyết té xích đu mà mất trí nhớ! Tim của anh không thể bình tĩnh được nữa !

Từ trên không trung té xuống, cô không chết đã là may mắn lắm rồi! Ngẫm nghĩ mọi thứ, làm cho anh kinh hồn bạt vía!

“Thật ra thì, lúc mới bắt đầu Ngải Tuyết vốn rất muốn tìm lại đoạn kí ức trước kia, chúng tôi cũng rất tích cực phối hợp, nhưng mà, mỗi lần nhớ lại, chẳng những không nhớ được bất cứ thứ gì ngược lại đầu của Tiểu Tuyếtđau như búa bổ! Đau đến không muốn sống! Chúng tôi, thật sự không đành lòng nhìn cô ấy như thế! Cho nên cũng không muốn cô nhớ lại đoạn quá khứ ấy!”

155. Chương 155: Sống Chết Không Rời (3)

Trái tim của Mộ Dung Kiệt hoảng loạn, bảo bối của anh, phải chịu đựng nhiều đau khổ như vậy.

Ngải Tuyết mơ một giấc mộng rất dài!

Cô mơ thấy mình bởi vì cứu cả gia tộc nên bán lần đầu tiên của mình cho người đàn ông khác.

Cô mơ thấy, mỗi lần thấy máu bản thân lại choáng ngất đi, Mộ Dung Kiệt giày vò cô ở ngay trước mặt bác sĩ và hộ sĩ!

Cô mơ thấy, phát hiện mình mang thai sau đó chạy ra nước ngoài, bị Mộ Dung Kiệt truy lùng khắp nơi, sau đó bắt ép cô về nhà! Kết tiếp hung hăng trừng phạt!

Cô mơ thấy, Mộ Dung Kiệt anh cao cao tại thượng lại cùng mình ăn bánh bao hấp ở phố quà vặt, lừa gạt mình gọi anh là ông xã! Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

Cô còn mơ thấy, mình mang thai cục cưng của anh, lại bị một cước của Thượng Quan Tử Uyển làm ất con! Mộ Dung Kiệt tức giận vì cô ta dám ức hiếp cô nên ném Thượng Quan Tử Uyển xuống ao cá sấu!

Đặc biệt hơn cô mơ thấy, mình bị ông cụ Mộ Dung ép buộc tống đi khỏi thành phố S!!!

Một loạt hình ảnh như một thước phim được tua lại trong đầu cô.

Trong giấc mơ, những gì cô thấy được còn tưởng rằng, người mình thích chính là Tử Hiên, nhưng thật ra cô đã bỏ lỡ tình yêu của mình hết năm năm!

Ngải Tuyết nhắm chặt hai mắt, khóe mắt đầm lệ!

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết rơi nước mắt, tâm đau đến siết chặt, “Đừng khóc, bảo bối của anh, không cho phép em khóc, em biết không? Anh đây cả đời cũng không muốn nhìn thấy em rơi nước mắt. Nếu như có tổn thương nào khiến em phải rơi nước mắt, hãy để anh gánh chịu tất cả mọi tổn thương đó!”

“Năm năm đằng đằng anh mới có thể tìm em, để cho em phải gặp nhiều đau khổ, đều là lỗi của anh, khi đó anh nên tỉnh táo sớm hơn thì mọi chuyện sẽ không giống như ngày hôm nay! Anh hứa sau này sẽ không

hung dữ với em, luôn xem em như bảo bối luôn cưng chiều không để ai ức hiếp em. Dù cho em có bướng bỉnh gây ra chuyện anh vẫn sẽ gánh vác giải quyết thay em có được không?”

Mộ Dung Kiệt dùng hết lời nỉ non bên tai Ngải Tuyết, nhưng một câu Ngải Tuyết cũng không nghe vào, cô vẫn hôn mê bất tỉnh, trong đầu đều hình ảnh từng trải của cô.

Ngày hôm sau, Ngải Tuyết mở mí mắt nặng trĩu, tay của cô, bị Mộ Dung Kiệt nắm chặt! Anh ngủ thiếp bên giường của cô!

Hé miệng, hốc mắt tràn nước mắt, vươn tay vuốt tóc anh, khẽ gọi “Kiệt”

Chỉ một tiếng động, anh lập tức tỉnh lại! Ngẩng đầu, mắt sáng trưng “Bảo bối, em đã tỉnh!”

Cô không nói lời nào, chỉ nhìn anh nước mắt lã lã.

“Còn khóc nữa, em là quỷ khóc nhè, ngủ cũng khóc, tỉnh dậy cũng khóc! Muốn uống nước không?” Mộ Dung Kiệt dịu dàng nói!

156. Chương 156: Sống Chết Không Rời (4)

Trong lòng Ngải Tuyết trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, giống như có chuyện muốn nói nhưng một chữ cũng nói không ra!

“Sau này, anh không ép buộc em nữa, bất kể em có làm gì, anh đều ủng hộ, anh sẽ không hung hăng với em, dù cho em không nhớ ra anh, nhưng không sao, anh sẽ luôn luôn cưng chiều em!”

Ngải Tuyết càng nghe, nước mắt càng chảy lợi hại hơn! Kiệt của cô, ông xã của cô.

“Thế nào? Có chỗ nào không khỏe sao? Chờ anh một chút, anh đi gọi bác sĩ” Mộ Dung Kiệt lo lắng hiện rõ trên mặt!

“Kiệt, em không sao!” Ngải Tuyết vô cùng cảm động, người đàn ông ưu tú như anh, lại biết che chở thương yêu mình!

“Không có chuyện gì sao? Bảo bối, em làm anh sợ đấy!” Đưa tay lau khóe mắt của cô “Về sau, không cho em dọa anh như thế, anh sẽ bị bệnh tim mất, em biết không, một chút đau đớn anh cũng không muốn em gánh chịu, ưm”

Ngải Tuyết trực tiếp đem môi chặn lại lời nói của anh “Anh ồn quá! ! !”

Mộ Dung Kiệt không dám tin sờ đôi môi, “Ngải Tuyết, em” Không đợi anh nói tiếp, Ngải Tuyết lại gần khẽ cắn nhẹ vào môi anh!

“Đau không?”

“Không đau!” Mộ Dung Kiệt có chút giả vờ ngớ ngẩn, từ khi Ngải Tuyết mất trí nhớ, chưa từng có lần nào chủ động thân mật với anh như bây giờ.

Ngải Tuyết nghe anh nói đỏ mặt cúi đầu, dùng hết sức cắn bả vai anh “Có đau không?”

“Đau, đau! ! ! Ngải Tuyết em”

Ngải Tuyết cười, cười thật vui vẻ, “Em yêu anh!”

Cái gì —— cô nói gì? ? ? Cô mới nói ba chữ ‘em yêu anh’???

“Bảo bối, em, em vừa nói cái gì?” Mộ Dung Kiệt rằng môi đều run đến nói lắp bắp, anh không nghe lầm chứ?

“Em nói, em yêu anh!” Ngải Tuyết hé miệng, sắc mặt ửng đỏ!

Chợt, anh mở miệng thật to hỏi lại “Em nói em yêu anh sao?”

Ngải Tuyết cong môi “Anh nghe lầm đó!”

Tâm tình Mộ Dung Kiệt như bay khỏi không trung “Không, anh không có nghe lầm, bảo bối, em nói thật không?”

Ngải Tuyết nhìn Mộ Dung Kiệt kích động, trong lòng không khỏi chua xót, cô làm sao lại không kích động!

Gật đầu mạnh, “Kiệt, em nhớ lại rồi, cái gì cũng nhớ hết, anh là ông xã của em!”

Trực giác Mộ Dung Kiệt khi nghe tin giống như quả bom, ‘oanh...’ trong đầu muốn nổ tung, ngay tức khắc mọi dây thần kinh ngừng hoạt động!

Cả kinh đến một câu nói không nên lời.

“Thật!!! cái gì em cũng nhớ lại sao?” Anh không phải đang nằm mơ chưa tỉnh giấc chứ??

Ngải Tuyết vừa khóc vừa cười “Đúng vậy, tất cả em đều nhớ, không tin, em nói chuyện lúc trước giữa chúng ta cho anh nghe! Anh bắt cóc em về nhà anh, làm người phụ nữ của anh, sau đó truy lùng em khắp thế giới!

Thậm chí, ở phố quà vặt lửa gạt em bắt em kêu anh là ông xã, còn có...”

157. Chương 157: Sống Chết Không Rời (5)

“Anh tin, anh tin em! Thật tốt, em khôi phục trí nhớ rồi!”

Ngải Tuyết đưa tay vòng quanh hông anh, vùi đầu vào lồng ngực của anh hít sâu một hơi, mùi hương quen thuộc của cô!

“Em không thể sinh con, không thể vì anh nói dối tông đường, anh vẫn nguyện ý lấy em sao!” Cô còn có chút sợ!

Mộ Dung Kiệt cau mày nhăn nhó, cái người phụ nữ gốc này, chẳng lẽ còn không hiểu tâm ý của mình sao? Anh quyết định dùng hành động thực tế để trả lời vấn đề ngu ngốc của cô.

Hai cánh môi nghiền chặt, hai cơ thể áp sát không khe hở, lúc anh ôm chặt giam cầm cô trong lồng ngực rắn chắc của mình! Ngải Tuyết lại chảy nước mắt vì cảm động.

Đúng, không cần dùng ngôn ngữ để biểu đạt! Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

“Ngải Tuyết” Mộ Dung Kiệt cọ vào người cô, anh nhớ tới nụ hôn ngọt ngào của bọn họ, nhớ đến cơ thể trắng nõn của cô, nhớ đến mọi thứ thuộc về cô!!!

Mặt Ngải Tuyết đỏ ửng như trái đào, cô biết anh nghĩ gì! Dùng ngón tay vẽ hình tròn quanh ngực anh “Nơi này là bệnh viện!”

“Mặc kệ!”

“Không, đang trong bệnh viện mà!” Nhớ tới lần trước, cô mắc cỡ chết đi.

Mộ Dung Kiệt không quan tâm, nhanh chóng xé áo bệnh nhân vốn rất mỏng vùi vào ngực của cô.

Ngải Tuyết kinh hãi, vươn tay muốn đẩy anh ra “Anh bình tĩnh một chút, đợi chúng ta về nhà a! Ừm”

Không cho Ngải Tuyết cơ hội phản kháng, chặn đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô “Ngải Tuyết, em thiếu anh tới năm năm, nếu như mỗi ngày tính chỉ một lần thì em đã thiếu anh mấy ngàn lần rồi! Cho nên, từ giờ trở đi, anh sẽ đòi cả vốn lẫn lời!”

Ngải Tuyết sợ tới mức tròn mắt lắc đầu, “Sao có thể như vậy?”

“Bảo bối, em cũng cảm thấy một ngày một lần là ít sao?Vây một ngày hai ba lần có được không?Anh biết mà, chỉ bà xã hiểu anh nhất!” Trong mắt Mộ Dung Kiệt thoáng qua tia gian trá!

Ngải Tuyết im lặng, chống lại với gian thương quả thật không có hiệu quả, đành ngoan ngoãn nấp vào ngực anh! Nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy anh cũng chịu đựng lắm!

Mộ Dung Kiệt rất biết kiềm chế dù có ham muốn đến mấy nhưng vẫn nghĩ tới sức khỏe của cô.

Mấy phen giày vò, Ngải Tuyết đành nằm dưới thân anh ngủ thiếp đi.

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt nhu hòa, tràn ngập vẻ hạnh phúc, tâm tình của anh lúc này vui mừng đến không có từ ngữ nào biểu tả được !!!

Tay thon dài nhẹ nhàng chạm lướt qua từng tác da tất thịt trắng nõn chỉ thuộc của riêng anh! Kích thích trong lòng lại nhộn nhạo không yên!

Giờ phút này, anh thật muốn lớn tiếng nói với cả thế giới, anh là người đàn ông hạnh phúc nhất! Anh hận không thể đứng trước mọi người hươ tay múa chân.

Ngải Tuyết ngay cả ngủ cũng cười rất thoải mái, điều này làm cho Mộ Dung Kiệt cảm thấy cả căn phòng như bao trùm sự thanh khiết bởi nụ cười đó!

158. Chương 158: Sống Chết Không Rời (6)

“Bảo bối, anh dẫn em đi gặp một người!” Tay Mộ Dung Kiệt đặt bên eo Ngải Tuyết, đặt một nụ hôn lướt nhẹ lên môi cô!

“Ai vậy?” Ngải Tuyết chăm chú nhìn chằm chằm phim Hàn Quốc phát sóng trên TV! Tổ vẽ không hứng thú với lời anh nói!

“Ừ, trước mắt không nói cho em nghe, em đi rồi sẽ biết?”

“Thần bí như vậy, người đó là nam hay nữ?”

“Nam!”

“Có đẹp trai không?Có đẹp trai như Chung Geun-Hee không?” Ngải Tuyết dán chặt mắt vào màn hình chiếu Chung Geun-Hee, trong đôi mắt hiện rõ sự ham muốn!!!!

Vẻ mặt Mộ Dung Kiệt đen như than, cầm remote tắt TV, hai tay nắm bả vai cô xoay nhìn về phía mình“Trước mặt em có một soái ca lại không nhìn, nhìn vào màn hình đó làm gì?”

Ngải Tuyết nhếch miệng lên, cố ý nhìn ngó xung quanh! Học lõm trò chọc ghẹo của anh trước kia“Đẹp trai? Ở đâu sao em không thấy?Soái ca sao?Soái ca có xuất hiện sao???”

Mộ Dung Kiệt tức muốn xì khói “Nha đầu ngốc, dám chọc anh hả?”

Ngải Tuyết nghiêm túc lại“Vốn chính là vậy mà, anh nhìn anh ấy xem, đẹp trai đến không còn thiên lý, mái tóc xoắn đẹp, xinh đẹp khiến người và thần đều phấn nộ! Có mấy người đàn ông được như thế?”

Mộ Dung Kiệt cắn răng nghiêng lợi“Em chờ một chút!” Tức giận xông lên não vội vàng lao ra khỏi cửa, lái xe chạy đi!

“Tiểu Tuyết, anh ấy muốn làm gì? Còn nữa, hai người vừa xảy ra chuyện gì?Anh ấy thật sự là người đàn ông của cậu sao?Rốt cuộc mỹ nam đó có quan hệ gì với cậu?Ôi, trước kia không phải hai người rất ngọt ngào sao”

“Tiếp! ! ! Cậu càng hỏi càng rối? Hỏi nhiều quá sao tớ trả lời ? ?” Ngải Tuyết giương mắt nhìn bóng lưng Mộ Dung Kiệt rời đi, mới lấy lại tinh thần, Thang Tiệp liền tò mò đi đến gần riu ra riu rít nói tràn lan đại hải!

“Người ta tò mò thôi! !” Thang Tiệp bĩu môi: “Kia, không phải trong lòng ai đó chỉ có Tử Hiên sao?”

Ngải Tuyết xấu hổ cúi đầu, lắc lắc!

“Thật không phải à?” Thang Tiệp sáng cả hai mắt khi thấy cô như thế! Giọng nói rõ ràng có chút kích động!

Ngải Tuyết tò mò ngẩng đầu lên, nhìn sự hưng phấn ẩn hiện trong mắt cô ấy rồi gật đầu một cái, xong lắc đầu một cái.

“Haizz...Rốt cuộc là có hay không?” Thang Tiệp gấp gấp!

Ngải Tuyết nghiêng đầu nghi ngờ nhìn cô!!!

Thang Tiệp không tự nhiên khi bị Ngải Tuyết nhìn, gãi đầu hỏi: “Không cần nhìn tớ như sinh vật lạ! ! ! Tớ biết tớ đẹp rồi ?? Cậu đừng nhìn nữa trả lời tớ đi?”

Ngải Tuyết nheo mắt: “Ặc, không có! Chỉ là cảm thấy gần đây cậu càng ngày càng xinh đẹp, anh Tử Hiên nhất định sẽ thích cậu cho xem!”

159. Chương 159: Sống Chết Không Rời (7)

Thang Tiệp xấu hổ quay đầu nhìn chỗ khác, khẽ cắn môi dưới: “Có thật không?”

Ngải Tuyết ho khan: “Thật mà! Đạo này tớ thấy cậu ăn mặc rất thời trang, nếu tớ là đàn ông nhất định sẽ động lòng chết mất!”

Quả nhiên, Thang Tiệp lập tức đen mặt lại, lườm cô: “Quá đáng, cậu lại chọc tớ! ! !”

“Không có, không có nha” Ngải Tuyết cười hả hê!

“Cậu – chết – với – tớ !” Thang Tiệp vừa nói từng chữ vừa nhào tới Ngải Tuyết! Ngải Tuyết sợ tới mức vừa chạy vừa gọi: “Anh Tử Hiên cứu, cứu em! Ha ha”

Bên kia, Mộ Dung Kiệt trực tiếp lái xe vào tiệm hớt tóc, nhìn đến TV đang phát sóng ‘ You’re beautiful ’ có chiếu tới Chung Geun-Hee liền nói: “Cắt tóc của tôi giống anh ta! Thậm chí còn phải đẹp hơn anh ta!”

Nhà tạo mẫu tóc nghe anh nói mà đơ người cầm kéo cũng muốn rớt xuống đất, nhìn khí thế anh hùng hăng đi vào, còn tưởng rằng giang hồ đến tiệm quấy rối!

“Nhìn cái gì? Nhanh lên một chút! ! !”

Nhà tạo mẫu lau mồ hôi lạnh trên trán: “Được, được!” Vừa nói vừa tập trung tinh thần cắt tóc cho anh.

Hai giờ sau!!!

Ngải Tuyết và Thang Tiệp trợn mắt há mồm nhìn người đàn ông đứng trước cửa cách khoảng 5 mét.

Kiểu tóc xoắn màu nâu, thay đổi kiểu tóc nhưng vẫn không làm rạn nứt đi sự hoàn mỹ của khuôn mặt người đàn ông đó. Chiếc khăn một nửa quàng cổ một nửa khoác hồ bên vai, đẹp đến ngất ngây, cứ như mỹ nam từ trong truyện tranh bước ra đời thật.

Ngải Tuyết khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, nước miếng theo khóe miệng nhỏ xuống nhưng không hay biết gì! Má ơi, đẹp muốn xỉu ngay tại chỗ!

Mộ Dung Kiệt hài lòng nâng khóe môi thành vòng tròn, người phụ nữ của anh, lúc nhìn Tiểu Soái Ca trong TV cũng không chảy nước miếng như vậy!

Ưu nhã bước đi tới ôm con mèo nhỏ vào lòng, lau khóe miệng giúp cô “Nhìn đủ chưa, cô bé ngọc!”

Đầu óc Ngải Tuyết bắt đầu xoay mòng mòng, lắc rồi gật, gật rồi lắc!

Mộ Dung Kiệt nhìn bộ dạng của cô càng thêm đặc ý, anh biết mà, bảo bối của anh sẽ không cường lại sắc đẹp của anh.

“Kia, chúng ta trở về phòng từ từ nhìn có được không?” Mộ Dung Kiệt bắt đầu đầu độc cô!

Ngải Tuyết ngây ngốc, gật đầu“Ừ”

Mộ Dung Kiệt ngay cả liếc mắt cũng không bỏ thí cho hoa si ngay ngốc như Thang Tiệp đứng này giờ, ôm lấy Ngải Tuyết vừa hôn vừa đi về phòng!

Chân dùng sức đá văng cửa phòng, đặt cô trên giường, liền khôi phục thành con sói xám tràn đầy dục vọng! Gấp rút xé toạt cả váy của cô!

160. Chương 160: Sống Chết Không Rời (8)

“Bảo bối ~~”

“Ừ? Ừ ? ?”

“Anh yêu em! ! !”

“Ừ! ! !”

“Ừ? ? ? ! ! !”

“Ừ.... em cũng yêu anh”

“Yêu nhiều không?”

“Rất rất thích! ! !”

“Rất rất thích là có yêu nhiều không? ? ?”

“Anh thật đáng ghét!” Ngải Tuyết mím môi!

Khóe miệng Mộ Dung Kiệt khe cong lên, hung hăng đâm vào một cái“Nói, rất yêu!”

Ngải Tuyết cười mỉm“Một chút xiu a!”

Mộ Dung Kiệt cau mày“Một chút xiu sao? ? ?” Một chút xiu chính là rất ít rồi?Nhất thời tức giận đâm thật mạnh thật sâu vào trong cơ thể cô.

“A, đau, nhẹ một chút!” Ngải Tuyết sợ hãi kêu lên!

Mộ Dung Kiệt đặc ý nói“Ai cho em thích anh một chút! Mặc dù anh không yêu cầu em phải yêu anh chỉ anh yêu em là được nhưng dù thế nào thì đôi bên phải duy trì cho cuộc tình này để cho nhau có cảm giác an toàn nha!”

“Hiện tại, anh không có cảm giác đó, em nên làm anh thấy được trong lòng em anh luôn là quan trọng nhất?”

Ngải Tuyết khóc không ra nước mắt“Vì vậy anh mới leo lên giường để tìm được cảm giác an toàn sao?”

“Có chút đúng? Chỉ khi đè em dưới thân ngoan ngoãn phục tùng, anh mới cảm nhận được, em là của anh! ?”

“Anh không ở bên cạnh em nhiều năm như vậy, em đây mới là người có cảm giác rất không an toàn đấy!” Nói thì nói như vậy, nhưng tim vẫn hơi đau!

Mới động có mấy cái, Ngải Tuyết cũng không phản kháng nữa“Nhanh một chút!”

Mộ Dung Kiệt cười thỏa mãn, nhẹ nhàng lật cô lại, vỗ vào mông cô“Cô gái nhỏ, bày đặt yêu cầu này nọ!”

Nhất thời, dục vọng ở tận đáy lòng dâng trào mãnh liệt như nước thủy triều, cúi người, hai người lăn lộn ở trên giường!

Ánh đèn màu vàng nhạt lấp lóe vào hai cơ thể triển miên trên giường, cả phòng nồng nàn mùi nước hoa hòa lẫn mùi dục vọng, dưới nền nhà vung vãi đầy quần áo!

Kích tình đi qua, đôi mắt Ngải Tuyết lim dim nửa mở nửa khép. Mộ Dung Kiệt khôi phục dáng vẻ mạnh mẽ, hai bàn tay vẫn bận rộn lướt qua từng nơi trên người Ngải Tuyết !!!

“Đừng mà!” Vốn là câu nói rất bình thường, nhưng phát ra từ miệng Ngải Tuyết lại giống như sự dụ hoặc mời gọi!

Mộ Dung Kiệt nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng lật người đè cô phía dưới tham lam hôn lên cánh môi mềm mại.

“Em đói bụng!” Ngải Tuyết nũng nịu!

“Anh đây tạm có thể coi là đang dứt em ăn?” Mộ Dung Kiệt cười gian trá.

Ngải Tuyết cắn môi dưới “Đi ăn cơm trước được không?” Giăng co lâu như vậy, bụng cô đánh trống sắp vỡ luôn rồi!

161. Chương 161: Sống Chết Không Rời (9)

“Ok, chúng ta đi ăn cơm rồi tiếp tục!” Mặt cô vẫn một màu đỏ hồng mặc cho anh cứng chiều tới đâu.

Trong nhà hàng, Ngải Tuyết cầm thực đơn lật đi rồi lật lại!

“Phục vụ, ột phần ăn xúc xích xông khói cay, gà cay, vây cá chưng tương, đầu cá nấu canh, bụng cá hấp tàu xì, cơm chiên Đông An và phần lẩu chua cay, chỉ nhiều đây thôi!”

Mặt thản nhiên để thực đơn xuống, không để ý đến sắc mặt cực kì khó coi của ba người đối diện.

“Tiểu Tuyết, những thức ăn này đều rất cay đấy!” Thang Tiệp đáng thương nhìn Ngải Tuyết!

“Không sao, cứ ăn thoải mái!”

Thang Tiệp xụ mặt nhìn Tử Hiên, chỉ thấy sắc mặt Tử Hiên cũng không khá hơn bao nhiêu, có trời mới biết, anh kị ăn cay!

“Tiểu Tuyết, nếu không, chúng ta đổi phần khác?”

“Thật ra, những thứ này ăn rất ngon, từ từ, mấy người sẽ thích!” Bất kể hôm nay có ra sao cô nhất định phải ăn được những món ăn này.

“Anh Kiệt”

“Thiếu gia Mộ Dung.”

Hai người bọn họ sắp khóc rồi, Ngải Tuyết cố ý không cho họ đường sống mà.

Thật ra Mộ Dung Kiệt cũng không thích ăn cay, lập tức nắm bàn tay bé nhỏ của cô “Bảo bối, ăn cay quá không tốt cho dạ dày, coi như chúng ta cho bọn họ chút mặt mũi, đổi món khác nha? ? ?”

Ngải Tuyết nghiêng đầu suy nghĩ, miễn cưỡng gật đầu!

“Cậu đồng ý?” Thang Tiệp hưng phấn nhảy dựng lên, ‘chụt’ hôn lên má của Ngải Tuyết một cái “Tớ biết Tiểu Tuyết là tốt nhất!”

Mặt Mộ Dung Kiệt trở nên lạnh lùng, tức giận híp mắt lườm Thang Tiệp, vội cầm khăn giấy lau mặt Ngải Tuyết! Lau đến mặt cô đỏ ửng mới hài lòng.

“Không muốn gặp phiền phức nên cách xa phụ nữ của tôi!”

Lời anh nói dọa Thang Tiệp sợ đến run chân! Ngay cả phụ nữ cũng ăn dấm chua! ! !

Ngải Tuyết chán ghét liếc Mộ Dung Kiệt, kéo cái ghế xô dịch sang một bên không hài lòng nói “Ý của tôi là các người có thể gọi phần khác!”

Trời! ! ! Tử Hiên nghe cô nói muốn ngắt trên bàn!

Đúng lúc điện thoại Mộ Dung Kiệt vang lên, anh tiếp điện thoại xong, vui vẻ tươi cười khác xa đáng vẻ lạnh lùng thường ngày!

“Bảo bối, không phải anh từng nói dẫn em đi gặp mỹ nam sao? Bây giờ, chúng ta cùng đi đi!” Vừa nói vừa liếc nhìn ánh mắt sáng ngời của Thang Tiệp và Tử Hiên, cứ như bọn họ được sống trở lại!!

Đi đi! Đi đi! truyện mới nhất chỉ có tại .

Ngải Tuyết không nhin được “Em chưa ăn cơm? Không đi đâu!”

“Không được, người này em nhất định phải gặp!” Đi tới thì thâm bên tai cô, Ngải Tuyết liền bật dậy “VẬY còn chờ gì nữa? Đi thôi! ! !”

162. Chương 162: Sống Chết Không Rời (10)

Tốc độ chạy của cô khiến mọi người lú lút!

“Đây là đâu, thật đẹp nha!” Ngải Tuyết đứng trước tòa khách sạn bảy sao, mắt mở to tay vỗ không ngừng.

“Thiếu gia Mộ Dung, đã lâu không gặp!” Chu Bân nở nụ cười đầy mê hoặc.

“Woa, mỹ nam!” Ngải Tuyết nắm ống tay áo Mộ Dung Kiệt lắc lắc!

Mộ Dung Kiệt mặt lạnh, anh rất muốn đánh nha đầu hoa si này bất tỉnh ngay tại chỗ.

“Đây là chị dâu sao? Quả nhiên không phải mỹ nữ tầm thường, ngay cả khí chất cũng không bình thường!” Chu Bân than thở tận đáy lòng!

“Cám ơn, tôi tên Ngải Tuyết!” Vui mừng đưa tay ra phía trước!

Chu Bân hoàn toàn không thấy đáng vẻ Mộ Dung Kiệt khó coi đến mức nào, nhiệt tình muốn bắt tay cô, lại bị một chuông của Mộ Dung Kiệt làm cho thức tỉnh! Ném cho hấn ánh mắt đầy sắc bén!

Chu Bân cười ha ha “Đại ca, anh keo kiệt quá!”

“Anh cũng thấy thế sao? Trời ơi, cùng chung chí hướng!” Ngải Tuyết đối với Chu Bân càng thêm mấy phần ngưỡng mộ!

“Cô bé ngốc, muốn chết hả? Trở về nhà biết tay anh!” Mộ Dung Kiệt uy hiếp!

Hừ dọa! Lại là bộ dạng này, được thôi, lạt mềm buộc chặt! truyện thấy hay các bạn sang . đọc nhé

“Thật ra, ông xã của em là mỹ nam duy nhất! Đẹp đến người thần phần nộ! Thiên lý bất dung, khụ khụ, dù sao, chồng em đẹp đến không ai sánh bằng!” Vừa dịu dàng nịnh nọt vừa nắm cánh tay anh đứng đưa!

Mộ Dung Kiệt hài lòng khẽ cười, nhếch mắt khiêu khích nhìn Chu Bân!

Chu Bân đầy mồ hôi lạnh, phong cách này hoàn toàn không giống với lão Đại hùng bá trong Hắc đạo toàn cầu!

Cười gượng nói “Chúng ta đi vào nói chuyện, Hàaaa...! Đi vào rồi nói!”

“Ừ! ! !” Hừ lạnh ra tiếng. Chỉ một tiếng làm cho Ngải Tuyết lạnh cả sống lưng.

Dịu dàng kéo cánh tay của anh, dánh vè cô vợ nhỏ giả vờ ngoan ngoãn!

Ngải Tuyết cảm thấy tốt nhất vẫn nên nghe lời anh, tối nay mới có thể ngủ ngon giấc.

“Uống nước gì?Rượu đỏ?Nước trái cây?Hay cà phê?” Chu Bân mở tủ lạnh, quay đầu lại mỉm cười hỏi!

“Tôi ly rượu đỏ, cho cô ấy ly nước trái cây!” Không đợi Ngải Tuyết nói, Mộ Dung Kiệt trực tiếp lên tiếng!

Ngải Tuyết quệt môi, ai nói cô muốn uống nước trái cây, rõ ràng người ta muốn uống rượu đỏ mà!!! Nhưng không dám phản kháng, thật không có mặt mũi để nói!

“Khi nào thì bắt đầu!” Mộ Dung Kiệt nhấp một miếng rượu đỏ, cũng không ngẩng đầu lên hỏi!

“Lúc nào cũng được, chỉ đợi ý kiến của đại ca!”Chu Bân bắt chéo chân, dánh ngồi đầy uy nghiêm.

“Vậy thì ngày mai, càng nhanh càng tốt!” Anh muốn trong bụng bảo bối mau mau có nhiều bảo bối! Để nha đầu này không phải hoa si với người khác.

163. Chương 163: Sống Chết Không Rời (11)

Chu Bân như thấu hiểu được tâm tư của Mộ Dung Kiệt, che miệng cười trộm!“Ok! Tôi lập tức sắp xếp, chúng ta ăn cơm trước, Haha...!”

Vỗ vỗ tay, từng nhân viên phục bước vào mang thức ăn đặt xuống bàn“Chúc ngon miệng!”

Ngải Tuyết nhìn bàn ăn đầy sắc đỏ, hí hửng tròn xoe mắt! Mộ Dung Kiệt không vui nhứu mày“Anh ăn cay? ? ?”

“Ặc, không phải!Tôi nghe nói chị dâu thích ăn, chứ không phải tôi, lấy lòng chị dâu mà!”

“Cám ơn, cám ơn, anh thật có thành ý!” Ngải Tuyết không nói hai lời, cầm đũa gấp miếng cá nhúng vào nồi lẩu khi thịt chuyển sang màu trắng liền bỏ vào miệng!

Ừ! Thơm quá! Ngon quá!

Mộ Dung Kiệt mặt nhăn mày nhí, xem ra tối nay anh phải nhịn đói! Chợt, ánh mắt lạnh lùng lườm Ngải Tuyết!

Ngải Tuyết sợ đến run tay, miếng thịt vừa gấp liền rời xuống bàn“Sao anh không ăn?”

“Chưa đói!” Mộ Dung Kiệt vừa nói vừa cau mày, càng làm cho Ngải Tuyết cảm thấy có gì đó không đúng!

“Kiệt, ăn một chút đi?” Ngải Tuyết gấp cho anh miếng gà cay, ánh mắt Mộ Dung Kiệt lộ ra mấy phần nguy hiểm! Hiểu được tín hiệu đó cô lập tức gấp sang chén của mình.

Vội múc món mắt cá mà mình thích nhất, lưu luyến nhìn vài lần, dù không cam lòng nhưng vẫn đưa tới bên miệng anh, nhắm mắt nói“Ăn! ! !”

Mộ Dung Kiệt cười cười, cúi người nói nhỏ vào tai cô“Anh đói với món mắt cá của em không có hứng thú, anh đói bụng, chỉ muốn ăn em thôi!”

Bụp

~~Chiếc đũa rơi xuống đất.

Ngải Tuyết hận không thể chui xuống gầm bàn, nếu không, cho cô đụng vào chậu hũ cũng được! Sao người đàn ông này cứ nghĩ đến chuyện đó mãi.

Chu Bân ngồi bên cạnh muốn cười nhưng không dám, nén cười đến mặt đỏ rần, cảm thấy sắp nội thương, cặp vợ chồng này thật lạ lùng? ? ?

Cơm nước xong, Chu Bân mang họ đến sân trượt băng! Chơi trò này làm Ngải Tuyết gặp không ít khó khăn, nhưng cô sẽ không cố gắng! Cho dù chỉ là người mới chơi.

“Anh trượt rồi tới em!”

Mộ Dung Kiệt khẽ chau mày “Bảo bối, sao thế?”

“Thật ra thì..... Em không biết!” Ngải Tuyết cúi đầu!

“Không sao, anh dạy em, biết đâu em sẽ thích trượt băng!”

Ngải Tuyết vờ làm mặt khổ “Hay là thôi đi, lỡ không may té xuống sẽ rất đau!”

Trán Mộ Dung Kiệt hiện lên vài vạch đen, không nghĩ cô lại nhát gan đến vậy? Những ngày gần đây quan sát thấy cô không giống như lúc trước không còn lớn tiếng chửi thét như con mèo điên nữa.

Lúc tối ngủ luôn nhùi mày, chỉ khi anh ôm vào lòng, cô mới nhẹ nhàng giăn đầu lông mày, cảm giác vô cùng bất an.

164. Chương 164: Sống Chết Không Rời (12)

Anh nghĩ, có lẽ là gần đây nhiều chuyện xảy ra nên làm cô có cảm giác không an toàn, đôi khi thay đổi hoàn cảnh, mở rộng tầm mắt, nhất định sẽ tốt hơn!!!

Trừ Ngải Tuyết ra, Mộ Dung Kiệt và Chu Bân cùng những người quanh sân băng đều là cao thủ bậc nhất.

“Không sao cả, nơi này tập trung đều là cao thủ, anh đây sệt tén tình dạy học sinh mới như em vài kỷ xảo, lần đầu học không được nhất gan, nếu không sợ té sẽ không sợ bị thương!”

Ngải Tuyết lắc đầu “Như vậy đi, em đứng xem các anh trượt là được rồi.”

Ngải Tuyết càng từ chối, Mộ Dung Kiệt càng quyết tâm muốn dạy cô, không cho cô phản kháng.

Không quan tâm đến gương mặt buồn bã của Ngải Tuyết, thông thả ung dung mang giày trượt băng vào cho cô, thấy cô có ý định từ chối lần nữa liền đánh vào trán cô:

“Vui lên không được ủ rũ, làm bảo bối của anh, phải có cơ thể khỏe mạnh, không nên có bộ dáng tiêu tụy bệnh tật, anh sẽ không thích.”

“Vớ vẩn, em có bệnh đâu, rất khỏe mạnh mà.” Ngải Tuyết vĩnh viễn nói ngược lại.

“Ok, ngoan, anh chỉ em chơi.” Cơ thể cao to cường tráng của anh đứng che khuất tầm nhìn của cô về phía sân trượt.

Ngay tức khắc, cảm giác bị bức bách lấp đầy cơ thể cô.

“Học được sao!” Cô vượt lỗ mũi, quả thật trong lòng không cam tâm, chẳng lẽ đời này cô phải chịu cảnh nhần nhện trước mặt chồng?

Lúc này, Mộ Dung Kiệt mới dụ lại, làm mẫu vài động tác cho cô xem.

Ngải Tuyết căn bản không để chuyện này ở trong lòng, bộ dạng lơ mơ đứng học, khiến Mộ Dung Kiệt ôm một bụng tức giận.

“Ngải Tuyết, em không nghiêm túc học, anh liền ném em xuống dưới, để em một thân một mình tự diệt phía dưới, em có muốn thử một lần không?” Giọng điệu của anh không phải đang nói đùa!!!

Ngải Tuyết nhìn mặt anh thật khó chịu, nhưng không dám cãi lại “Được rồi học thì học!”

Cô nào dám không nghe lời!

Nhưng cô mới vừa đứng thẳng người, liền mất thăng bằng ngã nhào xuống nền băng lạnh buốt.

Ồ ô ô, cái mông nhất định bầm thắm thương rồi, cô cần rằng trợn mắt nhìn anh, vươn tay hi vọng Mộ Dung Kiệt có thể kéo cô đứng dậy!!!

Mộ Dung Kiệt nhìn cô té hơi đau lòng nhưng nhớ tới mới vừa rồi mình nghiêm túc dạy từng thao tác cho cô, vậy mà chưa gì đã trả hết cho anh!!!

Híp mắt lại “Tự đứng lên!”

Con mèo nhỏ này nên chịu chút khổ cực mới chịu học đàn hoàng! ! !

Ngải Tuyết chửi thề, Kiệt thôi! Thật mất mặt, tự mình đứng dậy thực không dễ dàng gì, mới chống được một giây liền té xuống lần nữa.

165. Chương 165: Sống Chết Không Rời (13)

Cô không tin, bản thân lại vô dụng đến thế! Nhưng sự thật là cô đứng dậy không được! Lần nào cũng vậy, trong lòng Ngải Tuyết vô cùng uất ức.

Tính trẻ con nhất thời trời dậy, ngồi lì trên nền băng, thật quá đáng, một chút nói mình cái này, một chút hù dọa mình cái kia! Vậy mà giờ phút này, trợn mắt nhìn cô té lên té xuống cứ như người xa lạ không quen biết.

Cũng không chịu đỡ mình dậy! Kiệt thôi!

Ở bên kia, cuối cùng Chu Bản cảm lòng không được trượt nhanh tới chỗ cô té vươn tay đỡ Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết giống như gặp được cứu tinh, bộ mặt hớn hờ đầy cảm kích, vừa muốn vươn tay, trên đầu lại vang tiếng nói của ác ma.

“Tự đứng lên! Đừng vọng tưởng người khác giúp em!”

Ngải Tuyết ngượng ngùng “Cảm ơn anh! Anh đi trượt băng đi, không cần để ý đến tôi!”

Chu Bản bất đắc dĩ, vỗ bả vai Mộ Dung Kiệt “Tôi nói đại ca rồi, phải biết thương hoa tiếc ngọc, gương mặt chị dâu còn hơn hoa hơn ngọc thế này mà khóc đến hoa lệ đầm mưa rồi!Ồ, tôi thật là không đành lòng.”

Mộ Dung Kiệt ném cho anh ta cái nhìn sắc bén “Phụ nữ của tôi, không cần người khác quan tâm!”

Chu Bản bất đắc dĩ nhún vai nhìn Ngải Tuyết rồi bỏ đi, người ta không lo anh cần gì phải quan tâm tốt bụng làm gì, anh thực không có cách đành vậy!

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt thoáng qua vẻ không vui “Đứng dậy!”

Ngải Tuyết cắn môi ngay cả nhìn anh một cái cũng không muốn, hai tay chống đầu gối cố đứng dậy! Không để ý đến anh nữa.

Mộ Dung Kiệt nheo mắt, đáy mắt hiện mấy phần đáng sợ lạnh “Còn muốn học?”

Cô lắc đầu, trầm mặc không nói gì! truyện mới nhất chỉ có tại .

“Xem ra em chỉ thích hợp vận động trên giường hơn, vậy chúng ta lập tức trở về nhà!”

Mộ Dung Kiệt ảo não phát hiện, mình quả thực không có cách với cô gái này, muốn đánh muốn lớn tiếng lại không đành lòng, cuối cùng chỉ còn cách trừng phạt cô trên giường.

Lập tức cúi người vác cô lên vai, Ngải Tuyết bị lời anh nói sợ đến xanh mặt, vội vàng cầu xin tha thứ “A, em học, em học liền?”

Hôm nay anh đã giày vò cô hết cả buổi trưa, nếu còn tiếp tục nữa, nhất định ngày mai không thể xuống giường!

“Lúc này hối hận cũng muộn rồi!” Mộ Dung Kiệt chính là cố ý không muốn thuận theo ý của cô, dễ dàng bỏ qua cô sẽ không nhớ lời anh dạy.

Một đường thẳng trở về nhà, đóng sập cửa liền ném cô lên giường, trực tiếp cởi quần áo xuống, để hai thân thể trần trụi va chạm vào nhau.

“Ác Ma, Bao Quân!”

“Còn một từ Thổ phỉ nữa?”

“Đúng, nếu anh đã cho là như thế thì làm nhẹ một chút!” Được rồi, cô thừa nhận mình rất vô dụng, vừa nhìn thấy anh mặt lạnh mày kiêu liền cảm thấy ớn lạnh!!!

166. Chương 166: Đại Học

“Không, anh càng muốn hung hăng hơn mọi khi, nếu không, làm sao em có thể nhớ lâu?”

Hu hu, thảm rồi!

Dục vọng qua đi “Kiệt, em muốn học đại học.”

Mộ Dung Kiệt nhíu mày lại “Học đại học làm cái gì?” Nếu đi học sẽ không có nhiều thời gian ở bên mình rồi. “Không được! ! !”

“Hả, tại sao không được? Chẳng lẽ anh không đóng nổi tiền học cho em?” Miệng Ngải Tuyết giương cao, cứ như cô vợ nhỏ oán trách chồng.

Mộ Dung Kiệt mặc kệ Ngải Tuyết nói, bàn tay vẫn mò mẫm trên người cô, chọc cả người cô đều run rẩy “Đừng nói tới học đại học, thậm chí mời gia sư đứng đầu nước về dạy cho em càng không phải là vấn đề với anh”

“Nếu không phải vì sợ tổn tiền tại sao anh không cho em đi học.” Người đàn ông hẹp hòi.

“Phụ nữ đi học vì muốn có nghề, sau này gả chồng tốt, còn em không cần đi làm, lại có ông chồng tuyệt vời như anh, còn muốn đi học làm cái gì?” Thằng thím trả lời không quên lườm cảnh cáo cô.

Ngải Tuyết thật hết lời để nói với tên không lí lẽ này, ai nói đi học thì mới kiếm được chồng tốt.

“Kiệt, cho em đi học đi? Cho em đi học đi mà? Em rất muốn trở lại trường học” Ngải Tuyết nũng nịu ôm cánh tay Mộ Dung Kiệt lay vài cái, quan lớn không phê chuẩn dân thường như cô nhất quyết không tha.

Mộ Dung Kiệt mất kiên nhẫn thở dài “An phận sống ở bên cạnh anh khó khăn lắm sao?”

“Không phải, đây chỉ là nguyện vọng lâu nay em chưa thực hiện được, nên cho em đi học nha..., cùng lắm sau này em để anh được lợi nhiều hơn.” Ngải Tuyết xuất chiêu nhắm trúng tâm ý của anh.

Mộ Dung Kiệt vốn đang nhắm mắt dưỡng thần thành linh hai con người mở ra sáng quắc, không thể tin nhìn chằm chằm vào cô “Em quyết định? ? ?” Trong lòng nhất quyết không tin vào lời cô vừa nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cương quyết gật đầu một cái.

“Em chắc chắn? ? ?”

Ngải Tuyết nhìn sắc mặt mừng rỡ của anh, cảm thấy nên suy nghĩ lại, không được, vì đi học phải đổi lấy cái giá quá đắt, nói không chừng mình sẽ chết sớm dưới tay con sói này!!!

“Ok, anh đồng ý, nhưng mà đợi vài ngày nữa về nước rồi tính, nhiệm vụ trước mắt là cuộc phẫu thuật ngày mai, cho nên em nhắm mắt lại ngoan ngoãn ngủ!” Thấy Ngải Tuyết đang do dự đắn đo, Mộ Dung Kiệt lập tức mở miệng đồng ý ngay, chỉ sợ Ngải Tuyết đổi ý!

Nhắc đến chuyện này, trong lòng Ngải Tuyết dâng lên tia căng thẳng “Kiệt, em có chút sợ”

“Có anh ở đây, không cần sợ.”Nhè nhẹ vỗ về cô“Cái gì cũng không cần suy nghĩ, tất cả để anh lo, ngoan, ngủ đi!”

Ngải Tuyết vùi mặt vào lồng ngực của anh, hơi thở nam tính của riêng anh, chỉ chốc lát truyền đến tiếng hít thở đều đều của hai người.

167. Chương 167: Cô Đã Sớm Thích Nghi Với Sự Chiếm Đoạt Của Anh

Mộ Dung Kiệt nhẹ nhàng hôn lên cánh môi cô trước khi đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Ngải Tuyết bồn chồn đi tới đi lui trong phòng, giờ phút này sự bất an bao trùm lên tim cô, lo sợ, Mộ Dung Kiệt đi tới ôm cô“Bảo bối, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta lập tức đi ngay!”

“Kiệt, em rất sợ!”Dùng sức cắn môi dưới“Anh không biết đó thôi, hiện tại em rất dị ứng với bệnh viện, mỗi lần bước vào đó chả khác gì bước vào cổng địa ngục!” Năm năm qua, thời gian ở bệnh viện còn nhiều hơn ở nhà điều này làm cô rất xấu hổ!!!

Mộ Dung Kiệt im lặng suy nghĩ, nắm chặt bàn tay bé nhỏ của cô, lấy điện thoại ra gọi điện.

“Tiểu Chu, cuộc phẫu thuật chuẩn bị ở nhà, bảo bối của tôi không muốn đến bệnh viện, ừ, được!” Gác điện thoại, tươi cười an ủi cô“Chúng ta không đến bệnh viện vậy thì làm phẫu thuật ở nhà có được không?”

Ngải Tuyết như được cứu vớt khỏi địa ngục, gật đầu lia lịa, ông xã của cô thật chu đáo.

Lúc sắp phẫu thuật, tuy có chích thuốc mê nhưng Ngải Tuyết không có ngủ mê man, mà cô vẫn một mực không dám nhìn vị bác sĩ đang cầm dao găm suốt sáu giờ liền, Ngải Tuyết cảm thấy như vượt thời gian đi xuyên qua sáu thế kỉ dài. Giải phẫu rất thuận lợi, phút chốc được đẩy ra ngoài cô cảm giác không khí tràn ngập mùi vị tái sinh trong hạnh phúc!!!

Mộ Dung Kiệt không dám tin lắc bả vai Chu Bân“Anh chắc chắn cuộc phẫu thuật rất thành công sao?Không lừa gạt tôi chứ?”

“Đại ca, bọn họ không có gan nói dối tôi đâu, anh cứ yên tâm, nhưng phải nhớ kỹ, ba tháng không thể cùng phòng!” Chu Bân cười hả hê, ba tháng, anh rất muốn xem đại ca bị hành hạ đến mức nào!

Mộ Dung Kiệt vẫn đắm chìm trong vui sướng, đối với lời Chu Bân nói đều bỏ ngoài tai, anh chỉ biết, anh sắp được làm ba rồi!

Mới có hai ngày, Mộ Dung Kiệt liền chịu không được ở trong phòng tắm rộng to“Ba tháng, thật kinh khủng, mày nhất định hành tảo đến tan xương nát thịt hay sao???”

Bên ngoài, Ngải Tuyết nhàn nhã ăn hạt đào rất dương dương tự đắc, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt! Nhưng mấy ngày sau, cô cũng có chút không chịu nổi, thật kì nha, mỗi ngày ngủ bên cạnh một mỹ nam bằng da bằng thịt nhưng ăn không được, dù sao thì cô cũng là một phụ nữ bình thường mà!

Thật ra thì..... Cô đã sớm thích nghi với sự mạnh mẽ chiếm đoạt của anh!

Tâm tình cực kì khó chịu tung chần khỏi người. còn nhiều truyện mới tại .

“Sao thế?”Mộ Dung Kiệt thấy hành động lạ kì của cô.

“Nóng!”Càng lúc càng thấy nóng cả trong lẫn ngoài.

“Vớ vẩn, trong phòng có mở máy điều hòa lấy gì nóng!” Nhấn nài nhặt chăn lên đắp cho cô, còn đem cả góc chăn đè dưới lưng cô, không để cho cô nhúc nhích!

168. Chương 168: Cạo râu Thành Cạo Mặt?

“Nóng quá, mở điều hòa còn nóng như vậy, máy điều hòa dỏm đập nó đi!” Ngải Tuyết tức giận chửi bóng chửi gió, cô cũng không biết tại sao, tóm lại là rất bức rức, khó chịu!

Mộ Dung Kiệt hoài nghi nhìn cô, vội hòa theo cô“Dạ, cô nương nói đúng máy điều hòa này hư rồi, ngày mai tại hạ kêu người tháo nó xuống được chưa?”

“Ừ” Ngải Tuyết bậm môi, một bộ bộ dáng cô dâu nhỏ bị uất ức, Mộ Dung Kiệt nhìn thấy tim nhột không chịu nổi, lập tức cúi người xuống, nuốt cái miệng anh đào nhỏ nhắn vào trong miệng, dùng sức mút thỏa thích.

Ngải Tuyết cảm nhận được một dòng điện nóng đang chạy tán loạn trong cơ thể, một lúc lâu, tay nhỏ bé vòng qua cổ anh, chủ động đem đầu lưỡi vào khuấy động trong miệng anh.

Mộ Dung Kiệt bất ngờ mở to mắt, từ khi nào Ngải Tuyết lại chủ động đến vậy, tình cảm của con mèo này thật dịu dàng mà!

Hai người hôn đến không còn hơi thở mới chịu tách ra, giờ phút này hai người đều bị dục hỏa đốt cháy, Mộ Dung Kiệt nhìn bụng dưới căng phình của Ngải Tuyết như chưa thỏa mãn dục vọng.

“Bảo bối, anh chịu hết nổi rồi, em giúp anh nha, có được không?” Mộ Dung Kiệt nỉ non đầu độc bên tai cô.

“Ừ, giúp thế nào?” Ngải Tuyết bị dục vọng hành hạ đến mơ mơ màng màng, không nhìn thấy được gương mặt gian xảo của Mộ Dung Kiệt.

“Em không nhớ sao? Trước kia chúng ta từng làm qua đấy!” Ngón tay anh nhẹ vuốt cái miệng chún chím của cô, tưởng tượng cái miệng nhỏ này bao quanh cậu nhỏ của mình, trong lòng dâng lên từng khoái cảm tuôn trào!

Rốt cuộc, vì lời nói đó Ngải Tuyết đã tỉnh táo trở lại, sống lưng muốn đổ mồ hôi hột, lắc đầu ngây ngốc“Không, không được!”

Đời nào để cô dễ dàng từ chối, hai ba lần, Ngải Tuyết liền bị thu phục ngoan ngoãn nằm dưới thân Mộ Dung Kiệt!

“A” !

“Sao vậy?” Mới sáng sớm, Ngải Tuyết nghe tiếng thét vọng từ nhà vệ sinh liền xỏ dép chạy tới, vừa thấy Kiệt đang cạo râu nhưng không may cắt vào da mặt nên mới có tiếng la đó.

“Trời, anh cạo râu thành cạo mặt hả?”

“Bảo bối, em cũng biết anh đời nào tự mình cạo râu, lúc ở nhà, mỗi ngày đều dành 10 phút cho người đến cạo râu giúp anh, lần này do đi gấp tới đây nên quên không mang theo!”

“Haizz, để em làm cho!”

Ngải Tuyết ngồi đối diện Mộ Dung Kiệt cẩn thận cạo râu cho anh.

“Sớm biết đã kêu em dậy làm giúp anh rồi, thiệt tình... xem ra em làm rất được việc, AAAA.... Cẩn thận cổ của anh!”

169. Chương 169: Không Phải Là Đàn Ông Thế Mà Cũng Biết Cạo Râu!

Ngải Tuyết bất mãn nói thầm, thật ra thì cô rất đau lòng khi mặt anh có vết cắt như vậy, gương mặt vốn rất tuyệt mỹ nay có vết sẹo quả thật không đành lòng cho lắm!!!

Từ cổ đến dưới mũi, Ngải Tuyết cạo vô cùng thuần thực chả khác gì chuyên gia.

“Em thật lạ nha? Không phải là đàn ông thể mà cũng biết cạo râu? Hay là từng làm qua cho người đàn ông khác nên mới thuần thực như vậy?” Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết tỉ mỉ từng chút một, trong lòng nói thầm.

“Dĩ nhiên, nếu không sao có thể làm tốt cho anh?” Ngải Tuyết cả gan trả lời, trong lòng cười khoái trá, lại muốn ăn dặm!!!

Mặt Mộ Dung Kiệt hết xanh rồi đen, lườm cô “Nói tất cả tên những thằng đó ra? Anh muốn giết hần!”

Ngải Tuyết bủ môi “Lúc trước, em thường cạo râu giúp ba á..., đàn ông hẹp hòi!”

“Em..... Bắt đầu từ bây giờ, không được nói chuyện với người đàn ông khác, cạo mặt càng không được.”

Ngải Tuyết không để lời nói đó vào tai, vẫn làm tốt việc của mình, nắm cằm của anh nhìn trái nhìn phải.

“Vết cắt rất rõ nha!”

“Đúng đó, hử nhưng nhan luôn rồi, có khi nào em sẽ chán ghét anh không?” Mộ Dung Kiệt bắt đầu giở tính trẻ con.

“Cái này sao”

“Ừ? ? ?” Ánh mắt giả vờ nghiêm túc quét qua anh, Ngải Tuyết lập tức cười hì hì “Dĩ nhiên là không, trong lòng em, anh vĩnh viễn là đẹp trai nhất!”

Mộ Dung Kiệt hài lòng với câu trả lời của cô, khóe môi gợi lên ý cười.

Cầm bàn tay phải Ngải Tuyết nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, chợt nhớ tới trước kia mình cũng cho cô một chiếc, từng nhắc cô vĩnh viễn không được lấy xuống, nhưng bây giờ không thấy đâu.

“Chiếc nhẫn hình đôi cánh đâu?”

Ngải Tuyết nhìn tay mình, một lúc sau nói, “Em cất trong hộp rồi, có gì không?”

“Anh từng nói không được tháo xuống mà? Sao lại không nghe lời?”

Ngải Tuyết gãi đầu ngượng ngùng nói “Cái đó, em không phải mất trí nhớ đến quên luôn chiếc nhẫn mà, tại mỗi lần nhìn chiếc nhẫn đầu em liền rất đau, cho nên tháo nó xuống!”

“Đi lấy ra! ! !”

Ngải Tuyết chạy tới đem hộp nhẫn đưa cho anh, Mộ Dung Kiệt mở hộp ra, lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của cô xong liền cốc vào trán cô một cái thật mạnh “Em còn dám lấy xuống một lần nữa xem! ! !”

“Ui da, bá đạo hết thuốc chữa!” Ngải Tuyết rủ thấp đầu, vô thức lấy tay xoa xoa chiếc nhẫn.

Mộ Dung Kiệt nghiêng đầu “Nói thầm cái gì đó?”

“Không có, không có mà!” Ngải Tuyết vội vàng cười ha hả, kéo cánh tay của anh tỏ vẻ thân mật lấy lòng.

Mộ Dung Kiệt thở dài một hơi, ngắt chiếc mũi cô “Em ở La Mã lâu như vậy, đến lúc nên trở về rồi!”

170. Chương 170: Không Có Thiếu Gia Bên Cạnh, Hầu Hạ Ông Cụ Trở Nên Khó Khăn

Ngải Tuyết nghe anh nói muốn về nước, trong lòng liền hiện lên câu hỏi cho bản thân, cô lấy tư cách gì đi gặp ông cụ đây?

Mộ Dung Kiệt dường như nhìn thấu tâm tư của cô, lồng bàn tay nhỏ bé vào bàn tay mình “Con mèo nhỏ, không phải em rất lợi hại sao? Sợ cái gì chứ? Mà bên cạnh em còn có anh đây mà?”

Nhất thời trên mặt Ngải Tuyết ửng hồng dù trong lòng rất sợ nhưng ngoài mặt vẫn ngang ngạnh “Ai nói em sợ, em mới không sợ!” Để chứng tỏ mình không nói láo còn cố ý thẳng lưng ưỡn ngực lên!

Mộ Dung Kiệt cười châm biếm “Đúng, đúng rồi, bảo bối của anh là lợi hại nhất! Ha ha!”

Trên trục thăng riêng của nhà Mộ Dung.

Ngải Tuyết vui trong lòng Mộ Dung Kiệt ngủ say, thỉnh thoảng cười nhạt như đang mơ giấc mơ rất đẹp, làm Mộ Dung Kiệt cũng cười theo, vốn là đợi đến nửa tháng, nhưng cơ thể Ngải Tuyết tốt hơn dự tính với lại vài hôm trước nhận được cuộc gọi điện.

Nói ông cụ ở nhà đòi chết đòi sống, mặc dù rất giận ông, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn ông như thế! Lập tức phái trục thăng đến đón mình.

Trở lại nhà Mộ Dung, ôm Ngải Tuyết vào cửa, các người hầu nhìn thấy Mộ Dung Kiệt, chính xác hơn là nhìn thấy người phụ nữ trong ngực anh như thấy được vị cứu tinh.

Vốn cứ ngỡ hầu hạ thiếu gia là khó khăn nhất, nay mới phát hiện, không có thiếu gia bên cạnh, hầu hạ ông cụ càng khó khăn hơn nhiều!

Ban đầu thiếu gia mất đi Ngải tiểu thư, bọn họ cảm thấy mỗi ngày chỉ là một màu tối! Hiện tại thiếu gia bỏ lại ông cụ thì mỗi ngày đối với bọn họ chẳng khác gì ngày tận thế. Cả ngày đều phải sống trong nơm nớp lo sợ.

Vừa muốn cúi người chào hỏi theo lễ nghi, Mộ Dung Kiệt liền ra hiệu, các người hầu hiểu tín hiệu đã ngậm miệng lại, trong đôi mắt mọi người đều là sự xúc động lẫn nước mắt!

“Kiệt, cháu đã về?” Ông cụ trực tiếp từ trên lầu lao xuống, sáng nay nghe tin người hầu báo cáo cháu đức tôn của ông trở về, ông ngỡ như nghe tin vịt! Nhưng bây giờ được tận mắt thấy thì....

Tiếng nói của ông đã dọa Ngải Tuyết run cầm cập, tựa đầu trong ngực Mộ Dung Kiệt rút vào sâu mấy phần.

Mộ Dung Kiệt chỉ nhìn ông rồi cúi đầu nhìn con mèo nhỏ, khoe miệng cười lạnh, trực tiếp ôm cô lên phòng ngủ không nói tiếng nào!

Đặt cô trên giường rồi đắp chăn kín người, mới nhớ tới ánh mắt cột nhả của ông cụ! Không nói gì lặng lẽ đi về phía thư phòng!

Ông cụ theo sát phía sau, Mộ Dung Kiệt kéo cái ghế, ý bảo ông ngồi xuống, ông cụ vừa nhìn thấy Mộ Dung Kiệt liền thay đổi thái độ ngay lập tức, cảm động tới rơi nước mắt, ông cứ tưởng rằng bảo bối của ông sẽ không để ý đến ông nữa!

“Kiệt ” Ông không biết mở lời nào cho phải, đêm đó Kiệt đã nghe toàn bộ chuyện ông gây ra, nếu nha đầu Ngải Tuyết kia đối với Kiệt quan trọng như vậy, ông cũng không muốn ngăn cản nữa! Hơn nữa, ông thật là sợ ý đã chọc giận đến điều tối kị của Kiệt thiếu chút nữa nó bỏ mặt ông rồi!!!

Khi đó, ông chỉ muốn tìm đến cái chết cho xong.

171. Chương 171: Đây Là Đâu?

Mộ Dung Kiệt làm mặt lạnh, đôi môi bạc lạnh lùng nói “Cháu dẫn cô ấy trở về, ông không ý kiến chứ?”

Thật ra thì, căn bản anh không cần hỏi qua hỏi ý kiến ông, từ lúc nhìn ông căng thẳng ở bậc thang anh đã có câu trả lời rồi, chẳng qua là anh vẫn muốn tôn trọng ông cụ!

Ông cụ nghe anh hỏi tới, đôi mắt trở nên sáng bừng, không chút do dự thốt lên “Không, không thành vấn đề, đương nhiên là không có vấn đề!”

Mộ Dung Kiệt hài lòng gật đầu, giương mắt lên nhìn bầu trời đầy sao ở ngoài cửa sổ, nhất thời cảm thấy bức rức, đứng dậy, đỡ ông cụ dậy.

“Đi ngủ đi, nên làm gì chắc ông cũng biết! Sau này đối xử tốt với cô ấy, mỗi ngày cháu đều thành kính biết ơn ông! Đây là thẻ ông đưa cho Ngải Tuyết, tiền bên trong cô ấy chưa dùng qua!”

Mộ Dung Kiệt vừa nói vừa cười nhạt, sắc mặt ông cụ nhất thời xấu hổ, trước việc làm của mình.

Có chút hối hận! Gật đầu một cái, đi về phòng của mình! Ai, chuyện tình của bọn trẻ thời nay, lão già như ông không thể quản nữa rồi!

Sáng sớm, Ngải Tuyết mở con mắt mông lung nhìn trên tường, vội vàng chạy đến nhà vệ sinh, bịch một tiếng, đụng phải bức tường!

“Trời ơi!”

Mộ Dung Kiệt mới vừa chớp mắt nay bị tiếng la đó đánh thức, vừa đứng nhìn thấy cô ngã ngồi trên đất. Thật đáng thương!!!

Nhanh mang dép rời giường, đỡ cô dậy “Không có gì chứ, sao ngồi trên đất!” Gạt tay che trán của cô xuống “Bị gì vậy? Để anh xem cho!”

“Thiệt là đi kiểu gì mà té vậy? Sưng đỏ rồi!” Mộ Dung Kiệt lấy tay vuốt trán cho cô “Anh đi lấy nước đá!”

Ngải Tuyết vốn rất buồn ngủ mơ màng đi nay tỉnh táo quan sát bài trí bốn phía mới thấy khác “Ồ, đây là nơi nào?”

“Đây” Mộ Dung Kiệt lấy cục đá đập lên trán cô “May cho em chỉ đụng vào tường.”

“Trời ơi, nhẹ một chút! Đây là đâu? Tối hôm qua em không có ngủ ở đây!” Ngải Tuyết bậm môi trợn mắt, trên đầu đều là dấu chấm hỏi!

Mộ Dung Kiệt cười khẽ “Chúng ta ở nhà chứ ở đâu!”

“Vớ vẩn, em biết là nhà, nhưng làm sao về nhà được.” Ngải Tuyết ngơ ngác hỏi, sáng sớm thức dậy hết bất ngờ này tới bất ngờ khác.

“Dạ, tối hôm qua trực thăng chở chúng ta về, nguyên một đêm em đều ngủ trong ngực anh!” Vén tóc cô sau tai, cưng chiều hôn cái trán sưng đỏ của cô.

“Không tin, anh xem bài trí xung quanh đi, không thay đổi bao nhiêu.”

Lúc này, Ngải Tuyết nhìn kĩ mới để ý tới góc phòng. Ặc...

172. Chương 172: Em Thật Sự Không Biết?

Nắm chặt cổ áo anh, cảm lạnh làm thính “Ta... Chúng ta, chúng ta thật sự đã về rồi?”

“Ừ, anh lừa em làm cái gì, cái trán còn đau không?” Trong mắt Mộ Dung Kiệt tràn đầy nhu tình, cẩn thận xoa xoa cái trán cho cô.

Nói đến lang mang nhức đầu, Ngải Tuyết sực nhớ tới còn chuyện mình chưa giải quyết, vội đẩy anh ra chạy thực mạng vào nhà vệ sinh.

Đợi cô đi xong thoải mái, đúng lúc mở cửa đi ra liền đụng phải Mộ Dung Kiệt đang lo lắng đi tới đi lui.

“Anh làm gì thế? Đi vệ sinh cũng đi theo?”

“Không có việc gì là tốt rồi, nhìn đáng vẻ em gấp gấp còn tưởng em gặp chuyện gì!” Nghiêng người dựa vào cửa nhìn cô.

Vệ sinh sạch sẽ, Ngải Tuyết mở laptop, ơ, mật mã!

Ánh mắt đáng thương nhìn Mộ Dung Kiệt, anh chỉ nhún vai, lạnh lùng nói một chữ “Đoán! ! !”

Vớ vẩn!!!

Làm sao mà đoán?

“Chẳng lẽ là ngày sinh???” Ánh mắt dò hỏi, trong lòng dần đo suy nghĩ!

“Đúng rồi, sinh nhật anh là ngày nào?” Cô thật sự không biết ngày sinh nhật của anh “Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

Đôi mắt xé của Mộ Dung Kiệt thâm trầm đáng sợ, đáng chết, ngay cả anh bao nhiêu tuổi cô cũng không biết.

Xích lại gần cô, hai chóp mũi chạm nhau, Ngải Tuyết nhìn khuôn mặt điển trai của Mộ Dung Kiệt, không khỏi nuốt ngụm nước bọt! Thật đẹp trai!

“Em thật sự không biết?”

Lắc đầu, chết tiệt, lần nào cũng vậy, cô đối với vẻ đẹp của anh mãi không có sức chống cự!

Mộ Dung Kiệt hết lời để nói với cô, cảm thấy vô cùng thất bại, anh còn tưởng rằng bảo bối hiểu rất rõ về anh!!!

Hít sâu một hơi, đè nén sự khó chịu trong lòng, nói từng chữ từng câu “Anh lớn hơn em 5 tuổi, năm nay 28 tuổi, nhớ chưa nha đầu ngốc!”

“Ặc, vậy là anh già rồi?” Ngải Tuyết trêu chọc anh, nghịch ngợm nói.

Sắc mặt Mộ Dung Kiệt vô cùng ‘thúi’, nghiêng rằng “Anh già?”

“Haha....Đúng đúng, chính là rất già, ông xã....già!” Mới nghe được hai chữ ‘ông xã’ anh còn cảm thấy được vớt vác đôi chút, nhưng phía sau có thêm chữ ‘già’ làm anh phải im lặng không nói nên lời.

“Ông xã già đúng không? Bà xã à, miệng của em nghịch ngợm như vậy, tối hôm qua không phải là ngủ rất thoải mái không?” Ngón tay chạm lên cánh môi cô.

Nhớ tới mấy hôm trước, cái miệng này đã nuốt lấy của mình, trong lòng không khỏi rộn rạo nóng bừng!

Ngải Tuyết sợ không nhẹ, biết thức thời liền ngậm miệng lại, con người đảo qua liếc lại gần nửa ngày mới mở miệng “Em chỉ nói giỡn, sao anh già được? Anh còn rất trai tráng khỏe mạnh và có tinh thần phấn chấn nữa!”

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

173. Chương 173: Qq Là Cái Gì?

Mộ Dung Kiệt đời nào chịu bỏ qua chỉ vài ba câu nịnh nọt đó, nhích lại gần, trực tiếp áp vào cái miệng nhỏ, cạy hàm răng cô ra, khẽ cắn cái lưỡi thơm tho của cô, rốt cuộc nhin không được nữa gắt gao ôm chặt cô.

Hôn mãnh liệt đến phổi không còn khí vào, mới miễn cưỡng thả ra, Ngải Tuyết bởi vì thiếu dưỡng khí mà đứng không vững dựa vào anh thở hồng hộc.

Rời khỏi đôi môi cô, trên mặt Ngải Tuyết đỏ mọng như trái cà chua, ‘bẹp bẹp’ miệng, ưm, sao choáng váng lại ngọt ngào đến vậy?

Mộ Dung Kiệt nhìn hồn cô bay đến tầng mây nào, không khỏi bật cười!

Nha đầu ngốc!

“Nha đầu, mật mã là ax5201314.” Gõ nhẹ đầu của cô “Hồi hồn, hồi hồn nhanh!”

“A...Ồ...Ồ... Anh mới vừa nói cái gì?” Hơi thất thần.

“Anh nói, mật mã là ax5201314!”

“a,x ý nghĩa gì? Còn 5201314 là gì?Nhất định là tên của phụ nữ, hừ, quả nhiên, đàn ông môi mỏng đều bạc tình!”Ngải Tuyết vừa ấn phím, vừa nói thầm.

Hoàn toàn không phát hiện đó là tên theo chữ cái đầu của cô! Cảm giác những dây kí tự đó là tên người phụ nữ khác, trong lòng đau ê ẩm,

Mộ Dung Kiệt vừa nói mặt cô liên tục biến sắc hết xanh rồi đen hết đen rồi xanh, anh phát hiện, người phụ nữ này, bất kể thông minh hay ngu ngốc, cũng không thể nói lý!

Tuy nhiên anh không có ý định giải thích với cô, anh muốn giữ làm bí mật cho riêng mình. Mặc kệ cô, anh đi tắm!!!

Xác định đúng mắt khẩu, xuất hiện trên màn hình laptop là hình cô ngồi ngây ngô, hình nude của cô, còn cả hình ngủ chảy nước miếng nữa!!! Thật biến thái!!!

Sắc mặt Ngải Tuyết phính hồng, tức giận rống to “Lưu manh!” Lại chụp cô trong tình cảnh xấu xí như thế. Sắc lang!!!

Đổi hình nền thành hình khỏa thân của anh mới hài lòng.

Tìm kiếm một lượt trên laptop, cũng không tìm thấy phẩm mềm chat QQ, buồn bực hỏi “Kiệt, anh không dùng QQ sao?”

Mộ Dung Kiệt mới vừa tắm xong, quần khăn tắm ngang hông “QQ?QQ là cái gì?”

Ngải Tuyết kinh ngạc “Anh không biết QQ?”

“Cần thiết sao?”

“Ặc, cũng đúng, người nắm crum hai phái hắc bạch như anh nếu dùng QQ quả thật có chút khôi hài!” Ngải Tuyết tưởng tượng Mộ Dung Kiệt ngồi bên cửa sổ nói chuyện phiếm trên QQ đã thấy mắc cười!

“QQ chính là một phần mềm chat, có thể chat video, rất nhiều chức năng khác, nó và gửi tin nhắn không khác nhau lắm, rất tiện dụng nên rất phổ biến!”

“Anh đã dẫn không cho em nói chuyện phiếm, có gì cứ gọi điện ở đó tiện dụng với phổ biến gì?Anh cũng đâu thiếu thốn tiền bạc!”Mộ Dung Kiệt cau có không hài lòng.

truyện thấy hay các bạn sang . đọc nhé

174. Chương 174: Anh Phụ Trách Làm Ra Tiền Nuôi Gia Đình, Em Phụ Trách Làm Đóa Hoa Xinh Đẹp!

Ngải Tuyết vuốt vuốt mũi “Anh đúng là không thiếu tiền, nhưng đó là tiền của anh không phải của em. Còn em đây? Nhiều khi ra đường trong túi không có một cắc không bằng kẻ ăn xin!”

“Sao không phải của em?Trên người anh từ cơ thể đến tiền bạc tất cả đều thuộc về em, em chính là phú bà siêu cấp rồi!”

“Không phải, ý em là muốn tìm việc làm!” Ngải Tuyết càng nghĩ càng thấy không thực tế, ở La Mã, mỗi một thứ cô xài đều là tiền của Tử Hiên, nay một đồng cũng không có!!!

“Lúc ở La Mã em nói muốn đi học đại học mà, hơn nữa, phụ nữ của anh cần gì đi làm? Anh nuôi không sướng sao?” Cười khê, nha đầu này, nghĩ đến đâu nói đến nơi đó! Không suy nghĩ kĩ càng gì cả.

Từ trong ví móc ra một xấp thẻ, nhét vào tay Ngải Tuyết “Muốn mua cái gì thì mua cái đó, chẳng lẽ phụ nữ của anh, anh nuôi không nổi!”

Nhìn một đồng thẻ trong tay, Ngải Tuyết chợt nhớ tới năm năm trước lúc đi, ông cụ cũng đưa ình chiếc thẻ, dù không dùng qua nhưng luôn giữ bên mình, nay được cất ở ngân hàng La Mã!

“Ông cụ cũng cho em một cái, nhưng để ở tủ sắt ngân hàng La Mã rồi!”

“Anh biết rồi, mấy ngày trước Tử Hiên đã đưa cho anh, anh đưa lại cho ông cụ rồi!”

Ngải Tuyết nhất quyết trả thẻ tín dụng cho anh “Em không cần, cái em cần là công việc, em không muốn phụ thuộc vào đàn ông, em muốn làm người phụ nữ mạnh mẽ!” Vừa nói vừa nâng cao cánh tay trái, ý bảo luôn mạnh mẽ đi về phía trước.

Mộ Dung Kiệt nhăn nhó “Người phụ nữ mạnh mẽ? Anh không thích em như thế, phụ nữ nên ở nhà giúp chồng dạy con, làm ra tiền nuôi gia đình đó là bổn phận của đàn ông!”

“Vớ vẩn, ai nói phụ nữ phải nhất thiết ở nhà nấu cơm dạy con hả? Bây giờ là thời đại nào? Phụ nữ cũng có thể chống đỡ cả một bầu trời đấy!” Ngải Tuyết và Mộ Dung Kiệt bắt đồng quan điểm, hùng hổ ngụy biện cho bản thân!

“Em nghĩ em chống đỡ được không? Đợi kiếp sau đi! Kiếp này, em chỉ có thể làm con mèo nhỏ trong lòng anh thôi, meo meo ~” Anh còn khoa trương bắt chước tiếng mèo kêu, cười khoái trá chọc cô.

Ngải Tuyết tức giận trừng lớn mắt, nhưng mà không thể làm gì ngoài nghe theo ý anh.

“Cầm đi, chuyện công việc em có nghĩ cũng đừng nghĩ tới, việc kiếm tiền cứ giao cho anh!”

“Anh phụ trách nuôi gia đình, em phụ trách làm đóa hoa xinh đẹp! Được không? ? ?”

Ngải Tuyết không nói, coi như đã đồng ý, kiếp này đụng phải tên đàn ông bá đạo này, cô chỉ có thể chấp nhận số phận!

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, bữa sáng đã chuẩn bị xong, có muốn tôi bưng lên không?” Ngoài cửa, giọng nói cung kính của má Trương vang lên.

“Không cần, chúng tôi lập tức xuống!”

“Dạ! ! !”

175. Chương 175: Trà Đạo Hay Hoa Sơn?

Trên bàn ăn, Ngải Tuyết gục đầu vào chén, không dám nhìn ông cụ một cái, trong lòng sợ muốn chết, lòng bàn tay ước đấm mồ hôi!

Ông cụ lúng túng cười, đứng dậy múc mắt cá để vào trong chén Ngải Tuyết “Tiểu Tuyết, về nhà là tốt rồi, không còn việc gì nữa, ăn cơm đi!”

Ngải Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu lên, cứ tưởng đang hoa mắt nhìn chằm chằm ông cụ, há miệng to như quả trứng! Chuyện này? ? ?

Quay đầu, hoài nghi nhìn Mộ Dung Kiệt, anh chỉ mỉm cười gật đầu một cái, Ngải Tuyết lập tức hiểu ý!

Mắt cá là ông cụ múc cho cô sao?Ồ trong lòng vừa vui mừng vừa xúc động hết nửa ngày mới nhẹ nhàng nói ra hai chữ“Cám ơn!”

Múc một muỗng mắt cá bỏ vào miệng, trái tim trở nên ấm áp lạ thường, lần này, sẽ không còn vật cản nào giữa cô và Kiệt nữa chứ?

Sau khi ăn xong, Ngải Tuyết trở về phòng.

Ông cụ và Kiệt ở phòng khách nói chuyện!

“A, đúng rồi Kiệt, hai ngày sắp tới, cô hai và cô ba nói muốn tới Trung Quốc, đòi xem mắt nha đầu Tuyết nhi!”

“Hả! Thật sao?”

“Đúng vậy, chẳng qua là ông có chút bận tâm, không biết nha đầu đó có hài lòng mấy cô không???”

Mộ Dung Kiệt ngẫm nghĩ “Cháu sẽ dặn trước với cô ấy, mà họ ở lại bao lâu?”

“Cái này ông không rõ, chỉ khi tới rồi mới biết, nha đầu Tuyết Nhi có biết cắm hoa không?”

“Nhìn tính cách của cô ấy chắc làm được?”

Ông cụ suy nghĩ một chút“Đến ngày đó rồi nói sau.”

Mộ Dung Kiệt ngồi trên ghế muốn té xuống đất.

Cô hai và cô ba đã ngoài bốn mươi năm mươi, thỉnh thoảng mới gặp vài lần nhưng với Mộ Dung Kiệt bọn họ đều là những nhân vật rất đáng sợ.

Da đầu có chút tê dại, lại gặp hai người đều gã chồng Hàn Quốc được học giáo dục chính thống của người phụ nữ, nào lễ nghi, nào trà đạo, nào hoa sơn rồi các loại trà.

Hơn nữa còn quyết tâm cho rằng rèn luyện những thứ đó rất cần thiết cho người phụ nữ.

Mà những thứ đó đều phải học từng bước trải qua từng khóa học đào tạo ở trường học phái nữ Hàn Quốc, huống hồ cô gái Trung Hoa như Tiểu Tuyết một cái cũng không hiểu.

Cô có thể chịu được loại truyền thống cổ điển này sao? Mộ Dung Kiệt lắc đầu, thở dài một hơi!

Trà đạo hay hoa sơn? Tốt nhất vẫn nên để cô học, biết nhiều biết ít cũng đỡ hơn là không biết.

“Sáng ngày mốt có ai tới?” Ngải Tuyết vẫn chăm chú chơi game không để ý lời anh nói.

176. Chương 176: Lừa Gạt

“Cô hai và cô ba tới.Anh nhìn thấy họ cũng muốn nhức đầu, ngày mai anh có cuộc họp quan trọng với khách hàng, còn vài chuyện quan trọng phải làm, có thể sẽ về muộn!”

“Em biết trà đạo với hoa sơn không?”

“Trà đạo?Hoa sơn?Trên ti vi từng nhìn thấy qua!”

Mộ Dung Kiệt nhú mày, làm sao bây giờ, anh cho là cô sẽ biết!

“Bảo bối, đừng ham chơi nữa, một lát theo anh đi học trà đạo và hoa sơn, trước mắt cứ học lấy lệ lừa gạt họ!” còn nhiều truyện mới tại .

“Tại sao vậy?Mấy cô của anh đáng sợ lắm?Hả ?”

“Không đến mức đó, dù sao cũng là họ hàng thân thích, lâu ngày mới gặp, chỉ có thể tận lực hoàn thiện về mọi mặt, nếu không được còn có anh bên cạnh mà!”

“OK, em sẽ cố gắng hết sức!” Ngải Tuyết trề môi, tinh thần có chút suy sụp.

“Ừ, bảo bối ngoan! Ồ!” Mộ Dung Kiệt hôn lên môi cô, quay đầu nhìn màn hình máy tính “Đây chính là QQ em nói sao?”

“Đúng vậy, chơi rất vui, anh muốn không, em giúp anh tạo một cái, sau này, nếu có thời gian nói chuyện phiếm với em Haha...!”

“Tại sao muốn dùng cái này để nói chuyện, mỗi ngày em đều ở bên cạnh anh, hơn nữa, anh thích gọi điện nghe giọng của em hơn!” Lắc đầu tỏ ý không cần!

“Gọi điện gì chứ, dùng QQ tốt hơn, đôi khi có lời khó giải bày có thể nói ở đây dễ dàng hơn, muốn nói cái gì thì nói cái đó, không cần bận tâm suy nghĩ!”

“Tức là em có lời thầm kín muốn nói với anh!!!Hi vọng thông qua ứng dụng này nói cho anh biết sao?”

“Trời ơi, sao hỏi nhiều quá, có muốn hay không? Không thì thôi! Em tìm người khác tán gẫu!” Ngải Tuyết không nhận được nói thẳng!

“Dám không?Chỉ cho phép nói chuyện với anh, em giúp anh tạo một cái đi!”Phụ nữ của anh không ai có tư cách nói chuyện riêng cả ngoài anh ra???

Thấy anh đồng ý, Ngải Tuyết không khỏi hí hửng vui mừng, cô rất muốn xem đại ca hai nhà hắc bạch dùng QQ có vẻ mặt gì, haha nhất định rất buồn cười!!!

Lập tức tạo một tài khoản chỉ anh chơi, dạy một lần, Mộ Dung Kiệt liền hiểu tất cả.

“Oa, anh thật tài nha?Em chỉ sơ qua đã biết dùng hết!” Trong mắt Ngải Tuyết tràn đầy sùng bái.

Mộ Dung Kiệt tự đắc khoe “Đương nhiên, IQ của anh là 220 mà.” Rất dễ nhận thấy, Ngải Tuyết nghe những lời này rất thích thú.

Hai ngày nay, Ngải Tuyết chăm chỉ học các lễ nghi, cô nghĩ với nhiều kiến thức này không khó đối phó với các cô của Kiệt !

177. Chương 177: Câu Dẫn

Sáng hôm sau, Ngải Tuyết rời giường khi mặt trời chưa mọc, bởi vì nghe nói các cô của Kiệt sắp tới.

Cô tự tay làm điểm tâm không muốn người hầu hỗ trợ, thật ra tài nấu nướng của cô là cực phẩm, chỉ là từ khi đi theo Mộ Dung Kiệt không có cơ hội trở tài.

Cô suy nghĩ, làm gì làm bản thân cũng nên lấy lòng họ một chút.

Mộ Dung Kiệt nóng lòng như lửa đốt, bản thân vốn nên ở nhà cùng cô, nhưng vì cuộc họp quan trọng không biết khi nào mới kết thúc trở về.

Anh hết dặn cái này, dặn tới cái kia!

“Em không được nghịch ngợm, nói chuyện thiếu suy nghĩ như nói với anh, nên nhìn tình huống lựa lời mà nói chuyện! Không nên nói thì không cần nói! Cho dù lấy cái ly cái tách cũng phải biểu hiện ưu nhã có khí chất! Phải nhớ, họ thích hoa bách hợp, đối với trà đạo, cô hai thích trà truyền thống, cô ba thích trà xanh cho thêm sữa..., còn có”

“Trời ơi, biết, biết rồi, từ khi nào anh lại dài dòng như vậy, nhanh tới công ty, anh đi sớm về sớm!”

Mộ Dung Kiệt rất lo lắng, nếu không phải mấy cô đến, anh mới không cần để người phụ nữ của anh chịu tội! Dù gì cũng nên để cô với người nhà mình tạo mối quan hệ tốt có thể mình mới thuận lợi che chở cho cô!

“Em phải chịu khổ một thời gian rồi, mới bắt đầu họ phải lựa xương trong trứng, em ráng chịu đựng một tí, biết không?”

“Biết, biết, trời ơi, nói nhiều quá, chuyện trong nhà anh không cần quan tâm cứ để em lo!”

Mộ Dung Kiệt giơ tay lên nhìn đồng hồ, lấy chìa khóa đi nhanh ra ngoài, nhưng được vài bước liền quay trở lại.

“Sao không đi? Quên cái gì à?”

“Tới đây!”

Ngải Tuyết chạy nhanh tới đứng trước mặt anh, Mộ Dung Kiệt nhẹ nhàng dán lên môi cô nụ hôn “Biểu hiện tốt một chút, đừng căng thẳng!”

“Haizz, đi nhanh đi, trễ rồi!”

Mộ Dung Kiệt ra khỏi cửa khoảng mười giây sau, cửa nhà mở ra lần nữa.

“Chuyện gì nữa ?? ư ừ”

Mộ Dung Kiệt đi tới hôn cô bất chợt.

Một lúc lâu, mới buông cô ra nghiêm mặt rời đi, Ngải Tuyết liền đuổi theo sau, từ cửa nhà hé mặt ra.

“Em yêu anh!”

Vừa muốn đóng cửa, cửa lại mở ra, xuất hiện vẻ mặt xấu xa của anh.

Cuối cùng anh muốn cái gì đây? Không đi làm cứ đi ra đi vô miết.

Mộ Dung Kiệt mở cửa một nửa, cắn răng quyết tâm đi vào.

“Anh, xấu xa!”

“A a, sao em cứ quấy rầy anh hại bây giờ anh không muốn đi làm nữa!”

178. Chương 178: Tắm Ảnh Mất Một Nửa

“Cái cái gì?”

Ngải Tuyết tròn mắt nhìn Mộ Dung Kiệt, thấy anh lấy điện thoại gọi.

“À lô, lịch trình sáng nay có gì quan trọng? Ừ, tôi tới trễ một chút, ừ!”

“Hôm nay anh bị gì vậy tự nhiên đi muộn?”

Mặc kệ cô dậm chân lớn tiếng kêu, Mộ Dung Kiệt vẫn đứng bất động, sau đó ôm lấy Ngải Tuyết, chạy nhanh vào phòng, đặt cô lên giường, cởi tây trang cà vạt xuống.

“Mới sáng sớm mà!!!”

“Em yêu anh???”

“Buồn nôn! ! !”

“Nói yêu anh!” Trời mới biết, lúc cô vừa nói yêu anh, tim anh đập muốn rớt ra ngoài.

“Tự anh cảm nhận đi!”

“Đàn ông em đang ở trước mắt, tự mình cảm nhận cái nổi gì! Mau chịu phạt!”

“Trời ơi, làm gì vậy?”

Trực tiếp ghì chặt eo thon, mặt cô đỏ hồng chẳng khác củ cà rốt, mặc dù mới sáng sớm anh hơi hưng phấn quá mức nhưng trong lòng vẫn tràn đầy mùi vị ngọt ngào, cô thích lồng ngực rắn chắc màu đồng đỏ, thích cánh tay mạnh mẽ của anh xiết vào người cô.

Còn anh thích bàn tay trắng nõn bầu chặt da thịt mình, thích làm cô mất hồn, thích hôn cô dù cánh môi ấy rất nhỏ.

Sau khi anh rời đi, Ngải Tuyết một mình núp trong phòng, trước tiên thay bộ quần áo thoải mái, sau đó nhìn kĩ một góc phòng.

Cô mới biết Mộ Dung Kiệt không thích chụp hình, có mấy quyển album ảnh nhưng tất cả đều là hình ba anh, trong đó chỉ có hai tấm chụp anh chừng 5,6 tuổi đứng dưới gốc cây anh đào.

Mặc bộ vest đen, tay để vào túi quần, gương mặt âm trầm không khác gì bây giờ! Ngải Tuyết bật cười, thì ra từ lúc nhỏ anh đã thích ăn mặc chỉnh chu.

Còn tấm kia chụp chung với người đàn ông khác, một nhỏ một lớn thỏa sức vui đùa xem ra rất thân thiết, hình như đối phương đã thất bại nên anh nở nụ cười tươi như vậy, Ngải Tuyết thốt lên không ngờ còn nhỏ thì anh đã có khí cốt của một người đàn ông rồi!

Có điều, tại sao tấm hình này lại mất đi một nửa? Giống như bị ai đó xé rách!

Bên cạnh còn có một người thì phải? Có thể nói, đây vốn là một tấm ảnh gia đình, trong hình có ba mẹ anh và anh, chắc bởi vì chuyện đó nên Kiệt đối với mẹ sinh lòng thống hận không nguôi mới xé một nửa tấm hình này!

Ừ, nhất định là vậy! Ngải Tuyết vừa nghĩ vừa thấy đau lòng, thật ra thì Kiệt rất đáng thương!

Chỉ chốc lát, bọn họ đã đến! Mặc dù là ngày hè oi bức nhưng trang phục họ mặc kín mít từ trên xuống không lộ chỗ nào! Nhìn thoáng qua cũng biết là người rất kín kẽ, truyền thống.

179. Chương 179: Ngải Tuyết, Mày Nhất Định Làm Được!

Ngải Tuyết cúi đầu, nhận lấy túi xách, từ lúc đi vào tới giờ sắc mặt của cô ba không được tốt.

“Này, còn chưa có gả vào nhà Mộ Dung đã ăn mặc khó coi vậy rồi, sau này vào nhà chắc còn hở hang hơn thế? Hả?” Cô hai nhìn bộ đồ của Ngải Tuyết rõ ràng rất không vừa mắt.

“Dạ?”

“Nghe không hiểu sao? Gia đình cô dạy dỗ thế nào không biết? Con gái con lú ăn mặc chẳng giống ai, muốn quyến rũ đàn ông hả?”

Mới gặp mặt đã dạy bảo, Ngải Tuyết ý thức được hơi bối rối đứng trân tại chỗ, nhìn sự sững sờ của Ngải Tuyết, ông cụ ra hiệu ý bảo cô đi thay quần áo khác!

Ngải Tuyết trở về phòng, trong lòng hơi ủy khuất, cô sống hơn hai mươi năm đây là lần đầu tiên có người phê bình gay gắt cách ăn mặc của cô.

Vì để Kiệt không phải khó xử thêm, Ngải Tuyết đứng ở tủ quần áo chọn một lúc lâu mới quyết định mặc một bộ cổ cao! Giữa ngày hè mà mặc cái này thực muốn bức điên người mà! Cẩn chặt rằng, vỗ vỗ gương mặt đỏ bừng vì nóng nực.

“Ngải Tuyết, mày nhất định làm được! Vì kiệt, vì tương lai quyết nhịn nhục!”

“Nha đầu Tuyết Nhi đang làm gì đó? Mau tới dâng trà!”

Ngải Tuyết chạy nhanh xuống phòng bếp, nhớ lời Kiệt nói sẵn tay bắt đầu làm, dùng lá Diệp Tử phơi khô làm thành Hồng Trà, còn có trà xanh và trà chanh, dù trà đạo cô không mấy hiểu biết, nhưng Ngải Tuyết rất tỉ mỉ chuẩn bị từng bước một!!!

“Tốt, nha đầu Tuyết Nhi, lại đây ngồi!”

Ánh mắt không mấy thiện cảm của bọn họ khiến Ngải Tuyết đứng ngồi không yên, cứ nhìn cô như nhìn sinh vật lạ, đặc biệt tầm mắt cô hai luôn đặt trên người cô một phút không rời, Ngải Tuyết muốn đối phó lấy lệ thực không dễ như từng suy nghĩ a!!!

“Mấy tuổi?”

“Dạ, 23 tuổi!”.

“Ừ, năm nay Kiệt 28 tuổi, vậy nhỏ hơn 5 tuổi rồi.”

Mặc dù tuổi tác không phải là vấn đề đặc biệt gì, nhưng qua tai Ngải Tuyết thì rất nghiêm trọng lại gặp sơ ý uống trà không thói làm bỏng cả cuốn họng không cách nào khác ngoài phun toàn bộ ra ngoài.

“Quần áo mặc chả ra gì, lễ nghi không có, khí chất cũng không, nhìn dáng vẻ của cô chắc phải mời người đến dạy dỗ một thời gian !”

Ngải Tuyết cúi đầu thấp, trong lòng rất buồn nhưng cũng rất tức giận, mặc kệ họ có gây khó khăn gì nhưng sao họ vũ nhục cô quá đáng như vậy?

Cô ba dùng đôi mắt không nhiệt độ nhìn cô “Chúng tôi đói rồi, Tuyết Nhi, mặc dù nhà Mộ Dung là gia nghiệp lớn, nấu cơm đều có người làm sẵn, nhưng dù sao thì..... cô vẫn nên trở tài nấu xem sao!!”

Ngải Tuyết nuốt nước bọt, dè dặt nói “Vâng”

180. Chương 180: Thực Không Hiểu Sao Kiệt Lại Chọn Người Phụ Nữ Như Cô Làm Vợ!

Cẩn thận từng li từng tí đặt bát canh lên bàn, nhưng cuối cùng lại đặt lên người cô hai, lúc bưng canh tới gần bàn có người cố tình gạt chân cô, làm cả người ngã nhào về phía trước, bát canh rơi ra ngoài!

Toàn bộ bát canh hắt hết lên người cô hai, khiến bà kêu oai oải!

“Trời, cô làm cái trò gì thế?”

“Xin lỗi, con xin lỗi!”

Ngải Tuyết bị dọa sợ không nhẹ, gắng nhịn cơn giận bùng phát trong người, nhanh lấy khăn giấy lau lau nước canh dính trên người cô hai.

“Làm gì đó? Lấy khăn giấy bẩn vậy lau cho tôi, cô có dầu óc không?”

“Thật xin lỗi, con không cố ý, lúc nãy là cô ba gạt chân con, chứ con không cố ý, xin lỗi cô hai!”

“Này, tôi gạt chân cô hồi nào? Tôi thấy tổ chức con người cô cần phải xem lại? Tự mình không cẩn thận không biết nhận sai còn đổ oan lên đầu người khác, có loại người này nữa sao? Ngay cả lễ tiết cũng không có, thật không biết sao Kiệt chọn người phụ nữ như cô làm vợ!”

Cô hai, cô ba cùng đứng lên, tất cả mọi người rời khỏi phòng bếp, ông cụ Mộ Dung từ đầu đến cuối không nói một câu, đối xử tốt cái gì chứ tất cả đều là giả!

Ngải Tuyết nổi điên đá mạnh vào chân bàn, coi như cô không cẩn thận đi, vì mấy ngày này cô đã thành tâm chuẩn bị chu đáo mọi thứ, còn nói cô không có gia giáo cần đi học lại! Người nào cần hơn chứ? Đặc biệt bà cô ba đánh đá đó, tự nhiên giở trò gạt chân, mục giả ghê tởm, độc ác, xấu xa!

Nếu không phải vì Kiệt, cô đã đánh mụ một quyền rồi! Loại người như thế, sống chật đất thêm, chết thì lãng phí đất, nửa chết nửa sống càng lãng phí tiền bạc hơn!!!

Thật là tức chết cô!

“Nha đầu Tuyết Nhi ra biểu!”

Ngải Tuyết miễn cưỡng đi ra ngoài, nhìn bút pháp, giấy viết đặt sẵn trước mặt, không khỏi hóa đá tại chỗ.

“Ngồi ở đây viết thư pháp được không?”

“Dạ được” Ngải Tuyết trả lời xong liền ở trong lòng mắng bản thân.

Đã là thời đại nào rồi còn viết thư pháp, trời ơi, rốt cuộc gia tộc này thuộc dạng gì thế? Thật khác người! Lạ lùng!!!!

“Viết cho tôi xem coi!” Cô hai hoài nghi nhìn cô, có chút không tin!

Ngải Tuyết cầm lên bút lông, nhẹ nhàng viết to năm chữ ‘ gia hòa vạn sự hưng!’. Cứ nói đùa, dù tài năng không mấy gọi là tuyệt mỹ nhưng một trăm người thấy hết một trăm người khen không dứt!

Viết xong đưa cho cô hai coi, bà không nói câu nào, ánh mắt hơi dịu xuống đôi chút! Đứng dậy, nháy mắt với ông cụ và cô ba liền đi ra ngoài bỏ cô một mình ở phòng khách.

181. Chương 181: Lễ Tiết Chó Má

Còn phải nói, để cô một mình quét dọn sạch sẽ, còn họ ra ngoài ăn sơn hào hải vị.

Khi dọn dẹp xong, cả người cô xụi lơ như trút hết sinh khí.

Lúc Mộ Dung Kiệt về nhà đã là nửa đêm, lên lầu hai, nhìn thấy nhà vệ sinh kế phòng ngủ bật đèn sáng trưng, đi tới nhìn thì thấy Ngải Tuyết ngủ gật trên bồn cầu.

“Ngải Tuyết, sao ngủ ở đây?”

Động dậy cơ nào cũng không lên tiếng, nhìn qua giống như ngất xỉu, thực ra là ngủ rất say, Kiệt nhẹ nhàng ôm cô về giường, hốt mắt của bảo bối anh hơi ẩm ướt hình như mới vừa khóc!

Nhìn dáng vẻ của cô, Kiệt có chút đau lòng! Lễ tiết chó má, anh không nên để Ngải Tuyết ở nhà một mình để mấy bà cô đó giày vò sai khiến, hôn môi cô, nói nhỏ “Sau này không bao giờ để em một mình ở nhà nữa!”

Sáng sớm mới mở mắt dậy, đập vào mắt Ngải Tuyết là Mộ Dung Kiệt nằm bên cạnh, ngày hôm qua cô luôn nhớ anh, mong anh xuất hiện từng phút từng giây cứu cô khỏi cái nhà này, họ hại cô thế thảm như vậy, cô hận, cô hận lắm!

“Bảo bối, thức dậy rồi hả?”

Anh mỉm cười nói, ngược lại Ngải Tuyết không nói lời nào xoay người sang chỗ khác đứng dậy rời giường.

“Bảo bối” Mộ Dung Kiệt kêu cô, đáy mắt tràn đầy yêu thương.

“Trở về lúc nào?”

“Rạng sáng, xin lỗi em, ngày hôm qua để em chịu nhiều cực khổ rồi? Anh trở về cả đêm không ngủ cứ nhìn em thôi!”

“Bà xã, đáng vẻ em ngủ rất đẹp đó!”

Kiệt đứng dậy, từ phía sau ôm lấy cô, nhưng cô hất cánh tay anh ra đi khỏi phòng, nhìn trong ngực trống không, Kiệt đành cười trừ, nói đuôi đi theo sau cô.

“Bà xã, hôm qua anh có chuyện quan trọng, anh nói với em sẽ về trễ mà!”

“Được rồi!”

“Đừng giận, đừng giận mà bả xả? Này, em có tức giận ra sao trong mắt anh đều rất xinh đẹp, quyến rũ?” Kiệt quay người cô lại, hôn rồi lại hôn lên cái miệng nhỏ đó “Không được giận nữa, anh dẫn em đi chơi có chịu không?”

“Không cần, anh ở nhà chăm sóc họ kìa, em muốn ghi danh đi học!”

“Thôi mà, chuyện đi học của em, anh đã sắp xếp xong xuôi, ở ‘trường học Triết Hân’ đó là trường học của nhà Mộ Dung, bên trong toàn là nhân tài sau này làm việc cho tập đoàn Mộ Dung! Em học ở đó anh cũng yên tâm!”

“Anh mở trường học? Sao lại như vậy? Nào là công ty Mộ Dung, rồi hắc bạch, hai bên lẫn lộn xoay anh vòng vòng lấy đâu ra thời gian cho anh để ý tới trường học đó?” Ngải Tuyết rất tò mò với cuộc sống Mộ Dung Kiệt, ở cùng anh lâu như vậy, cô phát hiện bản thân hiểu về anh rất ít!

182. Chương 182: Sáng Sớm Vận Động

Mộ Dung Kiệt véo má cô “Có phải rất đau lòng cho chồng em không? Con mèo nhỏ, anh yêu em chết đi được!” Tựa đầu vào trán cô, nói lời ngon ngọt dụ dỗ cô.

“Vậy khi nào nhập học?” Nghĩ đến việc được đi học lại, Ngải Tuyết vui mừng thấy rõ.

“Gấp gấp làm gì? Muốn đi học phải đồng ý với anh một điều kiện!”

“Kì vậy? Tưởng anh tốt lành gì ai ngờ!” Trề môi.

“Để Lãnh Băng bảo vệ em, anh bảo đảm, cô ấy tuyệt đối không can thiệp vào sự tự do của em, nhưng em phải đồng ý với anh, không được tự ý làm chuyện nguy hiểm, hết tiết học lập tức ngoan ngoãn về nhà, được không?” Kiệt vuốt ve gương mặt Ngải Tuyết, thấy sắc mặt cô liên tục biến đổi, cũng biết nha đầu nhất định không bằng lòng!

“Em không cần người bảo vệ, công phu quyền cước em đủ để tự vệ bản thân? Người bình thường không làm được gì em đâu!” Về mặt anh tỏ ý không tin, lập tức kéo tay áo khoa tay múa chân “Anh không tin cứ nhìn thử nè!”

Kiệt ngăn cô lại “Ok Ok, anh biết con mèo nhỏ rất lợi hại, chỉ là vẫn nên có một người bên cạnh em? Làm gì xụ mặt xấu thế? Em có thể xem như không khí, coi như không biết!”

“Vớ vẩn.” Mời các bạn sang web . đọc nhé

“Chuyện này cứ quyết định vậy đi, hay là em đổi ý không muốn đi học?” Mộ Dung Kiệt giả vờ nghiêm túc, không cho cô cơ hội từ chối, anh phát hiện, anh càng nhường nhịn cô càng lấn lướt làm tới.

Ngải Tuyết thấy Mộ Dung Kiệt biến sắc, muốn phản kháng đành nhẫn nhịn nuốt xuống bụng “Được được em đồng ý, bất quá có việc nặng sẽ gọi cô ấy làm thay, nhưng cô ấy phải nghe theo em, chỉ phục tùng một mình em!”

Mộ Dung Kiệt thấy rõ một bụng xấu xa của Ngải Tuyết cũng biết cô muốn làm gì “Được, chỉ cần không quá phận, anh liền không quản!”

Ngải Tuyết chợt nhảy lên hôn anh cái “Kiệt, em phát hiện càng ngày em càng yêu anh!”

Mộ Dung Kiệt bị cô chủ động bắt ngờ như vậy, sửng sờ một lúc lâu khôi phục lại tinh thần, ôm lấy cô gấp chạy lên giường.

“Này, anh muốn làm gì?”

“Không làm gì cả, với lại sáng sớm vận động một chút rèn luyện cho thân thể.”

“Sắc lang, bại hoại.”

“Anh chỉ bại hoại với một mình em, bằng không anh đi tìm người phụ nữ khác?”

“Anh dám! ! ! Em ngay tức khắc bỏ anh.”

“Ừm ừm”

Buổi chiều, Ngải Tuyết hẹn Giản Mộng ở quán cà phê, hai người xa cách bấy lâu nay vừa gặp như gặp được thần tượng, ca hát nhảy múa giữa chốn đông người, Giản Mộng đánh vào vai cô không thương tiếc, tức giận trách mắng “Xú nha đầu, chạy một mạch mấy năm liền, bạch vô âm tín, cậu còn nhớ tới tớ không vậy?”

183. Chương 183: Nha Đầu Ngốc!

Ngải Tuyết kìm nén sự xúc động, đánh cô lại một cái “Cậu nói hay quá, ban đầu nếu cậu chịu giúp tớ một tay, tớ cũng không mất trí nhớ đi mấy năm liền như vậy!”

Giản Mộng kinh ngạc không nhẹ “Tiểu Tuyết, cậu mất trí nhớ? Cậu đã xảy ra chuyện gì?” Không phải trong tiểu thuyết mới có tình tiết đó sao.

“Chuyện gì đâu, tớ bị ông cụ đưa ra nước ngoài, trời ơi, nói chung là xảy ra rất nhiều chuyện, tớ từng mất trí nhớ, cho nên mới không có liên lạc với cậu, còn cậu nữa, lúc đầu cậu đồng ý giúp tớ sao một chút tin tức cũng không có!”

Giản Mộng xấu hổ cúi đầu, ngượng ngùng nói “Ngày đó sau khi trở về tớ liền nói chuyện của cậu cho cha mẹ nghe, nào ngờ bọn họ chẳng những không giúp tớ, còn nhốt tớ ở trong nhà một thời gian, xin lỗi cậu!”

“Không có gì cả..., hai chúng ta còn cần đến câu xin lỗi đó sao?”

“Ồ mà nè, kể tiếp như thế nào?” Giản Mộng rất hiếu kỳ.

“Sau đó, Kiệt tìm được tớ, giúp tớ khôi phục trí nhớ! Chuyện này rất phức tạp, tớ nói một hồi cũng muốn nhức đầu, sau này có thời gian tớ từ từ nói cho cậu nghe, hôm nay tớ muốn báo tin vui cho cậu biết, ngay mai tớ được đi học, đi học đại học đấy!”

Giản Mộng tròn to hai mắt “Cậu tới tuổi này rồi còn đi học? Tiểu Tuyết mọt sách!” Trêu ghẹo Ngải Tuyết.

“Trời ơi, tớ đi học không phải cậu không biết, thực ra tớ muốn tìm thầy giáo đẹp trai, (*^__^*) hi hi!”

“Được rồi, dù sao cậu học giỏi, đầu óc thông minh, không giống tớ!” Giản Mộng tự giễu chu mỏ.

“Ai biết được, óc cậu có phải ngốc thật hay là giả bộ kém thông minh?” Ngải Tuyết không chịu thua trêu chọc lại.

“Ha, Xú nha đầu, mấy năm không gặp, miệng mồm càng lém lỉnh?” Vừa nói vừa thọt cù lét Ngải Tuyết làm cô cười đến chảy nước mắt!

Trong bóng tối, khoe miệng Lãnh Băng khẽ co giật, đúng là trời sinh thiếu phụ nhân rất hạnh phúc, không phiền não gì cả!

Cầm điện thoại gọi báo cáo nhất cử nhất động của cô cho Mộ Dung Kiệt, nhìn dáng vẻ lạnh lùng của anh nhưng thực chất rất quan tâm thiếu phụ nhân!!! còn nhiều truyện mới tại .

Ngày hôm sau, Ngải Tuyết dậy thật sớm, cô rất nôn nao nên tối hôm qua căn bản không ngủ được, nhìn Kiệt ngủ say liền giả trò đùa nghịch ngợm . Cầm bút lông lên vẽ đầy mặt anh.

‘Tôi là sắc ma’ ha ha, Ngải Tuyết nhìn tác phẩm của mình cười muốn rách quai hàm, nằm ở trên người anh lộn xộn, nhưng vẫn không dám đánh thức anh.

Mộ Dung Kiệt chậm rãi mở mắt ra, nhìn Ngải Tuyết cười lăn cười lộn không khỏi cau mày “Nha đầu ngốc!”

184. Chương 184: Đùng Giả Bộ Đáng Thương

“Hả, cái gì?”

“Không tệ, ngủ một đêm thức dậy trên mặt liền có chữ, nhưng anh muốn xem chữ ‘tử’ viết như thế nào?”

Ngải Tuyết kinh hãi, lật đặt xuống giường xả khăn lau mặt cho anh, nhưng mực chẳng những không bay còn dính đầy làm mặt anh thêm lem luot!!!

“Này, con mèo ngốc, gương mặt điển trai của anh bị em biến thành cái dạng này?” Đôi con ngươi tràn đầy lửa giận, thật là khó nhìn mà!

“Em biết sai rồi, tuy nhiên nhìn anh vẫn còn đẹp trai lắm!” Ngải Tuyết khoa trương làm trò giơ hai ngón cái lên, thận trọng nhìn sắc mặt anh.

Kiệt bật cười “Tất nhiên, nếu không có khuôn mặt hoàn mỹ này, làm sao mê hoặc được con mèo như em nhìn đến chảy nước miếng luôn kìa?”

Ngải Tuyết giật mình hơi chột dạ lập tức đưa tay sờ miệng “Xạo, có chảy đâu?”

Lợi dụng thời cơ, Kiệt nhanh tay cầm bút lông chạy tới trước mặt Ngải Tuyết vẽ bùa vẽ chú trên đó, Ngải Tuyết bị vẽ quyết không chịu trận chạy trốn khắp phòng.

“Nha đầu ngốc, mau chịu phạt” Ngải Tuyết che kín mặt, nhẹ giọng xin tha “Đừng vẽ mà, vẽ lên rất khó coi, em biết lỗi rồi, sau này không dám tái phạm nữa.”

“KHÔNG, anh đây có thể lượng tình không vẽ chữ, chỉ vẽ hoa có được không? Nếu có khó coi anh vẫn rộng lòng không ghét bỏ em, miễn cưỡng nhìn mỗi ngày!” Kiệt nhất quyết không tha, trói hai tay cô ra đằng sau, lấy cánh tay ghì chặt đầu cô bắt đầu vẽ.

“Ông xã đừng vẽ, hôm nay ngày đầu tiên em đi học, nể tình tha cho em đi, đợi học về rồi hãy vẽ.” Ngải Tuyết nũng nịu nói tỏ vẻ đáng thương.

“Bây giờ biết gọi ông xã rồi hả? Đừng giả bộ đáng thương, anh không trừng trị em, em không biết trời cao đất rộng là gì, lấy tay ra!”

Ngải Tuyết dậm lệ hoen tròn, ngoan ngoãn đưa tay xuống, không đợi anh có phản ứng, nhẹ nhàng đưa bàn tay đi vào áo ngủ anh, trực tiếp véo em trai nhỏ của anh!!!

Mộ Dung Kiệt đau điếng, cậu nhỏ phía dưới cũng bắt đầu ngo nguậy, anh cảm thấy vô cùng thất vọng, bất kì hoàn cảnh nào người phụ nữ này đều có bản lĩnh để anh nổi lên dục vọng!

Vứt bút lông xuống sàn, trực tiếp làm! Ngải Tuyết cười khoái trá, cô cũng biết, Kiệt của cô không chống cự nổi sức hấp dẫn của cô.

Trải qua một loạt vận động, Ngải Tuyết đỡ đỡ thừa người trên giường, ngược lại Mộ Dung Kiệt tinh thần sáng khoái. Cô vốn định đùa anh một tí, không nghĩ tới cuối cùng lại bị anh chơi tới mất sức phản kháng!

Ba tháng, ba tháng đáng chết, cô muốn điên rồi, a a a!

“Có mệt không? Nếu mệt thì hôm nay xin nghỉ, ngày mai đi học cũng được!” Mộ Dung Kiệt từ tốn nói, tâm tình tốt đến không thể tốt nữa.

185. Chương 185: Cô Gái Này, Từ Lúc Nào Lại Trở Nên Nhanh Nhẹn Như Vậy?

Lời anh vừa nói, Ngải Tuyết sực nhớ tới hôm nay mình phải đi học, lò mò bò dậy đi tìm điện thoại nhìn giờ!!!

“Chết, trễ học rồi!” Luống cuống tay chân lấy đồng phục mặc vào, vội đi đánh răng, rửa mặt.

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết hơi ngây người, cô gái này, từ lúc nào lại nhanh nhẹn đến vậy?

Sải bước tới từ sau lưng ôm cô đang đánh răng “Đừng vội, cứ từ từ, anh đưa em đi học là được chứ gì!”

“Đó là đương nhiên, ai biểu anh hại em đi trễ?”

“Lại đổ thừa, mới sáng sớm ai dụ dỗ anh?” Kiệt vờ tức giận.

“Hừ, ai làm ai hả?Ồ đó đổ thừa em!”

Kiệt đành lắc đầu!!!

Mộ Dung Kiệt tự mình lái xe đưa cô đến trường, một chiếc xe thể thao Bugatti Veyron sang trọng đậu trước cổng trường lập tức gây sự chú ý cho bao ánh mắt.

Chỉ thấy một mái tóc dài bồng bềnh, gương mặt tinh xảo thuần khiết như nữ thần từ bên trong chui đi ra, kế bên là dáng dấp người đàn ông cao lớn như vị thần Apollo, cô gái dịu dàng rúc vào lồng ngực người đàn ông, gương mặt vẫn vui vẻ lẫn tò mò dù có chút e thẹn, xấu hổ.

“Bảo bối, ở trường học không được tiếp xúc với con trai.Nếu không tiếp tục ngoan ngoãn ở nhà, đừng nghĩ đến việc đi học!”

Mộ Dung Kiệt chau mày nhăn nhó, đối với bao ánh mắt thèm thuồng của những nam sinh nhìn Ngải Tuyết làm anh cảm thấy rất chướng mắt.

Trong lòng dâng lên mấy phần hối hận.

“Bá đạo! ! !” Ngải Tuyết nói thầm vẫn không thoát khỏi lỗ tai thánh của Mộ Dung Kiệt.

“Em vừa nói cái gì?”

“Không có, chúng ta đi làm thủ tục nhập học Haha...!” Lập tức thay đổi sắc mặt, chạy tới nắm cánh tay anh.

Mặc dù là trường học của nhà anh, nhưng anh không cho cô đặc quyền riêng, vẫn xem cô như bao học sinh bình thường.

Anh đã thề với lòng sẽ không để Ngải Tuyết bị chú ý quá mức, dù sao anh cũng là người của hắc đạo, phụ nữ của anh tốt nhất là giống như con mèo ngủ thờ, trong sáng.

Mãi mãi nằm trong ngực anh, không để bất kì kẻ nào tổn thương! Có thể Ngải Tuyết mới có thể an toàn giữa một thế giới đen nhiều hơn trắng của anh!

Làm thủ tục xong, Kiệt dặn dò cô mấy câu rồi rời đi.

Khi Ngải Tuyết vừa vào lớp, trong phòng học toàn tiếng nam sinh thốt lên trước vẻ đẹp của cô.

“Thật đẹp”

“Đúng vậy, lớp có phúc rồi !”

Trường đại học này rất kỳ lạ chỉ nhận những học sinh giỏi hay học sinh thuộc diện nghèo khó, còn những học sinh nhà có tiền cũng không vào được!Cho nên, Ngải Tuyết thuộc dạng hàng hiệu vào trường.

Cũng từ đó trong trường nổi lên đám nữ sinh hổ báo.

186. Chương 186: Cô Lập Cô!

Trời sinh con gái có lòng ghen tị, nói trắng ra thì con gái đẹp thường học ngu còn con gái xấu thường học giỏi.

Lại gặp Ngải Tuyết thì như hạc đứng giữa bầy gà, vừa có tiền có sắc còn học giỏi mới có thể đến học trường này, nên trong mắt những nữ sinh khác cô rất đáng ghét!!!

Cũng vì vậy bọn họ đã xây bức tường ngăn cách đối với Ngải Tuyết.

Giữa giờ ra chơi, Ngải Tuyết lấy hộp thức ăn từ trong túi xách LV số lượng có hạn ra muốn mời mọi người, nhưng cô nào biết họ giống nhau còn cô thì không giống họ.

Bối rối trầm mặc không nói gì.

Ngải Tuyết cảm giác có gì đó không đúng đứng dậy hỏi “Sao thế?”

Rốt cuộc, có cô gái bốn mắt tròn mắt nhìn Ngải Tuyết nói xiên nói xỏ “Đại tiểu thư, đây là phòng học, muốn ăn gì mời ra bên ngoài cho!”

Ngải Tuyết hơi tức giận, lẽ lười với cô ta, không khí của lớp này rất kì lạ ngay cả tình cảm bạn bè cũng thế!!!

“Họ không ăn tôi ăn!” Bất chợt, hộp thức ăn trong tay Ngải Tuyết bị nam sinh sau lưng giành mất.

Quay đầu nhìn là một nam sinh nho nhã, dáng dấp rất thư sinh tạm có thể nói là đẹp trai, mặc chiếc áo sơ mi trắng bỏ vào quần tây xanh nhưng có chút phai màu, nhìn qua rất sạch sẽ. Hiện tại đang bỏ thức ăn vào miệng nhai nhồm nhoàm!!!

Ngải Tuyết quên mất lúng túng, cười cười tự giới thiệu mình “Xin chào, tôi tên Ngải Tuyết!”

“Xin chào, tôi tên là Kỳ Hạo, thức ăn rất ngon!”

“Nếu ngon thì ăn nhiều chút!” Ngải Tuyết cười đùa.

Những nữ sinh khác thấy Kỳ Hạo đối với Ngải Tuyết nhiệt tình như vậy, trong lòng càng thêm đố kị, đây chính là hot boy của trường họ, thế mà nữ sinh hàng hiệu này lại giành mất!!!

Bình thường Kỳ Hạo rất ít nói, sao hôm nay nói nhiều hơn thường ngày còn đối xử rất nhiệt tình nữa?

Người đàn ông như mỹ nam lúc sáng họ thật sự không dám vọng tưởng, nhưng bạch mã hoàng tử như Kỳ Hạo, họ quyết không thể trở mặt bị cướp đi!

Suy nghĩ vừa lấp lóe lên, trong lòng họ càng thêm phần nộ muốn bài xích Ngải Tuyết nhiều hơn. Đồng loạt nữ sinh nháy mắt với nhau nhất quyết cô lập cô!!!

Lúc ăn cơm trưa, những nữ sinh khác chạy đến phòng ăn như ong vỡ tổ, còn Ngải Tuyết rất hồ hững, thậm chí có vài người chạy ngang cổ ý huých vai cô, Ngải Tuyết vì đau nên mặt có chút vằn vẹo!

“Không sao chứ, cùng ăn cơm nha?” Kỳ Hạo đứng dậy đỡ Ngải Tuyết, nhìn gương mặt của cô, trong lòng hơi phức tạp!

Kỳ lạ! Sao lại giống đến vậy?

“Ok, đi thôi!” Ngải Tuyết loáng thoáng cảm nhận được những nữ sinh ở đây không mấy thiện cảm. Hay là ma cũ bắt nạt ma mới đây?

Trong phòng ăn, Ngải Tuyết ăn say sưa ngon lành, ăn hết cả chén thức ăn, nữ sinh ngồi xung quanh nhìn cô sững sốt không nhẹ, một lúc sau liền có đề tài để họ bàn tán tiếp.

187. Chương 187: Chị Em Xông Lên!!!

“Cô ấy không phải đại tiểu thư nhà quyền quý sao? Không ngờ cũng tham ăn quá?”

“Đúng vậy, cậu xem cô ta ăn đến không còn gì, có đại tiểu thư nào giống như cô ta?”

“Giả bộ thôi, cậu không phải không biết, có loại người càng nghèo càng giả bộ, muốn thử cảm giác nhà giàu ra sao đó mà!”

“A, biến thái quá, buổi sáng người đàn ông kia đi cùng với cô ta không phải là....., nhìn qua có vẻ rất giàu sao!”

“Ý cậu nói là cô ấy chính là tình nhân được kim chủ bao nuôi sao, mà cậu nói cũng đúng chứ, cậu nhìn xem người đàn ông lúc sáng so với cô ấy lớn hơn vài tuổi đấy.”

Xung quanh tùm năm tùm bảy nói một lúc nhiều hơn, ánh mắt ai nấy đều đặt lên người Ngải Tuyết

“Ha, tớ khinh ~”

Nghe họ nói một câu rồi một câu, cuối cùng Ngải Tuyết cũng không thể bình tĩnh nữa. ‘Bụp’ đập bàn đứng lên, tay chỉ mấy nữ sinh kia.

“Tôi thấy mấy người mới là kẻ biến thái đó, tôi ăn cơm mắc mớ gì đến mấy người. Tôi thích ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, thế nào? Muốn quản tôi sao? Tôi không giống một lũ các người, giả bộ nhã nhặn, thanh cao!”

Các nữ sinh không khỏi sửng sốt, đưa mắt nhìn, sau đó cùng nhau đứng dậy.

“Ai giả bộ nhã nhặn? Ai giả bộ thanh cao? Một cô gái bề ngoài xinh đẹp không nghĩ tới mở miệng nói lời thô tục quá? Rốt cuộc ai giáo dục cô vậy?”

“Đúng là ‘đại tiểu thư’ được bao nuôi có khác, cô có tư cách gì chỉ trích chúng tôi?”

“Xem ra cô rất có bản lĩnh, mới có ngày đầu tiên đã đi lấy lòng đàn ông, chúng tôi rất bái phục!” Nhìn Kỳ Hạo đứng bên cạnh cô, những nữ sinh càng nói lời chua chát, đánh đả.

Sắc mặt Kỳ Hạo xanh như tàu chuối, lập tức vung cái tát vào mặt cô gái vừa nói, làm cô gái đó choáng váng say sẩm mặt mày, nhất thời không hiểu chuyện trời trăng gì đã xảy ra.

Họ thật quá đáng, “Các người tự tiện nói một cô gái như vậy, những lời từ trong miệng các người nói ra không sợ sao? Có còn liêm sỉ không vậy?”

Những nữ sinh bên cạnh không cam lòng “Kỳ Hạo, tớ thấy chính cậu bị cái con hồ ly tinh này mê hoặc rồi, cậu vì thân với cô ta mới có nửa ngày đã ra tay đánh bạn học! Cậu mới là người quá đáng đó!”

“Mặc kệ !!! Chị em xông lên!”

Cùng lúc đồng loạt những nữ sinh không vừa mắt Ngải Tuyết đều xông lên, muốn đánh cô vài cái đá cô vài phát cho hả giận!

Ngải Tuyết tức muốn điên người, nhìn đám nữ sinh bao quanh mình liền thượng cẳng chân hạ cẳng tay, không bao lâu, mấy nữ sinh đều gục trên bàn, hiển nhiên, họ không nghĩ tới Ngải Tuyết biết võ.

Cả ngày hết sửng sốt này đến bất ngờ khác họ đành trơ mắt nhìn không dám bước lên! Cứ đùa, một khi Ngải Tuyết nổi giận, mấy cô gái như tép riu này không phải là đối thủ của cô!

188. Chương 188: Trực Tiếp Giải Quyết

Ngay cả Kỳ Hạo cũng kinh ngạc không kém nhìn cô chăm chăm.

Đáy mắt của những nữ sinh càng hùng hực lửa giận, nháy mắt ra hiệu cho nhau, cho dù cô có bản lĩnh đánh người, nhưng không thể đánh thắng hết mọi người.

Tiếp theo một đám nữ sinh không vừa mắt xông lên lần nữa, núp ở phía xa Lãnh Băng thấy tình huống sắp nguy kịch, móc súng lục ra bắn một phát lên bầu trời.

Nhất thời, cả đám người không dám nhúc nhích, súng, là tiếng súng!

Lãnh Băng lạnh lùng đi ra, đi tới bên cạnh Ngải Tuyết, rất cung kính cúi chào “Cô chủ!”

Sau đó nhét súng trong tay mình sang tay cô, quét mắt đến đám nữ sinh thối gục đầu như rùa phía dưới “Cô nhìn xem nếu cảm thấy không vừa mắt ai liền trực tiếp giải quyết là được, không cần bắn khoả cái gì!”

Ngải Tuyết bị dọa đến ngây người, thật biết nói giỡn, cô chưa từng cầm súng qua bao giờ! Đưa cây súng chả khác gì ném củ khoai lang phồng vào tay cho cô.

“Không có gì, là hiểu lầm thôi!”

“Cô không dám vậy để tôi!” Lãnh Băng nheo đôi mắt đầy sát khí, trong mắt không chút nhiệt độ.

Nhiệm vụ của cô là bảo vệ Ngải Tuyết, những người này đã gây bất lợi cho Ngải Tuyết, có giữ lại cũng không dùng được!

Mí mắt Ngải Tuyết dựng thẳng lên, trời ơi, Kiệt và thủ hạ của anh đều là ác ma!

“Đừng, chỉ là chuyện nhỏ, chúng tôi đang đùa giỡn.” Liên tục nháy mắt ra hiệu với những nữ sinh xung quanh, nếu họ không phối hợp, tự họ tìm cái chết.

Bọn họ thức tỉnh hiểu ý, nhao nhao gật đầu “Haha, hiểu lầm, chúng tôi đang đùa giỡn, đùa giỡn mà!”

“Thấy chưa, cô xem chúng tôi rất tốt với nhau” Sở Lãnh Băng không tin, đi tới khoác tay lên bả vai cô nữ sinh bên cạnh, gượng cười.

“Đúng nha, đúng nha, chúng tôi rất tốt!”

Ngải Tuyết thấy sát khí Lãnh Băng dần dần tản đi mới thở phào nhẹ nhõm, đem cây súng trả cho cô, vỗ vỗ bả vai của cô.

“Không sao, cô trở về đi! Tôi đảm bảo, không có việc gì cả!”

Tâm trạng Lãnh Băng hơi phức tạp liếc cô, xoay, giống như một cơn gió thổi qua liền không thấy bóng dáng đâu.

Mọi người và Ngải Tuyết phải trợn mắt há hốc mồm!

Trong chốc lát đám nữ ba giò bốn cẳng chạy thụt mạng, tuy nhiên họ đối với Ngải Tuyết bắt đầu sinh lòng hảo cảm!

Thực không nghĩ tới, họ đối với cô hung hăng như vậy, cô còn che chở cho họ!

Khoảnh khắc đó đám nữ sinh ai nấy đều xấu hổ nhìn Ngải Tuyết một lúc lâu, Ngải Tuyết còn tưởng rằng họ sẽ mở lời xin lỗi, nhưng nếu cô nói ra sợ có chút dở khóc dở cười.

“Ngải Tuyết ăn no chưa? Chưa ăn no cứ nói chúng tôi mời!”

Mặc dù không nói xin lỗi nhưng Ngải Tuyết biết họ tạm chấp nhận con người cô!

Khẽ cười với Kỳ Hạo, cậu ấy cũng nhìn cô mỉm cười.

189. Chương 189: Ông Xã, Anh Là Ba Của Bảo Bối Nhà Em!

Buổi chiều trôi qua khá suôn sẻ, mọi người hòa đồng với cô vừa nói vừa cười rất vui vẻ nên thời gian đi rất nhanh!

Tuy nhiên cô cảm thấy ánh mắt Kỳ Hạo nhìn cô có phần khác thường!

Khi về nhà đã là buổi tối, Mộ Dung Kiệt ôm cô sờ mó thủ thủ một hồi, cả ngày không thấy cô cứ như một năm không gặp, lúc đi hộp luôn lơ đãng mất tập trung.

“Có mệt không?”

Ngải Tuyết ngồi trên đùi anh, thuận miệng đáp lại “Không mệt, chỉ đi học có gì phải mệt!”

“Nói nhảm, không ở trong lòng anh chạy suốt một ngày không mệt sao?” Mộ Dung Kiệt nói lời yêu thương ngọt ngào.

Ngải Tuyết hơi không quen với sự thân mật quá mức bình thường này, đột nhiên rất muốn nhìn lại người đàn ông bá đạo càn rỡ của trước kia hơn! Cô nghĩ, cô nhất định có khuynh hướng cuồng ngược!

“Còn anh, có mệt không?” Núp trong ngực anh, thuận tiện mà nheo mắt mấy cái, rất thú vị!

“Không mệt, ông xã em mà!”

“Hôm nay ở trường học đã xảy ra chuyện gì?” Nhớ tới lời Lãnh Băng báo cáo, Mộ Dung Kiệt liền thay đổi sắc mặt trở nên rét lạnh.

Trong trường của anh lại dám khi dễ bảo bối của anh! Lá gan không nhỏ!

Ngải Tuyết tránh né ánh mắt dò xét đó “Không có gì hết, họ đối với em rất tốt, chúng em rất hòa đồng, không có người nào khi dễ em cả!”

“Anh đâu có hỏi ai khi dễ em đâu? Bảo bối nên thành thật khai báo, buổi trưa đã đánh nhau với bạn học đúng không?”

Ngải Tuyết lập tức nhảy dựng lên “Anh biết rồi, nhất định là Lãnh Băng nói cho anh nghe có phải không, sao cô ấy có thể như vậy, còn nói chỉ tuân lệnh một mình em!”

Ngải Tuyết bất mãn, nhớ tới cả ngày có một cái đuôi nhỏ sau lưng, trong lòng rất không thoải mái!

“Lãnh Băng không nói em tính che giấu luôn cả anh sao? Ở trường học đã bị khi dễ còn bảo vệ người ta, em lương thiện quá mức rồi!”

Hai chữ lương thiện ngọt đến tận đáy lòng Ngải Tuyết, cô vốn rất lương thiện mà?

Mộ Dung Kiệt nhìn Ngải Tuyết một mặt vui vẻ hưng phấn, có chút âm trầm xuống “Ngải Tuyết, hôm nay có tiếp xúc với nam sinh không?”

Ngải Tuyết cắn răng, Lãnh Băng thối, cả chuyện này cũng nói cho anh nghe.

Khóe miệng nhếch lên, cười nịnh nọt “Ông xã, anh là ba của bảo bối nhà em! Trừ anh ra, không ai lọt vào mắt xanh của em cả!”

Một câu nói, làm anh quên mất mục đích của mình, cô nói anh là ba của bảo bối nhà cô. (*^__^*) hì hì, nghe những lời này rất êm tai.

Thấy cô nịnh nọt khác với thường ngày, cố ý nghiêm mặt “Thật không?”

“Đương nhiên là thật rồi, em có thể thề với trời cao!” Nói xong liền đưa ba ngón tay lên thề để tạo lòng tin tuyệt đối với anh.

190. Chương 190: Có Điều, Cẩm Em Ăn Cơm Với Hấn, Ngay Cả Nói Chuyện Cũng Không Được!

“Đương nhiên là thật rồi, em có thể thề với trời cao!” Nói xong liền đưa ba ngón tay lên thề để tạo lòng tin tuyệt đối với anh.

“Được được, anh tin em, có điều, cẩm em ăn cơm với hấn, ngay cả nói chuyện cũng không được! Ánh mắt hấn nhìn em có gì đó rất khác!”

Lãnh Băng có nói qua, mỗi lần hấn ta nhìn bảo bối của anh như thể là bạn gái của hấn, không thể được, chuyện này anh nhất quyết phải sắp xếp cho ổn thỏa mới được!!!

“Các cô của anh đâu rồi?Mấy hôm nay không thấy đâu cả?”Ngải Tuyết lấy làm lạ.

“Ặc, đi rồi, tối hôm qua em làm sao mà khiến họ vui vẻ vậy?” Lại còn ở trước mặt mình khen cô có lễ phép, có kiên nhẫn là một cô bé ngoan!

“Cái gì mà vui vẻ? Em nghe không hiểu!” Ngải Tuyết mở máy tính lên, đăng một dòng tâm trạng trên QQ ‘hôm nay trôi qua khá tốt, (*^__^*) hì hì’.

“Cô hai và cô ba khen em đó cô nương, hơn nữa đã chấp nhận em là vợ anh, tương lai, tình cảm của chúng ta không còn ai ngăn cản nữa bà xã à!”

“Thiệt hay giả? Nhưng mà tối hôm qua thái độ họ đối với em ác liệt như vậy.....!” Nói đến chuyện này, Ngải Tuyết không mấy được vui.

“Anh có nghe qua rồi, đứa ngốc, các cô là đang thử dò xét em đó, tiểu nha đầu, biểu hiện không tệ ~” Tâm tình Kiệt hứng khởi thấy rõ.

“A ~~ thì ra là tâm kế của trường bối!”

Gõ vào khung tìm kiếm một loạt chữ lập tức hiện nick của Thang Tiệp đang sáng, vội gửi biểu tượng mặt cười nhe răng!

Rất nhanh, Thang Tiệp gửi lại ‘nha đầu chết tiết kia’.

Ngải Tuyết le lưỡi, “Tớ trở về nước..., lúc nửa đêm đi, cậu không thể đỡ lỗi cho tớ nha”

“Xú nha đầu, tớ ghét cậu, dù thế nào cũng phải mang theo tớ đi cùng chứ, bỏ tớ ở lại một mình, không có lương tâm! !!” Thang Tiệp dường như rất tức giận.

“Tiệp, tớ đi học lại rồi, cậu muốn đi học với tớ không, một mình tớ đi học rất chán!”

Mộ Dung Kiệt thấy Ngải Tuyết không để ý tới mình, chỉ lo chăm chú bấm bàn phím, tò mò đi tới nhìn thử.

“Mau mở đi, tớ muốn nhìn mặt cậu!”Mở video ra, Ngải Tuyết cao hứng nói.

“Tiệp, sao hả?”

“Cái quái gì thế, nha đầu chết tiết kia, sao lại chạy đi học vậy?”

“Muốn đi thì đi thôi, trường học rất đẹp nha!”

“Tớ cũng nhớ cậu lắm, nếu không tớ về học với cậu!”

Ngải Tuyết nhảy dựng lên“Hoan hô, mau về đi, tớ nhớ cậu sắp chết rồi!”

Mộ Dung Kiệt cau mày, có anh ở bên cạnh còn buồn bực?

“Tiệp, khi nào về nói trước với tớ một tiếng, tớ đi đón cậu!”

Mặt Mộ Dung Kiệt đen lại, chẳng lẽ sức hút của anh bị giảm rồi sao?

“Ừ, vậy đi. Tớ có việc nói chuyện sau, có gì cứ liên lạc qua điện thoại! Bye bye”

Tắt video, trong lòng Ngải Tuyết rất vui mừng. Hahaa! !! Cô có bạn rồi.

191. Chương 191: Tội Hâm Qua Ngủ Ngon Không?

Quay đầu hôn lên má Mộ Dung Kiệt một cái “Ông xã, ngủ ngon.”

Kiệt thấy hiếm khi cô chủ động, tim như ăn phải mật ngọt.

Vươn tay ôm eo cô, cà nhẹ vào trán cô, bắt lực mà nói “Em nha.”

Hơn nửa đêm, Kiệt đã ngủ say còn Ngải Tuyết ngủ cứ lặn qua lặn lại, nha đầu này, rất thích lặn khi ngủ nên nhiều khi rớt xuống giường cũng không hay biết.

‘Bịch’ một âm thanh vang lên, Kiệt cũng biết, chắc chắn Ngải Tuyết ngủ lặn đến té xuống đất. Kiệt bắt lực nhìn Ngải Tuyết vẫn ngủ say như chết, trong tim tràn ngập cảm xúc.

Chẳng lẽ đời này Mộ Dung Kiệt anh bị cô gái này ăn sạch sẽ sao?

Thời điểm anh ôm cô lên giường đắp chăn đàng hoàng, vì để tránh cho cô rơi xuống lần nữa, suốt đêm đều gắt gao ôm cô.

Cô gái nhỏ này rất ngoan khi nằm trong lòng anh, tự điều chỉnh tư thế ngủ thật thoải mái, mặt vùi vào ngực anh, một tay để qua cổ anh, một chân gác lên hông anh rất không tao nhã!

Sáng sớm, Ngải Tuyết duỗi lưng vươn vai thật dễ chịu, ngẩng đầu lên mới phát hiện, Kiệt đang trừng mắt nhìn mình với đôi mắt gấu trúc thâm quầng 0.0

“Sao thế? Có chuyện gì?” Mới sáng sớm cô cũng không điên đi chọc anh nha. Trốn kín vào chăn chỉ hở hai mắt mông lung nhìn anh.

“Cốc” một cái cốc gỗ vào trán cô.

“Tội hâm qua ngủ ngon không?” Kiệt cố ý nhấn mạnh chữ ‘ngon’ khi nói, giọng nói mờ hồ có phần mệt mỏi vì cả đêm không ngủ.

Tuy Ngải Tuyết hơi ngốc nhưng đối với mọi thứ rất nhạy cảm, đặc biệt rất giỏi quan sát sắc mặt.

Da đầu tê dại, “Rất ngon- vô cùng ngon!”

Kiệt nhìn cô hằm hằm một lúc lâu rồi dứt khoát nhắm chặt mắt, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ “Tốt, vậy bây giờ em biến thành gối ôm ngược lại cho anh đi!”

Người Ngải Tuyết đỏ đầy mồ hôi lạnh, đẩy anh ra.

“Làm sao vậy?”

“Em phải rời giường đi học nữa! ‘Bịch’, gối ôm này.” Ngải Tuyết đem gối ôm cuối giường thả cho anh, ra hiệu bảo anh buông mình ra.

“Không được, tội qua anh bị em xem như gối ôm giày vò cả đêm không có ngủ được, bây giờ, em cũng nên làm gối ôm cho anh ngủ chứ!”

“A ~ em muốn đi học!” Ngải Tuyết không nghe theo, giãy giụa đẩy anh ra, thiệt là, sao có người vô lý như vậy?

“Nha đầu chết tiệt, hôm nay là thứ bảy, học cái gì!” Kiệt nổi cơn thịnh nộ, ôm cô càng chặt hơn, không cho cô cơ hội trốn thoát.

192. Chương 192: Bảo Bối, Anh Cho Em Ăn No

Cả người Ngải Tuyết cứng đờ, “Thứ Bảy? Thứ Bảy! Hu hu, thảm rồi!” Ngải Tuyết đập đầu vào ngực anh, thật sao thật sao, vậy là cô hết đường sống rồi.

Mãi cho đến buổi trưa, Kiệt mới mở mắt, Kiệt nhìn Ngải Tuyết buồn bã, trong lòng cười nham hiểm, con mèo nhỏ xấu xa, nên để em nếm chút đau khổ mới được!!!

“Anh dậy rồi, nhanh lên em đói quá!” Cô than vãn.

“Đói sao? Ngoan, anh lập tức cho em ăn ngay!” Một phát lật người đè cô dưới cơ thể, cười gian trá.

Ngải Tuyết trợn mắt đáp “Không phải phía dưới đói bụng rồi, phía trên, phía trên đói lắm!”

“Phía trên sao? Không sao, cho phía dưới ăn no rồi sẽ lên phía trên!” Vừa nói tay vừa rút dây áo ngủ của cô.

Ngải Tuyết che mặt tức giận “Mộ Dung Kiệt, em thật sự rất rất rất đói, trời ơi, sao anh đáng ghét thế!” Nhìn cô cứ như sắp khóc. Như thế anh hành hạ cô quá mức?

“Được rồi, ăn cơm trước, em ăn no rồi mới dứt anh ăn sau!” Thấy cô tức giận, Mộ Dung Kiệt vội buông tay đè cái nút bên giường xuống, để người giúp việc trực tiếp đem thức ăn vào phòng ngủ !

“Anh dứt em ăn! Há miệng, ~” Kiệt chăm sóc cô rất dịu dàng, dù Ngải Tuyết tức giận đến mấy cũng không nỡ khi nhìn gương mặt này!

“Em tự ăn.” Giật chén cơm lại, ăn một hơi không bỏ sót hạt cơm nào, sờ sờ cái bụng tròn, ợ một cái rất mất lịch sự.

Kiệt nhìn cô mỉm cười, rút khăn giấy lau miệng dính đầy mỡ cho cô “Ăn ngon không?”

“Ngon lắm!” Bẹp bẹp miệng, còn lè lưỡi liếm môi. Bộ dáng rất đáng yêu!!!

Ngay tức khắc đáy mắt Kiệt ánh lên ngọn lửa, con mèo đáng chết, cô có biết, cô tùy tiện làm vài động tác cũng kích thích được cơ thể bốc cháy vì dục vọng này.

Nuốt ngụm nước bọt, ánh mắt trở nên nóng bỏng khác thường. Chết tiệt, sao mỗi lần nhìn Ngải Tuyết, anh liền khó lòng kiềm chế ham muốn của mình?

“Bảo bối”

“Sao? ? ?” Ngải Tuyết hoang mang.

“Anh đói” Giả bộ tỏ vẻ đáng thương, thậm chí học theo bộ dáng nháy nháy mắt của cô, bộ dạng rất thuần thực, làm cho Ngải Tuyết rất hoài nghi, đây có phải là Đại ca bá đạo oai phong một cõi của thế giới sao?

Ngải Tuyết đảo tròn mắt, ngậm một đầu ngón tay vào trong miệng khê cắn, cũng nháy nháy mắt lại “Nhưng mà ba tháng chưa kết thúc, Còn nữa..., không được bắt em dùng miệng!” Tức thật, chỉ anh sung sướng còn mình thì chịu khổ!

Kiệt cười gian “Ngày hôm qua anh gọi điện cho Chu Bân, hắn nói không cần kiêng kị nữa, bảo bối, lâu rồi anh không cho em ăn no thì phải, em không nhớ sao?”

193. Chương 193: Anh Lại Gạt Em! ! !

Ngải Tuyết hận không thể cắn lưỡi mình chết cho xong, mặt đỏ bừng “Anh đúng là mặt dày, loại chuyện như vậy cũng đi hỏi, em mặc kệ anh!”

Thật mất mặt!

“Anh đừng cũng đừng phụ nữ của anh có gì phải mất mặt?Bảo bối, anh muốn lắm, sắp bùng nổ rồi, em chiều anh lần này đi!” Anh dùng bộ phận nhạy cảm ma sát vào người Ngải Tuyết, làm sắc mặt cô thêm hồng hào kiều diễm ướt át.

Ngải Tuyết do dự không chừng làm thật thì xong đời, hôm nay chỉ sợ là khỏi xuống giường.

Nhắm mắt lại coi như ngằm cho phép “Chỉ cho phép lần này!”

Thấy cô đồng ý, Kiệt cao hứng đến điên, cởi hết mọi chướng ngại xuống, nhìn cơ thể trắng nõn dưới thân, Kiệt chỉ cảm thấy một cỗ khí nóng từ lòng bàn chân vọt tới đỉnh đầu!

Mặc dù không thể chờ đợi, nhưng cũng không thể hấp tấp đi tới cao trào! Mấy tháng không muốn rồi, nơi sâu thẳm của cô trở nên xiết chặt, ngón tay đưa vào cô cũng kêu đau.

Kiệt cúi đầu hôn“Ngoan, lâu như vậy không có làm nhất định có chút không thích ứng, anh sẽ nhẹ mà!” Nhỏ giọng an ủi cô, làm một lượt xong hết màn dạo đầu.

Ánh mắt Ngải Tuyết đã trở nên mê ly, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khiến Kiệt rất hài lòng! Lúc này mới nhích eo lên vọt vào!

“A, đau, nhẹ một chút!”

Ngải Tuyết kêu lên cũng không thay đổi được hành động mạnh mẽ của anh, ngược lại những cái đẩy sau càng đau hơn, sâu hơn, nhanh hơn, làm Ngải Tuyết sợ hãi kêu liên tiếp!

“Nhẹ một chút, nhẹ một chút mà, anh lại gạt em!”

“Không, có như vậy, em mới có thể hạnh phúc!”

Thậm chí lấy chân cô đặt trên bờ vai, Ngải Tuyết không chịu được đành nguyện theo ý anh, càng làm anh hài lòng đến tột đỉnh!

Suốt hai giờ liền, Ngải Tuyết đều trong trạng thái mệt mỏi mơ mơ màng màng nằm dưới người anh.

Kiệt vuốt ve gương mặt cô, không biết vì sao nữa, mỗi lần anh tiến vào cơ thể cô liền không cảm được muốn nhiều hơn nhiều nữa. Bảo bối của anh quả thật rất mê người.

“Tiểu Tuyết, cậu viết luận văn xong chưa?” Kỳ Hạo từ phía sau thò cái cổ dài lên trước mặt cô.

“Xong rồi!”

“Buổi trưa muốn ăn cái gì? Cùng đi chứ!”

Ngải Tuyết né tránh không nhìn cậu ta“Không cần..., buổi trưa có người tới đón tớ đi nên không ăn ở trường!”

Cô biết, Lãnh Băng đang ở quanh đây, Kiệt có nói qua, không được thân mật với Kỳ Hạo.

“À Tiểu Tuyết khi nào cậu mới rảnh? Tớ muốn dẫn cậu đến chỗ này!”

“Đi đâu?”

“Đến nhà tớ, được không?”Kỳ Hạo thành thật nói, ánh mắt lộ ra sự mong đợi.

194. Chương 194: Cải Trang Thành Em Gái

Ngải Tuyết khó khăn trả lời“Tại sao muốn tớ đến nhà cậu ? Kỳ Hạo, tớ có bạn trai rồi.”

Về mặt Kỳ Hạo ngưng lại“Tớ không có ý đó, cho cậu xem cái này!”Từ trong ví lấy ra một bức hình trắng đen của năm 60-70 đưa cho Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết nhìn thấy người trong tấm hình muốn tái người, hồi lâu cơ thể mới đứng vững, “Kỳ Hạo, ở đâu cậu có tấm hình này, còn là hình chụp của năm 70, kỳ xảo chụp không tệ lắm.”

“Tiểu Tuyết, người trong hình không phải cậu, là mẹ của tớ, lúc tớ mới nhìn cậu lần đầu tiên, tớ cũng không tin có người giống người đến thế!” Tâm tình Kỳ Hạo nặng nề, tiếp tục nói

“Tớ còn có đứa em gái, khi còn bé đã bị ba bắt đi, nếu cậu không phải là con nhà tiểu thư, tớ dám khẳng định cậu chắc chắn là em gái của tớ!” Kỳ Hạo cắn chặt răng không dám nói những lời sau.

Nhìn ánh mắt Ngải Tuyết trở nên thâm thúy.

Sắc mặt Ngải Tuyết trắng bệch, giọng nói run run “Cậu có em gái? Bị bắt đi?”

“Ừ!”

“Mẹ tớ vẫn luôn tìm kiếm đứa em gái thất lạc, nhưng một chút manh mối cũng không có, hơn nữa, đã 20 năm rồi, hy vọng này sợ rằng không bao giờ thành hiện thực!”

Ngải Tuyết càng nghe mặt càng tái nhợt, hỏi lại “Sau đó thì sao?”

“Tiểu Tuyết, mẹ tớ bị bệnh tim cấp tính, ngày hôm qua đột nhiên phát bệnh hiện đang ở bệnh viện, bác sĩ nói bà không sống được bao lâu nữa! Nhưng trong miệng bà luôn lẩm bẩm đến đứa con gái thất lạc nên tớ muốn...” Kỳ Hạo nói tới đây liền ngừng lại, trong đôi mắt tràn đầy hi vọng cô sẽ đồng ý.

“Cậu muốn tớ đóng giả thành em gái cậu đi thăm mẹ cậu đúng không?” Ngải Tuyết nhìn thấu tâm tư của cậu ta, trong lòng hơi mâu thuẫn.

Cậu ta nói với mình có một đứa em gái, mà mình từ nhỏ cũng không có ba mẹ, lớn lên từ cô nhi viện, lại gặp dáng dấp của mình và mẹ cậu ta giống nhau vậy giữa bọn họ có quan hệ sao?

Ngải Tuyết bắt đầu mơ hồ rối rắm, trong lòng có chút kích động lại có chút mâu thuẫn, cô muốn mau chân đến nhìn bà thử xem sao?

“Nhà cậu ở đâu?”

“Không xa, ngoại ô gần nông thôn, tớ dẫn cậu đến bệnh trước được không?” Thấy cô đồng ý, Kỳ Hạo vui vẻ mừng rỡ.

“Ừ.” Ngải Tuyết hơi mâu thuẫn, không biết có nên nói với Kiệt trước một tiếng không, lại sợ anh giả tính không đồng ý mà trực tiếp áp đảo cô về nhà thì toi đời, mà đi không nói tiếng nào, chắc chắn Lãnh Băng sẽ báo cáo cho anh nghe! Đến lúc đó phát động lực lượng đi tìm càng phiền phức hơn.

Quên đi, coi như không biết thì không cần nói.

195. Chương 195: Một Khuôn Đúc Ra

Lời cô nghĩ trong bụng quả nhiên không sai, cô mới vừa cùng Kỳ Hạo đi ra ngoài Lãnh Băng liền gọi điện cho Kiệt. Anh cũng vừa đúng lúc họp xong, nhận được điện thoại vội vã chạy đi ngay.

Cô gái nhỏ chết tiệt, cố ý không để lời anh nói vào tai, tối hôm qua đã nói với cô thế nào, không cho nói chuyện thân mật với người đàn ông khác, hôm nay không những trái ý anh còn nguyện đi theo người ta.

Phản rồi! Anh nhất định bắt cô trở về quy theo gia pháp mà hành hình.

Hung hăng, hung hăng giày xéo, giày xéo nữa!

“Mẹ, mẹ nhìn xem con mang ai tới, con tìm được em gái rồi, thật sự dáng dấp rất giống mẹ khi còn trẻ?”

Kỳ Hạo đi tới trước giường bệnh, nhìn bà đang nằm trên giường thoi thóp thở trong bình dưỡng khí.

Ánh mắt của bà trì trệ khi nghe được tin con trai vừa nói, ý thức được lập tức đưa mắt nhìn theo phía tay Kỳ Hạo chỉ, không khỏi ngây người.

“Hạo nhi, con đừng gạt mẹ, em gái con đã thất lạc 20 năm, cũng không biết còn trên cõi đời này không, mẹ thật có lỗi với nó.”

Ngải Tuyết từ phía sau đi tới, thấy tinh thần của mẹ Kỳ Hạo kích động không hiểu vì sao trái tim đau đớn như bị ai đó hung hăng xé rách!

Ngồi ở trước giường, cẩn thận nhìn từng nét trên mặt bà, mẹ Kỳ Hạo đã ở tuổi quá tứ tuần (quá bốn mươi tuổi), xem ra không có vẻ thanh xuân, ngược lại có vẻ cao quý hơn người! Từ trên mặt bà có thể nhìn thấy bóng dáng Ngải Tuyết lấp lóe trong đó!

Trời ơi, thật sự rất giống nhau! !

Nhìn kĩ một chút, Ngải Tuyết càng cảm giác rất chân thật “Bác”

Mẹ Kỳ Hạo vừa thấy Ngải Tuyết xuất hiện lập tức hóa đá. Một lúc sau, kéo tay Ngải tuyết “Vi Vi?”

“Vi Vi, thật sự là con sao? Con đã về? Huhu, thật sự là con. Dáng dấp của con giống như mẹ khi còn trẻ.” Mẹ Kỳ Hạo xúc động nói không nên lời, ôm Ngải Tuyết thật chặt.

Làm cô đau đến tê dại!

“Bác gái, con tên Ngải Tuyết, là bạn học của Kỳ Hạo, trước tiên bác đừng kích động như thế, cháu có thể hỏi bác vài vấn đề không?” Ngải Tuyết đỡ bờ vai bà, trong lòng đau thắt!

“Được, được, con cứ hỏi, con hỏi cái gì mẹ đều trả lời cho con biết, Vi Vi, con trở lại là tốt rồi!” Mẹ Kỳ Hạo cảm động đến rơi nước mắt, run rẩy nắm tay Ngải Tuyết không buông.

“Lúc còn trẻ dáng dấp của bác rất giống với cháu bây giờ sao? Năm nay con gái của bác bao nhiêu tuổi? Trên người cô ấy có cái gì đặc biệt không? Chẳng hạn như cái bớt hay cái gì đó. Xin bác nói cho cháu biết có được không?”

Cô hỏi một hơi những nghi vấn khúc mắc trong lòng.

“Ừ, đúng là từ một khuôn đúc ra, lúc con đi là ba tuổi, có thể nói năm nay đã 23 tuổi, con gái, trước ngực phải của con có phải có một cái bớt màu đỏ chừng 1 cm! Đúng không?”

196. Chương 196: Em Biết, Hơn Nữa Còn Rất Rõ Nữa Kìa

“Đúng, đúng.... là có một cái bớt? Vậy bác là....” Ngải Tuyết đứng chết lặng, với sự thật đột ngột này làm cô không cách nào chấp nhận.

“Tiểu Tuyết, giữa cậu và mẹ tớ là....?” Kỳ Hạo khó hiểu nhìn hai người, Ngải Tuyết không phải là em gái của anh, đây là điều anh rõ ràng nhất.

“Kỳ Hạo, có lẽ tớ là em gái của cậu.” Ngải Tuyết hơi khó tiếp nhận sự thật này.

“Cái gì?” Mắt Kỳ Hạo liếc nhìn mẹ, kéo Ngải Tuyết đến trước mặt “Tiểu Tuyết, đừng nói đùa, cậu không lừa được mẹ tớ đâu, làm sao cậu có thể là em gái tớ chứ? Cậu không phải là đại tiểu thư nhà quyền quý sao?”

Ngải Tuyết khóc rống đến tột cùng là nên vui mừng hay đau lòng.

“Tớ mồ côi ba mẹ, từ nhỏ sống ở cô nhi viện, sau đó được người khác nhận về nuôi và kể tiếp rất nhiều chuyện xảy ra, tớ không thể nói hết một lúc, vừa nãy tớ có hỏi mẹ cậu vài vấn đề những lời bà nói đều đúng như tớ!”

“Không, không thể nào!” Kỳ Hạo ngây dại, tìm suốt hai mươi năm, hiện tại bị cô nói vài câu liền đánh bại tất cả.

Ngải Tuyết cởi một nút áo khoác lộ ra cái bớt trái tim màu đỏ bên ngực phải, ghen ngào “Là thật, anh trai.”

Mắt Kỳ Hạo đỏ hoe “Tiểu Tuyết anh không nằm mơ chứ? Anh thực sự tìm được em rồi.” Kỳ Hạo nhất thời kích động, giang tay ôm Ngải Tuyết vào lòng.

“Vi Vi! ! !”

“Anh Hạo”

Hai anh em ôm nhau trong xúc động, tình thân xa cách 20 năm nay vỡ òa trong nước mắt.

“Hai người đang làm gì đó?”

Mộ Dung Kiệt đứng giữa dòng người qua lại cảm tức nhìn hai người bọn họ, con người khát máu, đầy sát khí.

Ngải Tuyết giật mình, thấy cả người anh tỏa khí lạnh có phần sợ sệt “Kiệt”

Cổ áo Ngải Tuyết bị bung một nút càng đốt cháy cơn giận vọt lên não anh, đáng chết, bọn họ có biết đây là chốn đông người giữa thanh thiên bạch nhật không?

Sải bước tới, đâm vào mặt Kỳ Hạo một quyền, chỉ một phen, Kỳ Hạo loạng choạng ngã xuống đất.

“Anh bị đập mạch hả?” Ngải Tuyết thét lên, đẩy Kiệt ra đỡ Kỳ Hạo đứng dậy, rất tự nhiên sờ cái má đỏ phồng của hắn, khẽ hỏi “Có đau không anh?”

“Ngải Tuyết, em biết mình đang làm cái trò gì không?” Kiệt mạnh bạo kéo cô về bên cạnh, giọng điệu cứng rắn. Cô dám thân thiết với người đàn ông khác ở trước mặt anh.

“Em biết, hơn nữa còn rất rõ nữa kìa, ngược lại em muốn hỏi anh đang làm cái trò gì đó? Muốn nổi điên lập tức nổi điên đánh người vô cớ! ! !” Ngải Tuyết cũng nổi giận không kém, người đàn ông vô lý, mình làm sai còn nói người khác !!!

197. Chương 197: Đời Này Anh Sợ Nhất Là Sự Thay Đổi Của Ngải Tuyết

“Anh đã nói cấm em qua lại với hắn, lời nói của anh em có để trong lòng không hả? Anh không có mù mà nói bậy đổ oan, còn tận mắt nhìn thấy hắn ôm em?”

Còn dám rống ngược lại anh! ! !

“Anh mắc bệnh thần kinh, anh chỉ thấy có hỏi qua em chưa, em là loại phụ nữ dễ dãi như vậy sao?”

“À, vậy là anh có mắt như mù? ? ?” Kiệt cười lạnh. “Em tự nhìn mình đi, áo mặc đến bung nút, còn muốn giải thích cái gì, em có phải là loại phụ nữ đó hay không, không phải đã hiện rõ trước mắt đây sao?”

Ngải Tuyết cúi đầu nhìn cổ áo, trong nháy mắt cơn lửa giận phun trào như núi lửa.

“Mộ Dung Kiệt, tôi không có gì phải giải thích, nhớ không lầm anh có phái người giám sát nhất cử nhất động của tôi. Tốt thôi, anh đã không tin tưởng tôi như thế, chúng ta cũng không cần thiết phải tiếp tục!”

Mộ Dung Kiệt sững sờ, chết tiệt, cô vừa nói cái gì?

“Không cần thiết tiếp tục? Em giải thích câu nói này xem?” Giọng điệu lạnh nhạt, anh thề, nếu người phụ nữ này can đảm nói thêm một câu ‘không cần giải thích’, anh nhất định bóp chết cô ngay tại chỗ.

Ánh mắt Ngải Tuyết lạnh lùng, anh quá độc tài, độc tài tới mức cô không thở nổi, anh cho là cô không dám phản kháng ??? Nằm mơ đi!!!

Ngải Tuyết khẽ mở môi đỏ mọng, nhấn mạnh từng chữ một “Tôi nói chúng ta - chia - tay - đi!”

“Em nói cái gì?” Câu nói của Ngải Tuyết giống như là ném một quả lựu đạn vào đầu anh, khiến đầu anh muốn nổ tung.

“Tiểu Tuyết, đừng như thế, chỉ là hiểu lầm, giải thích với anh ấy là được, Đừng náo loạn giữa bệnh viện.” Mặc dù Kỳ Hạo không mấy hài lòng với sự lỗ mãng của Kiệt, nhưng thoát nhìn anh ta thật sự rất quan tâm đến em gái mình.

Một câu nói vốn rất bình thường chả có gì to tát, nhưng qua tai Kiệt lại là một chuyện rất trọng đại.

Hiểu lầm? Anh tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn oan uổng cho cô!

Anh chưa từng nói qua, đời này anh sợ nhất là sự thay đổi của Ngải Tuyết.

Tức giận đến mất khống chế liền vung thêm một quyền vào mặt Kỳ hạo, Ngải Tuyết giật mình, đẩy Kỳ Hạo ra, tự mình đỡ cái đấm của anh.

Mộ Dung Kiệt cảm thấy Kỳ Hạo rất chướng mắt, sắp tới hẳn có thể là tình địch của anh nữa là khác, càng nghĩ càng dồn sức mạnh vào quả đấm. Ngải Tuyết chỉ cảm thấy choáng váng, có chất lỏng chảy ra từ miệng, rất mặn rất tanh.

Khụ khụ khụ khụ

Thời điểm Kiệt thấy cô ngã xuống đất theo bản năng muốn đưa tay đỡ cô, nhưng nghĩ lại, cơn tức giận như muốn đốt cháy đầu óc anh.

198. Chương 198: Rốt Cuộc Là Ai Nên Nói Xin Lỗi?

Ngư ngốc, người đàn ông này quan trọng hơn anh sao? Cô cứ nhiên đỡ một quyền thay hẳn, ha ha, thật nực cười khi bị chính bảo bối mình một mực cưng chiều ở trước mặt che chở người đàn ông khác!

“Tiểu Tuyết, vẫn ổn chứ?” Kỳ Hạo đỡ cô dậy, dùng ống tay áo lau vết máu tràn ra bên miệng cô.

Đưa Ngải Tuyết đi xử lý vết thương, Kỳ Hạo cương trực quay trở về tìm Kiệt, nâng nắm đấm không tính là cường tráng lên mặt anh.

Kiệt ngay cả nhìn cũng không thèm, một tay tiếp được quả đấm của hẳn, túm cổ áo hẳn ném đi như xách con gà kẹp nách.

“Khốn kiếp, sau này anh đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Tuyết nữa, cô ấy đã có tôi rồi, cho dù phải đổi cả cái mạng này, tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt!”

“Chỉ bằng mày? À, không biết tự lượng sức mình” Kiệt khinh thường hẳn.

Bên trong phòng bệnh, mẹ Kỳ Hạo nghe tiếng ồn ào ở bên ngoài, hình như là tiếng Hạo nhi, gắng gượng chống đỡ thân thể bệnh tật đi ra xem thử.

Mở cửa phòng chỉ thấy Kỳ Hạo bị Kiệt ném đi thật xa.

“Hạo nhi”

“Mẹ, mẹ ra đây làm gì? Mẹ mau vô phòng nghỉ ngơi đi.” Kỳ Hạo nhìn thấy mẹ, chạy nhanh qua đỡ bà.

“Hạo nhi, xảy ra chuyện gì?” Quay đầu nhìn Kiệt, giọng nói đều là sự bất mãn và trách cứ “Sao cậu đánh con trai của tôi? Cho dù nó có làm chuyện sai trái cũng chưa tới lượt loại người như cậu dạy dỗ!” Mẹ Kỳ Hạo tức giận đấm đấm vào ngực.

“Mẹ, con không sao, mẹ nhanh đi nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe!”

“Không được, con bị cậu ta đánh đến nông nỗi này, mẹ có thể yên tâm nằm nghỉ được sao, nói đi, rốt cuộc là chuyện gì, nếu như cậu không có lời giải thích chính đáng, cậu phải nói lời xin lỗi với con trai tôi!”

“Nói xin lỗi? ? ?” Mộ Dung Kiệt như nghe được chuyện cười, haha cười khanh khách.

“Con trai của bà quyến rũ vợ tôi, làm ra loại chuyện nhục nhã như vậy, rốt cuộc là ai nên nói xin lỗi?” Kiệt nhấn mạnh từng câu từng chữ. Mỗi lời anh nói rất có khí phách có trọng lượng.

“Hạo nhi! ! ! Cậu ta nói là sự thật sao?” Mẹ Kỳ Hạo nghe xong muốn nổi đóa, đời nào con trai của bà có gan làm chuyện động trời đó.

“Không, mẹ, chuyện là thế này” Kỳ Hạo tiến tới thì thầm bên tai mẹ một hồi, tức giận lườm Mộ Dung Kiệt.

Lúc đầu bà Kỳ rất ngờ vực không tin, cuối cùng là sự khiếp sợ bao trùm tim bà rồi hung hăng nhú đầu lông mày lá liễu.

Người đàn ông lỗ mãng trước mặt có thể chăm sóc tốt cho con gái bảo bối của bà sao???

199. Chương 199: Đừng Nghĩ Anh Cứng Chiều Em Rồi Em Được Nước Làm Tới

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt thâm trầm đáng sợ, nắm bàn tay thật chặt “Có lời gì cứ nói, ít nói nhảm đi.”

Ngải Tuyết được xử lý tốt vết thương, cầm máu, trở về phòng đã nhìn thấy hai bên giường co, bầu không khí trở nên nặng nề, các y tá hộ sĩ đứng xung quanh chỉ trỏ.

“Mẹ Kỳ, sao bác lại xuống giường?” Xem Kiệt như không khí, đi một mạch tới bên cạnh mẹ Kỳ Hạo đỡ bà.

Nhất thời Mộ Dung Kiệt nổi cơn thịnh nộ lên trước sự làm lơ đó “A, thì ra là tình cảm cho người mẹ tương lai à, Ngải Tuyết, người phụ nữ thay lòng đổi dạ còn không mau tới đây!”

“Mộ Dung Kiệt, anh điên đủ chưa, thay lòng đổi dạ, có cần nói nghiêm trọng đến thế, chưa gì đã đem nó đội lên đầu tôi?”

Ngải Tuyết cảm nhận được cỗ khí lạnh từ tim lan tỏa đến lòng bàn tay bàn chân, cô cắn môi dưới, cố gắng khắc chế sự sợ hãi, nhìn đi chỗ khác, làm ra vẻ rất bình thường mà nói “Mộ Dung Kiệt, anh đi đi, sau này tôi không muốn gặp lại anh!”

Cô chỉ muốn mau mau sớm kết thúc cuộc tranh chấp, anh quá bá đạo, bá đạo đến không thể hiểu nổi.

“Anh đi? Em nói anh phải đi ngay lập tức hả? Ngải Tuyết đừng nghĩ anh cứng chiều em rồi em được nước làm tới.”

Lạnh giọng nói, con người đen nhánh ánh lên sự nguy hiểm khó lường.

Bước nhanh đi tới lôi cô vào trong ngực, đẩy vào tường, hai tay gắt gao vòng qua eo cô, cúi đầu, hôn mạnh bạo.

Khí thể bá đạo như vậy! Thậm chí còn hung hăng cắn ở trên môi cô, máu tươi từ khóe miệng tràn ra, trong khoang miệng hai người đầy mùi máu tanh. Tất cả đều bị Kiệt nuốt xuống.

Kỳ Hạo trong cơn giận dữ, đã chạy lại tung quả đấm, Kiệt hoàn toàn đắm chìm trong lửa giận vô biên, không hề để phòng, ‘bụp’ bị đánh một cái như trời giáng.

Đáy mắt Kiệt dần hiện lên sự tàn bạo của một ác ma, Ngải Tuyết nhìn thấy được một tay kéo Kỳ Hạo ra sau “Mộ Dung Kiệt, anh đừng làm loạn!”

Kiệt gầm thét lên “Trong mắt em xem hắn quan trọng đến vậy, năm lần bảy lượt che chở cho hắn, Ngải Tuyết, rốt cuộc anh nằm ở vị trí nào trong lòng em, ngay cả hắn cũng không sánh bằng sao?”

“Anh thật ngang ngạnh, vừa tới cái gì cũng không hỏi chỉ biết động thủ, bây giờ tôi rất tức giận, không muốn nhìn thấy anh, anh đi cho tôi!” Ngải Tuyết đẩy Mộ Dung Kiệt, nước mắt không cầm được rơi xuống. Cùng cô trải qua nhiều sóng gió, nhưng ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất anh cũng chưa từng dành cho cô, còn có thể tiếp tục sống nữa sao!

200. Chương 200: Bác Sĩ Vô Dụng

Nhìn qua Ngải Tuyết là con cạp nhỏ, tuy nhiên ở trước mặt người yêu liền biến thành còn mèo.

Cô rất ít cáu kỉnh, một khi chọc tới cô cho dù là mèo cũng sẽ phát giận cắn người.

Pằng

~~Kiệt bị Ngải Tuyết chọc tức điên lên, đã mất lí trí tát vào mặt cô.

“Ngải - Tuyết - cô - không - nên - khiêu - chiến - giới - hạn - của tôi!” Anh thét lên từng chữ một, con người đều là sự phản nộ.

Cả người Ngải Tuyết phát run, chung thủy không dám tin anh lại đánh mình, vuốt bên má nóng hừng hực, một lúc sau mới có thể chấp nhận sự thật này. Cô cố gắng đè nén đau thương, miễn cưỡng nói “Anh, đi đi! ! !”

Vào giờ phút này, cô chả còn hơi sức đối mặt với cơn thịnh nộ của anh. Lúc anh một lòng cưng chiều cô, chính anh đã nói cô là Hoàng Hậu duy nhất trong lòng anh, lúc anh không còn cưng chiều cô, cho dù anh sai thì anh cũng đổ lên đầu cô.

Thay lòng đổi dạ, haha, thật khôi hài!

“Vi Vi, em làm sao vậy?” Khóe miệng Ngải Tuyết chảy máu tươi khiến mẹ Kỳ nhìn mà thấy đau lòng.

Đứng lên, tát vào mặt Kiệt một cái, con gái bảo bối của bà đến tột cùng đã bị bao nhiêu đau khổ như thế?

Kiệt cười lạnh, vỗ vỗ tay châm chọc, khàn giọng “Hay lắm, các người mới là người một nhà, Ngải Tuyết, cô sẽ phải hối hận!”

Một tay đẩy mẹ Kỳ té xuống đất, lạnh lùng xoay người rời đi!

“Mẹ Kỳ, bác không sao chứ?”

“Mẹ khó chịu” Mẹ Kỳ cảm thấy hô hấp dần trở nên khó khăn, càng lúc càng khó thở. Trước mắt liền biến thành một màu đen tối om.

“Mẹ”

“Mẹ Kỳ”

“Mau gọi bác sĩ, y tá! ! !” Ngải Tuyết gầm thét, trời ơi, cô đã làm ra chuyện gì đây? Nếu như mẹ Kỳ vì vậy mà mất đi, cô mãi mãi không tha thứ ỉn, không tha thứ cho hắn!

Bên trong phòng bệnh, nhiều bác sĩ y tá đang tiến hành phẫu thuật khẩn cấp, Ngải Tuyết vô lực ngồi trên ghế, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Kỳ Hạo chán chường đứng một góc, hai tay ôm đầu, khóc không tiếng động.

Không bao lâu, toàn bộ bác sĩ đi ra, y tá đắp miếng vải trắng lên đầu mẹ Kỳ.

Ngải Tuyết và Kỳ Hạo nhìn bác sĩ ủ rũ cúi đầu “Xin nói cho tôi biết, đó không phải là thật, không phải đúng không!”

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.” Bác sĩ rất thấu hiểu nỗi lòng của người nhà bệnh nhân nhưng cũng bất đắc dĩ nói ra.

“Khốn kiếp, lũ bác sĩ vô dụng, các người chỉ biết một câu nói này thôi sao? Có thể nói câu khác không!” Ngải Tuyết gào thét, vô dụng tất cả chỉ là lũ bác sĩ vô dụng.

201. Chương 201: Đại Ca, Anh Tha Cho Tôi

“Tiểu thư, xin cô đừng quá đau lòng!” Mặt bác sĩ không chút thay đổi, bởi vì cảnh sinh ly tử biệt ông đều thấy mỗi ngày nên giờ đây trái tim chỉ còn lại sự đồng cảm, thẳng thắn cùng với người nhà của bệnh nhân.

Ngải Tuyết nhìn Kỳ Hạo như cái xác không hồn, trong lòng rất khó chịu, mặc dù những chứng cứ bằng lời kia không thể xác định bọn họ là anh em bao nhiêu phần trăm.

Thế nhưng mới vừa có một tia hi vọng ẹ nay lại phải đối mặt với sự ra đi của mẹ, cùng lúc xảy ra nhiều tin dữ.

Ngải Tuyết cô, có phải đời trước tạo quá nhiều nghiệp chướng nên đời này mới trừng phạt cô như vậy?

Nhìn khuôn mặt yên tĩnh của mẹ Kỳ, nước mắt lăn dài bên má.

Bàn tay cô lạnh cóng xoa mặt bà, nhẹ nhàng nói “Mẹ”

Kỳ Hạo nhìn đi chỗ khác, trong lòng chỉ toàn mất mát đau thương.

“Tiểu Tuyết, chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta phải kiên cường, trước kia mẹ còn sống chưa thể làm hết trách nhiệm, nay mẹ đã mất, để anh thay mẹ chăm sóc em những ngày sau này, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, không để mẹ lo lắng nữa, có được không?”

Ngải Tuyết thần thờ gật đầu “Dạ. Anh hai nói thế nào, em sẽ làm thế đó!”

Mộ Dung Kiệt chạy một đường về nhà, sắc mặt âm trầm khiến mọi người cho rằng đã đến ngày tận thế. Ai nấy đều cẩn thận làm việc của mình không dám lộn xộn.

Trong nhà nào là bình hoa, nào là tách, nào là ấm những thứ có thể đập được đều bị anh đập tanh bành.

Lửa giận của thiếu gia ngập trời, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy, ngay cả ông cụ cũng phải lén la lén lút đi.

Dọa bọn họ sắp chết lên chết xuống.

Đập hết trong nhà, Mộ Dung Kiệt lái xe đến Long Hồ bang, túm lấy Trương Thiên đang nhàn nhã hưởng thụ cà phê lười tới sân tập.

“Đại ca, anh tha cho tôi đi, tôi còn có chuyện phải làm.” Trương Thiên dùng sức ghì chặt khung cửa, nói gì cũng không đi theo. “Đại ca, Tử Mặc rất rảnh rồi, nếu không anh đi tìm hắn cùng chơi, huhu, đại ca, tôi thực sự có chuyện rất gấp mà!”

“Không được, nhất định phải là anh!” Kiệt mặc kệ kéo anh đi.

“Tử Mặc cứu mạng, tiểu Mặc, cứu tôi đi, đại ca muốn ăn thịt người! Tào Hổ, mấy huynh đệ mau tới cứu tôi” Trương Thiên đi ngang qua từng dãy phòng làm việc đều khản giọng cầu cứu.

Đáng thương, anh đây có trâu ai ghẹo ai đâu, anh đứng đấy, đàn ông cũng có tội sao???

Chờ Trương Thiên bị kéo đi, mọi người trong phòng chạy ủa ra như ong vỡ tổ.

“Hô, nguy hiểm thật.”

“Chẳng lẽ đại ca chưa thỏa mãn dục vọng?”

Tử Mặc và Tào Hổ đưa mắt nhìn nhau, tâm đầu ý hợp chạy về phía sân tập sắp có khung bố tới nơi.

202. Chương 202: Mười Người Cũng Không Đủ!!!

“Đứng lên!” Kiệt nhướng mắt nhìn Trương Thiên nằm trên sàn.

“Đại ca, tôi hết sức rồi, anh tìm người khác đi?” Trương Thiên rất muốn đập đầu xuống sàn chết cho xong, mặt của anh đau rất, khỏi cần soi gương cũng biết đã trở thành mặt heo rồi.

“Anh em, chúng ta đi cứu Trương Thiên?” Tào Hổ buồn bực, đại ca tức giận thì cũng không nên lôi Trương Thiên làm bao cát.

“Anh ngứa da hả? Bây giờ mười người cũng không đủ để đại ca phát tiết hết lửa giận!” Tử Mặc trợn mắt nhìn Tào Hổ. “Tôi thấy tôi nên đi xin lá bùa cầu bình an cho hần, đạo gần đây vận mệnh của hần rất đen đui.”

“Mấy người, vào đây.” Mộ Dung Kiệt lãnh khốc ra lệnh cho hai người đứng ở ngoài cửa.

Lần này có ‘phúc’ chung rồi, gương mặt hai người đầy khổ sở bước vào. Lúc đi ra, trên mặt ba người đều là thương tích. Cục xanh cục tím, không nhìn cũng rất chói mắt

Nếu không phải người trong nội bộ biết rõ là đại ca một đang hừng hực lửa giận, bọn họ còn tưởng rằng là người bên ngoài tới đây đập phá bang hội.

“Anh gặp phải đối thủ hả?” Lãnh Băng nhìn trên mặt Trương Thiên nhiều chỗ bầm tím, mắt híp lại.

“Là đại ca làm, chả biết gần đây đại ca uống lộn thuốc gì, cả người đều là mùi thuốc súng!” Anh là người xui nhất mới gặp quý dạ xoa. Đặc biệt là ba ngày nay.

Phải nói là chưa bao giờ thăm khốc bằng. Ban ngày bị đại ca xem như bao cát, buổi tối bởi đại ca uống rượu cả đêm, nếu không phải là biết chị dâu nhỏ đã trở về, thiếu chút nữa hần đã cho là đại ca không được thoả mãn.

Lãnh Băng suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ, cô đang suy nghĩ, báo cáo hành tung của Ngải Tuyết cho đại ca nghe là đúng hay sai.

Theo tình hình hiện tại, đối với bọn họ tuyệt đối là sai.

Chợt nghĩ đến hôm nay tra được rất nhiều chuyện, ngoắc ngoắc tay với Trương Thiên, thì thầm với anh mấy câu.

“Cái gì? ? ? Em nói đại ca thất tình, đừng giỡn nha?” Trương Thiên kinh ngạc, trách không được thì ra là chuyện động trời này, chắc là đại ca chưa thỏa mãn dục vọng.

“Nói nhỏ một tí, anh điều tra thử đi, xem coi là thật hay giả, có khi moi được nhiều tin còn đáng sợ hơn nữa kia, tuy nhiên rất có thể đại ca phải ném chút đau khổ!” Ngải Tuyết nhận định là đại ca hại chết người phụ nữ kia.

Nếu muốn cầu xin tha thứ, sợ rằng không dễ dàng.

“Hiểu rồi, cục cưng tới đây nào!” Trương Thiên cười đùa, giang rộng tay muốn ôm Lãnh Băng.

“Trên mặt anh hình như còn ít hoa thì phải?” Lãnh Băng nghiêm mặt đảo mắt nhìn anh, tay huých cằm của anh.

“Trời ơi, đã là người của nhau, sao em lạnh nhạt thế?” Trương Thiên liều mạng vòng tay từ sau thắt chặt eo cô, trực tiếp ôm về phía phòng ngủ.

“Buông ra!”

“Không buông, hai ngày qua anh rất cực khổ, em phải phục vụ anh thật tốt mới được.”

“Đi chết đi.”

“(* ^ _ _ ^ *)” hì hì, anh chết lấy ai thương em? Muốn thủ tiết hả?”

“Mặc kệ cái mặt heo nhà anh.”

“A, nhẹ một chút!”

Trương Thiên rất hạnh phúc rất thỏa mãn, trên giường liên tục rung động.

203. Chương 203: Không Dễ Bắt Nạt

Sau khi Ngải Tuyết và Kỳ Hạo lo chu toàn hậu sự ẹ, Kỳ Hạo lập tức đưa Ngải Tuyết đến bệnh viện xét nghiệm ADN, anh nói 20 năm không tìm thấy cô, lúc này đột nhiên xuất hiện, rất khó để các thím các bác trong nhà tin, chỉ khi có giám định bọn họ mới không lời ra ý vào.

Bọn họ quả nhiên là anh em ruột. Ngải Tuyết nhìn tờ kết quả phút chốc hóa đá tại chỗ vì quá vui mừng, cuối cùng cô cũng tìm được người nhà, tìm được mẹ và anh trai. Đối với cô mà nói, không có gì hạnh phúc bằng khoảnh khắc này.

Các thím các bác của Kỳ Hạo không phải dạng đèn dầu đã tắt dù ở tuổi về chiều, Ngải Tuyết vừa bước vào nhà liền bị dội gáo nước lạnh vào mặt.

“Ồ, cô nghĩ cô là ai, mất tích 20 năm bây giờ trở về, đừng thấy sang rồi bắt hoảng làm họ, chúng tôi có được ngày hôm nay phải đổ biết bao mồ hôi nước mắt, còn mẹ của mày bà Mộ Hoa Lan đó cứ như ma bệnh đã không kiếm được tiền thì thôi, còn gây phiền phức cho nhà tao, tao thấy, bà ta chết là đáng! Đỡ phải thêm rắc rối!”

Đây vốn là vùng ngoại ô đường nhỏ hẻm chật, bọn họ quất tháo chửi mắng cô như vậy, khiến mọi người xung quanh phải chú ý chỉ trở Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết nắm tay thật chặt bị Kỳ Hạo âm thầm đè cơn giận xuống. Trực tiếp lòi cô đứng cạnh cửa.

Ngải Tuyết nhìn hoàn cảnh xung quanh đánh giá một lượt, mặc dù là một cái nhà, nhưng tất cả đều chia ra thành nhiều cửa phòng, không cần chung đụng nhiều với họ, cũng có thể đỡ gặp nhiều phiền toái.

Tổng cộng có bốn căn phòng, cô và Kỳ Hạo ở cùng một phòng, còn phòng khách và phòng bếp chung một phòng, tuy không lớn, nhưng cũng đủ cho hai người sống.

Cô ngủ phòng của mẹ, trong phòng có rất nhiều hình của mẹ, mỗi tấm hình nhìn rất giống cô.

Cô cẩn thận lấy khăn lau từng bức hình bám bụi theo thời gian.

Cô chỉ nhìn thấy mẹ một lần, phải nói chỉ là lướt qua, nếu như ngày đó cô không đến bệnh viện, có lẽ mẹ vẫn còn sống, đều tại cô, cô mãi mãi không thể tha thứ ình.

Mặc dù cô rất khao khát có mẹ nhưng vẫn hi vọng mẹ sống thật tốt, nếu như có thể, cô tình nguyện suốt đời không gặp lại bà.

Thà để mẹ sống trong giấc mơ trong sự tưởng tượng của cô, có thể thì sinh mệnh của bà vẫn còn sống đến bây giờ.

“ViVi, đừng như vậy, mẹ nhìn thấy sẽ không an lòng ra đi!” Kỳ Hạo an ủi em gái, đỡ cô ngồi lên giường. “Ngủ một giấc rồi tính tiếp!”

“Anh Hạo, khi còn bé, tại sao em bị đưa đi.” Ngải Tuyết khó hiểu “Tại sao muốn đưa em đi?”

“ViVi, em ngủ đi. Mấy ngày không chớp mắt, em cũng mệt mỏi nên đi ngủ đi mọi chuyện hãy nói sau.”

Kỳ Hạo băng khuôn, chưa biết nói thế nào cho cô hiểu, sợ cô thương tâm dẫn đến tâm bệnh.

204. Chương 204: Bị Bán Đi

“Anh Hạo, hai ngày nay, anh còn chưa hiểu rõ ý của em sao? Em muốn biết cái gì không phải anh không biết, em không cách nào ngủ được.” Ngải Tuyết vuốt ve tấm hình nhìn khuôn mặt vốn cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời của mẹ nay chỉ còn một màu xám xịt đau thương.

Kỳ Hạo thở dài, chậm rãi nói “Đúng, mẹ không chỉ một lần nói mình chọn sai cuộc hôn nhân mà còn dẫn tới hại em! Khi đó, ba làm ăn thất bại, nên tính tình trở nên thất thường,

Uống rượu về nhà liền đánh người đập đồ, cuối cùng, mẹ cũng không chịu nổi đã chuẩn bị mọi thứ đưa hai anh em mình đi khỏi nhà, nhưng vừa ra tới cửa bị ba bắt gặp, nhốt anh và mẹ trong phòng suốt một tháng.

Sau khi thoát khỏi phòng thì không thấy bóng dáng của em đâu? Dù hỏi cách nào ba cũng không trả lời, mẹ tìm em suốt thời gian dài, có một lần ba say rượu vô tình nói ra là đã bán em đi, thật sự ba không những uống rượu còn mê bài bạc.

Đúng lúc bị nhiều người đòi nợ đâm ra túng quẫn đành bán em cho người khác đổi lấy tiền trả nợ, mẹ vì sốc nên mắc bệnh tim!”

Ngải Tuyết không còn hơi sức cử động, nước mắt cứ chảy, cuối cùng mệt mỏi ngủ mê man trên giường.

“Vi Vi, em ngủ ngon, từ nay về sau, anh hai sẽ bảo vệ em, mặc dù không cho em được cái gì, nhưng anh có thể lấy mạng sống của mình đổi lấy sự an toàn cho em, quyết không để em chịu thêm bất kì tổn thương nào!”

Kỳ Hạo nhìn chăm chú khuôn mặt em gái mình, tự nói với lòng, nếu như không bảo vệ được cô, mình cũng không còn mặt mũi gặp mẹ.

Bên kia, Trương Thiên cười hi hi cầm báo cáo giám định ADN đưa cho Mộ Dung Kiệt, anh vất vả lắm mới xin được giấy xét nghiệm từ tay bác sĩ.

“Không có việc gì cút ngay ra ngoài cho tôi!” Mộ Dung Kiệt một mặt chán chường, mấy ngày nay anh uống không biết bao nhiêu rượu, hút bao nhiêu thuốc, lòng anh đau đến thở cũng trở nên khó khăn.

Cho dù là vậy, ban ngày vùi đầu vào công việc, ban đêm rút mình vào quán bar.

“Đại ca, anh xem bản báo cáo này xem, có thể trị được tâm bệnh của anh!”

“Nếu không có hiệu quả, anh nên tự mình đi vào ao cá sấu!” Mộ Dung Kiệt cầm báo cáo lên, nghĩa qua xem sao, con người lạnh lẽo ngay lập tức sáng rõ rệt.

Nhìn phần báo cáo phía dưới, cả người Kiệt đông cứng. Anh chưa từng nghĩ tới, Ngải Tuyết và cậu nam sinh kia là anh em huyết thống với nhau.

“Đại ca, còn có một việc là.... ba ngày trước mẹ của cậu nam sinh đó bởi vì bệnh tim tái phát nên đã qua đời!”

“Anh nói cái gì, ba ngày trước, mẹ hấn mất?” Anh chẳng dám tưởng tượng, nếu sự thật là như vậy, anh lấy gì cầu xin sự tha thứ từ bảo bối của anh.

205. Chương 205: Tổng Giám Đốc

“Anh nói cái gì, ba ngày trước, mẹ hấn mất?” Anh chẳng dám tưởng tượng, nếu sự thật là như vậy, anh lấy gì cầu xin sự tha thứ từ bảo bối của anh.

“Nghe nói đại ca đi được một lát lập tức xảy ra chuyện!” Giờ phút này Trương Thiên cò phần đồng tình với đại ca, tình huống thế này, sợ rằng đại ca và Ngải Tuyết chỉ càng thêm rối.

Dù Ngải Tuyết có ngoan ngoãn cỡ nào, chỉ sợ cũng sẽ không tha thứ cho anh.

“Ba ngày trước? ? ? Ba ngày trước! ! Trời ơi, không” Mộ Dung Kiệt đi tới đi lui trong phòng làm việc, bây giờ anh rất hối hận vì lúc đó quá lỗ mãng.

Anh phải nên tin tưởng cô chứ? Cô nói rất đúng, giữa hai người nếu không có sự tin tưởng, thì làm sao sống cùng nhau.

“Không được, phải đi tìm cô ấy.” Lấy áo khoác chạy vọt ra ngoài.

“Này, đại ca, anh biết chị dâu nhỏ ở đâu sao?” Trương Thiên lắc đầu, chỉ có chị dâu nhỏ mới có khả năng làm đại ca mất đi phong độ thường ngày.

Quả nhiên, Mộ Dung Kiệt thu hồi bước chân, quay đầu lại trừng mắt liếc anh “VẬY còn không mau tra ra?”

“Đại ca, đừng nóng vội mà, tôi biết chị dâu nhỏ ở đâu, tôi dẫn đại ca đi!” Trương Thiên vui vẻ chạy đến trước mặt anh, thấy Mộ Dung Kiệt hận không thể làm thịt anh.

Ba chiếc xe sang trọng chạy một mạch trên đường cao tốc về phía ngoại ô, oai nghiêm dừng trước cửa lớn nhà Kỳ gia, đường rất chật hẹp nên những chiếc xe vừa vào đã trở thành tâm điểm cho bao ánh nhìn.

Đám người càng tới càng nhiều, họ đều là dân chúng bình thường, một vùng làng quê chưa đến mức gọi là nghèo lại có những chiếc xe phô trương quá mức đậu ở đây như thế. Xung quanh dưới lầu hay trên lầu đều đứng đầy kín người. Nhưng chỉ thấy đám hộ vệ mặc áo đen thắt chặt an ninh bên ngoài.

Ai cũng nghi hoặc, sao đại BOSS có thể đích thân đến cái vùng nhỏ bé ngoại ô này? “Ồ Ơ, đây là thế nào?” Kỳ Hạo và thím Diêu Dịch Hàn nghe tiếng chạy ra, từ cửa sổ nhìn ra thấy một đám người áo đen.

“Thím, cho hỏi Ngải Tuyết có ở nhà không?” Tào Hổ đi tới bên Diêu Dịch Hàn, cung kính nói.

“Ngải Tuyết? Ngải Tuyết là ai?” Cái này không trách bà được, bà thật sự không biết Vi Vi còn có tên Ngải Tuyết.

Mộ Dung Kiệt ra hiệu bảo Tào Hổ đem hình cô ra.

“À, thì ra các người tìm Vi Vi, nó có ở đây, ở bên trong, mời vào!” Mặc dù Diêu Dịch Hàn lớn tuổi nhưng đối với sắc đẹp của Mộ Dung Kiệt vẫn đơ người không miễn dịch.

Hơn nữa một thân toàn hàng hiệu xe xịn, vừa nhìn cũng biết là tổng giám đốc tập đoàn lớn.

Hai mắt bà lấp lánh sáng rõ như ánh mặt trời.

Hấp ta hấp tấp chạy lên lầu gõ cửa phòng Ngải Tuyết. Ngải Tuyết khẽ chau mày, mặc dù không thích bà thím này, nhưng vẫn nên lễ phép với bề trên.

206. Chương 206: Tâm Tình Nha Đầu Này Không Tốt, Cậu Đừng Để Ý.

“Chuyện gì?”

“Vi Vi, bên ngoài có người tìm con, có phải bạn trai của con không? Thoạt nhìn có vẻ rất nhiều tiền đây” Diêu Dịch Hàn có bàn tính riêng trong đầu, nếu là bạn trai của Ngải Tuyết, người làm thím như bà cũng không nên bạc đãi đứa cháu này.

Trong tim Ngải Tuyết như lệch đi một nhịp, bạn trai cô? Thoảng một cái đã mấy ngày không gặp anh, những ngày qua bận rộn khiến cô tí xúu nữa là quên đi sự tồn tại của anh.

Nhớ tới mẹ vì anh mà chết, trong lòng của cô liền dâng lên sự oán hận.

Không chút do dự đóng cửa lại “Làm phiền thím đi xuống nói cho anh ta biết, mọi thứ đã kết thúc, sau này không cần tìm cháu nữa!”

“Trời ơi, cái con bé này, cần gì nghiêm trọng thế? Cháu tự đi gặp cậu ta mà nói!”

“Cháu nói rõ rồi, thím đi nói với anh ta dùm, cháu không muốn nhìn thấy anh ta nữa, cho dù chỉ một chút, xin an ta cách xa cháu ra, rời khỏi căn nhà nhỏ này, tránh để giày anh ta bẩn, cháu đây không đền nổi!”

Mộ Dung Kiệt từ ngoài cửa đi tới chỉ nghe thấy toàn tiếng Ngải Tuyết rống giận, tim của anh như ong chích xâu xé từng mảnh.

“Cái đó, thật xấu hổ với cậu, con bé này do mẹ mới qua đời nên tâm tình không tốt, cậu đừng để ý, ha ha...!”

Kiệt cau mày, khoát tay ý bảo bà đi xuống.

Buồn bã nửa ngày, gơ tay lên, gõ cửa. Tiếp tục gõ.

“Cháu nói hết rồi mà, cháu không muốn.....” Ngải Tuyết bị quấy nhiễu quá mức chịu đựng đành kéo cửa phòng ra, những lời nói kể tiếp như kẹt ở cuống họng.

“Ngải Tuyết, anh”

Phanh ——

Mộ Dung Kiệt mới vừa nói một câu, Ngải Tuyết nhấn tâm đóng cửa lại.

“Bảo bối, em mở cửa đi, em mở cửa nghe anh giải thích đi!” Mộ Dung Kiệt gấp gáp nói.

“Mộ Dung Kiệt, anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh, tôi hận anh, tôi hận anh chết đi được!” Ngải Tuyết cắn chặt môi, tại sao anh còn xuất hiện ở trước mặt cô, anh ta sợ mình còn chưa làm mọi chuyện đủ loạn sao?

“Anh biết sai rồi, thật đó, em mở cửa nghe anh giải thích được không?”

“Không có gì phải giải thích.”

“Mộ Dung Kiệt, tôi sẽ không tha thứ cho anh, vĩnh viễn sẽ không, không bao giờ tha thứ!” Khóe miệng Ngải Tuyết dâng lên nụ cười lạnh.

Kiệt nhẫn nại, đi xuống kiểm Diêu Dịch Hàn hỏi “Còn cách nào đi vào trong?”

“Theo tôi nhớ thì có, đi theo tôi.” Diêu Dịch Hàn dẫn Kiệt đi tới cửa sau, tháo khoen cái chốt ở cửa sau “Ha ha, thiết kế như vậy chủ yếu phòng tránh lúc quên đem theo chìa khóa!”

Mộ Dung Kiệt nhíu mi nhăn mày, đáng chết, nếu như không may gặp phải kẻ cướp, chẳng lẽ phụ nữ của anh đang gặp rất nhiều nguy hiểm sao?

207. Chương 207: Phải Làm Sao Em Mới Bằng Lòng Tha Thứ Cho Anh?

Tạm thời cánh cửa này giúp anh, nên anh không so đo.

Nhảy vào cửa sổ, quay đầu dặn dò Tử Mặc “Đợi ở bên ngoài, không có việc gì tuyệt đối không được đi vào.”

“Vâng”

Vòng qua một căn phòng, Kiệt thuận lợi đi vào phòng ngủ của Ngải Tuyết.

Trong mắt Ngải Tuyết tràn đầy khiếp sợ xen lẫn tức giận “Sao anh vào được đây?”

“Đại khái em vẫn chưa hiểu rõ thiết kế của căn nhà này, anh đi vào từ cửa sổ.” Kiệt nhếch miệng cười, cố gắng kéo Ngải Tuyết vào trong ngực.

Ngải Tuyết né tránh anh như tránh tà, mở cửa, lạnh lùng nói “Nơi này không hoan nghênh anh, mời đi ra giùm.”

Mộ Dung Kiệt ngưỡng ngừng sờ chóp mũi “Anh không biết phải giải thích như thế nào, cùng lắm anh nhận lỗi với em chịu không?”

“Nói xin lỗi? Anh cho rằng lời xin lỗi có thể giải quyết mọi chuyện sao? Vậy tôi giết cả nhà anh, sau đó nói lời xin lỗi anh chấp nhận không?” Ngải Tuyết hừ nhẹ.

Mộ Dung Kiệt hết lời để nói “Phải làm sao em mới chấp nhận lời xin lỗi của anh?”

“Dù có như thế nào tôi cũng quyết không tha thứ, anh đừng lãng phí lời vàng ý ngọc nữa, mời anh rời đi.”

Ngải Tuyết thờ ơ khiến tim Mộ Dung Kiệt đau thắt “Không, anh không đi, em là của anh, phải đi em cũng phải cùng đi với anh.”

Ngải Tuyết cười mỉa, vẻ mặt hiện lên nhiều phần chán ghét “Mộ Dung Kiệt, cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ thích anh, miễn cưỡng ở cùng anh chỉ vì anh giải quyết nợ nần thay ba nuôi của tôi, tôi rất biết ơn nên phải báo đáp ân tình của anh, bây giờ, hai chúng ta không ai nợ ai, anh cho rằng tôi còn có thể ở cùng anh sao?”

Mộ Dung Kiệt nắm chặt bàn tay, đáy mắt ánh lên sự ưu thương và giận dữ “Anh không tin, thời điểm ở La Mã, sau khi em khôi phục trí nhớ rõ ràng em nói yêu anh, còn chiếc nhẫn tình yêu kia nữa (chương 152), không phải ai cũng có thể đeo lên được, lúc này em lại nói không yêu anh, em cho rằng anh tin được sao?”

Ngải Tuyết cười lớn, nước mắt từ khóe mắt lăn dài bên má “Tới lúc này tôi cũng chưa từng nghĩ tới thì ra lại có người ngây thơ đến vậy, nhẫn tình yêu hả, khi đó mọi thứ tôi đều không nhớ ra, lấy cái gì yêu anh, ngây thơ vừa thôi, chẳng lẽ ai nói chữ yêu anh liền tin hết sao? Anh nghe cho kỹ đây, tôi không thích anh, tuyệt đối không, anh hài lòng chưa? Trước kia, tôi đối với anh một lòng cảm kích, hiện tại, chỉ một lòng oán hận!”

Ngải Tuyết giơ tay phải tháo chiếc nhẫn thiên sứ ra (chương 43) “Trả lại cho anh, nên đeo cho vợ tương lai của anh đi, còn chiếc nhẫn kia, tôi sẽ nghĩ cách lấy xuống. Anh đi đi.”

“Ngải Tuyết, phải làm sao em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

“Anh xin lỗi.” Mộ Dung Kiệt khụy hai đầu gối quỳ xuống đất, Đôi mắt tràn nước mắt, anh thật sự không thể sống tiếp được nếu mất đi cô.

208. Chương 208: Hay Ho Lắm Sao, Cái Người Phụ Nữ Tàn Nhẫn Đây

Tử Mặc và Trương Thiên chờ đợi bên ngoài thấy một màn từ cửa sổ như vậy, tất cả đều khiếp sợ nói không nên lời .

Đó là đại ca của bọn họ sao?

Ngải Tuyết bị sốc nặng đứng lặng người, cô biết anh rất yêu cô, tuy nhiên, cô chưa từng nghĩ qua một người cao ngạo như anh có thể quỳ dưới chân người khác, mà còn quỳ ở trước mặt mình?

Trong phút chốc Ngải Tuyết kinh hoàng, nhưng sau đó là vẻ mặt lạnh như băng tỏ ý từ chối người ngoài xâm nhập “Trừ phi, anh chết đi.”

Lời nói lạnh nhạt như dao đâm vào tim Mộ Dung Kiệt, nửa ngày sau, mới mở miệng hỏi.

“Có phải, chỉ cần anh chết, em sẽ đồng ý tha thứ cho anh?”

“Đúng! Chỉ cần anh chết, tôi lập tức tha thứ cho anh.” Lòng mảy Ngải Tuyết cau lại, đánh chết cũng không tin người đàn ông này sẽ vì cô mà hi sinh mạng sống của mình.

Mộ Dung Kiệt rũ mắt xuống, trong chớp lát con ngươi phát ra ánh sáng, móc bên túi áo cây súng lục, đặt tại thái dương.

Tử Mặc và Trương Thiên hoảng hốt, đồng thời quát lên “Không! ! !”

Rối rít từ cửa sau chạy vào

“Đại ca, dừng mà”

“Đại ca! ! !”

Ngải Tuyết ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy súng trong tay anh, tâm phát hoảng chạy vọt tới đỉnh đầu “Anh điên rồi?”

“Anh không điên, anh rất nghiêm túc, em không tha thứ cho anh, anh lập tức chết trước mặt em, Ngải Tuyết, anh không tin em độc ác như vậy.” Vừa nói vừa muốn bóp cò.

Ngải Tuyết dùng một cước đá cánh tay phải của anh, đánh rớt cây súng từ tay anh, trong lòng rất tức giận, mơ hồ có phần hơi đau lòng, cô liên tục chửi mình rất không có tiền đồ.

“Người đàn ông này hại chết mẹ của mày, mày còn vì anh ta mà đau lòng, Ngải Tuyết, mày không thể như vậy” Cô cố đè nén đau thương trong lòng, giọng điệu vẫn lạnh lùng như cũ “Nơi này là nhà tôi, muốn chết thì đi chỗ khác.”

Trương Thiên vừa nghe xong hết chịu đựng nổi “Hay ho lắm sao, cái người phụ nữ tàn nhẫn này? Lần đầu tiên đại ca của chúng tôi vì cô mà hạ lòng tự trọng xuống nước đến mức đó cô còn chưa hài lòng, tim cô là sắt đá hả?”

Tử Mặc lôi kéo tay áo Trương Thiên, ý bảo anh ta bớt nói.

“Lôi kéo cái gì? Tôi nói không có sai, anh nhìn đại ca của mình xem, cái gì cũng làm qua, cô còn muốn như thế nào?”

“Trương Thiên! ! !” Trái tim Mộ Dung Kiệt co thắt bắt đầu hít thở khó khăn, cô nói không sai? Tất cả đều vì sự cảm kích, cho nên mới ủy khuất miễn cưỡng đi theo mình, bây giờ, xem như huê, cho nên, cô phải rời đi là đúng rồi !!!

209. Chương 209: Xin Các Người Rời Đi Dùm

“Xin các người rời đi dùm! ! !” Hốc mắt của Ngải Tuyết đỏ hoe, những lời cô nói lúc này ngay cả bản thân mình cũng không tin được, cô sợ, cô sợ Mộ Dung Kiệt nán ở đây thêm chút nữa, cô sẽ không đành lòng chạy tới ôm anh mất.

Anh nhặt chiếc nhẫn thiên sứ bỏ vào túi, đỡ đỡ đứng lên, trong đáy mắt một tia sắc thái cũng không có, yên lặng nhìn cô thật lâu, sau đó không nói một lời, xoay người, rời đi.

“Đại ca.”

“Đại ca.”

Trương Thiên hung hăng trợn mắt nhìn Ngải Tuyết, cho tới bây giờ anh đối với Ngải Tuyết hoàn toàn không có thiện cảm, đại ca thích cô không có nghĩa là anh cũng phải thích, cô độc ác nhẫn tâm như vậy, hành hạ đại ca thành bộ dáng chưa từng thấy này.

Bọn họ vừa đi, Ngải Tuyết xụi lơ trên giường, nước mắt tuôn rơi như mưa.

Kỳ Hạo mua thức ăn về nhà, xa xa đã nhìn thấy rất nhiều xe dừng ở trước cửa nhà, vừa vặn gặp được người đàn ông hôm trước ở bệnh viện. Trong lòng dâng lên dự cảm không lành, hấp tấp chạy nhanh vào nhà.

“Vi Vi! ! !”

Mở cửa phòng đập vào mắt Kỳ Hạo là hình ảnh Ngải Tuyết yên lặng nằm lì ở trên giường, trong lòng như trút được tảng đá nặng, anh cứ ngỡ bọn họ tới bắt em gái của mình.

“Không có việc gì chứ? ? ?”

Ngải Tuyết ngẩng đầu lên, gượng cười rất khó coi, cười không ra cười, khóc không ra khóc “Anh, em đói bụng.”

“Được, anh lập tức làm cho em ăn.” Kỳ Hạo yên tâm, vui vẻ đi vào phòng bếp làm cơm, anh không có ý định hỏi Ngải Tuyết vừa xảy ra chuyện gì, thời điểm cô muốn nói tự nhiên sẽ nói.

Trên bàn ăn, Ngải Tuyết mới ăn được vài đũa cơm, liền bùm miệng chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

“Vi Vi? ? ?” Kỳ Hạo lo lắng chạy theo.

“Không sao, em không ăn nữa, muốn đi ngủ một lát!” Ngải Tuyết chưa nói cho anh biết, mấy ngày nay, cô ăn cái gì thì nôn ra cái đó, ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu.

Cô lén lút đi gặp bác sĩ, bác sĩ nói là tâm tình không ổn nên mới thành ra như vậy, chỉ cần để tâm tình thư thái trở lại là được.

“Nghỉ ngơi cho tốt rồi ăn cơm sau.”

Lúc ngủ, Ngải Tuyết ngủ không ngon giấc, luôn khóc thút thít, Kỳ Hạo không đành lòng liền đánh thức cô dậy

“Vi Vi dậy, dậy!”

“Anh? ? ?” Ngải Tuyết mở đôi con ngươi đầy hơi nước, trong lòng ưu thương thế nào cũng không đè nén vui đi được.

“Anh muốn dẫn em đi chơi, không nên suốt ngày tự giam mình trong phòng hoài.” Bộ dạng của cô lúc này khiến người nhìn phải đau lòng.

Ngải Tuyết gật đầu, cô nhìn thấy rõ sự lo lắng của anh trai dành mình.

210. Chương 210: Đặc Biệt Lắm Sao Mà Còn Kêu Kể Lại

Trên con đường cao tốc, hai chiếc xe điên cuồng chạy theo một chiếc xe.

Mộ Dung Kiệt đạp chân ga vọt tới mức cao nhất, chạy một đường thẳng, hai chiếc xe đằng sau đuổi theo, Tử Mặc nắm tay lái chạy thật vững, sợ đại ca xảy ra chuyện, Trương Thiên nện một quyền vào ghế xe.

“Hay ho lắm sao, tôi rất muốn bắn một phát cho người phụ nữ không tìm đó chết quách đi!”

“Anh chán sống hả, có gan làm thử xem, đến lúc đó đại ca cũng tìm đến người yêu của anh làm như vậy, đừng trách anh em như tôi đây không nhắc nhở trước!” Tử Mặc nhìn mọi việc còn rõ ràng hơn Trương Thiên, đại ca không thể mất đi người phụ nữ đó, coi như hiện tại có hiểu lầm nhỏ đi cũng không tới lượt bọn anh đi xử lý cô ta.

Trương Thiên nhăn nhó khó chịu, trong lòng anh, đại ca là tất cả là trên hết, ai cũng đừng mơ tưởng tổn thương đại ca của anh.

Đôi mắt Mộ Dung Kiệt đỏ ngầu khát máu, trong đầu đều là lời nói vô tình của Ngải Tuyết.

Cô thật sự rất hận anh? Anh chết đi mới nhận được sự tha thứ của cô, ha ha, tha thứ của cô chính là không nghênh đón anh, đuổi anh như đuổi tà vậy sao???

Sống hơn hai mươi năm anh chưa bao giờ cảm thấy thất bại thậm hại như lúc này, người phụ nữ luôn ở bên cạnh mình chỉ vì một lòng căm kích biết ơn, nay hóa thành một lòng thù hận.

Trời rất biết trời người. Anh sống tiếp làm gì?

Chết, chết mới có thể lấy được sự tha thứ của cô, đúng, phải chết!

Thình lình anh đánh tay lái, xe ở tốc độ cao đâm vào hàng rào bảo vệ bên vệ đường, lăn xuống sườn núi.

“Đại ca! ! ! Không.....” Khoảnh khắc đó Trương Thiên đập mạnh vào Tử Mặc “Mau, lái mau lên!”

Trương Thiên và Tử Mặc nhìn xe lật dưới mặt đường, rồi lăn một vòng xuống núi.

Hai người dùng sức như chín trâu hai hổ mới kéo Mộ Dung Kiệt ra khỏi xe trong tình trạng hôn mê, máu tươi từ trán anh chảy dài, thời điểm giữa ranh giới cái sống và cái chết Mộ Dung Kiệt cảm thấy, toàn bộ thế giới đều rất yên lặng.

Hai người nhấc anh lên xe, chạy nhanh tới bệnh viện, để lại hiện trường chiếc xe móp méo cùng bao ngón tay chỉ trỏ bàn tán.

Bên trong phòng cấp cứu, hàng loạt bác sĩ có kinh nghiệm đều nơm nớp lo sợ. Trương Thiên và Tử Mặc canh giữ ở ngoài phòng cấp cứu. Trương Thiên giương súng lên trên trần hai phát vang dội muốn xé toát cả bầu trời.

Anh thề, nếu như đại ca chết đi, Trương Thiên anh nhất định chôn người phụ nữ tên Ngải Tuyết kia theo với đại ca.

Khi biết được tin, tất cả lực lượng nồng cốt của Long Hồ bang lần lượt chạy tới bệnh viện, ánh mắt mọi người bao trùm sự lo lắng, hoảng sợ.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đại ca đã xảy ra chuyện gì?”

“Có phải bị bang phái khác trả thù?”

“Không có gì nghiêm trọng, để tôi yên tĩnh một lát!” Tâm tình của Trương Thiên phiền não không thôi, đặc biệt lắm sao mà còn kêu kể lại, hiện tại cứ nhớ lại cảnh đó anh liền lạnh người.

211. Chương 211: Trời Ôi, Cô Đã Làm Nên Tội Gì?

Cấp cứu kéo dài tới mấy tiếng đồng hồ, sau đó Mộ Dung Kiệt được đưa tới phòng bệnh, các bác sĩ lần y tá ai nấy đều như chết đi sống lại với bệnh nhân VIP đó.

“Không còn gì đáng ngại, không lâu sẽ tỉnh lại, nhưng phải chú ý tới tâm trạng của bệnh nhân, không thể có kích động quá lớn!”

Hiện tại Trương Thiên mới cảm giác mình được sống lại, cơ thể xụi lơ xuống góc tường. Anh dường như không dám tưởng tượng, nếu như chẳng may đại ca gặp phải chuyện anh sẽ phải làm gì.

Tử Mặc thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn trời đất.

“Cũng nên trở về rồi, nơi này có chúng tôi là được, trong bang còn rất nhiều vụ chưa xử lý, hiện tại đại ca cần nghỉ ngơi, tuyệt đối không được gây thêm bất cứ phiền phức nào.” Tử Mặc luôn trầm ổn nên uy nghiêm của anh đối với anh em trong bang rất có trọng lượng

Lời anh nói tức là lời đại ca nói nên mọi người phải tuân theo.

“Anh Mặc, đại ca có gì phải báo với anh em một tiếng!”

“Ừ!”

Trong phòng bệnh, Trương Thiên, Tử Mặc và Lãnh Băng yên lặng đứng chờ đợi ở trước giường. Đứng có một chút đã hơn mười giờ.

“Hai người đi ăn cơm đi, đại ca tỉnh lại tôi sẽ thông báo, đừng để đại ca chưa tỉnh các người đã ngã bệnh trước.” Tử Mặc nghiêng đầu lại, vỗ bả vai của Trương Thiên.

“Tôi không đi, tôi muốn nhìn đại ca tỉnh lại!” Trương Thiên kiên cường chống đối, đại ca không tỉnh anh lấy đâu ra tâm trạng ăn uống.

“Tôi đi mua!” Lãnh Băng xoay người, Tử Mặc nói rất đúng, người là sắt, cơm là thép.

”Theo tin tức xé chiều hôm nay, tại thị trấn Dương Tuyền trên tuyến đường cao tốc đã xảy ra tai nạn, một chiếc xe Rolls-Royce do chạy quá tốc độ đã đâm vào vệ đường rơi xuống núi, theo sát phía sau là hai chiếc xe BMW.

Nhưng người đàn ông trong xe Rolls-Royce đã được hai người đàn ông trong xe BMW tới cứu, khẩn cấp đưa vào bệnh viện! Hiện trường tai nạn, không có phát hiện dấu vết thắng xe nào, theo người dân gần đó nói, ông đang đi xe đạp về nhà.

Đến đoạn đường này thì nhìn thấy một chiếc xe đang chạy bình thường đột nhiên đánh tay lái nên đâm vào vệ đường rơi xuống sườn núi. Mọi thứ diễn ra rất nhanh dọa ông sợ đến run người, cũng may vào giờ đó trên đường không có xe qua lại, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Theo điều tra ban đầu cho thấy, người đàn ông xảy ra tai nạn vốn tiếng tăm lẫy lừng ở châu Á, đại thiếu nhà Mộ Dung – thiếu gia Mộ Dung Kiệt! Trước mắt hiện đang được cấp cứu, tình trạng chưa rõ.”

Ngải Tuyết ngơ ngác nhìn phóng sự trên TV, nước mắt như hạt đậu từng giọt thì nhau chảy xuống.

Trời ơi, cô đã làm nên tội gì?

Anh thế nhưng lại.....

212. Chương 212: Cô Còn Có Mặt Mũi Để Tới Đây?

Kỳ Hạo tắt TV, đối với Ngải Tuyết vô cùng lo lắng.

“Vi Vi, em định làm gì?”

Ngải Tuyết che miệng, mắt trừng thật to, không, sẽ không.

“Anh, đây không phải là sự thật, họ nói hư nói vượn đúng không, anh ấy làm sao có thể sẽ xảy ra chuyện này, em không tin, anh cũng đừng tin, có được không?”

Ngải Tuyết vô cùng bình tĩnh nhìn Kỳ Hạo, nhưng khóe mắt lại phản bội sự bình tĩnh ngoài mặt của cô.

“Vi Vi, anh ta”

“Anh, anh cũng thấy chính bọn họ nói bậy đúng không, ha ha, xảy ra tai nạn xe cô nhất định không phải anh ấy, chắc chắn họ nhận lầm người, anh xem đi, khi anh ấy biết tin tức này, nhất định sẽ cho nổ banh Đài Truyền Hình. Huhu, anh ấy vốn rất bá đạo ngang ngược.” Ngải Tuyết càng nói càng khó chịu.

“Vi Vi, đừng khóc, đúng, họ nói hư nói vượn, mặc dù anh không thích anh ta, nhưng anh ta sẽ không đoán mệnh như vậy, a, nếu không anh dẫn em đi tới đó chịu không?” Kỳ Hạo ôm cô, nhẹ nhàng an ủi cô.

Kỳ Hạo nhìn ra được, người đàn ông kia thật lòng thích Vi Vi, không chỉ vậy mà rất yêu nữa là khác, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện lại phát sinh đến nông nỗi này.

Ngải Tuyết quệt nước mắt, cúi đầu trầm tư một lúc lâu, liên tục lắc đầu.

“Em sợ!”

“Không cần sợ, chúng ta đứng ở ngoài cửa nhìn anh ta là được, nếu như không phải, chúng ta lập tức đi kiện Đài Truyền Hình đăng tin đồn bậy?”

Ngải Tuyết nhìn dưới đất, lỗ mũi chua xót, lòng đau ê ẩm, cuối cùng cũng gạt đầu chấp nhận.

Chạy tới bệnh viện, đúng lúc đụng phải Lãnh Băng đang xách thức ăn.

“Lãnh Băng tới đây, nhất định Kiệt cũng ở chỗ này, huhu, làm sao bây giờ? Thật sự là anh ấy!”

“Đừng khóc, có lẽ không nghiêm trọng lắm, truyền thông chỉ thích khoa trương phóng đại sự thật, chúng ta đi vào xem sao.” Kỳ Hạo an ủi Ngải Tuyết, thật ra cảm xúc bây giờ của anh cũng rất rối rắm.

Ngải Tuyết đi theo sau, trong lòng phập phồng lo sợ, thầm cầu nguyện anh không có chuyện. Thấy Lãnh Băng đi vào phòng bệnh, Ngải Tuyết cẩn thận núp ở cửa sổ nhìn vào trong.

Khi nhìn bằng gạt trắng bao quanh đầu anh, đầu óc cô như nổ tung. Nước mắt giống như đê vỡ liên tục rơi.

Trước mặt bỗng tối sầm, lập tức té xỉu.

“Vi Vi, Vi Vi!” Kỳ Hạo luống cuống tay chân, tự trách cứ mình vô số lần, sao anh có thể mang Vi Vi tới đây.

Tử Mặc và Trương Thiên nhìn nhau một cái, tông cửa đi ra, đã nhìn thấy Ngải Tuyết té xỉu trên đất.

“Cô còn có mặt mũi để tới đây?” Trương Thiên hùng hổ muốn xông lên liền bị Tử Mặc kéo lại.

213. Chương 213: Mang Cô Ta Cút Đi Cho Tôi!

“Đừng kích động, chờ đại ca tỉnh lại hãy nói.”

“Mang cô ta cút đi cho tôi, nếu cô dám xuất hiện ở trước mặt đại ca lần nữa, tôi lập tức đưa cô về Tây Thiên!” Trương Thiên cảnh cáo Kỳ Hạo.

Kỳ Hạo nhéo ở nhân trung của cô, Ngải Tuyết từ từ tỉnh lại, nước mắt vô thức lăn dài bên má.

Kỳ Hạo nhìn Ngải Tuyết, nói từng câu từng chữ với Trương Thiên:

“Yên tâm, về sau em gái tôi và đại ca các người sẽ đường ai nấy đi, tôi không để Vi Vi gặp lại hấn ta lần nào nữa, cũng xin các người đừng xuất hiện ở trước mặt Vi Vi nhà tôi!”

Giọng điệu của Kỳ Hạo lạnh nhạt, cứ như sự cường thế của Trương Thiên không hù được anh. Đỡ cái xác không hồn của Ngải Tuyết, từng bước từng bước đi khỏi bệnh viện

“Người phụ nữ này, tuyệt đối không thể trở lại!” Cô cư nhiên làm đại ca tổn thương thành cái bộ dáng này, cho dù cô đối với đại ca rất quan trọng nhưng vẫn không có cách nào ở bên cạnh đại ca.

“Anh định xử lý như thế nào? Giết cô ta sao? A, đến lúc đó đại ca không thấy cô ta mà tìm ra được anh, lúc đó anh hối hận cũng không kịp!” Lãnh Băng ném cho Trương Thiên cái nhìn sắc bén, không dùng đầu óc tính toán gì cả.

Ngải Tuyết về nhà nhốt mình trong phòng suốt ba ngày liền, cơm nước cũng không ăn, đôi môi tái nhợt, sắc mặt trắng bệch không chút máu.

Kỳ Hạo cứ như thường lệ bưng thức ăn vào phòng “Vi Vi, em có thể không nói nhưng phải ăn gì đi chứ, chỉ sợ anh ta chưa chết thì em đã ngã quy trước!”

Ngải Tuyết mắt nhắm tai điếc.

”Cho dù không vì người khác, em cũng nên nghĩ tới anh, anh là anh trai của em, em bắt anh cả ngày phải nhìn em như vậy, anh rất đau lòng Vi Vi! Anh đã đồng ý với mẹ chăm sóc em thật tốt, nhưng bây giờ em thử nhìn em lúc này xem? Anh lấy gì để nói với mẹ đây?”

Ngải Tuyết, anh biết trong lòng em rất khó chịu, nhưng em cũng không nên hành hạ chính mình, trước tiên chăm sóc mình thật tốt mới có thể lo tới người khác. Ngay cả cơm không ăn nước không uống, em muốn cứ như vậy mà chết dần sao? Muốn anh vì em mà đau lòng tự trách. Bây giờ em nhìn đối anh ta có thể khỏi bệnh sao? Coi như anh cầu xin em đi, vì anh, em ăn một chút có được không?”

Kỳ Hạo rất tức giận, nhìn cô uể oải không sức sống như thế, tim của anh như bị ai bóp chặt.

“Anh Hạo, em xin lỗi” Giọng nói Ngải Tuyết khàn đặc.

Nhìn anh trai vì cô mà lo lắng, Ngải Tuyết vô cùng áy náy, cô chỉ biết sống cho bản thân, lại không nghĩ đến sự thống khổ của người bên cạnh.

“Vi Vi ngoan, những gì anh làm đều vì muốn tốt cho em, không nên nói nhiều, trước hãy uống ngụm nước, xem môi tím tái hết rồi kìa!”

Ngải Tuyết uống hết ly nước, trên mặt Kỳ Hạo xuất hiện nụ cười bao ngày qua không thấy.

“Muốn uống nữa không?”

214. Chương 214: Thủ Hạ???

“Uống nữa.”

“Được, anh lấy cho em, mà em nhiều ngày chưa ăn gì, nên húp cháo, nếu không dạ dày sẽ khó chịu!”

“Vâng!” Ngải Tuyết cắn môi “Cám ơn anh.”

“Ngốc, chúng ta là anh em đâu cần phải nói những lời đó.”

Ngải Tuyết vừa rời khỏi bệnh viện, ông cụ Mộ Dung hấp tấp chạy tới.

Nhìn cháu đức tôn bảo bối duy nhất của ông nay không nhúc nhích hoạt bát như hằng ngày khiến ông đứng lặng người, ngay cả thở cũng trở nên khó khăn.

”Chuyện gì xảy ra? Đây là chuyện gì hả? A, buổi sáng không phải rất tốt sao? Thế nào lại xảy ra tai nạn? Nha đầu Ngải Tuyết đâu? Cô ta ở đâu? Tôi muốn hỏi cô ta, có phải hành hạ cháu tôi đến chết cô ta mới hài lòng?”

Tức chết tôi rồi, tôi sắp tức điên lên rồi!” Ông cụ liên tục đập cây gậy xuống nền đất lạnh băng, lời nói ngày một lớn.

“Ông cụ bình tĩnh, đại ca cần nghỉ ngơi, ông cụ ngồi xuống trước đã, bác sĩ nói không có gì đáng ngại, sẽ nhanh chóng tỉnh lại.” Tử Mặc đỡ ông cụ ngồi xuống, luôn tay vỗ lưng ông an ủi.

Ông cụ chưa bao giờ nhìn thấy qua bọn họ, cảm giác hơi là lạ, người thân bên cạnh Kiệt căn bản ông đều biết rõ “Các người là....?”

Trương Thiên gấp gấp nói “Chúng tôi là thủ hạ của đại ca.”

Ông cụ hoài nghi “Thủ hạ? ? Thủ hạ cái gì?”

“Ha ha, vốn là nhân viên quèn cấp thấp, nên ông cụ khó có thể nhìn thấy chúng tôi, chúng tôi đều là nhân viên mới, cháu tên Tử Mặc.” Tử Mặc vội vàng nói một loạt, bắt mắt trợn mắt nhìn Trương Thiên.

Đại ca nói rồi, mặc cho anh lẫn lộn thủ đoạn trong hắc bạch như thế nào tuyệt đối không được nói ông cụ nghe.

Trương Thiên nhún vai, vô tình thôi mà, không được sao!

Suốt ba ngày liền, sang ngày thứ tư, Mộ Dung Kiệt khê mở mắt, nhìn thấy Trương Thiên, Tử Mặc, Lãnh Băng, còn có ông cụ, bốn đôi mắt nhìn anh như sinh vật lạ.

“A, đại ca, rốt cuộc anh cũng tỉnh!” Trương Thiên và Mộ Dung Kiệt không hẹn mà chạm mắt nhìn nhau, Trương Thiên ôm anh mừng rỡ khóc, đường đường là đàn ông mạnh mẽ ấy thế mà lại rưng rưng khóc.

Mộ Dung Kiệt nhú mày, Tử Mặc kéo anh ta ra chỗ khác “Giữ thể diện dùm.”

“Tôi đây chính là không có tiền đồ vậy đó được không? Đại ca tỉnh lại, làm tôi cảm động muốn chết.”

“Oa —— tiểu tử thú vị mắc gì néo tôi? ?”

Trương Thiên nhảy đơng đơng, muốn nổi giận lại cười hì hì.

“Ha ha, đại ca tỉnh làm áp lực bao ngày qua của tôi tự nhiên bay đi haha..... đại ca, có gì không đúng!”

Tử Mặc toát mồ hôi với cái miệng thối của ‘Trương Heo’ kia!

215. Chương 215: Đại Ca Lúc Nãy Anh Thật Đáng Yêu!

Mộ Dung Kiệt liếc nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng xinh đẹp mình cần tìm, cảm giác mất mát cuốn lấy cả trái tim “Cô ấy đâu?”

Khỏi cần nghĩ cũng biết đại ca nói tới ai, nhất thời bầu không khí trở nên kì lạ ai nấy đều trầm mặc.

“Kiệt, ông cụ trước mặt cháu, cháu không hỏi, tỉnh lại liền kiểm cô ta, nha đầu đó hại cháu chưa đủ thảm sao?” Ông cụ hơi bực, đến tận bây giờ vẫn nhớ tới nha đầu đó.

“Ông đứng chỉnh ỉnh như vậy chẳng lẽ không khỏe sao?” Cử động cơ thể, có chút đau, chỉ vào băng gạc trên đầu hỏi “Lúc nào tháo?”

“Thiếu gia chớ vội, đầu của anh chỉ bị thương nhẹ, đợi thêm mấy ngày nữa hãy tháo!” Bác sĩ vào chuẩn bị khám bệnh cho anh.

“Không có gì khác thường, ở lại bệnh viện quan sát vài ngày nữa là được! Tôi đi trước, có chỗ nào không thoải mái cứ nhấn chuông, tôi lập tức tới ngay.”

“Không cần, cơ thể của tôi nên tôi hiểu rõ, tôi muốn lập tức xuất viện, còn cái đầu bự này tháo xuống cho tôi!”

“Không được, cứ ở đây, công ty và chuyện trong nhà đều có người xử lý, vắng cháu trái đất vẫn quay đầy, cháu nghe lời ông đừng để ông phải lo lắng.”

Ông cụ cương quyết chặt đứt ý nghĩ của Mộ Dung Kiệt.

“Vậy cũng được, nhìn đôi mắt của ông đỏ hoe như vậy chắc đêm qua đã thức trắng, chỉ cần ông đồng ý về nhà an tâm ngủ thật ngon, cháu sẽ ở lại đây nghe theo lời của bác sĩ được không?”

Ông cụ hài lòng, nở nụ cười hiền hậu, không có việc gì là tốt rồi. “Tốt, ông trở về ngủ ngay, nhưng ông không cho phép cháu thừa dịp này mà trốn đi!”

“Biết rồi!”

Ông cụ vừa đi, Mộ Dung Kiệt thở phào nhẹ nhõm, tựa đầu vào gối, nhìn ba người trước mặt.

“Vất vả ấy người.”

Oanh ——

Những lời này chả khác gì quả lựu đạn muốn nổ tung đầu bọn họ.

Đại ca nói: văt vắ cho bọn họ? ? ?

“Đại ca, anh vừa nói gì? Văt vắ cho chúng tôi?” Trương Thiên nghĩ lỗi tai của mình có vấn đề, nếu không, sao anh có thể nghe được lời này từ chính miệng đại ca.

Mộ Dung Kiệt nhếch miệng “Không có gì, anh nghe lầm!”

“Tôi có điên mới nghe lầm, đại ca, lúc này anh thật đáng yêu!” Trương Thiên cả gan nói.

Lãnh Băng nhìn Mộ Dung Kiệt đen mặt, nhanh lẹ kéo miệng bự kia đi chỗ khác “Anh còn nói thêm lời nào nữa thì chúng tôi cũng không cứu được anh đâu!”

Trương Thiên ý thức nhìn tình huống hiện tại, mồ hôi chảy ròng ròng, anh điên mất rồi mới nói đại ca đáng yêu, mẹ nó, anh muốn cắn lưỡi mình cho xong.

216. Chương 216: Hạnh Phúc!!!

“Cô ấy đâu?” Mộ Dung Kiệt chuyển ánh mắt tới Lãnh Băng.

Lãnh Băng nhún vai: “Ồ Kỳ gia, mọi thứ rất tốt!”

Mộ Dung Kiệt ậm ừ lấy lệ “Cô ấy.... có tới đây lần nào không?”

Lãnh Băng vừa định mở miệng liền bị Trương Thiên cắt đứt “Đại ca, anh đừng nghĩ đến cô ta, người phụ nữ đó chưa một lần đến thăm anh, em đi tìm cô ta, cô ta còn nói anh chết đi còn tốt hơn, người phụ nữ như vậy, anh còn nhớ thương tới làm gì?”

Lãnh Băng và Tử Mặc đều phải khiếp sợ nhìn Trương Thiên.

Tiểu tử này luôn ở phòng bệnh ngay cả kêu đi ăn cơm cũng chống đối như chống giặc, lấy đâu ra đi kiểm Ngải tuyết?

Trương Thiên nháy mắt ra hiệu với Lãnh Băng, cô lập tức hiểu được.

Nhìn đi chỗ khác “Đúng vậy, cô ấy chưa từng tới đây!”

Tim Mộ Dung Kiệt đau ê ẩm, đúng thời, cô ấy hi vọng mình chết còn không kịp? Chớ nói chi đến gặp mình!

Ha ha, đều do mình suy tưởng viễn vông, chỉ tự mình đa tình.

Đấy mắt Mộ Dung Kiệt tràn đầy sự ưu thương, đau khổ.

“Đại ca cứ tin tôi, trên đời này không thiếu phụ nữ, lấy điều kiện của anh mà nói, tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay mấy cái, cả thành phố S ít lắm cũng lượm được mấy trăm cô cho anh.”

Đại ca của anh từ khi nào lại nhất kiến chung tình với người phụ nữ đó, nhưng lời này anh đời nào dám nói ra, bởi vì, anh nhìn thấy sắc mặt của đại ca thâm trầm đến đáng sợ, cứ như lặn sâu dưới đáy đại dương không cách nào nhìn thấu, chỉ sợ anh lỡ lời nữa ngay cả tay cũng bị phế .

“Phụ nữ có đầy, nhưng tôi chỉ cần Ngải Tuyết.”

Ba người đưa mắt nhìn lẫn nhau, xem ra đại ca đã bị nha đầu kia trói chặt luôn rồi, tình yêu này, vùi lấp cũng không cạn đâu.

“Đại ca, người phụ nữ đó..... anh còn thương sao?”

Kiệt cúi đầu trầm tư, gần nửa ngày mới ngẩng đầu, lắc đầu.

“Thôi đi, cô ấy hận tôi tới thấu xương coi như miễn cưỡng ở chung, nếu không phải cô ta bị tôi hành hạ đến chết thì chính tôi cũng bị cô ta hành hạ lại, haizz”

Trong tình yêu, người yêu thật lòng nhất luôn là người đau khổ nhất!!!

Anh không biết là mình có được tính là một người thâm tình không. Nhưng anh cũng có kiêu ngạo của mình, cũng có giới hạn cho riêng mình không ai có thể chạm tới.

Cho dù ngày đó anh vứt bỏ tự tôn quý xuống xin lỗi cô nhưng đổi lấy đều là lời nói lạnh nhạt mỉa mai của cô.

Đã đến lúc anh phải bỏ xuống thứ tình cảm đơn phương này?

Mộ Dung Kiệt ngồi trên giường châm điếu thuốc hút.

“Đại ca!”

“Đại ca, anh không nên hút thuốc lá.”

Mộ Dung Kiệt vẫn hung hăng hút liền hai hơi thuốc, rồi dập tắt.

Anh đang nghĩ, có lẽ vừa mới bắt đầu thì không nên để cho cô xuất hiện ở trong cuộc đời mình, có như thế anh mới không nếm qua tư vị hạnh phúc là gì.

Từ nhỏ hai chữ hạnh phúc đối với anh mà nói rất xa vời không tồn tại, nếu có thể anh mong mình sống mãi trong bóng tối, quyết không khát vọng cái hạnh phúc nhỏ bé mong manh kia.

217. Chương 217: Trở Về Nước Thật Tốt

Dù cô chỉ cho anh cảm giác được thoáng qua tư vị hạnh phúc, nhưng anh cứ như ăn phải độc dược của hoa anh túc, mãi mê đắm với loại độc dược này không thuốc nào cứu chữa.

Chắc anh gây quá nhiều tội ác, nên mới bị trừng phạt như vậy, ngay cả hạnh phúc vốn có nay cũng bị lấy đi.

Có lẽ là do anh quá ngang ngược quá bá đạo, khiến cô cảm thấy mệt mỏi khi sống với anh.

“Đại ca, chúng tôi đi trước, có chuyện cứ gọi chúng tôi Haaa...!” Tử Mặc biết Kiệt đang đau lòng cần yên tĩnh một mình, vừa nói vừa kéo Trương Thiên đi ra ngoài.

“Sao thế, tôi không đi, tôi muốn ở bên cạnh đại ca!” Trương Thiên rất không biết thức thời, hất tay Tử Mặc ra “Không đi, muốn đi tự anh đi đi.”

“Này! Làm gì vậy? Lãnh Băng, anh đi, tự anh đi!”

Lãnh Băng kéo lỗ tai Trương Thiên, không chút khách khí ném anh ra ngoài, cô chưa từng nghĩ tới sao cô lại quen với tên đầu heo quá mức ngu xuẩn này .

“Anh, em ra ngoài một lát!” Ngải Tuyết nói vọng vào phòng bếp khi Kỳ Hạo đang nấu ăn.

Kỳ Hạo cầm cái giá lú đầu ra “Em đi đâu?”

“Em có hẹn với bạn, đi xong sẽ về liền, anh khỏi chờ cơm.” Ngải Tuyết thay giày xong, vội vã chạy đi.

“Vi Vi, chờ anh, anh đi với em!”

Kỳ Hạo thật sự rất lo lắng cho tâm trạng hiện giờ của Ngải Tuyết.

“Anh Hạo” Ngải Tuyết đành chịu, cả ngày Kỳ Hạo đều đi theo cô vì sợ cô gặp chuyện không may, cô đành theo ý anh.

“Em chỉ đi gặp bạn, dù gì hai ngày trước cũng nói qua với anh rồi, em hứa sẽ tranh thủ về sớm, để tự mình em đi có được không?”

Kỳ Hạo thở dài “VẬY em đi sớm về sớm, anh chờ em. Này, nhớ về nhà sớm.”

Ngải Tuyết đã sớm gọi sẵn taxi, hối hả chạy tới sân bay.

“Tiểu Tuyết, ở đây.” Xa xa, Thang Tiệp vẫy tay với Ngải Tuyết.

Hai người vừa thấy mặt đã động thủ động khẩu tía lia “Nhớ cậu muốn chết”

“Đi, theo tớ đi dạo một chút.”

Thang Tiệp nghe thấy đi dạo thì trên mặt vô cùng hứng khởi, Ngải Tuyết ngoài mặt vui mừng nhưng trong lòng thì nặng trĩu bao tâm tư.

Thang Tiệp kéo cánh tay Ngải Tuyết, đi vào tiệm quần áo, chọn món nào cũng hơn bốn con số khiến Ngải Tuyết phải lú lười.

“Tiểu Tuyết, cái này nhìn đẹp không?” Thang Tiệp ướm chiếc đầm màu lam lên người.

“Rất đẹp, rất hợp với da của cậu.”

“Ok, chị ơi giúp tôi gói lại!”

Liên tiếp chọn thêm vài bộ, Thang Tiệp hài lòng kéo tay Ngải Tuyết rời khỏi trung tâm mua sắm.

“Oa, trở về nước thật tốt, ngay cả không khí cũng khác.”

“Đúng rồi, hiện tại tớ chưa có chỗ ở trọ, nên tớ ở tạm nhà cậu vài ngày được chứ?”

218. Chương 218: Nha Đầu Này, Chính Là Cố Ý

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết!” Thang Tiệp dùng lực vỗ bả vai của Ngải Tuyết.

“Ừ? ? Thế nào?” Ngải Tuyết hồi hồn nhìn cô.

“Cậu làm sao vậy? Tớ đã trở về không phải cậu nên phấn khích sao? Nhìn cậu đăng trí vừa thôi.” Thang Tiệp bất mãn nói.

“Không có..., cậu trở về đương nhiên tớ rất vui mừng nghênh đón, trời ơi, xin lỗi mà, tớ sẽ không mất tập trung nữa, hứa với cậu luôn?” Ngải Tuyết đầu hàng với cô gái nhỏ này, uốn éo giữa đường thật khó coi.

“Mới vừa rồi tớ nói tớ sẽ đến ở tạm nhà cậu, chồng của cậu sẽ không mất hứng chứ?”

Ngải Tuyết cả kinh “Ở nhà tớ?”

Thang Tiệp đánh vào trán cô “Làm gì mà phản ứng ghê vậy, không muốn à?”

“Không, không phải, haizz, ở lại thì cậu sẽ biết.” Ngải Tuyết sầu não nhú mày, nhất thời không biết nên nói gì.

“Ặc, trước cứ đi ăn, tớ rất đói, đã lâu không được ăn món Trung Quốc.”

“A, chỗ kia có bán lẩu kia!” Thang Tiệp nắm tay Ngải Tuyết chạy đến quán lẩu đối diện bên đường.

“Tiệp, chúng ta trở về ăn chung đi, anh tớ mới làm cơm xong!” Ngải Tuyết hối hả nán bước chân Thang Tiệp lại, nếu không trở về anh Hạo sẽ nổi giận mất.

Thang Tiệp cười hì hì “Nha đầu chết tiệt kia, nhớ người nhà thì nói đại đi, cái gì mà anh tớ, cậu làm gì có anh trai?”

Ngải Tuyết im lặng “Được rồi, về nhà tớ sẽ giải thích.”

Thang Tiệp hưng phấn đi theo Ngải Tuyết suốt đường về, nhưng khi thấy xe càng chạy thì càng thấy khác lạ.

“Tiểu Tuyết, chồng cậu có nhiều tiền như vậy, đừng nói với tớ cả chỗ ở cũng keo kiệt nha?” Mới vừa là một loạt nhà cao tầng đô thị dần dần bị thay thế thành những ngôi nhà thường dân, trong lòng Thang Tiệp đầy sự nghi hoặc.

Ngải Tuyết hé miệng cười yếu ớt, không nói thêm gì nữa.

“Ai, nói tớ nghe coi nha đầu thối, sao vậy? Hôm nay cậu rất khác lạ nha!”

“Anh ơi, cho xuống ở bên đó! Tiệp, chúng ta đến rồi!”

Thang Tiệp trừng mắt lớn, nha đầu này, chính là cố ý.

Thang Tiệp kéo vali đứng trước cửa nhà Kỳ gia, miệng há hốc.

“Nhanh lên, lo lắng cái gì?” Kéo vali giúp cô tiếp đó nắm tay cô đi theo.

“Anh Hạo, em đã về!”

“Đây là bạn của em tên Thang Tiệp!”

“Tiệp, đây là anh trai của tớ tên Kỳ Hạo!”

Kỳ Hạo rất thân thiện vươn tay ra “Xin chào, tôi tên Kỳ Hạo.”

Thang Tiệp lơ mơ cũng vươn tay “Xin chào, tôi tên Thang Tiệp.”

Kỳ Hạo sờ đầu Ngải Tuyết “Đói bụng không, ngồi xuống bàn anh đem đồ ăn ra ngay.”

“Cám ơn anh, đã vất vả rồi.”

219. Chương 219: Cậu Có Từng Đứng Ở Góc Độ Của Anh Ta Mà Suy Nghĩ Chưa?

Cơm nước xong, rốt cuộc Thang Tiệp cũng không nhịn được lời Ngải Tuyết ra nói chuyện riêng, cô đánh giá diện tích căn phòng, rất hoang mang nhìn Ngải Tuyết, giọng điệu trở nên quái dị “Thành thật khai báo mau!”

Ngải Tuyết ngồi ở trong sân, nhâm nhi tách trà, kể lại chuỗi câu chuyện, khiến Thang Tiệp nghe rất ngạc nhiên.

“Chỉ vì việc con con đó, vức đi tình cảm mấy năm sao?”

“Hết cách rồi, tớ không thể tha thứ ình càng không thể tha thứ cho anh ấy!”

“Vì anh ta quan tâm cậu, cho nên mới tức giận đến mất lý trí như vậy, cậu nên sớm giải thích với anh ta thì có lẽ sẽ không đến nông nổi này.”

Ngải Tuyết cười khổ “Đúng, nhưng mà, Kiệt vốn không tin tớ, ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất anh ấy cũng chưa từng dành cho tớ, lỡ tương lai có xảy ra hiểu lầm nữa thì biết làm gì đây?”

”Hai người ở chung cần nhất là sự tin tưởng lẫn nhau, tin tưởng mới có thể làm nên tất cả! Tin tưởng là thứ vô hình nhưng luôn tồn tại với mỗi người, không ai có thể dùng tiền mua được, cũng không ai có thể dùng lực hấp dẫn hoặc vũ lực để đoạt lấy được,

Nó đến từ sâu trong linh hồn mỗi người, sống ở trong linh hồn một cách tinh khiết, nó có thể cứu vớt linh hồn, tu dưỡng linh hồn, làm cho trái tim tràn đầy thuần khiết và tự tin! Làm người đàn ông của tớ, tớ rất cần sự tin tưởng của anh ấy!”

Thang Tiệp nghe Ngải Tuyết thao thao bất tuyệt về đề tài tâm linh bất tận, có cảm giác như muốn nhồi nhét hết vào não của cô.

”Tin tưởng là một chuyện, tuy nhiên Ngải Tuyết cậu nghĩ xem đã là người đàn ông bình thường, mà Mộ Dung Kiệt lại là đại thiếu gia nữa, nếu nhìn thấy cậu ôm ấp với người khác, anh ta có thể chấp nhận sao?

Hay là hoán đổi đi, trong lúc vô tình cậu nhìn thấy Mộ Dung Kiệt và người phụ nữ khác âu yếm thân mật, cậu sẽ như thế nào? Xin trả lời!”

Tim Ngải Tuyết như rơi xuống đáy vực thẳm bởi lời của bạn tốt nói, hồi lâu, bình tĩnh mở miệng “Tớ sẽ lựa chọn tin tưởng anh ấy!”

“Haha. Thôi đi, bây giờ nói thì mạnh miệng lắm, tớ dám khẳng định, nếu là cậu, cậu cũng sẽ phát giận, cho dù người đó là người quen đi chăng nữa, huống hồ anh ấy cái gì cũng không biết mà cậu thì.... Thử nói xem có thể bình tĩnh được không?”

“Tớ biết, đại thiếu Mộ Dung chính là không tin tưởng cậu, nhưng cậu có từng đứng ở góc độ của anh ta mà suy nghĩ chưa? Nói đi nói lại, hai người các người nào loạn thành cái loại chuyện này thì cũng không thể đùn đẩy trách nhiệm nữa”

Ngải Tuyết bị Thang Tiệp nói đến á khẩu không trả lời được, “Vậy cậu nói xem, tớ nên làm gì bây giờ?”

Thang Tiệp nhún vai “Hiện tại anh ta bị thương đến vậy mà cậu lại tuyệt tình vô tâm quá mức, nhất định đại thiếu gia đã bị tổn thương rất nặng nề. Đại thiếu thư ơi, suy nghĩ thử xem, một người kiêu ngạo cao cao tại thượng lại quỳ gối trước mặt của cậu để đổi lấy sự tha thứ, nhưng cậu thì lạnh lùng mỉa mai khiến trái tim và mặt mũi của người ta cũng mất hết rồi. Hiện tại chuyện này hơi khó khăn đây!”

220. Chương 220: Tự Nuôi Sống Mình

Ngải Tuyết nhớ tới chuyện mấy hôm trước, bỗng trong lòng cảm thấy đủ loại cảm xúc.

“Được rồi, đừng nói nữa, chuyện đã xảy ra rồi, nên như thế nào thì cứ như thế đó đi, là tớ chạy không thoát, tớ chả cưỡng cầu nó đến, có lẽ duyên phận giữa tớ và anh ấy chỉ có thể tới đây.”

Ngải Tuyết giống như đã chết tâm, trong lòng như có cánh cửa đang từ từ đóng lại, dù cho bên ngoài có bao ánh nắng rực rỡ đón chào, trong lòng Ngải Tuyết vẫn một màu đen tối.

“Tiểu Tuyết, bọn họ không nói cho cậu biết, ba của cậu là ai hả? Sao độc ác thế?” Thang Tiệp đối với ba của cô rất tò mò, rốt cuộc lại tán tận lương tâm đến cỡ nào mà đi bán con mình.

“Chưa nói qua, tớ cũng rất muốn biết, theo lý mà nói, nếu trực tiếp bán đi, tớ cũng sẽ không lớn lên ở cô nhi viện, rốt cuộc đằng sau chuyện này là gì, tớ cũng không rõ.” Ngải Tuyết mê muội lắc lắc đầu, có rất nhiều chuyện, cô nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không thông.

“Vậy cậu còn đi học chứ?” Thang Tiệp nhìn móng tay, nhàn nhạt quét mắt nhìn Ngải Tuyết. Lúc này trong lòng rất đau xót cho cô, nhưng không muốn biểu hiện ra mặt, bởi vì Ngải Tuyết, không cần người khác thương hại hay đồng tình.

Ngải Tuyết thở dài, bất đắc dĩ nói “Còn, tớ chuẩn bị vừa đi học vừa đi làm, tớ không thể ở lì trong nhà làm gánh nặng cho anh Hạo, ít nhất, tớ phải tự nuôi được bản thân!”

“Thật khó khăn cho cậu!” Ngải Tuyết rất hiểu chuyện, hiểu chuyện khiến Thang Tiệp hơi đau lòng. Vốn ở cái tuổi đôi mươi này cô không cần thiết phải hiểu biết những chuyện này.

“Nói nhảm! Tự nuôi sống mình, chứ có nuôi ai đâu mà khó khăn?” Ngải Tuyết buồn cười, không hiểu dụng ý trong lời của Thang Tiệp nói.

Thang Tiệp cười khúc khích theo.

Ngày hôm sau, Ngải Tuyết giúp Thang Tiệp thuê căn phòng tương đối tiện nghi, dọn dẹp sửa sang lại đến cả người toàn mồ hôi.

“Tiểu Tuyết, nếu không cậu đến ở với tớ đi? Một mình tớ ở căn phòng lớn như vậy rất cô đơn.” Thang Tiệp uể oải nằm trên sofa.

Nói với Ngải Tuyết.

“Ha ha, tớ khó khăn lắm mới tìm được anh trai, nên muốn hưởng thụ tình cảm anh em nhiều hơn, dù phòng ở đó hơi nhỏ, tiện nghi kém, nhưng ở đó có tình thương có gia đình nên tớ cảm thấy chả có gì phải uất ức.”

“Trời ơi, vậy thì ráng sống tốt nha, đừng giống như tớ đây!” Thang Tiệp bĩu môi, tâm tình buồn bã.

Ngải Tuyết rửa mặt xong, đi tới bên cạnh Thang Tiệp thoa kem dưỡng da “Ồ chung với cậu lâu như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy qua ba mẹ của cậu, cũng không nghe cậu nói tới, rốt cuộc bọn họ làm cái gì?”

221. Chương 221: Ngải Gia

“A, thật ra thì tuổi thơ của tớ không khác gì cậu..., bọn họ đã ly hôn lúc tớ còn nhỏ, với lại không muốn tớ phải là con riêng của ai nên đã cam kết hàng năm mỗi người thay nhau chuyển tiền cho tớ sinh hoạt tự lớn lên!”

Thang Tiệp nhìn khuôn mặt Ngải Tuyết đông cứng, vội an ủi “Thật ra thì, không có bọn họ cũng tốt, tớ có thể tự do thoải mái, cậu xem, không bị ai quản lý, muốn làm gì thì làm, càng không bị gò bó hay ép buộc, lại có thêm số tiền lớn khỏi phải bỏ sức đi làm. Chuyện tốt như vậy, ít ai sướng được như tớ!”

Ngải Tuyết dùng sức nắm tay Thang Tiệp “So ra thì cậu lớn hơn tớ, nên bắt đầu từ hôm nay, cậu chính là chị gái của tớ, chúng ta là người một nhà, có được hay không?”

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy, đôi con ngươi của Thang Tiệp đã đầm hơi nước, từng giọt sương tí tách rơi xuống tay hai người.

“Em gái” Thang Tiệp ôm Ngải Tuyết, xúc động nói không nên lời.

“Chị”

“Nhìn cậu kìa, khóc cứ như con mèo nhỏ bị ai ức hiếp, nếu để anh Tử Hiên thấy được, chắc đáng yêu lắm!” Ngải Tuyết trêu ghẹo.

“Ghét, lại giễu tớ.” Thang Tiệp quở trách.

Đưa tay lau khô mắt đầm nước của cô “Nào dám, khai mau cậu và anh ta phát triển tới giai đoạn nào rồi?”

“Nào có? Có điều hình như anh ấy biết tớ thích anh ấy rồi, nhưng vẫn cố tình tránh mặt tớ. Tớ thấy vẻ mặt đó nhiều lần, cho nên tớ mới tức giận chạy về đây bỏ mặc tên đầu heo đó.” Nói đến đây Thang Tiệp liền uất ức.

“A, thì ra trở về nước thăm tớ là giả, thật ra thì đang tức giận người ta nên mới trốn nhà đi về đây.” Ngải Tuyết cố ý giọng cao giọng, làm bộ không vui.

“Haha, tính cậu ngày càng xấu quá, tớ không thêm để ý tới cậu nữa!” Lúc này Thang Tiệp mới phát hiện mình bị nha đầu Ngải Tuyết nhìn thấu tâm tư.

Ha ha ——

Mấy ngày nay mọi phiền não và buồn rầu, cũng từ từ vơi đi bớt khi có Thang Tiệp bầu bạn ở bên cạnh.

Bên trong phòng khách Nhà Mộ Dung, ông cụ cầm xấp hình dày chọn qua chọn lại

“Tiểu Vương, cậu tới nhìn thử xem, tôi chọn mấy cô này có vừa mắt không? Eo nhỏ mỏng to, nhất định có thể sinh nhiều chất cho tôi!”

“Dạ, ánh mắt của ông cụ rất tốt, tôi vừa nhìn liền biết chắc chắn mấy cô gái này sẽ sinh được rất nhiều con, đến lúc đó sinh cho ông cụ tới mười mấy đứa quây quần khắp phòng. Ha ha!”

Quản gia Vương Bá ăn khớp nói theo. Cười híp mắt.

“Ừ, thiếu gia cần phải kết hôn sớm để ổn định cuộc sống, không thể để nó tự do ăn chơi hoài, tôi thấy đại tiểu thư của Ngải gia không tệ, nghe nói tình yêu của cô ta dành cho Kiệt rất sâu đậm, trước mắt cứ gọi điện báo cho Ngải gia biết, chuyện này cứ quyết định như vậy.”

Giọng điệu của ông cụ rất cứng rắn kiên quyết không để Kiệt có cơ hội trốn tránh.

222. Chương 222: Chúc Mừng

Vương Bá đỡ ông đứng dậy trở về phòng “Tôi lập tức thông báo, có điều ở chỗ thiếu gia thì.....?”

Ông cụ suy nghĩ “Tạm thời cứ định là vậy, đi phát thiệp mời, thông báo với giới truyền thông, khi đó, nó không muốn cũng không được, ta không tin nó vì một người phụ nữ mà không giữ thể diện cho gia tộc!”

“Dạ, chỉ có ông cụ mới suy nghĩ chu đáo như thế.”

Ngày hôm sau, các Đài Truyền Hình và trang báo đầu thi nhau đăng tin “Tập đoàn Mộ Dung và tập đoàn Ngải thị trở thành thông gia, hai công ty lớn có tiếng liên doanh với nhau, hôn lễ sẽ cử hành vào tuần sau!”

“Ba, áo cưới này được không?” Ngải Vũ kéo cổ tay của Ngải Trung đi dạo quanh cửa hàng áo cưới.

Ngải Trung mặt nghiêm nghị, tháo cánh tay con gái ra, lời nói tình ý sâu xa “Con thật sự muốn gả vào nhà Mộ Dung sao?”

Đôi mắt quyến rũ của Ngải Vũ nhú lại “Ba, chuyện này cũng đã công bố ra ngoài rồi, cho dù con đây không muốn, thì ông cụ bên kia cũng sẽ không đồng ý.”

“Con cũng biết Mộ Dung Kiệt là người như thế nào? Hơn nữa, người anh ta thích là Tiểu Tuyết, nếu lấy anh ta, liệu con có thể hạnh phúc không?” Ngải Trung không ngừng lo lắng.

“Cha ~ cha có thể tin tưởng sự lựa chọn của con được không? Nếu con có thể gả đi, con sẽ có cách để anh ta yêu con, để anh ta mãi không rời bỏ con!” Ngải Vũ nhìn mình trong gương.

Cô rất tự tin với dáng vóc xinh đẹp của mình sẽ giành được trái tim của Kiệt.

“Ngu ngốc, haizz ——” Ngải Trung chính là không muốn trêu chọc hay có quan hệ gì với tên ác ma đó, còn đứa con gái của ông thì ngược lại cứ cố nhảy vào cái địa ngục đó.

Bên trong bệnh viện, Kiệt cầm tờ báo, nhìn loạt chữ trong đó, trong người hừng hực lửa giận.

“Xảy ra chuyện gì? ? ?”

“Đại ca, chuyện này do người của ông cụ truyền đi hôm qua, hơn nữa thiệp mời cũng đã phát, xem ra là cố ý để đại ca không có đường lui!”

Đột nhiên Tử Mặc có phần đồng tình đại ca, thừa dịp anh ở bệnh viện, liền quyết định hôn sự trời giáng này.

Loại chuyện như vậy, thật bi ai.

“Chiêu này của ông cụ thật độc ác, biết tôi không thể chống đối ông, rõ ràng là ông cố ý nhắm vào điểm yếu của tôi.”

“Đại ca định làm gì? Phải chấp nhận sao?”

“Hừ, anh cho rằng tôi nhu nhược đến mức đó hả ? Tùy tiện gả cho người ta như tôm cá trong chợ sao? Chuyện này, phải xuống tay với Ngải gia.” Mộ Dung Kiệt híp con ngươi đầy sát khí, có phần suy nghĩ sâu xa.

“Đại ca, đại ca, nghe nói anh sắp kết hôn? Chúc mừng, chúc mừng.” Trương Thiên lanh chanh chạy ào vào phòng, miệng liên tục nói mà không biết nhìn đến tình hình hiện tại.

223. Chương 223: Đoạt Hôn

Mộ Dung Kiệt và Tử Mặc trốn mắt nhú mày nhìn Trương Thiên, khiến anh ta cảm giác rợn người như sắp có hoạ lớn ập xuống đầu anh?

“Không có gì chứ, tôi nói đúng mà. Sao nhìn chăm chăm tôi dữ vậy?” Trương Thiên gãi đầu, tự hỏi với lòng mình.

“Trời ơi, đại ca, anh có gì thì cứ nói ra, trăm ngàn lần đừng dùng ánh mắt mê người đó nhìn tôi, dù sao thì trái tim tôi cũng nhỏ bé lắm.”

Lúc lâu, Mộ Dung Kiệt mới mở miệng nói “Anh có nhiệm vụ phải làm ngay lập tức.”

“Dạ!” Nghe nói có nhiệm vụ, máu trong người Trương Thiên bắt đầu sôi sục.

“Tối đây, tôi nói riêng với anh.” Mộ Dung Kiệt ngoắc ngoắc Trương Thiên.

Trương Thiên ném cho Tử Mặc ánh mắt đặc ý, nhìn kìa, đại ca chỉ nói cho tôi biết thôi!

Tử Mặc chỉ biết nhin cười nhìn tên ngu ngốc này gặp hoạ lớn, dù sao việc này cũng chỉ thích hợp với mình tên Trương Heo đó.

“Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, không xong, lớn chuyện rồi lớn chuyện rồi!” Sáng sớm, Ngải Tuyết vẫn ngủ say như chết, Thang Tiệp đã chạy xe đến Kỳ gia kêu to.

Kỳ Hạo mở cửa, Thang Tiệp chạy thẳng đến phòng Ngải Tuyết.

“Trời ơi, chồng của cậu sắp trở thành chồng của người khác rồi kìa.” Thang Tiệp cúi kính lật chăn lên.

Hơi ẩm trong chăn bay đi hết, khiến Ngải Tuyết nhất thời run cầm cập, cơn buồn ngủ cũng biến mất.

“Này, mới sáng sớm tới nhà tớ làm gì? Chẳng phải nói buổi trưa gặp nhau sao?” Ngải Tuyết trèm chăn lên người lần nữa, dụi đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn lên tường.

“Trời ơi, xảy ra chuyện lớn rồi, cậu mau dậy đi, nếu không cả đời hối hận cũng không kịp!”

Ngải Tuyết buồn cười “Có chuyện gì nghiêm trọng lắm sao? Nói đi chuyện gì?”

“Tuần sau, Mộ Dung Kiệt sẽ kết hôn với đại tiểu thư Ngải Vũ của tập đoàn Ngải thị, cậu còn nói không phải chuyện lớn?”

Lần này Ngải Tuyết im lặng, sau một hồi, tự động chui vào chăn trùm kín mít người.

“Này, phản ứng của cậu kì vậy?” Thang Tiệp lắc lắc người cô, hận không thể đá cô mấy phát để cô tỉnh lại.

Ngải Tuyết núp ở trong chăn, hai tay nắm chặt mền, tim cô rất đau rất khó chịu nhưng vẫn không rơi nước mắt.

“Rốt cuộc cậu có nghe tớ nói không đây?” Thang Tiệp còn vội hơn cô, cũng như có câu, vua chưa vội thái giám đã chết.

“Tớ có thể làm được gì? Chẳng lẽ tớ đi đoạt hôn?” Ngải Tuyết buồn bực, trong lòng cô rối rắm lắm rồi.

“Đoạt hôn là một ý kiến hay đấy chứ. Chỉ nghe qua giành cô dâu, chứ chưa nghe qua cướp chú rể, cậu nên là người đầu tiên làm thử?” Ánh mắt Thang Tiệp từ lo lắng chuyển sang hưng phấn.

224. Chương 224: Tìm Việc

Đoạt hôn, chỉ được nhìn thấy trên phim ảnh thôi, nếu tận mắt thấy nhất định rất thú vị.

Ngải Tuyết bị cô cắn nhằn miết, không thể làm gì khác hơn ngoài thức dậy mặc quần áo.

“Cậu có thể bớt ngu ngốc dùm tớ được không? Phải biết lợi dụng thời cơ nắm bắt cơ hội cứu vãn mọi chuyện giữa hai người, chắc chắn anh ta sẽ cảm động tới rơi nước mắt!”

Ngải Tuyết im lặng, cầm bàn chải dùng hết sức đánh răng, giống như trút hết toàn bộ tức giận lên trên bàn chải.

“A ~ đau quá ——” Ngải Tuyết cau mày, cẩn thận lấy bàn chải ra, phun ra đống máu.

“Haha, Tiểu Tuyết của tớ cũng biết tức giận! Cậu nên nhanh chóng tìm anh ta trút giận đi.” Thang Tiệp cả gan nói móc cô.

Ngải Tuyết dựng tóc gáy “Thang Tiệp ——”

“Ok, tớ không nói nữa, tớ chỉ muốn làm cho cậu tỉnh lại, còn quyết định thế nào là do cậu, người làm chị như tớ đây cũng không hi vọng em gái mình phải hối hận, cậu hiểu chưa?”

Thang Tiệp lập tức nghiêm mặt, đứng đắn nói.

“Nhớ không lầm thì hôm nay cậu theo tớ đi tìm công việc thì phải? Bây giờ chúng ta nên đi thôi!” Ngải Tuyết nghe được tin tức kia vẫn thì bình tĩnh như thường ngày. Có ai biết được, khoảnh khắc đó tim cô đã rơi xuống vực sâu thẳm.

Không phải cô không có phản ứng, chỉ là cô không biết nên biểu đạt cảm xúc trong lòng mình như thế nào?

“Tiểu Tuyết, chúng ta cố gắng nhiều như vậy, ngay cả công ty quèn cũng không nhận, cậu muốn tiếp tục nữa sao?” Thang Tiệp chống hông, thở hổn hển.

Mặt Ngải Tuyết cũng uể oải “Bây giờ nộp đơn yêu cầu không chỉ đòi hỏi trình độ học vấn, mà còn chú trọng tới kinh nghiệm, kinh nghiệm của tớ là số lẻ, sớm biết thế thì mấy năm ở La Mã kia không nên lãng phí thời gian như vậy!”

“Nếu tìm không được việc thì thôi, chị gái đây nuôi cậu.” Thang Tiệp hờn hờ tỏ ra vẻ bà phú hào giàu có.

“Thôi, vẫn là tiền do mình kiếm được thì xài thoải mái, Đến bây giờ tớ mới hiểu được đạo lý này!” Người khác cuối cùng cũng là người khác, cho cậu thì không nói, không cho cậu sẽ không có gì.

“Vậy cậu định kiếm tới khi nào?”

“Không biết, cũng chỉ có thể từ từ tính rồi.”

Rời khỏi quán bar, Ngải Tuyết thả lỏng người.

“Cậu không phải ngây thơ đến mức đó chứ? Quán bar là chỗ nào, người xấu người tốt lẫn lộn với nhau. Cậu là con gái một thân một mình làm việc ở đây rất nguy hiểm! Không được, tớ không đồng ý.”

Thang Tiệp kiên quyết phản đối, nhất là vừa nhớ tới cha già quản lý nhìn đắm đuối hai người bọn họ, trong người liền cảm thấy không thoải mái.

“Chị hai à, đừng nói nhiều quá, chuyện này cứ quyết định như vậy, trước kia tớ cũng từng làm ở quán bar, mặc dù người ở bên trong thật giả đều có, nhưng mà môi trường trong đó tớ đã quen, làm trước xem sao, thật ra bắt đầu đi làm tớ mới đi làm ở đây chứ hết cách rồi.”

225. Chương 225: Mẹ Kiếp, Hôm Nay Đại Gia Tao Đây Không Muốn Giết Mày Cũng Không Được?

“Không được, nói gì cũng không được, tớ là chị cậu, cậu phải nghe lời tớ!” Thang Tiệp hầm hầm tức giận, trước kia ở cùng nhau bọn họ rất ít đi bar chớ nói chi là đi làm trong quán bar.

A ——

“Làm gì thế? Buông tôi ra, buông tôi ra”

Ở đằng xa, có mấy tên đàn ông cường thế kéo một người phụ nữ vào xe.

“Oh my God, ban ngày bàn mặt mà dám làm chuyện như vậy? Mau, báo cảnh sát.” Thang Tiệp cầm điện thoại lên gọi.

“Không còn kịp rồi, mau lái xe đuổi theo!”

“Tay lái của tớ rất tốt, để tớ. Cậu báo cảnh sát đi.” Ngải Tuyết vượt lên chỗ ngồi của người lái xe, khởi động xe đuổi theo.

Báo cảnh sát xong, Thang Tiệp ngây ngốc ngồi ở vị trí kế bên tài xế, không đúng, sao cô lại ngây thơ đến mức đuổi theo những tên tội phạm đó?

“Tiểu Tuyết, chúng ta trở về thôi, hai chúng ta là nữ sinh theo sau cũng không giúp được gì!” Tim Thang Tiệp đập bình bịch.

Ngải Tuyết hoàn toàn không để vào tai, hiện tại cô đang tập trung cao độ mắt chỉ nhìn tới chiếc xe phía trước.

“Đại ca, hình như chúng ta bị theo dõi. Có cần ra tay không?” Phục Vĩ nhìn xuyên qua kính chiếu hậu thấy xe của Ngải Tuyết theo sau, giọng nói lạnh lẽo.

“Lá gan không nhỏ, đánh lạc hướng cô ta!” Trương Thiên vẫn nhắm con người chưa từng mở mắt ra.

“Dạ!”

Dần dần, hai chiếc chạy khỏi nội thành, tốc độ xe càng càng lúc càng nhanh. Tốc độ chạy như muốn lấy mạng người.

“Tiểu Tuyết, chậm một chút, chậm một chút” Thang Tiệp sợ tới mức tái mét mặt mày, tay nắm chặt ghế, không dám nhúc nhích.

“Shit, không đánh lạc hướng được!” Phục Vĩ nện quyền vào tay lái, hắn đúng là đã gặp phải cao thủ rồi.

“Phía trước có khúc quanh co, vẫn không thoát được cứ nổ súng!” Trương Thiên ra lệnh, rất bức bối đám người đó không biết sống chết.

Mắt Ngải Tuyết thấy xe trước mặt dần mất hẳn ở ngã rẽ bên kia, quyết đuổi theo tới cùng.

Nhất thời chân dùng lực đạp chân ga, vận dụng sự thuần thục lái xe của mình đuổi theo sau.

Hai chiếc xe trước sau đuổi nhau trên đường, nhìn như hai con báo hung hãn đang đối chọi nhau.

Trương Thiên liên tục thay đổi sắc mặt, dừng mấy giây sau cúi kính rống to “Mẹ kiếp, hôm nay đại gia tao đây không muốn giết mày cũng không được?”

Móc súng lục ra.

Đùng Đùng ——

Hai viên đạn bắn vào lốp bánh xe ngay tức khắc Ngải Tuyết cảm giác dưới xe bị lũng mảng lớn, không cách nào chạy được nữa.

“Nguy rồi ——”

Ngải Tuyết mở cửa xe, nhìn bánh xe nổ tung thì lòng rối loạn, Thang Tiệp chạy xuống xe khóc không ra nước mắt.

226. Chương 226: Đừng Khóc

“Dừng xe!” Trương Thiên dụi dụi mắt, hình như là cô ta.

“Là anh ——”

“Là cô ——”

Ngải Tuyết và Trương Thiên không hẹn mà gặp khiến cả hai không thể tin được.

“Cô theo dõi tôi làm gì?” Hai mắt Trương Thiên hừng hực sát khí, anh đã cố kiềm chế không gặp cô đằng này cô còn tự chui đầu nộp mạng cho anh. 1761998

Ngải Tuyết cũng hồi hồn, khiển trách nói “Anh ở đây làm gì? Anh bắt người đó là ai?”

Trương Thiên cười lạnh “Ôi trời, cô lấy tư cách gì để hỏi tôi? Cô nên rút đi cho tôi, đừng tưởng rằng đại ca xem cô như bảo bối thì tôi không dám đụng tới cô? Nếu không rút, đừng trách tôi vô tình.”

Trương Thiên vuốt khẩu súng, thờ ơ nói nhưng hết sức lạnh lẽo.

“Tôi không có hỏi anh, tuy nhiên giữa ban ngày ban mặt anh ngang nhiên bắt người, tôi không cần biết tại sao anh bắt người ta? Nhưng chuyện này bị tôi nhìn thấy, tôi không thể bỏ mặc làm ngơ nên các người thả cô ấy ra cho tôi.”

Ngải Tuyết không hề nhượng bộ bởi sự tức giận của Trương Thiên, cho tới nay cô vẫn chưa thể tin được, ngay cả chuyện thất đức này Trương Thiên cũng dám làm. Mộ Dung Kiệt có biết chuyện này không, hay chính anh là người chỉ thị bọn họ làm.

Cô rất muốn gặp anh để hỏi rõ ràng mọi việc.

“Đừng có mơ!” Trương Thiên xoay người lên xe ra lệnh với Phục Vĩ “Lái xe!”

“Này, dừng xe, Trương Thiên, anh dừng lại cho tôi!” Ngải Tuyết đuổi theo phía sau, nhưng xe rẽ vào hai ngã tư liền biến mất.

“Tiểu Tuyết, cậu, cậu còn muốn chạy nữa sao!” Thang Tiệp vừa nôn một bãi liễn chạy theo Ngải Tuyết khiến cô mệt muốn đứt hơi.

Ngải Tuyết tức giận đá chân vào tường, lấy điện thoại ra nhấn vào danh bạ. Nhìn dãy số quen thuộc, do dự rất lâu cuối cùng cắn răng bấm nút gọi đi. 1761998

Mộ Dung Kiệt chán chường đứng trước cửa sổ nhìn về phía chân trời, điện thoại trong túi rung lên, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn qua mặc kệ nó rung.

Lúc này đối với anh cái gì cũng vô nghĩa, trong đầu đều là kí ức khi ở bên cạnh Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết nhìn điện thoại đỏ chuông nhưng không ai bắt máy, sự tức giận từ từ trở thành sự ưu thương, anh gác máy điện thoại của mình.

Vào lúc đó, cảm giác mất mát như cuốn lấy toàn thân cô, nước mắt khẽ rơi xuống.

“Tiểu Tuyết, sao thế? Đừng khóc, đừng khóc mà.” Thang Tiệp nhìn Ngải Tuyết khóc lập tức luống cuống tay chân, thật là, sao lại như vậy chứ.

Ngải Tuyết nắm chặt điện thoại che trái tim của mình, chậm rãi ngồi xổm xuống “Kiệt cúp điện thoại của tớ”

Cô còn tưởng rằng mình đủ kiên cường, dù không có anh, cô vẫn có thể tiếp tục sống, nhưng lúc này cô mới nhận ra rằng thật sự rất khó để trôi qua hết một ngày khi không có anh.

Anh gác điện thoại của mình, bản thân lại vô thức khó chịu đến vậy.

227. Chương 227: Đau Lòng

“Tiệp, tớ rất buồn phải làm sao đây? Tớ cảm thấy rất cô đơn lạc lõng.” Ngải Tuyết không thể chịu đựng được nữa, trượt người ngồi bệt xuống đất.

“Huhu anh ấy bỏ tớ rồi? Tại sao tớ khổ sở như vậy? Tớ còn tưởng rằng mình đã buông xuống được, nhưng mà tại sao lại đau lòng đến thế, huhu”

“Đừng mà, đừng khóc nữa, nếu không bỏ được thì chúng ta đi gặp anh ấy giải thích hết mọi chuyện, chứ cậu cứ khóc lóc hoài anh ấy cũng có thấy đâu?”

Thang Tiệp rồi rầm theo cô, tâm tư của nha đầu này thật khó hiểu. 1761998

“Tớ không đi, anh ấy cúp điện thoại của tớ, chẳng lẽ tớ còn mặt dày đi kiếm anh ta, cúp thì cúp đi, hừ, tớ đây không thêm tên đàn ông vô lương tâm đó huhuhu”

Ngải Tuyết nói dối, càng nói càng đau lòng. Cuối cùng chôn đầu trong ngực Thang Tiệp khóc rống như con nít.

“Này, tớ vừa mua xe đã gặp xui xẻo rồi, đau lòng quá đi mất, bây giờ phải làm sao?” Thang Tiệp đi tới đi lui nhìn chiếc xe, bộ dạng rất khó coi. 1761998

“Ừ thì xe cảnh sát!” Ngải Tuyết trả lời, cô rất bực với tốc độ chậm chạp của xe cảnh sát ở nông thôn này, dường như mỗi lần họ tới thì hiện trường đã không còn dấu vết gì.

“Mới vừa rồi là hai người báo cảnh sát sao?” Một cảnh sát trẻ xuống xe hỏi thăm.

Hai người được đưa tới đồn cảnh sát ghi chép khẩu cung.

“Nửa ngày đi tìm công việc, nửa ngày đuổi theo đám người kia, thế là hết một ngày vô ích, mệt chết đi được.” Thang Tiệp vắn vắn eo, oán trách. 1761998

“Tớ còn phải đi làm, còn cậu tính về nhà hay đi đâu?” Ngải Tuyết đứng trước cửa quán bar, chớp đôi mắt ướt át còn đọng hơi nước.

“Cậu thật lòng muốn làm ở đây sao? Tớ thì không có ý kiến, nhưng anh trai của cậu thì sao?”

“Cậu giúp tớ đi, vì để bảo đảm, tớ sẽ chuyển qua nhà cậu ở, cậu sẽ giúp tớ giữ bí mật này chứ?” Ánh mắt Ngải Tuyết trong veo tỏ vẻ cầu xin.

“Thôi đi, con nhỏ chết tiệt này, từ khi nào biết lấy tớ làm bia đỡ đạn hả, kiếp trước tớ có thiếu nợ cậu sao.” 1761998

Thấy Thang Tiệp đồng ý, Ngải Tuyết như trút bớt gánh nặng.

“Cậu đừng có vui mừng vội, nếu như bị anh trai cậu phát hiện thì tớ không có cách nào giữ bí mật cho cậu đâu.” Thang Tiệp đánh vào trán Ngải Tuyết tỏ ý cảnh cáo

“Vâng ——”

“Đại ca, đã làm xong.” Trương Thiên đi vào phòng bệnh, báo cáo mọi việc cho Mộ Dung Kiệt.

“Ừ, giam cô ấy một tuần lễ cho tôi!”

228. Chương 228: Cô Đang Ở Đâu?

“Dạ!”

Mới vừa được tháo băng gạc trên đầu nên Mộ Dung Kiệt hơi không quen, cứ có cảm giác đầu nhẹ đi rất nhiều

“Làm thủ tục xuất viện xong chưa?” Anh không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này thêm một giây nào.

“Xong rồi! Đại ca, hôm nay tôi bắt cóc Ngải Vũ, trên đường bị người khác theo dõi.” Trương Thiên không giấu giếm nói ra hết, anh không ngờ cô gái nhỏ đó lại lái xe tốt đến vậy. 1761998

Mộ Dung Kiệt làm mặt lạnh “Ai?”

“Là Ngải Tuyết!”

“Anh nói ai?” Là bảo bối của anh sao? ? ?

“Đại ca, lúc phát hiện là cô ấy, tôi đã chạy rất nhanh, nhưng không có cách nào đánh lạc hướng được, nên đành bắn hai phát súng vào lốp bánh xe của cô ấy.”

“Ai cho anh nổ súng? Nổ lốp bánh xe làm sao cô ấy về? Bây giờ đã trễ thế này, cô ấy một thân một mình ở ngoài đường rất nguy hiểm có biết không!” Mộ Dung Kiệt cau kinh rống to.

Nghĩ đến giờ này Ngải Tuyết vẫn còn ở ngoài vùng ngoại ô, trái tim liền dâng lên nỗi sợ hãi chưa từng có.

“Dạ, đại ca đừng gấp, tôi lập tức đi tìm cô ấy!” Khiến đại ca giận dữ như vậy, Trương Thiên cũng sốt sắng theo, nếu con nhỏ đó xảy ra chuyện gì, đại ca có thể để anh sống hết ngày mai sao?

“Khoan, để tôi tự mình đi!” Lấy điện thoại ra muốn gọi điện cho cô, lại nhìn thấy một cuộc gọi nhớ là ‘cô’ gọi đến.

Anh sững sờ đứng lặng người. 1761998

Thì ra cuộc gọi lúc chiều là bảo bối của anh gọi tới vậy mà anh lại bỏ lơ không thèm nghe.

Ngón tay run run vuốt dây số trên màn hình, dán mắt vào màn hình thật lâu, trong mắt là sự mừng rỡ.

Bên trong quán bar, Ngải Tuyết tập trung làm việc, Thang Tiệp ngồi phía dưới chăm chú bấm điện thoại, đang chơi tới vòng gay cấn, một cú điện thoại gọi tới, ngón tay liền ấn nút nhận.

“Này, Tiểu Tuyết có điện thoại nè, hình như số lạ.” Ngẩng đầu nhìn Ngải Tuyết trên sàn rồi nói “Alô, tìm ai vậy?”

Mộ Dung Kiệt kết nối được điện thoại với cô nhưng lại do người khác nhận, sao lại ầm ỹ đến vậy? Cô đang ở đâu?

“Ngải Tuyết đâu?” Giọng nói trầm ấm của Mộ Dung Kiệt xuyên qua điện thoại khiến Thang Tiệp hoảng hốt. 1761998

“Mộ, thiếu gia Mộ Dung? ? ?”

“Đang ở đâu? ? ?” Mộ Dung Kiệt nóng nảy quát, chỗ nào lại ồn ào như vậy, chẳng lẽ là quán bar.

Về mặt Thang Tiệp trở nên đau khổ, không biết trả lời làm sao cho phải, đành lặng lẽ đưa điện thoại ra xa, đưa ngón tay tới màn hình cần nhấn nút tắt. 1761998

“Ồ hay, mình cần gì phải sợ anh ta? Với lại anh ta cũng đâu có ở đây.” Cảm giác sợ hãi từ từ khôi phục lại bình thường, cô ưỡn ngực thẳng lưng, uống cạn ly cocktail.

229. Chương 229: Em Tỉnh Lại Cho Anh

“Cậu bị bệnh hả? Sao mặt trắng bệch vậy?” Ngải Tuyết đánh đĩa xong đi xuống liền thấy Thang Tiệp trong tình trạng rất phập phồng lo sợ. 1761998

Đưa di động cho cô “Tớ không cố ý nhận điện thoại, chỉ vì lo mê chơi nên.....!”

Ngải Tuyết nhìn danh sách cuộc gọi, trái tim trống tuếch lần nữa dâng lên sự rung động.

“Ừ, tớ không trách cậu.” Ngải Tuyết giấu đi sự mất mát đau thương, cầm ly rượu uống hết một hơi.

“Này, muốn chết hả?” Thang Tiệp lấy lại cái ly, bắt mồm nói.

Bên kia, Mộ Dung Kiệt đứng ngồi không yên, hề nghĩ tới Ngải Tuyết đang ở quán bar, tim của anh cứ như bị ai xâu xé. 1761998

Lập tức liền lái xe đi kiểm, còn phải thêm người tìm thử những quán bar gần đó.

Chết tiệt, rốt cuộc anh có nói qua rằng cấm cô đi vào những nơi đó hay không, hình như là năm năm trước.

“Đúng rồi, năm năm trước? ? ?”

Anh như nhớ tới điều gì, quay đầu xe chạy thẳng tới quán bar lúc trước.

Vừa vào sàn nhảy, mùi rượu hòa lẫn mùi nước hoa nồng nặc khiến mũi Mộ Dung Kiệt hun lại.

Anh giống như minh tinh tỏa sáng khắp nơi trong sàn nhảy khiến những cô gái phải trở mắt nhìn đến đờ đẫn, thậm chí không ít cô gái mới nhìn qua liền bạo dạn bước tới gần anh tỏ ý quyến rũ.

Liếc nhìn xung quanh thì thấy cô gái góc kia đang liều mạng uống rượu còn hơn uống nước.

Anh tức giận “Cút”

Một chữ vồn vện nhưng làm cho đám ma nữ háo sắc kia sợ hãi phần.

“Thật hung dữ ”

“Nhưng anh ta rất đẹp trai nha” 1761998

Mộ Dung Kiệt bỏ ngoài tai những lời đó, trực tiếp đi tới chỗ Ngải Tuyết, đưa tay gạt lại ly rượu cô định uống.

Thang Tiệp đã hết cách với cô chợt nhìn thấy Mộ Dung Kiệt thì tựa như nhìn thấy cứu tinh.

“Thiếu gia Mộ Dung”

Ngải Tuyết đang uống loáng thoáng nghe Thang Tiệp gọi tên Mộ Dung tâm tình bắt đầu bực dọc vô cớ.

Lảo đảo nghiêng ngã bò dậy, bầu vú cổ Thang Tiệp “ Cái gì mà thiếu gia Mộ Dung, cấm cậu nhắc anh ta ở trước mặt tớ, ha ha, rượu, cho tôi rượu.”

Mộ Dung Kiệt tức tới tím mặt, kéo cô vào lòng “Em tỉnh lại cho anh.” 1761998

Nôn —— nôn ——

Ngải Tuyết cảm thấy dạ dày sôi trào. Khó chịu muốn chết đi được.

“A ~~ thế nào? Không thoải mái sao?” Mộ Dung Kiệt đỡ bả vai cô, vỗ vỗ gương mặt phính hồng vì rượu của cô.

“Cô ấy uống rất nhiều rượu, khuyên cỡ nào cũng không nghe, nên bây giờ say mềm.”

Mộ Dung Kiệt dễ dàng ôm cô xuyên qua đám người trên sàn rồi khỏi quán bar rồi đặt cô vào trong xe, Thang Tiệp luôn theo sát phía sau.

230. Chương 230: Miễn Là Có Bảo Bối, Đối Với Anh Là Đủ Rồi, Những Thứ Khác Không Quan Trọng

“Thiếu gia Mộ Dung, phiền anh đưa Tiểu Tuyết đến nhà tôi dùm! Tôi có thể chăm sóc tốt cho cô ấy”

1761998

“Không cần, phụ nữ của tôi tự tôi mang về nhà chăm sóc, lên xe đi, tôi đưa cô về, chỉ đường cho tôi.”

“Nhưng Tiểu Tuyết.....” Thang Tiệp vốn có lời muốn nói nhưng nhìn thấy sắc mặt của bổn thiếu gia hơi nhăn nhó liền im bật nuốt xuống bụng.

Suy nghĩ lại thì dù sao Tiểu Tuyết cũng không quên được anh ta, chỉ bằng thừa cơ hội này làm lành cho bọn họ. Hehehe.

Chờ Thang Tiệp xuống xe, Mộ Dung Kiệt không thể chờ đợi hưng hăng hôn khắp khuôn mặt nhỏ bé của Ngải Tuyết.

Khuôn mặt này khiến anh ngày nhớ đêm mong.

“Bảo bối” Mộ Dung Kiệt thở thè vào tai cô, tay cầm lên nhánh tóc vuốt vuốt rồi đưa lên mũi ngửi mùi hương quen thuộc đã thiếu vắng bấy lâu.1761998

Ngón tay chạm lên cánh môi anh đào, nhớ tới cảnh tượng kia anh liền cảm thấy rộn rạo nuốt ngụm nước bọt.

Ngải Tuyết uốn éo người, cứ cảm giác có cái gì đó chạy trên mặt mình.

Bụp ——

Trong giấc ngủ Ngải Tuyết bực bội giơ tay đánh loạn xạ kẻ đang làm phiền mình ngủ, lúc sau mới chịu yên tĩnh nằm ngủ.

Mộ Dung Kiệt hí hóp mắt, nha đầu chết tiệt, ngủ cũng còn hưng hăng.

Nâng cằm của cô, hưng hăng hạ môi mỏng xuống, ngậm lấy môi cô, cạy hàm răng rồi luồn lách đầu lưỡi vào khoang miệng của cô, càng hôn càng muốn được nhiều hơn.

Ngải Tuyết đang ngủ ngon lành, cô mơ thấy mình và Mộ Dung Kiệt ở cùng nhau, ôm nhau, hôn nhau, rồi triền miên với nhau, tình tiết cứ theo đó ngày một hấp dẫn.

Trong miệng liên tục phát ra tiếng rên rĩ“Kiệt”

Ánh mắt Mộ Dung Kiệt hiện lên sự vui sướng, lay lay bả vai cô“Bảo bối, em vừa nói cái gì? Em mới kêu tên anh đúng không?” 1761998

“Kiệt Kiệt huhuhu, anh không cần em nữa đúng không? Anh là tên bại hoại, đám cúp điện thoại của em, em ghét anh, em sẽ không tha thứ cho anh. Huhuhu”

Ngải Tuyết đang ngủ lại òa khóc như đứa trẻ, khóc rất thương tâm.

Lần này Mộ Dung Kiệt cũng phải chịu thua đầu hàng trước người phụ nữ này, sao cô có thể xấu tính như thế, anh vốn muốn buông tay cô, vốn muốn từ bỏ cô bắt đầu cuộc sống mới.

Nhưng chỉ mới hai ba câu của cô, tim của mình lại mất đi ý thức đập loạn nhịp.

Ai nói anh không cần bảo bối, anh cần mà rất cần nữa là khác, chỉ mong cô mãi mãi bên cạnh mình.

Đúng, anh thừa nhận, mình là kẻ vô dụng, chỉ cần người phụ nữ này vừa mở miệng, cái gì anh cũng không muốn quản nữa.

Nào là mặt mũi của anh, nào là tôn nghiêm của anh, rồi tới giới hạn của anh.

Miễn là có bảo bối, đối với anh là đủ rồi, những thứ khác không quan trọng.

231. Chương 231: Mẹ Nhìn Chiếc Xe Bên Đường Kìa, Sao Nó Cứ Nhún Liên Tục Vậy

Tất cả của cô đều là của anh, từ tâm hồn đến thể xác.

Kéo Ngải Tuyết đến bên cạnh mình, hôn lên giọt nước mắt của cô, thì thầm nói”Bảo bối, anh là tên bại hoại, anh làm em đau lòng khổ sở, anh biết sai rồi, em tha thứ cho anh nha?

Từ nay về sau anh hứa sẽ không tái phạm nữa, anh hứa không độc tài không bá đạo với em, anh sẽ xem em như nữ hoàng mà nâng niu trong lòng? Được không bảo bối?”

Ngải Tuyết lơ mơ nghe được tiếng nói, có người cứ nói vào tai cô, chịu không? Rồi sai trái, độc tài?

“Tiểu Tuyết, bảo bối của anh, em là người phụ nữ của anh, tha thứ cho anh được không?”1761998

“Ừ” Thật ồn ào.

Mặc dù Ngải Tuyết còn mê man ngủ, nhưng từ ‘ừ’ lại truyền tới tai Mộ Dung Kiệt rất rõ ràng khiến toàn thân anh sôi sục.

Không cần nói gì nữa? Đã đồng ý rồi, thì đừng hòng trốn thoát.

Ôm cô, hôn cô, Mộ Dung Kiệt, mày còn nhịn gì nữa? Ăn cô luôn đi. O.o

Ý nghĩ vừa chớp nhoáng, đã làm cho cả người anh nhộn nhạo. Ngay lập tức cởi hết quần áo của mình và của cô ra, rồi ôm cô tiến về hàng ghế phía sau.

“Mẹ, mẹ nhìn chiếc xe bên đường kìa, sao nó cứ nhún liên tục vậy.” Bạn nhỏ vì tò mò đưa tay chỉ trở hỏi mẹ.

“Đi thôi, chiếc xe đó nhất định có bom sắp sửa nổ y như trên TV có chiếu qua, con à chúng ta chạy mau.” Người mẹ đầy mồ hôi hột. May mắn nhờ đầu óc lạnh lẽo nghĩ cố.

Nhục dục đi qua, mặt Ngải Tuyết vốn đã hồng hào nay càng kiêu diễm ửng ửng, khiến Mộ Dung Kiệt càng thêm hài lòng giúp cô mặc quần áo tử tế, lái xe tới căn biệt thự. Gọi là Thiên Trang.

Khác xa với biệt thự nhà Mộ Dung.

Căn biệt thự này do Mộ Dung Kiệt bí mật thiết kế xây dựng ở vùng ngoại ô. Là một nơi riêng tư của anh mỗi khi muốn tránh xa thành phố phồn hoa đô thị.

Ở nhà Mộ Dung, anh như vị Thái Tử nổi bật giữa đám tùy tùng, còn nơi này, anh chính là vị đế vương một tay che trời.

Đây là chỗ để anh hay lui tới mỗi khi rời khỏi nhà Mộ Dung, anh muốn tự lực gây dựng lên vương quốc của riêng mình.

Sau này, anh sẽ cùng bảo bối sống ở đây, để cô trở thành nữ hoàng duy nhất trong căn biệt thự này.

Giống như anh đã từng hứa với cô ‘ Anh làm vua, cô làm nữ hoàng ’.

Đi vào từ cửa chính, với tốc độ xe thể thao bình thường cũng ít nhất phải chạy mất mười lăm phút, mới có thể đi đến phòng ngủ, trong biệt thự có đủ phòng ăn, phòng tập thể hình, phòng khách rồi hồ bơi.

Thậm chí có cả phòng chơi game. Bên ngoài biệt thự có tầng hầm để hàng loạt các siêu xe, đều là hãng xe có tiếng bậc nhất trên thế giới, xe hơi có, xe đua có, xe mô tô cũng có. Bên ngoài vườn hoa, có bồn phun nước và một suối nước nóng quanh năm luôn được giữ nhiệt ở mức 37-40 độ.

Đám người tinh anh nhất của Long Hồ bang cũng ở đây, nên căn biệt thự được bảo vệ rất nghiêm ngặt.

232. Chương 232: Thâm Tình

Lái xe vào cổng biệt thự, mọi người ai nấy cung kính đứng chào.

Mộ Dung Kiệt lạnh nhạt gạt đầu, ném chìa khóa xe cho Tử Mặc rồi ôm lấy con mèo ngủ say chạy thẳng lên lầu.

Trương Thiên đi tới bên cạnh Lãnh Băng, hết sức khó hiểu “Lần trước đại ca nói không cần con nhỏ đó nữa, chẳng lẽ chúng ta nghe nhầm sao?” 1761998

“Chỉ có đầu heo nhà anh mới tin câu nói đó! !” Lãnh Băng châm chọc Trương Thiên.

“Thôi đi, bọn đại gia này không có gốc đến mức đó.”

Mộ Dung Kiệt ôm Ngải Tuyết đi qua đại sảnh rồi lên thẳng phòng ngủ, dọc theo đường đi, hộ vệ và bảo mẫu cung kính cúi đầu, mặc dù cảm thấy tò mò đối với cô gái nằm trong lòng của đại ca.

Nhưng chẳng ai dám lên tiếng hỏi nhiều. Từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên đại ca dẫn phụ nữ về nhà.

Đặt Ngải Tuyết lên giường, vuốt ve từng tấc da thịt của cô, anh tham lam cảm giác này, cái cảm giác độc chiếm cơ thể cô, không cần chạm cũng có thể nhìn thấy cô.

“Bảo bối, em xấu lắm, em trộm trái tim của anh đi rồi, nên em phải chịu trách nhiệm tới cùng, biết không? Hả?”

“Anh yêu em, thật lòng rất yêu em, bất kể sau này có chuyện gì, cảm em rời xa anh, mãi mãi bên cạnh anh.”

“Dù cho năm mươi năm, anh vẫn một lòng một dạ yêu em.” 1761998

“Anh không mong em sẽ thương anh, miễn là em làm bạn đời với anh kiếp này là được, cho nên đừng đối xử tàn nhẫn với anh nữa.”

“Em có biết không? Cuộc sống của anh là một màu ảm đạm chỉ thuộc thế giới màu đen, nhưng anh tình nguyện để em bước vào cuộc sống của anh.”

“Nếu em cô đơn, anh luôn ở bên cạnh ôm em vào lòng; nếu em đau buồn, anh thay em lau đi giọt nước mắt; nếu em yêu anh, anh sẽ làm tất cả để thế giới này biết; nhưng em rời khỏi anh, anh nhất quyết không cho phép.”

Ngải Tuyết vẫn còn ngủ, nhưng bên tai cứ loáng thoáng nghe được tiếng ai nói rất thâm tình, rất ấm áp, khiến tim cô cũng trầm luân theo.

Tuy nhiên, lời tâm tình sao có phần ưu thương quá, khiến người nghe đau lòng biết đường nào.

Vào lúc đó, bao nhiêu uất ức giấu kín trong lòng nay càng thêm nặng nề hơn, khóe mắt lặn dài nhũn giọt nước trong suốt, trong miệng cũng khô khốc. 1761998

“Bảo bối, đừng khóc, bảo bối, tỉnh dậy.”

Ngải Tuyết miễn cưỡng mở mắt, đầu đau dữ dội “Nước” khát quá.

Mộ Dung Kiệt lập tức rót cốc nước đem tới, đỡ cô ngồi dậy “Há miệng.”

Ngải Tuyết nghe lời uống cạn cốc, bất thành linh mở to đôi mắt tròn xoe, khuôn mặt cứng đờ, ngụm nước còn trong họng muốn nuốt xuống cũng không được cứ nằm ở cổ họng.

233. Chương 233: Ghen!!!

“Khụ khụ khụ khụ” Mặc dù cô ho đến đỏ mặt khan cổ nhưng ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn Mộ Dung Kiệt tỏ ý không thể tin mọi việc trước mắt.

Mộ Dung Kiệt nhẹ nhàng vỗ lưng xoa dịu cô “Sao thế? Có chỗ nào không khỏe hả?”

Ngải Tuyết liên tục ho khan, nghe lời anh nói vừa gật đầu vừa lắc đầu. Một lúc lâu mới khá hơn.

“E hèm...”

Ngải Tuyết ngẩng trái ngẩng phải, nơi này không thể là nhà bình thường vì nó quá to lớn, dù sao nhìn qua cũng không đúng là nhà Mộ Dung, đừng nói là biệt thự của Thang Tiệp nha! 1761998

“Đây là đâu? Sao lại là anh? Thang Tiệp đâu?” Gương mặt Ngải Tuyết phính hồng vì trận ho khan, trông thật là đáng yêu.

“Bảo bối, đừng nhìn anh như nhìn quỷ được không?” Mộ Dung Kiệt thất vọng nặng nề.

“Tôi hỏi anh đây là chỗ nào, Thang Tiệp đang ở đâu? Anh đi ra ngoài gọi cô ấy vào giúp tôi.”

Ngải Tuyết nhìn thấy anh có chút ngây ngô, đầu như thiếu dưỡng khí mất trở nên mờ ảo, thậm chí đáy lòng còn rất vui mừng nữa là khác.

“Cô ấy đang ở nhà của mình, đây là nhà của anh.”

“Hả?”

Ngải Tuyết vò đầu bứt tóc, nhất thời không biết nên nói gì, vén chăn lên “Tôi muốn về nhà.”

Mộ Dung Kiệt ngăn cô lại “Nơi này chính là nhà của em.”

Ngải Tuyết đờ người, hồi lâu, hất tay anh ra “Tôi có nhà của tôi, trong nhà còn có anh Hạo đợi tôi, ai cho anh tự tiện dẫn tôi tới đây?”

Mộ Dung Kiệt sa sầm mặt “Em cũng biết có người ở nhà chờ em, vậy mà còn tới quán bar uống say mềm tới chỗ biết đường về, nếu biết vậy anh không rảnh ôm rơm nặng bụng làm gì, mặc xác em tự sinh tự diệt ở quán bar cho rồi?”

“Ai cần anh lo, tôi thế nào kệ tôi liên quan gì tới anh, không phải anh muốn kết hôn sao? Cho nên sau này đừng xuất hiện ở trước mặt tôi, cẩn thận vị hôn thê của anh sẽ ghen.”

Ngải Tuyết mạnh miệng nói nhưng trong lòng vô cùng chua xót. Toàn thân dường như mất cảm giác với mọi thứ.

Mộ Dung Kiệt không nói, khóa miệng nâng lên nụ cười ma mị.

“Em đang ghen phải không?”

Ngải Tuyết thoáng qua có chút chột dạ “Ai ghen, chúc mừng anh thì có, được chưa?”

“(*^__^*) Haha, hình như ở đây có mùi giấm bị đổ thì phải? Em ngửi thấy chứ?” Mộ Dung Kiệt lại gần cô, giả vờ vô tội.

“Chỗ nào, đâu có, tôi muốn về nhà.” Ngải Tuyết vô cùng bất an, cô sợ mình ở đây thêm nữa thì chỉ tự chuốc thêm xấu hổ.

Mộ Dung Kiệt bước một bước dài chặn cô “Em trở về giường ngay lập tức cho anh, bắt đầu từ hôm nay, nơi này chính là nhà mới của em, nữ chủ nhân nhà này chính là em đó, em còn muốn quay về chỗ kia nữa sao?” 1761998

234. Chương 234: Bảo Bối Gả Cho Anh

Ngải Tuyết cười mỉa “Tôi? Nữ chủ nhân? Mộ Dung Kiệt, anh nói vậy là có ý gì? Anh sắp kết hôn, còn muốn nuôi tôi ở đây làm tình nhân sao?”

“Tôi nói cho anh biết, anh có nghĩ cũng đừng nghĩ tới, cái vị trí này anh dành cho người khác đi, tạm biệt!
! !”

Bất chấp đôi mắt thâm sâu của anh, hắt anh sang một bên đi thẳng ra ngoài.

Mộ Dung Kiệt chặn cản cô, theo sau lưng cô, nhìn cô đi vòng vòng trong Thiên Trang đến khi trời lấp lánh ánh sao, trăng đã lên cao.1761998

Khi Ngải Tuyết trở lại điểm xuất phát lần thứ n, rốt cuộc không nhận được oán giận mắng mỏ“Shit, đây là cái nơi quỷ quái gì, bỗng cô nương đi cách nào cũng về lại đây.”

Mộ Dung Kiệt bật cười“Một không? Một rồi thì theo anh trở về phòng nằm nghỉ.”

“Ai cho anh theo tôi, nhìn tôi thế thảm vậy chắc anh hài lòng lắm chứ gì? Cửa biệt thự ở đâu?” Ngải Tuyết chỉ thấy bộ dạng chọc cười của anh chứ không thấy sự lo lắng tận đáy lòng anh.

Tự nhiên ngồi bệt dưới đất, cởi giày ra, chân cũng bị phỏng rộp vì đi suốt mấy giờ liền. Gót chân muốn rỉ máu.

AAA ——

Đau quá! ! !

Mộ Dung Kiệt nâng chân cô lên nhìn thấy mà lòng đau thắt.

Bảo bối mà anh nâng niu hết mực, bây giờ thành ra như vậy, anh nhìn cô có phần áy náy“Xem em sau này còn dám chạy loạn nữa không?”

Rõ ràng là đau lòng, thế mà vẫn ngang ngạnh lạnh giọng với người ta.

Hốc mắt Ngải Tuyết đỏ lên“Ai cần anh lo”

“Em không muốn anh lo, còn muốn ai lo cho hả? Anh là người đàn ông của em, tuyệt đối không để người khác đụng vào em? Nghe không??” Đôi con người Mộ Dung Kiệt trở nên nghiêm khắc, lời nói ngắn gọn súc tích. 1761998

Nha đầu này dám nói thêm tiếng không cần nữa xem.

Ngải Tuyết không phục“Đàn ông các người đều là hoa tâm đại củ cải, đã ăn trong bát còn nhìn trong nồi, tôi nói cho anh biết, tôi không muốn làm người thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác, nên mong anh dẹp đi cái ý tưởng điên rồ ấy giùm.”

Cô sắp bị anh làm cho tức chết, sao người đàn ông này có thể đối với cô như vậy?

“Anh nói để em làm người thứ ba sao? Hay em muốn làm người thứ ba của ai khác?” Mộ Dung Kiệt đôi co với cô suốt buổi tối, thật sự mất hết năng lượng với cô. Anh gấp một cái thật to. 1761998

Trở về phòng ngủ, Mộ Dung Kiệt mở tủ thuốc ra lấy thuốc bôi cho cô.“Xong rồi, ngủ đi!”

“Tôi chưa muốn ngủ, anh nói rõ đi, cuối cùng là anh muốn cái gì?” Ngải Tuyết ngồi thờ người trên giường cắn môi dưới, lại bị Mộ Dung Kiệt áp chế hôn thật sâu.

Đến khi hai người sắp nghẹt thở mới chịu buông cô ra“Ngải Tuyết, gả cho anh nha?”

Oanh ——

Đầu Ngải Tuyết hoàn toàn mất khả năng hoạt động. Anh, anh nói cái gì?

“Bảo bối, gả cho anh, để anh chăm sóc cho em đời này được không?” Mộ Dung Kiệt rất không hài lòng với vẻ mặt của Ngải Tuyết, anh muốn cô nói đồng ý ngay lập tức.

235. Chương 235: Không Làm Người Thứ Ba

“Gả?Gả cho anh?”Ngải Tuyết líu ríu nói, anh biết mình đang nói gì chứ?

“Ừ, lấy anh, làm bảo bối của anh, nữ hoàng của lòng anh, anh sẽ yêu thương em, làm em hạnh phúc nhất, nên em gả cho anh nha?” Về mặt của Mộ Dung Kiệt rất thâm tình rất chân thành, anh chờ câu trả lời của Ngải Tuyết, chỉ là lời cầu hôn thôi sao lại lâu đến thế, một giây trôi đi cứ như một thế kỉ.

Ngải Tuyết kéo vạt áo, lúc này đầu óc cô trống rỗng, không biết nên làm sao trước tình huống này?

“Trả lời anh?”Mộ Dung Kiệt nhú mày, trong lòng sốt sắng, anh sợ từ miệng cô nói ra câu mình không muốn nghe nhất. 1761998

Ngải Tuyết đứng dậy, đôi mắt mở to đảo quanh một vòng, cô bối rối vô cùng bối rối.

“Tôi muốn về nhà, anh đưa tôi về đi.” Ngải Tuyết lúng ta lúng túng, cô chẳng biết vì cái gì lại muốn trốn tránh như thế

Cô thực sự rất vui mừng, nhưng cũng rất sợ hãi.Đến tận bây giờ, cô vẫn không cách nào tiếp nhận anh bởi cái chết của mẹ có liên quan tới anh. 1761998

Cô liên tục nhủ với chính mình, mày và anh ấy không thể, mãi mãi không thể.

“Bảo bối, em nhìn thẳng vào mặt anh rồi nói anh biết, em bằng lòng gả cho anh.”

“Không, tôi không muốn, anh phải kết hôn, tôi không bao giờ làm người thứ ba.”Ngải Tuyết thống khổ đáp, anh đang ép buộc cô sao?

Mộ Dung Kiệt đỏ mặt, anh nói gả cho anh, chứ kêu cô làm tình nhân hồi nào.

“Kiệt, anh tha cho tôi đi, tôi van anh, tôi đau khổ lắm rồi, tôi rất muốn về nhà, anh chở tôi về nhà được không?” Ngải Tuyết túm tay áo anh lắc lắc cầu xin thống thiết.

“Đã nói là không phải làm người thứ ba, anh muốn em đồng ý lấy anh, làm vợ của anh, anh chỉ muốn mỗi mình em thôi, em cố tình không hiểu ý anh sao?” Mộ Dung Kiệt cực kì phẫn nộ, anh cho rằng nếu làm người đàn ông phong độ trước mặt cô thì mình thật quá ngu ngốc.

Ngải Tuyết che lỗ tai, bày ra dáng vẻ đáng thương nhìn anh.

“Tốt lắm, bây giờ nằm xuống ngủ cho anh, nếu còn bướng bỉnh nữa thì anh lập tức đánh mông em đó!”Sói xám rút cuộc cũng lộ diện bản tính thật.Đây mới là đại ca xã hội đen khiến bao người kính nể.

Sức chịu đựng của Ngải Tuyết đã tới giới hạn, anh vẫn hung dữ vẫn gào thét như ngày nào, tính nào tật đó không chịu sửa gì cả. 1761998

“Tôi không ngủ làm gì được tôi? Chỉ biết hung dữ, lớn tiếng ăn hiếp người khác là giỏi, sao anh kì cục quá vậy? Tại sao! Mộ Dung Kiệt, tôi hận anh, anh là kẻ khốn, tên bại hoại, tôi vĩnh viễn không thèm để ý tới anh!”

236. Chương 236: Con Vịt

“Huhu, anh dựa vào cái gì muốn tôi nghe lời anh?Anh không thấy mất mặt hả?Đồ quân phiệt, bạo chúa, tôi muốn về nhà.”

Lời còn lại bị Mộ Dung Kiệt nuốt hết vào miệng.

Bô bô ——

Không cho cô cơ hội cầu nhàu, trực tiếp hành động, hầu hạ cô suốt đêm bây giờ nên để mình thưởng thức tí.

Ngải Tuyết mở to đôi mắt hết cỡ, không ——1761998

Mỗi buổi sáng nghe tin anh kết hôn, tới chiều cứ nhiên cùng anh quần nhau trên giường.

“Buông ra, Mộ Dung Kiệt, chúng ta đã chia tay, anh bỏ qua cho tôi đi. Tôi xin anh.”

Không thèm đếm xỉa——

“Huhu, anh đừng như vậy mà? Anh có vị hôn thê sắp phải kết hôn, anh không nên làm chuyện có lỗi với cô ấy.”

Đôi con ngươi Mộ Dung Kiệt đỏ hoe“Ngải Tuyết, em thử khóc lóc lần nữa xem, anh sẽ làm cho em ba ngày không thể xuống giường đó.”

Hù dọa

Ngải Tuyết nhắm mắt vô cùng tuyệt vọng“Cùng lắm thì coi như đêm nay, tôi tìm được con vịt miễn phí!”

Bầu không khí trở nên ngột ngạt đến khó thở, người phụ nữ đáng chết, dám coi anh là con vịt để ảm giường.

Chả muốn nhún nhường nữa, một thân đâm vọt vào, mạnh mẽ đâm liên tục, anh muốn cô nhớ rõ, kỹ thuật của anh hoàn toàn khác với những con vịt kia. 1761998

Trong tiềm thức có cái suy nghĩ vớ vẩn này, anh hận không tự cắn lưỡi mình cho xong, chết tiệt, anh đang nghĩ cái gì? Tự nhiên lại hạ thấp giá trị của mình với đám vịt bao nuôi kia.

Đều do cô nhóc hư hỏng này, làm nhiễu loạn tư tưởng của anh, anh nhất định trừng phạt cô, phải trừng phạt thật mạnh.

Ngải Tuyết vẫn còn ngủ say, Mộ Dung Kiệt đùa bỡn tóc cô, đã lâu lắm rồi không được ôm cô trong ngực như vậy.

Vùi đầu vào ngực cô, hưởng thụ hương thơm của cô, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Bảo bối, anh nhất định sẽ để em trở thành cô dâu đẹp nhất.Quyết tâm rất cứng rắn không có gì đánh đổ được, khóe miệng nhếch lên, tiến vào mộng đẹp.

Ngải Tuyết vừa thức dậy đã thấy Mộ Dung Kiệt rúc trong ngực mình như đứa trẻ đòi mẹ, trái tim cô bắt đầu đau nhói, muốn rơm rớm nước mắt, hé miệng cười yếu ớt.

Đưa tay vuốt từng nét trên khuôn mặt được trời tạo hóa rất tỉ mỉ của anh, bất chợt, khuôn mặt cứng đờ, đột ngột rút tay về.

Ánh mắt mang theo u buồn và thương cảm, rón rén rời giường mặc quần áo tử tế, áp mặt vào bồn nước lạnh để bản thân tỉnh táo. Hiện tại tâm trạng của cô rất phức tạp, bao cảm xúc chồng chéo lên nhau.

Rõ ràng không muốn có bất cứ quan hệ gì với, nhưng anh cứ cố tình kiếm cớ gây chuyện để cả hai bị ràng buộc nhiều hơn, cô nên rời khỏi đây mới được.

Đã hạ quyết tâm, Ngải Tuyết vội vã tông cửa xông ra, tối qua đã cho cô không ít kinh nghiệm, cô không dám chạy loạn nữa, vì chân còn đau nên phải đi khập khễnh.

Cổ leo lên tầng cao nhất, nhìn quan cảnh phía dưới, cứ như thu hết cả một thành phố bé nhỏ vào tầm mắt, đẹp không sao tả xiết. Trong người thở dài ra hơi, người đàn ông này, thật biết cách hưởng thụ. 1761998

237. Chương 237: Là Do Chị Không Đánh Lại Cô, Nếu Như Đánh Thắng Được Thì Đã Sớm Một Đám Chết Cô Rồi

Chuyện chính chưa làm xong nên chỉ có thể miễn cưỡng nhìn cảnh đẹp lần cuối rồi vội vã quan sát kỹ địa thế nơi đây, xem thử coi có thể trốn thoát bằng đường nào.

Từ trên nhìn xuống thấy được tới vài cửa ra ngoài, nhưng đi bộ thì chết mất! Ghê tởm, xây lớn như vậy để làm gì.1761998

“Cô ở đây làm gì?”

“Không thấy sao?Tôi đang tìm” Chợt xoay người.Chỉ thấy hai tay Lãnh Băng quàng trước ngực, mặt lạnh lùng nhìn cô.“Cửa ra ngoài” hai chữ còn lại phải nuốt xuống cổ họng.

“Ừ tôi đang ngắm phong cảnh, ở đây đẹp thật, ha ha” Ngải Tuyết thấy Lãnh Băng vẫn lạnh lùng khó gần như thế, ngượng ngùng sờ sờ chớp mũi.

Nhìn bộ dạng ngồng cuồng của cô kia, vì do chị không đánh lại cô, nếu như đánh thắng được thì đã sớm một đám chết cô rồi.

Lạnh lẽo đổi đề tài“Mới sáng sớm chị Lãnh Băng leo lên đây làm gì?”

Lãnh Băng cau mày lá liễu“Mới sáng sớm? ? ? Hiện tại mặt trời đã lặn đằng Tây rồi, cô còn nói sáng sớm?”

Ngải Tuyết kinh ngạc, mặt trời lặn đằng Tây sao?Ngẩng đầu ngược nhìn ông mặt trời, rồi móc điện thoại ra nhìn. Trời ơi!!!

Oa, Mười lăm cuộc gọi nhờ.Là Thang Tiệp và anh Hạo gọi tới.

Trước tiên cứ gọi điện cho anh Hạo, nói mình vẫn bình an, sau đó gọi cho Thang Tiệp.

Điện thoại vừa kết nối liền truyền đến tiếng rống giận.

“Con nhóc này, có ông xã quên luôn bạn bè hả? Cậu là đứa không có lương tâm,gọi điện thoại cũng không nhận, cậu đang ở đâu?”1761998

Xác định tiếng rống đó đã giảm đề xi ben, Ngải Tuyết mới đặt điện thoại gần lại lỗ tai.

Hít một ngụm khí “Cậu cũng không tốt lành gì, tự tiện ném tớ cho anh ta, cậu mới là người không có lương tâm, con quỷ chết tiệt, chờ tớ trở về, tớ sẽ không tha cho cậu.”

“Được rồi, hiện tại tớ đang mất phương hướng, cậu nhanh chóng tra chỗ ở riêng của Mộ Dung ở đâu, sau đó đến đón tớ, lấy công chuộc tội đi tớ sẽ miễn cưỡng tha cho cậu, nhớ đó?” diễn-đàn-lê- quý-đôn

Cúp điện thoại, Ngải Tuyết thấy sắc mặt của Lãnh Băng rất quái dị, nên có phần chột dạ.

“Người đẹp, cô từ từ thưởng thức phong cảnh đi nha, tôi đi xuống trước.”

Ngải Tuyết bỏ chạy như làn khói, để một mình Lãnh Băng đứng im trên sân thượng không khỏi lắc đầu.

Mộ Dung Kiệt ngủ một giấc tỉnh lại, không thấy Ngải Tuyết, khiến anh hoảng hốt vội bật người ngồi dậy khoác đại áo ngủ chạy đi tìm cô.

“Ngải Tuyết Ngải Tuyết”

Lật khắp cả tầng lầu cũng chưa thấy mặt mũi cô, hung hăng lao xuống lầu.

“Chào buổi sáng thiếu gia”1761998

“Ngải tiểu thư đâu?Cái cô gái hôm qua tôi mang về đó?”Níu lấy cổ áo tên hộ vệ bực tức hỏi.

“Hình như chạy lên trên lầu. Dạ, thiếu gia? ? ?”

Trong lúc nhất thời hộ vệ thấy thiếu gia hấp ta hấp tấp cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.Sao anh gấp gáp căng thẳng đến vậy? Hình như rất lo sợ nữa là khác.

238. Chương 238: Anh Sợ Em Chạy Mất

Dụi mắt để xem mình có nhìn lầm không?

Lòng Mộ Dung Kiệt nóng như lửa đốt chỉ muốn chạy thật nhanh lên lầu. Nhưng thang máy rất biết lựa lúc hư, không kịp đợi tức tốc đi thang bộ.

Phanh ——1761998

“Cái quái gì thế?”

“Đau quá.” Ngải Tuyết bị đụng đến hoa mắt, đầu đầy sao chạy vòng vòng, tay che chỗ đau trên trán.

Kiệt quay đầu lại, kinh ngạc khi nhìn thấy Ngải Tuyết, một tay kéo cô vào lòng “Bảo bối, em làm anh sợ lắm.”

Ngải Tuyết bị ôm chầm lấy nên không thở được “Buông ra, buông ra.”

“Không, anh không buông, anh sợ em lại chạy mất, anh thật sự rất sợ, em biết không?” Càng nói càng ôm cô chặt hơn.

Khuôn mặt Ngải Tuyết chợt đỏ bừng “Tôi - không - thở - được - sắp - nghẹt thở - rồi.”

Lúc này anh mới ý thức được nhanh chóng nói lỏng vòng tay, đỡ vai cô, nhìn cô, cúi đầu hôn lên cánh môi.

Nụ hôn không còn là sự hung hăng chiếm đoạt, điều này làm cho Ngải Tuyết hơi sợ hãi và hoảng hốt, anh đang căng thẳng vì mình sao?

“Anh? ? ?”

“Anh biết trước kia anh làm rất nhiều chuyện gượng ép em, khiến em cảm thấy mất tự do, anh biết con người anh rất độc tài, rất bá đạo, rất chuyên chế, tuy nhiên, tất cả đều vì muốn tốt cho em. Anh xin em, đừng trốn anh thêm lần nào nữa. Anh hứa, anh sẽ thay đổi tính tình, anh sẽ không như trước nữa, em chịu không?” 1761998

Ngải Tuyết đờ người như hóa đá tại chỗ, còn Lãnh Băng đứng trên sân thượng cũng sững sờ nhìn anh.

Người đàn ông đó thật sự là đại ca của hắc bang người người kính sợ sao?

“Anh bị bệnh hả?” Ngải Tuyết gãi đầu, nhất thời không thể tiếp nhận con người mới của Mộ Dung Kiệt.

Lắc đầu, không sao, chỉ cần cô ở bên cạnh, dù cho trời sập xuống cũng không có việc gì.

Ôm cô đi xuống lầu, đôi tay Ngải Tuyết đặt trước ngực, chăm chú nhìn anh, khoảnh khắc đó, cô chỉ muốn vùi người vào lòng ngực anh không chút cố kỵ hay hận thù nào trong lòng.

Rất muốn khóc lớn, sau đó quên hết mọi thứ rồi tha thứ cho anh, thật ra cô đã bị anh làm cho cảm động từ lâu rồi.

Chỉ là vẫn không chịu nói ra. 1761998

Ngồi trong phòng ăn, trên bàn bày đủ loại thức ăn, Ngải Tuyết cũng không biết nên gắp món nào, càng làm cho cô mất tự nhiên là một hàng người hầu đứng ở phía sau, ai nấy đều dán mắt nhìn cô làm sao cô có thể thoải mái đây.

“Ăn thử cái này đi, ngon lắm.” Kiệt thấy Ngải Tuyết không được tự nhiên, liên tục múc thức ăn để vào chén cô, anh nhớ nha đầu này từng rất ghét ăn đồ Tây, nên anh cố ý căn dặn đầu bếp chỉ làm món ăn Trung Hoa.

Ngải Tuyết im lặng, tập trung ăn cơm, kể đó uống chén canh gà rồi buông đũa xuống.

239. Chương 239: Đừng Nhắc Tới Người Khác

Điện thoại vang lên, là Thang Tiệp gọi đến.

“Alô, biết rồi, tớ sẽ tới đó.”

Mắt nhìn sang Mộ Dung Kiệt “Bạn của tôi đang đợi tôi, anh có thể đưa tôi tới nhà cô ấy không.”

Mộ Dung Kiệt do dự một lúc lâu, mới khe khẽ gật đầu.

Ách ~ dễ nói chuyện vậy à, chẳng lẽ anh đang có âm mưu hay là sửa tính tình như đã hứa với cô.

Được rồi, cô sẽ mở to mắt nhìn anh cải thiện.1761998

Ngồi trên xe thể thao Bugatti Veyron, dọc đường đi hai người đều mang tâm sự riêng không ai mở lời nói chuyện trước, bầu không khí trong xe trở nên ngột ngạt.

“À, đúng rồi, ngày hôm qua Trương Thiên có bắt một cô gái, cô gái đó là? ? ?” Ngải Tuyết rất tò mò, tại sao Trương Thiên phải làm chuyện thất đức đó.diễn-đàn-lê-quý-đôn

Mộ Dung Kiệt tránh né ánh mắt của cô, từ tốn giải thích “Vốn là thủ hạ của anh nhưng lại phản bội Long Hồ bang, nên sau khi chạy trốn bị Trương Thiên bắt về!”

“Thì ra là vậy”

“Anh và Ngải Vũ? ?”

“Đừng nhắc tới cô ta! Ngải Tuyết, ở trước mặt anh đừng nhắc tới người khác, được chứ?” Kiệt có chút thất vọng, tại sao cô không thể đặt hết mọi sự chú ý lên người anh.

Lần này Ngải Tuyết im thin thít, ngón tay cứ vuốt vạt áo, cũng may lộ trình không quá xa, chỉ một lúc là tới nhà Thang Tiệp.1761998

“Đừng đi chơi để mệt mỏi, trời tối anh tới đón em.” Tránh để Ngải Tuyết có cơ hội từ chối, phóng xe chạy đi thật nhanh.

Ngải Tuyết mặc kệ lời anh nói.Lấy điện thoại ra gọi hẹn Giản Mộng, Thủy Nhan đi chơi.

Bốn chị em vui đùa ở khắp các cửa hàng, trong tay cầm bọc lớn bọc nhỏ rời khỏi trung tâm mua sắm. Nhìn thời gian còn sớm, cả bọn quyết định đi làm tóc.

Ngải Tuyết làm kiểu tóc thịnh hành nhất ngày nay, uốn lộn to, để mái ngố, gương mặt vốn thuần khiết này lại thêm sắc sảo, trẻ trung như học sinh cấp ba.

Trong quán cà phê, Thang Tiệp không kiên nhẫn cứ tò mò hỏi Ngải Tuyết. 1761998

“Tối hôm qua không sao chứ? Hôm nay, cậu gọi nói là biệt thự gì đó, tớ tìm hoài vẫn không thấy.”

Không nói tới mèm quên, nhắc tới Ngải Tuyết liền tức giận trừng mắt với cô.

Thang Tiệp ngưỡng ngùng ngậm miệng lại “Cà phê ngon quá, Haaa...!” Bất thành linh hét thật to phun hết ngụm cà phê.

“Cậu có bỏ đường chưa mà uống! ! !” Ngải Tuyết đáp lại một câu, làm Thang Tiệp muốn độn thổ.

Lúc sau “Tớ đi vệ sinh rửa tay.”

Để Thủy Nhan và Giản Mộng ngồi đó cười hả hê.

“Tiểu Tuyết, từ khi nào cậu lại biết đóng vai chú hề vậy? Rất mắc cười, ha ha!” Thủy Nhan cũng không giữ hình tượng mà cười thoải mái.

“Ha ha, ở La Mã biết, là do một người bạn thú vị chỉ dạy.” Lau miệng nói “Tối giờ tớ phải đi làm, các cậu đến quán bar của tớ chơi nha!”

“Ok, mà Thang Tiệp làm gì mà nãy giờ chưa ra nữa?” Giản Mộng nhìn đồng hồ trên tay, đi lâu quá.

“Đi xem thử coi.” 1761998

240. Chương 240: Dây Chuyền Bị Đứt

Trong phòng vệ sinh, Thang Tiệp hoảng loạn nhìn dáng dấp người đàn ông đứng trước mặt.

“Đưa hết tiền trong người ra đây.” Hắn đã sớm để ý tới cô gái này rồi, một thân toàn hàng hiệu, cố tình đuổi theo tới đây bây giờ mới có cơ hội ra tay.

“Tôi, tôi không có tiền.” Nói thật, từ nhỏ đến lớn cô đều dùng thẻ tín dụng, tiền trong người chưa quá 1000, lại vừa đi mua sắm, làm tóc đã tiêu hết sạch.1761998

“Không có tiền? Con thúì, toàn thân đều hàng hiệu mà nói không có tiền, điện thoại di động, dây chuyền, đồng hồ đeo tay, nhẫn, vòng tai, tất cả đưa hết cho tao.”

Vừa hung hăng vừa mạnh bạo lần người tới muốn giật dây chuyền của cô “Đưa đây.”

“Không được, đây là quà sinh nhật của mẹ tôi, buông ra.”

“Tao mặc kệ ai tặng mày, miễn ông đây thấy có giá là được, đưa mau.” Mỗi món trang sức đeo trên người cô đối với hắn đều có giá trị, đều có thể thỏa mãn lòng tham của hắn.

“Không, những thứ khác tôi cho ông được, riêng dây chuyền trả lại cho tôi, van ông.” Thang Tiệp sợ hãi hét toáng lên, hắn còn tính người không?

Ngải Tuyết mới đặt chân tới đã nghe thấy tiếng của cô, vịn chốt cửa “Bị khóa trái rồi, nhưng Thang Tiệp? Làm sao bây giờ?”

“Tiểu Tuyết! ! Cứu tớ” Trên người không còn bất cứ thứ gì, chỉ mỗi dây chuyền là Thang Tiệp vẫn gắt gao nắm chặt.1761998

“Điểm thúì, cầm ngay?” Hắn vung một bạt tai xuống, khóe miệng Thang Tiệp trào máu tươi, hai mắt trở nên mông lung mờ ảo, tay nắm dây chuyền vô thức buông ra.

Ngải Tuyết kinh sợ vội đi gọi quản lý tiệm.

“Mau, mở cửa, bên trong có đánh nhau, chẳng lẽ các người không hay biết? Nhanh mở cửa?”

Tên cướp thấy chốt cửa sắp được mở, rồi rít nhảy ra ngoài từ cửa sổ, ngay lúc đó, dây chuyền bị đứt ra.

“Tiệp? Cậu làm sao vậy? Có bị thương không?” Ngải Tuyết đỡ Thang Tiệp ngồi dậy, nội tâm bao trùm sự lo lắng.

Thang Tiệp không nói lời nào, nhìn dây chuyền bị đứt thần trí đờ đẫn, nức nở nghẹn ngào “Làm sao bây giờ? Đứt rồi? Tiểu Tuyết, làm sao bây giờ?”

“Tiệm các người mất an ninh vậy sao? Xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không biết? Tùy tiện để cướp bóc xảy ra giữa ban ngày ban mặt, các người tính giải quyết thế nào?”

“Xin lỗi, nhân viên của chúng tôi đã đuổi theo, cũng đã báo cho cảnh sát, thật lòng xin lỗi cô, nhất định chúng tôi sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa!” Quản lý tiệm không ngừng nói xin lỗi. Anh ta chưa từng nghĩ đến lại xảy ra chuyện này.1761998

“Thang Tiệp, mau đứng dậy! Cậu bị thương rồi.” Mới chạm vào khóe miệng, cô thở hổn hển.

“Đi bệnh viện đi!” Thủy Nhan đề nghị.

“Không, đi tới tiệm vàng.” Thang Tiệp nhìn dây chuyền bị vỡ làm hai, lòng đau như dao cắt.

241. Chương 241: Bị Người Khác Bắt Nạt Hả?

“Nhưng cậu bị thương.”

“Chườm nước đá là được.” 1761998

“Tiểu thư, nếu như cô tin tưởng thì..., xin giao cộng dây chuyền cho tôi được chứ? Ba tôi chuyên làm về trang sức kim loại, ba ngày sau, tôi hứa trả lại cho cô một cộng dây chuyền hoàn mỹ.”

Quản lý tiệm cuối gặp người, nói rất chân thành.

“Chuyện đến mức này đều do mấy người quản lý thất trách, bây giờ còn mặt mũi kêu chúng tôi tin tưởng mấy người” Giản Mộng bực bội nói.

“Rất xin lỗi, đây là danh thiếp và chứng minh thư của tôi, tôi đưa cho các cô giữ, mong cô tin tưởng tôi lần này, chuyện này tôi cũng đâu muốn nó xảy ra, chỉ là tôi muốn làm chút việc tạ lỗi với các cô, có được không?”

“Lăng Kỳ?” Ngải Tuyết nhận lấy danh thiếp “Tiệp, cậu thấy thế nào?”

Thang Tiệp nhìn anh, giao dây chuyền cho anh “Ba ngày sau, tôi muốn nhìn thấy cả người lẫn vật.”

“Cám ơn.”

“Thật sự không cần đi bệnh viện sao?” Ngải Tuyết nhìn má trái của Thang Tiệp sưng phù, thấy mà đau lòng, lo lắng cho cô.

“Không, cậu giúp tớ chườm đá!”

“Này, lỗ tai của cậu cũng chảy máu, hình như còn chỗ khác?” Giản Mộng tinh mắt phát hiện “Tối đây cho tớ nhìn thử tay của cậu!”

Ngải Tuyết nắm tay của Thang Tiệp đưa lên, thấy vết xanh vết tím, đồng hồ và nhẫn đều bị lấy mất.

“Khốn nạn thật!” 1761998

“Về nhà trước đi!” Từ lúc xảy ra chuyện tới giờ tâm trạng của Thang Tiệp rất tệ, cô muốn khóc thật to để vơi đi nỗi bực dọc trong lòng.

Bim——

Mộ Dung Kiệt lái xe tới “Lên xe.”

Mọi người nhìn nhau rồi lắc đầu, người đàn ông này khí thế quá lớn, ngồi trên xe của anh thế nào cũng chết đến khó giải thích.

“Tiểu Tuyết, nếu không cậu và Thang Tiệp cùng đi đi, chúng tớ tự trở về được, với lại cũng không cùng đường.” Giản Mộng và Thủy Nhan nói rất ăn khớp, nhất trí lắc đầu từ chối.

Ngải Tuyết hiểu ý “Vậy các cậu lên taxi rồi tớ về!” Trải qua chuyện vừa rồi, cô rất sợ.

“Ồ!” Vừa đúng có chiếc taxi chạy tới, sau khi hai người lên xe an toàn, Ngải Tuyết mới cùng Thang Tiệp lên xe.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Kiệt nhìn gương mặt bị thương của Thang Tiệp, hơi bất ngờ “Bị người khác bắt nạt hả? Em có chỗ nào bị thương không?” Mộ Dung Kiệt quan tâm hỏi.

Nhìn Ngải Tuyết từ trên xuống thấy vẫn còn nguyên vẹn, mới yên lòng. 176Tkn

“Gặp cướp trong tiệm cà phê, khốn khiếp, trước tiên mang cô ấy đến bệnh viện khám qua!”

“Chắc đau lắm đúng không?”

Thang Tiệp lắc đầu “Cũng may, tâm tình vẫn ổn nên không sao.”

“Anh gọi điện sao em không bắt máy?” Anh rất khó chịu, gọi cô nhiều lần nhưng vẫn không liên lạc được! Anh cứ ngỡ cô muốn bỏ chạy.

242. Chương 242: Bảo Bối Em Làm Tóc Rất Đẹp

Ngải Tuyết lấy điện thoại ra xem “Không thấy mà.” 1761998

Trong biệt thự, Mộ Dung Kiệt điều bác sĩ gia đình đến xử lý vết thương cho Thang Tiệp. Thông báo Trương Thiên ra lệnh truy nã tên cướp đó.

Dám cả gan đụng tới người không nên đụng, dù cho đó có là bạn đi chăng nữa.

“Chuyện đó, cảm ơn anh.” Ngải Tuyết vuốt vuốt mái tóc, có phần xấu hổ khi nói.

“Sau này, em cứ kêu cô ấy tới đây ở, như vậy, em có thêm người bầu bạn, sẽ không cảm thấy buồn chán nữa!” Mộ Dung Kiệt hé miệng cười yếu ớt. diễn-đàn-lê- quý-đôn

“Cái gì? ? ?” Ngải Tuyết giật mình há to miệng.

“Sau này, em muốn cái gì thì làm cái đó, anh sẽ không can thiệp, miễn em thích là được, chịu không?” Trong mắt anh tràn ngập nhu tình.

Ngải Tuyết cảm lạnh, đơ mắt kinh ngạc nhìn anh.

“Bảo bối, em làm tóc rất đẹp.”

Ngải Tuyết gật đầu, xoay người nhìn chỗ khác, khoe miệng nhếch lên.

“Cảm giác khá hơn chưa?” Đi tới bên cạnh Thang Tiệp hỏi han, nâng cằm cô nhìn tới nhìn lui “Hình như bớt sưng rồi.” 176Tkn

“Vết thương nhỏ thôi, ờ mà nè, trễ rồi cậu nhờ ai đưa tớ về nhà?”

Ngải Tuyết cười đùa “Cậu có suy nghĩ tới việc ở cùng tớ không?”

“Tất nhiên, nhưng chồng của cậu chịu sao? Đó mới là vấn đề?” Thang Tiệp hứng khởi nói.

“Ừ! ! ! Nếu cậu muốn cứ thoải mái dọn tới đây ở.”

“Muốn chứ, cậu không biết đó thôi, tớ muốn căn biệt thự đó vừa đất lại không chỗ chơi, nay lại có chỗ ở tốt hơn, cần gì phải suy nghĩ!”

Thang Tiệp đồng ý, chủ yếu là để sau này cô đỡ phải cô đơn ở một mình. 1761998

“Ừ! ! ! Vậy bây giờ ngủ đi, ngày mai tớ phụ cậu dọn nhà.”

“Khỏi đi, tớ không có nhiều đồ!”

“Cứ dọn, nếu như có thì tớ phụ.” diễn-đàn-lê- quý-đôn

“Ok, cảm ơn.”

Hai người đi vào phòng ngủ, vui mừng nhảy nhót. Tkn176

“Phòng này tiện nghi quá, thật sang trọng, giường ngủ cũng mềm nữa. Hể đi theo Tiểu Tuyết là có thịt ăn.” Thang Tiệp nằm lỳ trên giường, không muốn động dậy tay chân.

“Vết thương hết đau rồi hả? Nhìn cậu không có vẻ như bị thương, cũng may tớ biết cậu vốn có số phú bà. Ha ha.”

Thang Tiệp có lẽ quá mệt mỏi, nằm trên giường ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Ngải Tuyết đắp mền cho cô rồi nhỏ nhẹ rời khỏi phòng.

Dì Dư đẩy giá quần áo tới “Thiếu phu nhân, đây là thiếu gia cần dặn chuẩn bị cho cô, thiếu phu nhân thích bộ nào cứ lấy bộ đó?” 176Tkn1998

Ngải Tuyết nhìn đồng quần áo treo trên giá mà lặng người, tối thiểu có trên trăm bộ, khiến cô phải lưỡng lự “Dì cứ chọn đại rồi đem đến phòng cho con là được.”

243. Chương 243: Triển Lãm Xe

“Bảo bối” Mộ Dung Kiệt đi ôm lấy cô từ phía sau “Đừng nhúc nhích, để anh ôm một lát.”

“Tạm thời anh có công việc, nên vài ngày không ở nhà, nhưng phải luôn nhớ đến anh nha?”

“Em ưm” Kiệt cảm thấy, anh không muốn nghe câu trả lời, sợ câu trả lời không vừa ý anh.

Ôm mãi đến lúc anh hài lòng mới chịu buông tay ra, vuốt lại mái tóc bị rối của cô, tiến tới bên tai cô “Em cột tóc lên cho anh xem nha?” Tkn176

Ngải Tuyết khó hiểu.

“Em đẹp đến mức khiến anh muốn giấu em không cho ai nhìn thấy, anh chỉ có một yêu cầu thôi.”

Ngải Tuyết đi tới trước bàn trang điểm, cột tóc đuôi ngựa.

Mộ Dung Kiệt thỏa mãn khẽ đặt nụ hôn lên trán cô “Chờ anh về, anh sẽ có quà tặng em.”

Ngải Tuyết nhìn anh rời đi, nhưng cô vẫn không mở miệng nói gì, ngay cả tâm trạng của cô là gì cô cũng không biết.

Muốn đến gần nhưng lòng lại có khoảng cách. Muốn rời xa, nhưng không làm được.

Cho dù biết anh sắp kết hôn, vậy mà vẫn muốn chờ đợi.

Cô luôn tự hỏi mình, mà thật sự muốn chen chân làm kẻ thứ ba sao?

Kéo rèm cửa sổ lên, lặng lẽ nhìn Kiệt lên xe, vừa vặn thấy Kiệt ngược nhìn lên lầu, hoảng loạn vội rút đầu xuống, le lưỡi.

Kiệt cười vui vẻ “Nha đầu ngọc, chờ làm cô dâu của anh.”

Ngải Tuyết cũng mỉm cười theo, tâm tình trở nên ấm áp lạ thường. 176Tkn1998

Sáng sớm, dì Dư gõ cửa “Thiếu phu nhân, xin hỏi cô dùng bữa sáng ở phòng ăn hay bụng lên phòng?”

Ngải Tuyết mở cửa phòng, mỉm cười “Không cần phiền phức như vậy, cứ dọn ở phòng ăn.”

“Thiếu phu nhân, đây là quà thiếu gia tặng cho cô.” Dì Dư đưa chiếc hộp nhỏ nhắn tinh tế cho cô, bên trong là chiếc chìa khóa.

“Đây là? ? ?”

“Mời thiếu phu nhân đến nhà xe xem thử.”

Tuy là Ngải Tuyết hơi nghi ngờ nhưng vẫn lễ phép đi theo dì Dư đến nhà xe. Ngay khoảnh khắc đó, Ngải Tuyết cảm giác như bị ảo giác, không tin vào mắt mình có thể xuất hiện một triển lãm siêu xe.

“Lamborghini, Ferrari, BMW, Mercedes-Bens, Rolls-Royce, Gia Lincoln, Porsche, Bentley, Maybach, Hummer, Audi” 176Tkn

“WOA... các nhãn hiệu nổi tiếng đều tập trung ở đây, Mộ Dung Kiệt đổi nghề thành đại lý bán xe sao? Đếm muốn hoa mắt rồi.”

“Thiếu phu nhân, thiếu gia tặng cô chiếc Bugatti Veyron này, không biết cô có thích không, nếu không ưng ý có thể đổi chiếc khác.”

244. Chương 244: Dù Sao Có Xe Mới Mà Không Chạy Thử Thì Hơi Uổng

“Không phải đâu dì, chiếc xe thể thao sang trọng như vậy làm sao con không thích chứ, nhưng mà, có nhân dịp ngày lễ gì đâu mà tặng cho con?” 176Tkn

“Nghe thiếu gia nói, kỹ thuật lái xe của thiếu phu nhân rất giỏi, nếu không lái chiếc xe thể thao này thì hơi đáng tiếc, cho nên mới quyết định đem chiếc xe này làm quà tặng cho thiếu phu nhân.”

Khóe môi Ngải Tuyết nhếch lên, thông tin đến tai anh nhanh thật.

Cầm lấy chìa khóa, mở cửa xe chui vào hoạt động xe rồi chạy thử trong khuôn viên biệt thự.

“Ai, thiếu phu nhân, thiếu gia cấm cô đua xe, nguy hiểm lắm, thiếu phu nhân, dừng xe lại.” Dì Dư gấp đến độ chạy vòng vòng rượt theo, lời nói cứ ngắt quãng.1761998

Ngải Tuyết đâu để ý nhiều như vậy, dù sao có chiếc xe mới lại không chạy thử thì hơi uổng.

Đạp hết tốc độ, hãm phanh (thậm chí còn biểu diễn thành hình chữ S), chờ cô vận dụng hết kỹ thuật của một tay đua hạng nhất, mọi thứ diễn ra chỉ trong chớp mắt rất điên cuồng cứ như con báo đen săn mồi.

“Rất tuyệt, không chỉ đẹp người mà còn rất có cá tính!” Tử Mặc cầm tách cà phê đứng trước cửa sổ thưởng thức màn lái xe của cô, dường như chưa từng nhìn qua con gái chạy xe thần tốc đến vậy.

Trương Thiên cũng nhìn trơ mắt, sửng sốt không thôi, mặc dù đã từng chứng kiến qua, bất quá cũng đâu nghĩ đến mức này. 1761998

“Thì ra lời anh nói đều là sự thật.” Mắt Lãnh Băng không rời khỏi chiếc xe đang chạy như bão táp, dừng đừng nói một câu.

“Dĩ nhiên, hôm đó tôi cũng không ngờ là cô ta, bây giờ được nhìn tận mắt, sự thật đã phơi bày là tôi không có nói láo, các người phải trả lại sự trong sạch cho tôi.”

Ngày đó, sau khi Trương Thiên hoàn thành nhiệm vụ trở về đã kể cho anh em nghe chuyện biệt tài lái xe của Ngải Tuyết, nhưng ai cũng nghĩ anh bị điên nên mới thổi phồng sự việc, còn bị mọi người đội cho cái mũ ‘chúa nói dối’.

“Tôi phải đi thỉnh giáo cô ta mới được.” Hạ quyết tâm, Trương Thiên liền chạy đi như làn khói.

Tử Mặc bật cười đến ánh mắt cũng trở nên ảm áp hơn.1761998

“Khóc! !” Máu cả người Ngải Tuyết sôi trào sùng sục, quá đã, quá đỉnh, cảm giác cả người như được lướt bay trong gió.

“Thiếu phu nhân, sau này đừng như thế nữa, rất nguy hiểm, nếu thiếu gia biết sẽ phạt tôi.” Dì Dư nơm nớp lo sợ, tim cũng bị treo lên đỉnh núi.

“Vâng, con biết rồi, sau này con sẽ chú ý hơn, Thang Tiệp thức dậy chưa? Gọi cô ấy xuống ăn điểm tâm.”

“Dạ, bác sĩ đang rửa vết thương cho Thang tiểu thư, sắp xong rồi.”

“Khi nào xong bảo cô ấy tới phòng ăn tìm con, làm phiền dì.” 1761998

Ngải Tuyết rất lễ phép với người hầu, điều này làm cho bọn họ cảm giác vừa vui vừa sợ.

“Thiếu phu nhân đừng khách sáo, đây là việc chúng tôi phải làm, không có gì là phiền cả.”

245. Chương 245: Đến Cùng Anh Muốn Làm Cái Trò Gì?

Ngải Tuyết hé miệng cười hiền hậu, vỗ vỗ bả vai của dì Dư “Dù sao con vẫn muốn nói cảm ơn dì.”

Ngồi ở trên bàn ăn, Ngải Tuyết tiện tay nhìn qua tờ báo giải trí, vô tình đọc được tin tức khiến cô sững người.

“Hai ngày trước thiên kim Ngải Vũ sắp kết hôn cùng thiếu gia Mộ Dung đã mất tích, nguyên nhân không rõ, hiện nay cảnh sát đang tiến hành điều tra.”

“Hai ngày trước? Không phải là.....” Cô bụm chặt miệng, cô nhìn thấy cô gái kia chính là Ngải Vũ khó trách tại sao lại thấy bóng dáng rất quen mắt.

“Chị dâu nhỏ, tôi có thể bái sư...”

Đáng tiếc lời Trương Thiên nói chưa hết hết liền bị Ngải Tuyết chen ngang “Hôm đó người anh bắt là Ngải Vũ đúng không? Tại sao?”

Trương Thiên ngu ngơ “Người nào?”

“Còn giả vờ giả vịt” Ném tờ báo lên bàn “Còn chối? Tại sao lại làm như vậy? Là anh ta ra lệnh anh làm phải không?”

Trương Thiên nhìn tờ báo lập tức nổi giận “Tôi làm đó rồi sao, người nào dám đem thứ báo rác rưởi này vào nhà, hết muốn sống rồi hả?”

Nào ai dám thừa nhận! ! 1761998

“Nói!”

“Tôi không có gì để nói, Trương Thiên này dám làm dám chịu, do tôi làm đó, bởi vì tôi không ưa cô ta. Không liên quan tới người khác.”

Trương Thiên ngạo mạn thẳng thẳng, một khi anh không muốn nói thì một chữ cũng không lòi ra.

Ngải Tuyết đau lòng chua xót, gật đầu “Được lắm, anh ngạo mạn, anh dũng cảm, anh trung thành, anh vĩ đại. Tôi không năn nỉ anh, khỏi lo.”

Tông cửa xông ra ngoài, lấy điện thoại gọi cho anh, lại tắt máy.

“Là ai, lập tức bước ra đây cho tôi!” Trương Thiên rống thét, to gan dám đem thứ báo lá cải này vào nhà. 1761998

Phanh ——

Long Hồ bang, không nuôi phé vật sơ ý lơ là! Nếu đổi lại là tư liệu tình báo quan trọng, thì hãy chuẩn bị Game Over!

Ngải Tuyết gọi cho Tử Mặc, cô cảm thấy, trong đám người đứng đầu của Long Hồ bang, có Tử Mặc là chừng chặc nhất.

“Tôi muốn biết anh ta đang ở đâu, Tử Mặc, tôi không hy vọng anh trả lời qua loa hay giấu diếm tôi!” Ngải Tuyết nói rất nghiêm túc, giọng điệu dè dặt đau thương.

“Chị dâu nhỏ, thiệt tình thì tôi không biết, lúc đại ca đi không căn dặn gì cả, chỉ nói muốn ra ngoài mấy ngày, chúng tôi cũng đang tìm kiếm đại ca.”

“Ồ, vậy anh nói tôi biết, Ngải Vũ bị các người bắt tới chỗ nào?”

“Chị dâu nhỏ, cô đừng làm khó tôi, chuyện này là một tay Trương Thiên làm, chỉ có một mình hắn biết.”

Ngải Tuyết cúp điện thoại, oán giận đá một cước vào tường, Mộ Dung Kiệt, đến cùng anh muốn làm cái trò gì? 1761998

246. Chương 246: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn

Ngải Tuyết đi đi lại lại quanh nhà, mặc dù đối với Ngải Vũ không mấy hảo cảm nhưng cô ta mất tích thì Mộ Dung Kiệt vẫn là vị hôn phu của cô ta, hơn nữa giữa mình và cô ta cũng là chị em mấy năm qua, không có tình cũng phải có nghĩa.

“Phải làm sao đây, tớ muốn tìm người? Cậu giúp tớ đi?”

“Cậu cứ bình tĩnh, có gấp cũng không được gì, cứ cho là Mộ Dung Kiệt bắt cóc cô ta, rồi như thế nào chẳng lẽ đánh đập, hành hạ cô ta sao? Cậu quan tâm chi ết?” Thang Tiệp từ tốn nói.

Miễn là người phụ nữ đó đừng xuất hiện ở buổi hôn lễ, có vậy Ngải Tuyết mới có cơ hội.

“Tớ sợ Kiệt làm chuyện lỗ mẩn, một khi anh ta muốn ra tay, tớ thật sự không tưởng tượng nổi.”

Rốt cuộc cô cũng hiểu ý anh nói vào hai ngày trước, anh rằng anh sẽ không cưới Ngải Vũ, càng sẽ không để ông cụ bị bê mặt trước giới truyền thông.

Bởi vậy anh mới bắt cóc Ngải Vũ truyền tin cô ta mất tích, một mũi tên trúng hai con nhạn, không hổ là Mộ Dung Kiệt, ngay cả chuyện như vậy cũng nghĩ ra.

“Thiếu phu nhân, Quý thiếu gia tới.”

Bịch—— Tay cầm miếng dưa hấu chợt run rẩy làm rớt xuống làn váy hồng của Thang Tiệp “Ai chứ ? ?”

“Là thiếu gia Tử Hiên ạ.”

Rầm-Rầm, Thang Tiệp cố sức chạy lên lầu, bằng mọi giá quyết không gặp anh ta. Chỉ cần không thấy anh ta là được.

Ngải Tuyết ra cửa nghênh đón “Anh Tử Hiên, về nước sao không gọi điện báo trước, làm em không chuẩn bị gì cả.”

“Anh cũng đâu chuẩn bị gì, lần này do ba anh kéo anh về đột xuất. Vẫn khỏe chứ?” Tử Hiên vẫn nụ cười cợt nhả, nhìn không ra vẻ si tình dành cho Ngải Tuyết khi còn ở La Mã.

“Ba anh hả? Anh cứ thích nói đùa, em ở La Mã mấy năm liền, có thấy anh nhắc tới gia đình lần nào đâu.” Ngải Tuyết đích thân rót nước cho anh..

“Không có gì lạ, dù sao anh và bọn họ lâu lâu mới gặp, bởi vì ba anh rất thích đi du lịch nên muốn gặp cũng rất khó khăn.” Anh hé miệng cười yếu ớt.

“Tiểu Tuyết, thời gian qua em sống có tốt không?” Tin tức mỗi ngày anh đều xem qua, sao đại ca có thể kết hôn được chứ? Vừa trở về lại thấy Ngải Tuyết ở đây càng làm anh rối rắm hơn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Vẫn thế thôi, mỗi ngày vẫn trôi qua như vậy.” Ánh mắt Ngải Tuyết đượm buồn man mác, chỉ là thoáng qua, nhưng đâu tránh khỏi đôi mắt tinh tường của Tử Hiên

“À, chiều nay, anh hẹn anh Kiệt ở nhà hàng bàn chuyện, Tiểu Tuyết, em đi cùng chứ?”

“Anh hẹn anh ta?” Thoắt cái, Ngải Tuyết bật dậy, “Chẳng phải anh ta khóa máy sao? Hay là? ? ?”

“Đại ca luôn để một chiếc điện thoại khẩn cấp bên mình, dù ở thời điểm nào cũng không tắt máy, có điều đừng gọi khi không cần thiết.” Tử Hiên giải thích, điện thoại đó chỉ dùng cho trường hợp khẩn cấp thôi.

247. Chương 247: Không Bình Thường! Tuyệt Đối Không Bình Thường!

“Đi, em đang muốn gặp anh ta.”

Tử Hiên im lặng, trong lòng anh, đại ca luôn ở vị trí cao nhất.

Ngải Tuyết nhũu mày, nhìn Thang Tiệp núp ở trong khe cửa tay cứ vẩy về phía cô, Ngải Tuyết cười nham hiểm nhìn Tử Hiên nói “Anh ngồi đây nha.”

Mới đi tới cửa, Thang Tiệp lạnh lẽo kéo cô lại.

“Ui da, đau, cậu bị gì hả?”

“Biết còn hỏi, bây giờ phải làm sao, tự nhiên im hơi lặng tiếng tới đây, khiến tớ không chuẩn bị gì cả.” Thang Tiệp lúng túng, cả khuôn mặt đỏ hồng như quả cà chua.

“Đừng lo lắng, mắc gì phải sợ, tới thì cũng tới rồi, trốn chi nữa.”

“Không, tớ không muốn thấy anh ta, phiền cậu dẫn anh ta đi dùm.” Thang Tiệp nhất quyết từ chối gặp Tử Hiên.

Ngải Tuyết lặng thinh, tay quàng trước ngực, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn biểu hiện kì quái của Thang Tiệp.

“Sao hả?” Thang Tiệp cảm thấy mất tự nhiên khi bị nhìn chăm chăm như thế.

“Cậu làm việc trái với lương tâm nên không dám gặp người ta đúng không?”

“Nào có” Cô chột dạ nói.

Ngải Tuyết vỗ tay “Vây à, chiều nay có tiệc cậu đi luôn nha, không – được phép – từ chối - ĐI.” Ngải Tuyết bày ra bộ mặt cảnh cáo.

Thang Tiệp muốn cự tuyệt nhưng lời tới miệng đành nuốt xuống bụng.

Năm giờ chiều, Ngải Tuyết kiên quyết kéo Thang Tiệp xuống lầu, cô gái này, vì né tránh Tử Hiên, ngay cả giờ cơm cũng chẳng thèm xuống ăn. Xem ra sự việc lần này rất nghiêm trọng.

Thang Tiệp núp ở sau lưng Ngải Tuyết, cầm túi xách che mặt.

Tử Hiên vừa liếc qua đã biết là ai, nhếch môi cười tà “A, thì ra là mỹ nhân Thang Tiệp.”

Cả người Thang Tiệp run lấy bầy, từ từ hạ túi xách khỏi mặt, cười gượng với anh.

Ngải Tuyết lái xe, suốt đường đi ba người mang tâm trạng riêng không ai nói lời nào, bầu không khí trở nên ngột ngạt, Ngải Tuyết lăm lăm liếc hai người bọn họ.

Chắc chắn là đã có chuyện! Mà còn là chuyện không bình thường!

Đến khách sạn, Mộ Dung Kiệt vẫn chưa tới.

“Quý thiếu gia, đã đến giờ có thể đem thức ăn lên chưa?”

“Chờ một chút”

Đợi gần nửa canh giờ, Ngải Tuyết cứ im lặng chăm chú cầm điện thoại lướt web, Mộ Dung Kiệt sải bước đi tới. Bên cạnh có hai người lạ mặt đi cùng.

Ngải Tuyết và Tử Hiên giật mình đứng dậy.

“Ba ——”

“Anh——”

“Ba? ? ? Anh? ? ?” Ngải Tuyết biết Tử Hiên gọi anh là Mộ Dung Kiệt, còn tiếng ba là cho ai?

Mộ Dung Kiệt hiển nhiên không nghĩ tới Ngải Tuyết cũng có mặt, hơi bất ngờ, tiếp đó nở nụ cười rạng rỡ bước tới chào vai cô “Sao em tới đây, hôm nay ở nhà có chuyện gì à?”

248. Chương 248: Nghiệp Chương!

Tính là sẽ chất vấn mắng anh vài câu, lại gặp trường bối ở đây nên không tiện để nói đành cúi đầu ậm ừ cho qua.

“Mộ Hoa Lan! Cô là?” Quý Hằng nhìn trân trân Ngải Tuyết, trông mắt tròn to như không thể tin được.

“Ngài biết mẹ cháu?” Kỳ Hạo hết sức ngạc nhiên, người đàn ông này là ai?

“Mộ Hoa Lan là mẹ của cậu?” Tầm mắt Quý Hằng hướng đến Kỳ Hạo

“Dạ, xin hỏi ngài có quan hệ gì với mẹ cháu?” Kỳ Hạo có chút kích động, ông ta biết mẹ mình có khi lại biết được ba của mình chẳng?

“Cậu bé, cô gái đó mới vừa rồi kêu cậu là anh thì phải, chẳng nhẽ là em gái của cậu?” Tâm tình Quý Hằng bắt đầu băng khuâng, Kiệt cùng cô gái đó thân thiết như vậy, chắc là.....

Đừng nói Tử Hiên cũng thích cô gái này nha?

“Dạ, đây là em gái của cháu, là em gái ruột, ngài biết mẹ của cháu, có phải ngài cũng biết cả ba cháu chứ?”

Ý nghĩ sắp tìm được ba thất lạc bấy lâu làm Kỳ Hạo xúc động muốn rơi lệ, đã lâu lắm rồi không một tin tức hay ai nhắc về ba cả. Những năm qua, tìm được ba và em gái là tâm huyết lớn nhất của đời anh.

“Nghiệp chương, đúng là nghiệp chương, đều do tôi tạo nghiệt mà ra.” Quý Hằng vô cùng đau đớn, nguyện tự đánh mình một cái thật đau.

“Ba, chuyện này là sao? Nghiệp chương gì.” Tử Hiên ngờ nghệch chẳng hiểu được nội dung câu chuyện, ba anh biết ba mẹ Tiểu Tuyết sao?

Ngải Tuyết cũng ngu ngơ theo, hiểu kỳ nhìn Mộ Dung Kiệt. Chỉ thấy Kiệt vỗ vai trấn an tinh thần giúp cô, tựa hồ tất cả đều nằm trong dự liệu.

Quý Hằng kéo tay của Kỳ Hạo và Ngải Tuyết đặt vài bàn tay của mình, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn để nói “Hai đứa, ta chính là ba của các con.”

Bùm. Thiên lôi sét đánh cuồn cuộn, tưởng đã nổ luôn Kỳ Hạo và Ngải Tuyết, kể cả Tử Hiên, ba người ai nấy đứng như chết lặng.

Ngải Tuyết nhanh chóng rút tay ra, lui về phía sau hai bước, được Kiệt đỡ lại “Ông nói láo.”

Sắc mặt Kỳ Hạo hết đen rồi xanh “Ngài đừng nói giỡn, chuyện này đâu thể đem ra đùa được.”

“Ba, ba mới nói cái gì? Sao ba có thể là ba của Ngải Tuyết?” Tử Hiên phản ứng mãnh liệt, mới nghĩ tới thôi anh cũng đã thấy nực cười, nhưng trong lòng bắt đầu lo sợ, có bao giờ ba nói đùa qua, chắc chắn là có nguyên nhân??

Quý Hằng nhìn ba người, không nói lời nào, tháo sợi dây chuyền trước ngực xuống, nhìn có vẻ cổ điển cũ kỹ theo thời gian... bên trong mặt dây chuyền là bức hình, mở ra, đưa tới trước mặt Kỳ Hạo.

249. Chương 249: Chuyện Phát Sinh Ngày Càng Thái Quá, Thái Quá Đến Mức Không Cách Nào Chấp Nhận Được

Kỳ Hạo nhìn khuôn mặt quen thuộc sau bức ảnh phai bạc, cắn răng kìm nén xúc động, đem dây chuyền nắm chặt, mặt dây chuyền hình trái tim, các khía cạnh sắc nhọn đâm vào da thịt, làm máu tươi từ lòng bàn tay trào ra.

Ngải Tuyết nhìn qua biểu hiện của anh hai cũng biết, người đàn ông đó, quả nhiên là ba của hai anh em cô.

“Không” Tử Hiên hoảng hốt, không thể nào, anh không chấp nhận.

Kỳ Hạo mở bàn tay cầm lấy giây chuyền đặt bên cạnh mặt của ông, giống, càng xem càng giống, ngẫm lại khi còn bé cùng ba chụp ảnh chung thì bấy giờ ông không khác là bao.

Anh phải thừa nhận, người trong bức hình đó là ba.

“Mà tuổi tác giữa con cùng anh ta không xê xích mấy, diễn đàn lê quý đôn. chẳng lẽ ba....?” Anh chỉ biết lặng thinh, đây lần đầu tiên ba phản bội mẹ, kể từ khi bỏ mặc anh và Ngải Tuyết ẹ nuôi.

Ha, rốt cuộc là chuyện gì!

Quý Hằng đối mặt với nhiều ánh mắt tò mò, đành bất lực chán chường ngồi bệt xuống ôm đầu thống khổ tha thiết..

”Năm đó, ba và vợ trước vì tính tình không hợp nhau, ngày nào cũng gây gổ, cuối cùng ba mất hết kiên nhẫn, đã chạy tới quán bar uống rượu giải sầu, rồi một lần uống say, ở trên đường đụng phải hai bọn lưu manh khi dễ mẹ, lúc cứu bà là vì bà muốn trốn khỏi cuộc sắp đặt hôn nhân của gia tộc, đã tự mình bỏ trốn.

Từ đó về sau, ba giúp đỡ mẹ và biết tên bà là Mộ Hoa Lan, lúc đầu chỉ xem nhau như bạn bè quan tâm chăm sóc lẫn nhau, nhưng thời gian lâu dài, nảy sinh tình cảm, cũng vì ba và mẹ có quan hệ nên từ đó liên tiếp xảy ra nhiều chuyện đáng tiếc.

Sau khi sinh được đứa con trai, đã bị vợ trước phát hiện, bà ta kiên quyết ly hôn với ba, dùng tài sản uy hiếp ba, ngay lúc đó ba vẫn còn nhớ rõ mọi thứ đều do bàn tay ba gây dựng lên, chẳng có dính líu gì đến bà ta, nhưng bà ta quá độc ác, triệu tập các công ty ra lệnh cấm hợp tác với ba.

Nếu người nào dám cả gan làm ăn lui tới với ba chính là cố tình đối nghịch với bà, nhưng sau đó mẹ con lại sinh thêm một bé gái, cũng như việc buôn bán đã hết cách cứu vãn, thậm chí không có công ty nào chịu nhận ba làm việc dù cho là nhân viên quen, Mộ Hoa Lan chỉ biết cả ngày khóc lóc.

Lòng ba nguội lạnh, bắt đầu có suy nghĩ trở về bên cạnh vợ trước, ít nhất mỗi ngày trôi qua khỏi phải lo đến chuyện ăn mặc, thế là ba bắt đầu quay lại đường cũ chạy tới quán bar, thậm chí còn bắt chước học bài bạc. Có lúc uống rượu say liền hung hăng đánh đập mẹ con, lỗi do ba gây nên đã để mẹ chịu quá nhiều đau khổ. Ba xin lỗi.”

Thần kinh Ngải Tuyết tê dại chờ đợi dẫn ngồi trên ghế, đôi tay nắm chặt thành ghế, trong lòng rối như tơ vò, chuyện phát sinh ngày càng thái quá, thái quá đến mức không cách nào chấp nhận được.

“Bảo bối, không có sao chứ?” Kiệt ôm cô vào lòng, vốn muốn tới đây xử lý chút chuyện của Kỳ Hạo, lại không nghĩ tới cô cũng có mặt ở đây.

Ngải Tuyết cắn môi dưới, kìm nén không để nước mắt rơi, vô lực dựa vào vai Mộ Dung Kiệt “Ông nói dối, tôi không tin.”

250. Chương 250: Họ Kỳ - Họ Quý

“Bảo bối ngoan, chúng ta đi về trước?” Tựa đầu vào trán cô, dịu dàng xoa dịu an ủi cô.

Ngải Tuyết mới mất mẹ chưa lâu, bây giờ có thêm sự tình khác. Anh lo là cô sẽ khó mà chấp nhận mọi chuyện.

Ngải Tuyết nức nở lắc đầu, mũi dâng lên nỗi chua xót, trái tim đau thắt như ai bóp nghẹn.

“Ba, ba nói bừa cái gì vậy.” Cảm xúc của Tử Hiên chẳng kém gì bọn họ, ba luôn yêu thương anh, trong tiềm thức của anh hình tượng người ba là tuyệt vời nhất, cho nên anh kiên quyết từ chối mọi sự thật ông nói.

Người đàn ông bỏ mẹ theo người khác có một trai một gái rồi lại quay về với mẹ. Sao có thể là ba chứ?

“Tử Hiên, ba không gạt con, chúng con là anh em ruột với nhau.” Đi tới trước mặt Ngải Tuyết, nước mắt lưng tròng “Cho ba xin lỗi, là lỗi của ba. Vì Vi, ba không mong có sự tha thứ từ con, chỉ cần con sống tốt là ba yên lòng.”

Ngải Tuyết hiểu ý của ông, ông thế nhưng tán tận lương tâm đi bán cô cho người khác, có câu hồ đồ không ăn thịt con, thế mà ông lại nhẫn tâm như vậy.

“Bằng cách nào tôi bị đưa đến cô nhi viện?” Đây là mấu chốt làm cô rối rắm suốt thời gian qua, nếu đã bán cô sao có thể đưa tới cô nhi viện được.

Quý Hằng sững sốt thấy rõ, ái ngại nói ”Ba. . . Vi Vi, lúc ấy con còn quá nhỏ, vừa đi theo ba tới con phố đã bị lạc, ba có tìm con rất lâu, nhưng không cách nào tìm được con, ba sợ mẹ con lo lắng, nhốt mẹ và anh trai con suốt một tháng, trong tháng đó ngày nào ba cũng đi tìm con, vẫn không tìm được, cả ngày mẹ cứ khóc đòi ba tìm ra con.

Ba đau khổ lắm, sau đó lại kiếm đến rượu uống say mèn, lại gặp mẹ con cứ than phiền trách hoài nên ba đã nói đem con đi bán, nhưng ba nghĩ chắc ai đó tốt bụng đem con đưa tới cô nhi viện.

Cô nhi viện. . . Đều do ba không tốt đã làm tổn thương các con.”

“Thế nhưng tại sao chúng tôi lại mang họ Kỳ? Trong khi đó ông lại mang họ Quý?” Kỳ Hạo hết sức tức giận, và vô cùng hối hận, hối hận vì người đàn ông độc ác này bỏ vợ bỏ con, đến cuối cùng lại mang họ khác với hai anh em anh.

Quý Hằng ngại ngần tránh ánh mắt của Kỳ Hạo, rủ thấp đầu “Thời điểm đó tên Quý Hằng ở trên thương trường cũng coi như tiếng tăm lẫy lừng, chỉ là mẹ con quá đơn thuần không biết gì đến những nhân vật dù sao ba cũng không muốn để lộ thân phận, nếu mẹ biết chắc sẽ không chấp nhận được. Cho nên ba đổi họ khác, nói với mẹ con ba tên Kỳ Hằng”

“Cuối cùng là tôi không bị ông đem bán?” Ngải Tuyết kinh ngạc nhìn kỹ người đàn ông này tựa như có gì đó hối tiếc, cô có nên tin tưởng không. Cô mặc kệ mình mang họ gì, chỉ cần bản thân cô không bị chính người thân như ông bán đi đã là may mắn hạnh phúc lắm rồi.

Quý Hằng lắc đầu, dù có ác độc đến mấy thì ông cũng không làm ra loại chuyện súc sinh đó.

251. Chương 251: Ngải Tuyết Và Kiệt Có Quan Hệ Máu Mủ Sao?

“Ông là ba của Tử Hiền, Tử Hiền là em trai của Mộ Dung Kiệt, cho nên Ngải Tuyết....”

Ngải Tuyết chợt nâng đầu lên, khoanh khắc đó trái tim cô như ngừng đập? Sao có thể?

“Không không không, Ngải Tuyết và Kiệt không có quan hệ máu mủ, thật ra thì ba cũng chỉ là con rể nhà Mộ Dung, cũng không phải con cháu trong nhà, vì vậy, Ngải Tuyết và Kiệt không có chung huyết thống.” Nếu như có, cả đời ông cũng không tha thứ ỉn.

Ngải Tuyết nhất thời thổ phào, trái tim dâng lên một tia xúc động, quay đầu ôm chặt lấy Kiệt

“Huhu, em không bị ba bán đi, em không phải là đứa trẻ không ai thương, Kiệt, em không phải.” Trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, cô còn tưởng rằng mình bị ba bán cho người khác.

Nhưng thì ra không phải “Thật sự em không bị bán mất”

“Tất nhiên, anh luôn yêu thương em, bảo bối của anh sao có thể tùy tiện để người ta bán, ngoan, đừng khóc, chúng ta nên cảm thấy vui mừng, ngoan”

Ôm chặt cô vào lòng, bảo bối của anh cứ như vậy mang cảm giác bất an suốt thời gian qua, đúng là do anh quá bất cẩn.

“Thật ra em là con riêng của người ta, huhu kiếp trước em đã làm nên tội gì, cứ như tình tiết trong tiểu thuyết đều áp đặt lên người em, Kiệt, sao lại như vậy chứ? Tại sao để em gánh chịu nhiều như thế, em không muốn.”

Ngải Tuyết rúc trong ngực anh khóc như đứa trẻ, khóc đến hoa mắt choáng váng đầu óc, toàn thân trút hết sức lực, ngất xỉu trong lòng anh.

“Bảo bối, khóc như vậy là đủ rồi sau này cấm em khóc thêm lần nào nữa, anh đưa em đi nghỉ ngơi.” Đặt nụ hôn dịu dàng lên trán cô, giống như đang nâng niu quý trọng tác phẩm nghệ thuật của mình.

“Vi Vi” Kỳ Hạo nhìn mắt Ngải Tuyết vì khóc mà sưng bọng, tim cũng đau đốn theo.

“Tự các người giải quyết đi, tôi đưa cô ấy về.”

“Tôi đi cùng anh.” Lời Kỳ Hạo nói tỏ vẻ xin anh đồng ý.

Kiệt không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Hai cha con Quý Hằng đứng lặng tại chỗ mắt nhìn mắt, Quý Hằng ảo não, Tử Hiên ưu thương xen lẫn tức giận. Nhìn người đàn ông trước mặt mình gọi tiếng ba mấy chục năm thật không thể tin được.

“Tử Hiên”

Bực tức xoay người rời đi, không để tâm lời ông nói, phóng xe điên cuồng trên phố để phát tiết cơn giận.

Sau đó một mình đứng giữa quảng trường nhìn kẻ đến người đi, rồi lững thững hoà mình vào đám người đông đúc đó.

Anh không hình dung được tâm trạng của mình vào giờ phút này, càng không biết nên dùng biểu cảm gì đối với Ngải Tuyết. Yêu thương hay căm giận.

Lúc trước phụ nữ đối với anh chỉ là món đồ chơi, nay lại thật lòng thật dạ yêu một người phụ nữ, nhưng đâu ai khác là chị dâu của mình, càng nực cười hơn chính là từ chị dâu lại biến thành em gái cùng cha khác mẹ.

Ngay lúc đó, anh chỉ muốn vọt xe chạy đi thật nhanh, lái xe như điên ở trên đường.

252. Chương 252: Cô Cảm Thấy Với Nhan Sắc Của Cô, Cô Có Thể Ở Bên Cạnh Tôi Bao Lâu ?

Trên đường kẻ đến người đi, kẻ vui mừng người đau thương, người thì có đôi có cặp, người thì cô đơn đi một mình xuôi trong dòng người tấp nập, chỉ có một bóng dáng đau thương nổi trội trong đó.

Bây giờ đối với Tử Hiên mà nói, thế giới đã bất động, dường như cái gì cũng không nghe không thấy, càng muốn chôn lấp những gì mình biết để nó phai mờ không tồn tại.

Xa xa, Thang Tiệp cứ như vậy đứng nhìn anh, anh đau thương! Cô càng đau thương hơn!

Hai người đứng ở trên đường, anh nhìn mọi người, cô chỉ nhìn mỗi anh.

Đứng cho đến trời sắp tối, người trên phố thưa thớt dần, anh mới nhắc chân bước về phía xe của mình.

Mới sải được hai bước, chân vì dừng lâu nên tê cứng khiến anh ngã quỵ trên đất, ánh mắt Thang Tiệp hoảng hốt, vội vã chạy về phía anh, nhưng cô cũng đâu tốt hơn anh, cũng tê nhức cả chân.

Phải nán lại xoa bóp một lúc mới đi lại .

“Đừng đụng tôi!”

“Khuya lắm rồi” Thang Tiệp hơi sợ rút tay về.

“Ai cho cô theo dõi tôi, cô tới để thương hại tôi? Hả?” Tâm tình của anh đã kìm nén bấy giờ, thật khó chịu.

“Không phải”

Tử Hiên lườm cô rồi đứng dậy trở về xe, bóp kèn ‘Tin Tin’ hướng đến cô gái đang ngẩn ngơ phía trước.

Khóe miệng Thang Tiệp nhếch lên, ngồi vào ghế kế bên người lái, yên lặng nhìn anh, không nói gì, trước sau vẫn giữ nét thụ mị, kiều diễm.

Xe chạy đến biệt thự liền dừng lại ra hiệu bảo cô tự xuống.

“Không đi vào sao?” Thang Tiệp hỏi lại.

“Tôi muốn yên tĩnh một thời gian.”

“Đừng, anh im lặng này giờ em đều không có quấy rầy hay làm phiền anh, em biết hiện tại trong lòng anh rất khó chịu, vì vậy cho em ở bên cạnh chia sẻ cùng anh được không?” Cô rất ngạc nhiên khi Ngải Tuyết và anh trở thành anh em với nhau.

Ánh mắt Tử Hiên chứa đầy sự phức tạp, hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói “Xuống xe! ! !”

Mắt Thang Tiệp đỏ hoe, cắn chặt cánh môi anh dào “Tử Hiên, chắc anh cũng biết tình cảm của em dành cho anh, nhưng em không mong ước xa vời là anh sẽ đồng ý, tuy nhiên anh đừng né tránh hay đẩy em ra khỏi cuộc đời anh có được không?”

“Cô biết rồi cũng tốt, tôi thay phụ nữ còn hơn thay áo, cô cảm thấy với nhan sắc của cô, cô có thể ở bên cạnh tôi bao lâu?”

Lời nói của Tử Hiên hơi mơ hồ, để Thang Tiệp nghe lòng sóng dậy cuộn trào.

“Em không biết, nhưng em hiểu, dù là một ngày, em cũng muốn cùng anh đồng cam cộng khổ, cùng tiến cùng lùi, có chuyện gì chúng ta cùng nhau gánh chịu, như vậy không tốt sao?”

253. Chương 253: Sợ Cái Gì? Tôi Đâu Phải Là Hổ Báo

Thang Tiệp thành khẩn nói, Tử Hiên nắm chặt vô lăng đến mức tay nổi gân xanh.

“Nếu tôi muốn cô làm gì, cô cũng không do dự làm theo, đúng không?”

Thang Tiệp gật đầu, có phải nếu cô đồng ý thì anh sẽ mở lòng đón nhận cô không???

Mắt Tử Hiên sáng quắc, khởi động cơ xe lần nữa, chạy thẳng đến Long Hồ Bang. Kéo Thang Tiệp vào phòng ngủ.

Thần nhiên cởi tây trang và giày ra, Thang Tiệp có ngu cũng biết anh muốn làm gì, thần kinh của cô hơi căng thẳng.

Lòng bàn tay rịn mồ hôi, cổ tình ngược nhìn sang chỗ khác, thẹn thùng cúi đầu.

Tử Hiên ngó nhìn biểu hiện của cô, thấy cô đầy mâu thuẫn “Bây giờ cô còn cơ hội để đi.”

Thang Tiệp u buồn lúc lâu, lắc lắc đầu lia lịa, cô thích anh nên có cho anh cũng chả nuôi tiếc gì.

“Còn đứng ngây đó làm gì?” Đôi mắt Tử Hiên thoáng qua tia thất vọng, anh chỉ muốn dọa để cô đi.

Thang Tiệp cắn môi, xoay người, cởi từng nút áo, mắt tự nhiên ngồi ở trên giường, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng.

Trong đầu trống rỗng, mãi đến khi Tử Hiên dè lên người cô, ngón tay nhẹ lướt qua chiếc bra màu đen huyền bí làm cô giật mình đẩy anh “Tử Hiên em sợ”

“Sợ cái gì? Tôi đâu phải là hổ báo.” Chẳng cho cô cơ hội tiếp nhận, bàn tay như luồng điện dò thám hai bên đùi trắng nõn, cơ thể Thang Tiệp căng cứng.

Đôi chân ngọc ngà khép sát lại, hình như rất sợ anh được một bước lần thêm bước nữa.

Tử Hiên rút tay, nhẹ nhàng thắt ngang chiếc eo thon nhỏ của cô, cánh môi bạc vội áp lên cánh môi anh dào, cả người Thang Tiệp giống như bị điện giật đang bình thường chợt run lên.

Còn chưa kịp phản ứng tiếp anh đã cạy hàm răng cô ra, lưỡi anh luồn vào khoang miệng cô, đầu lưỡi anh nghịch ngợm quần lấy lưỡi cô, thậm chí nhẹ nhàng cắn lên cánh môi đỏ mọng, Thang Tiệp có chết cũng cắn môi, sợ mình phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ kia.

Ngón tay anh chậm rãi chạy trên da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, miệng không rời khỏi người cô, hôn từ vành tai đến chiếc cổ thon dài.

Tử Hiên cởi hết quần áo của cô ra, Thang Tiệp nhanh lấy tay che ngực của mình, anh ngả người dè Thang Tiệp xuống giường.

Miệng hôn lên bắp đùi nhuận bóng, theo bắp chân một đường hôn lên tiếp, Thang Tiệp liên tục khép bắp đùi lại, mông nhếch lên cao.

Toàn thân đều được Tử Hiên hôn qua. Thang Tiệp đã rơi vào lưới tình, đôi tay vô thức ôm Tử Hiên, bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Tay Tử Hiên chạm qua bụng cô, trượt vào nơi thần bí giữa hai chân cô, nhẹ nhàng trêu đùa.

Thang Tiệp mở to mắt, nhìn Tử Hiên rồi mắt từ từ khép chặt, cảm nhận được cổ ấm áp lấp đầy trong người.

254. Chương 254: Sau Tất Cả, Mọi Thứ Vẫn Không Thuộc Về Cô

Thang Tiệp cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu, lúc nhìn Tử Hiên thì trong lòng cô cảm thấy hạnh phúc lạ thường.

Tử Hiên tách hai chân cô ra, cúi người đem bộ phận cứng rắn từ từ tiến vào nơi sâu thẳm của cô. Anh cảm nhận được sự khít chặt trong cô, nhú đầu chân mày “Hiện tại hối hận còn kịp.”

Thang Tiệp bắt đầu giằng co đấu tranh tâm lý, buổi sáng tránh anh như tránh tà, buổi tối đã chạy lên giường lăn lộn với anh.

“Em không hối hận.”

Sau lời nói đó là tiếng kêu đau của Thang Tiệp, đôi tay ghì chặt vào bờ vai của Tử Hiên, cùng lúc đó giọt lệ trực trào rơi, Tử Hiên nhẹ nhàng vận động.

Rốt cuộc Thang Tiệp cũng không gắng gượng được đành phát ra tiếng rên rỉ.

Cả căn phòng tràn ngập mùi vị tình dục, tiếng rên rỉ của Thang Tiệp, tiếng thở dốc của Tử Hiên hòa vào nhau như bản hòa tấu say mê lòng người.

Sau lưng Thang Tiệp có tiếng kêu từ miệng Tử Hiên, nhưng cái tên anh vừa gọi trong khoảnh khắc đó khiến Thang Tiệp phải lạnh người.

Ngải Tuyết là Ngải Tuyết

Ngồi dậy, tát vào mặt anh một bạt tai.

Ánh mắt Tử Hiên trở nên sát khí “Cô hối hận sao?”

”Không, tôi không hối hận khi cho anh, đó là tôi cam tâm tình nguyện, thế nhưng anh có thể tùy tiện xem tôi trở thành người khác sao? Ngải Tuyết, đó là em gái của anh, Tử Hiên, anh còn là người không?”

Tôi sống đến bây giờ cũng chưa bao giờ thấy nhục nhã như lúc này, tận đáy lòng chỉ tiếp nhận mỗi mình anh, còn anh đem tôi trở thành cái dạng gì, nhìn vết đỏ trên giường kia....”

Thang Tiệp tan nát cõi lòng. Cố gắng mặc quần áo tử tế rồi rời khỏi căn phòng đáng sợ này. Bên ngoài trời mưa như nước trút, nhưng Thang Tiệp vẫn không dừng bước đi, trên mặt không phân biệt được đâu là nước mắt đâu là nước mưa.

Tức giận xen lẫn đau lòng, nước mắt xen lẫn nước mưa chảy vào khoang miệng, vừa mặn lại vừa chát, giống như tâm trạng của cô vào giờ phút này.

Lững thững đi trong cơn mưa, phía dưới vẫn còn chút đau bởi sự vận động thể xác lúc nãy, nhưng đâu thể sánh bằng cơn đau trong lòng.

Cô xui lơ trên đất. Hồi lâu mới gắng gượng về tới biệt thự. Tắm rửa xong, Thang Tiệp mệt mỏi mở ngăn kéo lấy tờ giấy và bút viết vài dòng ngắn gọn cho Ngải Tuyết:

“Tiểu Tuyết, chỗ này đã không còn thích hợp với tớ nên tớ sẽ rời đi. Xin lỗi cậu khi lúc cậu cần có bạn bè ở bên cạnh nhất thì tớ lại bỏ đi như thế. Nhưng tớ chẳng còn cách nào khác, tớ mệt mỏi quá, tớ không muốn nắm giữ thứ vốn không thuộc về mình.” Đặt bút xuống, Thang Tiệp thở dài, thu dọn đồ gọn gàng vào vali.

Trực tiếp gọi taxi đi thẳng tới phi trường. Bên trong sảnh chờ đợi, Thang Tiệp rất nuối tiếc quyến luyến, cứ như không nỡ rời khỏi quê hương của mình, càng không muốn để Ngải Tuyết cô đơn và quan trọng hơn

là tên xấu xa kia. Sau tất cả mọi thứ cũng không thuộc về cô, cô quyết định buông tay. Cô đâu hèn mọn đến mức cần loại tình yêu đó.

255. Chương 255: Son Môi

Trong trang viên, Kiệt luôn canh giữ ở bên giường, Ngải Tuyết ngủ không yên giấc, cứ nhỏ giọng khóc thút thít. Lòng mi đều ẩm ướt nước mắt.

Khóc đến nổi phát sốt, Kiệt dứt cô mấy viên thuốc hạ sốt cũng chẳng có chuyển biến tốt gì, giữa ngày hè oi bức, Ngải Tuyết cứ miên man nói.

Kiệt chạm vào cả người cô thì cảm thấy người cô lạnh cóng, gọi điện thoại báo Tiểu Kiệt đến gấp.

Tiểu Kiệt tinh thông y học, trung tây đều đạt tới đỉnh cao. Nhìn qua thần sắc, kể đến bắt mạch, trong mắt có chút phức tạp.

“Không có gì. Do tâm lý quá kích động, nhất thời không thể chấp nhận được, có thể khoảng thời gian này áp lực quá lớn cộng thêm tâm trạng xấu, diễn-đàn-lê- quý-đôn nên nhất thời không chịu được, bây giờ không nên để cô ấy bị kích nữa. Phải giữ tâm trạng bình tĩnh, thường xuyên mang cô ấy ra ngoài thư giãn không cần thiết phải trị liệu gì cả.”

Tiểu Kiệt rất buồn bực, sao phụ nữ của đại ca cứ bệnh tật miết?

“Tôi biết rồi, cậu ra ngoài đi.”

Kiệt đưa mắt nhìn cô, trong lòng càng thêm áy náy, đều là lỗi của anh.

Cởi giày vớ, chui vào chăn, gất gao ôm lấy Ngải Tuyết, lấy nhiệt độ của mình truyền cho cô, đến khi cơ thể Ngải Tuyết từ từ ấm lên, Kiệt mới nhẹ buông ra.

Sáng hôm sau, Ngải Tuyết mở mắt liền thấy Kiệt đang ngủ say, không nhận được đưa tay chạm lên khuôn mặt được cắt nét rất tỉ mỉ của anh.

Từ lúc cô nhích nhích Kiệt đã tỉnh dậy, thấy cô đang vui đùa, nên tùy hứng để mặc cô chơi.

Ngải Tuyết thấy anh vẫn nằm im, lá gan càng lớn hơn, lấu lỉnh lấy thỏi son bôi lên mặt anh.

Đợi cô bôi đều rồi, Kiệt không chịu đựng nổi nữa muốn lật người đè cô xuống.

Lần này Kiệt mất kiên nhẫn, miếng thịt béo bở đưa đến miệng lại từ chối thì quá có lỗi với bản thân.

Chạm rãi mở con người, Ngải Tuyết hoảng loạn vội giấu thỏi son sau lưng.

Kiệt vừa mở mắt đã trực tiếp đè cô dưới thân “Cơ thể còn chỗ nào không thoải mái?” Đưa tay áp lên trán thấy nhiệt độ bình thường, cả người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngải Tuyết nhìn đôi môi bạc được thoa son đỏ trông rất buồn cười nhưng không dám cười, nhìn cười đến sắp nội thương.

“Bảo bối, có gì muốn nói sao?” Kiệt nhếch môi cười xấu xa.

Ngải Tuyết suy nghĩ rồi lắc đầu.

“Thật chứ?” Kiệt cạ trán vào trán cô.

Ngải Tuyết lém lỉnh tránh ánh mắt nham hiểm đó “Không có”

“Được rồi.”

Cúi người xuống trao Ngải Tuyết nụ hôn mãnh liệt, Ngải Tuyết sợ sắp khóc, trên miệng của anh nhiều son như vậy, huhu chết mất.

“Em biết sai rồi” Ngải Tuyết lập tức bày ra bộ dạng hối lỗi.

“Sai chỗ nào?” Kiệt không nôn nóng, anh muốn từ từ dụ dỗ cô, anh đâu thể ăn miếng thịt này một cách bình thường.

256. Chương 256: Em Sai Ở Chỗ Nào?

Ngải Tuyết nghiêng đầu, giả vờ ngây thơ nhìn anh “Đúng đó? Em sai chỗ nào?”

Khóe miệng Kiệt nhếch lên, anh thề với trời, hiện tại vẻ mặt của Ngải Tuyết chẳng khác gì tên côn đồ.

Dùng đôi mắt tinh tường quét qua người cô, thần sắc rất bình tĩnh.

“Lỗi của em là mới sáng sớm đã đi quyến rũ người đàn ông sinh lý bình thường đây.”

Ngải Tuyết vờ ngu ngốc nhìn anh, trong mắt mang theo vài phần vô tội vạ “Em thề. Em không có làm.”

“CÓ, mỗi phút mỗi giây em đều làm trò mách khéo với anh, còn không thừa nhận.” Kiệt dùng ngón tay véo mũi cô, phải cứng chiều nhiều một tí.

Ngải Tuyết hun hun mũi, đẩy anh ra “Anh Hạo đâu?”

“Ở phòng khách, đoán chừng còn chưa thức dậy, em muốn ngủ thêm một lát không?”

“Thôi đi, anh cho rằng anh Hạo cũng giống anh à, ngủ tới mặt trời lên đỉnh mà mông vẫn chưa nhích khỏi giường! Anh Hạo ngủ ở phòng nào?” Ngải Tuyết hơi kinh ngạc, nhớ không lầm thì anh Hạo rất ghét Kiệt thì phải?

“Ừ, ngày hôm qua đi về cùng anh .”

Ngải Tuyết tức tốc mặc quần áo, còn chưa sửa soạn chỉnh chu đã bay vọt ra ngoài.

“Em chạy đi đâu?” Kiệt thấy Ngải Tuyết rời giường, cũng không muốn ngủ nữa, ngay sau đó rời giường rửa mặt đi xuống lầu theo.

Ngải Tuyết nghe dì Dư nói anh Hạo đang ở phòng bếp, rón rén đi tới.

“Hù! ! !”

Từ lúc cô bước vào Kỳ Hạo đã nhận ra, nhưng đành miễn cưỡng phối hợp theo run tay hốt hoảng, xoay người vỗ ngực một cái “Nha đầu, em dám dọa anh! ! !”

Ngải Tuyết che miệng cười hả hê “Anh nấu món gì à? ? ?”

“Cháo bắc thảo, món em thích đấy.” Kỳ Hạo nhìn Ngải Tuyết chẳng khác gì mấy, cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Nha đầu này, chỉ giỏi che dấu tâm sự của bản thân, một khi cô không muốn bày tỏ, ai cũng đừng hòng biết được cô đang nghĩ gì.

Ngoài mặt Ngải Tuyết tươi cười hoạt bát, đôi lúc cũng có âm ỉ với anh vài câu, nhưng đây là điều anh lo lắng nhất, vì đâu biết được cô phải chịu nhiều khổ sở trong lòng như thế!!!

“Chỉ có anh là thương em nhất! ! !” Ngải Tuyết hít mùi thơm của thức ăn, tận đáy lòng biết ơn anh.

“Tiểu Tuyết, em và Mộ Dung Kiệt? ? ?” Ánh mắt Kỳ Hạo phức tạp, chẳng biết nên nói từ đâu.

Ngải Tuyết giật mình, hơi ái ngại né cái nhìn của Kỳ Hạo. Bối rối một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng “Anh Hạo, anh ghét Kiệt lắm à?”

Kỳ Hạo cau mày “Tại sao anh phải ghét anh ta? ? ?”

257. Chương 257: Cô Dâu Của Anh, Chỉ Mình Em

Ngải Tuyết trợn to hai mắt “Chẳng lẽ anh không hận Kiệt khi ở bệnh viện đẩy mẹ một cái kia? Nếu không phải tại anh ta, có lẽ mẹ đã...” Cô nói tới đây liền im lặng, mỗi lần nhắc lại là vết thương bị cứa xé ra.

Cuối cùng Kỳ Hạo đã hiểu mấy ngày nay Ngải Tuyết rối rắm đau lòng là vì chuyện gì, anh lập tức chê cười cô “Nha đầu ngốc, mẹ của chúng ta mất chẳng có quan hệ gì tới anh ta, chuyện đó anh từng hỏi qua bác sĩ rồi, chính bác sĩ đã nói dù mẹ không bị kích thích cũng không thể giữ lại mạng từ lâu rồi, bởi vì mẹ không còn sức đề kháng để chống cự nữa, bà cố gắng sống qua ngày chỉ mong có thể hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, nhìn thấy em, mẹ mới an lòng ra đi. Việc này không thể trách ai cả.”

Tim Ngải Tuyết tắc nghẽn “Anh gạt em, anh rõ ràng là ghét Kiệt cơ mà.”

“Phải, lúc đầu anh không ưa gì anh ta, anh cảm thấy anh ta hành sự rất lỗ mãng, nên hơi bất an khi giao em cho anh ta, nhưng bây giờ anh thấy được cái tốt của anh ta rồi, Vì Vi, anh ta đáng để em tin tưởng phó thác cả đời, anh đây chẳng oán trách ai hết, Tiểu Tuyết, em phải buông xuống mọi buồn bã và thù hận trong lòng, chuyện mẹ mất hoàn toàn không liên quan đến thiếu gia Mộ Dung, em cũng đừng hành hạ người ta nữa, có được không?”

“Anh không hận Kiệt, anh thật lòng đồng ý để em sống cùng Kiệt sao?” Ngải Tuyết chưa dám tin vào tai mình, cô cho là anh sẽ nhất quyết phản đối.

Kỳ Hạo nở nụ cười hiền hậu “Anh có bao giờ lừa gạt em sao, anh thật sự không hận anh ta.”

Hốc mắt Ngải Tuyết cay cay, nhào vào lồng ngực Kỳ Hạo “Thực ra, từ lâu em đã không oán trách anh ta rồi, có điều em sợ anh còn hận Kiệt nên..., huhu, sao không nói sớm cho em biết chứ?”

Kỳ Hạo vỗ về an ủi cô “Thì ra em luôn nghĩ cho anh, đều do anh không tốt, về sau chúng ta đừng như thế nữa có gì cứ thẳng thắn nói với nhau, sau này chúng ta sẽ là người một nhà sống trong hạnh phúc.”

Ngải Tuyết liên tục gạt đầu, sau đó lại lắc đầu “Anh Hạo, Kiệt sắp kết hôn. Phải làm sao đây?”

Kiệt đứng ở ngoài cửa này giờ đã mất hết kiên nhẫn, bình tĩnh, đập cửa xông vào ôm cô chạy lên phòng ngủ.

Vẻ mặt rất bức tức, trực tiếp hôn môi cô, ngậm lấy cánh môi đỏ mọng đến khi thỏa mãn mới buông ra, nói từng câu từng chữ:

“Ngải Tuyết, hôn lễ của anh sẽ theo đó mà tiến hành, tuy nhiên, cô dâu của anh, chỉ có mình em.”

Ngải Tuyết ngỡ ngàng, “Ồ, còn Ngải Vũ thì sao?”

“Cô ta cứ chờ chúng ta cử hành hôn lễ xong, anh sẽ tự động thả cô ta.”

Ngải Tuyết cảm thấy vô cùng ngọt ngào, lời nói xoay chuyển ngay tức khắc “Ai nói em muốn gả cho anh?”

258. Chương 258: Em Không Gả Cho Anh, Còn Muốn Gả Cho Ai?

Kiệt gấp gáp ghì chặt đôi tay của cô “Em không gả cho anh, còn muốn gả cho ai?”

Ngải Tuyết nhanh nhẩu nói lại “Ai cũng được!!! Miễn là không lấy bạo quân như anh.”

Kiệt trưng ra bộ mặt tức giận, kéo hai tay cô lên đỉnh đầu, đôi chân đặt bên hông không để cô có cơ hội chạy trốn, nỉ non ở bên tai cô “Bảo bối, em không muốn lấy anh thật sao?”

Gương mặt Ngải Tuyết đỏ hồng “Vậy anh nói thử xem, gả cho anh, em được lợi ích gì?”

Kiệt nheo mắt “Đương nhiên rất nhiều, gả cho anh, chính là bảo bối của riêng anh, được anh yêu thương cưng chiều, còn muốn cái gì nữa. Được voi đòi tiên à?”

“Em muốn hai thứ!”

“Cái gì?” Kiệt ôn nhu.

“Trai đẹp, thể tín dụng!” Hai mắt Ngải Tuyết tỏa sáng.

Kiệt ngạc nhiên, rồi tiện tay vuốt ngón tay cô “Thể tín dụng em muốn bao nhiêu anh sẽ đưa bấy nhiêu, còn trai đẹp thì có anh đây vừa đúng để cho em sai khiến hành hạ, quá phù hợp với điều kiện của em rồi còn gì.”

Ngải Tuyết mĩa mai bĩu môi “Em muốn nhiều trai đẹp!”

Một cái cốc lên trán cô “Em chán sống à, trai đẹp chỉ cần anh là đủ rồi, có điều em yên tâm, anh hứa sẽ tận lực để bà xã được thỏa mãn từ trên giường đến xuống giường, anh sẽ hết lòng phục vụ bà xã.”

“Em không cần mấy thứ đó, mỗi ngày nhìn mặt anh, đã làm em chán ghét lắm rồi.” Ngải Tuyết ngậm chặt miệng, nén cười.

“Vậy sao, chán ghét lắm sao, em thử nhìn lại xem, nhìn kĩ một chút, chán ghét hay không chán ghét? Hả?” Kiệt đẩy người về phía cô đem chóp mũi của cả hai chạm vào nhau, càng nói càng nhấn mạnh từng chữ.

Ngải Tuyết hoa mắt chóng mặt.

“Đừng mà, lần này thì hết chán ghét rồi.” Hai tay Ngải Tuyết đặt hai bên má anh, cố định, không để cho anh quay như con lắc.

Cả hai người nhìn nhau, trong mắt nhất thời nổi lên tia lửa.

“Bảo bối”

“Ừ.”

“Anh yêu em, rất rất yêu.”

“Rất rất yêu?”

“Yêu đến không thể không chế bản thân, yêu hơn cả yêu bản thân mình, yêu đến có thể bỏ qua tất cả, yêu đến có thể mất đi sự tôn nghiêm, anh có thể vì em bỏ đi mạng sống này, càng muốn vì điều đó để em vui đi hận thù với anh, do đó, em chính là thể giới của anh, em là tất cả của đời anh, bảo bối, anh không thể mất em.”

Ngải Tuyết muốn nói đành ém xuống bụng.

Thản nhiên quàng tay qua cổ anh, chủ động đem lưỡi mình tiến vào miệng anh, khuấy động cả khoang miệng anh, dường như tìm được cái gì đó khiến đầu lưỡi cả hai trở nên linh hoạt hơn.

“Em cũng yêu anh”

259. Chương 259: Nói Rồi Còn Không Chịu Nhận, Lời Đã Nói Ra Em Đừng Mơ Rút Lại Được!

Thật lâu sau cũng không thấy anh đáp lại ân tình của mình, làm cô đỏ bừng cả mặt, quay mặt đi chỗ khác.

Kiệt đang trong trạng thái bất tỉnh, đầu óc đang ngừng hoạt động, sững sờ, nhìn cánh môi Ngải Tuyết rời khỏi cánh môi bạc của mình, cảm giác mất mát luyện tiếc bao lấy trái tim.

Kích động nói “Bảo bối, em mới nói cái gì?”

Ngải Tuyết xấu hổ “Có nói gì đâu, anh nghe lầm đó.”

Kiệt đắc ý cười to “Nói rồi còn không chịu nhận, lời đã nói ra em đừng mơ rút lại được!”

Nhắm vào cái miệng nhỏ nhắn của cô rồi hung hãn hôn.

“Đau..., anh là heo à?” Đồ bạo lực.

“Cái gì? Cho anh?”

Ngải Tuyết cắn môi không nói lời nào.

“Mặc kệ em nói cái gì bây giờ em chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của anh.” Xé rách chiếc đầm của cô, ngậm đóa hoa nhỏ trước ngực, Ngải Tuyết hừ nhẹ.

Ái tình qua đi, đáy lòng Kiệt tràn đầy sung sướng, trong đầu mãi khắc ghi hình ảnh ngày hôm nay.

Đột nhiên!

Rầm rầm rầm tiếng gõ cửa dồn dập gõ tới. Ngải Tuyết rụt rè chui vào trong chăn, có phải là anh Hạo?

Kiệt đang đắm chìm trong bể tình bị cơn quấy rối khiến anh mặt ửng mây chau, tức giận quát “Ai? ? ?”

“Đại ca, Ngải Tuyết có ở đây không?”

Là Tử Hiên.

Ngải Tuyết từ trong chăn thò đầu ra, nhanh chóng mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài.

“Anh Tử Hiên, anh tìm em có việc ư?”

Tử Hiên nắm bả vai cô, vội vàng hỏi “Có nhìn thấy Thang Tiệp không? Cô ấy đang ở đâu!”

Ngải Tuyết khó hiểu “Làm sao không nhìn thấy chứ, có lẽ cô ấy vui chơi ở đâu trong biệt thự đấy, anh thử gọi điện cho cô ấy xem?”

“Có gọi, nhưng điện thoại vẫn luôn khóa máy, anh cũng có đi tìm qua những chỗ cô ấy từng đến nhưng không ai thấy cô ta cả.”

“Trước mắt anh đừng nóng vội, chúng ta cứ đến biệt thự lúc trước Thang Tiệp thuê để xem xét tình hình.”

Ngải Tuyết trở về phòng lấy chìa khóa xe, Kiệt nhanh tay giật lại “Anh đi cùng em.”

Chạy một mạch tới nhà Thang Tiệp thuê, Ngải Tuyết lấy chìa khóa dự phòng mở cửa, mọi người chạy thẳng lên phòng ngủ của cô.

Không có ai, cửa sổ vẫn khép, rèm cứ xõa ngang, Ngải Tuyết kêu thảm trong bụng có chuyện xấu rồi, mở tủ quần áo bên trong trống trơn.

“Ngải Tuyết, hình như là thư gửi em.” Kiệt tình mắt nhìn trên bàn sách có một mảnh giấy.

Ngải Tuyết mở ra coi xong khóc vỡ òa, nha đầu kia đã bỏ đi.

“Huhu, Kiệt, Thang Tiệp rời đi rồi, cô ấy thật ngốc.”

Tử Hiên vội giật tờ giấy, trong lòng rối rắm không tả xiết, hung hăng đánh vào ngực mình một quyền.

“Tôi không phải là người, anh xin lỗi em, là lỗi của anh.”

Kiệt liếc mắt hỏi “Lỗi gì!”

260. Chương 260: Tổn Thương

Tử Hiên ngại ngùng nhìn Ngải Tuyết “Tiểu Tuyết, xin lỗi em, tối hôm qua anh...”

Ngải Tuyết nín lấy cổ anh “Thang Tiệp thích anh như vậy, rốt cuộc anh đã làm cái gì, làm hại cô ấy hay tổn thương cô ấy, anh nói mau?”

“Bảo bối bình tĩnh lại, ngoan!”

Tử Hiên trượt người ngồi trên đất, ảo não ôm đầu “Anh không chỉ nói lời tổn thương cô ấy, còn làm chuyện có lỗi với cô ấy.”

Ngải Tuyết càng nghe càng sốt ruột, từ trước đến giờ nha đầu đó rất hay nhạy cảm với mọi thứ.

Nghe Tử Hiên thừa nhận mình có lỗi, nhất thời cô lập tức muốn giương nanh múa vuốt với anh “Anh nói làm chuyện có lỗi cuối cùng là làm cái gì để Thang Tiệp phải rời đi như thế!”

Tử Hiên cắn răng dứt khoát nói “Tối hôm qua, anh làm cô ấy từ con gái trở thành phụ nữ của mình.”

“Cái gì?” Ngải Tuyết cả kinh trợn mắt.

“Hơn nữa, anh còn gọi tên người phụ nữ khác!” Nói đến đây Tử Hiên có chút không dám nhìn ánh mắt Kiệt, điều này cũng không thể trách vì sao người ta đau lòng bỏ đi là phải.

Sắc mặt từ từ lạnh lùng sát khí, nhưng anh đang lo lắng cho tâm trạng của bảo bối.

Lần này, Ngải Tuyết hoàn toàn không bình tĩnh được nữa.

Mắt không chế nín áo anh từ trên đất đứng dậy, vung một quyền vào mặt anh “Tử Hiên, anh là thằng khốn!”

“Anh nói đi, sao anh lại làm như vậy? Thang Tiệp thật lòng thích anh, còn anh lại nhấn tâm chà đạp tình cảm của cô ấy.”

Không thể hình dung được, khi Thang Tiệp lấy hết can đảm nằm ở trên giường không mảnh vải che thân để chuẩn bị chờ đón tình yêu từ người đàn ông mình yêu thương nhất, nhưng từ miệng người đàn ông đó lại phát ra tên một người con gái khác.

Khoảnh khắc đó Thang Tiệp phải dùng cảm đến chừng nào mới có thể chấp nhận sự thật đó. Khó trách tâm thư của cô lại nhất quyết như vậy, khó trách không đánh cô cũng không khai, tự động rời đi trong im lặng.

Thang Tiệp đang rất đau lòng!

Cô muốn đánh Tử Hiên thêm nữa, lại bị Kiệt ngăn chặn.

“Ngải Tuyết, em bình tĩnh đi, anh giúp em tìm ra Thang Tiệp? Đừng tức giận nữa.”

“Kiệt, anh ta là tên khốn.” Ngải Tuyết tức giận dậm chân đùng đùng.

Một bên là anh trai chăm sóc cô năm năm, một bên là chị em yêu thương cô suốt năm năm, thử đặt lên bàn cân đều như nhau, sao có thể tổn thương nhau đến vậy.

“Anh hiểu tâm trạng của em, Tiểu Tuyết ngoan, đừng giận nữa, anh giúp em tìm Thang Tiệp chịu không?” Kiệt nhúc nhích, Ngải Tuyết không tức giận thì thôi, chứ nổi cơn lên anh cũng khó lòng mà can ngăn.

Nói gì thì nói vẫn không cách nào tha thứ được.

“Tối qua, anh có cho cô ta hai cơ hội, nhưng cô ta cứ quyết không hối hận, lúc mới bắt đầu anh chỉ muốn dọa để cô ta sợ rồi đi nhưng sau đó...”

“Thang Tiệp đối với chuyện tình cảm rất cố chấp cứng đầu, nếu cô ấy đã thích anh, còn anh thì đối xử nhẫn tâm với cô ấy, không khác nào lấy dao đâm vào tim cô ấy.”

Bạn tốt suốt năm năm trời, tình cảm cô dành cho Thang Tiệp không chỉ là sự hiểu biết mà còn là sự cảm thông sẽ chia cùng cô ấy.

261. Chương 261: Vậy Nếu Như Đổi Lại Anh Bỏ Đi, Em Sẽ Đi Khắp Thế Giới Tìm Anh Sao?

Những ngày kế tiếp đau khổ lẫn buồn bực cứ bám riết lấy Ngải Tuyết. Ở trong lòng cô, Tử Hiên và Thang Tiệp đều là người thân nhất của mình, mà người thân của mình bị thương thì ai có thể vui được.

Khuôn mặt Tử Hiên trở nên nghiêm túc không còn thấy sự cợt nhả trước kia, anh đứng trước gương chỉnh chu tây trang.

“Anh tự mình đi tìm cô ấy, Tiểu Tuyết em yên tâm, anh nhất định sẽ không phụ lòng em!”

Ngải Tuyết cười khổ “Tìm được rồi chẳng lẽ anh cưới cô ấy sao?”

Tử Hiên trầm mặc một lúc lâu, gật đầu kiên định như một lời hứa dành cho Ngải Tuyết, trong mắt ánh lên tia thương cảm “Chỉ cần là em muốn, anh đều nguyện ý giúp em thực hiện, cho dù là cưới người phụ nữ khác.”

Ngải Tuyết ngây ngô ——

“Tử Hiên! ! !” Kiệt quát, giọng nói ảm chứa sự nguy hiểm, lá gan càng ngày càng lớn, trước mặt phụ nữ của anh dám nói kiểu đó, trong mắt nó còn có đại ca này sao?

Cố gắng điềm tĩnh với bản thân“Đừng quên cậu là anh trai của Ngải Tuyết!”

Một câu anh trai, khiến tinh thần Tử Hiên suy sụp chán nản, trở trêu thật, ông trời muốn trừng phạt anh sao?

Kiệt lạnh lùng quét mắt nhìn Tử Hiên, trực tiếp ôm Ngải Tuyết đang ngơ ngác ngồi vào xe. Xoay khuôn mặt cô đối diện với chính mình“Ngải Tuyết em hãy quên lời nói lúc nãy đi, cấm em vì người đàn ông khác mà tương tự có tình ý, càng không được ngăn người vì người đàn ông khác.”

Khóe miệng Ngải Tuyết nhếch lên thành đường cong“Anh vẫn bá đạo như thế, nhớ không lầm anh đã từng đồng ý với em cái gì nhỉ?”

Kiệt ngượng ngùng, ngoài miệng có chết cũng không thừa nhận“Anh có bá đạo sao?”

Ngải Tuyết nhéo lỗ tai anh“Có, quả thực là càng ngày càng bá đạo, ngay cả cảm xúc của em cũng muốn quản lý.”

“Này, em dám nhéo lỗ tai của anh.” Kiệt nhanh tay bắt được tay Ngải Tuyết, không để cô nhúc nhích, tay kia sờ vào hơi ẩm bên tai vừa bị nhéo.“Anh chỉ thấy em được nuông chiều quá riết rồi xem anh như tù túng rồi.”

Ngải Tuyết đột nhiên nghiêm mặt“Kiệt, anh giúp em tìm tin tức của Thang Tiệp đang ở đâu, sinh sống có tốt không, em không muốn ép cô ấy trở về, tâm trạng của Thang Tiệp lúc này rất rối rắm nên cứ để cô ấy yên lặng một thời gian.”

Kiệt gật đầu, “Tất nhiên, lời của bà xã nói chính là mệnh lệnh sao anh không thực hiện chứ, nhưng mà biết khi nào em mới quan tâm anh được như vậy?”

Ngải Tuyết quay đầu nhìn hắn“Chẳng lẽ em hồ hững với anh lắm sao?”

Kiệt hỏi ngược lại“Vậy nếu như đổi lại anh bỏ đi, em sẽ đi khắp thế giới tìm anh sao?”

Ngải Tuyết suy nghĩ một chút, lắc đầu“Không biết.”

Kiệt xụ mặt, đau lòng hỏi“Tại sao?”

Ngải Tuyết nâng cánh môi lên lém lỉnh nói“Tiền xe đắt quá!”

Kiệt muốn té xỉu vì nha đầu ngốc này.

Trở về biệt thự, Kiệt lập tức phái người đến sân bay điều tra nhật kí chuyến bay. Quả nhiên tìm thấy chuyến bay Thang Tiệp đến Mỹ mục đích là đi du học.

262. Chương 262: Thử Áo Cưới

Ngải Tuyết nghe được tin liền thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Thang Tiệp an toàn là cô yên tâm.

Suốt buổi chiều, Ngải Tuyết lười nhác ngồi ở trong phòng lướt web, từng dãy người hầu mang áo cưới và trang sức vào phòng.

“Bảo bối, lại đây thử áo cưới.”

Ngải Tuyết đứng dậy cầm áo cưới nhìn qua“Size áo cưới nhỏ quá?”

Kiệt khẽ cười“Người ta muốn đúng size phải dùng thước đo, còn anh chỉ sờ là biết.”

Ngải Tuyết quát tháo“Cút!”

Kiệt cười lớn “Thay thử anh xem.”

Lần lượt mặc áo cưới tới đeo trang sức, từ trên xuống được tẩy trang biến hóa thành tiên nữ. Kiệt nhìn đến ngây người, bảo bối của anh chính là mỹ nữ.

“Bảo bối, thấy thế nào? Không thích thì đổi bộ khác.” Kiệt chỉ nhà thiết kế đứng bên cạnh im lặng này giờ. Ông là nhà thiết kế hàng đầu thế giới, tính khí rất lạ lùng, hàng năm chỉ thiết kế duy nhất bốn bộ áo cưới. Nhiều người nói ông ta chẳng khinh người, dù có tiền cũng không nhờ vả ông.

Nghe Kiệt nói không hài lòng muốn làm bộ khác, trán của ông liền nổi lên vài đường vạch đen.

”Ừ, áo cưới này làm từ chất liệu tơ tằm nên cảm thấy rất mềm mại; đứng quay lưng về phía ánh mặt trời, cứ như có ánh phát quang trong suốt. Mặt sắc rất dịu, nếu có thêm khăn voan thì càng đẹp hơn.

Màu trắng trong nhưng vẫn kiêu sa, nếu thêm thêm ít họa tiết nổi trên khăn, cộng thêm hoa văn đính cườm thì sẽ trở nên bay bổng lãng mạn hơn.

Có thể hình con bướm bướm đính cườm. Thiết kế thanh tú tao nhã nhưng công nghệ đặc biệt. Chắc không đến nỗi tệ.”

Nhà thiết kế nghe cô nói miệng càng co quắp, tác phẩm ông thiết kế, mặc trên người cô gái này đâu đến nỗi nào.

“Thích là tốt rồi!”

Ngải Tuyết bình tĩnh quét mắt nhìn anh thản nhiên nói “Hình như anh chưa cầu hôn em mà em chắc gì đã chịu lấy anh, ở đó chuẩn bị áo cưới dẫn em vào lễ đường đồ...”

Kiệt hơi ngơ ngác nhưng ngay sau đó một chân quỳ xuống đất “Bảo bối, gả cho anh nha?”

Ngải Tuyết ngược nhìn anh, tay sờ soạn trên người anh, nghi ngờ hỏi “Cầu hôn gì mà không có nhẫn hoa và tươi là sao? Còn nữa..., không có ai làm chứng chẳng thu hút.”

Kiệt biết, cô gái nhỏ này cố ý làm khó anh, dễ thôi, khéo môi vênh lên, lấy điện thoại gọi cho Trương Thiên và Lãnh Băng.

263. Chương 263: Bảo Bối, Em Có Đồng Ý Lấy Anh Không?

264. Chương 264: Bái Sư

Kiệt bậm môi nghiêng răng lườm cô, kéo cửa ra lập tức bay vào.

Ngải Tuyết cao hứng muốn chọc anh, cố ý huýt sáo, Kiệt nhìn cô bằng ánh mắt sát khí, cứ đợi đó, anh giải quyết xong sẽ tới lượt cô.

Ngải Tuyết rụt cổ bỏ chạy như làn khói. Cô có điên mới đứng đó chịu tội.

“Chị dâu!”

Ngải Tuyết quay đầu, thấy Trương Thiên một mặt hưng phấn, Ngải Tuyết có linh cảm, đại nạn lâm đầu, từ khi nào anh ta lại thay đổi thái độ nhìn cô như thế, chẳng lẽ mới phẫu thuật thẩm mỹ sửa mặt ???

Tự Mặc có nói qua, Trương Thiên từng có ý định bắn chết cô.

Bụng nghĩ dạ lo khiến thần sắc Ngải Tuyết hơi khác thường, gượng mỉm cười “Anh Trương Thiên, anh tìm tôi à?”

Trương Thiên gật đầu “Cô có thể dạy tôi lái xe không?”

Ngải Tuyết cau mày, “Anh cũng biết lái mà?”

Trương Thiên cười ngây ngô, tay chân vụng về “Ý tôi là chuyện đua xe đấy, phải học thế nào, cô có thể dạy tôi đạt tới trình độ đó chứ?”

Ngải Tuyết bình tĩnh hiểu ra, thì ra là tới bái sư, bất chợt làm cô có cảm giác mình rất có tài năng, đầu càng ngẩng cao hơn.

Cổ ý ho khan hai tiếng, lăm lăm soi mói Trương Thiên “Chuyện đó à ?”

“Cô nghĩ sao? Được không? ?”

“Muốn giống tôi à, phải có đầu óc thông minh, vừa học đã biết, anh sao? Chà chà với điều kiện này xem ra anh không thể đạt yêu cầu rồi, tuy nhiên nếu anh nỗ lực cố gắng hẳn có thể học được. Nếu muốn luyện đến trình độ của tôi, e là rất khó nha.”

Mặt Ngải Tuyết vênh váo như tiền bối dạy dỗ đàn em, Kiệt chạy tìm cô lại nhìn thấy cảnh này thì dở khóc dở cười, nha đầu này gặp nhiều chuyện rủi ro, ngược lại tính tình càng cởi mở hơn trước nhiều.

“Chuyện nhỏ, chị dâu dạy tôi đi, tôi hứa sẽ cố gắng hết mình đạt tới trình độ cao nhất không phụ lòng của cô.”

“Không được!”

Ngải Tuyết còn chưa nói hết, Kiệt chen ngang, sắc mặt hơi không hài lòng.

“Tại sao?”

“Tại sao?”

Lần này Ngải Tuyết và Trương Thiên rất ăn ý.

“Đua xe rất nguy hiểm, ai cũng không được phép tùy tiện đua xe, nhất là em.” Đôi mắt Kiệt dừng trên người Ngải Tuyết, nhưng lời nói nghiêm túc cảnh cáo ai kia.

Ngải Tuyết cả gan chống đối “Kỹ thuật của em rất tốt.”

“Kỹ thuật tốt hơn nữa cũng không được, hai ngày nữa là cử hành hôn lễ, hai ngày nay em an phận cho anh nhờ. Cho nên, mau đến bên cạnh anh.” Kiệt ngoắc ngoắc tay, cười xấu xa.

265. Chương 265: Ông Là Người Đầu Tiên Không Đồng Ý Việc Này

266. Chương 266: Gia Gia

“Ông cụ, chuyện lúc trước không thể trách cô ấy, cháu tự làm tự chịu, chuyện này chỉ là hình thức với lại sẵn cháu đến đây thông báo trước một tiếng, để ọi người chuẩn bị tâm lí, tránh cho hôn lễ xảy ra chuyện không may! Hi vọng bác Ngải lấy tư cách ba vợ đến dự hôn lễ này”

Tiến tới bên tai của ông nói nhỏ “Có như vậy, tôi mới có thể cam đoan cô gái Ngải Vũ kia sẽ không bị tổn thương nào!”

Mặt Ngải Trung liền biến sắc, quả nhiên là anh ta làm, ông hối hận lắm, sớm biết đã khuyên ngăn con gái đừng tới gần anh ta, nhưng con gái ông cứ cứng đầu không nghe. Nên bây giờ cũng không thể trách người ta?

“Kiệt, cháu làm vậy có ý gì, ông đã nói là không chấp nhận nha đầu Ngải Tuyết, cháu ở chung với nó chỉ toàn tai họa.” Ông cụ tức giận đem gậy chỉ thẳng vào anh.

“Gia gia, chuyện ăn ở cả đời tự cháu quyết định được, cháu bảo đảm với ông, chỉ cần ông đừng làm phiền cô ấy nữa, sẽ không có tai họa gì xảy ra.” Kiệt nghiêm túc nói, về vấn đề này anh quyết không nhân nhượng.

“Dĩ nhiên, cháu biết ông vẫn còn minh mẫn sáng suốt, lần trước ông đã nói sẽ không làm khó cô ấy nữa, vì vậy mong ông hãy giữ lời hứa, ngày mai cháu sẽ mang cô ấy tới rút trà nhận lỗi với ông, xin ông bớt giận, cô ấy hơi không hiểu chuyện nên ông bỏ qua nha? Được không gia gia?” Kiệt nhẹ giọng xuống nước.

Dù sao có người ngoài ở đây, vẫn nên giữ thể diện cho ông cụ.

Ông cụ ho khan mấy tiếng“Được thôi, ông đầu hẹp hòi đến mức so đo với một cô gái nhỏ, nhưng cô ta thật sự rất không hiểu chuyện, cháu phải dạy dỗ lại nó mới được.”

Kiệt mở miệng một chữ ‘gia gia’ hai chữ cũng ‘gia gia’ làm lòng ông ngọt cười tít cả mắt, ông nuôi nó từ nhỏ tới lớn, cũng chưa từng nghe qua tiếng ‘gia gia’ này, hôm nay vì nha đầu đó hạ mình sửa miệng gọi ông như thế, không biết đây là hạnh phúc hay bất hạnh nữa.

Nhưng hiện tại hai chữ ‘gia gia’ đã làm ông mềm lòng ôn hòa trở lại, Kiệt có nói cũng không để sơ hở nào cho ông bắt bẻ, híp đôi mắt đôn hậu, được rồi được rồi, ông cũng nên buông thả không nên độc đoán quá mức kéo lại mặt đứa cháu đức tôn này.

Trong mắt Kiệt thoáng qua một tia giảo hoạt, khéo môi vẽ thành vòng tròn“Cám ơn gia gia!”

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Ngải Trung, ánh mắt thay đổi rất nhanh“Nếu không có vấn đề, bác Ngải về thông thả nghỉ ngơi cho tốt, hai ngày sau, còn đợi tiếng ba vợ từ con nữa chứ.”

Trong trang viên, Ngải Tuyết mở máy tính lên qq, đăng một dòng trạng thái“Hai ngày sau, đã trở thành cô dâu của người ta mất rồi. (*^__^*) hì hì, hạnh phúc-ing”

Kiệt mở hộp thư thoại là tin nhắn của Ngải Tuyết. Khéo môi cười mãn nguyện.

Một lần online anh thường qua tường nhà cô, kể từ lần anh gặp tai nạn xe, không có dòng status nào, sao hôm nay có tâm tình thế?

267. Chương 267: Cô Gái Này, Muốn Trở Thành Bà Vợ Quản Chồng Nghiêm Sao

Ngón tay nhẹ nhàng nhấn xem, nhìn dòng tâm trạng của cô nở nụ cười thật to, thậm chí đem điện thoại hôn chụt chụt trên màn hình.

Không kịp cầm theo áo khoác lập tức chạy về biệt thự.

Sao bảo bối của anh dễ thương thế không biết?

Ngải Tuyết nhìn thấy bạn bè bình luận, tất cả đều là chúc phúc cho cô, thậm chí có người muốn xem chồng tương lai của cô, hai tay Ngải Tuyết chống đầu, nói thầm trong bụng:

“Quen nhau lâu như vậy một tấm hình của anh cũng không có, không được, hôm nay nhất định phải chụp một tấm mới được.” Vừa nghĩ xong liền muốn thực hiện ngay tức khắc.

Vì vậy ——

“Alo, ông xã, khi nào anh về?” Ngải Tuyết vuốt đầu ngón tay, nũng nịu hỏi.

Cả người Kiệt như có luồng điện chạy qua, hồi lâu: “Bảo bối nhớ anh sao?”

“Ừ, anh trở về lẹ đi, em ở nhà muốn móc meo luôn rồi ~” Đây là lời nói thật lòng, nhìn thấy anh liền phát bực, không thấy anh lại cảm thấy nhàm chán. Thật là phiền phức.

Một cổ ấm áp dâng trào trong anh“Bảo bối, nói yêu anh, anh lập tức trở về.”

Ngải Tuyết làm ra vẻ mặt khinh bỉ, cái này chính là thừa dịp cháy nhà hôi của“Không nói, anh không trở về đúng không! Anh không trở về em liền kiếm trai đẹp kết bạn làm quen.”

“Em dám!”

“Anh thách thì em làm, gia hạn cho anh mười phút xuất hiện trước mặt em, nếu không, hừ hừ, em liền leo rào đập tường!” Trực tiếp cắt đứt điện thoại, le lưỡi cười hì hì.

Kiệt sững sờ đứng ở ngoài cửa, choáng nha, cô gái này muốn là bà vợ quản chồng nghiêm sao? Nhưng có sao anh lại cảm thấy rất ngọt ngào?

Trực tiếp mở cửa phòng, vẻ mặt xấu xa nhìn Ngải Tuyết đang trố mắt “Bảo bối, anh đã trở về.”

Ngải Tuyết giống như gặp quỷ, nhanh chóng nhảy lên giường trùm kín người, lộ ra hai con ngươi lém lỉnh.

“Em bị gì à? Thấy quỷ sao?”

Kiệt cười xấu xa nhào tới ôm cô, vì cô nằm rạp trên giường nên thuận tiện đưa tay rút khỏi túi quần, hai tay đánh vào hông cô.

“Bảo bối, giọng điệu vừa rồi của em là muốn trở thành bà vợ quản lí chồng rồi hả?”

Ngải Tuyết uất ức “Không có, vì người ta nóng lòng muốn nhìn thấy anh, nên mới nói như vậy chứ sao.”

Khoe mẽ tài năng của mình, chỉ cần cô khoe mẽ, Kiệt liền mềm lòng nhường nhịn cô.

Quả nhiên, Kiệt lóng ngóng lau hai hàng nước mắt bên má cô quan tâm hỏi: “Rốt cuộc em muốn trở thành bà vợ quản nghiêm hay để ông chồng này quản nghiêm?”

268. Chương 268: Chụp Hình

Quả nhiên, Kiệt lóng ngóng lau hai hàng nước mắt bên má cô quan tâm hỏi: “Rốt cuộc em muốn trở thành bà vợ quản nghiêm hay để ông chồng này quản nghiêm?”

Ngải Tuyết bậm môi: “Em muốn làm bà vợ quản nghiêm.”

Kiệt nhíu mày, xoa bàn tay nhỏ bé của cô “Như vậy đi, em muốn thì anh đồng ý, tránh để em nói anh ích kỉ, gia hạn cho em ba ngày, nếu như em làm anh vừa lòng, sau này mọi chuyện đều do em quyết định, chịu không bà vợ quản nghiêm của anh?”

Ngải Tuyết hưng phấn nhảy dựng lên “Thật sao? Ờ mà trước tiên phải chụp tấm hình với nhau mới được!” Nói là làm liền, Ngải Tuyết nắm bắt cơ hội ra lệnh với anh.

Kiệt nheo mắt “Chụp làm gì?”

Ngải Tuyết hừ nhẹ, tay chống nạnh nói: “Bây giờ anh đang bị vợ quản nghiêm nha, em muốn anh làm là anh phải làm, không ý kiến, không dị nghị, không cho cau có, anh muốn lật lọng sao?”

Ngải Tuyết nhìn sắc mặt Kiệt liên tục biến hóa thì cô cảm thấy thật dễ chịu, đáng đời, ai bảo hàng ngày cứ ăn hiếp cô, hành hạ cô là giỏi thôi, hôm nay cho anh chữa? Cô thề với lòng nếu không hành hạ chết anh thì tên của cô sẽ viết ngược lại.

Kiệt không nhịn được buồn cười, được thôi, chụp thì chụp.

Cởi hai nút áo trước ngực, cười tà mị, vẻ mặt vô cùng mê hoặc quyến rũ, muốn đẹp trai bao nhiêu liền đẹp trai bấy nhiêu, cảnh tượng mát mẻ khiến người khác phải ganh tị. Ngải Tuyết nhìn đến chảy nước miếng. Rắc rắc rắc chụp liên tiếp mấy tấm, thôi kệ cứ thỏa mãn mình trước rồi chỉnh anh sau.

Đưa di động đổi thành máy chụp hình, hừ hừ lạnh “Hiện tại chúng ta đổi phong cách chụp hình nha, làm nhiều kiểu đáng yêu hơn đi.”

Kiệt xấu hổ: “Anh là đàn ông, tất nhiên phải chụp ảnh kiểu nam tính lạnh lùng, đáng yêu chỉ dành cho con gái như em chụp.”

Lời này cũng không lay chuyển được Ngải Tuyết: “Em có cảm giác anh hơi phân biệt đối xử với phụ nữ thì phải, em đang là bà vợ quản nghiêm, anh chụp không?”

“Không chụp, đánh chết cũng không chụp!” Nếu đồng ý với cô thì chả khác nào làm mất hình tượng đàn ông lịch lãm của anh. Quan trọng hơn là lỡ sau này cô gái ngốc này lấy mấy tấm hình đó trêu chọc anh thì sao.

Ngải Tuyết ném máy ảnh lên giường, ngồi bệt xuống đất giả khóc như đứa con nít: “A ~~ đàn ông các người đều là kẻ lừa gạt, chuyên lừa gạt phụ nữ, tên lừa gạt, em không thêm tin anh nữa, huhuhu ~”

Kiệt muốn nhức đầu với cô nhóc này, cũng biết tranh thủ giả bộ đáng thương để đổi lấy sự thương cảm của người khác quá chứ, cắn răng nói “Không là không, hôm nay em có khóc chết anh cũng không chụp.”

Ngải Tuyết ngừng khóc, cười gian. Xoay người xuống lầu, chạy thẳng đến phòng Lãnh Băng.

269. Chương 269: Suy Đi Tính Lại, Thì Mỗi Đêm Cũng Có Thể Tạm Cho Là Có Yêu Thương Có Thỏa Mãn Theo Ý Anh, Vì Vậy Vẫn Nên Bỏ Qua Cho Cô Lần Này!!!

Gõ cửa liên tục, chỉ thấy dáng vẻ của Trương Thiên chưa thỏa mãn dục vọng nhìn cô hăm hăm, vừa thấy chị dâu nhỏ, nhất thời phải kìm nén cơn tức.

Cười lễ phép “Chị dâu, đã trễ thế này còn tới đây?”

Ngải Tuyết thấy anh nửa trên lỏa thể liền đỏ mặt, ngượng ngùng không biết nói gì, mắt lăm lăm nhìn chỗ khác thì thấy Kiệt đuổi theo sau.

Lập tức kéo Trương Thiên ra ngoài, tự mình chui vào phòng trùm chăn kín như xác ướp.

Lãnh Băng cau mày: “Thiếu phu nhân, cô làm gì đấy?”

Ngải Tuyết che miệng của cô, ra hiệu không cho lên tiếng. Nghe được cuộc đối thoại của Trương Thiên và Kiệt ngoài cửa.

“Lãnh Băng to gan, rời khỏi giường mau.”

Lãnh Băng muốn rời giường lại bị Ngải Tuyết đè xuống. “Chị Lãnh Băng, chị phải giúp tôi, bọn họ đàn ông đều là lũ thối, chỉ biết ức hiếp phụ nữ, nói chuyện không chịu giữ lời.”

“Xảy ra chuyện gì?” Lãnh Băng nói lời ngắn gọn nhưng súc tích.

“Sau này tôi ngủ với chị được không?” Ngải Tuyết vội vàng hỏi, nắm tay Lãnh Băng thật chặt, chỉ sợ cô từ chối.

Lãnh Băng không nói lời nào: “Đại ca bắt nạt cô sao?”

“Ừ!” Ngải Tuyết đáng thương gật đầu.

Lãnh Băng hiểu vấn đề nâng khoe môi, đại ca cũng hơi quá, bức thiếu phu nhân sợ chạy đến đây trốn, tội nghiệp.

“Được, cô ngủ đi!” Để tôi đi nói với đại ca.

Ngải Tuyết gật đầu, nghe lời nhắm mắt ngủ, Ngải Tuyết cười nham hiểm, anh không cho tôi chụp chứ gì, cùng lắm tôi không ngủ với anh nữa.

Lãnh Băng vừa mở cửa, đã nhìn thấy gương mặt ‘Bao Công’ xuất hiện

“Đại ca, thiếu phu nhân nói sẽ ngủ ở đây đêm nay, vì vậy.....? ? ?”

Kiệt châm điều thuốc, chau mày, anh lấy nha đầu này để yêu thương hay để cô uy hiếp đây, hay là theo mình riết rồi đổi tính phúc hắc giống mình đây?

Suy đi tính lại, thì mỗi đêm cũng có thể tạm cho là có yêu thương có thỏa mãn theo ý anh, vì vậy vẫn nên bỏ qua cho cô lần này!!!

“Nha đầu, ra đây, anh đồng ý với em, tùy theo ý em chụp, chịu chưa?” Lời vừa nói ra, Ngải Tuyết liền vọt ra ngoài, hôn lên má anh một cái “Em biết là anh sẽ đồng ý mà.”

Kiệt dịu dàng hôn trán cô “Em nha. . .”

Nhìn tình thế trước mắt Trương Thiên và Lãnh Băng cùng ngơ ngác!

Bên trong phòng ngủ, Ngải Tuyết dạy Kiệt từng kiểu chụp đáng yêu, cứ nghĩ ra liền bắt anh làm, tác phẩm chụp ra không tệ lắm, nhìn bộ sưu tập ảnh, tâm tình Ngải Tuyết vui mừng đến điên.

270. Chương 270: Đám Cưới (1)

Đầu óc cô chứa đầy suy nghĩ đen tối, muốn thừa dịp ngày nào đó anh không chú ý liền phát tán lên mạng, chắc chắn sẽ có cuộc bạo động!

Nghĩ đến có một ngày, điện thoại của mỗi thành viên trong Long Hồ bang đều có hình của đại ca, về mặt anh chắc sẽ rất kinh khủng.

Cô còn đang hưng phấn với suy diễn viễn vong của mình, nên không cảm giác được mình được ai đó bông lên giường “Suy nghĩ gì thế?”

Kiệt tháo dây nịt “Nói anh nghe!”

“Không được, bây giờ em là bà vợ quân nghiêm, khi nào em muốn em sẽ nói!” Ngải Tuyết lém lỉnh nói, đáng tiếc, đầu gối hoạt hơn Kiệt.

“Dạ, dưới giường anh nghe em, nhưng trên giường là anh làm chủ!”

“A ~~ Sắc lang.”

Đến ngày cử hành hôn lễ, biệt thự Mộ Dung nhộn nhịp với sự xuất hiện đầy đủ của tầng lớp danh môn quý tộc, đàn ông thì trò chuyện vui vẻ, ngoài mặt thì sùng bái kính nể lẫn nhau, nhưng trong lòng ai nấy mang tâm địa riêng.

Người có tiền đều như vậy, luôn nhìn người khác chỉ bằng nửa con mắt.

Những người phụ nữ cũng vậy, đều tụ chung một chỗ bàn luận cách mặc của người này rồi khoe của với nhau, cùng với đám người kia chả khác là bao, sau đó lại chạy đến nịnh nọt với bên trưởng bối bậc lão làng.

Ngải Tuyết bị đánh thức rất sớm, hơi ngáy ngốc nhìn đám người đi tới đi lui trong nhà.

Hóa trang, làm tóc, trang điểm làm từng cái một.

Khoảng chừng hai giờ sau, đã hoàn thành đưa cô đến trước gương.

“Woa.... Là tôi đây sao?” Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy dáng vẻ trang điểm của mình, cũng khó trách, người ta sắc đẹp bẩm sinh, nên căn bản không cần dựa vào hóa trang cũng có thể làm nổi mình.

Kiệt từ phía sau ôm lấy cô, tinh tế nhìn bảo bối của mình. Ngải Tuyết một thân kiều diễm khoát lên bộ váy kiều sa trông rất dịu dàng.

Toàn thân toát ra như đóa hoa chớm nở, lan tỏa mùi hương thơm ngát. Bảo bối của anh thật giống như tiên nữ, mỹ lệ, trang nhã, hoạt bát.

Ngải Tuyết lấy tay chạm vào ngực anh, nhìn bộ tây trang cắt từng nét tỉ mỉ ôm sát thân thể cao lớn của Kiệt, chỉ có thể nói một từ ĐẸP. Giờ phút này càng nhìn càng thấy đẹp đến mê người không ai sánh bằng.

“Nhìn đến gốc luôn à?” Kiệt khẽ cười, con mèo này thích nhất là nhìn anh.

271. Chương 271: Đám Cưới (2)

Ngải Tuyết nghiêng đầu sang chỗ khác “Mối không có!” Chết vẫn không thừa nhận.

Kiệt muốn gõ vào trán cô, liền bị cô lấy tay che lại “Hôm nay không được, đã làm tóc rồi!”

Nhìn thợ trang điểm còn đứng chờ ngoài cửa nói: “Tôi xuống tiếp khách, mấy người chăm sóc cô ấy giúp tôi!”

“Dạ! ! !”

“Tiểu Tuyết, thật xin lỗi, tớ tới trễ.” Giản Mộng thở hổn hển chạy vào.

Ngải Tuyết cau mày “Nha đầu chết tiệt, hôn lễ của tớ cậu cũng dám đến trễ, hừ. . .”

Giản Mộng vỗ làm nũng với cô “Thôi mà, dù gì vẫn còn sớm mà? Tớ có chút chuyện nên tới trễ chút, tha thứ cho tớ đi mà, tớ biết Ngải Tuyết của tớ rất dễ thương rất hào phóng.”

Nịnh hót chắc chắn là nịnh hót lấy lòng.

Ngải Tuyết chột nhứ mày: “Đó là đương nhiên, đi thay quần áo xong rồi đi trang điểm đi.”

“Tuân lệnh! ! !”

Giản Mộng giơ tay đặt lên trán đứng nghiêm trang, khiến Ngải Tuyết đỏ khóc đỏ cười.

Hôn lễ bắt đầu:

Kính thưa các vị quan khách, các vị lãnh đạo, các vị tiên sinh, kính thưa quý ông quý bà!

Dưới ánh nắng chan hòa, tiếng đàn du dương, tiếng nói cười rộn rã, và một ngày hạnh phúc, một bầu không khí vui vẻ, chúng ta cùng nồng nhiệt chào đón cặp đôi: Chú rể Mộ Dung Kiệt và cô dâu Ngải Tuyết.

Trước tiên tôi xin phép thay mặt hai bên gia đình tỏ lòng biết ơn đến các vị quan khách đã nhiệt liệt đến đây chúc mừng cho cô dâu và chú rể.

Sau đây nghi thức hôn lễ xin phép được bắt đầu, mới mọi người cùng hướng mắt về cô dâu và chú rể, chúng ta hãy cùng vỗ những tràng pháo tay nồng nhiệt chào đón cô dâu vào chú rể.

Giản Mộng kéo Ngải Tuyết đi vào lễ đường, mấy trăm ánh nhìn dán vào người cô làm cô hơi mất tự nhiên, bó hoa hồng cầm trong tay hơi run rẩy.

Giản Mộng nhỏ giọng nhắc nhở: “Thả lỏng, cậu là cô dâu đẹp nhất.”

Lúc này, Ngải Tuyết mới yên tâm ngẩng đầu, mắt nhìn về phía trước, nở nụ cười rạng rỡ như thiên sứ.

Không thể không nói, Ngải Tuyết rất xinh đẹp, nhất là giờ phút này, xinh đẹp đến động lòng người:

Một bộ váy cưới trắng tinh ôm sát cơ thể nuột nà, khăn voan thêu hoa hồng làm điểm nhấn tinh tế. Làn váy dài hình gợn sóng trang trí bằng ngọc trai sáng bóng thật tao nhã. Mà trước ngực thêu hình con bướm màu đen hết sức lộng lẫy.

Một chuỗi trân châu vòng trên cổ, càng làm nổi bật chiếc cổ thon dài. Chiếc khăn voan kéo dài tận dưới đất, ở đỉnh đầu là vương miện gắn với khăn voan sáng chói, vành tai là đôi bông tai Lưu Tô nhỏ nhắn nhưng sáng rực.

Bao tay làm bằng tơ lụa, đang cầm bó hoa hồng thơm ngát càng thu hút bao ánh nhìn.

Tuyệt mỹ, đẹp đến hút hồn đàn ông, đẹp đến phụ nữ phải sinh lòng ganh tị.

272. Chương 272: Đám Cưới (3)

Giản Mộng đặt tay Ngải Tuyết vào tay Kiệt, lặng lẽ đi xuống. Hai người họ nhìn thẳng vào mắt nhau, trong mắt tràn đầy yêu thương cho nhau

Cha sứ: “Chú rể, con có đồng ý lấy cô dâu Ngải Tuyết làm vợ không?”

Kiệt nhìn Ngải Tuyết thật thâm tình, không chút do dự: “Con đồng ý.”

Cha sứ: “Bất luận cô ấy giàu nghèo, hay mạnh khỏe ốm đau bệnh tật, con cũng đồng ý ở cùng cô ấy suốt đời không?”

Kiệt cười: “Con đồng ý.”

Bất luận có thể nào, anh mãi mãi yêu cô.

Cha sứ chuyển sang cô dâu.

Cha sứ: “Cô dâu, con có đồng ý lấy chú rể Mộ Dung Kiệt làm chồng không?”

Ngải Tuyết mỉm cười nhìn anh: “Con đồng ý.”

Cha sứ: ” Bất luận anh ấy giàu nghèo, hay mạnh khỏe ốm đau bệnh tật, con cũng đồng ý ở cùng anh ấy suốt đời không?”

Ngải Tuyết cũng cười: “Con đồng ý.”

Cha sứ: “Bây giờ, ta lấy danh nghĩa của Thánh Linh, Thánh Phụ, Thánh Tử tuyên bố: Hai con chính thức là vợ chồng. Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu.”

Kiệt nâng mặt của Ngải Tuyết, từ từ đưa mặt đến gần, đặt môi lên môi cô, trong lòng trở nên hạnh phúc mĩ mãn, có phải giữa anh và cô sẽ không còn trở ngại nào nữa đúng chứ ?

Ngải Tuyết xúc động, hốc mắt ẩm ướt, cuối cùng cô và anh cũng cùng nắm tay nhau đi vào thánh đường, liệu sau này có thể ở cùng nhau mãi mãi không ?

Cha sứ: Xin mời cha mẹ của chú rể và cô dâu lên đọc diễn văn.

Ngải Trung đứng dậy, đầu tiên cúi đầu trước cha sứ, rồi chậm rãi đi lên bục.

Các vị khách quan, các bạn bè của tôi: kính chào mọi người!

Ngải Tuyết lúng túng trước sự xuất hiện của Ngải Trung, Kiệt hiểu ý nhẹ nhàng siết chặt tay cô, ý bảo cô đừng lo lắng.

Hôm nay con gái của tôi chính là Ngải Tuyết cùng thiếu gia Mộ Dung Kiệt kết lương duyên, tôi và bên thân gia rất vui mừng mong tụi nhỏ trăm năm hạnh phúc.

Mong mọi người có mặt tại đây cùng chúc phúc và đem những điều tốt đẹp nhất đến cho con rể và con gái tôi mãi mãi hạnh phúc bên nhau.

Đã là vợ chồng với nhau, đương nhiên phải để hai bên thông gia có thêm cháu thêm chất một nam một nữ song hỉ lâm môn. Cuối cùng tôi chúc mọi người ở đây cũng có được cuộc sống viên mãn, hạnh phúc.

Trong công việc luôn thuận buồm xuôi gió, để cuộc sống luôn tốt đẹp, tràn đầy tiếng cười.

Đối với người làm cha làm mẹ không mong gì hơn ngoài việc chúc phúc cho con cái.

Chúc hai đứa rằng long đầu bạc, trăm năm hạnh phúc, và lần nữa xin cảm ơn mọi người bỏ chút thời gian quý báu để đến đây tham dự hôn lễ của con tôi! Cảm ơn mọi người!

Kiệt giành lấy micro từ Ngải Trung lễ phép nói.

273. Chương 273: Đám Cưới (4)

Cám ơn ba, con và vợ đã quen biết nhau hơn 5 năm, suốt 5 năm qua chúng con trải qua biết bao sóng gió để bây giờ đến với nhau.

Hôm nay, là ngày chúng con cùng nhau nắm tay vào lễ đường. Xúc động có, vui mừng có, hạnh phúc cũng có, hơn nữa là rất biết ơn. Nhân cơ hội này, con muốn nói lời cảm ơn đến ba mẹ của con đã nuôi dưỡng con thành người, cảm ơn ba vợ đã sinh ra đứa con gái xinh xắn này mà yên lòng giao phó cho con.

Cuối cùng cảm ơn tất cả các quan khách và bạn bè đã đến đây chúc phúc cho chúng tôi. Xin hãy tin tưởng tôi, tôi sẽ mãi yêu thương vợ tôi.

Đời đời kiếp kiếp, không xa không rời.

Trên lễ đường Mộ Dung Kiệt ngoài vẻ bá đạo, còn có vẻ lịch sự nho nhã, toàn thân toát lên vẻ đàn ông nam tính.

Đem micro đưa cho Ngải Tuyết, ý bảo cô nói vài câu, Ngải Tuyết cắn chặt môi, đưa mắt nhìn hành khách ngồi phía dưới chầm rãi nói:

Cám ơn mọi người, lời ngon tiếng ngọt đều bị chồng tôi nói hết rồi, ha ha, ở chỗ này tôi chỉ muốn nói, tôi sẽ mãi yêu thương Kiệt cùng quý trọng lẫn nhau, quá khứ xảy ra chuyện tốt hay không tốt

Đều đã qua rồi, chúng tôi sẽ tiếp tục nhìn về tương lai phía trước. Cùng nhau là người một nhà sống chan hòa với nhau....

Quý Hằng rưng rưng nước mắt, Ngải Tuyết nói như thế là có ý gì, chẳng lẽ nó chịu bỏ qua mọi ân oán chấp nhận người ba như ông sao ?

Đứa nhỏ này, hiếm khi mới thấy nó mạnh mẽ như thế. . . thật khó nha...

Hôn lễ xong, Ngải Tuyết mệt đến đứng không nổi, cứ nằm lì trên giường. Sao không ai nói cho cô biết, kết hôn lại mệt như thế ?

Nhìn sang Kiệt, vẫn thần thái tươi sáng mạnh khỏe, cô rất bội phục anh, người đàn ông này tinh lực luôn tốt như vậy.

Kiệt ngồi bên mép giường, nhìn bảo bối đỡ đỡ khẽ mỉm cười “Bảo bối anh đắp bốp cho em.”

“Ừ. . . Thật là thoải mái. . . Bên trái, ừ, bên phải một chút, ở dưới một chút. Ừ, thoải mái. . .”

Dần dần, mí mắt Ngải Tuyết càng nặng trĩu, được anh xoa bóp đến thoải mái nằm ngủ ngon giấc.

Kiệt đắp chăn cho cô, hôn nhẹ lên trán cô.

“Bảo bối, ngủ đi, tối nay em mệt như vậy, anh tạm tha cho em.” Tâm tình Kiệt rất vui vẻ, rốt cuộc anh đã đem được bảo bối về nhà rồi.

Cả buổi tối, Kiệt ở bên cạnh chỉ có làm mỗi một việc, đó là hôn cô, hôn rồi lại hôn khắp người cô.

Cứ như có cảm giác hôn không đủ, đem cô trở thành vợ quả thật làm anh hưng phấn đến cực hạn, trái tim cứ lâng lâng không thôi.

274. Chương 274: Trúng Chiên

Trời vừa sáng, Kiệt hôn môi cô nhẹ nhàng rồi rời giường.

Vệ sinh cá nhân sạch sẽ liền đi xuống phòng bếp, làm mọi người dưới bếp phải giật mình.

Dì Dư khúm núm khom người: “Thiếu gia, có gì cần dặn à?”

Kiệt khẽ gạt đầu, cầm lấy quả trứng: “Dạy tôi chiên trứng.”

Dì Dư cho là mình nghe lầm “Thiếu gia, cậu. . .”

“Dạy tôi chiên trứng, tôi muốn làm bữa sáng cho bảo bối.” Nghĩ đến Ngải Tuyết say sưa ăn bữa sáng của mình càng làm anh phần chần muốn làm.

Người giúp việc che miệng cười trộm, quả nhiên, một khi yêu ai đều có thể vứt bỏ mọi tự tôn kiêu ngạo xuống vì họ.

“Dạ!”

Dì Dư nói qua cách làm, rồi làm thử một cái để kể bên, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Kiệt nhúu mày, xem ra rất đơn giản, cũng không có gì khó cả?

Nhưng vừa cầm trứng gà lên, bởi vì dùng lực quá lớn, đã làm quả trứng bể nát.

Đến khi đập được quả trứng lại chiên không được cái thì khét cái thì nửa vàng nửa đen. Trong đĩa toàn tác phẩm thất bại làm anh phải cau mày khó chịu.

Phải nói cái này còn khó hơn cả đi giết người!

Ngải Tuyết tỉnh lại không nhìn thấy Kiệt đâu, hoảng sợ chạy xuống lầu, đụng phải dì Dư bèn hỏi “Thiếu gia đâu dì?”

Dì Dư cười thần bí, chỉ vào bếp.

Ngải Tuyết ôm lòng hiếu kỳ đứng trước cửa phòng, nhìn dáng Kiệt bận bịu trong bếp cả cái áo ướt mồ hôi, thì ra là đây sớm làm đồ ăn.

Nhìn qua thành phẩm của anh, Ngải Tuyết cười, rón rén đi tới ôm anh từ phía: “Ông xã!”

Kiệt giật mình, xoay người, dịu dàng nhìn cô, đặt xuống một nụ hôn “Sao không ngủ thêm chút nữa? ?”

Ngải Tuyết ngẩng đầu lên: “Em tỉnh lại không thấy anh, nên đi xuống tìm anh, có phải anh đang làm bữa sáng cho em không? ? ?”

Kiệt gạt đầu, ôm lấy cô: “Anh sẽ làm, nhưng chỉ làm cho em ăn, bảo bối, em là sinh mệnh duy nhất của anh.”

Ngải Tuyết cười ngọt ngào, Kiệt của cô sao có thể thay đổi đến bất ngờ như vậy ?

Cầm lấy cái giá trong tay anh, thuận thực gỡ trứng gà, không tới mấy giây liền có phần trứng chiên thơm ngon.

275. Chương 275: Kiệt Muốn Xuống Bếp.

“Đây, em cho anh đây!”

Ngải Tuyết đưa cho Kiệt, Kiệt tự nhiên múc ăn, ừ, không tệ lắm.

“Bà xã cái đó ăn không được, ăn cái của em đi.” Kiệt đem đĩa trứng trên tay đưa Ngải Tuyết, đi tới bên cạnh lấy thành phẩm của mình bỏ vào thùng rác.

“Ông xã, không sao mà nhìn cũng rất ngon, chủ yếu là anh bỏ công làm nên em rất cảm động!” Ngải Tuyết ôm anh thật chặt, một giây cũng không muốn buông ra.

Kiệt nhường mi “Sau này anh sẽ làm cho em ăn, trước tiên em dạy cho anh, miễn là làm sao có được động tác thuần thục như em đó?”

Có phải bảo bối của anh trước kia rất khó sở hay không, vì trong tiềm thức của anh, chỉ có chịu khổ mới có thể làm tốt được việc nhà.

Ngải Tuyết đắc ý cười to: “Dĩ nhiên, tài nấu nướng của em là hạng nhất đấy, nhưng lâu rồi không có dịp trở tài, nên có thể bị mai một chút ít.”

Tâm tình Kiệt rất tốt, tình cảm quả thật phải trải qua nhiều thăng trầm. Một tay vòng qua hông cô “Bà xã, sau này mỗi sáng anh sẽ làm bữa sáng cho em.”

Ngải Tuyết đưa miếng trứng tới bên miệng anh “A ~”

Kiệt mở miệng, để cô bỏ thức ăn vào khoang miệng, bộ dạng ưu nhã làm Ngải Tuyết phải nhìn đắm đuối.

“Ông xã, ngon không?”

Kiệt không lên tiếng, cầm lấy thìa ăn sạch trứng trong đĩa, quay sang tỏ vẻ nghi hoặc nhìn cô “Bà xã, trước kia em có nấu cho người khác ăn à?”

“Ừ, đã từng nấu cho các trưởng bối và bên La Mã nấu cho Tử Hiên và Thang Tiệp ăn!”

Kiệt bắt mắt mặt nhăn mày nhí “Sau này, cấm em nấu cơm cho con trai ăn, trưởng bối cũng không được!”

“Bá đạo!”

“Em mới biết anh bá đạo sao? Anh đối với người khác còn bá đạo hơn, đâu phải em không biết!” Kiệt cười ôn hòa, để thìa xuống ôm hông của cô tiện đà ngắt một cái.

“Con mèo mập, lên cân cho anh xem!”

Ngải Tuyết muốn sốc với anh, đánh bốp vào tay anh, miệng vênh lên “Ghét, phụ nữ sợ nhất là đàn ông của mình nói mình mập, hừ, đàn ông các anh chỉ thích người đẹp thon thả trẻ trung chứ gì?”

Kiệt ngượng ngùng sờ chóp mũi “Nói vậy, anh thích thịt hơn, không thích xương, có thịt buổi tối sờ thoải mái hơn.”

Ngải Tuyết đỏ đến mang tai, ngắt lỗ tai anh: “Em phải làm bà vợ quân nghiêm anh mới sợ hãi.”

Kiệt cố ý nhe răng trợn mắt: “Buông tay, lỗ tai của anh sắp bị em kéo đứt rồi, nếu đứt rồi sẽ khó nhìn lắm, không phải em sẽ bị thiệt thòi sao?”

276. Chương 276: Bảo Bối Hư, Sau Đây Nói Chuyện Với Anh Mà Em Nhắc Tới Người Đàn Ông Khác, Anh Sẽ Làm Em Ba Ngày Không Xuống Giường! !

“A ~” Ngải Tuyết cắn môi, dằm chiêu suy nghĩ kể đến cười hớn hở “Như vậy cũng tốt, dù gì bên cạnh em cũng có rất nhiều mỹ nam, đến lúc đó em sẽ miễn cưỡng nuôi dưỡng anh, không ghét bỏ khuôn mặt điển trai của anh.”

Ngải Tuyết cười mờ ám, dạo gần đây cô rất hứng thú với việc trêu chọc người đàn ông này.

“Em dám, em thử nhắc tới người đàn ông khác nữa xem, anh lập tức đem hần làm mồi cho cá sấu!” Kiệt ngang ngược véo hai má phồng của cô.

Ngải Tuyết không chịu thua, hai tay cũng ngắt mặt anh, hai người giữ tư thế đấm đá hạnh phúc trong phòng bếp.

“Em dám!”

“Mắc gì không dám!”

“Đau, buông...”

“Không buông!”

“”

“Huhu. . . Đau quá. . .” Ngải Tuyết chớp hàng mi cong, nước mắt lưng tròng.

“Đại ca. . . Chị dâu. . . hai người ở đây là? ? ?” Tử Mặc đứng trước cửa bếp trở mắt nhìn họ, không ngờ đại ca lại có mặt ngây thơ dễ thương đến vậy, ha ha.

Kiệt nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, ngay tức khắc buông tay ra, hơi xấu hổ, nha đầu ngốc, hại mình mất mặt trước đám thủ hạ.

Ngải Tuyết hừ nhẹ, nhưng không buông tay, mặt của cô còn nóng hừng hực đấy.

Kiệt bực tức, trở mắt nhìn Tử Mặc, Tử Mặc biết ý thức thời chạy đi mất.

Sau đó Kiệt một tay khiêng Ngải Tuyết lên phòng, ném lên giường liền lăn người đè xuống, lần lượt bỏ những chướng ngại vật trên người bắt đầu gặm cắn loạn xạ.

“Đau –”

Ngải Tuyết càng giãy dụa, càng kích thích dục vọng của anh.

“Bảo bối, anh cảm thấy, tối qua anh đối đãi em chưa được tốt lắm.” Vừa nói vừa đem vật cứng rắn của mình đi vào nơi u cốc của cô.

“Kiệt, đau.”

Không có màn dạo đầu, không có sự dịu dàng, hai cơ thể va chạm mạnh liên tục.

“Dám tìm mỹ nam? Hả? ? ?” Kiệt giận tím mặt, anh không thích phụ nữ của anh hư hỏng như vậy, dù cho là giỡn cũng không được.

“Em biết sai rồi, không tìm nữa, nhẹ một chút, huhu, ông xã nhẹ một chút. . .”

Ác ma, người đàn ông này chắc chắn là ác ma!

Một tiếng ông xã, nhất thời làm tâm Kiệt nở hoa, động tác cũng theo đó nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu vẫn cương ngạnh:

“Bảo bối hư, sau này nói chuyện với anh mà em dám nhắc tới người đàn ông khác, anh sẽ làm em ba ngày không xuống giường! ! !”

Ngải Tuyết rợn người lạnh sống lưng, ba ngày không xuống giường được, anh nói được nhất định làm được.

277. Chương 277: Ông Xã, Em Không Dám Nữa.

Hoàn toàn đầu hàng với anh “Ông xã, em không dám nữa, xin anh nhẹ một chút, nhẹ một chút nha. . .” Ngải Tuyết nắm chặt ga giường, liên tục van xin.

“Bảo bối, em hư lắm, đau chỗ nào?”

“” Anh thản nhiên nói, còn cô mặt mông sao có thể nói ra.

“Nói, không thoải mái chỗ nào?” Kiệt quan tâm hỏi.

“Ừ.”

“Không phải ừ, là chỗ nào!”

Ngải Tuyết bậm môi, lấy cái gối che mặt “Ừ. . . Thoải mái. . .”

Kiệt hải lòng nở nụ cười ma mị tiếp đó nắm eo cô dịu dàng đi vào: “Vậy anh làm ông chồng quản nghiêm hay để em làm bà vợ quản nghiêm?”

Ồ ô ô. . . Cô có sự lựa chọn sao?

“Nói. Trả lời anh!” Càng nói càng mạnh bạo hơn với cô.

“Chồng quản nghiêm, em có thể làm bà vợ quản nghiêm à?” Ngải Tuyết đau khổ phát hiện được người đàn ông này thật sự rất phức tạp. Cô luôn bị anh dắt mũi ăn đến sạch sành sanh.

“Có thể mới ngoan, làm con mèo nhỏ trong lòng anh, để anh dịu dàng chăm sóc!”

Kiệt mỉm cười hạnh phúc, với cuộc sống hạnh phúc hiện tại, khiến anh có cái nhìn mới hơn về hai chữ gia đình.

Bên trong trường học, Ngải Tuyết đang phát mấy bịch kẹo đỏ cho bạn học, vui mừng nhận những lời chúc phúc từ họ.

“Tiểu Tuyết, Kỳ Hạo là anh trai của cậu thật chứ?” Lãnh đi từ phía sau nói, dường như rất mong chờ câu trả lời của cô.

Ngải Tuyết cười cười nói “Ừ, cậu thích không? Tổ giới thiệu cho!”

Vốn chỉ là lời nói đùa giỡn, thế nhưng ánh mắt Lãnh trở nên hưng phấn, cầm tay Ngải Tuyết: “Cám ơn cậu, phiền cậu đem lá thư này gửi đến anh ấy giúp tớ.”

Ngải Tuyết đỏ khóc đỏ cười, đúng là cái miệng hại cái thân mà, mình còn chưa biết trong lòng anh Hạo có người ta không ở đó đòi giúp người ta.

“Tớ sẽ mang giúp cậu, có điều cậu phải đừng cảm lên ~”

“Ừ, tớ biết mà, Tiểu Tuyết cậu thật tốt, ngày trước cậu vừa tới tớ đã cư xử kì cục như thế, tớ xin lỗi cậu.” Lãnh đột nhiên ngượng ngùng đỏ mặt.

Ngải Tuyết không để bụng tươi cười nói: “Chuyện trước kia, tớ đã quên hết, bây giờ chúng ta là bạn bè tốt, chuyện sau này chưa biết tốt hay xấu, nói những lời khách khí đó làm gì?”

Lãnh đỏ mặt, trong đầu mở tưởng đến cuộc sống ở chung với Kỳ Hạo.

Tối giờ tan học, Tử Mặc đến đón cô về nhà, vì Kiệt có chút chuyện phải đi xử lý.

Ngải Tuyết ái ngại nhìn Tử Mặc, ngày hôm qua chuyện cô và Kiệt đùa ở phòng bếp, bây giờ nhớ lại chỉ muốn đập đầu cho xong.

278. Chương 278: Trên Đường Nhiều Xe Như Vậy Cô Lựa Ai Không Lựa Lại Chọn Đâm Đầu Vào Xe Tôi?

Tử Mặc trầm mặc, với tư tưởng của anh, chỉ cần cách xa cô gái trước mặt càng xa càng tốt, có thể mới có cuộc sống yên ổn.

Bầu không khí trong xe có chút đè nén, Ngải Tuyết rất cuộc không nhịn được, cố gắng tìm lời để cả hai hàn huyên.

“Anh Tử Mặc. . .”

Tử Mặc ngoảnh đầu nhìn cô: “Chị dâu có chuyện gì?”

Nói thật kêu rồi cô cũng không biết nói gì.

“Này! Cẩn thận! ! !”

Đột nhiên, có người phụ nữ mặc áo đầm hồng lao ra chặn đầu xe.

Tử Mặc đạp thắng xe, “Chết tiệt!” Vẫn bị dừng ngã.

Tử Mặc nhảy xuống xe, kiểm tra qua cô gái đang nằm trong tình trạng hôn mê.

“Mau, đưa đi bệnh viện mau lên!”

Do Ngải Tuyết lái xe, phóng xe điên cuồng đến bệnh viện, trên đường đi cô gái đã tỉnh lại.

“Dừng xe! ! !”

“Cô bị thương, cần phải đi bệnh viện!”

“Tôi nói dừng xe, nghe thấy không? Nếu không ngừng, tôi sẽ nhảy xuống.” Cô gái rống to, lần nào tìm đến cái chết cũng không thành.

Ngải Tuyết dừng xe, nhìn cô gái một cách kì lạ: “Cô gái, lần sau ra đường phải cẩn thận một tí, nếu không xảy ra tai nạn ai chịu trách nhiệm đây?”

“Không cần người nào chịu trách nhiệm cả, tôi chính là muốn chết, sống để làm gì?”

Ngải Tuyết hiểu ngụ ý, thì ra là muốn tự tử?

“Cô tên gì? Mới có nhiều đây tuổi mà đã bị quan, cô gặp chuyện khó khăn à?”

“Tôi tên Lương Đình, tôi bị ba ép buộc lấy người tôi không thích, nên tôi đã trốn nhà bỏ đi, nhưng bị ba phái người truy lùng bắt về, tôi túng quá mới nghĩ đến con đường này. Thay vì cả đời gắn với người mình không thích, chi bằng chết cho nhau lối thoát.” Lương Đình từ từ nhỏ giọng, sao ba cô lại tàn nhẫn đến vậy?

Tử Mặc cau mày: “Tính khí rất mạnh mẽ! Trên đường nhiều xe như vậy cô lựa ai không lựa lại chọn đâm đầu vào xe tôi?”

Ngải Tuyết giận trách “Anh Tử Mặc, nói chuyện kì vậy?”

Ngoảnh đầu nhìn cô gái: “Xin chào, tôi tên Ngải Tuyết, tình cảnh cô đáng thương vậy, trước mắt cứ đến nhà tôi ở tạm, cô chịu không?”

Lương Đình hoài nghi nhìn cô, trên thế giới này còn có người tốt à, không bắt cô bồi thường còn muốn cho cô ở nhờ.

Ngải Tuyết bị nhìn chằm chằm hơi mất tự nhiên: “Tôi không có ý xấu, chỉ là tốt bụng muốn giúp đỡ, nếu cô không tin tưởng có thể xuống xe.”

Thiệt là, thời đại này, muốn làm người tốt cũng khó a!

279. Chương 279: Quyển Rũ Kiệt.

Lương Đình gục đầu nhìn xuống chân, để lộ hàng lông mi dày trông rất xinh, Tử Mặc vô tình nhìn thấy có chút ngây người, cô gái này rất thuần khiết.

“Cám ơn cô!” Cô quyết định dù có chết cũng không về nhà lấy người đàn ông kia.

Tử Mặc chợt nhíu mày, lá gan cũng lớn, không sợ bị bán à.

Trong trang viên, Tiểu Kiệt đang xử lý vết thương cho Lương Đình. Anh đang buồn bực, anh nhớ mình chỉ là bác sĩ riêng cho đại ca, sao bây giờ cái gì cũng kêu anh làm hết vậy ?

“Lương Đình, tạm thời cô cứ ở đây, gấp khăn cứ nói với anh Tử Mặc! Ở chỗ này không cần giữ lễ phép, cứ coi như là nhà của cô, sống thoải mái.”

Ngải Tuyết căn quả táo nhìn biểu hiện của Lương Đình.

“Cám ơn chị Tuyết.”

“Lương Đình, em mấy tuổi, nhìn qua thấy em còn trẻ thế mà bị gia đình ép kết hôn?” Ngải Tuyết thật sự rất tò mò.

”Nghe mẹ em nói, lúc mang thai em, có cùng gia đình Tư Đồ hẹn đính ước với nhau, cứ ngỡ là nói giỡn, nên không để trong lòng, tuy nhiên hồi tháng trước, gia đình Tư Đồ cứ nhiên đến cửa ngõ lời cầu hôn.

Ai cũng biết, tên Tư Đồ Văn là gã công tử trêu hoa ghẹo nguyệt, cả ngày chỉ biết ăn chơi trát tán, vui đùa với đồng người đẹp ngập mùi rượu, em rất ghét loại đàn ông như vậy, nếu gã cho hẳn chỉ bằng chết cho xong.”

Lương Đình càng nói càng phần nộ, đôi tay cũng nắm thành quả đấm.

Ngải Tuyết hơi đồng cảm với cô ta, gặp phải sự tình này đúng là rất xui xẻo.

“Em cứ yên tâm, chuyện này chị sẽ giúp em giải quyết thỏa mãn, khiến cái gã Tư Đồ đó cũng không dám chú ý tới em nữa!”

Ngải Tuyết càng nói càng tự tin, sao lại có người thân như vậy, hừ, nhớ ngày đó, mình cũng từng bị người cha nuôi đó xem như món hàng hóa đổi lợi nhuận.

“Thật sao? Chị Tuyết tốt quá.” Lương Đình kích động, người cô mới quen chưa bao lâu đã mở miệng giúp đỡ cô tận tình, còn người nhà mấy chục năm lại bắt ép cô tới mức đó?

Buổi tối, Ngải Tuyết tắm xong, mặc một chiếc bra màu đen bên ngoài là chiếc đầm ngủ bằng ren, nửa ẩn nửa hiện, nhìn mình trước gương chẳng khác gì mỹ nữ.

Đúng vậy, cô muốn quyến rũ Kiệt. Cô phải giúp Lương Đình, nhưng Kiệt đời nào làm chuyện dư thừa giúp đỡ người khác không công, cho nên..... hahaha.

Lúc đầu Ngải Tuyết rất phân vân, nên chủ động tìm anh hay chờ đợi anh, rồi cô quyết định cứ nằm trên giường chờ anh về.

Đợi đến nửa đêm, mí mắt cũng nặng trĩu, cuối cùng nằm trên giường ngủ thiếp đi. Kiệt cũng chưa trở về.

Lúc Kiệt trở về trời đã hừng sáng, vừa vào phòng đã nhìn thấy cô nằm co rúc như tôm, liền cau mày, anh biết không có anh ở nhà thế nào nha đầu này cũng lười chăm sóc bản thân.

280. Chương 280: Hấp Dẫn, Đây Tuyết Đối Là Hấp Dẫn Chết Người!

Đem cô lật người nằm ngay ngắn, không khỏi hô hấp một chút, nha đầu đáng chết, cố ý muốn quyến rũ anh sao?

Nhìn bộ dạng cô ngủ say không nở đánh thức cô tỉnh, anh liền đắp chăn cho cô, tự mình đi giải quyết.

Lúc Ngải Tuyết tỉnh lại trời đã sáng hẳn, cô chồm người bò dậy, nhìn bên cạnh giường thấy Kiệt đang ngủ say, sao cô lại ngủ ngon đến thế.

Kế hoạch của cô coi như hồng bát.

Kiệt lười biếng mở đôi mắt, đưa tay kéo cô rúc vào ngực.

“Bảo bối ~”

Ngải Tuyết ôm đầu của anh, chủ động hôn anh: “Ông xã, anh có thể giúp em một việc hay không?”

Chỉ là nụ hôn lướt nhẹ, cũng khiến tâm tình Kiệt tươi tỉnh hẳn “Bà xã muốn anh giúp chuyện gì, bảo bối ngọc, giữa chúng ta còn phải khách khí à?”

Ngải Tuyết chớp lấy cơ hội: “Em có đứa em gái, cô ấy muốn trốn hôn, anh có thể giúp em chứ?”

Trần Kiệt hiện lên vài vạch đen, ngẫm nghĩ rồi chậm rãi nói: “Đó là chuyện uyên ương cả đời của người ta, anh không thể giúp.”

“Không phải vậy, Tư Đồ Vân là tên khốn là tên công tử trắng hoa, với lại em gái của em căn bản không thích hắn, đây không tính là chuyện uyên ương, ông xã, anh nhất định phải giúp cô ấy. . .”

Ngải Tuyết ôm cánh tay Kiệt làm nũng, nhất định phải buộc anh đồng ý.

“Tư Đồ Vân?” Đó không phải là đại thiếu Tư Đồ sao? Nghe đâu tiếng xấu đồn xa.

“Bà xã, em hãy nghe anh nói, chúng ta và Tư Đồ gia xưa nay không có lui tới, chúng ta không lý do gì đi phá hư chuyện nhà người ta.”

“Không chịu, em đã đồng ý với cô ấy rồi, em nói sẽ giúp cô ấy thoát khỏi tên thú vị đó, chẳng lẽ anh muốn em thất hứa với người ta?” Đáng thương,

Giả bộ đáng thương.

“Bà xã, chuyện em làm khiến anh phải đau đầu.”

Ngải Tuyết liều mạng, trực tiếp chặn lại những lời anh muốn nói tiếp, chủ động cởi cúc áo của anh, nhẹ nhàng lướt xuống nắm lấy cậu nhỏ của Kiệt khiến anh phải rên rỉ nhẹ.

Trực tiếp lật người để cô dưới thân, “Bà xã, lần này do em tự chui đầu vào hang cọp, cũng đừng trách anh không thương hoa tiếc ngọc.”

Đang lúc Kiệt đang nóng ran cả người, cơn dục đang tới đỉnh điểm, Ngải Tuyết lại khép chặt chân không cho anh đi vào.

“Bà xã –” Kiệt nài nỉ.

“Nếu anh đồng ý, em sẽ cho anh hài lòng hết ngày hôm nay.” Tay Ngải Tuyết như có luồng điện chạm lên làn da rắn chắc của anh càng kích thích Kiệt đến khó nhịn.

Hấp dẫn, đây tuyệt đối là hấp dẫn chết người! Nhưng anh đối với sự hấp dẫn này không có sức chống cự.

281. Chương 281: Sinh Nhật

“Được, anh đồng ý với em, bà xã anh muốn. . .”

Lúc này Ngải Tuyết mới chịu kéo chân ra, bày tỏ vẻ mặt thắng lợi thấy rõ.

Bên trong phòng làm việc, Kiệt đối mặt với đồng tài liệu thỉnh thoảng cau mày, Ngải Tuyết cứ trân trân nhìn anh như vậy, khiến anh nhàu mày sâu hơn, Ngải Tuyết muốn san bằng anh à.

Rốt cuộc nhìn anh cau có miết không nhịn được chạy đến bên anh, nhẹ nhàng nâng mặt anh hôn ngọt ngào:

“Ông xã, nếu mệt chúng ta nghỉ ngơi nha?”

Kiệt trực tiếp kéo cô ngồi lên đùi mình: “Bà xã, ngày mai là sinh nhật của em, em muốn quà gì?”

Ngải Tuyết kinh ngạc, dăm chiêu suy nghĩ hồi lâu mới trả lời “Sinh nhật của em hình như đâu phải tháng này.”

Kiệt hun hun mũi nhìn cô cưng chiều nói: “Ngày mai là sinh nhật của em đó đồ ngọc.” Lấy cái hộp nhỏ từ trong ngăn kéo ra “Là Quý Hằng tặng em.”

Ngải Tuyết ngây ngốc cầm cái hộp, bên trên có ghi sinh nhật vui vẻ, vừa mở ra là một quyển album.

Kiệt cũng bị cuốn hút theo.” Bảo bối, mau mở ra xem thử.”

Mở cuốn album, hiện lên bốn người đứng kề bên nhau, lật từng tờ một, bên trong từng bức ảnh đều là khoảng khắc rất hạnh phúc.

“Không nghĩ tới, cậu còn giữ những cái này, nhìn qua cuốn album còn rất mới rất sạch, hẳn là rất quý trọng nó.” Kiệt đưa mắt nhìn cô đầy thâm tình.

Ngải Tuyết không nói lời nào, lỗ mũi chua xót hơi ê ẩm.

Lời nói xoay chuyển: “Vậy anh tặng em quà gì?”

Kiệt nhướn mi, chỉ nói hai chữ gọn gàng xúc tích “Bí mật!”

“Thôi đi, ở đó còn bí mật, nhưng em sẽ đợi quà của anh.” Sống đến hai mươi ba tuổi, lần đầu tiên có một buổi sinh nhật chân chính dành ình, có phải rất đáng buồn không?

Ngày sinh nhật, Ngải Tuyết cố ý căn dặn không được quá phô trương cầu kì, cô chỉ hi vọng mọi người quay quần bên nhau ăn bữa cơm gia đình là vui rồi.

Ngải Tuyết đuổi người giúp việc ra khỏi phòng bếp, cô muốn tự tay làm thức ăn chiêu đãi mọi người.

Món ăn hơi đặc biệt, có món cay Tứ Xuyên, còn có bò bít tết nướng, với suy nghĩ của cô mà nói Trung – Tây kết hợp.

Kiệt, Kỳ Hạo, Tử Mặc, Lãnh Băng, Trương Thiên, Tử Hiên và Lương Đình nhìn bàn ăn toàn màu đỏ trông rất kinh khủng.

Ngải Tuyết đem món thịt bò lên, Trương Thiên luôn có cảm giác Ngải Tuyết nhìn anh bằng ánh mắt rất gian tà.

Đâu cần quản nhiều làm gì, mặc kệ vui đầu ăn hết đĩa thịt bò là được, woa, không nghĩ tới cô không chỉ có tài lái xe, mà cả tài nấu nướng rất ngon, đại ca nhật được bảo bối thần kì rồi.

282. Chương 282: Đại Ca, Anh Tặng Quà Gì Cho Chị Dâu?

“Chị dâu, sinh nhật vui vẻ!” Tử Mặc dẫn đầu lấy quà sinh nhật tặng cho Ngải Tuyết.

“Là vải lụa. Không nghĩ tới Anh Tử Mặc lại có lòng như vậy, cảm ơn.”

“Chị Tuyết, sinh nhật vui vẻ!” Quà của Lương Đình còn đặc biệt hơn, đó là một chiếc túi xách LV số lượng có hạn giá trị hơn sáu con số.

“Thanks. . .”

“Tôi. . .”

“Tôi. . .”

Ngải Tuyết trong tay đầy quà tặng làm cô rất vui vẻ.

“Đại ca, anh tặng quà gì cho chị dâu?” Trương Thiên cười ha hả, Ngải Tuyết cũng rất mong đợi.

Kiệt đứng lên, ôm Ngải Tuyết: “Tôi chính là quà tặng đặc biệt cho cô ấy.”

Lời anh nói khiến mọi người phải nôn hết thức ăn, sến quá đi mất, anh giống như nhà ảo thuật từ sau lưng Ngải Tuyết lấy ra hộp quà “Mở ra xem.”

Ngải Tuyết mở ra, cả kính đến miệng không khép lại được: “Hạt ngọc trai thật, nhìn qua không phải là chế tạo.”

Bao ánh mắt đều đổ dồn lên người anh, muốn thăm hỏi nguồn gốc của món quà.

Kiệt mím môi, nhìn Ngải Tuyết mừng rỡ cũng khiến mình vui theo: “Chính anh lặn xuống biển lấy, mới có được viên ngọc trai thật này để làm quà tặng sinh nhật cho em, bà xã, em thích không?”

Mùi Ngải Tuyết ửng đỏ, cảm động rơi cả nước mắt, được không để ý có người ở đây, nhào tới trong ngực anh mà khóc: “Sau này cấm anh làm chuyện nguy hiểm như vậy, anh nói đúng, quà tặng tốt nhất của em chính là anh, cho nên sau này không được mạo hiểm nữa, không cho, không cho. . .”

Không muốn anh gặp nguy hiểm, anh chính là bảo bối duy nhất của em, em hi vọng anh sống bình yên bên cạnh em.

Mọi người xung quanh sắp bị hai người họ cảm động theo, ngay cả Lãnh Băng với biệt hiệu băng giá ngàn năm cũng sắp tan chảy xúc động vì tình cảm của họ.

“Bảo bối, ước nguyện trước nên kìa!”

Khóe miệng Ngải Tuyết tươi cười, chấp tay trước ngực, từ từ nhắm mắt lại: tôi hi vọng tôi và Kiệt mãi ở bên nhau không bao giờ xa cách nhau.

“Chị dâu ước gì thế?” Tử Mặc nhíu mày, cười ha hả.

“Bảo bối của tôi ước đương nhiên phải liên quan đến tôi, bảo bối, đừng nói cho bọn họ biết, nói nhỏ với ông xã được không.”

Ngải Tuyết bĩu môi “Ai cũng không nói, nói ra sẽ không thành hiện thực, cắt bánh thôi!”

Trương Thiên càng ngồi càng khó chịu, anh cảm giác bụng đang đấu đá nhau, nhịn rất lâu, cuối cùng cũng không nhịn được “Đại ca, em đi rửa tay.”

Đứng dậy kẹp hai chân chạy thẳng tới nhà vệ sinh, nửa đường còn bịt cả cái miệng lại.

283. Chương 283: Bảo Bối Của Anh, Cũng Phúc Hắc Thật.

Lương Đình đẩy Tử Mặc một cái: “Người anh em của anh có tướng đi lạ quá?”

Tử Mặc thản nhiên nói: “Hình như đau bụng.”

Ăn xong bữa tối, mọi người tới phòng khách chơi bài tứ lơ khơ, chỉ có Trương Thiên đáng thương nhất, đi ra đi vô trên mười lần, mới vừa đi ra lại phải đi vào.

Cuối cùng dứt khoát ở trong đó luôn.

“Anh không có sao chứ, có cần gọi tiểu Kiệt tới xem một chút không?” Tử Mặc khề chau mày, đang yên đang lành lại chạy miết vào nhà vệ sinh.

Lãnh Băng cầm điện thoại lên, gọi Tiểu Kiệt đang chìm trong giấc mộng kéo đến đây.

Cuối cùng tìm được trong miếng bò của Trương có người đục tay đục chân vào, hơn nữa chỉ duy nhất Trương Thiên mới có.

Ngải Tuyết vô tội ngồi dựa móng tay, vờ che giấu đôi mắt vừa sợ hãi vừa thỏa mãn với thành quả mình gây ra.

Trương Thiên phẫn hận nghĩ rằng bậm môi, giỏi lắm, người phụ nữ này có lòng trả thù rất mạnh mẽ, THẨM, cuối cùng anh cũng hiểu được đôi mắt gian hiểm đó.

Ngày đó anh không nói đỡ cho cô trước mặt đại ca mà bây giờ bị hại thành ra nông nổi này. Quả nhiên, phụ nữ là kẻ độc ác nhất.

Sau này nếu có đắ tội với đại ca cũng không nên đắ tội với bà cô nhỏ này, ít nhất, đại ca còn cho anh chuộc tội còn cô gái này thì không.

Tiểu Kiệt lấy thuốc cho anh uống cầm chừng, mới có chuyển biến tốt hơn nhưng Trương Thiên cảm giác mông mình rất nóng.

Kiệt cũng đỡ khóc đỡ cười, bảo bối của anh, cũng phúc hắc thật.

Đêm nay, Kiệt đặc xá cho bọn họ vui chơi thỏa thích cả đêm.

Tuy nhiên nha đầu ngốc đó chưa tới nửa đêm đã vùi đầu vào ngực anh ngủ ngon lành

Lãnh Băng có vẻ dăm chiêu: “Đại ca, chị dâu gần đây mập lên không ít.”

Kiệt nhếch môi, đều do công lao của anh nuôi dưỡng con mèo mập này, anh chính là muốn nuôi cô mập mập thịt đầy đặn hơn.

Tiểu Kiệt đưa mắt nhìn: “Một bàn toàn là đồ chua đồ cay, xem ra các người không ăn là bao ~”

Tâm tình của Kiệt mừng rỡ vì có người thấu hiểu được nỗi lòng của mình: “Cậu cũng thấy sao?”

“Tôi nói đùa, phụ nữ có thai rất thích ăn chua.”

“Ồ, gần đây cô ấy rất thích ăn chua, chẳng lẽ nói....?” Trong mắt Kiệt tràn đầy hưng phấn hi vọng bảo bối của anh là thật.

“Để em xem qua!” Tiểu Kiệt cũng hưng phấn, bắt mạch cho Ngải Tuyết.

284. Chương 284: Bảo Bối, Em Mang Thai!

Kiệt nhìn trân trân anh, cố gắng tìm đáp án trên mặt anh.

Tiểu Kiệt xuất hiện nụ cười hiếm có trên mặt, ngoảnh đầu nhìn Kiệt báo tin vui “Đại ca, chị dâu có thai thật.”

Khoảnh khắc đó, Kiệt chỉ biết đứng bất động tại chỗ, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Thậm chí hốc mắt cũng ướt ướt.

“Đại ca, chúc mừng!”

“Đại ca, anh được lên chức làm ba rồi, chúc mừng.”

“Hèn gì lại tặng cân?” Trên mặt Lãnh Băng cũng vui vẻ thấy rõ, cảm giác được làm mẹ nhất định cô phải thử qua.

“Không, không được, phải đến bệnh viện kiểm tra mới chắc chắn, mau chuẩn bị xe!” Kiệt sợ công dã tràng, sợ chỉ là niềm vui thoáng qua.

Kiệt đánh thức Ngải Tuyết dẫn cô vài bệnh viện.

“Bảo bối, mau đi kiểm tra xem có em bé trong bụng không?” Kiệt chẳng thể chờ đợi nữa chỉ muốn biết đáp án ngay bây giờ, loại cảm giác này, quả thật làm cho người ta sung sướng đến chết.

Cả người Ngải Tuyết đều ở trạng thái lơ mơ. Cô nhớ mình đang ngủ, tại sao lại chạy bệnh viện tới rồi?

“Em bé?”

“Ừ, Tiểu Kiệt nói em mang thai, anh sợ không chắc, nên dẫn em đi kiểm tra thử, ngoan.”

Oanh —

Ngải Tuyết vô thức đặt tay lên bụng, đúng nha, cô đã hơn một tháng chưa có cái kia thế nào cô lại lơ đãng như vậy.

Trong đầu cô trống rỗng, vội vã đi theo bác sĩ vào phòng khám. Mười phút sau, bác sĩ mặt mày hớn hờ đem báo cáo tới cho Kiệt: “Thiếu phu nhân đúng là đã mang thai, hơn nữa, là sinh đôi, chúc mừng thiếu gia.”

Kiệt xúc động đến mức muốn ôm cô bay lên không trung, nhưng ngại vì trong bụng có em bé, anh hưng phấn đến lóng ngóng tay chân.

“Bà xã, anh được làm ba!” Kiệt nhẹ nhàng ôm Ngải Tuyết, trong miệng liên tục nỉ non “Cảm ơn em, cảm ơn em, bà xã.”

“Đại ca, chúc mừng, chúc mừng!”

Trương Thiên đã sớm quên mới vừa rồi bị Ngải Tuyết chinh đồn, cũng vì thế mà phấn khởi hẳn, anh còn đang tính toán, thế nào cũng phải kết thông gia với nhà đại ca.

Ngải Tuyết chưa thể tiêu hóa đồng tin tức động trời này, cô mang thai, cô đã mang thai, năm năm trước, cô đã biết mình mất thiên chức làm mẹ, không nghĩ tới, năm năm sau, cô không chỉ được tái hợp mà còn được quyền làm mẹ.

285. Chương 285: Đi Theo Đại Ca, Có Thịt Ăn!

Ôm cổ Kiệt, mừng đến chon mặt vào ngực anh khóc òa “Ông xã, em có thể sinh em bé cho anh, Chu Bản không có gạt chúng ta.”

“Đúng, hẳn không gạt chúng ta, được dịp anh sẽ hẹn hẳn đến Trung Quốc cảm tạ đường hoàng, chịu không?” Chuyện tốt quá mức tưởng tượng, anh cũng nên hậu tạ hẳn chính đáng.

“Ừ —”

Bao cảm xúc dâng trào giữa hai người họ, không thể phủ nhận, bọn họ thật sự là một đôi tiên đồng ngọc nữ hạnh phúc nhất vào lúc này.

Ngải Tuyết mang thai, chuyện này được truyền khắp cả Long Hồ bang, mọi người hưng phấn mau lấy lồng đèn đỏ treo trước nhà. Khắp mọi ngõ cửa căn cứ đều tràn ngập sự vui sướng, chúc phúc cho bọn họ.

Mộ Dung Kiệt vẫn nở nụ cười mỉm mãi không dứt trên mặt, những nhân viên cấp dưới của anh cũng được hưởng vui lây.

Ngải Tuyết mang thai, không chỉ được tăng lương, quan trọng hơn là đại ca không còn là khối băng ngàn năm, thi thoảng có làm việc sơ suất đều được đại ca bỏ qua. Điều này làm cho tâm trạng nơm nớp lo sợ bấy lâu trong họ đã tiêu tan dần.

Thật sự là quá tuyệt vời.

Nhưng nội bộ lại lục đục, có người sắp bị bức đến tức chết. Toàn thân muốn xì khói, cái gì cũng cấm, cái gì cũng không được không cho. Những thứ có hại cho thai nhi dù là thức ăn hay đồ dùng đều bị vứt bỏ, triệt tiêu sạch sẽ.

Ngải Tuyết rất ảm ức, cô muốn ăn cay, một bữa không đồ cay, ăn vào nhạt như nước ốc, ngay cả cà phê Kiệt cũng cấm, thậm chí ngay cả sữa chua cũng không cho uống..., mỗi ngày đều bị ép uống sữa bò có người đem tới phục vụ, nhìn cô uống hết mới chịu rời đi.

Không chỉ ăn uống mà tự do của cô cũng bị hạn chế, cô thật vất vả mới được đi học lại giờ phải gầy gầy giữa đường, mỗi ngày ở nhà không phải ăn chính là ngủ, buồn đến mức mèo luôn ròi.

May mắn là Lãnh Băng dẫn mình về nhà Trương Thiên thăm bảo bối của cô ta, tạm có thể cho là giải sầu sau mấy ngày giam lỏng.

“Dì Tuyết, ăn đi!” Trong miệng Trương Minh Húc đang tách quả thầu dầu (quả tựa tựa như chôm chôm của nước mình), từ trong miệng lấy ra một hạt như hạt đậu đưa cho Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết mỉm cười “Cám ơn Minh Húc, dì không đói, Minh Húc, con nghĩ em bé trong bụng dì là con trai hay con gái?”

Minh Húc thấy Ngải Tuyết không dùng, ‘bẹp...’ một hớp lại thả vào miệng của mình, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Ba con nói, nhất định phải sinh một đứa con gái, đến lúc đó làm vợ con.”

Ngải Tuyết hiện vài vạch đen trên trán, chủ ý này chắc là của Trương Thiên –

Buổi chiều, Ngải Tuyết ngủ một giấc ngon lành, chỉ thấy Kiệt nằm ở bên cạnh mình, bàn tay theo thói quen đặt lên đôi quả đào của cô, chỉ cần cô cử động nhẹ một tí là Kiệt thức tỉnh.

“Bảo bối, có mệt không, hôm nay em không uống sữa ngoan thì phải?” Kiệt quy định, mỗi sáng, Ngải Tuyết phải uống một ly sữa bò tươi, thế nhưng cô gái nhỏ này luôn tìm lý do lý trốn thoát việc này.

286. Chương 286: Ông Xã, Anh Là Người Đàn Ông Tốt Nhất Trên Thế Giới.

Ngải Tuyết gật đầu một cái: “Ông xã, anh dẫn em ra ngoài chơi một chút được không? Em buồn đến sắp phát khóc.”

Kiệt cưng chiều hôn lên trán cô, “Được, vừa hay mọi chuyện của anh đã được sắp xếp ổn thỏa, về sau mỗi ngày anh phục vụ cho em, chịu không?”

Ngải Tuyết vừa nghe liền cao hứng, vui mặt vào cổ anh thật sâu “Ông xã, anh là người đàn ông tốt nhất trên thế giới.”

Kiệt nhủ mày, cốc vào trán cô “Đó là đương nhiên, em nhạt được bữa tối thần kì đấy.”

Ngải Tuyết cười đùa, không sai, cô nhạt được bữa tối thần kì.

Cửa hàng chuyên bán quần áo trẻ em - Ngải Tuyết ngồi mua hàng bên trong, Kiệt giúp cô chọn đồ, còn Kỳ Hạo, Trương Thiên, Lãnh Băng và Tử Mặc bồi hồi ở bốn phía, ánh mắt luôn cảnh giác.

“Bà xã, em cần mua cái gì?” Kiệt cau mày, nhiều như vậy, biết lấy cái nào vừa ý với cô.

Ngải Tuyết chậm rãi lấy ra một tờ hóa đơn cười hóm hỉnh, đây là cô hỏi Lãnh Băng, cô ấy là sư phụ có kinh nghiệm.

“Áo lót, áo khoác, bao vải, tã giấy, khăn lông nhỏ, vớ miệng, nệm, chăn nhỏ lót đầu, xà bông cho trẻ em, cặp nhiệt độ ở hậu môn, phấn thơm, nhiệt kế. . .” Hơn mười mấy thứ.

Đồ dùng cho trẻ con, Ngải Tuyết nhìn muốn lóa mắt.

“Ông xã, hiện tại chúng ta chia ra tìm đi. . .”

“Ừ. . .” Kiệt mi mở mắt cười, tiểu bảo bối, con mau mau sinh ra ngoài, nhìn ba mẹ yêu con nhiều thế nào. Bởi vì là sanh đôi nên bọn họ chuẩn bị đều là hai phần.

Kiệt ra sức đẩy xe hàng giúp Ngải Tuyết đi dạo các gian hàng, tính hóa đơn nhìn vật phẩm đều giống nhau mới thở phào.

Ngải Tuyết nhìn con số trên hóa đơn rồi quay sang hôn nhẹ lên môi anh “Ông xã, anh thật lợi hại.”

Kẻ đi người lại đều nhìn bọn họ bằng ánh mắt ngỡ ngàng, người đàn ông toát ra khí chất bậc quý tộc, cô gái như đóa hoa thuần khiết xinh đẹp, hai người họ nâng niu quý trọng từng món đồ cho em bé, với cảnh tượng hạnh phúc này khiến họ phải ghen tị vài phần.

“Bà xã, mua xong rồi, em cũng mệt rồi, chúng ta về nhà nghỉ ngơi!” Kiệt cắn tai Ngải Tuyết, không ngừng thổi khí nóng, làm cho Ngải Tuyết nhột.

“Em không mệt!” Rõ ràng là anh hứa dẫn cô đi, sao cô có thể mệt được.

Kiệt bồng cô lên, đi xuyên qua cửa hàng, đặt cô vào xe. Phía sau, Kỳ Hạo cùng mấy người kia tay xách nách mang. Ai nấy đều cười rạng rỡ nghĩ thầm, đại ca cũng quá khấn trương chuẩn bị cho con của anh rồi.

Bảy tháng sau, sáng sớm, Ngải Tuyết như bạch tuộc gắt gao quần lấy Kiệt, trong miệng nỉ non “Ông xã, anh không muốn sao?”

287. Chương 287: Bảo Bối, Nghe Lời, Em Phải Nhịn Thêm Chút Nữa.

Kiệt chau mày, thật vất vả mới đem cô xuống: “Bảo bối, nghe lời, em phải nhịn thêm chút nữa.”

Ngải Tuyết quệt môi, trong lòng uất ức, Kiệt đã lâu không chạm qua mình.

“Không chịu, em muốn bây giờ, hay là anh chán ghét em?” Nếu không thì sao lại lâu như vậy.

Cô đã sớm thích nghi với sự mạnh mẽ đoạt lấy của anh, nay bất chợt thay đổi cô cảm thấy có chút không quen.

Ngải Tuyết đưa bàn tay nhỏ bé trực tiếp cầm vật cứng rắn của anh: “Anh nhìn kìa, chính anh cũng rất muốn, sao còn từ chối?”

Kiệt hít sâu một hơi, lá gan của cô càng ngày càng lớn, khiến anh phải chịu thua, thậm chí mình cũng nhịn khổ cực biết bao, cứ sợ tổn thương đến đứa bé là anh phải kìm nén cơn dục vọng bùng cháy đó.

Dứt khoát xoay người, đưa lưng đối diện với cô.

Lần này Ngải Tuyết thương tâm, giọng nói nghẹn ngào: “Ông xã. . .”

Kiệt không còn cách nào, buộc mình quay người lại, “Bà xã, chẳng phải lúc trước em không muốn à? Mấy ngày nay là sao?” Mỗi đêm trời tối liền quần lấy mình muốn, bây giờ ngược lại biến thành mình bị uy hiếp.

“Muốn, em muốn, anh có cho hay không?” Nghe anh hỏi, bàn tay nhỏ bé của cô đã đi vào áo ngủ của anh.

Kiệt nhức đầu, tình cảm của cô gái nhỏ này một khi khởi xướng lại đáng sợ như vậy, tuy nhiên, bác sĩ có dặn dò, sau khi mang thai sáu tháng không nên ở cùng phòng, vì thành tử cung của Ngải Tuyết rất mỏng, nếu sơ sẩy sẽ dễ dàng tổn thương đến đứa bé, có khi sẽ mất đứa bé lần nữa.

Kiệt lật người, dứt khoát chạy đến phòng tắm tự mình giải quyết, nói gì cũng chưa đến lúc chạm cô.

Ngải Tuyết đỏ mắt vì tức, ghê tởm, cứ gạt cô ra chẳng thà để mình anh khó chịu như vậy.

Cô rất giận, lại buồn bực nên lấy chăn trùm kín người. Cô cắn môi, thở phì phò, hừ, sau này anh có muốn tôi cũng chẳng thèm.

Cô đúng là có cốt khí, mãi cho đến lúc lâm bồn, cô chưa từng nhắc qua thêm lần nào về việc này dù rất muốn. Điều này làm cho Kiệt thở phào nhẹ nhõm lại không khỏi buồn bực, chẳng lẽ cô gái nhỏ nghĩ thông suốt?

“A! A a!”

“Bà xã. !”

Nghe âm thanh thống khổ của Ngải Tuyết trong phòng bệnh, Kiệt đứng ngồi không yên cứ đi đi lại lại miết.

” Kiệt, bình tĩnh một chút, trước hãy ngồi xuống đi.”

Kỳ Hạo vốn rất gấp, nhìn Kiệt như vậy càng thấy sốt ruột hơn.

Kiệt cứ theo tiếng khóc đó mà rống to: “Đã 8 tiếng đồng hồ, làm gì còn không ra nữa?”

288. Chương 288: Sống Và Chết Trong Nháy Mắt.

Lúc đám Tử Mặc chạy tới phòng bệnh, nhìn đôi mắt khát máu của đại ca mà hoảng hốt.

“Đại ca, anh đừng căng thẳng thế, sinh con vốn là như vậy.” Lãnh Băng chau mi nhìn đại ca.

Kiệt nắm lấy bả vai Lãnh Băng: “Lúc trước cô cũng rống khóc, la hét à? Tôi không thể tưởng tượng, sinh con lại đau khổ đến thế, vậy mà cô cũng chịu được.”

Lúc này, có một hộ sĩ ra ngoài cầm một cái khay, nhìn bọn họ còn gấp gáp hơn cả Kiệt bây giờ “Đừng lo lắng, chỉ hơi khó sinh.”

“Cái gì? Khó sinh? ? ?” Kiệt chỉ nghe lọt hai chữ đó, giống như điên gõ cửa phòng sinh “Mở cửa cho tôi, tôi muốn đi vào!”

Anh muốn đi vào cùng với bảo bối của anh.

“Đại ca, bình tĩnh một chút!”

“Đại ca, anh không thể đi vào, sẽ ảnh hưởng đến bác sĩ!”

Tử Mặc và Trương Thiên mỗi người lôi một cánh tay, nhấn anh ở trên tường.

Đầu Ngải Tuyết đầy mồ hôi ướt đầm cả trán, thực sự là một chút hơi sức cũng không còn, ngay cả bác sĩ và hộ sĩ ở đây liên tục giúp cô, nhưng cô đành lắc đầu, hết cách, cô cảm thấy mình sắp chết đến nơi.

Đột nhiên, cô nghe ngoài cửa truyền đến tiếng thét giận dữ của Kiệt càng làm cô tê tâm liệt phế, không, cô sẽ không từ bỏ, không thể –

“A –”

Ngải Tuyết trượt chân, cùng lúc đó là một tiếng kêu tràn đầy đau khổ và tiếng khóc của đứa bé truyền ra ngoài phòng sinh.

“Sinh rồi!”

“Còn một đứa, cõ lên, thiếu gia ở bên ngoài đang chờ cô đấy.” Biết là thiếu gia cho cô dừng khí, bác sĩ rồi rít dùi thiếu gia để khích lệ cô.

Ngải Tuyết tay cầm sàng đan, cắn chặt hàm răng, giãy giụa lên tiếng “A –”

Lại thêm một tiếng khóc của đứa bé ra đời, hộ sĩ chạy ra ngoài báo tin mừng: “Chúc mừng thiếu gia, là một đôi Long Phượng, mẹ con đều bình an.”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, đặt mông ngồi xuống ghế, phải nói 10 tiếng đồng hồ mà cứ như 10 thế kỉ.

Lúc này, hộ sĩ ôm hai đứa bé được quấn trong khăn trắng đi tới cho ba đứa bé nhìn mặt mũi ra sao? Tuy nhiên, Kiệt thừa dịp phòng sinh cửa mở đã vội vàng chạy vào trong đó

“Thiếu gia! Không thể đi vào!”

Nhưng nào có tác dụng.

Ngải Tuyết cảm thấy Sống và Chết chỉ trong nháy mắt, đau quá, thật sự là không chịu nổi, lúc đó cô chỉ có thể hô thật to, cảm giác cả người như được giải thoát đi nơi nào, cảm thấy mọi điều bi thương trên thế giới lập tức biến mất.

“Bà xã –”

289. Chương 289: Cầm Em Ở Trước Mặt Con Nói Xấu Anh

“Bà xã –”.

Ngải Tuyết còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, mơ thấy khuôn mặt Kiệt toàn nước mắt đứng bên cạnh mình, xoa xoa mắt “Ông xã? ? ?”

Tất cả hộ sĩ chạy vào can ngăn.

“Thiếu gia, cậu không thể vào đây.”

“Tôi chỉ muốn xem tình trạng cô ấy? Bà xã, vẫn khỏe chứ?”

“Thiếu gia, hiện tại cơ thể của thiếu phu nhân rất suy yếu, nếu vô tình bị lây nhiễm khuẩn thì làm sao?”

Nghe những lời này, Kiệt nhú mày, sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài, khoảnh khắc mở cửa, Kiệt nhìn thấy mình cùng ánh mắt của Ngải Tuyết nhìn nhau rất hạnh phúc, nước mắt mơ hồ biến mất, bảo bối của anh đã bình an, tốt quá.

Hậu sản ba tháng, Ngải Tuyết ôm hai đứa bé bú sữa, bé trai tên Mộ Dung Vũ Triết, bé gái tên Mộ Dung Yên Nhiên, Kiệt lấy tên gọi ở nhà cho hai bé là Tử Tử và Nha Nha!

Ngải Tuyết không hài lòng cảm thấy rất khó nghe, Kiệt nói, ai bảo anh hai cây yếu thế mà hành hạ cô đến chết đi sống lại?

Ngải Tuyết hạnh phúc cười to, cũng đành nghe theo ý anh.

“Bảo bối, em xem đi, con gái rất giống em rất xinh đẹp, còn con trai đẹp trai giống anh!” Về mặt Mộ Dung Kiệt luôn xuất hiện nụ cười mãn nguyện.

Ngải Tuyết chu mỏ “Còn nhiều nếp nhăn thế mà đẹp chỗ nào, xấu xí!”

“Nói vậy, hai cha con anh có bộ dạng khí phách như vậy, sao lại nói xấu?” Thiệt là, Mộ Dung Kiệt nghĩ vậy sao?

Buổi chiều, Tử Hiên Quý Hằng tới biệt thự Mộ Dung thăm Kiệt dù gì đã lâu không gặp, nghe tiếng khóc cười của hai đứa trẻ, ai nấy cười vui vẻ.

Hai người mỗi người ôm một đứa.

Tử Hiên trêu chọc Nha Nha nói: “Tiểu bảo bối, xem ba của con kìa, lúc sinh con ra cũng chẳng thèm ngó ngang đến con, sau này đừng hôn ba con, biết không?”

Kiệt mặt đen: “Cầm em ở trước mặt con nói xấu anh, em không biết trẻ con cũng có thể nghe được sao?”

“Nào dám, có nhiều người ba ngay cả con mình vừa sinh ra đã không nhìn một cái, liền chạy thẳng tới phòng sinh nhìn người mẹ.”

“Bảo em im miệng!”

Lúc này, Ngải Tuyết cầm trái cây từ phòng bếp đi ra, tiếp lời: “Anh Tử Hiên, có người khóc rất thảm!”

“Ngải Tuyết!” Kiệt rống to.

Ngải Tuyết cũng chưa từng nhìn qua bộ dạng đó “Lúc đó em còn tưởng mình nằm mơ, thật hối hận khi bỏ lỡ chụp khoảnh khắc đó.”

Tử Hiên và Quý Hằng cười ha ha, Kiệt đen mặt.

“Tử Hiên, em nên về rồi đó.”

“Đại ca, em đến đây đâu phải thăm anh, em tới chủ yếu vì Nha Nha và Tử Tử, đúng không Nha Nha?” Tử Hiên không hề nao núng trước sự nổi giận của Kiệt, đem ngón tay vân vê môi của Nha Nha.

290. Chương 290: Đại Ca Càng Ngày Anh Càng Hẹp Hòi, Em Chỉ Ôm Nha Nha Một Chút Thôi Mà?

“Đây là con gái của anh, trả cho anh!” Kiệt đưa tay qua, muốn ôm Nha Nha về mình.

“Đại ca càng ngày anh càng hẹp hòi, em chỉ ôm Nha Nha một chút thôi mà?” Tử Hiên cười nham hiểm ở trong lòng.

Ngải Tuyết đi tới trước mặt Quý Hằng, bỗng Tử Tử giao cho Kiệt, lúc này mới đem trái cây mời ông “Ba ăn chút trái cây đi, hình như ba gầy đi thì phải.”

Ba người nhất thời khiếp sợ nhìn cô, làm cho cô ngượng ngùng.

Tiếng nói của Quý Hằng khàn khàn hơi run “Tiểu Tuyết. . . Con. . .”

Ngải Tuyết hé miệng cười yếu ớt, cầm tay ông: “Ba, dù thế nào cũng không thể phủ nhận sự thật này, ở trong hôn lễ con đã nói tất cả, chuyện quá khứ con sẽ lãng quên, con chỉ nhìn về hiện tại và tương lai, cho nên, ba đừng bận tâm đến những chuyện buồn đó nữa, quan trọng nhất chính là chúng ta có thể người một nhà sống hạnh phúc vui vẻ là con mãn nguyện lắm rồi.”

Ánh mắt Ngải Tuyết chứa đầy sự thành khẩn, Quý Hằng hơi ngơ ngác, hôm nay tới đây là do Tử Hiên thuyết phục kéo ông đi, nếu không, thì làm sao ông có dũng cảm đối mặt với đứa con gái này.

Xúc động nhìn cô thật lâu, từ từ lấy trong túi ra một chiếc hộp gấm nhỏ, trình trọng đặt lên tay Ngải Tuyết: “Đây là kỉ vật mẹ để lại, ba rất quý trọng, nó là vật bà ngoại lúc trước giao ẹ con, trong khoảng thời gian đen tối đó, ba đã trộm nó để đổi lấy tiền tiêu xài, cũng may là sau này ba đã kịp thời chuộc nó lại, nếu không, đã có lỗi rất nhiều với mẹ con con.”

Ngải Tuyết mở nắp hộp gấm, là một sợi dây chuyền gia bảo tổ tiên.

“Nghe nói, đây là vật gia bảo của nhà mẹ con được truyền từ đời này sang đời khác, lúc ba lấy đi mẹ cứ tìm mãi, trước kia có rất nhiều cơ hội để trả lại ẹ con, nhưng cuối cùng cũng không đủ dũng khí, hôm nay, ba sẽ giao lại cho con, bằng không, vật này sẽ trở thành nỗi đau suốt cuộc đời ba.”

Ngải Tuyết yên lặng tháo sợi dây chuyền đang đeo trên cổ, đem dây chuyền Quý Hằng đưa cho đeo vào: “Ba có thể cho con giữ nó được không?”

Quý Hằng gật đầu, khoe miệng hơi run. Ngải Tuyết vuốt sợi dây chuyền này: “Con hứa sẽ giữ gìn sợi dây chuyền này thật kĩ.”

Cứ như vậy, Ngải Tuyết đã hóa giải mọi áy náy hối hận trong lòng Quý Hằng. Cuộc sống bây giờ đối với cô rất hài lòng và thỏa mãn, cô còn có thể nỗ lực khuyên anh Kỳ Hạo làm người một nhà ngày ngày vui vẻ ăn cơm chung sống thì toàn vẹn biết bao.

Lúc trời chạng vạng Kiệt mang Ngải Tuyết trở về trang viên, ăn xong bữa ăn tối, Ngải Tuyết ngồi ở trước gương lau dịch nhũ.

291. Chương 291: Mẹ Nó, Nên Đem Hai Đứa Nhãi Này Cho Bà Vú

“Ừm, đã ngủ, không phải anh đã nhìn thấy sao? Còn hỏi?”

“Hôm nay em sẽ không phải lại nói bởi vì hai con thỏ nhỏ kia mà không được chứ?” Kiệt cảm thấy, Ngải Tuyết đang trả thù riêng.

Ngải Tuyết chợt nhú mày: “Ý gì, anh biết rồi còn hỏi.”

Kiệt không chịu được rống to, liên tục cầu nhàu: “Bà xã, con cũng hơn 3 tháng mấy, em chỉ biết chăm sóc cho hai đứa nhỏ, còn anh đây em lại bỏ qua một bên.”

Ngải Tuyết cau có, trách móc: “Nói nhỏ, kéo đánh thức Nha Nha với Tử Tử!”

“Mẹ nó, nên đem hai đứa nhai này cho bà vú, cái này là ý gì đây?”

“Mộ Dung Kiệt, anh có thể nói lý tí . . .”

“Anh nói sai chỗ nào? Lúc trước chính em nói chúng ta không có thời gian âu yếm?”

“Ừ thì có nhưng chỉ 7 tháng thôi mà.”

“7 tháng em nói gọn nhẹ thế à? Bà xã, chẳng lẽ em không muốn? Anh nhớ lúc em mang thai tới tháng thứ 7 đã nặng nạch đòi anh, còn bây giờ....?”

Ngải Tuyết lau dịch nhũ tiếp tục thoa kem dưỡng da “Em chăm tụi nhỏ đã hết sức để chăm thêm anh!”

“Em đừng giả bộ!” Kiệt vừa nói vừa hành động trực tiếp đè Ngải Tuyết xuống giường “Hôm nay thì không thể bỏ qua, nói, cô gái nhỏ, có phải em đang trả thù anh.”

Đột nhiên tiếp xúc gần gũi khiến Ngải Tuyết đơ người chưa biết đối đáp với Kiệt ra sao, càng thuận lợi cho anh tự đắc cởi quần áo.

“Oa. . . .” Nghe được tiếng khóc của con, Ngải Tuyết lập tức kháng cự đứng lên.

Kiệt giận điên lên, ôm lấy hai đứa nhỏ chạy xuống lầu: “Bà vú. . . Bà vú. . .”

“Thiếu gia? ??” Bà vú mở cửa phòng, Mộ Dung Kiệt như mất kiên nhẫn liền đem hai đứa bé cho bà “Chăm sóc nó cho tốt, không để cho tụi nó khóc. . .”

Nói xong vội vàng đi lên, ôm người đang chạy xuống lầu quay về phòng, không kịp chờ đợi áp đảo cô trên giường “Bà xã, bây giờ có thể rồi sao?”

Khóe môi Ngải Tuyết vẽ lên đường cong mập mờ: “Em không cho, hừ, lúc đầu em cầu xin anh thì sao hả, chẳng thà tự anh giải quyết chứ đâu thèm tới em, bây giờ em muốn anh ném thử cảm giác ‘bị ruồng bỏ’ này, xem anh sau này dám cự tuyệt nữa không.”

Ngải Tuyết cố ý quyến rũ anh cứ vẽ loạn trên người anh, để Kiệt cảm giác có thịt trước mắt lại không thể ăn!!!

292. Chương 292: Anh Sợ Chết Sao?

“Bà xã, xin em, ông xã biết sai rồi, em cho anh nha?”

Ngải Tuyết kìm nén, dù cho anh xuống giọng nài nỉ, xem ra đúng là ghen đủ khổ cực. Ngải Tuyết cười, nụ cười này trong mắt Kiệt so với hoa đang nở còn đẹp hơn rất nhiều

Như có ma thuật thôi thúc anh trở nên ham muốn hơn, kể từ khi sinh con Ngải Tuyết trở nên gầy hơn.

“Bảo bối, sau này giao con cho bà vú nuôi, em nên dưỡng sức, xem em kìa gầy đến bộ dạng này, người ngoài nhìn tưởng anh bỏ đói em đó.”

“Gầy không tốt sao? Phụ nữ ai cũng thích ốm mới đẹp.”

“Nói vậy, phải có da có thịt chứ, anh không thích xương, anh thích bảo bối mập mập trắng trẻo!” Anh dùng lực cắn bên má hồng của Ngải Tuyết, anh rất bất mãn với dáng người gầy teo của cô.

Bởi vì lâu quá chưa chung đụng, Ngải Tuyết có vẻ hơi thống khổ, ôm đầu của anh “Ông xã. . .Đau. . .”

“Đau không? Nhịn một chút.”

Kiệt cau mày, thương yêu, cưng chiều, quan tâm có đủ, anh không ngừng hôn dụi cô.

“Ngạch ~” Khi anh đi vào cũng là lúc tiếng rên rĩ vang lên, vậy mà cô còn mạnh miệng.

“Cô gái nhỏ, rõ ràng mình cũng muốn, còn hành hạ anh, hừ hừ, để em ba ngày không xuống giường mới được.” Khóe miệng Kiệt nở nụ cười tà ác.

Ngải Tuyết sợ đến rùng mình: “Anh là tên hỗn đản.”

Kiệt hung hăng đòi hỏi.

“Ông xã. . .”

“. . . Ừ. . .” Kiệt mê say đến con ngươi tràn đầy nhục dục.

“Nhẹ một chút.” Ngải Tuyết bất mãn, giãy dụa eo thon.

Kiệt cười xấu xa, lật người cô lại, tiếp tục tấn công từ phía sau: “Thoải mái không?”

Ngải Tuyết không nói, khóe miệng mỉm cười.

Cả đêm, giường chấn động liên tục.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Ngải Tuyết lấy cây súng lục bên tủ đặt tại ngực anh trêu chọc nói :

“Anh sợ chết không? Anh bại hoại, đầu tiên để cho em sống như quả phụ, cuối cùng không tha cho em, em muốn báo thù! !”

Ánh mắt anh vẫn không đổi, khóe miệng chứa đựng nụ cười cưng chiều: “Bảo bối, anh sợ, anh càng sợ sau khi anh chết, không người nào thương em giống như anh, cho nên, chúng ta đổi lại phương thức báo thù có được hay không?”

Nói xong, anh giành lại cây súng trong tay cô rồi đè cô dưới cơ thể.

Mãi cho đến buổi chiều, Ngải Tuyết kiệt sức nằm gục trên giường nhìn người đàn ông ăn no đến thần sắc sáng lạng.

293. Chương 293: Nha Nha Và Tử Tử

Dưới thân cô vô cùng đau nhức, e rằng hai ngày nữa cũng phải ở trên giường dưỡng thể, mặc kệ nó, dứt khoát trùm kín mền, nhẹ nhàng ra lệnh “Em đói ~”

Kiệt nâng khóe môi cười xấu xa, bắt đầu giở trò lần mò người trong chăn trêu chọc nói “Bà xã, còn chưa no sao? Em chờ chút, ông xã tới ngay.”

Ngải Tuyết cầm một cái gối ném vào mặt anh “Sắc lang, em đói bụng ——”

Kiệt đã sớm căn dặn di Dư chuẩn bị món ăn, lập tức rung chuông cho người mang vào.

“Ăn nhiều một chút, để trắng trẻo mập mạp dễ thương!” Kiệt liên tục gấp thức ăn bỏ trong chén cô, từ chén cơm trắng thành núi đồ ăn.

“Kiệt, sau này em không muốn mang thai nữa.” Ngải Tuyết cau mày nhớ lại cảm giác hôm trước vô cùng đau đớn và sợ hãi.

“Dĩ nhiên, có hai đứa con là đủ rồi, anh cũng không có dự định tạo thêm người.”

Còn phải nói, anh đâu đại dột lần nữa, ngày cô sinh với anh còn hơn cả ngày Tận Thế.

“Hi hi, thật à?”

“Dĩ nhiên, anh cũng rất đau lòng khi để em chịu cực khổ như thế.”

Ngải Tuyết tựa vào vai anh “Ông xã thật tốt, cảm ơn ông xã.”

“Nha đầu gối, thật là khờ.”Kiệt ôm chăm lấy cô, bầu không khí giữa họ trên nên hạnh phúc ngập tràn.

Năm năm sau.

Hai anh em Nha Nha và Tử Tử ngày một lớn, hai đứa nhỏ có dáng dấp rất yêu nghiệt, còn nhỏ đã xinh đẹp đến động lòng người như vậy, Nha Nha ngây thơ hoạt bát, đáng yêu làm cho ai nhìn cũng phải thương.

Còn Tử Tử có chút tà khí, mới năm tuổi có vẻ thành thực chín chắn quá mức.

Chủ nhật:

“Rời giường, mẹ, dậy đi!”

Nha Nha ngồi trước giường, dùng sức lay lay cánh tay Ngải Tuyết, giọng nói vô cùng ngọt ngào như thiên thần.

“Nha Nha, sáng sớm, không được quấy rầy mẹ.” Tử Tử đi tới kéo em ra ngoài.

“Không, không muốn, mẹ là con heo lười, còn chưa chịu dậy, anh hai, Nha Nha muốn mẹ đánh răng cho em!” Nha Nha giùng giàng không chịu đi.

Hai đầu chân mày Tử Tử nhăn lại: “Anh giúp em đánh răng, không được phiền mẹ ngủ.”

“Không thích, em muốn đánh răng với mẹ.”

“Anh có thể với em mà, nếu em còn quậy nữa ba sẽ không thương em nữa!”Tử Tử uy hiếp, anh biết cô em gái của anh thích nhất là ba.

“Huhu, Tử Tử thôi, chờ ba em sẽ mách ba, anh chọc em, hiện tại Nha Nha muốn mẹ, không muốn Tử Tử” Nha Nha nhõm nhõm dùng mu bàn tay lau nước mắt.

294. Chương 294: Đại Kết Cục (1)

Tử Tử dùng thân thể gầy ốm của mình ôm lấy em gái chạy nhanh về phòng vệ sinh, vừa đi vừa đưa, dụ dỗ đủ kiểu.

“A! Tử Tử Thối, Nha Nha ghét anh, Nha Nha muốn ba mẹ!”

“Nha Nha, em không nghe lời anh?”

“Em mà nghe lời anh thì còn lâu mới giành được mẹ từ tay ba.”

Thì ra là như vậy, hai anh em bọn họ ngày một ít gần gũi với mẹ, chỉ vì ba mẹ luôn tiến triển việc yêu đương kì quặc kia.

Ngải Tuyết vừa rời giường đã nghe thấy tiếng cãi nhau lẫn tiếng khóc của Nha Nha và Tử Tử.

“Nha Nha, Tử Tử, tới đây.”

“A, mẹ –” Nha Nha đẩy Tử Tử ra, chạy thẳng vào vòng tay của mẹ.

“Nha Nha, mới sáng sớm con chơi gì với anh hai vậy?” Ngải Tuyết một tay lấy Nha Nha ôm vào lòng, đặt nụ hôn lên trán con.

“Mẹ, Nha Nha muốn đánh răng cùng mẹ, nhưng Tử Tử không cho.” Nha Nha bĩu môi nói, làm bộ dạng tức giận khiến Ngải Tuyết phải cười.

Ngoắc Ngoắc tay gọi Tử Tử: ”Tử Tử, lại đây, “

“Mẹ.” Tử Tử đẩy Nha Nha một cái, rồi lạnh lẽo hôn mẹ.

“Tử Tử không phải con thường nói mình là nam tử hân à, nếu là vậy, con phải có trách nhiệm bảo vệ em gái, không để cho em khóc hay giận dỗi mới là nam tử hân thật sự, có biết chưa?”

Tử Tử ngoan ngoãn gật đầu nói: “Mẹ, con sẽ không cãi nhau với Nha Nha nữa.”

Ngải Tuyết nhìn dáng vẻ Tử Tử tỏ ra hiểu biết hơn người khiến cô cười thầm, Tử Tử của cô dường như có chút trưởng thành quá sớm rồi.

“Ba –” Nha Nha nhìn thấy Kiệt bước vào nhà đã mừng rỡ kêu.

“Nha Nha – ba hôn.” Kiệt rất thương cô gái nhỏ này.

Bế Nha Nha vào lòng, tay cứng chiều xoa mặt con gái. .

“Ông xã, anh đã về?” Ngải Tuyết đi lên phía trước, đón lấy Nha Nha. Để anh chỉnh sửa lại cổ áo.

Kiệt thuận tay kéo cô vào trong ngực, ngay cả mắt cũng không thèm nhìn chỉ hướng đến cái miệng anh đào của cô mà hôn đắm đuối.

Tử Tử hiểu chuyện kéo Nha Nha vào trong ngực, rất bình tĩnh che ánh mắt của em gái.

“Ba hư, ba lại ăn miệng của mẹ, Nha Nha cũng muốn ăn.” Nha Nha bắt mắt nhìn Tử Tử nói, cô gái nhỏ này tức giận vì mỗi lần ba ăn mẹ là anh hai lại che mắt cô.

295. Chương 295: Đại Kết Cục (2)

Tử Tử xấu hổ, từ lúc anh còn nhỏ, ba mẹ luôn như vậy rồi tuy nhiên anh xem như chưa thấy chỉ là không thể dạy hư thêm Nha Nha.

Ngải Tuyết ngưỡng chừng đẩy Kiệt, thiệt là, mỗi lần đều ở trước mặt cục cưng làm cái trò mất mặt này.

Ngải Tuyết dắt Nha Nha và Tử Tử, vừa nhắc nhở các con “Không được nói bậy.”

Mỗi lần nhìn thấy Ngải Tuyết hôn hai đứa nhóc đó, trên trán anh liền nổi lên vài vạch đen.

Tử Tử đắc ý nhìn ba cười, chỉ vào hai bên gương mặt “Mẹ, còn có nơi này và nơi này.”

Ngải Tuyết chỉ biết lắc đầu, thật hết cách với hai cha con nhà này.

Kiệt đi tới nhắc nhở Tử Tử: “Tiểu ranh con, nếu con là nam tử hân thực sự thì nói chuyện với ba?”

“Được, con sẽ đi nói chuyện với ba.”

“Hai người tính làm gì?” Ngải Tuyết nghi hoặc.

Hai cha con trằm miệng một lời nói: “Đây là chuyện riêng của chúng tôi, các người là phụ nữ không cần biết.”

Đổ mồ hôi !@_@! Đổ mồ hôi !@_@! Đổ mồ hôi !@_@!

Tên oắt con này đến cùng có phải là 5 tuổi không, Kiệt nhìn con trai trưởng thành hơn anh tưởng làm anh phải nể phục.

Tử Tử im lặng ngồi nhìn ba, ánh mắt tràn ngập sự khiêu khích.

“Mộ Dung Vũ Triết, mẹ và ba có quan hệ gì?”

“Vợ chồng!”

“Vậy con và mẹ là quan hệ gì?”

“Đương nhiên là mẹ con rồi.”

“Vậy con nghĩ xem giữa con và ba ai được phép gần gũi với mẹ?”

“Đương nhiên là con, vì ba đâu cùng thể hệ với mẹ, chỉ có con là cùng lứa với mẹ, cho nên mới nói ba ít thân thiết với mẹ đi, để con làm cho.”

“Ranh con, ba với mẹ là đồng lứa, con nên nhớ mình vẫn kém hơn mẹ đấy, cho nên ba là người được phép gần gũi hơn con.”

“Nói vậy, là con chứ không phải ba, ba nói láo.” Tử Tử tức giận, rõ ràng chính là cậu luôn bên cạnh mẹ mà.

“Vậy ba hỏi con, con có biết nhờ ai mà con được sinh ra không?”

“Dĩ nhiên biết, là con nằm trong bụng mẹ 10 tháng, sau đó con nẩy mầm được mẹ sinh ra, có quan hệ với ba à.”

Trong nháy mắt, trên mặt Kiệt xẹt qua nụ cười ma quái.

“Ranh con, người gieo giống trong bụng mẹ là ba, nếu không có ba cho giống, con nghĩ mình vào được bụng mẹ à.”

296. Chương 296: Đại Kết Cục (3)

“Ba, ba nói chuyện cười hay thật, làm sao ba có thể làm được? Không thể nào!”

Kiệt suy nghĩ hồi lâu, không thể đem chuyện quan hệ nam nữ cũng như quá trình mang thai hình thành thế nào nói cho Tử Tử nghe được, dù gì cũng chưa đến lúc thích hợp.

Nhất quyết không nói.

Tử Tử thấy ba sững sờ, cao hứng vỗ tay “Ba bắt con không được nói dối, còn ba lại nói dối được, con không thêm tin ba nữa.”

Kiệt giận cứng mặt, anh rất muốn nói nó nghe mình là người chế tạo ra nó, để nó dẹp ngay cái bộ dạng đắc thắng chướng mắt này.

Chợt, khóe miệng Kiệt nhếch lên, ngoắc Tử Tử nói:

“Con trai, con cảm thấy cái của mình lớn còn ba thì....?”

“Hừ, đương nhiên là lớn hơn nữa!”

“Nhưng mẹ của con thích cái lớn không thích cái nhỏ, vì thế con....”

“Không phải?”

“Thật đấy, ở phương diện này mà nói, con không bằng ba.”

Rốt cuộc, Tử Tử chạy một mạch về phòng, vừa khóc vừa hung hăng đá đồ đạc.

Ngài Tuyết nhìn vẻ mặt thất vọng của Kiệt và bộ dạng thê thảm của con trai tò mò hỏi “Anh và con trai đã nói cái gì?”

Kiệt cười: “Anh chỉ hỏi con một chút, giữa anh và nó ai quan trọng với em hơn.”

“Anh như vậy sẽ tổn thương tình cảm của con trai.”

Ngài Tuyết đỏ mặt hỏi, sao Kiệt lại ghen với con trai mình?

Kiệt nhướn mày, anh chỉ muốn tuyên bố với con trai, mẹ của nó thuộc về anh.

Bên trong khuôn viên trường học, vì sinh con nên Ngải Tuyết đã tạm dừng việc học, nay cô lại sống vai cùng Lương Đình đến trường (cô gái xuất hiện ở chương 278) đi học, người đáp người hỏi về chuyện chăm sóc con của mình.

Nói đến nha đầu Lương Đình này, cô đã kết hôn với anh Tử Mặc vào năm năm trước, đã dứt khoát thoát khỏi tên công tử đào hoa kia, gả cho người mình yêu.

Cho nên phụ nữ phải nắm giữ vận mệnh của mình không thể vì hoàn cảnh mà nói chấp nhận.

“Tiểu Tuyết –”

Lãnh Băng chạy tới thở hổn hển, người vã mồ hôi.

Ngải Tuyết cau mày: “Sao chị chạy nhanh thế?”

Lãnh Băng mỉm cười chỉ ra cửa trường: “Có cô gái tìm em, còn mang theo một cậu bé, nói là bạn của em.”

297. Chương 297: Đại Kết Cục (4)

Ngải Tuyết ngây người, cô không nghĩ mình lại có người bạn như thế.

Mang theo lòng hiếu kỳ đi tới trước cửa trường, ngay tức khắc, Ngải Tuyết sững sờ che miệng, tiếp đó chạy tới ôm cô gái, có chút kinh ngạc:

“Thang Tiệp, không nghĩ là cậu đây, mất tích mấy năm liền bây giờ xuất hiện, cậu vẫn ổn chứ? Nha đầu chết tiệt, cứ như vậy mà im hơi lặng tiếng bỏ đi, tở hận cậu!”

Thang Tiệp không nói lời nào, kéo cậu bé đứng bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Thưa dì Tuyết đi con!”

“Dì Tuyết!”

Ngải Tuyết kinh ngạc nhìn cậu bé: “Chẳng lẽ. . . Nó là? ? ?”

“Đúng vậy!”

Trời ơi, cứ như một khuôn đúc ra – phiên bản thu nhỏ của anh ấy.

Tâm tình Ngải Tuyết phức tạp, vỗ vỗ bả vai Thang Tiệp: “Chúng ta về nhà rồi nói.”

Trong phòng khách, Ngải Tuyết ôm cậu bé: “Nói cho dì Tuyết biết tên của con?”

Cậu bé cầm món đồ chơi trong tay: “Con tên là Úc Hiên.” (có ý nghĩa là ‘nhớ về Tử Hiên’)

Ngải Tuyết ngẩn người, đem Úc Hiên cho dì Dư: “Dẫn cậu bé và thiếu gia ra vườn chơi giúp con.”

Lúc này Ngải Tuyết mới quay sang ôm Thang Tiệp: “Đã xảy ra chuyện gì, những năm qua cậu rất cực khổ đúng không?”

Thang Tiệp lã chã rơi nước mắt, chôn mặt vào vai Ngải Tuyết bắt đầu nhớ lại khoảng thời gian tồi tệ khi trước.

Năm năm trước.

Thang Tiệp cô độc đứng giữa phi trường, tự cười giễu mình, lặng thinh đứng trước cửa vào phi trường, cô phân vân rất muốn đi gặp lại người đàn ông đã tổn thương mình thành bộ dạng này.

Nhưng mà giữa bọn họ dường như không còn duyên phận.

Lên máy bay, đã ngồi yên vị chỗ của mình, thất dây an toàn, nhắm mắt yên lặng tự nhủ “Tử Hiên, vĩnh viễn không gặp lại.”

Máy bay hạ cánh, cô kéo cơ thể mệt mỏi tới nhà trọ nghỉ ngơi, sau mấy ngày cuối cùng đã tìm được trường học và thuê được căn phòng nhỏ kế bên trường.

Khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, cô lại bắt đầu chôn người vào chăn khóc thật lớn.

Tuy nhiên, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, mỗi ngày học xong, cô đều quay về căn phòng nhỏ bề yên lặng giấu mình muốn cách ly khỏi thế giới này.

Cho đến một ngày có một người quốc tịch Mỹ gốc Hoa đi vào cuộc sống của cô. Anh ta tên Jack.

Mỗi ngày đi học, anh luôn dùng một đôi mắt tinh tường chăm chú nhìn cô, chừng mười ngày sau, anh bắt đầu tìm cách làm quen với cô, vừa mới bắt đầu cô cũng chẳng muốn để ý tới, nhưng anh ta vẫn kiên trì luôn quan tâm đến cô.

Mặc cô có lạnh nhạt vô tình nhưng anh nhất quyết không nản lòng, mỗi ngày đều đi theo sau lưng cô, hề cô cần gì anh liền đáp ứng, Thang Tiệp rất tức giận, chất vấn anh rốt cuộc muốn thế nào?

Câu trả lời của anh, chỉ có một: “Anh thích em, anh muốn chăm sóc cho em.”

298. Chương 298: Đại Kết Cục (5)

Thang Tiệp khinh thường, cho là anh nói giỡn.

Một tháng sau, Thang Tiệp bắt đầu có triệu chứng buồn nôn, cô tính toán chu kì của mình thoáng lại cười khổ, đây có thể coi là kỉ vật cuối cùng giữa cô và Tử Hiên.

Jack nhìn Thang Tiệp ngày càng ốm yếu, cuối cùng kéo cô đi tới bệnh viện, Thang Tiệp nghĩ, như vậy cũng tốt, để anh biết rồi anh sẽ không phải quan tâm mình nữa.

Cầm kết quả đi ra, Thang Tiệp nhìn chằm chằm Jack, muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của anh khi nỗ lực đặt mọi niềm tin lên người cô.

Tuy nhiên, cô mới là người thất vọng, không có, Jack chỉ hụt hẫng một tí, ngay sau đó cho cô nụ cười hiền hậu, nói với cô rằng “Yêu ai yêu cả đường đi lối về, có yêu thì phải yêu tất cả của người đó.”

Trong khoảnh khắc đó, hốc mắt Thang Tiệp ươn ướt, nếu như Tử Hiên được một phần nhỏ như anh ta thì hay biết mấy.

Sau này mỗi sáng sớm, Jack đều đem bữa sáng dinh dưỡng đến cho cô, buổi tối nấu cháo cho cô ăn.

Mãi cho đến lúc đứa bé ra đời, quá trình sinh đẻ thuận lợi, là một bé trai, Jack ôm đứa bé hôn rồi lại hôn, trong tháng đó, anh đã tận tình sắp đặt mọi thứ ổn thỏa kể cả kiếm bà vú giúp cô lo cho con.

Cô hoàn toàn bị anh làm cho cảm động, tuy nhiên trở trêu thay vẫn là cảm giác không yêu, trong lòng của cô luôn hướng đến người đàn ông kia – Tử Hiên, những ngày ở Mỹ, không lúc nào không nhớ đến anh, cho nên, cô đặt tên cho con là ‘Úc Hiên’.

Cô vẫn luôn cùng Jack duy trì một khoảng cách, trong lòng cô biết, cô không có khả năng cùng anh đi đến loại tình cảm đó, cho nên cô càng phải dứt khoát tuyệt tình hơn để người ta không phải ôm thêm tia hi vọng nào.

Rất nhanh, cha mẹ Jack biết chuyện, bọn họ nghiêm túc cảnh cáo Thang Tiệp, đời này, cũng đừng mơ tưởng là con dâu của họ.

Cha mẹ anh cầm một trăm vạn đưa cho cô buộc cô rời khỏi nước Mỹ.

Trong lòng Thang Tiệp vô cùng tức giận, buổi tối hôm đó liền thu dọn hành lý, mang theo con trai trần trọc đến nước Anh, dù sao, La Mã và Trung Quốc cũng không thể trở về.

“Cứ như vậy, tớ mang Ưc Hiên đến Anh quốc sống 5 năm liền.” Chân mày Thang Tiệp nhíu chặt, đôi mắt đều là sự ưu thương.

Ngải Tuyết nghe đến nước mắt rơi lã chã, lại là năm năm, nhưng năm năm của Thang Tiệp còn đau khổ hơn cả cô.

“Vậy lần này cậu trở về nước là....?”

Nói đến cái này, trên mặt Thang Tiệp lóe lên sự đau thương, có thể nói là tuyệt vọng, hoảng quá Ngải Tuyết vội vàng ôm lấy cô “Cậu làm sao vậy?”

299. Chương 299: Đại Kết Cục (6)

Thang Tiệp khóc lớn: “Tiểu Tuyết, cầu xin cậu cứu lấy Ưc Hiên.”

Ngải Tuyết đầy kinh hãi, vội hỏi “Xảy ra chuyện gì? Cậu sao thế?”

“Ưc Hiên mắc bệnh bạch cầu, tớ mang Ưc Hiên đến khắp bệnh viện nhưng bọn họ đều lắc đầu, Tiểu Tuyết, tớ xin cậu nhờ Mộ Dung Kiệt giúp tớ lần này, anh ấy nhất định có biện pháp cứu con trai tớ.”

‘Oanh’ một tiếng, Ngải Tuyết bị tin tức làm cho đứng người, đứa bé đáng yêu như vậy, sao có thể mắc căn bệnh quái ác đó?

Ngải Tuyết và Thang Tiệp đều rơi nước mắt, cô khóc gọi điện thoại cho Kiệt, để cho anh lập tức trở về.

Kiệt đang họp, nghe tiếng khóc của Ngải Tuyết qua điện thoại, cả người trở nên căng thẳng, lập tức ngưng cuộc họp, chạy nhanh về nhà.

“Bảo bối, sao vậy?” Kiệt vừa vào cửa, liền quét mắt tìm kiếm Ngải Tuyết.

Ngải Tuyết nhào vào lòng Kiệt “Ông xã, anh nhất định phải cứu con trai Thang Tiệp. Nó thật đáng thương.”

Kiệt cau mày nhìn đứa bé bên cạnh Thang Tiệp, không phải cô ta xuất ngoại rồi sao?

Kiệt ôm Ngải Tuyết ngồi trên ghế sa lon, từ tốn hỏi: “Là thế nào?”

Ngải Tuyết đem mọi chuyện kể cặn kẽ, Kiệt càng nghe càng nhui sâu chân mày.

“Em nói đứa nhóc đó là con của Tử Hiên.”

Thang Tiệp gật đầu, trong lòng lo sợ luống cuống tay chân, nếu biết có con lớn chừng này, không biết anh ta sẽ nghĩ như thế nào?

“Chuyện này, phải thông báo cho Tử Hiên.”

Thang Tiệp kinh hoảng, lắc đầu: “Đừng, anh ta chưa hề biết sự tồn tại của đứa bé này, với lại tôi cũng không muốn nói cho anh ấy biết. Cho nên, thiếu gia Mộ Dung có thể đừng nói cho anh ấy biết giúp tôi.”

Kiệt nhíu mày, bàn tay nắm tay Ngải Tuyết.

“Cô không thấy mình quá ích kỷ khi làm việc này sao? Đây là con của Tử Hiên, nó cũng có quyền được biết, Hơn nữa..., chẳng lẽ cô muốn giấu bí mật này với con của cô mãi.”

Thang Tiệp ngẫm nghĩ rồi cười khổ, làm sao có thể chứ, ngay cả nó nằm mơ cũng kêu đến chữ ‘ba’. Tuy nhiên....

“Tôi sẽ sớm tìm bác sĩ trị liệu cho đứa bé, nhưng cô phải suy nghĩ thật kĩ, rốt cuộc có nên thông báo với Tử Hiên hay không.”

“Cám ơn anh, thiếu gia Mộ Dung.”

Mắt Thang Tiệp cay xè, chỉ cần thiếu gia Mộ Dung chịu giúp, con của cô mới có hi vọng sống tiếp.

300. Chương 300: Đại Kết Cục (7)

“Ba –”

Nha Nha chạy tới ôm hôn Kiệt.

Ngải Tuyết kéo Nha Nha: “Đây là con gái của tở, tên Mộ Dung Yên Nhiên, hay gọi Nha Nha.”

“Nha Nha, thưa dì Tiệp đi con.”

Nha Nha ngây ngốc nhìn cô, sau đó lập tức chạy ủa vào lòng cô “Chào dì Tiệp, dì chưa đến thăm Nha Nha lần nào nên Nha Nha không nhận ra dì”

Thang Tiệp bế Nha Nha ngồi trên đùi, quan sát thật kĩ khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của con bé: “Do dì Tiệp bận quá, dì hứa sau này sẽ đến thăm Nha Nha nhiều hơn.”

“Mẹ –”

Tử Tử mang Úc Hiên đi tới phòng khách, Tử Tử lanh lẹ chạy đến ôm Ngải Tuyết “Mẹ, trở về lúc nào sao không hôn Tử Tử?”

Ngải Tuyết cười nói “Thưa dì Tiệp kìa.”

Tử Tử: “Thưa dì.” Tiếp đến trèo lên đùi Ngải Tuyết ngồi, tiện đà hôn lên má Ngải Tuyết.

Kiệt giận tím mặt, thẳng ranh con này, nó cố ý đem lời anh nói bỏ ngoài tai.

Thấy con trai cứ nhìn trân trân Mộ Dung Kiệt, Thang Tiệp lập tức kéo Úc Hiên qua bên cạnh “Đây là chú Kiệt!”

Ánh mắt của Úc Hiên thoáng qua tia ảm đạm tuyệt vọng, nhỏ giọng kêu “Thưa chú.”

Kiệt khẽ gật đầu, lặng thinh nhìn thẳng bé, quả thật càng nhìn càng giống.

Thang Tiệp hâm mộ nhìn hai đứa trẻ, hiện tại Ngải Tuyết có cuộc sống hạnh phúc viên mãn quá mức, được chồng thương yêu, hơn nữa hai đứa song sinh ngày ngày quấn quýt bên cô, còn gì hạnh phúc bằng.

“Tử Tử dẫn em gái và Úc Hiên qua nhà dì Lãnh Băng chơi với anh Minh Húc, buổi tối mẹ tới đón con ha?”

Bọn họ có rất nhiều chuyện để bàn bạc, những đứa nhóc này chưa đến lúc để nghe quá nhiều về việc này.

“Dạ. . .”

Ba đứa trẻ lon ton rời đi.

Ngải Tuyết cầm chặt tay Thang Tiệp, cô chưa biết phải dùng lời lẽ gì để an ủi bù đắp mọi tổn thương cho cô bạn này, chỉ có thể nắm tay cô thật chặt như truyền cho cô sự ấm áp và sức mạnh.

“Có cần tở đem giấy khám bệnh thời gian qua của Úc Hiên đưa cho cậu không?” Trong túi xách của cô đều là giấy được cất gọn gàng.

Kiệt lắc đầu trước, nếu anh là bác sĩ sẽ lấy ngay nhưng bây giờ có lấy cũng không có tác dụng.

“Anh tìm bác sĩ Kiệt xem sao, mọi người nên chuẩn bị tâm lý, trị liệu cần phải làm sớm.”

“Cảm ơn thiếu gia Mộ Dung, tôi đi chuẩn bị thêm vài thứ.” Biết sẽ có ngày này nên hàng ngày Thang Tiệp đều trong trạng thái sẵn sàng đón nhận mọi kết quả dù xấu hay tốt.

Buổi tối, Ngải Tuyết cứ đeo bám dai dẳng miết, muốn ngủ cùng Thang Tiệp, hai chị em cả đêm không chớp mắt cứ khóc rồi cười.

301. Chương 301: Đại Kết Cục (8)

Sáng hôm sau, ai nấy mang đôi mắt quầng thâm ra ngoài đã thành công chọc ai đó tức giận.

Ăn sáng xong, Ngải Tuyết và Kiệt cùng mẹ con Thang Tiệp đi đến bệnh viện của nhà Mộ Dung làm kiểm tra sức khỏe.

Bác sĩ nói cho anh biết, đứa nhỏ này đang cần tủy cấy ghép, trước mắt rất khó tìm được tủy thích hợp ngoài người cùng huyết thống chẳng hạn như ba đứa bé.

Cầm kết quả kiểm tra đi ra với tâm trạng thất vọng nặng nề, tủy không phù hợp khiến Thang Tiệp chỉ biết khóc.

Ngải Tuyết đưa mắt nhìn Kiệt: “Tiệp, chúng ta đi tìm anh Tử Hiên nha!”

Thang Tiệp không nói lời nào, rũ thấp lấy đầu, không nhìn ra cô đang suy nghĩ gì.

Ngải Tuyết gấp gáp nói: “Cậu còn nghĩ cái gì nữa? Chỉ có anh Tử Hiên mới cứu được Úc Hiên, cậu thấy cứu con trai mình quan trọng hay là nói cho anh ấy biết sự tồn tại của đứa nhỏ này cần thiết hơn, bác sĩ đã nói, thời gian không còn nhiều.”

Thang Tiệp nước mắt lưng tròng, gật đầu chắc nịch, mọi thứ không nên cưỡng ép nhiều quá.

Rất nhanh, Tử Hiên bị cú điện thoại của Kiệt mà chạy nhanh vào bệnh viện.

“Anh Kiệt? ? ?”

Kiệt nói qua tình trạng hiện tại, rồi bảo anh nhìn thử cô gái đang ngồi lặng lẽ bên kia!

Tử Hiên nhú mày: “Cô là....?”

Thang Tiệp từ từ ngẩng mặt lên, Tử Hiên giật mình đến ngây người: “Cô?”

Ngay tức khắc nước mắt Thang Tiệp rơi như mưa, nhiều năm không gặp, anh vẫn là anh chỉ có cô ngày một thay đổi trở nên thâm hại.

“Cầu xin anh, cứu con trai chúng ta!”

Tử Hiên càng nghe càng đỡ dần, cô đang nói cái gì? Con trai của ai?

Ngải Tuyết thúc mạnh anh “Năm năm trước, Thang Tiệp mang thai con của anh, hiện tại đứa bé mắc bệnh bạch cầu, cần người cấy tủy!”

Tin tức này chả khác gì quả bom làm nổ tung đầu anh, sững sốt một hồi lâu mới quay lại nhìn Thang Tiệp: “Đứa bé đâu?”

Thang Tiệp thất tha thất thểu dẫn anh đến phòng hóa nghiệm chất, nhìn con trai ngủ yên trên giường, trong lòng Tử Hiên trở nên trống rỗng như bị ai đó đục khoét lấy đi trái tim, rất giống, đứa bé như bản sao lúc nhỏ của anh.

Cho dù là hiện tại anh lớn thế này, nhưng anh không bao giờ quên đi hình dạng lúc nhỏ của mình.

Đây không phải là con trai của anh thì là của ai nữa?

Nghĩ lại, cơn bực tức lại quẩn lấy trái tim anh. Khiến anh mất lí trí lôi cô áp vào tường giờ quả đấm lên.

Bụp—

Quả đấm hướng đến bức tường phát ra một âm thanh rân rân, Thang Tiệp sợ tới mức run bần bật. Ở phía xa Ngải Tuyết trốn vào lồng ngực của Mộ Dung Kiệt

“Tại sao?”

Giọng nói của Tử Hiên vang vọng cả dãy hành lang bệnh viện, cơn giận càng làm anh lớn tiếng quát tháo.

302. Chương 302: Đại Kết Cục (9)

“Cái . . . Cái gì. . . ?” Thang Tiệp mở mắt, nhìn nắm đấm bên tai chỉ có thể cảm lạnh.

“Năm tuổi? Bây giờ em mới biết tìm tới tôi, năm năm qua em đi đâu hả?” Anh tức giận, rất tức giận nữa là khác, con trai năm tuổi anh mới biết tới sự tồn tại của thằng bé, có phải rất trở trêu không chứ?

Thang Tiệp cười tự giễu “Em biết anh không thích em cho nên. . .”

Tử Hiên càng nghe càng chướng tai “Đây là lý do của cô sao? Vui lắm à, cô có biết suy nghĩ của tôi lúc này là gì? Con trai năm tuổi, tới bây giờ tôi cũng không ngờ mình lại có đứa con lại lớn đến chừng này.

Năm năm bỏ đi, bây giờ cô tự tiện chạy tới nói với tôi một câu con trai tôi đã năm tuổi, hiện đang bị bệnh cần tủy của tôi, cô thích lắm đúng không, cô có nghĩ tới cảm giác của tôi chưa?”

Thang Tiệp thì thào nói: “Xin lỗi, đều do em không tốt, cầu xin anh, coi như em cầu xin anh giúp con trai của em.”

Tử Hiên rất giận nhưng khi nhìn nước mắt của cô chảy dài bên má liền đập tắt không ít, không biết vì sao lại không cách nào nổi cơn thịnh nộ với cô được.

“Sau này tôi sẽ tính với cô, lúc này nên làm gì thì làm cái đó?”

Anh thỏa hiệp, thời điểm cô đáng thương nài nỉ anh đã có câu trả lời với lòng. Thậm chí, đối với việc cô xuất hiện lần nữa trong cuộc sống mình càng làm anh có chút hứng thú vui mừng.

“Cái... Cái gì?”

Thang Tiệp ngạc nhiên, có chút ngơ ngẩn người.

Tử Hiên im lặng, đến gần cô, hai tay chống lên tường, giam cầm cô vào trong ngực, cúi đầu, ngậm lấy môi cô hung hãn hôn.

Trong lúc đó Thang Tiệp như ngừng thở trở mắt nhìn anh? Đây là tình huống gì?

Ngải Tuyết giật mình che miệng, Kiệt nham hiểm kéo cô đối diện với mình, cười tà, vội vàng áp chế lên cái miệng nhỏ nhắn của cô: “Bà xã, nhìn người ta làm chi bằng về nhà chúng ta cùng làm vậy.”

Ngải Tuyết thẹn thùng, Đại Sắc Lang, chả lúc nào chịu đứng đàng với cô. Có điều cô vẫn không ngờ tới, Tử Hiên lại dễ dàng tha thứ Thang Tiệp như vậy.

Mím cười, đây coi như là đồng ý!

Tử Hiên vừa chạm lên cánh môi đỏ mọng, tâm liền rối loạn, đôi môi anh đào này đã từng xuất hiện vô số lần trong giấc mộng của anh, quấy nhiễu anh mấy năm qua.

Là do bản thân anh không dám thừa nhận, đêm hôm đó, anh biết mình rất tỉnh táo, cuối cùng lại kêu cái tên đó, cũng vì thế mà kế hoạch đánh đuổi cô thành công, nhưng tìm anh không lúc nào rối loạn hồi hận với cô.

Từng có lúc điên cuồng muốn nhìn thấy cô nhưng chính mình lại gắt gao đè nén nó.

303. Chương 303: Đại Kết Cục (10)

Không phải anh vô tình, mà vì anh nhìn thấu được tình cảm thật sự của mình nhưng anh lại khước từ nó và cũng không biết nói đến chữ yêu như thế nào.

Lại nói, cô xuất hiện trước mặt anh một cách bất ngờ, còn mang đến cho anh món quà to lớn này.

Bức tường thành trong tim anh vào giây phút này đã sụp đổ hoàn toàn. Anh phải chịu thua trước loại tình cảm này, anh muốn dừng cảm đối mặt với con người thật của mình:

“Thang Tiệp, anh yêu em!”

“Cái . . . Cái gì?”

Từ đầu đến cuối, Thang Tiệp chỉ nói được hai chữ này, thậm chí tim của cô cũng đập lệch nhịp từ lúc nhìn thấy anh, yêu cầu của cô rất đơn giản, chỉ muốn anh cứu con trai của cô.

Tại sao bây giờ trở thành loại sự tình này?

Tử Hiên nhìn vẻ mặt ngây ngốc của Thang Tiệp, khóe môi vẽ lên nụ cười ma mị: “Phục hồi trí óc, nếu không anh sẽ hôn em đến khi em tỉnh táo mới thôi.”

Lúc này, Thang Tiệp bị anh hù càng thêm sợ, đối với anh, cô luôn luôn mang một tâm trạng khẩn trương lo sợ.

“Em rất sợ anh?” Tử Hiên cau mày, cư nhiên trong mắt cô lại chứa đầy nỗi sợ hãi khi nhìn anh.

Thang Tiệp gật đầu một cái, lại lắc đầu một cái vì sắc mặt đen sì của anh.

Lúc nghe anh nói yêu cô, cô cứ nghĩ mình bị ảo giác.

“Anh có thể cứu con của chúng ta không?”

Tử Hiên nhú mày, con của mình không cứu thì cứu ai ?

“Em cảm thấy thế nào?” Anh ném câu hỏi này cho cô.

Lòng bàn tay Thang Tiệp rịn mồ hôi lạnh, quay đầu nhìn hướng khác “Em, em không biết, chỉ là, em hi vọng con trai mau hết bệnh, dù cho anh oán hận em bao nhiêu cũng được, nhưng con trai vô tội, nếu anh tức giận có thể trút lên người em, muốn trách em thế nào cũng được, tuy nhiên hy vọng anh có thể vì con mà cứu lấy mạng sống của nó lần này.”

Trong ánh mắt của cô tràn ngập sự khẩn cầu và mong chờ, chỉ cần anh đáp ứng, Tử Hiên mới có thể sống tiếp, còn việc trách giận kia cô không quan tâm, muốn thế nào thì thế đó.

“Mặc cho anh đối xử với em à?” Tử Hiên cười lạnh, tay lau khóe mắt cho cô: “Với em, anh tàn bạo lắm hả?”

Lời của anh không nặng không nhẹ, nhưng vào tai Thang Tiệp lại là chuyện lớn lao khác.

“Anh muốn em làm gì cũng được, nhưng anh hãy cứu con.”

Vẻ mặt Tử Hiên sa sầm, không trêu chọc cô nữa, hai tay nhét vào túi: “Đi thôi!”

Thang Tiệp bắt tri bắt giác đi theo sau, sâu trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, lúc này, ngọt, đắng, cay biết bao tư vị xộc lên mũi vô cùng chua xót.

Anh nguyện ý cứu Tử Hiên, cô nên cảm tạ trời cao.

Sau khi xét nghiệm tủy rất phù hợp, nhưng xác suất thành công vẫn là 50%.

304. Chương 304: Đại Kết Cục (11)

Hôm giải phẫu, Ngải Tuyết và Kiệt, Tử Mặc và Lương Đình, Trương Thiên cùng Lãnh Băng, Kỳ Hạo cùng Lãnh (Cô gái thích anh trai Ngải Tuyết ở chương 277) ai nấy rối rít đứng chờ trước cửa phòng bệnh, hai tay Ngải Tuyết tạo thành chữ thập, căng thẳng cầu nguyện cho Tử Hiên.

“Bà xã đừng lo lắng, nếu có xảy ra chuyện, anh nhất định chôn xác đám bác sĩ quèn trong đó.” Kiệt ôm bảo bối trong ngực liên tục an ủi.

Ngải Tuyết gật đầu, ôm eo Kiệt thả lỏng người thở một hơi dài.

Sau mấy giờ đồng hồ, bác sĩ mỉm cười nói cho họ biết, cuộc giải phẫu rất thành công. Đối sức miễn dịch của đứa bé cũng không gây ảnh hưởng gì.

Nhưng tủy được cấy ghép phía sau, bởi vì trong xương tủy vẫn còn có thể chứa tế bào bạch cầu, nên cần phải đưa đứa bé đi hóa trị theo định kì phòng ngừa bệnh tái phát.

Thang Tiệp vừa khóc vừa cười xúc động ôm Ngải Tuyết.

“Tiểu Tuyết, cảm ơn cậu, cảm ơn. . .”

“Tớ không làm gì cả, người cậu nên cảm ơn là anh Tử Hiên kìa.” Ngải Tuyết khóc theo cô, cuối cùng đứa bé đáng yêu cũng có thể quay lại cuộc sống bình thường.

“Ừ. . .”

“Bà xã cần gì khóc sụt sùi thế?” Kiệt lắc đầu nhìn cô chỉ có thể vỗ cô nín khóc.

Ngải Tuyết như con bạch tuột, một tay lấy Kiệt nhào tới trên giường, hôn liên tục.

“Ông xã, lần này anh làm một chuyện rất ý nghĩa, em yêu anh chết mất.”

Kiệt chế trụ hai tay của cô, lật ngược thế cờ để mình làm chủ, bắt đầu triền miên.

“Cốc –”

Nha Nha không ngừng đập cửa, gương mặt mắt hừng, bao nhiêu bực tức đều dồn lên cánh cửa mà đập.

Kiệt đi ra với bộ dạng xốc xếch, không thể như thế này mãi, hôm nào phải đem hai đứa nhỏ này giao cho ông nội mới được.

Mở cửa phòng, Nha Nha ôm lấy cô Kiệt “Ba, Tử Tử đem búp bê của Nha Nha đi giấu, Tử Tử xấu.”

Lại là thằng nhóc đó.

“Mộ Dung Vũ Triết, ra đây cho ba.” Kiệt rống to, thằng nhóc này, muốn cùng anh giành Ngải Tuyết, lại giở trò với con gái anh.

“Ba, Tử Tử đã đi chơi với anh Minh Húc, bọn họ không dẫn theo Nha Nha, huhu. . .”

“Nín, đừng khóc, ba dẫn con đi tìm Tử Tử tính sổ.”

“Dạ.”

Kiệt vội ôm cục cưng đi tới nhà Lãnh Băng, đi thẳng một đường đến cửa chính mà rống thét “Mộ Dung Vũ Triết, con lập tức dẫn em gái đi chơi nhanh.”

Sau cơn thịnh nộ đó là gió lạnh cây ngừng Kiệt quay về phòng ngủ, Tử Tử cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn em gái trong vòng tay của mình không nói nên lời.

305. Chương 305: Đại Kết Cục (12)

“Tử Tử, ba nói rồi, anh không trả búp bê cho em, sẽ không để anh gần gũi với mẹ.”

Hai anh em nhà này thật đáng yêu, con trai thích mẹ, con gái thích ba.

Tử Tử cảm tức híp mắt lại, rõ ràng là đang uy hiếp anh mà.

“Con gái đúng là con gái, ngày ngày chỉ biết chơi búp bê, ngây thơ.” Tử Tử ném con búp bê cho Nha Nha, bắt mãi nói thảm.

“Hừ. . .”

Nha Nha dậm chân một cái, Tử Tử đối với cô thật là thật xấu.

“Nha Nha, anh Minh Húc sẽ dẫn em đi chơi, nhà anh có rất nhiều đồ chơi cả búp bê cũng có. Đi thôi” Minh Húc trực tiếp lấy cơ thể của mình ôm lấy Nha Nha, chạy một mạch đến khu đồ chơi của mình.

“Oa, Anh Minh Húc cũng thích búp bê sao? Nhiều quá.” Trong phòng hầu như đều là đồ chơi Nha Nha thích nhất.

“Nha Nha thích là tốt rồi.” Về việc này từ lúc nhỏ Minh Húc đã bị ba đầu độc trí óc, nhất định phải dụ được cô gái trước mặt này về nhà mình sau này, hắc hắc.

Ở trong lòng của Minh Húc, đã sớm định Nha Nha là cô dâu tương lai của mình rồi.

Bên trong bệnh viện, Thang Tiệp ngồi trước giường bệnh, mỗi lần đi hóa trị, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Úc Hiên, lòng cô đau như cắt.

Bác sĩ nói, trên căn bản đã khỏi bệnh, mấy ngày nữa có thể xuất viện, nước mắt suốt mấy ngày qua vẫn không khô cứ chảy mãi.

“Em cũng mệt rồi, ngủ bên giường của con đi.”

Tử Hiên tươi cười, trong khoảng thời gian này quan hệ giữa cô và anh có sự thay đổi không ít, có thể nói cô đã không còn bài xích anh nữa. Chỉ là, đối với sự quan tâm của anh chưa kịp thích ứng.

Gương mặt Thang Tiệp đỏ hồng “Em không mệt, em muốn nhìn con tỉnh dậy.”

“Sau này cũng còn dịp để nhìn mà, em nhìn em kìa đã mấy ngày không ngủ liền biến thành bộ dạng này? Đến khi con trai tỉnh lại sợ em đã ngất đi rồi.” Tử Hiên kiên quyết bắt Thang Tiệp đi ngủ.

Đắp mền cho cô “Ngoan, ngủ một giấc, khi nào Úc Hiên dậy anh sẽ gọi em.”

Tên của con trai là Úc Hiên, nhớ về Tử Hiên? Càng đọc càng làm anh chau mày - Nhớ về Tử Hiên, chẳng lẽ mỗi ngày cô chỉ có việc làm đó thôi sao.

Thang Tiệp hé miệng cười yếu ớt, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, hai ngày nay, Tử Hiên luôn thổ lộ với cô rằng anh thích cô, nhưng cô chỉ biết im lặng, cô cứ có cảm giác không thật khi mọi chuyện đến quá đột ngột.

Ngày Úc Hiên xuất viện, người đến thăm vẫn là bao nhiêu đó, tuy nhiên bầu không khí trở nên vui vẻ hơn, mọi người đều đến với tâm trạng vui mừng hừng hực.

Ngải Tuyết kiến nghị mở tiệc ăn mừng do ông xã cô chi trả, để chúc mừng Úc Hiên khỏi bệnh.

306. Chương 306: Đại Kết Cục (13)

Cả đám người từ trên đến dưới ai nấy đều hùng hổ đi vào nhà hàng quen thuộc mà Long Hồ bang hay đến, tất cả thức ăn đã được bày lên sẵn, sắc ngũ vị có đều. Mọi người đều vui mừng ăn say sưa.

Đột nhiên, Tử Hiên đứng dậy, đi tới bên cạnh Thang Tiệp, không nói tiếng nào liền quỳ một chân xuống.

“Oa!”

“Anh Tử Hiên đang cầu hôn?” Ngải Tuyết hưng phấn lôi kéo tay áo của Kiệt.

Thang Tiệp ngượng ngùng đứng lên: “Anh? ? ?”

”Tiệp, lời ngon tiếng ngọt anh không biết nói, có điều không biết vì sao mỗi khi có em bên cạnh lòng anh liền trở nên ấm áp không còn cảm giác hoảng loạn. Anh hi vọng em đồng ý lấy anh, chờ sau khi chúng ta kết hôn, anh muốn quan tâm chăm sóc cho em thật tốt. Anh sẽ cố gắng làm em hạnh phúc.

Anh mong khi về già có thể cùng em sống bên nhau. Chúng ta cũng như Dĩ Mật. Khiến tất cả mọi người phải hâm mộ chúng ta. Nắm tay nhau cùng chết, mãi bên nhau đến già, bảo bối, gả cho anh được không?”

“Oa —” Ngải Tuyết thốt lên “Thật là lãng mạn!”

“Chẳng lẽ anh cầu hôn chưa đủ lãng mạn?” Đúng là phụ nữ, vĩnh viễn không cách nào thỏa mãn.

Thang Tiệp ngây ngốc đứng tại chỗ, đây là tình huống gì?

Tử Hiên ngược lên nhìn cô, dịu dàng hỏi lần nữa: “Gả cho anh, được không?”

Lúc này Thang Tiệp mới kịp phản ứng, đôi mắt đăm đăm hơi sương, chưa dám tin vào mắt mình.

“Anh.... nói với em đều là lời thật lòng sao?”

Tử Hiên cười: “Đương nhiên là thật, nhiều ngày như vậy, em còn chưa tin anh sao? Tử Hiên anh là hạng người gì, em còn không rõ à? Nếu như ta không thích, dù có sự tồn tại của đứa bé, em nghĩ, anh sẽ tâm cam tình nguyện sống với em cả đời sao?”

Thang Tiệp vẫn còn bần thần, ngược lại Úc Hiên, trực tiếp nhào vào ngực Tử Hiên “Ba —”

Con nít đúng là con nít, cậu chỉ biết là mình có ba.

Ngải Tuyết hối thúc: “Thang Tiệp, mau trả lời đi, còn lưỡng lự cái gì?”

Một cái cổ lên trán cô: “Nhìn em kìa, người ta là nhân vật chính còn không vội bằng em.”

Thang Tiệp nhìn lướt qua mọi người, ai nấy đều hiện rõ sự chúc mừng dành cho cô. Đây là không phải gọi trong họa được phúc.

Trịnh trọng, gật đầu!

“WOA —”

Tất cả mọi người hoan hô, ôm nhảy tung bừng như vũ hội.

Trong nhà hàng Kiệt Nhất Đại ở một góc nhỏ có một người đang im lặng ăn bữa tối.

Lúc ăn cơm, hai mắt Tử Tử nhìn chằm chằm bọn họ! Người ôm người ấp, người hôn một người, người kia hôn hai người. Tử Tử nhìn bọn họ, cảm giác không có gì đặc biệt, có điều khi nhìn ba ánh mắt của cậu trở nên sắt bén, đừng nói ba cũng từng như vậy với mẹ chứ?

307. Chương 307: Kết Thúc.

“Tử Tử xấu, không được che mắt em, anh hai xấu.”

“Tử Tử, Nha Nha, ngày mai đi học nên phải đi ngủ sớm.”

Tử Tử hừ lạnh, ba là tên đại ma vương biến thái, ba chính vì muốn ngủ chung với mẹ, cho nên muốn tới đây dụ dỗ hai anh em đi ngủ.

“Nha Nha không ngủ, Nha Nha muốn mẹ kể truyện, Nha Nha muốn ngủ cùng ba mẹ.” Nha Nha nũng nịu nói.

“Ông xã đã lâu mình chưa ngủ cùng con, hôm nay ngủ với các con vậy?”

“Nha Nha, mẹ đang mệt, Nha Nha ngoan đi đánh răng rồi ba kể chuyện cho ngủ ha?”

Kiệt hí mắt, quyết không để hai đứa nhóc này quấy phá thời gian tươi đẹp của mình với Ngải Tuyết.

“Dạ”

Kiệt đem hai con vào phòng.

“Ba, ba kể chuyện Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn nha?”

“Được, Nha Nha nhắm mắt lại ba mới kể” Quay đầu dùng ánh mắt hăm hăm nhìn con trai “Mộ Dung Vũ Triết, lập tức nhắm mắt ngủ.”

“Ngày xưa”

Quả nhiên, Nha Nha và Tử Tử nhắm mắt lại cười hề hề, trẻ con mãi là trẻ con, thức dậy thì như hai con cọp nhỏ tranh giành với nhau, đến lúc ngủ lại mang vẻ mặt thiên sứ đáng yêu.

“Thằng nhóc thú vị, lúc con tỉnh dậy vẫn là vẻ mặt này thì tốt biết mấy!”

Đi về phòng ngủ với tâm trạng thoải mái, Ngải Tuyết biết Kiệt thích mình mặt bra màu đen, nên đã mặc sẵn nằm đợi trên giường, Kiệt từ từ đi vào, ngồi bên mép giường nhìn Ngải Tuyết.

“Hai đứa nhỏ ngủ chưa?”

“Ngủ rồi.”

Kiệt chậm rãi tiến đến bên cạnh Ngải Tuyết, đem thân thể ngày một gần cô, hai người trực tiếp cởi áo cho nhau, bắt đầu cuộc ái tình, Kiệt vừa định tiến thân vào.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, cánh cửa bị hai đứa nhóc gõ cóc cóc, sau đó cửa tự động được mở hai anh em chạy nhanh vào phòng.

“Trời, cửa không có khóa sao?”

Ngải Tuyết đỏ mặt trốn vào trong chăn, che kín đầu.

Nha Nha và Tử Tử nhìn thấy ba mẹ đắp chăn kín mít cố gắng kéo chăn ra khỏi.

“Mẹ có chỗ nào không thoải mái sao? Mẹ?”

“Nhãi con, mẹ muốn ngủ, không phải con cũng nên đi ngủ à? Qua đây làm gì?”

“Không phải, tại con nghe tiếng kêu của mẹ, cứ ‘hừ-hừ’, nhất định là ba làm mẹ đau.”

Tử Tử dùng giọng nói bất mãn, ba thật sự là xấu, dám đánh mẹ.

“Ba, sao ba khi dễ mẹ?” Nha Nha vĩnh viễn nói theo.

Kiệt muốn phát điên vì tội nó, cố kiềm chế: “Nha Nha nghe lời, mẹ đã ngủ rồi, con xem, nếu là mẹ còn thức, nhất định sẽ đứng lên ôm con hôn con rồi?”

Nha Nha suy nghĩ một chút, hình như ba nói cũng đúng.

“Nhưng mà ngộ nhỡ mẹ không thoải mái nên mới không ngồi dậy thì sao!”

“Không đâu, các con đi ngủ đi, nếu không ngày mai mẹ thức dậy sẽ rất tức giận.”

Nha Nha cùng Tử Tử ảo não quay về phòng, Ngải Tuyết núp ở trong chăn cười hả hê, Kiệt hăm hăm lập tức che cái miệng nhỏ của cô lại, tiếp tục công việc đang dở lúc này.

Ngải Tuyết hét thật to như được đi đến đỉnh điểm, nhiều lần bị Kiệt chặn lại.

Mộ Dung Vũ Triết, tiểu ranh con, bắt kể con có làm chuyện gì thì mẹ của con mãi là của ba, hahaha!!!

~HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-ba-dao-trien-mien-voi-de-nhat-phu-nhan>